

Giới thiệu Kim Phi Tích Bỉ

Tên cũ: *Phế thiếp*

Thể loại: *cổ đại, HE*

Nhân vật: *nam chủ thâm sâu không lường, nữ chủ xinh đẹp, tính cách ngang tàng.*

Chuyển ngữ: *LTC*

Nguồn raw: *klxsw*

Note: Đối với tên truyện mình xin giải thích một chút như thế này nhé : đây là nguyên tên Hán Việt của truyện. Nó là một câu thành ngữ của Trung Quốc nghĩa là everything has changed, it is not like before. Today we are no longer as we have been. The present cannot compare with the past. Time has changed and the good old days are gone. This is not the past. (mọi thứ đã thay đổi, không còn như trước đây nữa. Chúng ta của ngày hôm nay không còn như chúng ta đã từng. Hiện tại không thể so sánh với quá khứ. Thời gian thay đổi và những điều tốt đẹp đã đi qua, không còn là quá khứ)

Có thể có nhiều bạn biết truyện này qua cái tên khá thuần Việt là Xưa không bằng nay, nhưng vì là truyện cổ đại nên mình thích để tên Hán Việt hơn.

Giới thiệu

Nàng một đời làm nghề y, cơ thể mang tính hàn xưa nay hiếm thấy, máu có thể giải được kỳ độc, thế nhưng lại đem đến tai ương cho cả gia tộc.

Long Tiêu Đình - vị Vương gia tôn quý nhất Tường Long quốc, chấp chương cả một vùng phong vân. Hắn đưa nàng vào phủ làm thiếp, nhưng lại không đụng vào nàng, nhưng bất quá hắn muốn máu xử nữ của nàng để làm thuốc dẫn cho vương phi yêu quý của hắn. Vì muốn thoát khỏi sự trói buộc của hắn, nàng tình nguyện tự mình phá thân.

Long Đăng tướng mạo tuyệt mỹ, là hoàng đế Tường Long quốc, cũng là hoàng tôn được yêu thương nhất hoàng tộc, phóng đảng không kiềm chế được. Nàng rõ ràng chính là phi tử của hoàng thúc hắn, là người mà hắn tuyệt đối không thể động vào, vậy mà vẫn cố yêu.

Đinh Tuyết Sơn, một đoạn tình cảm sai lầm, nguyên lai nàng chỉ vì hắn mà mặc giá y (1)

(1) Giá y: y phục đồ của các cô nương mặc khi gả về nhà chồng

Nàng nặng nề lê bước, kiếp này đã tận, nàng lựa chọn cốt nhục chia lìa, dứt khoát rời đi, đến thành nhỏ Giang Nam ở ẩn.

Vốn tưởng rằng có thể nhẫn nại một đời, với những chuyện bên ngoài, với những tình cảm lục đục nàng đều một lòng trốn tránh, nhưng chúng quy vẫn là tan cửa nát nhà.

Long Tiêu Đình, một mũi tên kia không chỉ xuyên qua thân thể nàng, mà còn đâm thủng cả trái tim của nàng nữa. Ngã vào lòng Long Đăng trước mặt, nàng đã thực sự muốn được giải thoát, nàng nói “Nếu ngươi yêu ta, xin ngươi đừng cứu ta”

Làm sao hắn có thể buông tay? Hắn sẽ dùng tất cả để đổi lấy về sinh mệnh của nàng.

Hai năm sau nàng biến thân thành quận chúa, kinh diễm trở về. Triều đình phe phái đối lập, báo thù, đoạt tử, tranh quyền, binh biến.

Đã định rằng người đó đi rồi.

Hắn thủy chung không buông xuống được, thế nhưng đã bỏ lỡ rồi.

Hắn một lòng trả giá, người có tình cuối cùng cũng sẽ thành thân quen.

Khi hắn hỏi hận.....

Khi hắn cố chấp.....

Nàng quay đầu nhớ lại rồi cười, lựa chọn của nàng, kiếp này không hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Máu huyết xử nữ

Một đêm kia, nơi khoảng trời phía tây hết như ráng chiều thiêu đốt, một màu đỏ vô cùng quý dị giống như ngọn lửa mãnh liệt, tầng tầng lớp lớp quay cuồng, từng đợt từng đợt tiến đánh, nuốt chửng mọi thứ.

Trời đất hết thảy phẳng phát cũng bị nhuộm bởi một màu đỏ, màu đỏ ấy phả ra đến vô tận cho đến khi bóng tối cuối cùng cũng đem tất cả màu sắc cắn nuốt đến hầu như không còn gì cả.

Mà trong một hồi huyết tinh tàn sát, tại một nơi hoàn toàn đối lập ở ngoại thành Thượng Dương của Tường Long quốc, trong nhà vị quan thất phẩm kiểm giáo lang Lý đang diễn ra một màn hôn lễ náo nhiệt.

“Ah” một tiếng hô to làm kinh động cả nửa đám người đã say khướt. Mọi người đều quay đầu nhìn về nơi phát ra tiếng hô ấy, chỉ thấy một kẻ khắp người đầy máu đang chạy vào. Tiếp đó một ánh đao lóe lên, người nọ cứ như vậy mà ngã xuống, không còn một tiếng động.

Buổi tiệc ngay lập tức trở nên mất kiểm soát.

Mọi người chạy trốn trong hoảng loạn nhưng bị chặn ở cửa bởi một hắc y nhân, hắc vung đao và cứ thế từng người từng người ngã xuống trong vũng máu lạnh lạnh.

Nhất thời bao trùm lấy không khí là thứ mùi máu tanh nồng đậm, mà ở một phía chân trời xa xôi, một màu đỏ rực cháy lóe sáng, càng ngày càng không ngừng lan rộng.

Nơi động phòng, Sương Lan Nhi phượng quan hà bí, đang ngồi ngay ngắn trên giường hi.

Không biết vì sao bên ngoài vốn đang một màn náo nhiệt bỗng dừng trở nên tĩnh lặng, quý dị đến không một tiếng động, cái tĩnh lặng đó làm cho con người ta sợ hãi, giống như cả trời đất chỉ còn dư lại nàng một mình cô tịch.

Thời gian trôi qua, nàng càng thấy nghi ngờ, cuối cùng nàng gỡ chiếc mũ phượng xuống, mở cửa nhìn xem đến tột cùng là có chuyện gì.

Chỉ là nàng vẫn chưa kịp nhìn rõ ràng xung quanh thì đã bị một túi vải đen chụp xuống đầu.

Nàng chỉ cảm thấy sau lưng bất thành linh bị bỏ xuống, trước mắt tối sầm rồi rơi vào trạng thái vô tri vô giác.....

***** *

Đau! Rất đau! Toàn thân như bị đứt ra thành từng mảnh.

Cũng không biết là đã qua bao lâu, Sương Lan Nhi dần dần khôi phục lại ý thức, mở to đôi mắt như sương, thu mọi thứ xung quanh vào tầm mắt rõ ràng.

Đây là đâu? Một căn phòng thật hoa lệ xa xỉ, nàng khẳng định chắc chắn mình chưa từng gặp qua.

Giường khắc trạm phức tạp, xung quanh những dải lụa mỏng màu hồng nhạt vắt qua loáng thoáng như khói như sương, như mộng như ảo.

Dưới đất, đá cẩm thạch được điểm tô bằng những đóa sen, giá cắm nền đồng thau tiền hạc, bức bình phong là ngọc thạch thiên nhiên, còn có thảm Tây Vực vô cùng quý giá.

Mỗi một thứ đều là kỳ trân dị bảo hiếm thấy trong dân gian.

Sương Lan Nhi cúi đầu nhìn chính mình, không biết lúc nào đã có người thay cho nàng một sam y màu hồng đào.

Không đúng, sắc hồng đào này, tú liễu trăm năm hảo hợp, trăm tử trăm phúc đồ. Đây rõ ràng là hỉ phục dùng cho lễ nạp thiếp thất. Nàng đã từng nhìn thấy loại y phục này, một người bạn tốt cũng là đồng môn của nàng tại Nhân tâm y quán, gả cho một vị quan ngũ phẩm làm thiếp, chính là mặc bộ y phục như thế này, nhưng không có hoa lệ như vậy, kiểu dáng cũng không giống nhau.

Y phục nạp thiếp tại sao lại mặc ở trên người nàng?

Hơn nữa, phu quân của nàng đâu? Hiện tại nàng đang ở chỗ nào? Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Đang suy nghĩ, cửa phòng đột nhiên bị người đá văng ra, một cơn gió lạnh luồn vào thất phòng.

Vốn là khí trời tháng bảy mà lại mặc y phục nhiều tầng lớp, Sương Lan Nhi sớm đã nóng hầm hập, đổ rất nhiều mồ hôi. Cũng không biết duyên cớ gì, một trận gió này thổi vào, nàng lại có một loại cảm giác sợ hãi đến rợn tóc gáy.

Lúc ngẩng đầu, nàng chỉ thấy một cảm giác nặng nề bức bách đánh úp xuống.

Người đó, áo choàng màu vàng thêu kim long. Con rồng kia, mỗi cái vây đều được thêu hết sức sống động, kim quang lóe sáng khiến nàng không mở nổi mí mắt.

Đáng tiếc, Surong Tâm Nhi mới chỉ kịp nhìn thấy cặp mắt lạnh lùng như chìm trong băng giá của hắn thì giá nền đã bị hắn đạp đổ.

Theo ánh nền từ cái giá rơi xuống, cuối cùng tia sáng cũng vụt tắt, bức màn tối tăm phủ xuống.

Một lúc sau, nàng chỉ cảm thấy trên người trầm xuống, hắn trong tức khắc đè áp sát lên cơ thể nàng.

Kế tiếp, roạt một cái, quần áo trước ngực bị xé rách.

Lúc Surong Lan Nhi phản ứng lại được thì cũng đã quá muộn, tất cả gãy giụa chẳng qua chỉ là phí sức, thân thể nam nhân như núi sắt khó có thể rung chuyển, nàng thậm chí còn có thể cảm giác được bàn tay lạnh lùng của hắn đang một đường từ eo nàng mà hướng xuống dưới.

Tình huống như vậy, không hề nghi ngờ chính là cường bạo.

Chuyện này đến tột cùng là tại sao? Nàng bắt quả chỉ là một người bình thường, bắt quả chỉ là một người học y mà thôi. Đoạn thời gian trước, trong nhà tìm được cho nàng một cửa hôn nhân tốt, vì muốn giảm bớt gánh nặng cho cha mẹ đã đường dục nàng bao lâu nay, nàng đành thuận theo. Như thế nào đem tân hôn lại phát sinh chuyện như vậy?

Không thể cử động khiến nàng vô cùng tuyệt vọng, nhưng sau đó nam nhân kia đột nhiên dừng động tác lại không tiếp tục nữa.

Trong bóng tối có thể nghe được tiếng hắn cài lại đai lưng.

Như nhận được đại xá, Surong Lan Nhi lập tức lui vào góc giường, không dám mây may vọng động chút nào.

Mặc dù lúc này không nhìn rõ dung mạo của hắn, nhưng bóng lưng lạnh nhạt cùng cả người tản ra một thứ hơi thở lạnh như băng kia lại khiến nàng vẫn cứ như trước mà có chút bất an.

Hắn mở cửa đi ra ngoài, người đang đứng chờ ở bên ngoài giật mình, nghi ngờ nói “Vương gia, như thế nào.....” nghe ngữ điệu hiển nhiên là một người đã có tuổi.

Một âm thanh trầm trầm cất lên “Quê ma ma, người đi lấy đi. Bỏ vương một mồi”.

“Vâng, thỉnh vương gia cứ yên tâm, lão nô nhất định không phụ sự phó thác của người”

“Được”

Hắn đáp một tiếng rồi sai bước rồi đi, một bóng dáng biến mất trong bóng đêm tịch mịch, chỉ để lại một vạt áo vàng quét qua một đường lạnh đến thấu xương cuối cùng cũng bị bóng tối u ám nuốt chửng.

Surong Lan Nhi cảm thấy một trận kinh hãi, nàng không biết hắn là ai, cũng không kịp nhìn rõ dung mạo. Duy nhất để lại ấn tượng trong đầu nàng chính là thanh âm trầm trầm quý mị của hắn. Loại thanh âm như vậy nghe qua có thể làm cho người ta run sợ, giống như lưỡi đao gọt qua tầng tầng lớp lớp tuyết đóng nơi đỉnh núi, có thể làm đông lạnh một người đến thấu tâm thấu cốt. Thanh âm trầm thấp lại không kém phần mê hoặc, giống như gọi đến từ địa ngục.

Đến tột cùng thì đó là hạng người gì mới có thể có thanh âm uy nghi khiếp người đến vậy?

Nàng nghĩ chỉ cần một lần nghe thứ thanh âm này thì chung quy cả đời sẽ khó mà quên.

Bên trong phòng nền lại được thấp lên. Surong Lan Nhi rốt cục cũng thấy rõ ràng người trước mắt mình lúc này là một lão phụ nhân mặc y phục Phúc Thọ, màu sắc tông hoàng, mặc dù không hiểu kỹ càng nhưng cũng biết chắc chắn là loại vải vóc đắt tiền, mà người này trong tay đang cầm một chiếc chén bạch ngọc bên trong trống không, cũng không biết là sẽ làm gì.

Quê ma ma không nhìn đến sự chật vật lúc này của Surong Lan Nhi, nàng ta quay đầu phân phó những người phía sau “ Các người lui xuống hết, nơi này chỉ cần mình ta. Nếu không có lệnh các người không được đi vào.”

“Rõ” hai tên thị vệ mặc áo giáp đen cung kính cúi đầu, vội vàng chia ra làm hai bên rồi lui ra ngoài, đem cửa đóng thật chặt.

Những nghi vấn cứ quay vòng vòng trong đầu nàng, Surong Lan Nhi nhìn người trước mặt, hỏi “Người là tú bà thanh lâu? Muốn bức ta làm kỹ nữ? Vương pháp rốt cục ở chỗ nào?” Tình huống bây giờ rất giống như nàng bị một kỹ viện nào đó bắt đi tiếp khách.

Một tiếng “ba” thanh thúy vang lên, Quê ma ma vừa mới cho Surong Lan Nhi một cái bạt tai.

“Người nói ta là tú bà?” Quê ma ma tức giận nói.

Cái tát này giáng xuống thực mạnh, nhất thời Sương Lan Nhi chỉ cảm thấy má trái của mình một mảnh nóng hừng hực, nàng đưa tay lên che mặt thì phát hiện không ngờ là có năm vết ngón tay hằn xuống.

Sương Lan Nhi nhẹ nhàng cắn môi, đem máu bên khóe môi nuốt xuống “Ta với ngươi không quen biết, không thù không oán, có gì lại động thủ với ta?”

Những nếp nhăn thật sâu trên gương mặt già nua của Quế ma ma quện vào nhau, bà ta cười lạnh nói “Thân phận của ngươi là cái gì mà dám nói với ta như vậy?! Đường đường là vú nuôi của Thụy Vương gia lại bị nhà ngươi gọi là tú bà. Ta xem ngươi chính là không muốn sống rồi. Chút nữa ngươi tốt nhất nên phối hợp một chút, ta sẽ không làm khó ngươi, bằng không...”

Nàng đột nhiên đi đến sát Sương Lan Nhi, vươn bàn tay đầy chai sạn quơ quơ trước mặt nàng “Ngươi có muốn biết bao nhiêu cung nữ đã chết trên tay ta? Nó đã lâu chưa có hưởng thụ tư vị máu tươi rồi!”

Sương Lan Nhi bị ánh mắt hung ác nham hiểm của Quế ma ma làm cả kinh, không kim được sợ hãi mà co rúm lại.

Quế ma ma khinh miệt nhìn nàng một cái, lấy từ trong tay áo ra một cái bọc vải.

Từng lớp vải trắng mở ra, bên trong là một cây trâm màu bạc lạnh lẽo.

Sương Lan Nhi cũng hít một ngụm khí lạnh, là áp chùy! Nàng từ nhỏ đã là học trò ở Nhân tâm y quán, tự nhiên biết cái này dùng để làm gì? Nhưng cái này là thứ dùng cho những nữ tử đã cưới gả, mà nàng chỉ là một hoàng hoa khuê nữ.

Thứ này đến tốt cùng là để làm gì?

“Ngươi, ngươi không được làm loạn!” Sương Lan Nhi luống cuống, “Ta đã có phu quân, đã lạy thiên địa, ngươi muốn làm gì?”

Quế ma ma cười nhạt: “Phu quân ngươi? Cái tên quan thẩm tra nhỏ nhỏ kia? Chỉ sợ lúc này đã ở âm tào địa phủ rồi.”

“Cái gì?” Sương Lan Nhi mặt trắng bệch, kinh hãi nói “Các ngươi rốt cục là ai?”

Quế ma ma kéo bộ mặt đầy nếp nhăn buông lỏng một chút “Coi như ngươi may mắn vào được Thụy Vương phủ, trở thành thị thiếp của Thụy Vương gia. Nếu không phải là... chỉ bằng thân phận tiện của ngươi quả thực là bôi nhọ thanh danh Thụy vương phủ.” Vừa nói, nàng đột nhiên dùng sức đem Sương Lan Nhi kéo tới.

Sương Lan Nhi nhất thời chưa phản ứng kịp, cái trán đập vào thành giường, đau đến chảy mồ hôi lạnh.

Quế ma ma không nhiều lời, tiến đến muốn lột quần của Sương Lan Nhi xuống.

Sương Lan Nhi giãy giụa, cũng không biết khí lực ở đâu ra, nàng với cái giá nền ở đầu giường đập một cái vào sau gáy Quế ma ma, từ trước đến nay nàng chưa bao giờ ra tay đã thương người, chứ đừng nói là dám dùng hết sức mình.

Quế ma ma thế nhưng không làm sao hết, chỉ là buông lỏng nàng ra, ôm đầu đứng lên.

Nhân lúc đó, Sương Lan Nhi ánh mắt sắc bén lướt nhanh qua chiếc “kim xúng can” dùng để vén khăn voan cho tân nương đang đặt ở trên bàn. Nàng đột nhiên nhảy lên giường, đoạt lấy kim xúng, cầm chặt đầu móc câu cong cong áp chế Quế ma ma vừa mới khôi phục lại đang muốn lên tiếng gọi người.

Trong lúc nhất thời, có vật nhọn đặt ở cổ, cho dù là Quế ma ma thường ngày phách lối cũng tròn tròn mắt. Nàng thế nào cũng không ngờ rằng một thân người nhỏ bé thoát nhìn có chút yếu đuối như Sương Lan Nhi lại có dũng khí lớn như vậy. Nàng vô cùng cẩn thận mà nuốt xuống một ngụm, nơi cổ họng cử động có thể cảm nhận được cảm giác đau nhói của mũi câu chọc vào.

Quế ma ma áp úng “Ngươi muốn thế nào..... Đây chính là Thụy Vương phủ...”

Sương Lan Nhi mày nhẹ nhấc lên: “Tên nam nhân vừa rồi, còn ngươi nữa, các người rốt cục muốn làm gì?”

“Cái này.....”

Sương Lan Nhi dùng sức, Quế ma ma lập tức đau hừ lên “đừng.....ta chẳng qua là dựa theo phân phó mà làm. Vương phi thân mang bệnh nặng, Vương gia người..... cần máu xử nữ của ngươi để làm thuốc dẫn.”

Máu xử nữ?! Sương Lan Nhi cau đôi mày thanh tú, khó trách mới này hân muốn cường bạo nàng, nhưng rồi không có tiếp tục nữa mà để cho Quế ma ma đi vào, thì ra cái trâm áp chùy đó là có mục đích này.

“Trượng phu của ta đang ở đâu?”

“Cái này cụ thể ta cũng không biết, chỉ lảng máng nghe nói là bị đưa đến Sùng Vũ Môn giết.”

Vừa dứt lời. “Bình” một tiếng, Sương Lan Nhi lại dùng cái giá nền đập vào sau gáy của Quế ma ma. Thấy Quế ma ma hai mắt khép lại ngất đi, tay của nàng liền buông lỏng, run rẩy đến không thể át chế lại, lòng bàn tay ra đầy mồ hôi.

Nàng thật nhanh chỉnh lại y phục, cỡi mũ phượng nặng nề ở trên đầu vứt sang một bên. Dò xét khắp phòng một lượt, cuối cùng nàng chọn thoát ra ở cửa sổ phía bắc, bước đi trong hốt hoảng, bóng dáng mảnh mai ấy trong nháy mắt biến mất trong màn đêm nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ưc hiếp

Đêm nay trời âm u hơn mức bình thường, ngay cả duy nhất một tia sáng từ ánh trăng cũng không thể thoát ra khỏi tầng mây dày đặc, phía chân trời xa xam lờ ra một màu xám xanh âm u lãnh lẽo, sợ xác tiêu điều.

Trong thành Thượng Dương, trên đường đặc biệt yên tĩnh, yên tĩnh đến mức tiếng một chiếc lá bị gió cuốn phiêu phiêu rơi xuống lại cũng có thể nghe được rõ ràng đến vậy.

Mà phiến lá kia cuối cùng rơi xuống, nằm lẳng lẳng trên nóc một chiếc kiệu cao quý.

Nâng cỗ kiệu đó tổng cộng có 8 người, tất cả đều có thân hình dĩnh mãnh.

Cứ đi rồi đi, xung quanh chỉ có một vài chiếc đèn lồng là còn lập lờ ánh sáng yếu ớt, phản chiếu những cái bóng kéo dài trên đường.

Mắt thấy đã sắp đến Sùng Vũ Môn, đột nhiên có tiếng vang nhỏ, hình như có bóng người vừa lướt qua.

Kẻ đứng đầu lập tức đưa mắt nhìn sang kẻ bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Có động tĩnh”

Người nọ gật gù đầu rồi nhanh chóng thu lại thần sắc, bảo người đánh xe dừng kiệu.

Hắn đi đến gần nhuyễn kiệu, hạ giọng nói: “Điện hạ, thỉnh ngài chờ, thuộc hạ đi xem tình huống xung quanh”

“Được”

Một âm tiết đơn giản, một từ đầy vẻ biếng nhác từ trong kiệu truyền ra.

Thanh âm như vậy tựa như mang theo sự mỉa mai hoặc cùng chận chận đến vô cùng vô tận, phảng phất như là đối với cả thế gian này đều không quan tâm.

Huyền Dạ lập tức tung người nhảy một cái, biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Một lát sau đột nhiên truyền đến một tiếng phốc thẳng từ trên không trung. Chợt có một đóa hoa lửa màu sắc mỹ lệ nở tung trên bầu trời, một đóa rồi lại một đóa, tầng tầng bốn phía tỏa ra thành vô số những điểm sáng nhỏ thẳng tắp rơi xuống.

Đột nhiên xuất hiện diễm hỏa làm 8 kẻ kiệu phu trong chớp mắt nghi ngờ, đồng loạt quay đầu nhìn lại. Ai cũng không chủ ý tới có một bóng dáng nhỏ bé chui vào bên trong kiệu. Sương Lan Nhi không hoảng, xông vào, trong tay cầm một trăm cái trục tiếp đề vào cổ người bên trong, quát khê: “Đừng nhúc nhích”

Lúc này, ở bên ngoài kiệu, diễm hỏa như đã đốt đến cực hạn, cuối cùng phát lên một cái rất có lực, làm trời đất tứ phương đều bùng sáng lên mấy phần.

Mà ngay trong khi ánh sáng đột nhiên bùng sáng ấy, Sương Lan Nhi rốt cục cũng thấy rõ ràng vị nam tử mà nàng đang không chế ở trước mặt.

Hắn sinh ra quá đẹp, mày đen mắt dài, khóe mắt quyến rũ lại cong như lá liễu rủ. Mũi cao thẳng như thanh sơn, da thịt như tuyết, ánh sáng kia chiếu vào đôi môi đỏ mọng hơi mọng hết sức xinh đẹp.

Hô hấp của nàng ngưng trệ, không tự chủ được nuốt nước bọt.

Long Đằng vốn là nhảm chán, hắn đang nhắm mắt dưỡng thần nào ngờ đột nhiên nhảy ra một cái màn khôi hài.

Hắn mở đôi mắt phượng sâu kín chăm chú nhìn cô nương trước mặt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bần thiêu, không tính là giai nhân tuyệt sắc, nhưng đảo lại cũng dễ nhìn. Mắt hạnh loan mi, hai bên gò má vẫn còn lưu lại vết tích của nước mắt chưa khô, cái mũi xinh xắn, đôi môi đỏ mọng có chút trắng bệch, cũng có chút run rẩy. Một thân hi phục thiếp thất trông rõ ràng là gả cho người có gia cảnh giàu có, trông thật chường mắt, nàng giống như là vừa trốn ra từ nơi nào đó.

Đột nhiên mâu mắt hắn nhú lại, một cái nhìn ý tứ hàm xúc đầy nguy hiểm lộ ra ngoài. Hắn chú ý đến gò má trái của nàng sưng lên dị thường, giống như là bị người ta tát. Còn có, khóe môi nàng vẫn còn lưu lại một vết máu chưa khô. Là ai lại hạ thủ nặng tay đối với một cô nương yếu đuối?

Lúc này Huyền Dạ lặng lẽ đến gần nhuyễn kiệu, muốn ra tay với Sương Lan Nhi.

Long Đăng quơ quơ tay, lấy ánh mắt bảo hấn lui ra ngoài. Cuộc sống thái bình thật quá nhàm chán, tối nay rốt cục hấn cũng tìm được một chút chuyện thú vị. Vị cô nương trước mặt này, khuôn mặt nhỏ nhắn dường như đang cố gắng trấn định nhưng vẫn mơ hồ lộ ra sự sợ hãi.

Chậm rãi cúi đầu, Long Đăng trộm nhìn thấy cái tay đang cầm cây trâm đặt ở cổ hống hấn không ngừng run rẩy, nhin không được mà trêu ghẹo: “Này, người ăn cướp thì ăn cướp cũng đừng run run như thế chứ, ta đây thật lo khó mà giữ được cái mạng nhỏ này.”

Hấn cười lên làm Sương Lan Nhi căng cứng người, tim nàng đập điên cuồng “Không cho nói, nếu không ta liền ... Liền đâm xuống cổ người!”

Long Đăng tao nhã nhún vai một cái, ý bảo mình sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Chẳng qua là con người trong đôi mắt xinh đẹp không ngừng đảo qua quan sát nàng, thấy nàng dần dần bình ổn lại hô hấp, không còn hốt hoảng nữa.

Thời gian dường như trôi qua rất lâu, rất lâu, hấn cho đến giờ mới gặp được một sự uy hiếp thú vị đến như vậy, thật lòng không nhịn được, rốt cục mở miệng: “Này, người là muốn cướp tiền hay muốn cướp sắc, nói đi, làm ta phải chờ, người muốn ta bị ghen mà chết sao?”

Dứt lời, hấn lại cười mỉa hoặc, nói thêm một câu “Cướp tiền, thật không may là hôm nay ta lại không mang theo ngân lượng, nếu là cướp sắc, ta thật ra không ngại, đai lưng ngay ở tay người, chính người có thể tự cỡi.”

Cướp sắc? Đai lưng?

Sương Lan Nhi chưa bao giờ bị người ta trêu tức như vậy, nhất thời hai gò má đỏ lên ----- thật đáng giận.

Nàng ảo não nói: “Ai muốn giết tiền cướp sắc? Người không phải là tới Sùng Vũ Môn sao? Đưa lệnh bài đây cho ta.”

Long Đăng sững sốt, từ khi tiểu nữ nhân này tiến vào hấn đã đoán ra trăm loại mục đích của nàng thế mà lại không hề nghĩ tới nàng cần lệnh bài của mình.

Cũng đúng, ở cái thời khắc nửa đêm này, không có một bóng người trên đường, chỉ có kiệu của hấn đang đi đến Sùng Vũ Môn. Xem ra, điểm hỏa dị thường vang động vừa rồi, đều là tiểu nha đầu này đốt. Thật không nhìn ra nàng còn rất thông minh.

Sương Lan Nhi thấy hấn không nói, lập tức lạnh mặt “Người nhanh giao ra đây, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho người. Còn có, cỡi y phục ra.”

Long Đăng “Ah” cười một tiếng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, vì tức giận mà ngực nhấp nhô lên xuống từng hồi, trước ngực nút áo tựa hồ đã rớt hai, ba viên, mỗi lần hô hấp cũng mơ hồ thấy được hình dáng đỉnh núi non bên trong nổi lên.

Không nhìn ra thân hình nhỏ xinh như vậy mà rất được, ý cười trên môi hấn càng sâu hơn: “Lệnh bài đang ở bên hông ta, người tự lấy. Người yên tâm, cái trâm cài còn ở trên cổ ta, ta cũng không dám động, còn về y phục tự người cỡi đi.”

Sương Lan Nhi chú ý đến ánh mắt khinh bạc của hấn đang nhìn chằm chằm vào lồng ngực mình, rất tức giận nhưng lại không dám phát ra ngoài, nàng vươn tay ra lục lọi bên hông của hấn: “Người đừng có đùa giỡn ta, cái trâm cài này không có mất đâu”

Hấn cười: “Ha ha, biết rồi, biết rồi”

Một chút sau hấn lại kêu lên trách móc: “Bất quá người đừng sờ loạn nha. Người xem tay của người đang đặt ở đâu vậy? Ta sắp không chịu nổi rồi.”

Sương Lan Nhi đụng đến được lệnh bài, đột nhiên cảm giác cổ tay đang đặt lên cái gì đó, nghe hấn nói như vậy, nàng lại liên tưởng đến vấn đề nam nữ mà trước khi xuất giá mẹ nàng đã truyền thụ lại cho nàng. Nàng chỉ cảm thấy “Oanh” một tiếng, trong đầu nóng lên, mặt cũng đỏ bừng.

Cắn môi dưới, nàng đưa hấn đai lưng của chính mình “Tay áo người tự cỡi, nhanh lên một chút”

Long Đăng nghe lời làm theo “Bắt ta cỡi quần áo, còn nói là không phải cướp sắc!”

Sương Lan Nhi không thềm để ý đến hấn “Nhanh lên, còn có quần nữa, cũng cỡi ra”

“Quần cỡi như thế nào?” Long Đăng buồn cười nhìn nàng “ta bên trong không có mặc cái gì, người nhất định bắt ta phải cỡi sao?”

“Ta.... Thôi quên đi....” Sương Lan Nhi mặt càng lúc càng hồng, lúc này nàng đột nhiên cảm thấy tên nam tử tà mị xinh đẹp trước mặt này nhất định đang trêu chọc nàng.

Cũng phải, nàng một cô gái yếu ớt, một tay trói gà không chặt, trước đó còn lộ vẻ hoảng hốt, làm sao có thể dễ dàng mà ức hiếp một kẻ ngồi trên một chiếc kiệu xa hoa?

Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên dùng sức lôi cái lệnh bài được giữ ở đai lưng kia, thuận tiện túm luôn cái y phục ngoại bào của hấn. Cùng lúc đó, chiếc trâm cài dí ở cổ hấn cũng được buông xuống, nàng không có nhìn về phía hấn, nhỏ giọng nói: “Hôm nay cảm ơn người”

Dứt lời, một bóng dáng nhỏ nhắn phi nhanh ra khỏi chiếc kiệu, hướng thẳng Sùng Vũ Môn chìm trong bóng đêm sương mù quỵ dị mà chạy vội đi.

Huyền Dạ lập tức tiến lên xin chỉ thị “Điện hạ, có cần đuổi theo không?”

Long Đăng khôi phục lại bộ dáng lười nhác, khoát tay “Không cần, đêm nay vẫn còn chuyện quan trọng.”

Lại một lần nữa kéo hai tròng mắt xuống như giả bộ ngủ, trong đầu hắn vẫn còn luẩn quẩn bóng hình xinh đẹp kia, cuối cùng nàng còn nói một câu cảm ơn. Xem ra nàng cũng không phải ngốc, biết hắn chẳng qua là trêu chọc nàng.

Hắn lật người điều chỉnh lại tư thế nằm.

Đột nhiên cạch một tiếng, hình như có cái gì đó vừa rơi.

Hắn khom lưng xuống nhặt lên, đôi mắt dài khểnh lại thành một đường, nhìn rõ ra là một cái túi hương.

Hắn để sát mũi vào ngửi, một mùi thuốc nhàn nhạt truyền tới, như thấm vào lòng người.

Mùi thuốc..... Đây chắc chắn là đồ vật mà vừa nãy nàng đánh rơi.

Thế nhưng hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện phiền phức, y phục của hắn vậy mà lại bị tiểu nữ nhân kia đoạt đi, như vậy hắn phải đi ra ngoài làm việc kiểu gì?

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ngọc đá cùng võ

Đêm đen, không trăng không sao.

Sương lan Nhi chạy như thực mạng thẳng một đường, lúc gần tới cửa thành, nàng tránh đến một góc tường len lén đem cẩm bào của nam tử kia thay vào người.

Vóc dáng nàng bé nhỏ mà y phục của nam tử kia lại quá lớn. Rơi vào đường cùng, nàng đành phải gỡ cái kẹp tóc ở trên đầu xuống, kẹp chặt phần vai và lưng áo, vạt áo kéo lên rồi dùng chính đai lưng của mình thắt lại.

Bóng đêm càng nồng đậm.

Nàng liền đem tóc mình búi thành búi tóc nam tử, cầm lệnh bài rồi tiến đến gọi mở cửa thành.

Chỉ trong chốc lát, trên tòa thành có người chạy chậm xuống, vừa nhìn thấy Sương Lan Nhi quần áo ao hoa lệ, không dám chậm trễ “Vị này đêm khuya ra khỏi thành, xin xuất thẻ bài ra”

Sương Lan Nhi lấy ra thẻ bài. Người nọ vừa nhìn thấy thẻ bài lập tức cúi người cung kính: “Hạ quan lập tức mở cửa thành, mời ngài chờ một chút”

Sương Lan Nhi trong lòng vui vẻ, xem ra chủ nhân của lệnh bài này uy quyền rất lớn, nàng vội vàng kéo tên binh sĩ bên cạnh “Đúng rồi, ta muốn hỏi một chuyện, Kiểm giáo lang Lý, người có biết không?”

(Vị quan chuyên thẩm tra đối chiếu sự việc, người này ở trong truyện mang họ Lý)

Người nọ liếc mắt nhìn lại Sương Lan Nhi một cái, cảm thấy giọng điệu nhỏ nhẹ tế nhị, thật không giống một nam nhân, cảm thấy có chút nghi hoặc. Nhưng lại tưởng tượng, trong cung cũng chẳng phải là không có mấy vị thái giám cũng là dạng này sao, có cái gì đâu mà phải thấy kỳ quái.

Hắn lập tức cười theo: “Vâng, Kiểm giáo lang cũng phải là đại quan gì, không biết người họ Lý này đáng đáp ra sao, ngài miêu tả một chút có lẽ hạ nhân có thể nhớ ra.”

Đáng đáp ra sao? Kê này hỏi ngược lại Sương Lan Nhi. Thế nhưng từ xưa đến nay, hôn nhân đại sự đều là cha mẹ sắp đặt, đều là mai mối, Kiểm giáo lang Lý cho bà mối đến cửa cầu hôn, cha mẹ đồng ý, còn nàng thì cũng thuận theo mà gả. Nàng chưa từng thấy qua mặt hắn, chỉ nghe nói ngũ quan đoan chính, là một người chính trực. Trong nhà bản cùng, trên có ca ca không học vấn không làm nghề nghiệp, dưới thì có đệ đệ cùng muội muội tuổi còn nhỏ, phụ thân thì bệnh nặng nằm trên giường, toàn bộ gia đình phải dựa vào mẫu thân đi giặt quần áo cho người ta, còn nàng thì đi xem bệnh ở một y quán kiếm tiền nuôi gia đình. Có thể có một nhà chồng có điều kiện như vậy là nàng đã phải cảm kích trời xanh rồi. Cho nên cũng không có quan tâm đến việc tìm hiểu xem kiểm giáo lang kia có bộ dạng như thế nào.

Phu quân mình rốt cục bộ dạng như thế nào? Sương Lan Nhi rơi vào thế lưỡng nan, không biết mở miệng trả lời thế nào.

Tên binh sĩ đột nhiên vỗ cái gáy “Ah, hạ nhân nhớ ra rồi, có phải là vị kiểm giáo lang mà hôm nay gia đình có hôn sự không?”

“Đứng đứng” Sương Lan Nhi hai tòng mắt sáng ngời, gật đầu nói.

Tên binh sĩ nghi hoặc nói “Hắn hôm nay thành hôn, sao lại chạy đến đây làm nhiệm vụ cơ chứ?”

Sương Lan Nhi sững sốt “Sau hôn lễ, Sùng Vũ Môn phái người truyền đến, nói là hôm nay hạ lệnh đóng 7 cửa thành, chỉ để lại Sùng Vũ Môn là cho đi qua, nhân lực không đủ, đặc biệt điều kiểm giáo lang Lý đến tạm trấn thủ, trước giờ Tuất sẽ được cho về nhà”

“Cũng không có chuyện này, hôm nay cả tám cổng thành Thượng Dương đều được mở. “Tên binh sĩ vò đầu gãi tai không hiểu nói.

“Trước tiên để ta ra khỏi thành trước đã”.

“Dạ” Tên binh sĩ đáp lời, mở chốt bằng đồng, dùng sức đẩy cửa thành ra.

Sương Lan Nhi lách mình ra khỏi cổng thành.

Lúc này nàng hình như đã hiểu ra, tất cả những gì diễn ra hôm nay đều được sắp đặt tốt lắm. Kết thúc buổi lễ, lúc sau lại đưa phu quân nàng đi, rồi bắt cóc nàng. Mục đích hẳn là như lời Quế ma ma đã nói, nạp nàng làm thiếp chính là muốn máu xử nữ của nàng.

Nàng chạy càng lúc càng nhanh, bóng dáng yêu kiều cũng bị đêm tối nhuộm dần, hoàn toàn bị che lấp

Búi tóc của nàng toàn bộ đã rối tung, kẹp tóc cũng rơi xuống hết, tóc đen theo gió bay lên, cả thân hình tựa như hắc ám đang ẩn nhẫn đầy phần nộ.

Nhà nàng vốn không giàu có, dựa vào hai bàn tay nuôi cả gia đình mặc dù rất khổ cực nhưng những ngày tháng đó sống rất ổn định.

Có lẽ từ nay về sau, cuộc sống ấy sẽ hoàn toàn không còn nữa.

Trong lòng nàng có một tia không cam tâm, Vương phi bệnh nặng, sinh tử cũng là số trời đã định. Vương hầu các người, vì tư lợi bản thân, lại có thể coi mạng người như cỏ rác.

Nàng biết một nơi ở bên ngoài Sùng Vũ Môn, thương là nơi để xử tử các phạm nhân, nàng từng bị sư phó bắt đến đó nhặt xác ở đó vài lần.

Hiện tại nàng chỉ biết dựa vào trí nhớ mà liều mạng chạy về nơi đó.

Dù chưa từng gặp mặt nhưng đã bái thiên địa thì chính là phu quân của nàng, nàng không thể biết rõ hẳn gặp nguy hiểm mà bỏ mặc.

Gió gào thét thổi qua, từng cơn cuộn cuộn cuốn lá bay đầy trời.

Nàng chạy trốn đã quá mệt mỏi rồi, dần dần thể lực đã không thể chống đỡ nổi.

Chợt sau lưng truyền đến một tiếng vó ngựa ngân dài, thanh âm có chút xa xôi, vang vọng hùng hồn. Chợt thêm những tiếng vó ngựa phò thiên phò địa như sấm sét kéo đến.

Đợi cho đến khi Sương Lan Nhi kịp phản ứng lại thì chỉ thấy trong đêm tối là những chiếc móng ngựa phát ra thứ ánh sáng bạc chói mắt đang vây quanh nàng.

Một đoàn tuần mã rất đông, ngồi trên lưng ngựa là những vệ binh mặc giáp sắt, cảm giác bị áp bức tầng tầng lớp lớp đánh úp xuống. Sương Lan Nhi nhìn trần thế lúc này, trong lòng lập tức rơi vào tuyệt vọng.

Nàng, trốn không thoát.

Nàng hờ hững nhìn những con ngựa đầy nhiệt khí này, chỉ cảm thấy mình như bị hôn mê, cả người mềm nhũn ngã xuống đất, yếu ớt bất lực.

Những con ngựa mở ra một đường, đi lên trước chính là Quế ma ma.

“Tiện nhân, dám đánh ngất ta, không giáo huấn ngươi thì ta đây đúng là uổng công sống bao lâu nay.”

Lời nói hạ xuống, xung quanh là những tràng vỗ tay như pháo nổ. Quế ma ma ánh mắt tàn ác ngày càng sâu, mỗi một chưởng bà ta hạ xuống đều là dùng hết khí lực, không chút lưu tình.

Chỉ một chốc lát sau, hai gò má của Sương Lan Nhi đã lại sưng vù.

Đau sao?

Sương Lan Nhi chết lặng, nàng chỉ cảm thấy bản thân không ngừng bị đánh, thế nhưng đã chẳng còn cảm giác, có lẽ tuyệt vọng đã làm trái tim nàng hoàn toàn mất đi cái gọi là tiếp tục sinh tồn.

Trong lúc những cái bạt tai không ngừng hạ xuống, tay của nàng run run hướng đến một nhánh cây, chiều rộng ước chừng bằng hai ngón tay, có lẽ là mấy

hôm trước bị gió lớn quật gãy, giờ phút này đang nằm im lìm trên đất.

Nhánh cây cô tịch nằm đó, thật giống với cái số mệnh bất đắc dĩ của nàng.

Bên tai vẫn là những lời chửi rủa như trước.

“Tiện nhân, là phúc tám đời nhà ngươi mới được nhập vương phủ làm thiếp, thế nhưng ngươi lại dám chạy trốn. Đầu ngươi đã mê muội rồi, cặp mắt chó của ngươi cũng mù rồi!”

Trăm cái tát hạ xuống, Quê ma ma đánh đến nỗi tay của mình cũng có chút đau. Lại một chưởng hạ xuống, cánh tay nàng ta đeo vòng tay vàng, một chưởng kia đã làm cái trăn của Sương Lan Nhi bị thủng một lỗ, nhất thời máu chảy đầy mặt.

Vào vương phủ làm thiếp?

Cửa nhà quyền quý vừa vào là sâu tựa như biển, là phúc hay là họa, có thể cùng ai luận đàm?

Một khắc kia, đau đớn trên thân thể làm Sương Lan Nhi thanh tỉnh.

Bọn họ, không phải là cần máu xử nữ của nàng hay sao?

Nếu nàng không còn là xử nữ, có phải sẽ không còn giá trị lợi dụng với họ nữa, bọn họ sẽ buông tha cho nàng phải không?

Cẩn rằng không nói, nàng sờ đến nhánh cây kia, gắt gao nắm chặt trong tay. Trong lòng như có tảng đá lớn đang chặn lại, thật nặng nề, thật buồn bực.

Bóng đêm, tất cả xung quanh chỉ còn lại một đường chân trời sáng chói thế nhưng lại thật xa xôi yếu ớt.

Nàng nắm chặt nhánh cây, đột nhiên, dùng sức hướng tới hạ thân mình.

Khuất phục số mệnh sao? Còn không bằng phá hủy tấm thân này đi, ngọc đá cùng vỡ.

Một cái đâm xuống kia, đã không còn cảm giác đau đớn, so với cái mặt sưng vù này, thì chút đau đớn của việc phá thân kia đã tính là cái gì.

Nàng từ từ ngã xuống, hơi thở mỏng manh. Dưới người, một dòng máu ấm áp chảy ra, dọc theo hai chân nàng, chậm rãi thấm ướt quần.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Người đừng vọng tưởng

Lúc này bóng đêm tối đen như rừng rậm, chân trời chỉ có những dải mây âm u đến dữ tợn.

Thân thể tuy rằng đau đớn nhưng đáy lòng lại có một tia khoái trí xẹt qua. Sương Lan Nhi siết chặt bàn tay, nơi ấy đầy những vết chai do thường phải đi hái thuốc, gặt thuốc, không giống bàn tay của một nữ tử con nhà khuê các hằng ngày sống an nhàn sung sướng.

Trước mắt của nàng giống như hiện lên khuôn mặt tươi cười của cha mẹ, của đệ đệ muội muội đáng yêu, rồi những hình ảnh ấy dần dần mơ hồ. Nàng không biết hiện tại họ sống có tốt không. Kỳ thật, lòng nàng giờ đây đang vô cùng rối loạn, những tính toán trước đây đã bị phá hư. Nếu như bọn họ gặp bất trắc gì. Nàng nhất định không thể để cho quý kế của bọn chúng thực hiện được.

Xung quanh là một nhóm người đông nghịt, vậy chặt không nhúc nhích. Đàng xa bỗng có tiếng vó ngựa dồn dập vang đến, như sấm vang chớp giật, đang dần dần tiến lại.

Nhóm vệ quân cung kính tránh ra, xếp lại thành hai hàng ngay ngắn, phía sau một con tuấn mã uy phong chạy đến.

“Hi!” một tiếng, người trên lưng ngựa túm chặt dây cương, rồi phi thân nhảy xuống.

Kim quang chiếu rọi, một nam tử vừng vàng đứng xuống đất, dáng người chắc như bàn thạch.

Sương Lan Nhi lúc này vô lực nằm dưới đất. Nàng miễn cưỡng ngẩng đầu, lại chỉ nhìn thấy vạt áo hoa phục lụa quý thêu đầy kim long. Nhan sắc kia, trong trẻo nhưng lạnh lùng đến bức người.

Quê ma ma vừa thấy Thụy Vương giá lâm, nàng lấy chân đạp Sương Lan Nhi một cái với một vẻ mặt khinh thường, quay lại nói: “Vương gia, có lão nô ở đây, đầu cần phiền Vương gia tự mình tái giá”

Vị nam tử cũng không để ý đến nàng, khóe mắt dư quang đảo qua gương mặt của Sương Lan Nhi, khuôn mặt đầy máu, hai gò má sưng đỏ, khó mà phân biệt được dung mạo.

Hắn nhẹ nhàng nhú mày “Xảy ra chuyện gì?”

Thanh âm vốn lạnh thấu xương nay lại mang thêm sự ần giận, càng làm cho người ta sợ phát run.

Quê ma ma run run nhìn sắc mặt của hắn: “Cái này.... Tiệp nhân này không nghe lời, lão nô.... Lão nô chẳng qua giáo huấn nàng một chút.”

Khóe miệng nam tử hơi hơi trề xuống, không lên tiếng nữa, khóe mắt dư quang lạnh lùng dừng lại nhìn người trên đất.

Sương Lan Nhi đã suy yếu đến cực điểm, tính mạng mỏng manh tựa tờ giấy nhẹ như bay, nàng mềm yếu vô lực nhìn hắn, giờ phút này rất muốn mở to hai mắt nhìn xem đến tột cùng là nam nhân như thế nào lại ngoan tuyệt như thế. Đáng tiếc mặt của nàng đều đã sưng thũng, máu huyết mơ hồ che tầm mắt cho nên chỉ có thể nhìn thấy cái bóng người với bộ y phục kim long lông lánh nhưng lạnh như băng trong đêm tối âm u.

Sau một khắc, thanh âm của hắn như tiếng sấm cuộn cuộn “Thụy Vương Phi cần người mới có thể chữa được bệnh, bản vương cũng là lâm vào bất đắc dĩ. Bản vương sẽ không lâm hạnh người, vương phủ cũng sẽ cho người tất cả vinh hoa phú quý, chỉ cần người biết giữ đúng bổn phận của mình.”

Vinh hoa phú quý ?

Dùng cả đời nàng cô độc một mình trông phòng trống để đối lấy? Dùng sinh mệnh của những người vô tội để đối lấy? Hắn nghĩ ai cũng là kẻ ham mê quyền hoa phú quý hay sao? Hắn nghĩ thiếu nữ nào cũng mong ngóng được gả vào cửa nhà quyền quý hay sao?

Quê ma ma thấy Sương Lan Nhi không chịu nói, trên mặt lại một vẻ mĩa mai. Mắt lóe lên sự tức giận, tiến lên đá Xương Lan Nhi một cước “Tiệp nhân, Vương gia đại lượng đã tha thứ cho việc người tự mình chạy trốn. Người còn không mau dập đầu tạ ơn?”

Sương Lan Nhi vẫn như cũ không nói, một tay chống lên cò.

Vị nam tử kia bỗng dừng quay đầu, nhìn lướt qua khuôn mặt sưng vù, mơ hồ đến không nhìn ra dung mạo, sau đó quay đầu trở lại, chỉ lạnh lùng nói: “Mang nàng về, Vương Phi còn đang chờ, không thể làm chậm trễ.”

Quê ma ma vội vàng gật đầu “Vâng, Vương gia. Đợi lão nô lấy được máu xử nữ của nàng. Tin tưởng qua đêm nay, Vương Phi nhất định sẽ khỏi bệnh. Thật sự cảm ơn trời đất, Vương Phi người tốt như vậy, cuối cùng cũng được cứu, ông trời thật là có mắt.”

“Ân”

Hắn cất một tiếng đơn giản, cũng không có nhắc lại lần nữa liền phát áo bào rồi đi.

“Ah” Một âm tiết đầy vẻ khinh thường phát ra từ cổ họng mảnh khảnh của Sương Lan Nhi. Lấy máu xử nữ của nàng? Vương Phi được cứu rồi, đây chính là ông trời có mắt sao?

Một khắc kia Sương Lan Nhi cả người đã mong manh như một làn khói nhẹ.

Nàng đột nhiên nở nụ cười, cứ như vậy mà cười trên khuôn mặt sưng tấy ấy, nụ cười như từ bên trong màn đêm u tối đi ra, như một đóa hoa kỳ dị, một chút rồi một chút, những cánh hoa từng cánh rồi từng cánh nở ra, đẹp đến lóa mắt quý dị.

Ngay sau đó từng từ giống như sấm vang chớp giật “Các người đừng mơ tưởng.”

Hắn sửng sốt, bước chân dừng lại, một bên mặt nghiêng qua, hắn như bị nụ cười thê lương lạnh lẽo đến tiêu điều mà diêm lệ kia hút vào, kinh ngạc hỏi: “Người, có ý gì?”

Trên mặt nàng nụ cười càng thêm sâu hơn. Mặc dù cơn mắt đã phù thũng quá đau, không cách nào mở to ra nữa, nàng nhìn không thấy mặt hắn cũng như biểu tình của hắn lúc này, chính là thanh âm trầm thấp quý dị kia, khó có thể nhận ra lại có chút run rẩy, nhưng nàng lại thấy được hết sức rõ ràng.

Trong lòng nàng một tia sung sướng xẹt qua. Nàng giả vờ, dùng toàn lực hướng về phía hắn hét lên: “Người vĩnh viễn đừng vọng tưởng! Ta đã.... không còn là xử nữ.”

Nói xong, nàng rốt cục chống đỡ không nổi nữa.

“Cái gì” Hắn kinh hãi đến thất sắc. Xoay người, trong nháy mắt bắt lấy thân thể yếu ớt của nàng.

Trong đêm tối, nàng không một cử động, tóc dài hỗn độn tán ra khắp không trung, phiêu đảng mà không có sinh khí. Hắn nhớ tới ánh mắt của nàng lúc vừa rồi, tuyệt vọng bên trong chất chứa đầy sự hờ hững, một loại hờ hững đối với chính sinh mạng.

“Chết, nguy rồi.” Quê ma ma đột nhiên kêu to, hai tay ôm đầu, run run mà hô to “Hạ thân nàng.... Đều là máu..... đều là máu, giống như là đã..... Thật sự không còn kịp nữa rồi”

Dứt lời, sắc mặt Quê ma ma đã trắng bệch, hai tay che miệng thật chặt, nàng ta không dám tin tưởng vào những gì mình nhìn thấy, tuy nói Sương Lan

Nhi này tính tình rất quật cường, nhưng nàng cũng không thể ngờ rằng Surong Lan Nhi lại sẽ quyết liệt đến như vậy, một cô gái tự hủy đi tám thân xử nữ của mình chính là hủy đi một đời trong sạch, việc này cần quyết tâm cùng dũng khí lớn đến như thế nào.

Giống như không có chủ tâm, Quế ma ma hốt hoảng luống cuống nhìn về phía Thụy Vương. Lại thấy hấn cũng là một vẻ mờ mịt.

Cả người hấn ngẩn ra, nhẹ buông tay mặc cho Surong Lan Nhi từ trong tay hấn mà ngã xuống, lướt qua y bào vàng chói quý giá đẹp đẽ, lướt qua giày lộc da hồ cuối cùng rơi xuống đất.

Surong Lan Nhi sớm đã hôn mê, bất tỉnh nhân sự. Sau khi rơi xuống đất nàng vẫn không nhúc nhích, co mình lặng yên nằm trên mặt đất, tựa như đang ngủ. Bộ dáng như vậy giống như một con thú nhỏ bị thương.

Lúc này, ánh trăng cuối cùng cũng từ đám mây dày vạch ra một lỗ hồng, lộ ra vài tia sáng thừa thớt, chiếu rọi dung nhan tái nhợt của nàng, mơ hồ có thể thấy rõ những vết nước mắt còn đọng lại.

Hấn đứng thật lâu, nhìn, một câu cũng không nói. Những người xung quanh đều hiểu tính khí của hấn,, cũng không dám xen vào nói năng gì.

Thật lâu, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian rồi. Thanh âm của hấn không còn vang vọng như bốn bề sóng dậy nữa, chỉ nhẹ nói: “Mang nàng trở về, việc hôm nay không được tiết lộ ra ngoài, trái lệnh giết không tha.”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thu khả ngâm

Một đêm khi mà Surong Lan Nhi tỉnh lại, cái nóng như thiêu đốt của mùa hè đã được một trận mưa lớn xối xuống làm dịu bớt, tiếng mưa rơi độp độp, đánh vào vạn vạn cỏ cây hoa lá, một mùi hương trong trẻo mát lạnh tràn ngập gian phòng.

Nàng mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn rèm trướng tuyệt luân tinh xảo trước mắt, một ngón tay cũng không buồn động dấy.

Không lâu sau, một tiểu nha hoàn phát hiện ra nàng đã tỉnh, vừa hoảng sợ vừa vui mừng hô lớn: “Lan phu nhân tỉnh rồi, Lan phu nhân tỉnh rồi!”

Lan phu nhân?

Nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi, lại chậm rãi khẽ nhắm mắt lại.

Sáng hôm sau trời vẫn mưa.

Ánh sáng âm u xuyên qua những khe hở cửa sổ chiếu vào chiếc gương đồng mà trong gương là dung mạo tái nhợt của một nữ tử. Hôn mê hơn 10 ngày, gương mặt của Surong Lan Nhi đã hết sưng, khôi phục lại dung mạo như trước đây, chỉ là trên trán lưu lại một vết sẹo sau cái lần mà Quế ma ma nện vào đầu nàng. Bất quá, vết sẹo này đã kết vảy, mọc lên lớp da non hồng nhạt, mấy ngày nữa chắc chắn sẽ không lưu lại bất cứ dấu vết gì.

Surong Lan Nhi theo nghề y đã nhiều năm, cũng không khỏi kinh ngạc mà khâm phục thuốc trị thương ở vương phủ này thật sự là kỳ diệu, nếu thay bằng thuốc trị liệu dân gian thì ít cũng phải một tháng mới có thể hết sưng.

Lúc này, “nàng” ở trong gương đang xa xăm nhìn nàng, nàng cũng nhìn “nàng”. Hai bên nhìn nhau chăm chú, đều không cử động, đều lâm vào trầm tư.

Qua một hồi, cung nữ Tiểu Tích muốn đến thay Surong Lan Nhi chải tóc. Khi ngón tay vừa đụng vào bả vai nàng, nàng khẽ run lên, chỉ nói thật nhỏ: “Không cần y phục phức tạp, như thế này là tốt rồi.”

Tiểu Tích có chút lúng túng “Nhưng mà... Phu nhân, người phải đi yết kiến Vương phi.”

Surong Lan Nhi đứng dậy đi đến cửa “Ta không ngại, đem ô đến đây đi”.

Trong tiếng mưa rơi tí tách, trong vương phủ rộng lớn này, nàng cùng Tiểu Tích cứ chuyển hết chỗ ngoặt này đến chỗ ngoặt khác, đi qua hết khuôn viên này đến khuôn viên khác, đều là cảnh đẹp tinh tú mỹ lệ.

Nơi này cảnh sắc tầng tầng lớp lớp đều bao phủ bởi một màn mưa bụi mông lung huyền ảo, hướng mắt nhìn ra xa không thấy điểm kết thúc, nhưng lại như một cái nhà giam hoa lệ mà hư ảo.

Đi thật lâu thật lâu, cuối cùng hai nàng đi tới một biệt viện tao nhã nơi được bao lấy bởi một rừng trúc xanh, nơi đó gọi là Khả Viên.

Đình đài lầu các được xây ở chính giữa một cái hồ nhỏ, đi qua chín khúc cầu kiều là đến nơi Vương Phi thường ngày nghỉ ngơi.

Quế ma ma sáng sớm đã đứng ở trước cửa chờ, thấy Sương Lan Nhi, Quế ma ma liền đẩy cửa ra, cũng ác ý mà liếc nàng một cái, khinh miệt nói: “Người là cái loại gì mà cũng xứng để cho Vương Phi chờ người, quả nhiên sinh ra đã là tiện nhân, thật không biết xấu hổ.”

“Quế ma ma, không được vô lễ. Lan nhi muội muội mới đến, không biết đường, đến muộn cũng có thể thứ lỗi.”

Thanh âm tao nhã truyền từ trong phòng đến, lạnh nhạt cao xa, phảng phất như tiếng suối chảy nơi khe núi tĩnh lặng.

Sương Lan Nhi chậm rãi bước vào phòng, cảm thấy dưới chân thực thoải mái, mềm mịn vô cùng, thật giống như đi trên một thảm hoa. Nàng nghỉ ngơi nhìn lại, không khỏi giật mình tại chỗ.

Nơi này được trải kín bởi một màu xanh của thảm lụa Tây Vực, màu xanh quần láy hoa văn trang nhã, viền vàng được thêu tinh xảo, Bạch Liên Hoa một đóa rồi một đóa như nở rộ bên chân nàng, trông thật sống động. Nếu không phải đã biết dưới chân chải thảm thì có lẽ nàng còn tưởng mình đang đứng giữa một liên hoa hải đường.

Thảm Tây Vực là một vật bảo vô cùng trân quý, cả phòng này đều thật phô trương, xa hoa đến cực hạn, từ khi sinh ra đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Người phía trước giống như chú ý đến biểu cảm của nàng, từ từ mở miệng nói: “Lan nhi muội muội không cần kinh ngạc. Thân thể ta xưa nay đều rất yếu, Vương gia sợ rằng lúc ta đi bộ sẽ ngã, cho nên mấy thứ thảm Tây Vực này đều là chàng không nhọc khổ cực đến Tây Vực chính mình đem về. Lan nhi muội muội đến đây ngồi đi.”

Sương Lan Nhi từ trong kinh ngạc cũng dần hoàn hồn trở lại, theo thanh âm kia mà ngẩng đầu.

Trong ánh mắt chỉ thấy một nữ tử mặc y phục màu xanh lam nằm trên một nhuyễn tháp thuần trắng.

Duy chỉ nhìn một cái từ xa xa đã đủ làm cho Sương Lan Nhi cũng phải rung động. Nữ tử trước mắt nếu chỉ dùng từ đẹp để nói thì thật là kém cỏi, nếu nói nàng là tiên tử hạ phàm cũng không đủ. Lông mày cong tinh tế, như hai con thuyền giữa dòng mênh mông, ý cảnh phiêu diêu lay động lòng người. Chiếc mũi cao thẳng thanh tú, giống thanh sơn thẳng đứng giữa màn mưa bụi. Đôi môi đỏ mọng khẽ động, giống như hoa mẫu đơn chậm rãi nở rộ.

Đẹp là vậy, chỉ tiếc sắc mặt của nàng trắng khác hẳn với bình thường, trắng đến gần như trong suốt, giống như vừa chạm vào đã vỡ.

Sương Lan Nhi nhẹ nhàng hít một hơi, trong lòng cảm thán, một nữ tử nhu hòa mỹ lệ như vậy, khó trách Thụy Vương gia lại che chở nàng trong lòng bàn tay như vậy, không tiếc đến Tây Vực đem về rất nhiều thảm quý, trải kín cả căn phòng.

Lúc này, những cung nữ ở Khả Viên dẫn nàng ngồi xuống. Một cung nữ khác bưng một khay bạch ngọc bước tới, đem ly trà xanh đặt trước mặt Sương Lan Nhi.

Sương Lan Nhi lập tức hiểu ra, đây chính là muốn nàng – một thiếp thân mới được gả vào vương phủ phải kính trà thỉnh an chính phi.

Nàng đang định đưa tay ra đón lấy, không ngờ Vương phi lại phát tay, âm thanh uyển chuyển nói: “Trứ Mặc, người lui ra đi. Lễ nghi phiền phức, ta xưa nay rất chán ghét. Nếu là đều phụng dưỡng Vương gia, tỷ muội chúng ta làm sao phải khách khí như thế.”

Dứt lời nàng liền nhìn Sương Lan Nhi một cái, mỉm cười: “Đúng rồi, Lan nhi muội muội, muội còn chưa biết tên ta. Tên ta là Thu Khả Ngâm. Trước mặt người khác thì muội gọi ta là Vương Phi nhưng khi nào chỉ có hai người thì gọi là kêu Khả Ngâm ta sẽ rất vui, ta chỉ hơn muội hai tuổi thôi.”

Sương Lan Nhi ngồi, khách khí cứng nhắc cười.

Tầm mắt của nàng dừng lại ở bên cạnh cổ áo tinh xảo của Thu Khả Ngâm, nơi đó thêu mấy con bướm vàng xinh đẹp, đôi cánh rung động như muốn bay. Quanh cổ đeo ngọc lưu ly ngũ sắc rực rỡ, làm tôn lên da thịt bên trong của Thu Khả Ngâm.

Xa xỉ đẹp để quý giá!

Sương Lan Nhi đầy lòng kỳ thực khinh thường.

Cùng nhân nhưng không cùng mệnh, vì sự sủng ái đối với Vương phi xinh đẹp này mà biến nàng thành vật hi sinh, mà dùng những sinh mệnh vô tội để đổi lấy. Cũng không biết tạo bao nhiêu tội nghiệt tàn nhẫn như thế, Vương phi nàng chịu được sao?

Thu Khả Ngâm thấy Sương Lan Nhi vẫn nhìn y phục của mình mà suy nghĩ xuất thần, cũng không biết là đang nghĩ cái gì. Thu Khả Ngâm liền chống khuỷu tay lên, quay đầu lại phân phó cung nữ: “Đan Thanh, người đi vào trong lấy y phục và trang sức lần trước của Phong lão đến đây, mặc kệ là nói như thế nào thì Lan muội muội hiện tại cũng là người của Vương gia. Không thể ăn mặc đơn giản được.”

Đan Thanh chần chờ một lúc: “Nhưng đây đều là Vương gia đặt làm cho người?”

Thu Khả Ngâm nhắc tay áo, đôi tay trắng trẻo phát một cái, nàng thở dài nói: “Lan Nhi muội muội vóc dáng cũng gần giống như ta, y phục trang sức cũng chỉ là vật ngoài thân, cái thân thể rách nát này của ta, còn có thể sống được bao lâu, còn yêu cầu đòi hỏi cái gì.”

Đan Thanh nghe vậy, hốc mắt đỏ lên: “Vương Phi, người ngàn vạn lần đừng nói như vậy, người nói vậy nô tỳ rất đau lòng.”

“Ta nói người đi lấy thì người đi đi”

“Vâng Vương Phi”

Không lâu sau, Đan Thanh đem đến một một đồng đồ vật, đi rất chậm chạp, hiển nhiên là không tình nguyện. Đem y phục và trang sức đặt ở chiếc bàn bên cạnh Sương Lan Nhi, nàng liếc Sương Lan Nhi một cái “Cầm lấy đi, đây là phần thưởng Vương Phi ban cho người”

“Đa tạ ân điển của Vương Phi”

Sương Lan Nhi khách khí đáp lại, trên mặt nàng không xuất hiện bất cứ một biểu cảm nào nhưng trong đáy lòng thì cười lạnh.

Nếu như nàng là kẻ ham vinh hoa phú quý thì trước kia làm sao phải chạy trốn? Mà Thu Khả Ngâm lúc biết nàng chạy trốn không được, còn tự mình phá tằm thân xử nữ, nàng ta sẽ không còn thuốc dẫn chữa bệnh nữa, vì sao còn đối tốt với nàng? Hay là bản thân nàng vẫn còn giá trị lợi dụng? Cho nên giờ phút này nàng muốn biết Thu khả Ngâm đến tột cùng là đang dùng loại thuốc gì.

Thu Khả Ngâm chậm rãi ngẩng đầu, sóng mắt lay động, trong suốt, nàng cười phân phó: “Đan Thanh, người chọn một bộ đồ cho Lan Nhi muối muối thay. Ta muốn nhìn xem có vừa người của muối ấy không. Đúng rồi, đem trâm ngọc cài lên tóc cho muối muối nữa.”

“Vâng, Vương phi” Đan Thanh đáp lời, sau đó quay lại mời Sương Lan Nhi đi đổi y phục.

Sương Lan Nhi cũng không cự tuyệt, đi theo đến một phòng thất.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Té xỉu

Ước chừng qua một nén nhang.

Sương Lan nhi đã thay một thân y phục màu hồng đào nhạt, từ nội đường chậm rãi đi ra.

Nàng vóc người nhỏ xinh. Trên mặt, bên trong là hai lớp phấn mỏng, lại thêm bên ngoài tí mí thêm một lớp phấn dày, thật phiền phức, nhưng lại lộ ra một vẻ đẹp mềm mại, yêu kiều không gì sánh nổi, giống như nụ hoa ngọc lan đang đợi để phô mình ra.

Mọi cử động của nàng đều nhẹ nhàng mềm mại, lúc nàng đi đến, vẻ đẹp đã mê hoặc ánh mắt của tất cả mọi người.

Quê ma mà lúc này sừng sốt, chỉ cảm thấy dường như có một nụ hoa đào đang ở trước mắt bỗng nhiên nở rộ, nàng nhìn chăm chú đến không thể rời mắt đi được.

Một khắc đó, ánh mắt của Thu Khả Ngâm cũng không cưỡng lại bị hấp dẫn. Trong lòng khiếp sợ, nàng kìm không được mà bước xuống nhuyển tháp. Hai chân lâu không chạm đất, vừa mới bước xuống trong nháy mắt người đã nghiêng ngã, xuyết chút nữa thì ngã xuống.

Lảo đảo hai bước Thu Khả Ngâm cuối cùng cũng đứng vững. Nàng kinh ngạc nhìn Sương Lan Nhi trước mắt, tưởng như so với lúc ban nãy là hai người hoàn toàn khác biệt.

Ai nói người đẹp không dựa vào y trang?

Sương Lan Nhi của lúc này da thịt trắng trẻo như ngọc, trắng nhưng còn lộ ra một chút phấn hồng, giống như những bông tuyết buổi sớm được chiếu rọi bởi những tia sáng bình minh. Chân mày hơi hơi hướng lên cao, phối hợp với hai tròng mắt sáng long lanh, nhẹ nhàng mà tinh khiết, con ngươi như có những tia hào quang, giống ánh trăng đang bắn xuống dòng sông lạnh lẽo, làm kích động tâm phách.

Nhìn Sương Lan Nhi đang chậm rãi đi hướng về phía mình, trên đầu trâm ngọc trang sức theo từng bước chân nhẹ nhàng của nàng mà ánh lên những tia sáng chói mắt, càng làm cho nàng muốn bộc phát tức giận.

Thu Khả Ngâm hoàn toàn ngây người, nàng không tự chủ được mà thu lại hai nắm tay, cắn môi dưới đỏ mọng.

Dung nhan như vậy, khí chất như vậy, bây giờ chẳng qua gần như là nhan sắc vốn có, nếu như lại tí mí trang điểm kỹ. Nàng quả thật không dám tưởng tượng

Sương Lan Nhi sẽ đoạt hồn của không biết bao nhiêu người.

Nàng vẫn cứ nghĩ Sương Lan Nhi chỉ là một dân nữ bình thường, hoàn cảnh nghèo khổ, cho dù là con gái cung của gia đình, có được chuẩn bị y phục tí

mỉ đi chẳng nữa cũng nhất định không thể trở thành mối uy hiếp đối với nàng.

Nhưng là, nàng không nghĩ tới... nàng không nghĩ tới.....

Tuy là nói là người đẹp nhờ y trang, nhưng nàng thật sự không nghĩ đến, Surong Lan Nhi lại khác với những người khác, một loại xinh đẹp rất khác biệt. Chính là đẹp tựa như băng thiên tuyết địa, như nhâm thạch nóng bỏng trong vách đá, tỏa ra hương thơm của hoa lan nở rộ.

Cao ngạo mà mơ hồ, chỉ trong một khắc ngắn ngủi mà khí chất đặc biệt ấy như tưới vào gian phòng một loại hoa thơm cỏ lạ tươi đẹp đến kỳ diệu.

Ông trời, nàng đến tốt cùng đã đưa vào vương phủ một người nguy hiểm như thế nào đây.

Mà Vương gia trước đây thiếu chút nữa là đã lâm hạnh Surong Lan Nhi. Sau hôm đó mà lâu ngày sinh tình, vạn nhất sau này..... Nàng biết làm sao bây giờ.....Phải làm sao bây giờ.

Giờ phút này, phía chân trời xa xôi đột nhiên vang lên ầm ầm, tiếng sấm cuộn cuộn như rạch ngang trời đất, tựa như có thể làm cho những mảnh ngói cũng chấn động đến run rẩy. Bên ngoài mưa xối xuống càng lúc càng lớn, âm thanh như đập vào tai không dứt, mưa rơi xuống hồ nước như thổi lên một khúc nhạc càng lúc càng hỗn loạn.

Thu Khả Ngâm dừng trước mặt Surong Lan Nhi, nàng cố gắng khắc chế ngọn lửa đột ngột bùng cháy thiêu đốt trong con mắt, trên mặt vẫn là mỉm cười, chỉ là bên dưới bàn tay nắm thật chặt, móng tay đâm sâu vào da thịt.

Đột nhiên Thu Khả Ngâm tiến lên hai bước, nắm chắc hai cánh tay của Surong Lan Nhi, dùng toàn bộ sức lực kéo vạt áo trước ngực của Surong Lan Nhi, lộ ra bên trong hai đỉnh núi đầy đặn.

Thu Khả Ngâm trong mắt xẹt qua một tia không cam lòng. Surong Lan Nhi này tướng mạo không chỉ xinh đẹp một cách rất đặc biệt, mà vóc người cũng vô cùng tốt, giấu ở trong quần là hai chân thon dài cân xứng, vòng eo mềm mại nhỏ xinh uốn cong như rắn nước, trước ngực lại đầy đặn xinh đẹp. Nàng là nữ nhân mà còn phải than lên sợ hãi, nếu là nam nhân nhìn thấy thì có thể nào mà máu nóng không dâng trào?

Quan trọng hơn chính là Surong Lan Nhi có một thân thể khỏe mạnh.

Một khắc kia, Thu Khả Ngâm giống như phát điên rồi, níu thật chặt hai tay của Surong Lan Nhi không ngừng run rẩy, không cách nào át chế, nàng liều mạng kìm nén sự không cam lòng cùng với sự sợ hãi trong tim.

Cái nàng muốn chính là sự khỏe mạnh, không có thân thể thì xinh đẹp nhưng trống rỗng thì dùng được sao? Có thể dùng được sao? Nhưng là Surong Lan Nhi tự tay hủy tâm thân xử nữ không muốn cứu nàng, bảo sao nàng có thể không hận, có thể không oán?

Surong Lan Nhi cúi đầu nhìn Thu Khả Ngâm đang run rẩy, giống như chiếc lá mỏng manh run rẩy trong gió bắc, nghi hoặc nói: “Vương phi, người làm sao vậy?”

Thấy nàng không chịu buông tay, Surong Lan Nhi thử tránh đi, không nghĩ tới nàng càng nắm càng chặt, thậm chí còn nhìn thấy cả trên cánh tay trắng nõn dấu hiệu tím tái.

“Vương Phi, người có thể buông tay không? Người rốt cục làm sao vậy?” Surong Lan Nhi cau mày

Thu Khả Ngâm nghe thấy thanh âm trong trẻo của Surong Lan Nhi, chợt thấy hai má ửng đỏ, con ngươi xinh đẹp đã bị bao phủ bởi một màn sương. Nàng miễn cưỡng chống đỡ cánh tay của Surong Lan Nhi, chậm rãi ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Không có gì, muội thật sự rất đẹp, thật sự.....”

Thanh âm nhỏ dần, Surong Lan Nhi chỉ cảm thấy cơ thể Thu Khả Ngâm mềm nhũn, ngả hướng về ngực nàng. Việc xảy ra bất ngờ khiến nàng cũng không đứng thẳng được, cùng Thu Khả Ngâm ngã về phía sau, rơi xuống tấm thảm mềm mại.

Có lẽ là trùng hợp, có lẽ là vô ý, Thu Khả Ngâm khi ngã xuống trán đập vào một góc bàn. Surong Lan Nhi cũng ngã xuống, lúc sau nàng nhanh chóng xoay người ngồi dậy. Theo ánh mắt nhìn thấy Thu Khả Ngâm hai mắt nhắm chặt, máu từ trán chảy xuống trên khuôn mặt đã trắng bệch. Trong đáy lòng nàng như rơi bộp xuống, một dự cảm không tốt nảy lên. Mới vừa rồi Thu Khả Ngâm đứng đưa lưng về phía Quế ma ma vẫn đang đứng ở cửa. Xem ra nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.

“Vương Phi, người làm sao vậy?” Surong Lan Nhi nhẹ nhàng lắc lắc người Thu Khả Ngâm, vội vàng hô lên.

Chỉ tiếc Thu Khả Ngâm đã rơi vào hôn mê, không nhúc nhích.

“Vương Phi?”

“Vương Phi?”

Hai tiếng kinh hô lần lượt vang lên, là Quế ma ma và Đan Thanh, không bao lâu lại có tiếng người chạy đến.

Quế ma ma bước tiến đến, ôm lấy Thu Khả Ngâm, đồng thời đá vào mặt Surong Lan Nhi một cước, dùng sức rất lớn, cho nên khuôn mặt thật vất vả mới hết sưng của Surong Lan Nhi lại lần nữa sưng lên.

“Tiện nhân, Ngươi đã làm gì Vương Phi?”

Đan Thanh cũng tiến lên hướng mặt của Sương Lan Nhi hạ xuống hai cái tát, mắng to: “Lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi đã biết ngươi không phải là cái loại tốt đẹp gì rồi. Vương Phi thật tâm đối đãi với ngươi, còn có lòng tặng ngươi y phục trang sức, sao ngươi còn dám lấy oán trả ơn? Thật sự lòng dạ độc ác. Vương Phi rất lương thiện, ta sẽ thay người giáo huấn ngươi.”

Nói xong, Đan Thanh túm lấy tóc của Sương Lan Nhi, đập đầu nàng vào thành giường. Đan Thanh thân hình cao lớn, sức lực lại rất mạnh, Sương Lan Nhi căn bản không thể lay động được Đan Thanh, đành chịu đựng nàng ta đánh chửi.

Quê ma ma đưa Thu Khả Ngâm nằm lên nệm thấp, sắp xếp ôn hòa rồi phân phó người đi gọi thái y, rồi cũng hùa theo mà đánh chửi Sương Lan Nhi.

“Tiện nhân, ngươi vừa làm gì Vương Phi? Nói mau, ngươi đã làm gì để Vương Phi đột nhiên lại hôn mê?”

“Tiện nhân, ngươi không nói phải không? Xem ta xử lý ngươi như thế nào.”

Sương Lan Nhi nằm trên mặt đất, cắn răng chịu đựng các nàng kịch liệt quyền đấm cước đá lên người nàng. Khóe mắt chợt lóe lên, đột nhiên nàng nhìn cánh tay vô lực của Thu Khả Ngâm đặt bên nệm thấp.

Một khắc kia, tâm vừa động, tay phải của nàng lập tức rút vào bên trong tay áo. Nàng vốn là thầy thuốc, xưa nay đều sẽ không sử dụng hai cái ngón châm giấu trong tay áo, trừ trường hợp khẩn cấp đối với người bệnh nàng mới thi châm. Giờ phút này, nàng âm thầm rút ra một ngón châm, giấu ở giữ hai ngón tay.

Ánh mắt nàng tập trung vào huyệt dương cốc ở cổ tay trái của Thu Khả Ngâm, nếu như Thu Khả Ngâm là giả vờ hôn mê thì chỉ cần nàng hạ một châm là có thể làm cho nàng ta lập tức tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Quỳ tới khi Vương Phi tỉnh lại

Lúc này Quê ma ma không biết từ nơi nào đem đến một cái thước dài, nguyên lai chính là cái thước dùng để đo quần áo. Chỉ tiếc thước rơi vào tay của Quê ma ma cũng trở thành hung khí. Thanh âm đom đóp đập vào da thịt nghe thật phá lệ mà thanh thúy lưu loát. Mỗi lần hạ xuống là một lần xuất hiện ấn ký đỏ thẫm trên người.

Sương Lan Nhi gắt gao nhẫn nhịn, không mở miệng nói một lời mà nuốt xuống sự đau đớn. Mồ hôi nàng chảy ròng ròng, miệng vết thương bị mồ hôi chảy thấm vào mà đau đến tê buốt da thịt. Nhưng nàng vẫn không kêu dù chỉ một tiếng, ánh mắt gắt gao nhìn cánh tay của Thu Khả Ngâm đặt trên nệm thấp, lặng lẽ chờ đợi cơ hội.

Không bao lâu hình như có tiếng bước chân vội vàng chạy đến. Đan Thanh vội vàng đứng thẳng nghênh đón, Quê ma ma cũng buông cái thước trong tay.

Sương Lan Nhi đoán là thái y đến, nàng cố gắng chớp lấy cơ hội, đột nhiên khom lưng, nhảy đến bên người Thu khả Ngâm, mắt thấy kim châm trong tay sẽ phải đâm xuống huyệt dương cốc của nàng.

Không nghĩ

“Khả Ngâm”

Đó là tiếng nói của một nam tử, thâm tình, cấp bách, đau đớn mà ảm đạm.

Sương Lan Nhi chỉ cảm thấy trước mắt có thứ ánh sáng chói lóa lên, sau đó nàng bị đẩy ra một chỗ khác. Mà dĩ nhiên Thu Khả Ngâm đã nằm trong lòng ngực của một người nào đó, được hân ôm lấy.

Lần này, hân – Thụy Vương gia, như lần trước vẫn để lại trong trí nhớ của nàng là một bóng lưng lạnh lùng.

Trong tim hân giờ chỉ một lòng hướng về nữ tử đang nằm trong ngực, từ lúc đến hân căn bản còn chưa liếc nhìn nàng đến một cái, đại khái cũng là khinh thường nàng.

Mà nàng vẫn như trước, chỉ có thể nhìn thấy từng mũi thêu kim long sinh động như muốn bay lên ở lưng áo của hân. Vẫn là kim long sáng chói lóa mắt, triều phục vàng nhạt tượng trưng cho hoàng gia, chỉ có những người có thân phận cao quý như hân mới được mặc.

Lúc này, Quê ma ma tựa như phát hiện hành động nhỏ của Sương Lan Nhi vừa rồi, nàng đột nhiên tiến đến, nắm cổ tay, lật tay phải của Sương Lan Nhi lên.

Cổ tay Sương Lan Nhi đau nhói, kim châm trong tay nàng rơi xuống tấm thảm mềm mại không để lại bất cứ tiếng động nào.

Quế ma ma tiến lên nhặt kim châm lên, hai mắt tròn ngược như không thể tin được mà gào lên: “Tiện nhân này, làm hại Vương phi ngất xỉu không tính, thế nhưng vừa rồi ngươi còn định mưu hại người.”

Đan Thanh cũng tiến lên vài bước, hướng về Thụy Vương gia mà tố cáo: “Vương gia, Vương phi có lòng tốt đem y phục trang sức mà Vương gia đích thân đặt làm cho một mình người đem hết cho Sương Lan Nhi, còn bảo nô tỳ đưa nàng ta vào phòng thay đồ nhìn xem có vừa vóc dáng không. Sau khi nàng ta thay xong thì đi ra trước, còn nô tỳ ở lại thu thập lại ngăn tủ một chút. Nào ngờ tiện nhân này không biết nói gì, làm gì, lúc nô tỳ đến thì Vương phi trở thành như thế này. Vương gia người nhất định phải trừng phạt thích đáng con tiện nhân này.” Đan Thanh vừa nói vừa kích động, lòng đầy căm phẫn.

Quế ma ma cũng phụ họa nói: “Vương gia, tiện nhân này tâm địa độc ác, làm chuyện xấu trong Vương phủ. Vương gia người không thể tiếp tục mềm lòng, nhất định phải trừng phạt nàng ta” Nói xong mắt nàng ta ánh lên một tia huyết tinh tàn nhẫn.

Nam tử nhìn người trong lòng đang hôn mê, dung nhan trắng nhợt, thân mình suy nhược như bèo xanh trôi dạt bồng bềnh trên dòng nước vô tình. Hắn nhú mày, vẻ mặt rồi rầm.

Quế ma ma thấy vậy lập tức giựt dây nói: “Vương phi, đem nàng đánh chết rồi ném thi thể cho chó ăn.”

Không nghĩ đến Vương gia khẽ quát một tiếng, thanh âm mãnh liệt như đao chém xuống, trong nháy mắt khiến mọi người kinh sợ:

“Đủ rồi! Bỏn vương làm việc khi nào cần các người xen vào. Đều câm hết lại cho ta. Thái y đâu, sao vẫn chưa đến? Còn không mau đi giục!”

Nói rồi, hắn đứng lên, bế Thu Khả Ngâm vào phòng trong.

Một bước cuối cùng trước khi biến mất sau tấm rèm màu vàng, thanh âm lạnh lùng lại lần nữa truyền đến.

“Về phần Lan phu nhân, phạt nàng quỳ gối ngoài cửa cho đến khi Vương phi tỉnh, đến khi nào rõ chân tướng sự việc sẽ xử lý tiếp.”

Sương Lan Nhi sau khi nghe xong, nhìn bóng dáng cao lớn đi mất, nàng hừ nhẹ một tiếng, trên mặt tràn ngập vẻ khinh thường. Gia đình quyền quý bên trong đều có hình phạt riêng, nàng sớm đã nghe nói. Nàng tro mắt nhìn, quả nhiên là như thế.

Lúc Sương Lan Nhi quỳ thì mưa cũng tạnh, mặt trời ló ra.

Cầu vòng xinh đẹp, khi thể hùng vĩ cắt ngang phía chân trời, dường như in lên mặt hồ nước ở sau lưng Sương Lan Nhi một cây cầu bảy màu chói lọi, một phía chân cầu thì nằm ngay sau nàng, còn chân cầu còn lại giống như kéo dài mãi đến tận chân trời..

Màu sắc mê hoặc chiếu rọi cả khoảng trời xanh lam, như mộng như ảo, xa xa nhìn lại, giống như một con đường lên trời.

Chỉ tiếc cảnh đẹp như vậy, lại đặt sau lưng của một nữ tử đang quỳ dưới đất thật không có duyên. Mà Quế ma ma tâm tư ác độc đã sớm muốn làm khó Sương Lan Nhi, nàng ta để Sương Lan Nhi hướng mặt về phía Khả Viên mà quỳ trên một con đường rải sỏi.

Sương Lan Nhi không phải chưa từng quỳ gối, lúc còn nhỏ, nàng rất nghịch ngợm, phụ thân nghiêm khắc dạy bảo nàng nhưng cũng không bao giờ phạt nặng. Chính là việc bị bắt quỳ gối trên đá cuội thì quả là một phương thức ác độc, đây là lần đầu tiên nàng được lĩnh giáo. Không bao lâu, hai chân của nàng đã tê đến chết lặng, mồ hôi trên khuôn mặt cứ không ngừng rơi xuống, quần áo ẩm ướt lại khô rồi.

Thế nhưng trời không mưa cũng không phải là ông trời chiếu cố nàng. Sau cơn mưa trời sẽ đặc biệt nắng nóng, ánh nắng mãnh liệt thiêu đốt, sóng nhiệt cuộn cuộn phá xuống, đá cuội dưới ánh nắng đều bị nung đến nóng bỏng. Sương Lan Nhi chỉ cảm thấy từ mặt đất lên đến đỉnh đầu đều nóng bức đến khó chịu.

Thân thể mỗi một, chân sớm đã mất cảm giác, nàng kỳ thực đã sớm không chịu được. Nắng nóng càng ngày càng mãnh liệt, nhưng nàng lại cảm nhận được trong cơ thể một trận rét run, ánh sáng trắng đến lóa mắt nhưng lại như là màu trắng của tuyết rét lạnh đến thấu xương.

Dựa vào trực giác của người học y, nàng biết, giờ phút này nàng nhất định là bởi vì miệng vết thương đã nhiễm trùng dẫn đến sốt cao.

Nàng rất muốn ngất đi, chỉ cần nàng ngã xuống rồi, hết thảy mọi thống khổ đều tan biến, cũng sẽ không có người lưu tâm.

Chính là nàng không muốn, nàng không muốn khuất phục dưới những kẻ lạm dụng uy quyền chỉ bởi một chút quyền quý ấy.

Có lẽ ở trong mắt họ, mạng của nàng chỉ là một con kiến. Nhưng cho dù là chết, nàng cũng muốn chết có tôn nghiêm.

Dần dần nàng thấy mí mắt đã nặng, thân thể vừa mỏi vừa nhũn ra, giống như khí lực cũng bị bốc hơi rồi. Thế nhưng nàng vẫn gắng gượng, dựa vào ý chí kiên cường để tiếp tục chịu đựng cho đến khi Thu Khả Ngâm tỉnh lại.

Cung nữ Tiểu Tích vẫn ở bên cạnh nàng, lo lắng nhìn Sương Lan Nhi vài lần, dần dần thấy bất an, nhỏ giọng hỏi: “Phu nhân, nô tỳ giúp người lấy chút

nước. Người cứ uống, nô tỳ sẽ không nói cho ai biết.”

Sương Lan Nhi hờ hững quỳ, không nói một lời, giống như không nghe thấy.

Tiểu Tịch càng lo lắng, qua một lúc nàng quả nhiên đem đến một chén nước, vừa định đem chén nước đặt lên bờ môi đã khô nứt của Sương Lan Nhi thì không nghĩ đến một bóng dáng đánh tới. Ngay sau đó là tiếng chén rơi vỡ, vỡ thành hàng vạn mảnh nhỏ. Quế ma ma liền cho Tiểu Tịch một cái bạt tai, nổi giận mắng: “Tiểu tử nguoi mới vài ngày đã quên mất ai mới là chủ tử sao? Nguoi muốn cho nàng uống nước? Nàng cũng còn xứng mà uống sao? Còn không cúi đi cho ta.”

Tiểu Tịch sợ đến mức vội cúi đầu, bụm mặt khóc mà chạy đi.

Quế ma ma cười lạnh một tiếng, nàng cúi người xuống, nâng cằm của Sương Lan Nhi lên, khinh miệt nói: “Nhìn không ra nguoi cũng cao ngạo như thế. Đến giờ vẫn còn muốn kiên trì?” Nàng lắc đầu, lại nói: “Chỉ tiếc, ở Thụy Vương phủ này, Vương gia chỉ sủng ái Vương phi, nguoi vĩnh viễn đừng mơ tưởng có một ngày ngóc đầu lên. Muốn uống nước không?”

Sương Lan Nhi cũng không thèm để ý đến nàng ta.

Quế ma ma đột nhiên bật ra tiếng cười, đem một ngum nước bọt nhỏ lên mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Vô cùng nhục nhã

Bị phi nhỏ trước mặt bao nhiêu người, thật vô cùng nhục nhã.

Sương Lan Nhi theo bản năng nhắm chặt hai mắt, nghiêng mặt thật nhanh sang bên nhưng tránh né không còn kịp nữa, nước bọt của Quế ma ma đã bắn lên bên mặt nàng. Dính dính nhầy nhầy, cảm giác thật làm cho người ta ghê tởm vô cùng.

Quế ma ma cười càn rỡ: “Nghĩ muốn uống nước là được? Nước miếng này của lão nương là phần thưởng cho người. Ha ha ha.”

Sương Lan Nhi chợt ngừng đầu, dùng sức nhìn thẳng vào ý cười đang tràn ngập cả những nếp nhăn trên gương mặt già nua. Con người lóe sáng, như có một ngọn lửa thiêu đốt dữ dội, lại như lưỡi dao sắc bén muốn đâm thẳng tới, muốn đem người trước mắt thiên đao vạn quả.

Quế ma ma bị ánh mắt sắc bén ấy làm cho kinh hãi, lại có chút sợ sệt, nhất thời sửng sốt. Rất nhanh nàng ta lại ảo não hừ một tiếng, nàng ở trong cung đã lăn lộn vài chục năm, thật vất vả mới leo lên được đến địa vị ngày hôm nay, tại sao lại phải sợ một con tiện nhân vừa mới chào đời?

Quế ma ma rất nhanh chấn tĩnh lại, nàng khom người xuống, lấy tay chọc vào huyệt thái dương của Sương Lan Nhi, trào phúng nói: “Nguoi trừng mắt với ta làm gì, trong chốc lát Vương Phi tỉnh lại, nguoi cho là chính mình còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai sao?”

Dứt lời, Quế ma ma phát áo dời đi, tiếng cười của nàng bén nhọn chói tai, thật lâu thật lâu vẫn lưu lại âm vang tại Khả viên này.

Sương Lan Nhi vẫn quỳ trên con đường rải sỏi đá, nàng cũng không lau đi nước miếng của Quế ma ma ở trên mặt. Nước miếng này bị ánh mặt trời thiêu đốt cũng dần dần khô cạn, cứng nhắc, cho đến khi lưu lại trên mặt một dấu vết.

Nàng không muốn lau nước miếng trên mặt không phải bởi vì quên, mà bởi nàng không muốn quên cái sỉ nhục phải chịu đựng hôm nay.

Nàng tuy xuất thân chỉ là bình dân, nhưng bình dân cũng có tôn nghiêm. Mà hiện giờ người nhà thì sinh tử không rõ, chính nàng cũng bị tha đến nơi này mà không ngừng giãy giụa với số phận.

Náng cứ quỳ, thân thể sốt cao liền kéo theo thân kinh cũng dần chết lặng.

Có một nhóm cung nữ mấy gã sai vặt đi qua, dùng ánh mắt lạnh nhạt, tò mò mà khinh miệt nhìn nàng, khề bàn luận:

“Kia chính là Lan phu nhân?”

“Thật đáng thương, mặt xưng phù như vậy chắc là rất đau, lại vẫn phải quỳ.”

“Nguoi còn đồng tình với nàng? Nàng thế mà thật độc ác, Vương Phi tốt như vậy mà bị nàng hạ thủ làm hại, thật sự tâm lang cầu phế. Hiện tại Vương Phi ra sao rồi? Ta thực sự rất lo lắng.”

“Ta cũng lo. Nói đến, Vương Phi người thật đúng là người tốt, thường xuyên thương cho chúng ta, cũng không bao giờ hà khắc với hạ nhân. Thật sự không nghĩ ra người tốt như vậy lại bị mắc bệnh nặng, cũng không biết tới khi nào mới có thể chữa khỏi.”

“Mong ông trời phù hộ, chỉ mong Vương phi có thể khỏi hẳn.”

“Này, người nói xem tại sao Vương gia lại nạp thiếp vào thời điểm này? Ta nghĩ Vương gia đối với Vương phi si tình như vậy, người nhất định sẽ không nạp thiếp. Haizzz, chẳng lẽ... Quả thực không nhìn ra Lan phu nhân này có gì đặc biệt, có điểm nào có thể so sánh với Vương phi? Chẳng lẽ... Vương gia thật sự thay lòng đổi dạ.”

“Nói hươu nói vượn gì thế! Vương gia sẽ không thay đổi đâu, Vương gia cùng Vương phi chính là một cặp trời sinh, một cặp thần tiên quyến lữ. Ta nói với người, cụ thể nguyên nhân thế nào ta không rõ ràng, nhưng mơ hồ nghe nói là Vương gia nạp thiếp để chữa bệnh cho Vương phi. Có lẽ Lan phu nhân này thân thể có chỗ nào đó kỳ lạ.”

“Thật sự?... Bất quá dù có chỗ nào kỳ lạ, đem nàng trộm làm gì đó là được rồi, vì cái gì mà phải nạp nàng làm thiếp?”

“Người thì biết cái gì? Hiện tại là thời điểm nào, thái tử bệnh nặng nằm trên giường... vương gia há có thể làm sai, để người ngoài nắm được nhược điểm.”

“...”

Hai tiểu cung nữ càng đi càng xa, thanh âm cũng dần dần không nghe thấy rõ ràng nữa.

Sương Lan Nhi quỳ trên mặt đất, ánh nắng chiếu rọi, sốt cao, tinh thần vốn đang mờ mịt bỗng chốc thanh tỉnh. Tầm mắt của nàng đảo đến chỗ bóng dáng của hai cung nữ vừa đi qua rồi dần dần mất hút.

“Thái tử bệnh nặng nằm trên giường... vương gia há có thể làm sai, để người ngoài nắm được nhược điểm...”

Những lời này, như một hòn đá tảng rơi tõm xuống mặt hồ tĩnh lặng sâu trong lòng Sương Lan Nhi

Một khắc kia, nàng vẫn quỳ gối dưới ánh mặt trời chói chang, vẫn duy trì tư thế lưng thẳng tắp, trong suy nghĩ cũng bình tĩnh đến cực điểm.

Nàng hiện giờ vận mệnh bị người khác nắm giữ, nàng không thấy được tương lai của chính mình, cũng chẳng có hi vọng. Nàng không có nhà, phu quân cùng báai đường thành thân đến ngay cả mặt mũi cũng chưa kịp nhìn thì đã bị giết. Nàng cái gì cũng không có, duy nhất có chính là trái tim đầy nhiệt khí cùng bất khuất này.

Nàng không có gì để dựa vào, có lẽ chính mình đều là ăn bữa nay lo bữa mai mà thôi.

Nàng nhất định phải thoát khỏi cái nhà giam này.

Thật lâu, thật lâu, khi mà cả bầu trời đều đã bị ráng chiều bao phủ, Chiêu Mặc từ trong phòng đi ra, nàng thương hại nhìn Sương Lan Nhi một cái. Trong lòng thầm than: Sương Lan Nhi này cũng thật là kiên trì, quỳ trên đá lâu như vậy, nhất định không chịu khuất phục, việc này không phải người bình thường nào cũng có thể làm được.

Tiến lên nâng Sương Lan Nhi dậy, Chiêu Mặc nhẹ nhàng nói: “Lan phu nhân người đứng lên đi. Vừa rồi Vương phi đã tỉnh, cũng đã nói qua với Vương gia, nàng chính là đột nhiên té xỉu, không có liên quan gì đến người cả. Lan phu nhân, người chịu khổ rồi.”

Sương Lan Nhi không đẩy Chiêu Mặc ra, nàng dùng hết toàn lực chống lên lan can của chiếc cầu, gắng gượng cử động. Đáng tiếc đôi chân không nghe theo sai bảo, nàng liền ngã xuống đất.

Chiêu Mặc chạy lại đỡ nàng.

Sương Lan Nhi vẫn cự tuyệt, nàng cử động một chút rồi lại bám lan can đứng lên. Cứ ngã rồi lại bò dậy, ngã rồi bò dậy. Lặp lại mười mấy lần cuối cùng cũng đứng thẳng được.

Nàng cúi người xoa xoa đôi chân dường như không phải của chính mình, chỉ hi vọng có thể mong khôi phục lại chút cảm giác để sớm rời khỏi nơi này.

Chiêu Mặc xưa nay mềm lòng, thấy như vậy trong mắt liền xuất hiện một lớp sương mù, nàng nức nở nói: “Lan phu nhân, Vương Phi biết người vô cơ phải quỳ cả ngày, trong lòng vô cùng áy náy, cho nên muốn mời người đi vào...”

Sương Lan Nhi lạnh lùng đánh gãy lời nàng: “Ta nghĩ nên về phòng nghỉ ngơi sớm, phiền người nói với Vương phi một tiếng, ta hôm khác lại đến báai phòng.”

Chiêu Mặc lúc này mới để ý đến sắc mặt ửng hồng của Sương Lan Nhi rất khác thường, nàng giơ tay ra đặt lên trán Sương Lan Nhi, hồ hởi: “Trời ơi, người sốt rồi, ta đi gọi thái y đến xem.”

Sương Lan Nhi lắc đầu, quay đầu nhìn về phía chân trời đã dần mờ ảo, lầm bầm nói: “Đa tạ ý tốt của người, ta vốn là thầy thuốc, có thể tự chăm sóc chính mình.”

Nói xong nàng sửa lại y phục, khó khăn nhấc từng bước ra khỏi Khả viên.

Chiều Mặc nhìn bóng dáng của nàng dần dần biến mất trong ráng chiều đỏ, chỉ còn thấy một vết máu dài từ chỗ nàng quỳ, nói như vậy miệng vết thương rất sâu, máu tươi này chính là thấm qua dày mà lưu lại trên mặt đất.

Dấu chân khi thì nặng khi thì nhẹ. Sương Lan Nhi phía trước lao đảo cơ hồ sắp ngã mà Chiều Mặc lại thu tay. May mà kiên cường bám chặt, thân mình mảnh mai biến mất ở chỗ rẽ.

Lúc sau, cũng là khi bóng đêm vô tận bao trùm. Bóng đêm nồng đậm phủ lên hết thảy, che khuất cả những dấu vết kia...

Tất cả lại như cũ, giống như Sương Lan chưa từng đến...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thảm án diệt môn

Buổi đêm mấy ngày gần đây, gió thổi rất lớn, thổi tan cả những đụn mây làm nổi bật vầng trăng tròn trịa trên không trung, vô cùng sáng chói.

Thụy vương phủ, đặc biệt yên tĩnh.

Có con gió thổi qua mái hiên làm lay động những chiếc chuông, phát ra tiếng leng keng, leng keng, hòa cùng với tiếng ve kêu giữa bốn bề vắng lặng cảm giác nghe mà sờn cả gai ốc.

“Cháy, cháy!”

Đột nhiên một tiếng hô to như xé rách màn đêm, như là có ai đó lỡ tay đánh rơi chiếc gương, gương rơi xuống vỡ ra hàng ngàn mảnh, sự yên lặng bấy lâu lập tức biến thành rối loạn.

Trong chốc lát, mọi người trong Thụy vương phủ đều chạy ra, chỉ thấy phía trên Hi viên khói bốc lên nghi ngút, rất nhanh biến thành những khối đen dày đặc hướng thẳng lên trời.

Lửa càng lúc càng lớn, càng lúc càng mãnh liệt, cả Hi viên hùng hực bốc cháy.

Bên trong vương phủ nhất thời hỗn loạn, vô số người chạy loạn lên, kêu hét hoảng sợ, không biết làm thế nào mới tốt. Lúc này, vệ quân của vương phủ chạy đến, đứng đầu là vị thống lĩnh vương phủ tuân lệnh vua, chỉ huy đội vệ quân dùng nước dập lửa, một lần lại một lần cuối cùng cũng đẩy lui được đám cháy.

Dưới sự chỉ huy có bài bản, đội vệ binh đã ngăn ngọn lửa không phát tán ra những khu vực khác.

Nước được tạt vào như những đường bạch long đan chéo nhau trên khoảng không phía trên Hi Viên, nước đi đến chỗ nào là màu đỏ như muốn ăn tươi nuốt sống của ngọn lửa nhất thời vụt tắt, khói đen nghi ngút tỏa ra, như vẫn còn muốn giãy giụa.

Cả vương phủ tràn ngập một thứ hơi nước nóng rực, không khí đều là mùi cháy xém lẫn cùng bụi đất.

May mà thể lửa dần dịu đi, tổn thất không quá lớn.

Đám đông bắt đầu bàn tán.

“Hi viên? Không phải là nơi ở của Lan phu nhân mới đến sao?”

“Đúng thế, không ai thấy nàng cả, hay là vẫn ở bên trong...”

“Nghe nói Lan phu nhân bị bệnh, chỉ sợ không đủ khí lực để thoát ra ngoài.”

“Haizzzzz, ai bảo nàng muốn hại Vương phi, xem ra là quả báo. Xứng đáng.”

Thống lĩnh tuân lệnh vua đến nghe được những lời này, mày nhăn lại quát lớn:

“Mọi người nghe lệnh! Tiếp tục dập lửa! Bên trong có thể còn có người, ta đi vào trong, các người cứ ở bên ngoài tiếp tục nghe lệnh.”

Dứt lời, hắn liền trùm lên mình một tấm vải rộng đã được làm ướt, phủ lên đầu rồi nhún nhún chân một cái, nhảy lên bờ tường, phi thân thẳng vào ngọn lửa nóng rực bên trong.

Lúc này nhân lực đều tập trung ở nơi xảy ra hỏa hoạn, ở cửa lớn, không có ai chú ý đến một cái bóng đáng nhỏ xinh trên người mặc một bộ quần áo cung nữ màu trắng đang trốn khỏi vương phủ.

Ra khỏi vương phủ, Surong Lan Nhi một mạch chạy như điên. Cứ trước mặt mà chạy, như một cơn gió hề nhẹ nhàng khoan khoái.

Một khắc kia, Surong Lan Nhi cảm thấy chính mình mấy ngày vừa rồi sốt, nhiệt độ cơ thể tăng cao, lúc này được gió thổi qua, tất cả đều tan hết. Thì ra đó chính là cảm giác của tự do, ngay cả hô hấp cũng thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Lúc này trăng sáng đang treo ở phía chân trời, xa xôi, thăm thẳm mà chiếu sáng con đường phía trước.

Nàng ra sức chạy nhanh, hai chân hoạt động không ngừng nghỉ, dần dần cũng không khống chế được nhịp chân, chạy quá nhanh sẽ có vô số lần ngã, thế nhưng nàng chính là không muốn dừng lại. Thời gian của nàng có hạn, một khi người của Thụy vương phủ phát hiện nàng không có ở Hi viên, chắc chắn sẽ dẫn binh đi truy bắt nàng.

Mà họ chắc chắn biết nàng muốn đi nơi nào.

Tuy là hết sức nguy hiểm, tuy là có thể bị bắt lại! Nhưng nàng bắt buộc phải đến nơi đó.

Nàng phải về nhà!

Nàng phải về nhà!

Nhà của Lý thăm lang là nhà của nàng, còn có phụ thân, mẫu thân, đệ đệ muội muội, nơi ấy cũng là nhà của nàng.

Thụy vương phủ nằm ở phía tây bắc thành Thượng Dương, nơi mà dòng tộc con cháu quyền quý của Tường Long quốc cư ngụ. Mà cha mẹ nàng ở một cái ngõ hẻm nhỏ gọi là Đại Liễu phía tây của thành, chỗ Kim Thất Môn.

Nàng một đường chạy về Đại Liễu. Trong nhà giống hệt như nàng dự đoán, trống rỗng không có người, hết thấy bài trí tựa như vẫn là cái ngày mà nàng xuất giá.

Đầu giường vẫn là bộ đồ mới mà muội muội Surong Mai Nhi được may cho nhân lễ cưới của nàng, chưa từng động qua. Trong phòng cha mẹ, hai bao đựng thuốc vẫn còn ở trên tủ, hiển nhiên bọn họ tham dự lễ cưới của nàng lúc sau cũng không có trở về.

Giờ phút này nàng đứng trong ngôi nhà không một bóng người, nhìn xung quanh bốn phía, trên nét mặt đều là mờ mịt cùng luống cuống.

Quá giờ tỵ, gió đêm bắt đầu thổi, gào thét mà qua lại như có một loại cảm giác đau đớn đang khắc sâu vào xương tủy. Ánh trăng nương theo cửa sổ cũ nát chiếu vào gian phòng, lặng lẽ tịch liêu chiếu lên người Surong Lan Nhi.

Đột nhiên nàng xoay người chạy đi.

Gió đêm thổi càng lớn, như quạt vào làm quần áo đơn bạc của nàng phấp phật tung bay. Trên vành tai, khuyên tai màu ngọc bích rung động trong gió, châu ngọc cùng chạm vào nhau phát ra những âm thanh chói tai.

Nàng trong lòng không thể kìm nén cảm giác buồn, phiền toái không thôi. Trong nháy mắt đó, nàng nguyện ý chỉ nghe thứ âm thanh này mà không phải là bất cứ một loại động tĩnh bên ngoài khác.

Nàng bỗng nhiên nhớ có một ngày, trong vườn, hoa hạnh nở rộ, như những ráng mây rực rỡ tràn đầy đang nhẹ nhàng trôi, thật khó mới thấy được một nụ cười trên khuôn mặt của mẫu thân. Trong trí nhớ còn có tiếng cười của đệ đệ, muội muội dưới khung cảnh hoa hạnh tươi đẹp, dường như liền một khoảng trời bao la cũng bị niềm vui ấy ánh lên sắc đỏ.

Phụ thân cầm cái xẻng, ở trong viện đào lên một cái hố nhỏ bên dưới một tàng cây: “Lan Nhi, Mai nhi, đây chính là hai bình rượu hạnh mà đích thân mẹ của các con ủ, phụ thân hôm nay đào nó lên, cất vào kho, chờ sau này các con xuất giá sẽ lôi ra uống.”

Nàng còn nhớ rõ cái ngày xuất giá kia, muội muội vui vẻ giống như một con bướm xinh đẹp, cứ bám lấy nàng thủ thi: “Tỷ tỷ, khi nào muội mới có thể lấy chồng? Tỷ tỷ...”

Âm thanh ngọt ngào như vẫn còn đọng lại bên tai, nhưng hiện tại bọn họ đang ở nơi nào? Nhân gian hay là địa phủ?

Surong Lan Nhi lại tiếp tục chạy trốn, trên khuôn mặt không che giấu được nỗi bi thương. Theo phía tây thành nơi Thất Kim Môn, nàng chạy đến Thượng Chung

Môn ở phía nam thành, chỉ hơn 1 tiếng liền tới.

Nhưng mà một khắc kia mà nói, cảnh tượng trước mắt làm nàng sợ đến hoàn toàn ngây người.

Nơi này vẫn là nhà nàng sao? Nói là địa ngục ở trần gian cũng không đủ.

Nhà Lý Tri Hiếu ở đầu phố, xưa nay là nơi náo nhiệt nhất giờ đây trở mất biến thành một bãi hoang tiêu điều cùng đồ nát, không có một viên gạch nào là hoàn toàn lành lặn cả. Bức tường lớn hầu như đã sập, chỉ còn lại một đám cháy xém, cửa sổ đều bị thiêu, trở thành đen kịt một màu. Có một con mèo đen ngồi trở mất nhìn nàng, sau đó kêu meo một tiếng rồi bật người chạy mất.

Đêm khuya lúc này chỉ còn là hắc ám vô tận, ngay cả trăng sáng cũng không thể chiếu sáng cái bi thương đến thâm thẳm này. Phế tích này thì có khác gì phần mộ, im lìm tĩnh lặng đến rợn người.

Nàng bất động đứng đó, gió đêm như quạt vào làm đau hai mắt, hai gò má có dòng chất lỏng ấm nóng chảy qua, đau đớn khôn kể.

Bảo nàng phải làm sao có thể tin đây, không đến một tháng trước kiều hoa từng đưa nàng tới nơi này, nàng nhớ rõ không khí thật náo nhiệt, người người ra vào, cười nói vui vẻ.

Nhưng còn bây giờ thì sao?

Nàng vẫn đứng, cho đến khi phía đông xé mở ra một đạo ánh sáng, mặt trời cuối cùng cũng lộ ra. Cảnh tượng trước mắt lại càng khủng khiếp, dử tợn xấu xí đến vô cùng, mỗi một chỗ dấu vết càng lộ ra màu sắc cùng hình thù đồ vỡ rách nát, vắng vẻ thê lương, ngay cả mặt trời cũng rũ bỏ sự hăng say mà trở nên u rũ, trống rỗng treo giữa không trung.

Một ông lão sáng sớm kéo xe đi ngang qua, nhìn thấy hình bóng một nữ tử váy trắng phất phơ đứng giữa khung cảnh tiêu điều, không khỏi thở dài một tiếng.

“Thảm! Thực sự thảm! Tân hôn lại phát sinh thảm án diệt môn, haizz, gia đình thân thích, bằng hữu liên quan một người cũng không còn sống...”

Ông lão lắc lắc đầu, bắt đầu đi kéo chiếc xe cũ mềm ròi đi.

Ông cũng không chú ý tới, giữa đám phế tích hoang tàn còn sót lại, nữ tử ấy hai vai run mạnh, nắm chặt nắm đấm...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ngăn kiêu cáo trạng

Tường Long quốc, là một nước lớn có bề dày lịch sử hơn hai trăm năm, từ lâu đã nắm giữ một vùng Trung Nguyên rộng lớn màu mỡ, kinh tế phồn vinh, dân sinh giàu có. Đương kim hoàng đế Long Khiếu Thiên là đời vua thứ mười của Long Tường quốc, hiện đã 68 tuổi. Đương triều thái tử do chính hoàng hậu đẻ ra, hai mươi năm trước đã được lập phong, hiện đã 45 tuổi.

Vốn là ngày sau thái tử kế thừa ngôi vị hoàng đế được xem như ván đã đóng thuyền, mọi người nói, thái tử được yên vị đã hơn 20 năm thì còn có thể có chuyện gì xấu? Ai có thể ngờ rằng: muốn nhưng trời không cho, hiện tại thái tử đang nằm ốm liệt giường. Nhân gian đồn đại đó là do phôi đã hư yếu, ăn quá nhiều thứ thịnh dẫn đến nóng gan. Mà thái y chữa bệnh xưa nay không cầu có công, nhưng đều dùng những phương thuốc tốt nhất mà bệnh không khỏi. Thái tử bệnh tình không khá lên được chút nào mà ngày càng nặng hơn, cứ kéo dài như vậy, cho đến nay cũng đã là một năm rồi.

Đất nước còn tồn tại được là nằm ở Thái tử, cái cốt rể của dân sinh là nằm ở dân. Vạn nhất Thái tử xảy ra chuyện gì không hay, người nào sẽ kế thừa cái sự nghiệp thống nhất lãnh thổ này đây? Lúc này hoàng cung quan lại triều thần bên trong bắt đầu rục rịch, ngầm ngầm lạng lẽ tranh quyền đoạt vị. Người có lợi thế nhất bây giờ đương nhiên chính là con trai Đoan Quý phi - Thụy Vương.

Dân gian đồn rằng Thụy vương thuở nhỏ dung mạo tuấn mỹ vô song, tài hoa hơn người, cười ngửa bắn cung không ai sánh bằng, khá được hoàng đế Long Khiếu Thiên hài lòng, lại đứng lúc 25 tuổi, hào hoa phong nhã, mạnh mẽ chính trực. Đương nhiên so với thái tử ốm đau liệt giường được càng nhiều quan lại triều thần ủng hộ. Vì thế không ít quan lại là thuộc hạ của đương kim thái tử đã quay đầu hướng về ủng hộ Thụy vương.

Thành Thượng Dương là thành đô của Tường Long quốc, nơi đó phía bắc có sông núi nơi rồng ngự trú, phía nam có đá ngọc thạch vây quanh, ở giữa có khe suối chảy qua. Tóm lại chính là nằm trong một nơi non xanh nước biếc, đại khí nồng nập, thiên nhiên trong lành.

Thành Thượng Dương có tám cổng thành, vào buổi sáng, cả tám cổng thành đều sẽ được mở. Mọi người buôn bán vào thành đều phải có trật tự, dòng người đồ xô tập nập, huyên náo ồn ào, thật sự là một cảnh tượng phồn vinh, cực kỳ đồ sộ.

Ngày qua ngày, bên trong thành Thượng Dương đều bận rộn đầy nhiệt khí, cho đến khi màn đêm buông xuống, con người như dòng nước chảy, họ sớm đã quên đi cái thảm kịch đã từng xảy ra ở cổng Thượng Đông, tiếp tục cái cuộc sống từ trước đến nay vẫn luôn là bận rộn như thế. Và hôm nay cũng vậy.

Lúc này tại trung tâm thành, hai bên đường các hàng quán đều mở cửa, đủ các loại bán hàng rong với các loại giỏ trưng ra trên mấy cái sạp, chật kín ngã tư đường, lại còn có cả những tiếng gọi rao bán hàng của những ông chủ quán. Cách đó không xa, còn có gánh hát mà ở đó có chiếu, có màn, có cả

phách cả gây phối hợp như một cái sân khấu kịch. Trên cái sân khấu kịch ấy, khua chuông gõ mõ, hát đến là vui sướng. Phía dưới chen chúc người chen ta đây, nhân sinh ảm ỹ, tạp âm vang trời.

Đúng lúc này bỗng có tiếng trống đồng “leng keng, leng leng” thanh âm lạnh lạnh mà ngân dài, trong nháy mắt lẫn át tiếng người ầm ĩ.

Có vị quan sai lớn tiếng hô “Phù Doãn đại nhân tuần phủ, người không có nhiệm vụ nhanh tránh ra.”

Trên đường, lập tức rơi vào im lặng.

Tất cả những tiểu quân nhanh chóng thu dọn mấy thứ đồ này nọ, lui về phía sau vài bước, làm cho đường phố chốc trở nên vắng lặng không một người chen ngang. Ở trong ấn tượng của dân chúng, thành Thượng Dương này thật khó mà có được một vị quan tốt như thế, đồng tình với người dân, cất giảm thuế má, cổ vũ thương mại, làm rất nhiều chuyện thực tế, ai ai đối với vị quan này cũng là thập phần tôn trọng.

Chỉ trong chốc lát khi mà vị quan sai nọ tiên phong đi đằng trước, hô hào tránh ra cùng yên lặng, ngay phía sau là một nhuyển kiệu đỉnh đầu màu lam có bốn người khênh đi đến, hai bên ước chừng có hai mươi quan binh hộ tống, cầm trong tay là đại đao, biểu tình thực nghiêm túc.

Dân chúng tự giác lui về sau, bọn họ cẩn thận lại tò mò nhìn về phía nhuyển kiệu kia, ai nấy đều hi vọng một lần được nhìn thấy vị thanh quan trong truyền thuyết – Doãn phủ Thượng Dương.

Bởi vì nhuyển kiệu có rèm che kín cho nên bọn họ chỉ đành ngóng theo nhuyển kiệu cứ thế mà đi qua trước mặt, không cách nào mà nhìn được hình dáng bên trong.

Đột nhiên lúc đó, một nữ tử váy trắng đầy mạnh mẽ người chạy ra, nhắm thẳng nhuyển kiệu mà xông đến.

Lúc này nắng chiếu mãnh liệt, rọi xuống mà cảm tưởng mặt đất như đang bốc hơi lên trông hết sương mù trắng xóa.

Có người muốn xông đến. Ngay lập tức hai mươi quan binh liền xông lên tiếp đón, chỉnh tề xếp xung quanh đối mặt nhau, trong tay đại đao giờ lên, cùng với ánh sáng chiếu vào tạo nên một đạo ngân quang sáng chói.

Mọi người đều ngừng thở, tất cả đều nhìn chăm chăm vào nữ tử kia.

Trên con đường vắng lặng, nàng một mình cô đơn đứng đó, một thân y phục trắng thuần, không một chút trang sức, nàng thậm chí còn không đi giày, bàn chân đỏ máu cứ thế mà từng bước từng bước tiến đến.

Lưỡi đao sắc bén, có ánh mặt trời chiếu xuống, phản xạ lại một thứ tia sáng lạnh lẽo âm trầm, chói lọi mà đâm vào mắt người khiến không ai có thể mở ra được.

Ai ai cũng nhìn nữ tử với đôi bàn chân đỏ huyết kia, nhan sắc vốn trắng sáng nhuận ngọc giờ phút này đầy những vết thương rướm máu, dường như nàng đã đi thật lâu thật lâu, đi đến da chân rách toạc. Hai tay nàng giờ lên cao ngang tầm mắt, dâng lên một bức huyết thư. Màu sắc đỏ tươi đầy thể lương ấy, hấp dẫn mọi ánh nhìn.

Dân chúng xung quanh không ai dám lớn tiếng giận dữ, chỉ trơ mắt nhìn cảnh tượng, cũng không phải là thường thấy nhưng ai cũng hiểu đó gọi là ngàn kiệu cáo trạng. Mà bạch y nữ tử này, trong tay nâng một bức huyết thư thì nhất định chính là đến tố trạng.

Sương Lan Nhi dĩ nhiên đã sức cùng lực kiệt, nàng cả người sốt cao vẫn chưa lui, trên bàn chân còn có vô số những vết thương đầy máu, mười ngón tay cắn ra để viết huyết thư đến giờ vẫn chưa hoàn toàn khép miệng lại, bởi vậy mà có vài dòng máu đỏ tươi dọc theo tay nàng đang giờ lên mà chảy xuống ướt đầm cổ tay áo trắng tinh, cho đến khi nhỏ giọt rơi xuống đất.

Những mẩu đá vụn trên đường sắc nhọn đâm vào bàn chân đã rướm máu, khiến máu tươi càng được dịp mà tuôn ra.

Mà nàng cứ như vậy mà lê bước, máu huyết cũng cứ như vậy mà rải thành đường dọc theo từng bước chân ấy, nàng xuyên qua tất cả cho đến khi đứng trước nhuyển kiệu trước mặt.

Giống như đã chống đỡ không nổi, đầu gối mềm nhũn, rơi xuống đất, chân quỳ xuống.

Nàng cúi đầu, tóc dài trên vai theo động tác mà cũng chảy xuống, giữa không gian mang lại một hình ảnh màu đen cong cong đầy xinh đẹp, lạnh lẽo quỳ.

Xung quanh không một tiếng động.

“Dân nữ Sương Lan Nhi, cáo trạng Thụy vương cường ép nạp thiếp, giết người diệt môn.”

Nàng trấn định nói ra từng chữ, rồi cung kính dập đầu thật sâu, chột nàng đứng dậy, cúi người tay dâng cao bức huyết thư, hướng đến người đang ngồi trong kiệu.

Mọi người trên đường kinh ngạc nhìn nàng, một chữ cũng không thốt ra nổi.

Giờ khắc này, nàng như vậy mà thẳng thắn, như vậy mà cao ngạo, như vậy mà tuyệt mỹ. Y phục trắng thuần, nhẹ nhàng như không nhiễm một hạt bụi trần, dung nhan ví như loài hoa lan âm u ẩn khuất mà lại ví như sương mù buổi sớm sơ khai, nàng giống một tiên tử gặp phải kiếp số rồi nơi phạm trần.

Có một tiếng đình linh đình linh thanh thúy của chiếc chuông treo ngoài rèm cửa vang lên, đánh gãy sự im lặng thuần túy.

Mảnh kiệu nhẹ nhàng nhấc lên, người bên trong lộ ra một đôi giày da báo cùng với một góc quan phục màu xanh da trời, hấn động tác nhẹ nhàng, thanh âm nhàn nhạt nói: “Trình lên”

Sương Lan Nhi căn bản không có hi vọng, dù sao quan lại chính là bao che cho nhau, huống chi người mà nàng cáo trạng chính là đương triều Thụy vương. Nàng chỉ nghe nói Phủ Doãn Thượng Dương là một vị quan thanh liêm, không sợ cường quyền, cho nên mới thử mạo hiểm một lần.

Lần này nghe hấn nguyện ý nhận lấy đơn kiện, trong lòng này rất vui, nhanh tiến hai bước đệ lên bản cáo trạng, cung kính nói: “Thỉnh đại nhân xem qua”
“Được”

Một tiếng biểng nhác từ trong kiệu truyền ra, không sóng không gió, giống như đối với sự đời không một chút quan tâm.

Thanh âm này giống như có chút quen thuộc. Sương Lan Nhi thoáng ngẩng đầu, cách cổ kiệu rất gần, nàng nhìn thấy dung mạo của người này.

Trời ơi. Nàng lúc này giật mình, là hấn!

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Nàng một kẻ điên

Sau một khắc, bức huyết thư trên tay nàng đã không còn mà đã bị hấn lấy đi.

Nàng hoàn toàn sững sốt, không thể hoàn hồn.

Nàng thế nào cũng không thể tưởng tượng ra quan Phủ Doãn thành Thượng Dương chính là hấn! Chỉ gặp nhau mới một lần, chỉ vội vàng nhìn qua, lúc ấy nàng không nghĩ gì khác ngoài việc coi hấn là một mỹ nam tử, đến giờ phút này nhìn thấy rõ ràng mới biết thế nào là rung động lòng người.

Nàng nghĩ có lẽ hấn là nam tử đẹp nhất mà nàng nhìn thấy trong suốt quãng đời của mình.

Dung nhan kia, như ánh bình minh mọc trên mặt biển khơi cuộn cuộn vô biên, trong phút chốc chiếu rọi trời cao, làm cho vạn vật trên thế gian này phải thất sắc, trăm hoa phải xấu hổ.

Nàng cũng không biết là có thể có loại nam nhân mà còn đẹp hơn cả hàng vạn mỹ nữ, quả nhiên tuyệt đại phong hoa, lóa mắt khiếp người.

Hấn lúc này một thân quan phục xanh đen, ngay ngắn ngồi chính giữa kiệu, tóc

dài cẩn thận tỉ mỉ quấn trên đỉnh đầu, đặt trong lớp sa mỏng mũ quan. Mắt hẹp dài mang theo chút ý cười lơ đãng, thần thái có lúc tàn mạn mắt tập trung không kiềm chế được.

Quan phục đằng trước ngực thêu khổng tước ngũ sắc, bên trong có giắt theo ngọc bội tròn rực rỡ chói sáng. Nhưng chính bởi mình châu đẹp như thế lại ở trên vẻ đẹp vượt quá giới hạn của hấn cho nên cũng thành âm đạm thất sắc.

Khí chất như vậy, cuồng ngạo không ngăn được, quá tà mị.

Khi đó, Sương Lan Nhi vẫn cứ sững sốt, trong đầu nàng không nhin được suy nghĩ miên man, thật ra mà nói, người này đẹp là đẹp như vậy, nhưng nàng luôn cảm thấy hấn giống như con nhà quyền quý không đáng hoàng, ăn chơi chác táng, hình tượng này thật sự so với một vị quan trên công đường không sợ cường quyền, thanh minh liêm chính đúng là không có một chút liên quan. Nếu nói hấn kẻ su nịnh, một hoa hoa công tử mơ mơ màng màng thì nàng ngay lập tức sẽ gạt đầu mà tin.

Long Đăng thấy nàng giật mình ngờ người rất lâu, mày khẽ nhíu lại. Hấn tự nhiên cười, tùy ý chỉnh lại trang phục, ngẩng đầu nhẹ nhàng hỏi: “Người kêu là Sương Lan Nhi? Là chữ “Lan” trong “hoa lan?”

Thanh âm của hấn ngân dài mà không thiếu từ tính, mềm mại như thấm vào lòng người.

Sương Lan Nhi vẫn kinh ngạc không thể hoàn hồn, toàn bộ là theo bản năng mà gạt đầu: “Đúng vậy, “Sương” trong “sương giáng”(1), “Lan” trong “hoa lan”

(1) Sương giáng bắt đầu vào khoảng ngày 23,24 tháng 10; là một trong 24 tiết khí trong lịch của Trung quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Đối với Trung Hoa cổ đại, nó có ý nghĩa là “sương mù xuất hiện”

Long Đăng miễn cưỡng dựa sang một bên, hấn nhàm chán đến vô vị lấy tay vân vê cái dây mũ quan rũ xuống bên tai.

Đột nhiên đôi mắt phượng hoàng nhướn lên, đùa giỡn nói: “Như thế nào? Ngươi

xem đã đủ chưa? Sẽ lại không muốn xông đến lột đồ của ta nữa chứ. Thực đáng tiếc a, hiện tại là ban ngày ban mặt, bằng không ta rất chờ mong hai người chúng ta sẽ phát sinh chuyện gì. Còn có nhiều người xem như vậy, thực là kích thích.”

Hắn nói vậy làm Sương Lan Nhi nhớ tới đêm đó một màn lột quần áo của hắn, mặt nàng bỗng chốc đỏ lên. Giọng điệu của hắn bốn cọt, người này quả thực là không đứng đắn.

Trình lên đơn kiện kia, lòng nàng vẫn không ngừng lo sợ, cũng không biết tại sao, đó là một thứ cảm giác bối rối vô cùng khi mà trông thấy nụ cười trên tức của nam tử trước mặt. Nàng rút cục cũng bình tĩnh trở lại. Thực giác nói cho nàng biết hắn không phải người xấu. Đêm đó hắn có thể bắt nàng, lại để cho nàng ước hiếp hắn, sau còn thả cho nàng đi.

Hắn sẽ giúp nàng sao? Có thể sao?

Con đau ở chân, ở đầu ngón tay bắt nàng phải nhớ tới cái thảm án của gia đình, nhớ tới chính mình ần nhẩn cùng khuất khực gần một tháng. Lúc này, chỉ một khắc này, mọi cảm xúc, sự kiên cường hoàn toàn sụp đổ, nước mắt trào ra nước biển cuộn cuộn, cứ thế mà rơi xuống mặt đất như những hạt châu hòa cùng một mảnh đỏ huyết của máu.

Nàng khóc thật sự nhỏ giọng, khóc đến ần nhẩn.

Nắng hè chói chang dường như cũng bị tiếng khóc an tĩnh cuốn vào, theo nước mắt của nàng hạ xuống, trong không khí ngập tràn một loại thanh lương khó hiểu.

Hai chân lại quỳ xuống đất, nàng tự trình báo: “Đại nhân, dân nữ Sương Lan Nhi, là một thầy thuốc. Gia đình ở phố thứ năm ngõ Đại Liệu ở cổng thành Thất Kim. Phu quân là quan thất phẩm kiểm giáo lang chuyên phụ trách thẩm tra sự việc, tên là Lý Tri Hiếu, nhà ở đầu phố cổng thành Thượng Đông. Mừng 1 tháng 7 dân nữ cùng kiểm giáo lang Lý đại nhân tổ chức đại hôn, ai nghĩ đến buổi đêm hôm đó đương triều Thụy vương đã bắt nữ đi, sau lại ...”

“Từ từ. Thật sự là một vụ án dài dòng phức tạp, ta nghe có chút nhức đầu... Ngươi đợi lát nữa hãy nói tiếp.” Long Đăng đột nhiên đánh gãy lời của nàng, xoa xoa mi tâm, biểu tình nhàm chán.

Sương Lan Nhi ngạc nhiên, nàng còn chưa có nói rõ ràng đâu, cái này phức tạp? Hắn thấy nhức đầu?

Ánh mắt của Long Đăng đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, dần dần rời xuống đôi chân trần của nàng. Đôi bàn chân trắng muốt, đứng trên lớp đá trên đường, loáng thoáng có thể thấy ở lòng bàn chân những vết máu, phảng phất như hoa sen đỏ nở rộ trên một cái nền màu trắng nõn.

Đẹp, thật sự rất đẹp, chân đẹp hiếm thấy, hắn nâng cảm tình tế thương thức, khoe miệng kéo lên một nụ cười xa xa khó hiểu. Đột nhiên hắn giơ tay lên.

Quan sai lập tức hiểu ý, tiến lên bao vây Sương Lan Nhi, người cầm đầu tiến đến, chỉ dùng một tay, nhẹ nhàng mà chế trụ nàng.

Sương Lan Nhi nhất thời chưa chuẩn bị, bị quan sai chế trụ, nàng gặp người xuống không thể cử động. Trong lòng đột nhiên trầm xuống, nàng ngẩng đầu lên hỏi: “Đại nhân, đây là ý gì?”

Long Đăng một tay phát áo, từng bước lười nhác từ trong kiệu bước ra. Dân chúng xung quanh thấy động tĩnh, đều muốn ngóc lên nhìn thấy dung nhan của hắn, chỉ tiếc xung quanh hắn đều có quan sai vây lấy, không thể thấy rõ.

Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của nàng, thần thái càng lộ vẻ không kiềm chế được, âm cuối có tình mà kéo dài, từ từ nói: “Điều dân lớn mặt, ngươi nói ngươi là Sương Lan Nhi, có bằng chứng không?”

“Cái này còn cần có bằng chứng?” Sương Lan Nhi cảm thấy khó hiểu.

Hắn miết môi, nói: “Văn điệp (2) thân phận của ngươi đâu?”

(2) Văn điệp: như kiểu giấy khai sinh ý, ghi chép về thông tin cá nhân.

Lời này vừa nói ra, Sương Lan Nhi giật mình, ở đêm tân hôn nàng bị bắt cóc, làm

sao có thể đem theo văn điệp thân phận ở trên người. Chỉ sợ đã cùng gia phá nhà Lý Tri Hiếu hóa thành tro bụi.

Nàng nghĩ nghĩ nói: “Văn điệp ta chắc đã đánh mất rồi, nhưng quan phủ chính quyền chắc chắn có thể tra ra.”

“Ha ha” Long Đăng hí hửng lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế của nàng, cảm thấy thực vừa lòng. Hắn nói: “Quan phủ xác thực là có hồ sơ này, nhưng mà người này đã tiêu hộ rồi. À, ngươi có lẽ không rõ, vậy thì ta nói cho ngươi biết một chút, tiêu hộ chính là: Sương Lan Nhi đã chết rồi. Tường Long quốc không còn người này nữa.”

“Như thế nào? Ta rõ ràng còn...”

“Người làm thế nào chứng minh? Ai có thể chứng minh người là Surong Lan Nhi? Bản quan trước đó có nghe nói Surong Liên Thành cùng Lý Tri Hiếu thông đồng với địch phản quốc, chính là từ tội, đã được xác nhận, chứng cứ phạm tội đều rõ ràng.” Long Đăng lúc nói những lời này, hần cúi người, tới gần Surong Lan Nhi, đề thấp thanh âm, cũng cố ý đem hơi thở thổi vào một cổ nhiệt khí bên tai nàng.

Thông đồng với địch phản quốc!

Tin tức này như tai họa đột ngột giáng xuống đầu nàng, phụ thân nàng nhiều năm nay đã ôm đau nằm liệt giường, như thế nào có thể thông đồng với địch? Như thế nào có thể phản quốc? Thụy Vương muốn đem cả gia đình nàng đuổi tận giết tuyệt, còn muốn đeo lên vai họ một tội danh đại nghịch bất đạo, cả đời bị bêu xấu, vĩnh viễn không thể siêu sinh, quả nhiên là ngoan độc đến cực điểm. Tội thông đồng với địch bán nước tội ác tày trời, mặc dù có oan cũng không có người nào dám đứng ra chứng minh. Mặc dù có hàng xóm xung quanh nhận thức được nàng, chỉ sợ cũng không ai dám nhận. Dù sao thì làm gì có ai muốn bị liên lụy bởi một kẻ thông đồng với địch? Mọi người tránh còn không kịp huống chi là giúp đỡ.

Một chiều này quả thật là quá độc, hoàn toàn đoạn tuyệt đường lui.

Lúc này Surong Lan Nhi dưới chân bỗng mềm nhũn, nếu không phải có quan sai phía sau chế trụ tay nàng thì nàng rốt cục cũng không đứng vững nổi. Ánh nắng chiếu rọi mái tóc đen nhánh cùng thân hình đơn bạc, càng làm nổi bật lên bóng dáng gầy yếu nhưng điềm đạm đáng yêu.

Long Đăng lui ra sau từng bước, trên mặt vẫn là ý cười tràn đầy vẻ bất cần đời, giống như oan khuất, mạng người trong mắt hắn đều không có giá trị đề nhắc đến.

Hắn nắm lấy tay, dùng sức, huyết thư trong tay trong nháy mắt hóa thành bột phấn. Nhẹ nhàng buông tay ra, hắn tao nhã phui đi lớp bụi, xoay người bước vào bên trong nhuyển khiếu.

Màn che lại hạ xuống. Bên trong truyền ra mấy câu nói hết sức thân nhiên, nhàn nhã mà phiêu diêu

“Ngoài đường chân trần rách nứt, lại ngăn khiếu của bản quan, trình lên một tờ giấy không liên quan, đơn kiện thì văn phong không thông. Nàng ta hành động bị điên, hồ ngôn loạn ngữ, thần trí không minh. Người tới! Đem kẻ điên này bắt giam, đợi bản quan thẩm tra rồi xét xử.”

Bắt giam? Kẻ điên?

“Không.....” Surong Lan Nhi vô lực hô.

Giờ khắc này, trong lòng nàng giờ chỉ còn thất bại. Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là chính công thanh liêm, không sợ cường quyền?

Mấy ngày liên bệnh nặng, bốn ba nhiều nơi khiến cơ thể nàng đã sớm mất nước, hạ đường huyết, hơn nữa tuyệt vọng đến như vậy, Surong Lan Nhi chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, nhất thời không còn tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Dựa vào cái gì phải giúp người

Đêm nay trời tối hơn mức bình thường, ngay cả duy nhất một tia sáng từ ánh trăng cũng không thể xuyên qua được tầng tầng lớp lớp mây mù dày đặc, chỉ có ở phía chân trời xa xôi lộ ra một đường tím than âm lãnh xơ xác tiêu điều.

Trong đại lao thật ẩm ướt, nóng đến oi bức, những song sắt dựng thẳng đứng, bóng tối in trên mặt đất những hình thù loang lổ liên tục chuyển động, lạnh lẽo làm cho người ta sợ hãi.

Trên chiếc giường bằng đá, một nữ tử đang mê man. Đột nhiên nàng trở mình, cánh tay mảnh khảnh ôm lấy đầu gối. Tay áo theo động tác của nàng mà hạ xuống, lộ ra cổ tay trắng như tuyết, trên đó có đeo một chiếc vòng bạc lóe lên một thứ ánh sáng âm đạm.

Long Đăng cũng đang ngồi trên chiếc giường đá cách đó không xa, ánh mắt xẹt qua thân thể mỏng manh mềm yếu của nàng, sau đó ánh mắt ấy dừng lại trên chiếc vòng bạc đeo trên cổ tay nàng. Chiếc vòng ấy như là đã tồn tại từ cách đây rất rất lâu rồi, cứng nhắc không chút hoa văn, lẽ nào là mẫu thân nàng để lại.

Một gã cai ngục bước vào, cung kính hỏi: “Đại nhân, có cần đánh thức nàng để đại nhân còn chấp vấn?”

Long Đăng nhấc mày, mắt thấy trên tay cai ngục cầm một khay trà và một chén thuốc, hắn khoát tay nói: “Không cần, người cứ canh bên ngoài, đừng cho người nào đến gần, bản quan không gọi người không cần tiến vào. Còn có, lát nữa mặc kệ người có nghe được động tĩnh gì thì đều làm như là không biết. Nghe rõ rồi chứ?”

“Vâng. Thuộc hạ đã rõ.” Cai ngục lên tiếng trả lời rồi lui ra, thuận tay đóng cửa nhà lao lại.

Khóa sắt vang lên đánh thức Surong Lan Nhi đang mê man còn chưa tỉnh, nàng miễn cưỡng mở to mắt, nhìn cảnh tượng xung quanh mình. Xác định mình đích thực đang ở trong đại lao, lòng nàng rơi vào tuyệt vọng khôn cùng, lẳng lặng không chút gợn sóng.

Nàng vẫn không nhúc nhích, cứ mở to mắt nhìn trên nóc đại lao giăng đầy tơ mạng nhện, cảm thấy mình cũng như thế, càng giãy dụa thì càng bị chề trệ gắt gao, chỉ có thể chờ bị người ta thao túng.

Kỳ thật nàng đã nhìn thấy hắc ngòi cách đó không xa nhưng nàng cũng không muốn để ý đến hắc. Hắc đơn giản là muốn ép hỏi nàng có căn cứ, bằng chứng chính xác liên quan đến Thụy vương hay không mà thôi.

Long Đăng lúc này tao nhã đứng dậy, đem chén thuốc tới bên cạnh Surong Lan Nhi “Người tỉnh rồi thì uống thuốc đi.”

Nàng nghiêng đầu yên lặng không nói, mãi sau mới chịu mở miệng “Như thế nào? Cái loại sự tình như giết người diệt khẩu đại nhân cũng tự tay động thủ sao? Đại nhân không sợ bản tay sao?”

Long Đăng ngồi lại chỗ cũ, cười đến xinh đẹp: “Đây là thuốc hạ sốt. Ta xưa nay đối với mỹ nhân luôn thương hoa tiếc ngọc, như thế nào lại dễ người chết được? Huống chi ta còn chưa có hường qua...” Hắc cố ý dừng lại một chút, sau lại nói “Thầy thuốc nói người giống như bị bệnh lâu rồi, chữa không khỏi được. Như thế nào, không phải người học y thuật sao? Sao lại trị không hết bệnh của mình?”

Surong Lan Nhi nghe hắc nói vậy mới quay lại đầu, ngồi dậy, nghi hoặc nói: “Người biết ta học y thuật?”. Hỏi xong nàng mới đột nhiên sáng tỏ, cười lạnh nói:

“Tự nhiên bọn họ sẽ nói rõ cho người biết, người quanh mình chính đại không nói chuyện mờ ám, người chuẩn bị lúc nào sẽ giao ta lại cho bọn họ?”

Long Đăng nhẹ nhàng lắc đầu, khoe miệng cong lên một nụ cười mỉm nhẹ nhàng tươi đẹp, lấy ra từ trong ngực một túi hương, quơ quơ trước mặt nàng, nói:

“Người nhớ ra chưa, cái này là người đánh rơi hôm đó.”

Surong Lan Nhi sững sờ, theo bản năng vươn người ra, lấy tay định lấy lại đồ vật kia.

Long Đăng nhanh tay nhét lại vào trong ngực, cười đến tà mị “Nếu ta nhặt được thì vật này giờ đã là của ta, nữ tử bình thường sẽ thả hoa vào đây, thế nhưng trong này lại thả thảo dược, chỉ sợ chỉ có y nữ mới làm” Bỗng nhiên hắc hỏi: “Người bắt quả chỉ có vết thương bình thường cùng với sốt cao, vì sao ngay cả thái y của vương phủ cũng trị không hết? Thụy vương hắc để mặc người ốm đau nằm giường? Hắc thật không biết thương thức, lạnh nhạt với mỹ nhân.”

Nói đến hai chữ “mỹ nhân”, hắc dừng tầm mắt ở cổ áo nàng, nơi lộ ra một mảng da thịt “Bắt quả nếu là ta, khẳng định sẽ làm cho người không xuống giường được... phải đổi loại phương thức thôi... ha ha...”

Surong Lan Nhi nhú mày nhưng không tức giận. Tên này quả thật háo sắc, ăn chơi trác táng, ba câu nói ra đều mang đậm cái bản chất của hắc.

Nàng bưng chén thuốc bên cạnh lên, đặt bên môi, chỉ cần nếm một chút nàng có thể đoán ra mọi thành phần có trong đó, quả nhiên là thuốc hạ sốt, tên ăn chơi háo sắc này cũng không có hại nàng.

Từ từ nuốt xuống hai ngụm, nàng trả lời chấp vấn của hắc: “Ta là nội nhiệt sinh ra sốt cao, mỗi khi thái y của vương phủ kê thuốc cho ta, ta sẽ giấu mà ăn một chút thảo dược có tính nhiệt, cùng với hàn dược triệt tiêu nhau, cố ý khiến sốt cao không lùi được.”

Giờ phút này trong đêm tối, ánh nến lóe lên.

Long Đăng ngồi bệ các khớp ngón tay của hắc, hai tròng mắt phản chiếu ánh nến, giống như trong mắt có hai ngọn lửa nhỏ đang phập phùng cháy. Trầm tư một lát, hắc mới âm trầm mở miệng: “Giả trang bị bệnh mới khiến cho người bên ngoài không chú ý, phóng hỏa rồi chạy trốn khỏi vương phủ?”

Nàng sững sờ, mắt tròn lên.

Hắc nói: “Người không cần ngạc nhiên, Thụy vương phủ lấy nước hạ hỏa, chuyện lớn như vậy tự nhiên sẽ phải đến phủ doãn Thượng Dương ghi sổ. Ta chỉ là đoán vậy thôi. Nếu không, như thế nào lại trùng hợp như vậy? Vương phủ bảo vệ nghiêm ngặt, người làm sao có thể trốn.”

Surong Lan Nhi gắt gao nắm lấy tay áo, cúi đầu cười khổ nói: “Đúng, là ta đã hao hết thiên tân vạn khổ, không nghĩ tới cuối cùng vẫn rơi vào tay các người. Được rồi, muốn giết cứ giết, xin cứ tự nhiên thôi. Đại nhân không cần ở chỗ này mà thăm dò ta, ta cái gì cũng không nói ra đâu.” Nói xong, nàng đem chén thuốc uống một hơi cạn, nghiêng mặt đi không để ý đến hắc nữa. Đến lúc này rồi nàng cũng không cần kéo dài bệnh tật nữa, không bằng nghĩ ngơi dưỡng sức, chờ đợi cơ hội tiếp theo.

Long Đăng chăm chú nhìn nàng - một nữ tử quật cường, tóc dài buông xuống, bóng mượt, da trắng như tuyết, gương mặt nhỏ nhắn như cánh hoa xinh đẹp động lòng người. Bởi nàng vẫn còn sốt cho nên sắc mặt hồng hào, như ráng chiều điểm lẹ, thanh khiết giữa bầu trời, hết sức kiều diễm.

Thật ra mà nói, chỉ nhìn sườn mặt của nàng thôi cũng thấy rất đẹp. Long mi dài mà cong, nhẹ nhàng chớp chớp mà lộ ra linh khí. Rất khó tưởng tượng một nữ tử linh động, cao ngạo như vậy lại xuất phát từ một gia đình nghèo.

Không khí ngưng trệ, qua một lát Long Đăng đột nhiên nói: “Thụy vương thân phận thế nào? Đương kim Tứ hoàng tử, con trai Đoan quý phi. 8 tuổi đã

được phong làm Thụy vương, thống lĩnh sáu quận và ba vùng lớn, chỉ huy hơn mười vạn đại quân nơi biên cương, trị chung chi giao, nhân trung chỉ long(1). Hắn làm việc mạnh mẽ dứt khoát, không tìm được bất cứ nhược điểm nào. Những thiếu nữ danh gia vọng tộc đến tuổi lấy chồng ở thành Thượng Dương này đều muốn được gả cho hắn, đừng nói đến chuyện làm thiếp, chỉ sợ làm nô tì cũng nguyện ý.

Người nói xem tại sao trong hàng vạn mỹ nữ Thượng Dương, hắn vì cái gì mà cố tình coi trọng người? Còn vì người mà giết người đoạt thê. Ai sẽ tin tưởng?” Hắn dừng lại không nói nữa, nâng ly trà lên, dùng nắp gạt lớp bột phía trên rồi ném thử một ngụm, để lại cho Sương Lan Nhi một chút thời gian để suy tính.

(1) Trong ao có giao long, trong người có rồng

Sương Lan Nhi nghe vậy, hai vai run lên, khuyen tai ở hai bên cũng theo đó mà lay động, mở nhát phát ra ánh sáng phản chiếu lại ánh nến vắng lặng quang mang. Đúng vậy, chuyện của nàng không cách nào tưởng tượng nổi, lại không hợp với lẽ thường, ai sẽ tin đây? Ước chừng còn nghĩ nàng là một kẻ điên.

Nàng cắn môi dưới đến bật máu, đột nhiên nhìn hắn: “Người là quan phụ mẫu của thành Thượng Dương, ẩn tình bên trong, chân tướng sự việc tự nhiên các người cũng sẽ đi điều tra rõ ràng! Ta chỉ là một nữ tử làm sao có thể biết hết được mọi chuyện.”

Long Đằng xoay người, đưa lưng về phía nàng, không nhìn rõ biểu tình của hắn, chỉ nghe thấy thanh âm bình tĩnh của hắn truyền đến: “Dựa vào cái gì muốn ta giúp người?”

Ngay sau đó hắn xoay người, giống như đuổi thẳng toàn thân, từng cái nhấc chân nhấc tay đều là một vẻ lười nhác.

Tầm mắt hắn dừng lại ở nửa trên người trên yêu kiều là lướt của nàng, hắn trên dưới đều quét qua một lượt, trong con ngươi như có ngọn lửa bốc cháy thâm kín.

Hắn tà mị cười nói: “giúp người sẽ phải trả một cái giá rất đắt, mà người lại có thể cho ta cái gì tốt?”

Dứt lời, ánh mắt nóng rực của hắn như đem y phục của nàng thiêu rụi từng lớp từng lớp, hắn cười đến vui sướng, càng cười càng yêu mị, càng cười càng quý dị. Hắn chỉ còn chờ đợi câu trả lời của nàng. . .

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ai làm nhục ai?

Cho hắn cái gì tốt? Câu hỏi ấy khiến Sương Lan Nhi ngẩn người.

Bầu không khí trong nhà lao vẫn đều đặn vang lên tiếng hít thở. Ngọn nến cháy tạo nên những tiếng tách tách, ánh nến chiếu lên bóng dáng cao gầy của hắn, bóng người in trên mặt đất, in trên tường, cái bóng mang theo những đường biên như lưỡi răng cưa, cảm thấy có chút quý dị.

Hồi lâu, Sương Lan Nhi cắn môi nói: “Ta nghe nói quan phủ doãn thành Thượng Dương công chính thanh liêm, không sợ cường quyền, lấy việc đưa dân chúng thoát khỏi nghèo khổ làm nhiệm vụ hàng đầu của mình. Không nghĩ đến làm việc... cũng cần có đi có lại như thế.”

Long Đằng nuốt xuống, hầu kết nhẹ nhàng chuyển động, hắn từng bước dài đi đến trước mặt nàng, cúi người xuống.

Sương Lan Nhi bị hắn bức phải lùi ra sau đến lúc lưng đã chạm tường, khuôn mặt tuấn mỹ phóng đại trước mắt, ngay cả đôi môi bạc lạnh lẽo của hắn cũng tiến gần trong gang tấc, nàng sợ đến không dám hô hấp.

Long Đằng vừa lòng nhìn biểu tình hoảng sợ của nàng, ý nghĩa trong lời nói có chút khinh thường “Người đó, chẳng qua là quá đơn thuần chỉ nghe mấy lời đồn đại, quyền lực chí cao vô thượng vốn là một tòa kiến trúc được bồi lên từ vàng bạc. Cái gọi là công chính thanh liêm, thanh danh tốt đẹp cũng có thể dùng tiền để mua. Cô nương, nếu cô cho rằng ta làm mà không cầu báo đáp vậy coi như là sai lầm lớn, thật sự sai lầm rồi.”

“Phải không?”

Sương Lan Nhi nhẹ nhàng lên tiếng, thanh âm của nàng như là từ kẽ răng mà rít ra.

“Đương nhiên. Người thử xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Hắn đột nhiên giơ tay ra, nâng gáy nàng đang dán chặt trên tường kéo về phía mình, khoảng cách hai người lúc này gần gũi đến không thể gần hơn.

Hắn thở ra luồng hô hấp, một mùi thơm đặc biệt, nhàn nhạt lại nóng bỏng vô cùng, nóng đến Sương Lan Nhi cảm thấy sườn mặt cũng ê ẩm một cổ đau đầu.

Lời nói đầy từ tính của hấn vang lên ngay bên tai nàng “Ngươi hẳn là biết ta muốn gì. Đêm hôm khuya khoắt, ta lại ngồi chờ ngươi lâu như vậy, làm khó ta lại phải bắt tất cả mọi người lui ra ngoài, chỉ còn hai chúng ta. Ngươi sẽ không là tin rằng ta với ngươi sẽ thuần khiết mà nói chuyện phiếm đây chứ?”

Hắn ép rất chặt, giữa hai người không còn một tia khoảng cách. Sương Lan Nhi chỉ đành nhẹ nhàng vuốt cằm, nàng cho dù có ngu xuẩn cũng hiểu ý tứ cùng ánh mắt ám muội của hắn, tự nhiên biết giờ phút này người đang đứng trước mặt nàng thú tính phát tác.

“Bản án kia...” Nàng gian nan theo cổ họng bật ra mấy từ.

“Ngươi trước hết cứ nghiệm xem, cân nhắc lại.”

“Cái gì?”

“Ngươi không có lựa chọn, không phải sao?” Hắn cười đến vô lại

“Ở trong này? Hiện tại?”

“Vô nghĩa! Như thế này mới đủ thú vị.”

“Được.” Nàng cắn răng

Hắn vừa cười, vừa cúi đầu nhẹ nhàng đặt hôn lên má nàng, ngừng đầu nhìn thần sắc nàng càng mị hoặc “Rất ngọt, ta thích.”

Dứt lời hắn không khách khí, tay du động bên hông nàng rồi đến lưng, dần dần hướng đến trước ngực.

Chợt hắn nắm lấy vạt áo trước ngực nàng, hai tròng mắt dục hỏa hừng hực cháy. Đang muốn lập tức dùng sức kéo ra thì không ngờ bị ngăn lại...

“Từ từ, ta tự mình coi.”

Sương Lan Nhi tự nhiên không hiểu từ đâu mà khí lực bùng phát, nàng đẩy hắn ra. Lúc này nàng thở gấp, ngực phập phùng, thật vất vả mới bình tĩnh lại được.

Tiếp đó, trong nhà lao âm u ẩm ướt mà tĩnh lặng đến rợn người, tĩnh đến mức tiếng hô hấp phập phồng đều rõ ràng mà nghe thấy.

Long Đằng cũng không sót ruột, hắn đem hai cánh tay khoanh trước ngực, ung dung nhìn nàng, bộ dạng hoàn toàn toát ra một vẻ tao nhã. Hắn chính là đang kiên nhẫn, chính là có thời gian cùng nữ nhân này chậm rãi chơi đùa. Hắn thích nàng rõ ràng đã đi vào đường cùng rồi mà vẫn quật cường, thích nàng như chìm sớ cảnh cong mà vẫn mạnh mẽ giữ một bộ dạng trấn định. Những thứ này đều cực điểm mà kích thích sự tò mò cùng chính phục của hắn.

Hắn chậm rãi nhắm mắt dưỡng thần, hai ngón tay nhẹ nhàng gõ xuống đầu gối, cũng không có thúc dục nàng.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, giống như rất nhanh mà cũng giống như rất lâu.

Đột nhiên một âm thanh đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh như nguyên bản của nó. Cùng với đó là thanh âm thanh thúy truyền đến, thanh âm như vậy vô cùng dễ nghe, như tiếng trân châu rơi xuống bàn ngọc thạch, hoặc như là tiếng dòng suối nhỏ với tiếng nước chảy róc rách nơi khe núi.

Thanh âm ấy làm Long Đằng thấy nao nao. Hắn nghe đến đây là biết chính là tiếng xiêm y bị xé rách, cúc áo rơi xuống tạo nên âm thanh lanh lảnh.

Kính ngạc mở mắt, một khắc hắn sững sờ tại chỗ.

Ý cười mơ hồ bên môi dần dần cứng lại, cái hình dáng vốn luôn bất cần đời, luôn nhàn chán tản mạn trong khoảnh khắc đều biến mất. Hai tròng mắt yêu mị bên trong chợt làm người ta không đoán ra thần sắc.

Ánh nến cháy đỏ, chiếu lên cái yếm trên người Sương Lan Nhi. Cảnh tượng tuyệt đẹp, hai cánh tay thon dài như ngó sen ngọc ngà, trước ngực đầy đặn, đường cong hiện ra làm người ta mơ màng mà thom ngát, huyết mạch tắc nghẽn. Vòng eo tinh tế, chỉ một vòng tay có thể ôm trọn, hai chân trắng muốt cân xứng, cả người không một chút dư thừa.

Mặc dù Long Đằng đã gặp qua rất nhiều mỹ nữ, lúc này cũng không khỏi sợ hãi mà cảm thán, dáng người này thật sự là trời ban. Sương Lan Nhi này mặc dù dung mạo không tính làm gì nhưng chỉ dựa vào vóc dáng tốt như thế cũng đủ làm nam nhân điên cuồng. Càng không nói đến ở nàng còn có một loại đẹp rất riêng biệt.

Yếu ớt cùng cứng cỏi ở cùng một chỗ, mị hoặc cùng cao ngạo trộn lẫn vào nhau. Đó chính là một loại độc dược trí mạng, làm cho người ta không tự giác được mà rơi vào mê hoặc.

Lúc này trong đầu hắn không khỏi lóe lên một tia ý niệm, nếu Sương Lan Nhi thật sự gả cho tên Lý Tri Hiếu, một tiểu quan nhỏ bé kia thì thật đúng là phí của trời. Đổi lại là hắn, có khi cũng sẽ như Thụy vương như vậy mà diệt trừ cả dòng họ nhà này, đoạt vợ người ta đi mất.

“Đại nhân”

Sương Lan Nhi gọi một tiếng đánh gãy cái ý niệm trong đầu Long Đằng.

Hắn lập tức hoàn hồn, ảo não chính mình vừa rồi lại miên ma suy nghĩ lung tung.

“Ngươi...”

Sương Lan Nhi nhẹ nhàng nhếch môi cười.

Cái biểu cảm nhỏ bé ấy đã thu vào trong mắt hắn, vừa rồi nàng nhếch khóe miệng, ý cười chột lóe, là đùa cợt, là khinh thường, cũng là một loại không màng gì hết.

“Ta hiện tại đến thân thể lai lịch cũng đã bị hủy rồi, hai bàn tay trắng, ta còn có thể đòi cho đại nhân cái dạng gì tốt đẹp? Cũng chỉ còn có cái thân thể này!”

Long Đằng mày rậm nhăn chặt, chờ nàng nói xong.

Nàng khóe miệng lại chậm chạp nhếch lên cao: “Đại nhân sao lại ngồi bất động như thế? Ngươi vừa rồi không phải là muốn thế này sao?”

“Ta...”

Long Đằng lần đầu trong đời có cảm giác đối mặt với câu nói của một nữ nhân mà không thể phản bác lại được. Hắn xác thực vừa rồi muốn có được nàng, kỳ thật nữ nhân đối với hắn mà nói bất quá chỉ là nhất thời hứng thú. Mà nàng chỉ là gây nên hứng thú với hắn vốn không hơn.

Giờ phút này hắn đột nhiên có một cảm giác bị nàng nhục nhã. Không thể, rõ ràng hắn mới là đang bốn cợt nàng mới đúng.

Hắn rốt cục hiểu được, nàng vì sao đột nhiên xé đi xiêm y của chính mình, đó chính là muốn biểu đạt nàng đối với trình tiết chẳng qua chỉ là một thứ không đáng bận tâm.

Ánh mắt của nàng hiện tại đang phản chiếu lại chính bản thân, viết rõ nàng đối với quyền quý là miệt thị, đối với tiền tài bốn cợt.

Hắn nhìn mà hiểu ra, cũng hiểu rất rõ ràng, nàng căn bản không để hắn trong mắt. Hắn trong mắt nàng chẳng qua chỉ là một tên tiểu nhân ham quyền thế tiền tài cùng sắc dục, hắn so với một tên tham quan chẳng có gì khác biệt.

Cảm giác như vậy làm hắn vô cùng khó chịu, dục hỏa đốt người lúc vừa rồi đã bị dội một gáo nước lạnh triệt để từ đầu đến chân, trong nháy mắt đều bị dập tắt.

Long Đằng hần đường đường là... Nhưng lại bị một tiểu nữ nhân miệt thị, chơi một cú.

“Đại nhân còn chờ gì sao? Dân nữ chỉ hy vọng đại nhân có thể tuân thủ lời hứa, thay dân nữ giải oan.”

Sương Lan Nhi nói xong lời này, hai mắt nàng nhắm lại.

Tai họa cùng khuất phục, đối với nàng mà nói không tính là gì cả, chỉ cần có thể cáo trạng Thụy Vương, thay người nhà vô tội đã chết của nàng lấy lại công đạo, hết thảy đều đáng giá. Huống chi đối với nàng trả giá mấy thứ đó vốn không đáng một đồng, chính mình phá thân nàng còn không để ý.

Sống mà bị lừa gạt oan uổng thì sống có gì vui.

Chết mà thân nhiên thì chết làm sao phải sợ.

Cái chết trước mặt còn không sợ, thì còn tìm được tư vị gì nữa?

Nàng nhắm mắt lại, chờ đợi, vẫn không nhúc nhích.

Lúc này thời gian giống như bị người ta kéo dài ra, càng lúc càng chậm chạp, nàng đợi hồi lâu mà không thấy động tĩnh.

Đột nhiên nàng cảm nhận được ở đầu vai có một mảnh vải vừa nhẹ vừa mỏng phủ lên, như nhất thời thu lấy lên màn đêm lạnh lẽo đang dần dần xâm lấn.

Ấm áp hơn rất nhiều, nàng không khỏi mở hai mắt, nhìn hắn đã đứng ở cửa đại lao phía xa xa, nghi hoặc nói: “Đại nhân?”

Thanh âm của Long Đằng có chút không tự nhiên, hắn cũng không có quay đầu

lại, thân nhiên nói: “Không cần gọi ta là đại nhân, gọi ta là Long Đằng. Mặc quần áo vào, đi theo ta.”

Long Đằng... Nàng rốt cục cũng biết tên của hắn...

Sương Lan Nhi ngẩn người, mặc dù không biết vì sao hắn đột nhiên không ép buộc nàng nữa nhưng nàng cũng không có chỗ để đi... Nhìn thấy người trước mặt đã đi ra khỏi đại lao, nàng vội vàng mặc lại xiêm y, bước nhanh đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Tuyệt đối là hôn quan (1)

Sáng sớm, bầu trời lộ ra chút ánh sáng đỏ, đêm tối dần dần rút đi.

Tại dinh thự của phủ doãn thành Thượng Dương.

Khi Long Đăng nhanh chóng về đến phủ, Huyền Dạ lập tức tiến lên ghênh đón: “Điện...” Vừa mới mở miệng đã bị ánh mắt của Long Đăng ngăn lại, hắn lập tức sửa lời nói: “Đại nhân, người cuối cùng cũng trở lại. Thuộc hạ rất lo cho người.”

Long Đăng khoát tay “Ta thì có thể có chuyện gì, người không cần cả ngày nhọc tâm.”

Lúc này Huyền Dạ mới chú ý đến bên cạnh có một nữ tử đi theo sau Long Đăng. Xiêm y khuy đã đứt hết, trên người khoác một chiếc áo rộng thùng thình. Tóc dài thả rối tung, chân không đi giày, trên người còn có những vết máu. Cái dạng này, như là đã gặp phải chuyện không hay. Huyền Dạ nhìn, môi không khỏi cử động nhẹ, sững sốt. Lẽ nào chủ tử hãn phong lưu đến cỡ này rồi?

Vừa đúng lúc đó, tổng quản Phương Thiên đi tới chào đón, thấy Sương Lan Nhi cũng nhìn trộm hai cái.

Long Đăng vung tay lên phân phó: “Phương Thiên, đem vị cô nương này đi tắm rửa, tìm một chỗ trong phủ an bài cho nàng ở.”

Sương Lan Nhi không ngờ, tự nhiên sẽ nhìn ra được người tên Phương Thiên ở trước mặt này chính là đại tổng quản, còn có tên hộ vệ vừa rồi nhất định nghĩ chắc chắn nàng chính là nữ nhân của Long Đăng, ai bảo nàng quần áo hỗn loạn, tóc tai bù xù tán loạn. Cũng không thể trách những người khác phát sinh hiểu lầm, suy nghĩ bậy bạ.

Long Đăng xoay người nhìn Sương Lan Nhi, đôi mắt dài yêu mị khẽ nheo lại.

Hắn tháo xuống khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời, gian xảo bật ra từng chữ “Nha hoàn”

Sương Lan Nhi hơi sững sốt, có chút phản ứng không ngờ, nha hoàn? Tại sao không phải là khách nhân?

Long Đăng thấy nàng chần chừ, cười đến sáng lạn “Hay là người muốn làm thị thiếp? Kỳ thật ta chính là rất muốn...”

Câu còn chưa nói hết nàng đã nhú mày

Long Đăng cười khoát tay, ngôn từ càng trở nên càn rỡ “Nha hoàn thì là nha hoàn nhưng nếu có một ngày người thay đổi quyết định, giường của ta vẫn luôn chờ đón người.”

Nàng trừng mắt nhìn hắn. Tên này thật đúng là... Nhiều người đứng ở đây như vậy, hãn thế nhưng lại nói chuyện không một chút ý tứ.

“Vâng, đại nhân” Phương Thiên lập tức đáp lại.

Sương Lan Nhi tự biết nàng không còn chỗ nào có thể đi, tự ăn tự ở dù sao cũng không tốt, đương nhiên nha hoàn còn có thể tận dụng khả năng. Nghĩ nghĩ, nàng cảm thấy không có chỗ nào không ổn, lúc này mới mỉm cười nói: “Vay làm phiên Phương tổng quản dẫn đường.”

“Được, người đi theo ta. Thế nhưng ta phải nói trước với người, muốn ở phủ này người phải biết việc, làm nhiều nói ít, biết chưa? Những chuyện không nên nghe thì đừng cố nghe, có những chuyện kể cả người nghe được thì cũng không được phép truyền ra ngoài phủ... còn nữa, người đừng nghĩ có tư tưởng không an phận...” Phương tổng quản cứ nói liên miên không ngừng nghỉ.

Sương Lan Nhi nghe mà cứ mơ mơ màng màng, nàng gật đầu lung tung, tầm mắt vẫn nhìn về phía Long Đăng đang dần dần sắp biến mất ở cửa vòm cong cong nơi có ngã rẽ đi hướng khác.

Kỳ thật nàng không hiểu được hắn rốt cục muốn gì, đầu tiên ở trên đường thì nói nàng là kẻ điên, sau đó lại đem nàng nhốt vào đại lao, rồi lại yêu cầu điều kiện, giờ phút này hắn đem nàng vào phủ làm nha hoàn.

Hắn luôn cười bất cần đời có khi lại sâu xa khó hiểu, làm cho người khác không thể nắm bắt được. Hắn tựa như biển rộng, có lúc gió êm sóng lặng, có lúc lại phong ba bão táp, không biết ngay sau đó sẽ phát sinh cái gì nữa.

Phương Thiên đi được hai bước thấy người phía sau không nói gì hết, xoay lại thì thấy nàng đang chăm chú nhìn bóng dáng tuần lã cao lớn của Long Đăng. Hắn thở dài một tiếng, tiến lên kéo nàng đi, nghiêm mặt nói: “Cô nương, mau đi theo ta. Đúng rồi, phải xưng hô với cô nương như thế nào.”

Sương Lan Nhi đột nhiên hoàn hồn, cảm thấy có chút luống cuống, nàng xấu hổ cười: “Phương tổng quản, ngài cứ gọi ta là Lan Nhi là được.”

“Được, Lan Nhi. Tạm thời ta an bài cho người làm người hầu hạ bên cạnh đại nhân, giờ chúng ta đi đến cửa sau của phủ. Nửa trước của phủ doãn là công đường, nơi đại nhân xử lý công vụ cũng là chỗ thẳng đường thăm án.

“Vâng” Surong Lan Nhi bước nhanh đuổi kịp.

Phurong Thiên đem Surong Lan Nhi tới một cái sân khá tách biệt, vắng vẻ.

Hắn đơn giản giới thiệu: “ Trong này là nơi đại nhân nghỉ ngơi, gọi là Tiêu Nhân Quán. Phòng của người ở cách vách.”

Tiêu Nhân Quán, thật đúng là một cái tên lịch sự tao nhã.

Surong Lan Nhi nhìn bốn phía xung quanh, không khỏi cảm thán.

Lúc này chân trời phía đông xa xa là ánh bình minh màu đỏ nhạt, chiếu vào tầng tầng lớp lớp ngói trên mái hiên, đặc biệt mỹ lệ.

Đình đài lầu các, núi giả hồ vầy, thoáng có thể nghe được tiếng nước nhẹ nhàng chảy. Cỏ xanh mềm mại dài dưới chân, tiếng chim hót líu lo buổi sớm, những giọt sương lặng lẽ đọng lại nơi đầu lá, phản chiếu lại ánh sắc bảy màu.

Màu hồng của buổi sớm, bắt đầu một ngày mới.

Giờ phút này tâm tình của Surong Lan Nhi đột nhiên thấy hào hứng hẳn lên.

Có lẽ từ hôm nay cuộc sống của nàng sẽ bước sang một hy vọng mới.

*** **

Surong Lan Nhi tắm rửa thay quần áo, sau khi làm xong hết thì đã là giờ Ngọ.

Đột nhiên sự yên lặng cũng thanh bình ngược lại làm cho nàng nhất thời không thích ứng kịp, nâng tay lên sờ trán, thật đúng là kỳ tích, sốt đã lui hẳn, khó trách lại cảm thấy phần chần như thế.

Theo phân phó của Phurong tổng quản, nàng đầu tiên đi quét tước thư phòng ở Tiêu Nhân Quán.

Đẩy cửa thư phòng ra, gỗ trầm hương cổ xưa đen màu mực, nàng không khỏi kinh ngạc. Không nhìn ra Long Đằng này cũng là một kẻ học đòi văn vẻ, trên giá để bàn bày đủ các vật dụng văn phòng tứ phẩm với màu sắc hình dạng gì cũng có. Ông đựng bút làm từ gỗ tử đàn có khảm ngọc thạch, đồ rửa bút cũng là ngọc xanh hình hoa hướng dương... Tất cả đều tao nhã tinh xảo đến cực hạn.

Trên bàn có mấy quyển sách để nằm hỗn độn, còn có một chậu lan điều nhỏ, lá cành xanh mướt một màu.

Surong Lan Nhi thuận tay sắp xếp lại ngăn nắp, lại tưới chút nước vào chậu lan điều kia.

Kỳ thật nàng rất thích đọc sách, chỉ tiếc nhà nghèo không thể đến trường, càng không nói đến chuyện mời thầy về dạy riêng. Cũng may phụ thân biết ít chữ, trong nhà có một vài quyển sách xưa cũ đã ố vàng, nàng ít nhiều cũng học được một chút.

Cầm lên một quyển ở trên bàn, nàng nhẹ nhàng mở ra, một cỗ mùi trầm hương bay vào không trung, nhắm mắt lại cảm nhận, thật thấm vào lòng người.

Đang muốn lật xem chợt nghe thấy phía sau thư phòng có tiếng động.

Nàng nhất thời tò mò đi đến , sau bức bình phong bốn phiến bằng gỗ lim khắc ngọc lưu ly, chỉ thấy bức rèm màu sắc rực rỡ che trước mắt, mà bên trong tiếng người càng thêm rõ ràng.

Nghe thanh âm này, không thể nghi ngờ chính là Long Đằng.

“Đúng! Cứ như vậy!”

“Dùng sức, lại dùng sức. Như thế tốt lắm, quá tuyệt vời.”

“Đúng rồi, tiểu bảo bối của ta, chính là như vậy.”

Đây là... Đôi mi thanh tú của nàng nhú lại, rõ ràng thanh thiên bạch nhật, hẳn lại ở đây... Sẽ không phải là... Nghĩ đến đây, nàng đỏ mặt, quay người rời đi.

“Đến đây rồi, vì sao không tiến vào?”

Thanh âm nhàn tản từ bên trong truyền đến...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Tuyệt đối là hôn quan (2)

“Không cần đâu thưa đại nhân” Sương Lan Nhi có chút khó xử. Để nàng đi vào... để nàng đi vào thì có thể làm gì? Xem một màn xuân cung đồ hay sao?

“Ta bảo ngươi đi vào thì ngươi cứ đi vào, sao lại nhiều lời như vậy! Nhanh lên, đi vào quạt cho bản quan.”

“Quạt?”

Sương Lan Nhi sau khi nghe xong, thờ phỉ phò, một tay vém dèm lên. Người này quả nhiên là cực kỳ vô si! Thật đúng là biết hưởng thụ, nếu ngại nóng sẽ không phải làm loạn giữa ban ngày như thế, thật là...! Lại còn muốn nàng đứng một bên quạt cho hắn: giờ phút này nàng thật sự muốn quạt chết hắn luôn.

Nhưng là khi vém rèm lên lộ ra bên trong chỉ là thấy trên nhuyễn tháp làm từ gỗ từ đàn trống trơn. Nàng sững sờ tại chỗ, trong phòng cũng không như những gì mà nàng tưởng tượng, trừ Long Đăng và chính nàng còn ở bên ngoài, ngoài ra không có bất cứ một ai khác.

Chẳng lẽ hắn vừa rồi ở trong phòng tự lầu bầu một mình?

“Ngươi thất thần chuyện gì vậy? Còn không mau lại đây? Nhanh quạt cho bản quan, cái thời tiết quỷ quái gì thế này không biết?” Long Đăng cũng không có ngần ngại, chỉ nhìn chăm chăm vào một cái rọ trước mặt, trong tay hắn cầm một ngọn cỏ dài, cũng không biết trong cái rọ đấy có cái gì?

Sương Lan Nhi nhất thời thấy tò mò, đến gần mới phát hiện thì ra là hai con dế mèn, giống như châu chấu nhưng mà lại nhỏ, có cánh sừng và hai cái râu dài. Hai con dế mèn này đầu mập mạp, chân dài, thân lưng rộng, vừa nhìn là biết có sở trường húc thẳng đối phương. Một con màu xanh đen, một con màu vàng tím.

Những kiểu đấu dế mèn này Sương Lan Nhi cũng đã từng nghe đến. Hồi nàng còn học ở Nhân Tâm quán, sự phụ nàng cứ mỗi khi đến tháng bảy tháng tám, thời điểm mà không còn việc gì để làm thì hay cùng hàng xóm láng giềng dẫn nhau cùng xách đèn lồng, cầm ống trúc, cái lồng, cái chụp, các loại dụng cụ khác nữa, tới những khu tường thành đổ nát từ xưa tìm kiếm dế mèn.

Tường Long Quốc cuộc sống âm thầm, người dân mỗi lúc một nhân tàn, từ quan lại đến dân thường đều lưu hành trò chơi này. Có không ít người vì quá ham mê thú vui này mà bỏ bê sách vở học hành, xao lãng chính vụ, cũng có người xem như đánh bạc mà kẻ thắng người thua, ngày đêm trầm mê, tiền bạc bỏ ra cho đến táng gia bại sản, bán nhà bán vợ cũng đều có.

Không nghĩ đến vị quan trong phủ doãn thành Thượng Dương cũng có loại đam mê này.

Sương Lan Nhi phẩy quạt một cái, nhẹ nhàng lắc đầu, đúng là thói đời!

Long Đăng thấy nàng thất thần, chỉ sang bên cạnh có một cái chậu nước đá, nói: “Ngươi quạt cái này, ta nóng chết mất, nhanh lên.”

Sương Lan Nhi không tình nguyện mà cầm cái quạt, một chút cũng không muốn quạt cho hắn.

Thượng Dương phủ doãn này thật đúng là xa xỉ, chậu để nước đá cũng là đồ men sứ mỹ nghệ, còn mài khắc những hoa văn hết sức tinh tế, thật là lãng phí hết sức.

Theo từng nhịp quạt của nàng, cả căn phòng đều tràn ngập một sự thanh mát.

Long Đăng như không có nóng như hắn nói, hắn vẫn hăng say với trò chơi của mình đến mức đứng lên, một cước đá bay cái ghế, hết sức chăm chú.

Sương Lan Nhi liếc mắt nhìn một cái, thân nhiên nói: “Đừng đùa, con màu vàng của ngươi sắp bị cắn chết rồi kìa.”

Long Đăng dùng nhánh cỏ đem hai con tách ra, lấy một mảnh đồng ngăn giữa sau đó nhét lại con màu xanh vào trong rọ, hắn nhìn nàng nói: “Ngươi có biết đây là cánh vàng không? Còn con kia thì sao? Ngươi có biết nó có biệt danh gì không?”

“Bạch mã đầu.” Sương Lan Nhi không có hứng thú trả lời.

“Áy, không nhìn ra ngươi chỉ là một nữ tử mà cũng biết nhiều đấy. Đến, đến đây, ngồi xuống chơi với ta. Ta một mình ngồi chơi thì chán chết.” Long Đăng ánh mắt sáng ngời, hưng phấn nhét một cọng cỏ vào tay nàng, cùng lúc kéo nàng lại gần hắn.

Sương Lan Nhi hoàn toàn cạn lời, nàng rốt cục không nhịn được đành hỏi: “Đại nhân, bây giờ rõ ràng là ban ngày, ngài không phải đi xử lý chính vụ sao?”

Chẳng lẽ đây gọi là vị quan thanh liêm yêu dân như con sao? Lại còn không sợ cường quyền?

Tại sao sự thật cùng lời đồn thổi lại khác xa nhau một trời một vực đến như vậy.

“Xử lý chính vụ?” Long Đằng khoát tay mà buồn cười, chỉnh đốn một chút, hần liền giả vờ đứng đắn nói: “Hừ, chuyện gì cũng muốn bản quan phải xử lý thì quan nha để làm gì, nếu đã nhận bạc của bản quan thì đương nhiên phải thay bản quan hành sự.”

Sương Lan Nhi nghe xong, khóe miệng run rẩy. Giờ khắc này nàng khẳng định hần tuyệt đối là một tên hôn quan, tuyệt đối! Những lời như vậy mà hần cũng có thể nói ra khỏi miệng được.

Chuyện gì quan nha cũng có thể thay hần làm được thì còn cần cái phù doãn này của hần làm gì? Người ta cầm bạc của hần thì sẽ thay hần làm việc, còn hần lấy bổng lộc của triều đình mà không phải vì dân chúng bá tánh mà làm việc, thế là cái đạo lý gì?

Long Đằng cũng không biết Sương Lan Nhi nghĩ gì. Hần một tay kéo nàng đến ngồi ở vị trí đối diện “Mau, mau, mau, con vàng này phải đường thương ta còn có một con màu đen nữa, cho nó cùng với “bạch ma đầu” chiến một ván xem thế nào. Ta chơi con đen còn người chơi con “bạch ma đầu”, như thế nào?”

Dứt lời hần đã xoay người mang tới một cái bình sứ trắng bạc, đang định mở ra thì Sương Lan Nhi nhú mày ngăn cản: “Đại nhân, con “bạch ma đầu” vừa rồi đã chiến đấu một trận, tiếp tục như thế này là không công bằng.”

Long Đằng suy nghĩ một chút, dương mắt lên nói: “Có đạo lý, vậy giờ ta chơi cái gì?” Đột nhiên hần lại liếc nhìn nàng một cái tà mị, cười đến mê hoặc nói: “Từ giờ đến bữa tối còn một khoảng thời gian khá lâu nữa, hay là chúng ta...”

Sương Lan Nhi không nói gì mà tròn mắt lên nhìn hần, trong lòng thầm chửi, không chơi để mền cùng nữ nhân thì hần sẽ chết à?

Nàng vẫn là không dám đem những lời trong lòng nói ra, chỉ là cười đề nghị: “Đại nhân không bằng đi xử lý công vụ, nhìn xem có ... vụ án nào oan uổng phải xử lý không?”

Long Đằng một tay chống cằm, bộ dạng như chán muốn chết, hần thở dài một hơi mà nói: “Thiên hạ này mấy vụ án oan uổng sao mà lắm như thế, không phải người ta có câu... A, đúng rồi, “ông trời có mắt”, nếu như ông trời quản tốt khó khăn của nhân gian thì lý gì bảo ta phải đi quản? Phí công phí sức, còn phí cả thời gian.”

Lúc này khóe miệng Sương Lan Nhi lại run rẩy. Nàng nhìn một bên sườn mặt tuấn mỹ của hần, chỉ cảm thấy ức chế không biết đánh chỗ nào.

Người này, như cái bị thịt sinh ra thật vô ích, như cái gối thêu hoa mà thực chất chỉ là một nhúm cỏ.

Nàng đột nhiên thấy oán hận ông trời, vì sao lại đem một cái dung mạo kinh thế hãi tục đặt lên một kẻ vô lại, lưu manh, bất tài như thế, thật sự là phung phí của trời.

Trước đây nàng còn luôn ôm một cái ảo tưởng rằng có lẽ Long Đằng này chính là một thân bên ngoài quần áo lụa là, còn nội tâm bên trong sâu xa khó lường. Hiện tại nàng đã hoàn toàn phủ định cái ý tưởng viển vông này.

Hần thiên chân vạn xác, thực chất chính là một cái bao cỏ! Không cần hoài nghi!

Mặc dù vậy, trong lòng Sương Lan Nhi vẫn còn ôm một tia hi vọng mỏng manh, nàng thật bất đắc dĩ mà hỏi: “Đại nhân, người đã không tự mình xử lý các vụ án, nếu là mặc kệ dân chúng khó khăn, thì vì cái gì mà còn đi tuần phố?” Kỳ thật đây là điều mà nàng cảm hận nhất, nếu không phải nàng nghe tin đồn thì làm sao lại ngu ngốc đi can thiệp để cáo trạng? Kết quả là đụng phải tên hôn quan này.

Long Đằng nhìn con người nhộn nhạo của nàng tươi đẹp làm say lòng người, hần vươn một ngón tay điểm một cái lên trán nàng “Ngốc! Đương nhiên là phải làm bộ đáng, bằng không cái danh tiếng thanh liêm ở đâu mà ra?”

“Người! Việc của ta người làm như thế nào?”

“Làm sao bây giờ -----” hần kéo thật dài âm cuối cùng, đột nhiên hần động thân, một nháy mắt đã đứng bên cạnh nàng.

Hần dựa vào rất gần, đến mức nàng có thể nhìn rõ con mắt yêu mị với con người ánh lên tia quang mang chớp động, ánh sáng tỏa ra xung quanh mà trung tâm con người ấy là hình ảnh của chính nàng.

Giờ khắc này, nàng bỗng nhiên cảm thấy hần có thêm vài phần nghiêm túc.

Không biết vì sao, đáy lòng cứ biến hóa liên tục, cố gắng cho mình một chút hi vọng. Nàng không thể lại tiếp tục ảo tưởng dù chỉ một chút, nói cho cùng thì hần cũng không nhất thiết phải giúp nàng, hần hoàn toàn có thể đuổi nàng về Thụy vương phủ, cần gì phải chấp chứa nàng ở đây, còn thu lại bên người làm nha hoàn?

Lúc này ánh sáng đang thiêu đốt bên ngoài, sau giờ Ngọ trời nóng bức khôn kể, nhưng tia nắng mãnh liệt xuyên qua song cửa chiếu vào làm sáng rực cả mặt đất dưới chân, phản xạ vào mắt chói lòa, một chút gió cũng không có.

Hần vươn tay nhẹ nhàng xoa một bên sườn mặt nàng. Nàng kinh hãi, tay hần có chút lạnh, chạm vào một cái mà giống như đem lại cả một cỗ tươi mát giữa ban ngày nóng bỏng.

Kỳ thật những lúc hần cười lộ lên rất đẹp, ánh mắt cong thành vầng trăng non. Giờ phút này, biểu cảm nghiêm túc càng thêm mê người.

Chỉ tiếc lời kể tiếp hần nói hoàn toàn đánh vỡ khoảng khắc đẹp đẽ ấy.

“Ta nói này, dù sao người nhà ngươi đều đã chết sạch, ngươi cũng trở thành không thân phận, không hộ khẩu. Nếu không muốn theo Thụy vương thì mai danh ản tích làm tiểu thiếp của ta đi, ta cam đoan đời này hần nhất định không tìm được ngươi.”

Nói xong đôi môi mỏng lạnh bạc nhếch lên một đường cong lớn.

Sương Lan Nhi chỉ cảm thấy trong lòng như có một ngọn đá tảng rơi xuống, nghẹn lại, phổi cũng như sắp bị tắc đến nổ tung.

Ngươi này hần nói như cười, mỗi lời nói ra đều độc ác vô cùng.

Cái gì mà kêu dù sao người nhà nàng đều đã chết sạch?! Chuyện thâm thù như vậy mà từ miệng hần thốt lên lại hời hợt như chuyện đó chẳng đáng để nói.

Long Đăng cũng không biết từ chỗ nào lộ ra một cái bình sứ ngũ sắc, bên trong là dưa hấu ướp lạnh. Hần dùng chiếc thìa bạc trộn lên đá bào cùng trái cây, tạo nên một thứ âm thanh leng keng.

Sương Lan Nhi thật muốn nổi nóng mà phát tác ra ngoài.

Không nghĩ đến một thìa dưa hấu được đưa vào miệng nàng. Nhất thời nàng chỉ biết cảm thấy sự thanh mát hòa cùng hương vị thơm ngon. Trong lòng vốn là ngọn lửa không tên đang bùng hực cháy bùng bốc cứ như vậy mà hoàn toàn bị dập tắt, sự tức giận cũng không còn nữa.

Nam nhân xấu xa này.....

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Thần y tái thế

Đúng lúc này một gã quan sai vội vàng chạy tới.

Hần chạy quá nhanh cho nên lúc vào đến cửa không chú ý đến cái bậc, trực tiếp ngã ngay trước mặt hai người. Lúc ngẩng đầu vừa hay nhìn thấy một màn Long Đăng đang xúc dưa hấu cho Sương Lan Nhi ăn.

Vị tiểu quan này mặt bỗng chốc đỏ bừng lên, lắp bắp nói: “Đại nhân, thuộc hạ... có phải là đã quấy rầy... việc tốt của đại nhân không?”

Sương Lan Nhi nghe mà xém chút nữa thì té xỉu, lại thêm một kẻ ngu ngốc. Cái này thì gọi là cái gì đây, ngươi không nói không ai biết ngươi nhìn thấy?

Long Đăng cũng chẳng có chút nào lưu tâm “Hoảng cái gì? Tiến vào cũng không

gỗ cửa? Nếu gặp phải đúng lúc bản quan đang cùng với nữ nhân làm chuyện chính sự thì ngươi làm thế nào hả? Nữ nhân của bản quan chẳng phải là để ngươi nhìn thấy hết sao? Đến lúc đó đừng trách bản quan đào lấy hai mắt của ngươi.”

Nói xong, hần làm mình làm mẩy, giận dữ nói: “Đi đi, ra ngoài kia gõ cửa rồi mới được đi vào.”

Tiểu quan kia sợ đến mức mồ hôi chảy ròng ròng, liên tục dập đầu nói: “Đại nhân tha mạng, tiểu nhân lập tức đi ra ngoài.” Nói xong hần liền đứng dậy đi ra ngoài.

Sương Lan Nhi nhú mị, nàng khẽ đẩy Long Đăng: “Hần vội vàng chạy vào như vậy ắt có chuyện rất quan trọng, ngươi làm vậy không phải rất lãng phí thời gian sao?”

Long Đăng tà mị liếc nàng một cái, yết hầu chuyển động “Àn, có đạo lý, trở về trở về đi. Có chuyện gì nói mau.”

Tiểu quan sai kia lại nhanh chạy vào, quỳ xuống bẩm “Đại nhân, là như vậy, Lưu đại nhân ở Tam Tư bên kia đột nhiên tới chơi, kêu muốn gặp đại nhân.” Hần nói nhanh quá, nói được một nửa lại dừng lại thờ phỉ phò.

“Ah, lão nhân kia đến, gọi Âu Dương đi bồi hần là được, ngươi chạy đến chỗ ta làm gì?” Long Đăng tiếp tục ngồi ăn dưa hấu ướp lạnh của hần, cũng không buồn giương mắt lên nhìn.

“Không phải, không phải, là Lưu đại nhân hần đột nhiên té xỉu ở giữa tiền sảnh, như là không có... không có hơi thở...” Tiểu quan kia rốt cục cũng

nhuận khí, đem sự tình nói ra hết.

“Cái gì?” Long Đằng nghe thấy thế, đột nhiên vỗ bàn đứng dậy, giận dữ nói: “Lão này già mà không chết, lúc muốn chết lại chạy đến đây, thực là quá đáng.”

Tiểu quan sai có ý tốt nhắc nhở “Đại nhân, Tam Tư bên kia luôn luôn bất hòa với chúng ta. Tránh để bị hiềm nghi, đại nhân vẫn là nên đến xem đi.”

“Thực đáng ghét” Long Đằng oán giận mà bước ra ngoài.

Sương Lan Nhi cúi đầu suy nghĩ rồi nàng đuổi theo cước bộ của hắn.

“Ta đi với người nhìn xem sao.”

Kỳ thực Sương Lan Nhi không phải là người thích xem vào việc của người khác, giờ phút này nàng muốn đi cùng Long Đằng đi đến phòng khách nhìn xem

Nguyên nhân thực ra rất đơn giản. Nàng nhớ rõ ngày mà nàng ngăn kiêu cáo trạng, Long Đằng từng nói qua, phụ thân của nàng Sương Liên Thành và phu quân nàng Lý Tri Hiếu thông đồng với địch phản quốc là tử tội không thể dung tha, án này là của bên Tam Tư kia, theo đạo lý Phủ Doãn Thượng Dương không có quyền hỏi đến.

Tam Tư này thực là là một cái tên gọi tắt, là chỉ Đại Lý tự, hình bộ, Ngự sử: ba bộ phận liên hợp với nhau điều động nhân sự làm thành những tổ chuyên án. Bình thường những vụ án cấp trên ở thành Thượng Dương đều được đưa về đó thẩm tra xử lý.

Giờ phút này Lưu đại nhân của Tam Tư đột nhiên chết ở phủ doãn Thượng Dương, không biết có ẩn tình gì.

Long Đằng bước rất nhanh, Sương Lan Nhi phải chạy mới đuổi kịp hắn.

Ngay trước khi bước chân vào tiền đường, Long Đằng đột nhiên rút từ trong ngực ra một chiếc khăn che mặt đưa cho Sương Lan Nhi “Che mặt vào.”

Sương Lan Nhi chợt dừng bước, ngăn người ra mắt một lúc, vội vàng cầm chiếc khăn buộc lên, chỉ để hở ra đôi mắt đen trong suốt.

Trong lòng nàng không khỏi ngạc nhiên, lúc vừa mới rời khỏi thư phòng nàng thấy Long Đằng hắn vội vàng cầm cái gì đó trong tay, nhất thời cũng không nhìn kỹ. Hiện tại nghĩ đến thì ra chiếc khăn này, là để che dung nhan cho nàng. Long Đằng này tuy rằng quần áo lụa là, không nghĩ đến cũng chu đáo cẩn thận.

Không rảnh nghĩ nhiều, khăn đã được đeo lên, nàng vội vã theo Long Đằng đi tới tiền đường.

Nắng hè chói chang, nóng đến bức người. Nơi nào không có đặt những khối băng lạnh thì nơi đó đảm bảo hít thở không thông, một chút gió cũng không có. Nhìn lại, xung quanh có vẻ ngưng trệ chết chóc., yên tĩnh không một tiếng động, không khí tắc nghẽn dường như hóa không ra được dung dịch kết tủa.

Theo tầm mắt của mọi người, Sương Lan Nhi nhìn thấy một lão râu tóc xồm xòa nằm trên mặt đất, xem tuổi ước chừng khoảng 60.

Vị quan phụ trách công việc bàn giấy của phủ - Âu Dương vừa nhìn thấy Long Đằng đến như nhìn thấy đại xá, hắn vội vàng chạy tiến đến khóc lóc kêu lên: “Đại nhân, ngài đã tới. Cái này... Phải làm sao giờ? Lưu đại nhân hôm nay bỗng nhiên nổi hứng chạy tới, la hét hô hào muốn gặp bằng được đại nhân, nói chúng ta vượt quyền, quản chuyện không nên quản. Còn nói chuyện Thụy vương phủ lấy nước, cái gì gì đó, tóm lại hắn nói một đồng chuyện lớn nhỏ, tiểu nhân vẫn như trước nói đại nhân có việc phải ra ngoài, không có ở trong phủ. Không thể tưởng được hắn hôm nay nhất quyết không đi, vẫn đứng ở đây. Sau đó.... Sau đó...”

Long Đằng nhìn Âu Dương hoảng đến câu cú cũng lắp bắp không lên lời, hắn nhíu mày lạnh lùng nói: “Ngươi hoảng cái gì, nói toàn bộ. Sau đó thế nào?”

“Sau đó, tiểu nhân nghĩ đem đến cho hắn một ly trà, lại không nghĩ đến... không nghĩ đến... Hắn uống xong... Thế nhưng lại lập tức té xỉu...” Âu Dương nói xong đã hoảng sợ đến chân nhũn ra đứng không nổi, Hắn “bụp” một tiếng, quỳ xuống, liên tục dập đầu nói: “Đại nhân, kia chỉ là một ly trà xanh. Hạ quan Thực sự không phải cố ý rước lấy họa cho ngài... Hạ quan ... Đại nhân... Ngài mau tìm biện pháp, Tam Tư bên kia mà biết người của họ chết ở nơi chúng ta, phiền toái rất lớn, đại nhân a! Xin đại nhân hãy cứu hạ quan, đại nhân.”

Sương Lan Nhi nghe đến chuyện Thụy vương phủ lấy nước, mắt dật dật mấy cái, xem ra Tam Tư này cùng Long Đằng quả thực là đối thủ một mất một còn. Nàng cũng không có muốn đoán bừa, Long Đằng cùng Thụy Vương có khi nào cũng không nhìn mặt nhau. Mà nàng có phải hay không là nên xen vào giữa làm chút việc gì đó?

Nghĩ đến đây nàng quay mặt nhìn Long Đằng một cái.

Chỉ nhìn thấy Long Đằng môi bạc mím chặt, sắc mặt đen lại. Nàng chưa bao giờ thấy hắn lộ ra vẻ lạnh như băng thế này, tựa như đầm nước sâu bị đông lại giữa mùa đông lạnh lẽo.

Nàng ngăn ra, nghĩ muốn nhìn lại rõ ràng thì hắn lại đã khôi phục cái dáng vẻ lười nhác trước kia, nhắc chân đá Âu Dương một cước, thanh âm không chút kiên nhẫn nói: “Ai, ngươi khóc lớn gọi nhỏ cái gì hả? Đã chết thì là đã chết, dù sao bản quan cũng vừa mới đến nơi này, đã xảy ra chuyện gì bản quan cũng không rõ ràng. Âu Dương à, ngươi tự mình cầu phúc đi.”

Âu Dương vừa nghe, khóc như trời sắp sập, ôm lấy đùi Long Đăng, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng: “Đại nhân, người không thể thấy chết mà không cứu. Hạ quan đi theo đại nhân từ trước đến nay, luôn luôn tuân thủ nghiêm ngặt, làm hết phận sự, không có công lao cũng là khổ lao a. Đại nhân...”

Long Đăng vỗ vỗ vai hắn: “Ai nói bản quan mặc kệ ngươi? Cho ngươi cái lời khuyên này, đến Tam Tư nhận tội đi, nếu ngươi bất hạnh chết, bản quan nhất định hậu táng cho ngươi...”

Sương Lan Nhi vốn chẳng để ý đến bọn họ, nàng trực tiếp đi đến bên cạnh Lưu đại nhân, ngồi xuống, một tay bắt mạch, dò nhịp tim.

“Đại nhân, hạ quan còn chưa muốn chết, đại nhân, hạ quan còn có con nhỏ mẹ già, đại nhân...”

Tiếng khóc cứ tiếp tục, càng lúc càng thảm thiết.

Lúc này một tiếng nói trong trẻo của một nữ nhân rất cục cựa cũng đánh vỡ cái màn tru lên như mỡ heo này, xem như là giải cứu lỗi tai cho mọi người.

“Lưu đại nhân chưa có chết.”

“Sao có thể? Rõ ràng không có hơi thở?” Tiếng khóc của Âu Dương cũng nhỏ dần, hắn kêu lên: “Còn chờ cái gì nữa, đại phu đâu, đại phu ta mời đâu, tại sao vẫn còn chưa đến?”

Sương Lan Nhi nhếch mi, nhìn về phía Long Đăng: “Người này đột nhiên phát bệnh tim, sợ đến lúc thầy thuốc đến cũng không còn kịp.” Dứt lời, nàng vội vàng kéo tay áo lên, lấy ra mấy cái kim khâu, đâm xuống mấy điểm huyết vị trọng yếu trên cơ thể Lưu đại nhân. Đến châm cuối cùng, chỗ huyết vị quan trọng nhất, một khắc kia nàng bỗng dừng tay.

Chậm rãi ngừng đầu, nàng nhìn vào con ngươi khác thường quang mang chớp động của Long Đăng, nói rõ ràng: “Đại nhân, hôm nay ta có thể cứu Lưu đại nhân chính là đã giúp đại nhân trong lúc khẩn cấp. Không biết vụ án của ta, đại nhân có thể hay không...” Nàng cố ý nói không hết câu, lưu lại cho Long Đăng chính mình suy nghĩ.

Nàng biết, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, Long Đăng tuy rằng trên mặt là trấn định nhưng hắn nhất định không muốn để Lưu đại nhân chết ngay công đường của hắn.

Long Đăng giờ phút này biểu tình thập phần vi diệu, hắn khoát hai tay, khoe môi khê nhếch, còn thân nhiên nói: “Thầy thuốc như cha mẹ, cô nương có thể thấy chết mà không cứu?”

Sương Lan Nhi cười cười “giúp người phải lấy được báo đáp, đây là ta học được từ quan phụ mẫu ngài trước đây đối với ta mà thôi.” Nàng cố ý nói cường điệu ba chữ “quan phụ mẫu” châm chọc hắn.

“Được, thành giao.” Hắn cũng sáng khoái mà đáp lại.

Sương Lan Nhi cười kinh diễm, kim khâu trong tay đâm hạ xuống.

Từng cây kim được rút ra, đến kim cuối cùng, Lưu đại nhân kia đột nhiên toàn thân run rẩy vài cái, giật giật rồi rít lấy hơi thở.

Âu Dương mắt thấy kỳ tích xuất hiện, hắn chỉ chỉ vào Lưu đại nhân rồi chỉ chỉ vào Sương Lan Nhi, kích động nói: “Trời đất ơi, hắn động! Người chết động, sống lại rồi! Quả thực là thần y tái thế a!”

Cả Thượng Dương phủ doãn, nhân cảnh tượng Lưu đại nhân đột nhiên sống lại được dịp lâm vào cảnh tượng rối beng.

“Thần y tái thế...”

Long Đăng nắm lại mấy chữ đó, ánh mắt xuyên qua mọi người, xuyên thấu không gian oi bức, thẳng tắp nhìn về phía xa xa nơi những bức tường gạch ngói đỏ rực, thậm chí là nhìn về một nơi xa hơn nữa, dần dần ngưng trệ...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Bọn họ là một người

Từ sau khi việc của Lưu đại nhân qua đi, nhiều ngày liên tiếp Sương Lan Nhi đều không nhìn thấy Long Đăng, cũng không biết hắn đang bận cái gì.

Bất quá, Long Đăng hẳn bận cái gì thì bận cũng không quên một vài chuyện, ví dụ như trước khi đi đem ba con dê mền giao cho nàng chăm sóc. Nói cái gì mà mỗi ngày đều phải tỉ mỉ nuôi dưỡng, thức ăn là phải biết cho bao nhiêu để chúng không quá béo hoặc quá gầy. Mặt khác còn dặn nàng mỗi ngày đều phải cho ba con dê đấu với nhau, chém giết một phen, bảo trì sức lực chiến đấu, không thể lười lỏng lười biếng.

Sương Lan Nhi nghe xong, chỉ cảm thấy người này đầu óc không cứu được nữa rồi. Không có cách nào phản bác, nàng đành phải làm theo.

Ngày ngày trôi qua thật hết sức nhàm chán.

Không ngờ có một ngày nhận được tin tức từ hân, là Phương tổng quản đem đến một phong thư.

Trong thư chữ viết ngoáy không thể nào phân biệt được, lời ít ý nhiều, bảo nàng đêm nay gặp mặt ở Túy Hồng Lâu.

Túy Hồng Lâu, ý tứ ngay mặt chữ của nó, chính là một cái thanh lâu kỹ viện.

Sương Lan Nhi từ nhỏ ở trong thành Thượng Dương làm sao lại có thể chưa nghe qua đại danh Túy Hồng Lâu này. Đây là nơi mà hoàng thân quốc thích, đại quan quý tộc thường xuyên lui tới, là nơi nam nhân tiêu tiền, nghe nói bên trong có rất nhiều tài nữ, mỹ nữ, thật sự khiến cho người ta phải hoa mắt.

Nghĩ đến Long Đăng bảo nàng đến nơi này, nàng liền ức muốn ghen. Đứng là nam nhân ngu ngốc háo sắc, cực phẩm trong các loại bại hoại. Nếu không phải nàng muốn hân giúp, thì nàng tuyệt đối không kết giao với hân.

Tuy là trong lòng đang nén giận, Sương Lan Nhi vẫn đi ra cửa, trên mặt đeo khăn.

Đi được nửa đường thì chợt có mưa nhỏ.

Mưa phùn nhẹ nhàng bay vào mặt, lạnh lẽo thấm vào xương cốt, xua tan đi cái oi bức ban ngày.

Nàng không mang ô, bước chân không tự giác mà nhanh hơn.

Bóng đêm chậm rãi buông xuống, những chiếc đèn lồng trước hiên nhà ai đó bắt đầu lập lòe ánh lửa, thành Thượng Dương vào buổi tối được chiếu rọi càng thêm mông lung huyền ảo.

Trong các quán rượu đều vô cùng huyền ảo, kín hết chỗ ngồi. Trước cửa Túy Hồng Lâu treo những ngọn đèn màu. Ngũ sắc chiếu xuống như rải thảm đón tiên nữ bước vào. Đứng trước cửa là hai nữ tử còn tuổi thanh xuân đang đón khách, trên người tơ lụa gấm vóc, vòng vàng ngân tuyến, đứng dưới những ngọn đèn như là được dát lên thân những ngôi sao chói lọi.

“Vị cô nương này, ta đưa cô đi.” Một bàn tay trắng như tuyết chìa ra để lộ chiếc vòng ngọc xanh biếc kéo nàng đi.

Sương Lan Nhi nhẹ nhàng vuốt cằm, xem ra Túy Hồng Lâu này quả nhiên là nơi dành cho những kẻ thượng đẳng tới, ngay cả nha hoàn cũng ăn mặc xa hoa đến như thế.

Đi vào đến chính giữa đại sảnh, nàng nhìn xung quanh đánh giá một lượt.

Đêm nay Túy Hồng Lâu đặc biệt náo nhiệt, trên lầu dưới lầu, nơi nơi đều là người. Ở đây rất xa xỉ, bài trí vô cùng tinh xảo, đốt dầu hương, trăm ngàn ngọn nến đỏ thấp lên, chiếu rọi đến từng khe hở.

Tiểu nha hoàn tay cầm một chiếc đèn lồng, dẫn nàng đi qua đại sảnh, vòng vo mấy vòng, đi vào một căn phòng nằm ở một chỗ hẻo lánh tĩnh lặng, nàng chỉ tay vào căn phòng đó rồi nói với Sương Lan Nhi: “Cô nương, chính là nơi này.”

“Làm phiền.” Sương Lan Nhi khách khí đáp lại.

Tiểu nha hoàn mỉm cười rồi xoay người rời đi.

Sương Lan Nhi đang định tiến lên thì nghe thấy ở chỗ rẽ có vài vị nữ tử y phục điểm lệ đang hướng nơi này mà đi đến, váy của các nàng lướt trên mặt sàn, nhưng lại chỉ nghe được tiếng trang sức động vào nhau kêu lên tiếng keng keng.

Tiếng cười thanh thúy cùng hương son phấn bay tới, mùi hương nồng nàn khiến Sương Lan Nhi cũng phải nheo mắt, nàng theo bản năng tránh đi.

Mấy thanh lâu nữ tử nói chuyện vô cùng vui vẻ

“Này, người có nghe nói đến không. Thu tướng quân hôm nay đến Túy Hồng Lâu của chúng ta. Hiếu Nguyệt tận mắt được nhìn thấy.”

Một nữ tử mờ nhạt ra, làm bộ phe phẩy, che miệng cười nói: “àh, chính là vị Thu Tướng quân anh dũng thần võ, cao lớn tuấn mỹ đó sao? Hại cho vị Vinh Nương kia vừa nhìn thấy đã ốm bệnh tương tư? Đáng thương cho Vinh Nương ah, đến nay hôn vía vẫn chưa quay về kia kia.”

Những nữ tử khác nghe xong càng thêm hưng phấn nói “Ta biết, ta biết. Thu tướng quân, đại tướng triều đình trấn giữ hai vùng biên cương, anh vợ của Thụy vương gia, đều là hoàng thân quốc thích... Ai... Đừng nói đến... Chúng chỉ là mấy tiểu nữ, cũng không biết có phúc được gặp mặt một lần hay không?”

“Nghe nói tên của tướng quân rất êm tai.”

“Tên gì, nói mau lên?”

“Thu Đình Lan, ai, cái tên thật đầy chữ thơ... Thật khó mà tưởng được lại là tên của một vị tướng quân uy phong凛冽.”

“Nghe nói Thu tướng quan đang ở ngay gian Cẩm Tú này.

“Thật sự? Thật muốn được nhìn thấy a.”

Sương Lan Nhi vừa nghe thấy anh vợ của Thụy vương gia thì toàn thân liền run

lên, chỉ cảm thấy mồ hôi đang tuôn ra trong lòng bàn tay, cả người rét lạnh. Mặt nàng trở nên trắng bệch không còn chút huyết sắc, trong suốt tựa hồ một tia biểu cảm cũng không thoát ra được.

Thu Khả Ngâm, Thu Đình Lan, bọn họ hẳn chính là huynh muội.

Đang lúc nàng hoảng loạn, đột nhiên trong sương phòng có động tĩnh, tiếng bước chân vang lên, ở cửa rớt ra một cái dây nhỏ.

Mấy nữ tử thanh lâu xinh đẹp mở hé cửa, các nàng ủa lên, tranh nhau xem náo nhiệt. Sương Lan Nhi trốn sáng một bên, nàng tuyệt đối không thể để cho người họ Thu đó nhìn thấy mặt.

Một nam tử với vóc dáng cao lớn ra mở cửa.

Liếc một cái, hẳn thấy xung quanh đầy nữ tử thanh lâu, Sương Lan Nhi chỉ nhìn thấy hẳn mày kiếm nhẵn lại thành một đường như chém xuống thanh sơn, một đôi con ngươi mắt điều hầu vô cùng lợi hại.

“Chàng là Thu tướng quân sao...?” Một nữ tử say mê hai tay khép lại, nhìn hẳn sùng bái.

Thu Đình Lan nhíu mi thật chặt, hẳn tự động lùi về sau nửa bước, cách xa nữ tử đó một chút. Vừa rồi hẳn nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, còn tưởng là người đến, không ngờ lại là mấy người này... giờ phút này hẳn duy trì trạng thái ôn hòa, mỉm cười qua loa, trong lòng lại thâm mắng Long Đăng, tên hỗn đản này, mỗi lần gặp mặt đều chọn những nơi quý quái. Hẳn cảm thấy nhức đầu với một loạt những tiếng bàn tán này, hơn nữa mùi son phấn thực khiến hẳn cảm thấy buồn nôn.

Rất cực không chịu được, hẳn xoay người tiến vào sương phòng, khoát ta một cái, ý bảo người trong phòng tự ra mà ứng phó.

Cửa càng được mở rộng hơn, xuyên qua cửa, Xương Lan Nhi nhìn thấy bên trong hình như đang nhóm rất nhiều đèn, một ly lại một ly, khiến cho cả căn phòng mông lung một màu hồng mờ ảo, như là rất gần mà lại rất xa. Hình như còn có tiếng đàn ầm ầm truyền đến, tao nhã thoải mái.

Thu Đình Lan đi vào, một gã hồng y nam tử phóng thân đi ra.

Một màu đỏ lóa mắt.

Dáng người kia, dung mạo kia, giữa màn đêm xuất hiện đem theo một đạo ngân quang sáng chói, nháy mắt làm kinh sợ tất cả những nữ tử kia, các nàng si ngốc đứng nhìn, quên cả nói chuyện.

Trời đất, đây là người hay là yêu?

Long Đăng xưa nay rất am hiểu ứng phó với những tình huống như thế này, hẳn cười so với hoa mẫu đơn còn kiều diễm gấp bội: “Mỹ nhân, thỉnh các nàng đứng đứng ở trước cửa nữa. Hôm nào ta nhất định sẽ đến chiều cổ các nàng a.” Nói xong, hẳn kiễng chân nhìn xung quanh, thì thảo lắm bầm: “Kỳ quái, người này, sao vẫn còn chưa tới?”

Một nữ tử kịp hoàn hồn “Thật vậy sao? Ta gọi là Thúy Trúc, công tử phải nhớ ta đây.”

“Nhớ rõ, nhớ rõ, là Thúy Trúc, nàng cười lên thật ngọt, lần sau ta sẽ tới tìm nàng, tiểu mỹ nhân.”

Nữ tử tên Thúy Trúc kia sau khi nghe xong, đúng là đã té xỉu. Xem ra là hưng phấn đến mức hôn mê.

Giờ khắc này, đứng ở trong góc, Sương Lan Nhi cũng kinh ngạc không nói lên lời, chân nàng mềm nhũn, không nhấc nổi một bước.

Nhưng bất đồng với những nữ tử khác, nàng không phải là khiếp sợ trước vẻ đẹp của hẳn.

Trong đầu nàng lúc này lập đi lập lại một ý nghĩ: Thu Đình Lan, là ca ca của Thu Khả Ngâm.

Long Đăng! Thu Đình Lan cùng Long Đăng, bọn họ như thế nào lại ở cùng một chỗ? Còn hẹn nàng đến.

Thu Đình Lan, Long Đăng.

Bọn họ không những ở cùng một chỗ, còn hẹn nàng đến.

Chẳng lẽ là...

Long Đăng, cùng Thụy vương, bọn họ là một người!

Sau đó Long Đăng xoay người, trở lại sương phòng, khép cửa lại.

Sương Lan Nhi chân mềm nhũn, nàng ngã ngồi xuống đất. Trong lòng là một mảnh hỗn loạn. Nàng nên làm gì bây giờ? Làm thế nào bây giờ? Long Đăng đến tìm Thu Đình Lan, là muốn giao nàng đi phải không? Chắc chắn là như vậy!

Nàng lúc này hoàn toàn không có chủ đích gì, chỉ có đúng một ý niệm, đó chính là ----- trốn!

*** **

Thực ra nàng hoàn toàn không biết, chỉ một phán đoán sai lầm, từ đó làm thay đổi tất cả. ...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Nam tử trong mưa

Sương Lan Nhi đứng dậy bỏ chạy, giờ khắc này nàng giống như không nghe lọt bất cứ thanh âm nào, hành lang dài như không có điểm cuối, dưới lớp khăn che mặt, nước mắt đã không nhận được mà tuôn ra.

Nàng vừa chạy vừa khóc, trong lòng cảm thấy không dễ chịu một chút nào. Còn có thể khóc ra, nàng nghĩ chỉ ít nàng vẫn còn cảm xúc, mặc dù lại thêm một lần tuyệt vọng, nàng đối với Long Đăng vốn vẫn có một tia hi vọng.

Vậy mà giờ phút này, một tia hi vọng duy nhất thì ra vẫn là tự lừa người dối mình, tất cả đều tan biến, tựa như màn mưa kia, dội xuống mặt đất như gột rửa tất cả.

Cuối cùng nàng cũng chạy khỏi Túy Hồng lâu.

Trên bầu trời dội xuống một tia sét, cước bộ nàng dừng lại, nàng quay đầu nhìn về nơi ấy, một mảnh phồn hoa hư ảo.

Lại một tiếng sấm dội xuống, làm rung động đất trời.

Trên đường tất cả đều đã chạy tìm chỗ trú mưa, đường bỗng chốc vắng vẻ chỉ có mình nàng đứng đó, yên lặng trong mưa, giữa màn đêm đen kịt một màu, tính cả trong tâm trạng nàng lúc này, cũng là tịch mịch đến hắc ám.

Không có sao trời cũng không có ánh trăng, bóng tối như trùm lên đầu nàng.

Không có một chút do dự, cũng không có một chút lưu luyến, nàng một mình thân hình mảnh mai, xé màn mưa, hướng về nơi nồng đậm bóng tối mà chạy.

*** **

Ngày tiếp theo, ngoài thành Thượng Dương, hai bờ sông Từ Khê.

Sau một đêm mưa tầm tã, trời lại sáng thế nhưng mưa vẫn rơi mà không có dấu hiệu ngừng lại.

Nước sông tràn ra, giờ phút này thoạt nhìn như rộng lớn hơn. Hai bên bờ sông là những ngọn núi cao sừng sững nguy nga, bên trái là núi rồng ở, bên phải là những tảng ngọc thạch.

Không gian non xanh nước biếc, vô số những giọt mưa giăng xuống trên một khoảng trời rộng lớn đến như vậy thật giống những ngọn sóng, một vòng lại một vòng, cứ từng đợt lại từng đợt xô đến, thật khiến người ta cảm thấy quang mắt.

Một lão mặc áo rom, đầu đội một cái nón thật lớn đang đứng ở bờ sông, dùng sức đẩy thuyền ra dòng nước.

Lúc này, gió lớn, mưa quật, nước sông như những lưỡi dao thẳng tắp xô đến, đập vào nhau, đập vào những mỏm đá tạo nên những màn bọt bắn tung tóe trắng xóa.

Ông lão đang định nhảy lên thuyền, lúc ngoái đầu nhìn lại thì chợt sững sờ một lúc.

Mưa tầm tã, vẻ đẹp thiên nhiên ngay trước mắt, bờ sông liễu rủ, mưa trút xuống làm lá cây rung động, có khi lia cành rơi xuống dòng nước cuốn.

Mà giữa khung cảnh ấy là một nữ tử mặc y phục trắng toát đang đứng trong mưa. Mi nhỏ dài giương giương, mắt tinh tế, mũi nhỏ khéo léo, đôi mắt rất có thần.

Ông lão trong lòng thấy kinh ngạc, chỉ một khắc sau Surong Lan Nhi đã đứng ở trước mặt.

Nàng cúi đầu, rút chiếc vòng bạc ở cổ tay, trong nhà vốn bàn hàn, chiếc vòng bạc này chính là của hồi môn duy nhất mà mẫu thân nàng để lại, nàng vẫn luôn luyến tiếc mà mang theo người, sau khi biết cả gia đình gặp nạn, mỗi lần chạm tay vào chiếc vòng ấy là nàng lại nhớ về mẫu thân, phụ thân, huynh muội.

Bàn tay nắm lấy chiếc vòng có chút run run, giọng nói hơi khàn cất lên hỏi: “Vị lái đò này, tôi muốn đi Việt Châu. Phí tổn thế này có lẽ là đủ.”

“Này...” Lão thấy cả người nàng ướt đẫm, vì lạnh mà cả người run lên, không khỏi cảm thấy đồng tình, ông nhìn về hướng mũi thuyền, nơi ấy có vị nam tử đang đứng, khó xử nói: “Cô nương, người xem, đêm qua mưa to đến nay vẫn chưa dứt, rất nhiều thuyền đều không thể qua sông, chỉ có mỗi chiếc này là có thể nhưng vị công tử kia đã trả tiền, chỉ sợ không thể đón khách. Mưa này chắc chắn sẽ không ngừng, cô nương hay là chờ đến ngày mai. Cũng nhân cơ hội mà đổi chiếc vòng này thành tiền, phí đi thuyền không nhiều đến như vậy.”

Chờ ngày mai? Surong Lan Nhi trong lòng trầm xuống, cô đã đợi một đêm, còn có thể đợi đến ngày mai sao? Chỉ sợ Long Đằng giờ phút này đã phát động quan sai đi tìm cô. Nếu giờ cô không đi thì tất sẽ bị bắt lại.

Giờ phút này cô nhìn vị công tử đứng ở mũi thuyền, đó là một nam tử có vóc dáng rất tuấn tú.

Hắn lẳng lẳng đứng, tay thon dài cầm một chiếc ô tán làm từ trúc Lô Châu, chiếc ô thuần trắng, cán cầm không một chút trang trí, như đang nắm lấy một chút nhân nhật ưu thương. Hắn cứ lẳng lẳng mà đứng như vậy, cảm giác như bức họa tuyệt đẹp giữa mưa bụi mênh mông một mảng rộng lớn.

Surong Lan Nhi chỉ nhìn thấy sườn mặt của hắn, mà lại còn bị một phần tóc che mắt, nàng thật sự có một loại xúc động muốn tới vén tóc hắn lên để nhìn được rõ dung mạo.

Yên tĩnh một lúc, Surong Lan Nhi tiến lên, cúi đầu hỏi: “Công tử, không biết có thể cùng thuyền không? Tiểu nữ có việc rất gấp cần đến Việt Châu, nếu chậm trễ thêm nữa sẽ rất nguy. Công tử...”

Nàng không tiếp tục nói nữa, ra là vị nam tử kia từ từ quay lại.

Hắn nâng tán ô lên cao, lộ ra một cái trán cao, trắng, hoàn mỹ như ngọc, ánh mắt trong suốt như có thể thu lại toàn bộ thế gian vào trong con ngươi, trong suốt mà lại ôn hòa, mũi cao thẳng, môi hơi mỏng. Quần áo trắng đã ngấm mưa rả rích, như khoác lên tấm áo choàng trắng bạc rất ánh trắng.

Một thân màu trắng, tính cả cái ô cũng màu trắng, duy nhất chỉ có đôi mắt là đen như ngọc. Màu đen như vậy, giữa một mảnh thế gian toàn màu trắng càng tỏ rõ sự tinh tường xuyên thấu cõi đời. Đen và trắng, ở trên người hắn lại hài hòa đến như vậy.

Surong Lan Nhi ngẩn ngơ, trong lúc nhất thời cảm thấy mình như bay trên mây, cảm giác đó là một người thanh thần thoát tục, thế gian hiếm thấy. Nàng thất thần nhìn, quên mất phải nói tiếp những cái gì.

Nam tử ấy con ngươi cũng bất động, nhìn nàng.

Nàng cũng một thân y phục trắng, tóc dài buông thả không vấn lên, đều vén sang một bên, thuận dài qua hông, như một thác nước chảy mềm mại.

Hắn khẽ gật đầu.

Surong Lan Nhi vẫn chưa hiểu, ông lão bên cạnh bỗng cao hứng nói: “Cô nương, công tử đã đồng ý rồi.”

“A, cảm ơn công tử.” Nàng lúc này mới hoàn hồn, mỉm cười.

Mưa vẫn như thế mà trút xuống, thuyền nơi nào cũng bị mưa xối, nàng cẩn thận bước để tránh bị trượt ngã, cuối cùng cũng yên tâm ngồi cuối đuôi thuyền.

Thuyền nhỏ phá nước mà đi. Đi trên sông mới cảm nhận được gió lại càng lạnh hơn.

Surong Lan Nhi run bắn bật trong bộ quần áo ướt đẫm, lúc này ông lão đi đến đưa cho cô cái ô “Cô nương, vị công tử kia đưa cho ngươi.”

Nàng ngơ ngác cầm lấy.

Ngẩng đầu nhìn lại, hắn vẫn đứng đó, nơi mũi thuyền, đơn độc đón gió.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Gặp nạn

Mưa vẫn rơi, dòng nước bên dưới vẫn cứ trong suốt nhìn thấu xuống tận đáy, thậm chí còn có thể nhìn thấy cỏ cây phía dưới cũng phe phẩy.

Mưa đập vào mạn thuyền, thân thuyền, tạo nên âm thanh như một cô gái đang sướng lên một khúc nhạc thanh thúy, âm sắc thư thả thoải mái, luôn qua những cây lau đung đưa ven bờ, luôn qua từng khe núi điệp điệp xanh mướt, luôn qua cả những dải sóng trên bề mặt sông sâu.

Sương Lan Nhi tay cầm chặt chuôi của chiếc ô màu trắng.

Lúc này mưa giăng trên mái tóc dài đen mượt, dọc trên thân áo đang cảm trong tay hắt, nhẹ nhàng không một chút tiếng động. Hắt vẫn đứng ở đầu thuyền, bóng dáng cô đơn, nàng chưa bao giờ thấy qua ai lại có dáng vẻ cô tịch đến như vậy, ở tại nơi này xung quanh là núi rừng hùng vĩ, sông ngòi bao phủ, lại càng thêm tịch liêu hiu quạnh.

Nàng vẫn chăm chú nhìn, chưa từng dời đi tầm mắt, thậm chí thời gian trôi qua vội vàng nàng cũng không có cảm giác.

Qua thật lâu, thật lâu.

Hắt rút cục cũng động đậy

Nàng cả kinh, sợ ánh mắt bị phát hiện, nàng vội vàng cúi đầu, nhìn chằm chằm vào dòng sông chảy bên dưới đang phản chiếu lại thân hình của hắt đứng cô liêu một mình.

Tiếng nói của ông lão chèo thuyền vang lên đánh vỡ bầu không khí yên lặng, tay vẫn cầm gậy chèo thuyền bằng trúc rẽ nước hướng về phía trước vừa nói: “Cô nương, công tử, người ta thường nói mười năm mới có dịp cùng ngồi thuyền qua sông, đã có duyên sao không cùng trò chuyện, mọi người cùng làm bằng hữu tốt của nhau.”

Nam tử áo trắng vẫn đứng im bất động.

Sương Lan Nhi thì nhìn ông lão cười cười.

Người kia nhẹ nhàng lắc đầu “Nếu đã không ai nói gì thì ta đây tự mình luyện giọng vậy. Hai người đừng ngại khó nghe là được.”

Rồi một giọng hát hùng hồn to rõ lượn lờ khắp khe núi, dư âm vang xa.

... Xuyên qua những làn sóng hung tợn... đập lên những vùng đất nguy hiểm... một thân đầy gan góc... giăng lưới đón lộc xoáy, giăng lưới nghênh dòng nước thác... hơ hơ... nước phi ngàn dặm, thuyền ta vượt lên, theo gió, vượt sóng vuron ra biển rộng...

Mưa dần dần tạnh. Có ngọn gió thổi qua mái tóc, cảm giác như vờn qua nhẹ nhàng.

Cúi đầu nhìn xuống dòng nước xanh biếc thấy cả bầu trời thăm thẳm một màu trong vắt, một khắc kia trong lòng nàng thấy tĩnh lặng đến kỳ lạ, như quên hết mọi ưu phiền trên đời, nguyện rơi vào cõi thần tiên sông núi xinh đẹp này...

*** **

Sông dài như đến vô tận, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã nhanh đến buổi đêm.

Phía chân trời xa xa, phía trên như có tấm thảm đen nhưng lại trùm xuống, vô số những vì sao giăng đầy trời như khuyên đảo cả bề mặt dòng sông, sáng ngời những vì sao tinh tú.

Gậy trúc một đường cắt ngang qua mặt nước óng ánh như gương.

Gần giờ tỵ, ông lão chèo thuyền không kìm được sự buồn ngủ, ngáp một cái thật to. Ông thì thảo luận lắm lắm: “Cuối cùng cũng đến rồi.” Dứt lời, người chèo thuyền tới gần bờ, từ trên thuyền lấy một cái móc sắt, chuẩn bị quăng dây về phía bờ. Động tác rất nhanh và thành thạo, ông lão hét to một tiếng: “Nhị vị đứng vững.”

“Bình” một tiếng, con thuyền đã cập bờ, Sương Lan Nhi theo đó mà lung lay một cái, khi đứng vững lại, ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn lại thì không thấy bóng dáng nam tử áo trắng kia nữa.

Nàng nhìn bốn phía xung quanh mới phát hiện bến tàu này thật sự vô cùng hoang vắng, nơi nơi đều là núi trúc, lúc này lại bị bóng đêm bao phủ, cảm giác như có mãnh thú đang rình rập xung quanh.

Nàng không quen với tình huống như thế này, không khỏi có chút sợ hãi, vội vàng níu lấy ông lão chèo thuyền: “Ông à, làm phiền xin hỏi đi Việt Châu như thế nào?”

Lão già thuận tay vuốt râu một cái “Đi qua ngọn núi trước mắt này là đến thành Việt Châu. Thành Việt Châu vốn là bốn phía được bao bọc bởi núi, chỗ lõm xuống là những bình nguyên đồng bằng, chẳng lẽ cô nương chưa từng tới Việt Châu sao?”

Sương Lan Nhi gật đầu “Ta không quen đường, đã trẻ thế này không thể qua núi được, xin hỏi ta có thể qua đêm ở đâu?”

Ông già chỉ tay về một nơi xa xa, ở vách núi hình như có lộ ra căn nhà có ánh sáng nhàn nhạt “Chính là nơi đó, có một ngôi miếu, phàm là những người đi qua không có chỗ nghỉ chân đều có thể ngủ lại, không thu tiền. Cô nương hãy vào đó tá túc một đêm”

Sương Lan Nhi nhìn phía rừng rậm, hình như có con đường nhỏ đi thông lên núi, nàng lại hỏi: “Ông cũng cần phải tìm chỗ tá túc qua đêm, hay là ta và ông cùng đi?” Kỳ thật nàng lo trời quá tối, đường nhỏ lại có nhiều nhánh rẽ, vạn nhất lạc đường thì nàng biết làm thế nào?

Ông già khoát tay “Ta muốn đi đến Trần gia trang ở đối diện, nơi đó có bằng hữu tốt của ta, đã lâu không gặp.”

“A” Thanh âm của nàng hơi thất vọng.

Lúc này nam tử áo trắng kia đã sớm không thấy bóng dáng, xem ra nàng chỉ có thể dựa vào chính mình mà đi tìm ngôi miếu kia để ngủ lại.

Tuy là sợ hãi nhưng nàng cũng chỉ có thể bám theo đá Từ Lộ một đường đi lên núi.

Đường núi thật dài lại sâu thẳm thẳm, yên tĩnh đến rợn người, đi mãi như không có điểm cuối. Đêm qua nàng cũng không được ngủ, đến nay có lẽ sức chịu đựng cũng đã đến cực hạn. Bầu trời tối đen, ánh trăng dần dần bị mây che phủ, âm đạm không chút ánh sáng. Phía trước lại càng đen hơn, bản thân còn không nhìn thấy được năm ngón tay, rơi vào đường cùng, nàng miễn cưỡng lấy tay vạch cỏ cây hai bên mà đi về phía trước.

Có lẽ trời sinh nàng vận khí không tốt

Vốn là trong núi rừng âm u nàng cũng không có lo lắng sẽ có thú dữ săn mồi. Nhưng ngay trước mặt nàng giờ xuất hiện một đôi mắt màu xanh biếc như hai điểm sáng, nàng nhủ mảy, chỉ cảm thấy hai tia sáng lạnh lạnh kia giống như ma trơi.

Đợi đến khi nàng rút cục cũng thấy rõ thứ đó hơi cong cong, trên mình còn loang lổ màu sắc hoa văn, nàng mới phản ứng lại, đây là một con báo, mà hai điểm sáng xanh biếc kia chính là đôi con mắt của nó.

Lúc bấy giờ nàng bị dọa đến run người.

Bản năng lệnh cho nàng không ngừng sờ soạng khắp thân thể mình, muốn tìm một vật gì đó để hộ thân. Chính là nàng mang trên mình là một thân y nữ, không phải là hiệp nữ, trên người không có dao cũng chẳng có kiếm, mấy cái kim khâu thì có thể làm được gì?

Nàng nghĩ lần này chết chắc rồi.

Con báo kia nhảy lên, đánh về phía nàng. Cũng không biết lấy đâu ra dũng khí, nàng nhặt lên một nhánh cây dài nhọn, chọc thẳng được vào mắt con báo, đó là nơi duy nhất mà nàng có thể thấy rõ được.

Con báo bị chọc vào mắt, nó rú lên một tiếng điên cuồng thảm thiết. Ngay sau đó nó lại đứng vững, ánh xanh u ám trong mắt phát ra hai luồng kim tuyến, nó ngoác miệng thật to, lộ ra những chiếc răng nhọn hoắt, vận sức tấn công trả thù trong con tức giận.

Lúc này nỗi sợ hãi đi từ chân lên đến đỉnh đầu.

Xong rồi, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Gia cừu chưa báo, lẽ nào nàng lại phải táng thân trong bụng cầm thú, lẽ nào Sương gia nhà nàng từ nay về sau sẽ phải vác trên lưng cái tội danh thông đồng với địch phản quốc. Nàng oán, cuộc đời này thật sự bất công, chẳng lẽ ông trời cũng đứng về phía những kẻ cường quyền kia, làm cho nàng gặp phải đủ loại bất hạnh, lại có thể trách cứ ai.

Thời gian không cho nàng lựa chọn.

Bên tai nàng chỉ nghe thấy tiếng con báo rú lên một tiếng điên cuồng, một thứ mùi buồn nôn từ trong miệng con báo phả vào mặt, con báo trong tức khắc nhảy chồm đến.

Nàng nghiêng người tránh thoát, thế nhưng cánh tay phải đã bị trúng móng vuốt của nó, nàng đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Không những thế mùi máu ở nơi rừng rú tối tăm này lại càng tỏa ra nồng đậm, con báo hung dữ lại càng thêm khát máu, hưng phấn hưng hăng hơn...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Lôì ðình?

Giờ khắc này, Surong Lan Nhi nắm chắc kim khâu ở trong tay, lặng lẽ nhắm ngay tử huyệt của chính mình.

Nếu hôm nay không sai chính là ngày nàng phải chết còn không bằng chính mình kết thúc sinh mệnh, thả người nhảy xuống vách núi. Chỉ mong sông lớn đem nàng trôi về phía đông, mang nàng tới nơi mà nàng muốn đến.

Con báo nhảy lên, móng vuốt bay về hướng nàng. Nàng khản trương chờ đợi, thế nhưng tiếng rú điên cuồng của con báo lại biến thành tiếng rống đau đớn như bị xé rách thành từng mảnh nhỏ.

Ánh trăng phá tầng mây hé ra.

Nương theo ánh trăng, nàng như nhìn thấy ngân quang giống như linh xà bay múa, như từng dải tơ quấn lên thân mình con báo, chuôi kiếm cắm phía trên người nó, bảo thạch lấp lánh dưới ánh trăng chiếu xạ lại thứ ánh sáng u ám màu lam đầy huyền diệu.

Ngay sau đó, vết hầu của con báo bị cắt đứt, máu theo đó tuôn ra, giống như một màn mưa máu găng đầy trời.

Con báo vẫn còn chút sức gãy dựa, móng vuốt vô lực vuốt qua người nàng, xé rách xiêm y ở trước ngực.

Cánh tay nàng mềm nhũn, kim khâu nắm chặt trong tay rơi xuống, mất hút trong đám cỏ dại, không thấy đâu nữa. Dường như máu của con báo bắn lên trước ngực nàng, bắn lên hai gò má, cảm giác máu vẫn còn nóng hầm hập, cảm giác dính dính.

Sau sự kinh sợ trước sự nguy hiểm vừa rồi, lúc này nàng mới nhìn rõ người cứu nàng chính là nam tử đi cùng thuyền lúc trước.

Đêm rất tối, nếu không phải hắn mặc áo trắng, có ánh trăng yếu ớt chiếu vào, chỉ sợ khó mà biết hắn đang đứng chỗ nào.

Hắn vô cùng nhân từ, bình tĩnh rút ra một chiếc khăn lau đi máu trên nhuyển kiếm. Soạt một tiếng, bảo kiếm lại nằm trong vỏ, mũi nhọn đã được thu lại, nằm ngay ngắn trên đai lưng được thắt bên hông hắn.

Sau hồi lâu cuối cùng nàng cũng tìm lại được thanh âm của mình, thấy hắn quay người đi, nàng vội vàng đuổi theo “Công tử, cảm ơn người đã cứu ta.”

Hắn làm như không nghe thấy, không nói chuyện cũng không quay đầu lại, chỉ đi về phía trước theo con đường nhỏ lên trên núi.

Nàng vẫn cứ đi theo, hắn vẫn cứ không nghe bất cứ lời nói nào của nàng, là khinh thường nàng sao? Hay là có nguyên nhân khác? Không biết tại sao, lòng nàng có chút trầm xuống, nói không lên lời cái cảm giác chầm chậm đang thấm vào từng tác thịt.

Trước mắt vẫn là đêm khuya, vẫn là đứng trong rừng núi.

Surong Lan Nhi không dám đi một mình, đành phải bám theo hắn, nàng phải chạy mới có thể theo kịp cước bộ của hắn, chỉ sợ chỉ trong chớp mắt hắn sẽ lại biến mất không thấy dấu vết.

Cũng may nơi hắn đi cũng là cái miếu nhỏ kia, xem ra cũng cần tá túc qua một đêm.

Cuối cùng cũng đi ra khỏi rừng rậm, trước mắt họ hiện ra một nơi trống trải, có hàng trăm bậc thang dài, mà phía trên cũng có thể nhìn loáng thoáng thấy hình dáng một cái cửa, tuy là cũ nát, nhưng cũng khá là to lớn.

Đến cửa miếu, Surong Lan Nhi dùng sức gõ vào cánh cửa.

Một lúc sau một tiểu hòa thượng mặc áo xanh cầm đèn lồng ra mở cửa.

Surong Lan Nhi khách khí hỏi: “Tiểu sư phó, chúng ta hôm nay từ xa đến, không biết có thể tá túc tại đây một đêm?”

Tiểu hòa thượng nhìn thấy trên người Surong Lan Nhi có vết máu, có chút do dự.

Surong Lan Nhi cúi đầu nhìn xiêm y của chính mình, hiểu được ý tứ của tiểu hòa thượng kia, nàng giải thích: “Vừa rồi lên núi gặp phải mãnh thú, cũng may có vị công tử này đã ra tay giết chết nó cứu ta.”

Tiểu hòa thượng sững sốt, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng “Thực sự sao? Con báo kia đã chết?”

Surong Lan Nhi gật đầu.

Tiểu hòa thượng chấp tay, hướng về phía Surong Lan Nhi và vị công tử áo trắng kia bái bái, thành tâm niệm “A di đà Phật, cảm ơn trời đất.”

Dừng một chút, vị này nói tiếp: “Nhị vị thí chủ có điều không biết, trong núi này vốn rất an bình, cũng không biết từ khi nào có con báo hung mãnh đến đây. Nó thân mình to lớn, rất nguy hiểm, đã làm nhiều người bị thương, thậm chí còn có người chết. Quan phủ Việt Châu vài lần cử người đi vây bắt, con nghiệt súc này đều trốn thoát. Thời gian gần đây nó còn chủ động đi dọa người. Cô nương đã bị sợ hãi rồi, mời hai vị vào bên trong.”

Sương Lan Nhi mỉm cười cảm tạ: “Làm phiền tiểu sư phó.”

Nàng quay đầu nhìn vị công tử phía sau vẫn cứ im lặng không nói gì, nàng cảm kích nói: “Đa tạ công tử, đã cùng ta đi một đoạn đường, lại còn...”

Lời của nàng còn chưa nói xong, công tử áo trắng đã vượt qua người nàng mà đi vào bên trong miếu.

“Công tử...” Nàng ngẩn người, đứng ngây người ở cửa, cảm thấy có chút xấu hổ. Nàng chỉ muốn nói một tiếng cảm ơn hắn cũng không muốn nghe sao?

Lúc đó không gian như ngưng trệ, thời gian cũng giống như dừng lại. Cũng không rõ làm sao, vị tiểu hòa thượng đánh vỡ bầu không khí kỳ lạ ấy mà đuổi theo nam tử áo trắng “Vị thí chủ này, miếu của chúng ta hôm nay rất nhiều người ngủ lại nên chỉ còn một gian phòng. Không biết hai vị...”

Tiểu hòa thượng vừa dứt lời thì bước chân của nam tử áo trắng nọ cũng dừng lại, hắn chậm chậm xoay người, đảo mắt qua tiểu hòa thượng kia rồi dừng lại trên mặt Sương Lan Nhi. Đôi mắt ấy đen tuyền, sâu thăm thẳm, ngoài sự trầm tĩnh không còn nhìn ra bất cứ điều gì.

Sương Lan Nhi cắn môi: “Công tử, người vừa rồi đã cứu ta, ta vô cùng cảm kích. Nếu chỉ còn một gian phòng, thì xin mời công tử. Ta sẽ hỏi vị tiểu hòa thượng này xem có thể còn ở chỗ nào được nữa không.” Nàng thực ra không sợ khổ, trước đây trong nhà bản hàn, những ngày sống kham khổ nàng đều đã trải qua. Nhưng vị công tử trước mắt này, y phục hoa lệ, không thể để hắn chịu thiệt được.

Hắn vẫn nhìn nàng. Đột nhiên, hắn gỡ cái túi trên vai mở ra.

“Công tử...” Sương Lan Nhi còn muốn nói, chợt thấy có một thứ mềm mại chầm xuống, một mùi hương hoa nhẹ nhàng bao trùm lại cơ thể nàng, đồng thời cũng che đi tầm mắt.

Nàng gỡ xuống thì nhìn thấy rõ ràng là một y phục trắng toát của vị nam tử ấy, mùi hoa nhẹ nhàng khoan khoái ấy cũng là từ y phục này mà tỏa ra. Thì ra hắn thấy xiêm y của nàng bị rách, lại dính không ít máu. Nàng nhanh chóng che đậy lại thân thể.

Nàng vừa định cảm tạ, ngẩng đầu lên đã thấy hắn rời khỏi sơn miếu.

Chỉ có một gian phòng cho nên hắn để lại cho nàng, chính mình rời đi, là như thế này sao?

Mới chỉ trong tức khắc mắt đã thấy hắn chuẩn bị đi xuống bậc thang. Sương Lan Nhi trong lòng băn khoăn, nàng vội vàng cầm đèn lồng đang ở trong tay tiểu hòa thượng “Cho ta mượn một chút.”

Nói rồi, nàng đuổi theo cái bóng màu trắng kia.

“Công tử, công tử... Người chờ một chút.”

Thế nhưng hắn vẫn làm như không nghe thấy, tiếp tục đi vào nơi bóng đêm nồng đậm.

Sương Lan Nhi chạy trên những bậc đá, cầm đèn lồng đuổi theo, ánh nến theo từng bước chân của nàng mà lao đảo lên xuống hết sức dữ dội, nhưng lại càng sáng thêm. Mắt thấy sắp đuổi kịp được hắn thì nàng bước hụt một bước.

Nhưng nàng cũng không có ngã xuống, lao đảo một cái rồi lại đứng vững, đáng tiếc đèn lồng trong tay lại vụt tắt. Trong ánh sáng le lói ở những khắc cuối cùng, nàng nhìn qua thấy ở sườn bên thất lung hắn có một lệnh bài bằng vàng, trên mặt có khắc hai chữ “Lôi Đình”.

Xung quanh lại chìm vào bóng tối cơ hồ không nhìn thấy 5 ngón tay, nàng lại ảo não đưa mắt nhìn, dù có trợn to đôi mắt cũng không thấy bóng dáng hắn nữa.

Lôi Đình... Chính là tên hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hắc điểm

Một đêm ngủ không yên, trong đầu Sương Lan Nhi luôn hiện lên hình ảnh bóng dáng hắn cô tịch rời đi. Nàng không ngừng nghĩ rồi khỏi miếu này liệu một mình hắn có thể đi đâu, nghỉ ngơi thế nào trong khi xung quanh chỉ là rừng núi hoang vu. Không những thế sau nhiều ngày mưa trong núi sẽ rất lầy lội, hắn xoay sở ra sao?

Trần trọc mãi cho đến sáng sớm nàng mới thiếp đi được một lúc. Nhưng rất nhanh sau đó tiếng chim hót buổi sớm lại đánh thức nàng dậy.

Nàng chớp mắt nháp nhem buồn ngủ, nhìn xung quanh nơi xa lạ, trong đầu trống rỗng mất mọi hồi.

Bước xuống giường rồi mở cửa sổ, nàng đưa mắt nhìn ra xa, sơn miếu vắng vẻ xung quanh đều là núi, cỏ thụ che ợp trời, cảnh quang lại càng thêm tĩnh mịch, sâu xa.

Thở dài một tiếng. Cuối cùng cũng rời khỏi thành Thượng Dương, từ nay về sau nàng phải tự mình đối mặt với tất cả.

Không suy nghĩ nhiều nữa, nàng sửa sang lại quần áo, búi tóc nam tử. Đêm qua nàng đã xé chiếc áo bị con báo kia cào rách để cầm máu, băng bó vết thương, cũng nhìn lại ngực đã được bó lại mấy tầng, khoác chiếc áo công tử áo trắng kia cho nàng, tổng thể mà nói rất ra dáng nam tử.

Đi ra đến cửa miếu nàng nhìn thấy tiểu hòa thượng đang quét rác, nàng hỏi đường đi đến Việt Châu rồi sau đó lên đường.

Nàng đi không nhanh cũng không chậm, do không quen đường nên thỉnh thoảng lại dừng lại hỏi mấy vị tiểu phu, trì hoãn chút thời gian cho đến lúc tới được thành Việt Châu thì đã là chạng vạng tối. Thành Việt Châu này cũng không tính là lớn, nằm ở lưng chừng núi.

Hôm nay thời tiết rất tốt, bầu trời một mảnh trong vắt.

Tiến vào trong thành, nàng đưa mắt nhìn, nơi này hoàn toàn không giống như kinh đô Thượng Dương rộng lớn cường đại. Những ngôi nhà tường trắng ngói đỏ xếp san sát nhau, dựa vào thế núi mà xây, bao lấy một cái đầm nước xanh ngắt.

Trong thành khắp nơi đều là các loại cây không biết tên, xanh um tươi tốt, hai bên đường đầy những loài hoa kỳ lạ tiên diễm nở rộ.

Kỳ lạ nhất phải nói bên này là vẻ đẹp lộng lẫy trong thành giữa tiết hạ ẩm áp, nhưng ngọn núi ở phía nam thành cao ngất ẩn mình trong mây quanh năm tuyết đọng không bao giờ tan chảy, giống như một viên ngọc ròng không lồ trắng xóa nằm ngênh ngang giữa trời đất. Mùa đông cùng mùa hạ dung hòa, cùng tồn tại.

Chạng vạng tối, một bức chiều tà bên sông, bao phủ khắp trời đất là một sắc đỏ diễm lệ, phô ra một cảnh tượng lộng lẫy đến rung động.

Giữa những ngày hạ rực lửa, trong thành mọc đầy những hoa tươi ngũ sắc lộng lẫy, cùng với ráng chiều hắt trên những rặng núi tuyết hợp lại thành một cảnh tượng hiếm thấy.

Cầm tú phồn thịnh nơi phía nam giờ phút này ngập trong một màu đỏ tía, khiến con người rơi vào say mê.

Sương Lan Nhi tuy rằng trong lòng kinh ngạc không thôi trước vẻ đẹp của thành Việt Châu nhưng nàng chẳng còn lòng dạ nào mà thưởng thức, nàng giữ lấy một người đang đi trên đường hỏi vị trí một tiệm cầm đồ ở trong thành. Cũng may khi nàng kịp đến nơi đó vẫn chưa đóng cửa.

“Ta muốn đổi chiếc vòng này.” Nàng vừa nói vừa rút chiếc vòng ở trên cổ tay xuống.

Lúc trước cùng đi thuyền với vị công tử áo trắng kia, người chèo thuyền thấy nàng lẻ loi một mình nên cũng không có bảo nàng phải trả bao nhiêu tiền. Giờ đây nàng đã tiến vào thành Việt Châu mà không một xu dính túi, dù sao cũng cần tìm một chỗ dừng chân, huống hồ ăn uống cũng cần phải bỏ tiền ra. Nếu không phải rơi vào đường cùng nàng thực sự không thể nào nhẫn tâm bỏ xuống đi vật duy nhất mẫu thân để lại.

Ông chủ tiệm cầm đồ nhìn qua chiếc vòng trong tay nàng, ra giá 5 lượng bạc.

“Năm lượng?” nàng sững sốt, vòng tay này dù gì cũng phải mười mấy lượng. Chỉ sợ tên nhà giàu này xem nàng là người bên ngoài mà lừa gạt nàng.

Nàng thu lại vòng tay, xoay người rồi đi.

Tên chủ tiệm cầm đồ cười nhạt một tiếng: “Toàn bộ tiệm cầm đồ ở thành Việt Châu này đều là chi nhánh của ta, ngươi đi đâu thì cũng chỉ có giá này mà thôi. Nếu người đi khắp thành hỏi rồi lại trở về đây, lúc đó ta sẽ chỉ trả 4 lượng mà thôi, đây là luật. Ta xem ngươi là người ngoài nên hảo tâm nhắc nhở ngươi một tiếng.”

Nàng ngừng bước chân, lữ rấn độc chèn ép người quá đáng, xem ra nàng lại chỉ có thể chịu thiệt thòi. Chờ ngày mai nàng đi đến các y quán hỏi thăm xem có nơi nào cần người không, tiết kiệm chút ngân lượng chuộc lại vòng tay này. Thế nhưng không biết năm lượng bạc thì có thể cầm cự được bao lâu, cũng không biết có đủ kịp đến lúc nàng tìm được công việc hay không.

Tên nhà giàu thấy nàng do dự, hần đứng trên quây cao nhìn xuống, mắt híp lại, nói: “Vị tiểu ca này, ta không thể trả giá cao hơn cho ngươi được nữa. Kỳ thật ta thấy, xiêm y của tiểu ca dù gì cũng là loại vải cực phẩm của nước Ngô, nếu ngươi đổi cái này ta có thể trả với cái giá rất cao.” Hắn nghĩ nghĩ, lại nói: “Ngươi xem, 50 lượng, thế nào?”

Sương Lan Nhi vô cùng sững sốt, nàng không nghĩ đến một cái vòng bạc chỉ có giá trị 5 lượng, cái áo này thế nhưng lại giá trị đến 50 lượng. Không, phải nói là hắc điểm nơi này đều sẽ trả 50 lượng, chứng minh xiêm y này giá trị thực có thể hơn trăm lượng. Mà 50 lượng cũng đủ cho nàng thu xếp ổn thỏa ở thành Việt Châu này, cố gắng còn có thể thuê một cái mặt tiền nhỏ, mở một gian xem bệnh bán thuốc làm nghề mưu sinh.

Nhưng...

Nàng lại rút vòng bạc trên tay xuống: “Ta đổi chiếc vòng này là được rồi. Năm lượng thì năm lượng.”

“A, được rồi.” Chủ tiệm tiếp nhận chiếc vòng tay, đưa cho nàng 5 lượng bạc vụn. Ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào xiêm y của nàng, chất vải hiếm thấy, thêu hoa thủ công vô cùng tinh tế, thân khảm chỉ bạc, không thể thu mua lại được quả thực vô cùng đáng tiếc.

“Cảm ơn”

Nàng xoay người rồi đi, cũng không có chú ý đến tên chủ quán vẫn nhìn thẳng vào nàng, trong đôi mắt mờ mờ lộ ra một tia tính kế.

*** **

Vào đêm, núi Ngọc Nữ ở phía nam thành Việt Châu.

Ánh trăng thê lương, xuyên qua cỏ cây thưa thớt chiếu xuống đất, tạo thành những hình hài loang lổ, âm đạm như sương.

Gió thổi qua, kéo theo sự lay động của bóng tối, tiếng là cây rì rào, khắp trời như có những âm thanh thấm thiết kéo dài không ngớt hòa cùng tiếng rống lên giận dữ của mãnh thú.

Hai bóng dáng lén lút kéo một cái bao vải bỏ đi tới một chỗ trống không người

Bọn họ nhìn bốn phía, xác định không có ai mới cởi cái bao vải ra, bên trong rõ ràng chính là Surong Lan Nhi, tay chân đều bị trói, giống như là bị đánh ngất.

Một gã nam tử trong hai tên tiến lên đá nàng một cái, thấy nàng vẫn bất tỉnh, lúc này mới cầm lên thứ mà nàng nắm chặt trong tay.

Một tên khác nhưn mày nói: “Đúng rồi, chính là áo cẩm bào này, nghe bên kia nói ít nhất giá trị trăm lượng bạc. Tiểu tử này xem ra cũng biết thứ này đáng giá, ra khỏi hiệu cẩm đồ liền đi mua một cái áo vải thô khoác lên”

Tên đầu tiên cười nói: “Ngươi cảm thận lục xoát trên người hắn, xiêm y này đáng giá như vậy có khi hắn vẫn còn giấu bảo vật gì đáng giá hơn. Lần này chúng ta phát tài lớn rồi.”

“Được, Lý ca, nhưng mà chúng ta cướp trắng trợn như vậy, quan phủ liệu có tra ra được không?”

“Tra cái gì? Ngươi không phát hiện hắn là người bên ngoài hôm nay mới vào thành hay sao? Ai ở trong thành biết hắn? Ai lại chú ý đến chuyện hắn mất tích? Đợi lát nữa chúng ta...” Tên được gọi là Lý ca bẻ khớp ngón tay kêu răng rắc rồi cười đến âm hiểm, nói: “Biết rồi chứ, núi Ngọc Nữ này mãnh thú thường lui tới, cho dù có xuất hiện một cái thi thể cũng không có ai ngạc nhiên, đợi đến khi quan binh phát hiện thì có khi đã trở thành một bộ xương trắng.”

“Được.” Tên còn lại đáp lời, tiếp tục sờ soạng khắp người Surong Lan Nhi. “Lý ca, hình như trên người hắn không có vật gì khác cả.”

“Cái gì” tên được gọi là Lý ca giậm chân tức giận “Con mẹ nó, còn tưởng hắn có vật gì vô giá. Khốn kiếp.” Dứt lời, hắn tiến lên đá mạnh vào người Surong Lan Nhi một cước.

“A...” tiếng kêu đau đớn bị nàng nuốt lại trong cổ họng. Nàng gất gao cắn chặt môi dưới, cơ hồ cắn muốn bật máu. Thật ra nàng sớm đã tỉnh lại, cũng nghe được đoạn đối thoại của chúng, nàng vẫn cố giả bộ bị hôn mê, nghĩ chờ đến lúc bọn chúng không cảnh giác sẽ tìm cơ hội chạy trốn.

Tên Lý ca dùng bàn tay thô ráp của hắn sờ soạng khắp người nàng. Mùi hôi thối trên người hắn phả ra khiến nàng thấy buồn nôn nhưng nàng chỉ dám nhin xuống, cắn răng chịu đựng.

Sờ soạng khắp một lượt tên Lý ca như còn sợ bỏ sót nơi nào, hắn “roạt” một tiếng kéo vạt áo trước ngực của nàng ra.

Lúc này tên kia cũng khuyên nhủ “Quên đi đại ca. Chúng ta mất nhiều thời gian quá rồi. Có thể kiếm được một trăm lượng cũng không tồi. Chúng ta đi thôi.”

“Hừ, cái tên nghèo kiết xác. Thiếu chút nữa làm cho lão tử kiếm ăn vô ích...” Hắn đang nói thì chợt dừng lại, nguyên là hắn phát hiện ra có điều không bình thường. Hắn huyếch vào vai tên còn lại nói: “Này, hai anh em chúng ta gặp vận may rồi.”

“Gì?” Tên còn lại khó hiểu, mới vừa rồi Lý ca còn nói thiếu chút nữa kiếm ăn vô ích, đảo cái lại là...?

“Ta nói ngươi nghe, lúc trước đánh ngất hắn, cảm thấy tên này mềm oặt như đàn bà con gái, thì ra đúng là một nữ nhân.”

“Nữ nhân?”

“Đúng vậy, ngươi không phát hiện trước ngực nàng cuốn vải sao? Thì ra là nữ phần nam trang. Bộ dạng của nàng xem ra so với tiểu hồ ly Lưu Hương ở Xuân Hồng Viện còn đẹp hơn mấy phần, chính là không biết ném thứ thì ... Lão tử lâu lắm không có chơi đùa với nữ nhân, thật sự là đã đưa đến cửa mà không thưởng thức thì thật phí.”

Tên còn lại cười đến hạ lưu “Tốt tốt tốt, hai anh em chúng ta hôm nay cùng nghiệm, chơi chán rồi ném nàng đến Xuân Hồng Viện, có khi kiếm được không ít tiền.”

Hai tên cười dâm đãng, dần dần ép sát về phía Surong Lan Nhi.

Đêm, càng thêm quý dị.

Ai cũng không chú ý tới, bóng dáng mảnh mai nằm dưới đất thu chặt bàn, gắt gao cầm một khối đá. Liều chết một phen... Nàng tuyệt đối không cho phép những người này vũ nhục nàng...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Lại một lần cứu

Đầu đau quá...

Khi Surong Lan Nhi tỉnh lại, phát hiện chính mình đang ở trong một sơn động.

Cách đó không xa thấp thoáng có tiếng tanh tách của cùi lửa cháy. Nàng miễn cưỡng cử động thân thể ngồi dậy. Đột nhiên nàng giống như lo sợ mà cúi đầu, hai tay run rẩy kiểm tra từng chỗ trên cơ thể, sờ khắp người một lần.

Một lát sau nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Thật may nàng vẫn chưa bị xâm phạm. Lúc trước hai gã nam tử dâm loạn muốn cưỡng bạo nàng, lúc ấy nàng không giả bộ hôn mê nữa, ra sức phản kháng, dùng tảng đá đập bị thương một tên, đáng tiếc nàng chỉ có hai tay, hướng chi kia lại là hai gã nam tử thân hình khỏe mạnh dũng mãnh.

Nàng rơi vào tuyệt vọng hoàn toàn, bị bọn họ khống chế. Về phần tiếp sau đó đã xảy ra chuyện gì nàng hoàn toàn không biết.

Xem ra đã có người cứu nàng.

May mắn có thể thoát khỏi, nàng giờ phút này mới có tâm tình đánh giá rốt cục bản thân đang ở nơi nào.

Chỗ này thoát nhìn như một nơi thường xuyên có người lui tới, trong động được phủ kín một lớp cỏ khô, vách tường đều là đá mọc lổm chổm như những mũi dao nhọn chĩa về nhiều hướng.

Trong này có một chỗ mà mỏm đá trông như miệng phễu, có dòng nước nhỏ dọc theo một đường chảy xuống phát ra những tiếng tí tách, tí tách.

Cũng không biết ai đã để ở phía dưới một cái vại hứng nước, bên trong còn có một cái gáo múc. Surong Lan Nhi bỗng chốc cảm thấy khát, nàng cẩn trọng đi từng bước tới đó, múc một gáo nước lên uống. Nước ở đây thanh mát mang theo một hương vị ngọt lành, như thứ sơn tuyết tốt nhất trên thế gian, uống xong một ngụm nàng chợt thấy thân thể vô cùng thả lỏng sáng khoái.

Quay đầu nhìn lại ở cửa động còn có những tia sáng địa dằng thẳng một đường chiếu vào tận bên trong.

Nàng đứng dậy, đi ra cửa động. Lúc này nàng mới phát hiện phía trên cái động này là những mỏm đá cao ngất, có từ đằng um tùm, có thủy bách tràn lan, những cây tùng xanh ngắt rủ xuống cơ hồ che kín cửa động. Nếu là không cẩn thận nhìn thật sự sẽ không thể phát hiện ra ở đây có một cái huyết động.

Lúc này trời đã sáng tỏ, núi non trong màn đêm đen đã lộ ra muôn vạn hình thái dưới bầu trời đầy nắng.

Bầu trời phía trên tràn hòa ánh sáng, nơi nơi đều rực lên một thứ ánh vàng quang mang, giống như một tấm thảm bao trùm lấy toàn bộ dãy núi. Đưa mắt ra hướng ra xa có thể nhìn thấy núi sông mênh mông tráng lệ.

Bỗng nhiên tất cả lực chú ý của nàng đổ về hướng phát ra một thứ âm thanh hấp dẫn, thần nhiên, trong lành giống như một làn khói nhẹ lướt lơ trên những tầng mây, len lỏi qua từng kẽ lá ngọn cỏ, qua từng góc tối nơi rừng núi ngút ngàn, thật lâu thật lâu vẫn cứ tản mạn không lui.

Nàng không biết rốt cục là thứ nhạc cụ gì có thể thổi ra thứ âm thanh như thế, nàng cũng chưa từng được nghe qua khúc nhạc kỳ diệu mà lạ lẫm như vậy.

Có lúc run rẩy kéo dài, có lúc dứt quãng, khi thì như âm thanh mưa gió rả rích rơi xuống, khi thì lại như tiếng lá thu phiêu phiêu rời cành, cũng có lúc như mưa xuân phe phẩy phả xuống dòng chảy tĩnh lặng.

Chỉ là khúc giữa lại réo rất bồi hồi lưu luyến khiến cho người ta phải động tâm, bất giác mà hốc mắt đỏ lên.

Cũng không biết người thổi khúc này tại sao tâm tình lại bi thương đến như thế

Nàng như bị thế lực quỷ dị nào đó sai khiến, đi theo tiếng nhạc tới một bụi cây tùng dày đặc, cảnh trước mắt không khỏi khiến cho nàng một lần nữa phải giật mình sửng lại.

Một thân áo trắng, là hần!

Là nam tử áo trắng cùng đi chung một con thuyền với nàng, cứu sống nàng thoát khỏi một con thú dữ.

Giờ phút này, hần đang ngồi trên một mỏm đá cao nơi vách núi hun hút.

Trời xanh lam tôn lên sự to lớn vĩ đại của những rặng núi, màu vàng của nắng, màu trắng của những tầng mây giăng trên đỉnh. Hần như đang ngồi trên một đụn mây, nghiêng người, mi tâm điểm một chút hắc ngọc như một đóa hoa che đậy thêu trên một mảnh gấm vóc hoa lệ trắng toát không thấy giới hạn.

Mà khiến cho nàng càng cảm thấy giạt mình chính là trên tay hần không có bất cứ một nhạc cụ gì mà đơn giản chỉ là một lá trúc thật dài thật mảnh mai.

Nàng cũng không biết một lá trúc nhỏ cũng có thể thổi ra một điệu nhạc êm tai đến như thế, thanh âm như tiếng nước róc rách chảy từ khe suối.

Hần có lẽ cảm giác được sự xuất hiện của nàng, khúc nhạc dừng lại, hần giơ tay lên, chỉ thấy lá trúc cứ thế nhẹ nhàng rơi xuống tầng mây.

Nàng thấy hần tuy là đã ngừng thổi nhưng không có muốn xoay người lại, vì thế thử cất tiếng hỏi: “Lôi Đình?”

Hần lông mày khẽ nhíu, kinh ngạc đưa mắt lại nhìn.

Sương Lan Nhi vô cùng vui vẻ, tên của hần quả nhiên là như vậy. Nàng lá gan lớn lại mạo phạm hỏi vài câu: “Là người đã cứu ta sao? Cứu ta khỏi hai tên ác nhân kia, chính là người sao?”

Hần chỉ lặng lẽ nhìn nàng. Ánh sáng buổi sớm chiều xuống khuôn mặt tựa như một khối ngọc trong suốt xinh đẹp của nàng, toàn bộ ánh sáng như hội tụ ở con mắt tựa nước mùa thu, như chưa từng di chuyển dù chỉ một chút.

Hần rất nhẹ gật đầu một cái.

“Cảm ơn người”

Nụ cười của nàng tươi mát như bình minh buổi sớm, hần bỗng thấy giạt mình nhưng rất nhanh khôi phục lại sự bình tĩnh vốn có.

Nàng chợt nhớ ra cái gì, thờ dãi một hơi thật sâu, nói: “Lôi công tử, thực xin lỗi, xiêm y người cho ta mượn ta không thể trả lại được nữa, đã bị hai tên ác tặc kia cướp mất rồi.”

Hần không có trả lời, dường như không buồn để ý.

“Hai tên kia người xử trí thế nào...” Lời nói vừa thoát ra, khóe mắt nàng chợt thấy ở cổ tay phải của hần của vết máu đỏ, bỗng chốc nàng lặng thinh. Máu đỏ kia giống như một đóa hoa nở rộ, phong nhã đến cực điểm.

Nàng sững sờ trong chốc lát rồi cúi đầu tự nói: “Thì ra là người đã giết bọn họ... để người phải... Thực xin lỗi...” Không biết tại sao để cho một người thoát tục như hần, vì nàng mà tay nhuộm máu tươi, điều này làm cho nàng cảm thấy vô cùng áy náy.

Trong mắt nàng hần như ngọn núi tuyết trắng xóa, là tuyết đầu mùa thanh sạch nhất, lạnh lùng nhất. Dính phải một chút trần tục nào đều như là vấy bẩn lên người hần.

Hần giống như hiểu được ý tứ của nàng. Khóe môi mỏng cong lại một đường, nhẹ nhíu lên một nụ cười lạnh như băng.

Chợt hần đứng dậy, cầm lấy cái sọt trúc ở bên cạnh, xoay người rồi đi.

Sương Lan Nhi lúc này mới chú ý đến bên chân hần có đặt một cái sọt trúc, bên trong đều là những thứ mà nàng đều vô cùng quen thuộc, có đàn hương, có hồ tu, có hạ lan đằng, đều là những thảo dược quý hiếm khó tìm. Những thảo dược này sinh trưởng nhiều ở những thâm sơn cùng cốc, vách núi hiểm trở.

Chẳng lẽ hần không quản khó khăn đi thành Việt Châu là vì nguyên nhân này?

Thì ra hần đứng là vì thảo dược trên đỉnh núi Ngọc Nữ mà đến. Cũng phải thôi, núi non xung quanh thành Thượng Dương không có những thứ dược liệu này. Nàng từ nhỏ thường xuyên được cùng sư phụ lên núi hái thuốc, đối với mấy loại thảo dược này thì chính là nghề của nàng.

Nháy mắt thấy Lôi Đình đã đi xa, nàng cố sức chạy đuổi theo, thờ hồng hộc nói với hần: “Lôi Đình, người cho ta đi nhờ thuyền, lại cứu sống ta hai lần, ta rất muốn báo đáp lại người, nếu như người đang đi tìm thảo dược ta có thể cố gắng giúp đỡ được một phần.”

Hần vẫn đi nhanh như vậy. Nàng cứ phải chạy để theo kịp bước chân hần. Nàng hiểu được hần thủy chung không nói một lời có lẽ trời sinh tính cách quái dị, không muốn kết giao cùng người khác. Chỉ là cha mẹ dạy nàng có ân phải báo, nàng không thể để nợ nhiều ân tình của hần như vậy được.

“Ta biết các loại thảo dược, thật sự. Ví dụ như loại xạ lan người thu thập dược này, là loại có bốn phiến lá, loại này công hiệu thua xa loại có sáu phiến lá, có thể phục hồi nguyên thể, lưu thông máu ứ đọng.”

Hần đột nhiên dừng bước, giơ tay ra đỡ lấy Sương Lan Nhi vẫn lao về phía trước không kịp dừng lại

Một khắc kia con người trong suốt tòa sáng như ánh mặt trời ánh lên một tia bất ngờ.

Nàng cảm thấy bàn tay nắm chặt bả vai nàng thật ôn nhu lại nhần nhụi.

Mặt nàng không biết làm sao đỏ hồng lên.

Ngừng một chút, nàng nhìn khuôn mặt ôn nhu như ngọc của hắn: “Thật sự, ta hiểu thảo dược. Ta chỉ muốn trả người nhân tình, không có ý gì khác.”

Hắn buông lỏng nàng ra, bên môi một nụ cười trầm rãi lan tỏa.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Hoa tuyết nhận linh lung

Có một thời gian rất dài nàng không thể hoàn hồn kể từ khi nhìn thấy nụ cười của hắn. Mỗi lần nghĩ tới nàng đều giống như người trên mây. Nàng cũng không biết chỉ một nụ cười ấy nhưng lại là ánh mặt trời ấm áp nhất trong suốt ba tháng, có thể làm tan chảy băng tuyết nơi sâu thẳm nhất trong trái tim.

Lôi Đình hắn là một nam tử áo trắng thần bí, lúc nào cũng tuấn lãng vô song, hành động thông dong quý khí. Tuy hắn trầm mặc không nói, nàng đoán có thể đó là chất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng không kém phần ôn nhu. Ít nhất thì hắn cũng nhiều lần cứu nàng, nàng cho rằng hắn chính là người như thế.

Mấy ngày tiếp theo Surong Lan Nhi đều đi theo Lôi Đình. Sau khi hái thêm được một vài loại thảo dược quý hiếm trên núi Ngọc Nữ, bọn họ sẽ lại quay về thành Việt Châu.

Nàng phát hiện Lôi Đình hắn không chỉ đối với nàng mà không mở mồm nói một chữ mà với tất cả những người khác cũng như thế. Mỗi khi đến một túp lều hoặc khách điểm, hắn luôn đứng ở quầy tính tiền, không nói một lời lấy ra một thỏi bạc đặt trên bàn. Chư vị lão bản vừa thấy bạc là hiểu, chọn cho hắn phòng tốt nhất, đồ ăn cũng toàn là món thượng đẳng nhất.

Phương thức làm việc này không khỏi khiến Surong Lan Nhi lú lờ, mặc dù có tiền thì cũng đâu cần tiêu xài hoang phí như thế.

Nếu nói là ăn uống hay ở trọ có thể không cần nói thì đối phương cũng có thể hiểu được. Thế nhưng kỳ quái nhất là khi hắn đi đến tiệm may, hắn muốn mua cái gì, quần áo may thô hay áo khoác lông vũ hắn lại không buồn mở miệng. Chính là không giống những lần trước phóng ra một thỏi bạc mà là một tờ ngân phiếu.

Trong buôn bán ai lại không muốn kiếm lời? Bọn họ đương nhiên muốn làm ăn tốt, nhưng vị công tử này cứ nhất quyết không chịu mở miệng, tất cả mọi người đều không thể biết được rốt cục hắn muốn mua cái gì, vì thế chỉ có thể vây lấy Surong Lan Nhi mà hỏi. Họ bưng trà mời nước, còn dâng cả hoa quả trái cây rồi đồ ăn nhẹ, phục vụ hết sức ân cần.

Surong Lan Nhi từ khi ra đời đến giờ luôn trải qua cuộc sống cùng khổ, nhất thời bị người ta cung phụng, nàng thật sự không thể thích ứng kịp. Không biết phải làm như thế nào, nàng cũng đành tự phỏng đoán xem Lôi Đình này rốt cùng muốn mua cái gì?

Sau nhiều lần quan sát, nàng phát hiện ra sở thích của hắn. Hắn đơn giản là thích màu đen và màu trắng, phàm là quần áo thì đều mua màu trắng, phàm là áo choàng lông thì đều mua màu đen. Mà sở thích của hắn còn áp cho cả người khác, thế nên xiêm y của nàng, hắn cũng đều mua hai loại màu này.

Có lúc hắn một thân bên trong y phục trắng toát, mặc bên ngoài là chiếc áo choàng dài đen tuyền, nàng đi ở bên cạnh hắn lại mặc một bộ y phục trên dưới cũng đều là trắng, hai người sóng vai đi ở trong thành Việt Châu... Tựa hồ... cái kiểu phối hợp này thực khiến cho người ta liên tưởng đến... hắc bạch vô thường.

Mấy vị chủ tiệm kiếm tiền là một chuyện, cũng khó tránh khỏi thích bàn tán nghị luận, ai cũng đều thương tiếc cho vị công tử này trời sinh lại mắc bệnh câm.

Surong Lan Nhi vốn là một thầy thuốc cho nên nàng biết hắn không hề bị câm, nếu là thanh quản có vấn đề thì chắc chắn không có khả năng dùng lá trúc thổi ra điệu nhạc êm tai đến như vậy. Cho nên hắn chỉ là không muốn nói chuyện với người khác.

Mấy ngày sau hắn tựa như đã chuẩn bị tốt tất cả hành trang chuẩn bị xuất phát.

Hoàng hôn ngày hôm đó, hắn đưa cho Surong Lan Nhi một bức tranh, giữa bức tranh là một đóa hoa xinh đẹp, người vẽ vẽ rất tốt, ngòi bút điểm xuống tự nhiên tùy ý, đóa hoa rủ xuống thành một tuyến, thanh tao hài hòa. Đóa hoa màu trắng, lại có chỗ phơn phớt hồng từng chút lộ ra dưới những nét vẽ trùng trùng điệp điệp. Lá hoa lại càng kỳ lạ hơn, bảy sắc màu rực rỡ, giống như những dải cầu vồng lồng vào nhau cùng đỡ lấy bông hoa, bức tranh này được người này vẽ sống động như thật.

“Hoa tuyết nhận lung linh”

Sương Lan Nhi xem xong cũng phải bật thốt lên.

Khi ngẩng đầu nàng nhìn thấy ánh mắt tán thưởng của hắn. Nàng cảm thấy trong lòng một cỗ nhiệt khí dâng trào, những ngày này biểu cảm của hắn luôn bình thản như nước, chẳng lúc nào có chút mây may dao động. Bởi vậy mà nàng nghĩ nụ cười ấm áp ngày đó của hắn có lẽ là nàng đang nằm mơ mà thôi.

Nàng che dấu nội tâm vui sướng của chính mình, trên mặt cũng nở một nụ cười nhẹ.

“Ta đã đọc qua một cuốn có tên “Kỳ trân hoa mộc”, hoa này sinh trưởng ở những nơi lạnh vô cùng, chính là trên đỉnh núi tuyết, lá cây màu sắc ảo diệu như cầu vồng, bảy năm mới ra hoa một lần, lúc hoa nở thì cũng chẳng có gì đáng nói, cái quan trọng chính là khi hoa tàn lại tỏa ra mùi hương có thể phiêu diêu ngàn dặm. Hoa này nở vào mùa hạ, tính đúng ra chính là vào thời điểm này. Hoa mộc ở những vách núi, kẽ hờ, lúc hoa nở thì không có mùi, lại còn rất ngắn cho nên trên thế gian này hiếm có người nhìn thấy, có lẽ quanh năm suốt tháng sống trên đỉnh núi thì còn có thể phát hiện được.

Hắn gật gù đầu.

Hắn không nói gì nhưng thần sắc đã hiện rõ sự chắc chắn.

Nàng trong nháy mắt bỗng hiểu ra vì sao mùa hè mà hắn lại muốn đến nhiều tiệm may mua mấy loại áo choàng đó, thì ra là muốn lên núi tuyết. Mà hắn từ thành Thượng Dương đến thành Việt Châu chính là vì “hoa tuyết nhận lung linh.”

Theo lịch sử ghi lại, hoa này chỉ xuất hiện ở đỉnh núi Ngọc Nữ ở thành Việt Châu, thế nhưng hàng trăm năm nay không còn ghi lại bất cứ điều gì, cũng không biết loài hoa có thực tồn tại hay là đã sớm không còn trên thế gian.

Nàng nghĩ rồi mỉm cười nói: “Lôi Đình, người đã cứu ta hai lần, ta vẫn chưa có cơ hội báo đáp, trước đó vài ngày chẳng qua chỉ là giúp người tìm chút thảo dược, này có tính gì. Nhưng thứ kia, ta có thể chân chính mà giúp đỡ người.”

Hắn hơi nhíu mày, chờ nàng nói tiếp.

“Người chỉ sợ là chỉ mới biết một phần. Loài hoa tuyết nhận lung linh này tính hàn vô cùng, có thể chữa trị kể cả những chứng nhiệt hiếm thấy nhất. Chỉ là hoa này không thể dễ dàng tìm được. Thân thể nam tử thuần dương, nếu ngắt hoa này thì nhất định hoa sẽ chết, không thể chế thuốc được. Cho dù là nữ tử ngắt cũng cần phải sử dụng lưỡi dao làm từ băng, cẩn thận cắt lấy đóa hoa rồi đặt trong một chiếc hộp lớn cũng phải làm từ băng, như vậy mới đảm bảo khi làm thuốc hoa vẫn tươi mà không bị chết, nếu không dù có tìm được hoa cũng vô ích.”

Nghe đến đó, lông mày hắn nheo lại đầy rẫy rấm, con người thanh thuần bỗng có chút nhuộm màu ưu thương.

Nàng thấy hắn có chút buồn bực, cẩn thận hỏi: “Lôi Đình, người có thân nhân quan trọng cần làm thuốc từ hoa này sao?”

Hắn không nói cũng không gật đầu.

Không khí lập tức trầm xuống tĩnh lặng, thậm chí còn có thể nghe được tiếng hô hấp của hắn có chút hỗn loạn.

Sương Lan Nhi cảm thấy nàng đã hiểu, không hỏi nhiều, nàng trực tiếp nói: “Người ta đều nói thiên địa rộng lớn, muốn tìm được tuyết nhận lung linh chỉ có thể dựa vào vận khí. Nhưng chẳng gì là không thể, ta tin nếu thành tâm thì trăm sự như ý, chúng ta nhất định có thể tìm được hoa này.” Trong lúc nói nàng cũng không chú ý bản thân dùng hai chữ “chúng ta”.

Mà hắn khuôn mặt ngưng trệ, nghe xong lời của nàng giờ phút này lộ ra thần thái chậm rãi như cũ.

Sương Lan Nhi chợt nhớ ra một vấn đề quan trọng, nàng vội nói: “Thế nhưng Tường Long Quốc có quy định, phạm là những dược liệu trân quý đều dùng vì hoàng thất, dân chúng không được tự mình hái. Nếu có yêu cầu đặc biệt thì phải xin phê chuẩn với các cấp quan lại. Bằng không nếu bị phát hiện tự mình ngắt trộm thì chính là tội chết. Không biết người...” Kỳ thật nàng muốn hỏi chính là không biết hắn chỉ tiết lộ chuyện này với mình nàng hay còn nói cho những người khác nữa. Hai ngày này hắn không ở khách điểm, không biết là hắn đi đâu làm gì.

Hoa tuyết nhận lung linh này là một trong những dược liệu trân quý nhất, nếu tự mình ngắt sẽ liên lụy đến cả 9 đời dòng tộc. Gia môn dòng họ Sương Lan Nhi dù sao cũng đã tuyệt, cái mệnh ti tiện này cũng là hắn hai lần cứu trở về, để trả lại ân tình cho hắn, nàng có chết cũng không đủ. Chỉ là không biết hắn... có bận tâm hay không...

Hắn nghe xong lời của nàng, yết hầu động đậy, còn nghe thấy hắn phát ra tiếng hừ giống như là xem thường, không thêm đề ý đến quan phủ, thần sắc chỉ nhìn ra sự chán ghét.

Chẳng mấy chốc hắn thu lại bức tranh ở trên tay nàng rồi xoay người đi ra cửa phòng.

Nhìn bóng dáng hắn tiêu sái rồi đi Sương Lan Nhi trong lòng cảm khái, hảo cảm lại tăng lên. Xem ra Lôi Đình mới chân chính là không sợ cường quyền.

Chợt trong đầu nàng hiện lên một cái bóng dáng với vẻ đẹp diễm phúc phóng túng – Long Đăng. Nàng không khỏi nhíu mày, tại sao tự nhiên lại nhớ đến hắn?

Bất quá, đúng rồi, Lôi Đình hơn hắn cái tên quan thanh liêm chỉ trên danh nghĩa Long Đăng kia, thật là – cách biệt một trời một vực.

Nàng tự nhủ mặc kệ có phải trả giá đến cỡ nào nàng nhất định phải tìm được hoa tuyết nhận lung linh kia.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Kỳ tích

Ngày tiếp theo, bọn họ tiến vào núi Ngọc Nữ, hướng về phía đỉnh núi tuyết.

Ở trong núi tá túc một đêm. Ước chừng giờ ngọ ngày thứ hai bọn họ đã gần tới đỉnh núi. Cái nắng chói chang đã bị bỏ lại ở phía sau để nhường lại cho cái rét lạnh đến rùng mình nơi tuyết son làm cho người ta cảm nhận mùa thu dường như vẫn còn rất mát mẻ.

Mà đứng dưới chân núi vọng nhìn ra xa, trời xanh cũng dường như bị bao phủ bởi gió tuyết, như hòa vào làm một với mọi thứ ở nơi này, từ vách đá nhìn xuống dưới, những hẻm núi chảy dài tựa như những dải bạc ngân quang cuộn cuộn lỏng lẻo. Mà chúng như hội tụ dưới chân bọn họ trông tựa những dòng suối tuyết mà nổi lên trên bề mặt là những bọt sóng hình thành nên hàng ngàn hàng vạn bông hoa nở rộ như những đóa Bạch Liên, một cảnh tượng cực kỳ hoàn mỹ.

Sương Lan Nhi nhẹ nhàng múc vốc một ít nước lên mặt, dòng nước thanh thuần mát lạnh như nhập vào từng góc ngách nơi lục phủ ngũ tạng, đem đi những mệt mỏi khắp người.

Mắt thấy đã gần đỉnh núi Ngọc Nữ, nàng không khỏi có chút hưng phấn. Phải biết rằng những người học y hơn hẳn người thường bởi sự cố chấp trời sinh đối với những loại thảo dược, càng là những thứ quý hiếm khó gặp thì càng muốn được tiếp xúc tận mắt dù chỉ một lần. Lần này nàng đã thu thập được không ít các loại thảo dược nhất đẳng, với những thứ dược liệu này nàng xuống núi có thể bán được giá tốt, từ nay về sau có thể tự dựa vào chính mình mà mưu sinh.

Bọn họ dừng chân bên cạnh dòng suối. Hắn bắt cá rồi rồi cùng nàng rửa, sau đó còn xiên cá qua những nhánh cây khô, đốt lửa nướng lên. Rất nhanh trong không khí ngấp tràn mùi thơm.

Lúc này mặt trời ngả bóng chiếu xuống dòng nước trong suốt phản chiếu đỉnh núi tuyết trắng hùng vĩ hiên ngang, còn có bóng dáng của hắn cũng in xuống thật dài, dập dềnh theo từng gợn sóng nhỏ.

Tay hắn nướng cá vô cùng thành thạo khiến nàng có chút bối rối vì thật sự chẳng thể giúp được gì. Quan trọng là nàng có chút kinh ngạc, không thể tưởng tượng được một nam nhân như hắn lại ăn những thứ như thế này, đúng là hiếm thấy.

Nướng xong hắn đưa cho nàng một con. Nàng nhận lấy, mùi vị thật ngon. Nàng biết, đã đến đây nhất định phải lấy được “hoa tuyết nhận lung linh”. Thời tiết rét lạnh, bọn họ chỉ sợ tiếp theo sẽ không thể được ăn những đồ ăn nóng hổi như thế này nữa. Vì không biết tới khi nào mới có thể trở về, bọn họ giờ phút này phải ăn nhiều một chút mới có đủ lực tiếp tục tìm.

Cá nơi khe núi rừng rậm này quả thực chẳng những thơm ngon mà còn rất lạ miệng, chỉ sợ đây chính là món cá ngon nhất mà nàng đã từng ăn, nàng ăn một lúc hết ba con. Mà tên nam nhân bên cạnh nàng, hình như một chút cũng không ăn, chỉ im lặng nhìn ngắm dòng nước róc rách chảy, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi trôi đi.

Bọn họ tiếp tục lộ trình hướng tới nơi cao nhất của ngọn núi, thế núi liên tục thay đổi càng lên cao thì đường đi càng không thành hàng lối, ngay cả chim chóc tước điều cũng ít bay tới, chỉ loáng thoáng phía xa xa có tiếng chim. Cảnh sắc bù lại càng ngày càng mỹ lệ, rừng rậm nguyên thủy xanh biếc một màu dần dần lưu lại phía sau, chỉ để lại những chấm loang lổ nhỏ vụn ngày một xa vời.

Trời xanh đang từ từ bị một màu trắng xóa bao phủ mà ánh nắng cũng chậm chậm bị bóng đen nuốt chửng. Cuối cùng thì xung quanh họ chỉ còn lại một cảm giác đen tối lạnh lẽo.

Đêm nay, tại nơi này Sương Lan Nhi rốt cục cũng biết thế nào gọi là lạnh xuyên thịt thấu xương mà từ khi sinh ra đến giờ lần đầu tiên nàng được nếm trải. Nàng bọc lên thân mình áo bông thật dày, còn có cả áo choàng da cừu ấm áp thế nhưng vẫn cứ rét run. Đỉnh núi phía trên không có củi đốt, đương nhiên càng không có khả năng nhóm lửa, mà dầu hỏa bọn họ mang theo cũng có hạn, chỉ dùng để chiếu sáng không thể lãng phí dùng để sưởi ấm được.

Nàng chưa bao giờ cảm thấy một đêm vừa dài vừa gian nan đến như vậy, cũng chưa bao giờ lại chờ có cảm giác chờ mong ngày mới đến, có ánh mặt trời xuất hiện đến thế.

Thế nhưng dù cho phải chịu khổ nàng vẫn cứ nhẫn nhục chịu. Trong lòng nàng luôn có một chấp niệm là phải giúp Lôi Đình tìm được đóa hoa kia. Hắn đã cứu nàng hai lần, nhất định phải vì hắn làm chút gì đó.

Thời gian như trôi đưa, thấm thoát đã qua hai ngày.

Bọn họ đứng trên đỉnh núi mà lưỡng lự bởi ngay cả hình dáng đóa tuyết nhận kia cũng chưa từng thấy qua, mà lương khô bọn họ mang theo bên người đã sớm vừa cứng vừa lạnh, khó có thể nuốt được.

Bọn họ cứ đi tìm. Nàng đi thật chậm thật chậm, không theo kịp cước bộ của hắn, vài lần đều là hắn dừng lại chờ nàng thì nàng mới miễn cưỡng mà theo kịp.

Mà lúc này dây nàng đã bị bỏ xa lại một đoạn dài nhưng bất đồng là hắn không hề dừng lại chờ nàng nữa mà trực tiếp xoay người đi tới chỗ nàng. Càng đến gần, ánh mắt thâm thúy của hắn nhìn như muốn nhìn ra ý gì đó.

Sương Lan Nhi ngồi dưới đất nghỉ ngơi, nàng gắng sức ngẩng đầu nhìn hắn mà mỉm cười: “Ngại quá, ta đi không nổi nữa rồi. Chỉ nghỉ ngơi một chút thôi, chắc chắn sẽ theo kịp người. Người cứ đi tiếp đi, ngàn vạn lần đừng để chậm trễ thời gian. Ta đoán chúng ta sắp tìm được được nó rồi.”

Cực lực che dấu làn môi đang run rẩy, nàng lại mỉm cười nói: “Thật sự, ta chỉ nghỉ trong chốc lát rồi sẽ đi.”

Hắn gật gù đầu, rồi quay người rời đi.

Nàng lặng lẽ thở hắt ra, chậm rãi nhắm mắt lại, nâng tay lau đi những giọt mồ hôi lăn dài, tựa người vào tảng đá phía sau. Chỗ tuyết rất độc, ăn mòn thân thể lẫn thần kinh, cũng không phải là trong nửa khắc liền phát tác bỏ mình, nhưng thời gian giải độc tốt nhất là trong vòng hai ngày sau đó. Nếu hai ngày đó không giải hết độc thì cũng không hẳn sẽ chết nhưng sẽ để lại di chứng về sau.

Nàng bị chỗ tuyết cản một phát nhưng không nghĩ sẽ nói cho hắn, mặc dù hắn có thể chiếu cố cho nàng nhưng ít nhất thì nàng không thể trở thành gánh nặng cho hắn.

Nàng cứ ngồi, tích tụ thể lực. Chỉ là khi nhắm mắt lại nàng mới cảm thấy thân thể có chút lung lay, mí mắt nhắm lại không thể mở ra được nữa. Có lẽ tình huống này so với dự đoán của nàng có chút không ổn.

Đúng lúc này tiếng giày đạp tuyết ngày một gần hơn cuối cùng dừng lại bên người nàng. Trong lúc mơ mơ màng màng nàng cảm giác có một đôi tay bé lên, chớp mũi vương vấn một mùi hương bách hợp trong trẻo. Nơi tuyết son vắng vẻ này lấy đâu ra mùi hoa? Cảm giác này giống như vùi mình vào không gian tĩnh quang chói sáng xuyên thấu vào màn đêm đen tĩnh lặng, làm cho người ta nguyện sa vào không lối thoát.

Mà nàng cũng không hẳn hoàn toàn rơi vào hôn mê, đúng lúc đó nàng cảm giác được cẳng chân từng đột từng đột nhúc nhích, nàng bỗng chốc thanh tỉnh.

Cảm giác trên chân sao lại có chút kỳ quái, nàng miễn cưỡng mở to mắt nhìn lại, thì ra nàng đang nằm trên một tảng đá phẳng nhẵn nhụi. Vài ánh mặt trời thừa thớt chiếu trên người hắn, chỉ nhìn thấy một màu trắng vô tận, duy nhất có cái trán hắc ngọc của hắn đang chạm vào cẳng chân thon dài trắng bạch của nàng.

Mà đầu buốt kia cũng là từ cẳng chân đó mà truyền đến.

Cảnh tượng này, phải... Hắn đang hút độc ra.

Nàng nhất thời hiểu, không biết ở đâu ra khí lực dùng sức đẩy hắn.

Hắn hơi hơi kinh ngạc, lúc ngẩng mặt lên, sợi tóc đen dài còn vuốt qua đôi chân nàng.

Nhất thời có một loại cảm giác tê dại lan tỏa khắp người. Nàng hơi thở có chút dồn dập nói: “Lôi công tử, người ngàn vạn lần đừng giúp ta hút máu độc, nếu không cần thận máu độc lưu lại ở miệng người trong thời gian dài, độc chỗ tuyết này sẽ thấm vào cơ thể chậm rãi ăn mòn thân kinh...”

Lời của nàng đột nhiên ngừng lại. Ra là nàng đã nhìn thấy bên môi hắn lưu lại vết máu lưu lại thành một tia kim tuyến, chiếc mũi cao thẳng, hai tròng mắt lạnh lùng trong trẻo, khuôn mặt quá hoàn mỹ khiến cho tia máu đỏ tươi kia ánh lên đẹp đến quý dị yêu tà.

Khoảng khắc yên tĩnh bao trùm. Hắn phun ra máu đen ở trong miệng, rồi nâng tay lau đi vết máu trên môi.

Nàng thấy hắn phun ra máu độc, trong lòng thở dài nhẹ nhõm, vội vàng nói: “Thật xin lỗi, là ta đã làm phiền người. Độc này tạm thời không cần lo, chỉ cần cử động chậm lại một chút. Ta không sao, có thể chống đỡ được. Lôi công tử, chúng ta nhanh đi tìm, không thể chậm trễ được... Lôi công tử...”

Ba từ cuối cùng là nàng như hét lên. Bởi hắn không chút do dự phi thân một cái thẳng xuống dưới chân núi.

“Lôi công tử, người không cần phải xen vào việc của ta. Người xuống núi thì hoa tuyết nhận kia phải làm sao bây giờ?”

Nàng hô khan cả giọng nhưng hắn vẫn cố tình như không nghe thấy, trong cảnh tượng tuyết trắng mù mịt rốt cục không còn thấy bóng dáng của hắn.

Kỳ thật nàng hiểu ý hắn, hắn xuống núi tìm giải độc cho nàng. Khổ là hắn đem nàng xuống núi, trị xong tốt lại trở quay lại đỉnh núi, thời gian trì hoãn quá dài, còn không bằng hắn một người thì triển khinh công, đi nhanh về nhanh.

Nhưng như vậy hắn không sợ sẽ bỏ lỡ hoa tuyết nhận kia hay sao?

“Lôi công tử, Lôi công tử!”

Nàng một lần lại một lần hô to nhưng câu trả lời thủy chung chỉ có tiếng gió phiêu tán bên tai.

Không thể không thừa nhận trong lòng nàng có một loại cảm giác khác thường chậm rãi nảy sinh. Hẳn để ý đến sinh tử của nàng sao...

Đúng lúc này, một tiếng chim sắc nhọn như lưỡi dao cắt qua không trung. Nàng nghi ngờ ngẩng đầu, không nghĩ tới đó là một con chim màu trắng rất to đang giương đôi cánh bay qua. Thân hình nó to lớn, trắng thuần, đôi cánh giang rộng có ước chừng bao phủ hết một người cao lớn.

Chẳng lẽ đây chính là tuyết nhận trong truyền thuyết?

Trong sách cô có ghi lại “hoa tuyết nhận linh lung” trăm năm không có người từng nhìn thấy qua, cùng lắm chỉ có chim tuyết nhận nơi đỉnh tuyết son kia mới có duyên nhìn thấy. Kia nàng đã nhìn thấy chim tuyết nhận, có phải hay không hoa tuyết nhận kia đang ở gần kề?

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Nằm mơ cũng không nghĩ đến

Hành động thông thường so với phản ứng của bộ não sẽ nhanh hơn, quyết đoán hơn. Do vậy mà ngay sau đó nàng dĩ nhiên sẽ đuổi theo con chim tuyết nhận kia.

Rõ ràng không phải do chính nàng tưởng tượng ra mà thực tế trên đỉnh đầu đúng là có tiếng chim truyền đến, âm thanh càng lúc càng rõ ràng. Nàng hít một hơi, ngẩng đầu lên nhìn, dưới ánh mặt trời chói mắt, nàng mơ hồ nhìn thấy một mảng trắng tinh.

Nàng vội vàng bám theo con chim mà quên rằng bản thân đang trúng độc, quên đi mọi mệt, quên đi hết thảy mọi thứ.

Bất tri bất giác nàng đã đi đến một vùng lớn toàn đất cằn sỏi đá. Có lẽ do quá lạnh, cũng có lẽ quá âm u mà nàng phóng mắt nhìn xung quanh không thấy dù chỉ một thân cây, nơi nơi đều là tuyết đọng bao phủ. Khí hậu khắc nghiệt như thế này sợ rằng chỉ có cỏ rêu mới miễn cưỡng sinh tồn được.

Lúc này chim tuyết nhận đang đậu trên một mỏm đá rất cao. Nàng rất muốn bám theo những mỏm đá lồi chồm thò ra ngoài mà leo lên, thế nhưng trên đó mọc rất nhiều rêu, vô cùng trơn trượt, nàng thử vài lần đều không được. Lúc này mặt nàng thoáng chốc biến đổi, nàng đã nghĩ ra một biện pháp. Nàng buộc chặt cái túi vải đeo sau lưng lên đầu vai, rút cái trâm trên đầu xuống rồi dùng sức đâm vào các kẽ hở của thạch đá, thạch đá vô cùng cứng, cũng may nàng có sở thích đeo trâm cài tóc cứng rắn, nương theo lực đạo, nàng leo lên phía trước.

Có mấy lần xuyết nữa thì ngã xuống, nhưng nàng không thể bỏ cuộc, chẳng sợ hai tay đã đầm máu, chẳng sợ toàn thân đã đau đến chết lặng, nàng nhất quyết không thể từ bỏ.

Chỉ vì tuyết nhận hi hữu mới có thể nhìn thấy một lần, nếu nàng bỏ lỡ cơ hội này thì tương lai không thể gặp lại lần nữa.

Nàng dùng hết sức lực mà leo lên phía trên, rốt cục cũng sắp đến gần, rất gần... Thật vất vả cuối cùng nàng cũng leo lên đến đỉnh, nàng lấy tay thăm dò phía trước, vô cùng vui sướng khi phát hiện trên vách đá có một cái rãnh hõm xuống.

Nàng bám chặt nhô người lên. Có lẽ do quá kích động nàng không chú ý xung quanh cái rãnh có rất nhiều đá nhọn chồi lên, trong nháy mắt đâm rách từng lớp y phục xuyên thấu tận bên trong, cắt thành những đường máu.

Cảm giác đau đớn lập tức lan truyền đến toàn thân, thế nhưng cảnh tượng trước mặt khiến nàng hai mắt sáng ngời, sớm đã quên đi tất cả đau đớn.

Nơi này có một cái động, phía trong động có rất nhiều, rất nhiều những dải đá không biết tên mọc ngược từ trên đầu rủ xuống, hình dạng chúng khác nhau, không những thế còn phát ra đủ các loại ánh sáng với mọi màu sắc rực rỡ. Từ những mỏm đá ấy có những giọt nước chảy xuống, cùng đọng lại thành một cái hồ nhỏ bảy sắc cầu vồng.

Mà hoa tuyết nhận trong truyền thuyết đang nằm ngay chính giữa cái hồ ấy.

Lá cây bảy màu, tôn lên dải hoa thanh tao nhã nhặn, giống y như trong bức vẽ kia.

Chỉ một đóa hoa mà có thể làm cho muôn vạn loài hoa khác trên nhân gian toàn bộ nhất thời thất sắc. Lúc này chim tuyết nhận vỗ cánh bay lên, trên không trung truyền đến tiếng chim kêu, thanh âm lạnh lạnh mà lại cô đơn tuyệt vọng rồi đi.

Nhìn thấy hoa tuyết nhận linh lung trước mắt, Surong Lan Nhi trong lòng có một loại kích động không thể thốt lên lời. Nếu không phải hôm nay nàng gặp được chim tuyết nhận thì chỉ sợ một nơi quý dị như thế này cả đời cũng không ai có thể tìm được. Dù sao thì ai có thể nghĩ đến hoa tuyết nhận linh lung lại sinh trưởng ở một nơi như thế.

Nàng chậm rãi quỳ xuống, từ sau lưng lấy xuống cái túi đã sớm chuẩn bị bên trong lưỡi dao nhỏ sắc nhọn bằng băng, cẩn thận cắt lấy bông hoa, nàng để

vào trong chiếc hộp băng lạnh lẽo rồi đẩy nắp lại. Giờ phút này trên môi nàng nở một nụ cười rạng rỡ đẹp nhất từ trước đến nay.

Băng tuyết rét lạnh, nàng cũng không cần lo cái rãnh tuyết kia bị tan chảy. Thế nhưng bàn tay đầy vết thương của nàng giờ lạnh quá mà bị đông lại đến tím ngắt, ngay lập tức cần chữa trị, không những thế trên người nàng còn mang độc chồn tuyết, lại càng không thể đợi hơn nữa.

Chỉ là nàng hoàn toàn không để ý, trong lòng lúc này chỉ có sự vui mừng. Lôi Đình, nàng rốt cục cũng giúp được hắn, nàng hưng phấn đến độ nhiệt huyết sôi trào, thật lâu không bình tĩnh lại được.

Nàng men theo rãnh tuyết leo xuống, theo lý mà nói thì thời điểm leo xuống sẽ có chút khó khăn hơn nhưng cũng bởi nàng quá vui mà rất nhanh đã leo được xuống dưới, trên người lại có thêm mấy chỗ bị thương nhưng nàng sớm đã đem chúng vứt ra phía sau rồi.

Nàng đang cố gắng nghĩ lại chỗ mà nàng tách hắn ra, ngồi tạm chỗ nào đó đợi hắn quay lại.

Chỉ là nàng không nghĩ đến người nàng đợi được chính là quan phủ thành Việt Châu.

Thì ra chuyện Lôi Đình muốn ngắt hoa tuyết nhận sớm đã bị lộ. Quan phủ phái người âm thầm theo dõi họ, chờ bọn họ hái được hoa rồi sẽ dùng danh nghĩa mà lấy đi. Tri phủ Việt Châu có thể đem hoa này cống tiến lên phía triều đình khoe khoang thành tích, lại còn có thể khoe cả thành tích trừng trị được kẻ hái trộm kỳ trân thảo được bậc nhất thế gian. Thật sự là một biện pháp vẹn cả đôi đường mà lại không cần tốn nhiều công sức.

Cứ như vậy Sương Lan Nhi bị quan phủ áp giải xuống dưới chân núi. Mà hoa tuyết nhận nàng trăm nghìn cay đắng mới hái được cũng bị quan phủ đoạt mất, lại còn dùng một chiếc hộp đựng lớn hơn, phòng chừng muốn tự nhận công lao thuộc về mình.

Suốt quãng đường, Sương Lan Nhi đều vô cùng bình tĩnh. Nàng không lo bản thân mình bị phạt tội, nàng lo cho Lôi Đình hắn hơn, hắn rất cần hoa này làm thuốc dẫn, vậy mà giờ phút này nó lại bị rơi vào tay quan phủ. Không biết tiếp theo hắn sẽ làm như thế nào?

Ở trong nhà lao một đêm, nàng cắn răng chịu đựng vết thương bị chồn tuyết cắn

đang phát độc ăn mòn vào tận xương tủy, trong đầu nghĩ đến hàng vạn tình huống có thể phát sinh.

Chỉ là nàng lại không có nghĩ đến, hàng vạn khả năng ấy đều không xảy ra mà thực tế lại có thể khiến cho người khác phải chấn động.

Ngày hôm sau tia nắng ban mai hé lộ. Đột nhiên có một tiếng động rất lớn, đánh thức nàng đang trong trạng thái mơ màng ngủ.

Nàng nheo lại đôi mắt nhấp nhem, nhìn về phía trước, không khỏi ngây người.

Hắn vẫn như vậy, y phục trắng là lướt, hành động uyển chuyển như chỗ không người, trong tay nắm chặt nhuyễn kiếm khảm ngọc bích, trong tức khắc hướng xuống chiếc khóa vững chắc

Đao kiếm va chạm với kim loại làm bắn ra bốn phía những đốm lửa xinh đẹp. Canh ngục kinh hoàng hét lên “Người tới, người tới! Nhanh thông báo cho tri phủ đại nhân! Có người cướp ngục!”

“A”

Nàng tỉnh tường nhìn thấy hắn bắn ra một lá trúc trong tay, một tên lính ngay tức khắc ngã xuống đất. Những tên còn lại nhìn thấy cảnh tượng không khỏi lộ ra sợ hãi mà lui về phía sau.

Trong lúc nàng vẫn còn ngẩn ra hắn đã tiến đến cắt đứt dây xích trên tay nàng, hắn cố tình không để ý đến kinh ngạc của nàng mà dắt nàng đi ra ngoài.

Lúc này chỉ có xiêm y trắng ngần ngay trước mắt cùng với hương hoa bách hợp quấn lấy. Một khắc kia nàng cảm thấy chính mình đang say, hoàn toàn chìm đắm trong bóng dáng lạnh lùng cao ngạo của hắn. Nam tử ấy ngay cả cướp ngục cũng có thể tiêu sái như vậy, trên đời này có lẽ chỉ có hắn.

Khi hai người đi đến cổng đại lao, hiển nhiên tri phủ thành Việt Châu đã đuổi tới.

Đó là một tên béo mập thấp lùn, quan phục còn chưa sửa sang lại chỉnh tề, thở hổn hển chạy tới. Vừa thấy người cướp ngục, hắn lập tức giờ cái giọng quan uy phong của mình lên quát to: “Người thật lớn mật, dám cướp phạm nhân trong lao ngục của thiên triều Trường Long quốc! Người tới mau bắt hắn ác tặc đó lại.”

Tri phủ Việt Châu nói với giọng tràn đầy căm phẫn, quan sai phía sau hắn cũng lầm liệt xông lên. Sương Lan Nhi nghĩ khó có thể tránh khỏi một hồi ác liệt. Ai ngờ người bên cạnh vẫn thong dong tự tại, trong ngực lấy ra một kim lệnh bài.

Hắn bình tĩnh thong thả giờ lệnh bài ra trước mặt tri phủ Việt Châu, tay hắn trắng trẻo thon dài, giờ phút này nâng lệnh bài lên càng khiến cho lệnh bài kia thêm hào quang tỏa mắt.

Ngày hè ánh nắng mặt trời chiếu sáng mãnh liệt, kim quang kia quá mức le lói.

Tri phủ đại nhân nheo mắt lại mới nhìn thấy rõ hai chữ “Lôi Đình” trên mặt lệnh bài. Hắn nhất thời kinh sợ, hai chân mềm nhũn, bụp một tiếng quỵ xuống đất. Hắn run lên bần bật, lắp bắp nói không ra tiếng.

“Đây là... Lôi Đình lệnh... Thần, tri phủ Việt Châu - Lý Thanh Dương, gặp được

Thụy Vương... Thụy Vương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Nói xong, hắn rạp người xuống đất không dám đứng dậy. Trên mặt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bảo sao hắn thấy nam tử cướp ngục này nhìn quen quen, thì ra chính là Thụy Vương Long Tiêu Đình, hắn thật sự nằm mơ cũng không có nghĩ đến. Hắn từng ở yến tiệc may mắn nhìn thấy Thụy Vương, vừa rồi như thế nào lại không có nhận ra? Lúc này hắn thật sự muốn cho mình vài cái tát, đắc tội Thụy Vương, ngày sau hắn còn có thể sống ổn sao?

Cùng lúc quan phủ Việt Châu đang ân hận không thôi, Sương Lan Nhi cũng giật mình tại chỗ.

Thụy Vương... Trên đời này có thể có mấy Thụy Vương?

Nàng tự nhủ, bầu trời của nàng một khắc kia đã hoàn toàn sụp đổ...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Có một loại tàn nhẫn, tên là ôn nhu

Nàng không biết chính mình đến tột cùng đứng trong bao lâu, rồi khi nào thì hắn cầm tay nàng kéo đi. Ánh nắng mặt trời nóng rực, trên trán, trên lưng, trong lòng bàn tay nàng đều là mồ hôi, cũng không biết có phải do quá nóng hay là do trong tim rét lạnh.

Một trận gió thổi đến xua tan đi sự ối bức thế nhưng đối với nàng lúc này lại tựa như lưỡi liềm sắc bén cắt qua cổ họng, cũng giống như chiếc búa đang nện xuống trái tim, sắc mặt nàng dần trở nên trắng bệch, môi cũng dần cứng ngắt.

Bóng dáng màu trắng trước mặt cùng với bóng dáng Thụy Vương khoác trên mình cảm bào vàng lãnh tuyệt tình trong trí nhớ của nàng, vô luận như thế nào cũng không thể là một.

Muốn nàng làm thế nào tin tưởng? Thế nhưng nàng lại không thể không tin.

Thì ra tên của hắn không phải là Lôi Đình, “Lôi Đình lệnh” hắn là lệnh bài biểu trưng cho thân phận tôn quý của hắn, nàng chỉ là con nhà thường dân, làm sao có thể nhận thức được vật ấy?

Long Tiêu Đình quay đầu, nhìn nàng đột nhiên giật tay ra khỏi tay hắn. Hắn ngăn người, còn nghĩ có lẽ nàng chỉ là nhất thời không thể tiếp nhận thân phận của hắn. Hắn phát phát tay, ý bảo tri phủ Việt Châu lui ra.

Việt Châu tri phủ Lý Thanh Dương như nhận được đại xá, hắn liên tục dập đầu nói: “Thần ngu dốt, không biết hoa tuyết nhận linh lung chính là thứ Vương gia muốn. Xin Vương gia hãy yên tâm, hoa này trước mắt hạ quan sẽ bảo quản cẩn thận, phái người hộ tống tới Thụy Vương phủ ở thành Thương Dương.” Nói xong hắn đảo mắt, lại nói: “Vương gia thỉnh bớt giận, việc này chỉ hạ quan biết, sẽ không có người ngoài biết được.” Dứt lời hắn gương mặt dò xét sắc mặt của Long Tiêu Đình, thấy sắc mặt hắn không thay đổi, lúc này mới cẩn thận bái lạy rồi dời đi.

Lý Thanh Dương lặng lẽ nâng tay lau mồ hôi chảy ròng ròng, thở dài nhẹ nhõm một hơi. Xem ra hắn đã đoán đúng, Thụy Vương một mình đến thành Việt Châu này chính là để hái thuốc, không có thông báo cho tri phủ biết chứng tỏ thứ nhất là không tin năng lực làm việc của tri phủ, thứ hai là không muốn cho người khác biết được chuyện này. Mà vừa rồi Thụy Vương cướp ngục, chắc là tránh không muốn xảy ra thương vong không cần thiết nên mới xuất lộ thân phận. Cũng may hắn biết nhìn sắc mặt người khác, đúng lúc lại lĩnh hội được ý tứ của Thụy vương gia, lúc này mới có thể toàn thân mà trở ra.

Long Tiêu Đình nhìn tri phủ Việt Châu cùng một lũ quan sai rời đi, lúc này mới lấy trong tay áo ra một cái bình nhỏ tinh xảo đưa cho nàng đang đứng ở phía sau.

Sương Lan Nhi kinh ngạc nhìn cái lọ nhỏ trong tay hắn, trong lòng biết đó chắc chính là giải độc độc chồn tuyết. Nàng trúng độc cũng sắp được hai ngày, cuối cùng không thể chậm trễ hơn được nữa. Nếu bỏ qua cơ hội trị liệu này sẽ lưu lại di chứng sau này, mỗi khi gặp thời tiết rét lạnh, có tuyết lớn, chỗ bị thương sẽ đau tận xương tủy.

Nàng tiến lên định cầm lấy cái lọ nhưng khi chạm phải đầu ngón tay ấm áp của hắn nàng đột nhiên thu tay lại.

Hắn nâng chiếc lọ lên, vốn tưởng rằng nàng sẽ cầm chắc nên buông lỏng tay ra.

Một người buông, một người lùi.

Hai động tác cùng xảy ra...

Chỉ thấy chiếc bình nhỏ với một độ cong xinh đẹp thẳng tắp rơi xuống đất, trong khoảnh khắc liền rơi vỡ, một dòng nước đen tuyền chảy ra.

Nàng nhìn giải được dưới đất mà sững sờ, không nói được một lời.

Hắn cũng không hiểu mà nhìn nàng.

Qua một lúc lâu hắn mới đưa một lá trúc mỏng lên môi, thổi lên một tiếng sáo bén nhọn ngân dài.

Rất nhanh một gã hộ vệ mặc hắc y liền hiện thân, trong chốc lát đã xuất hiện trước mặt hắn. Người này nàng tự nhiên có thể nhận ra chính là thị vệ thống lĩnh Thụy vương phủ.

Hắn quỳ xuống, cung kính hỏi: “Vương gia có gì phân phó?”

“Nhanh mạng giải được tuyết điều chi độc đến.”

Thanh âm ấy, trầm thấp mà quý mị phát ra từ hắn. Thật khó tưởng tượng một người ôn thuận tuấn mỹ như hắn lại có một thanh rét lạnh đến như vậy.

Thanh âm ấy, trong trẻo nhưng vô cùng lãnh lẽo không khỏi khiến nàng hồi tưởng lại băng thiên tuyết địa nơi đỉnh núi Ngọc Nữ, cuồng phong mạnh mẽ lại lãnh lẽo như băng, giống như có thể làm đông lạnh đến thấu tâm thấu cốt.

Mà nàng phạm đã nghe qua thanh âm như vậy thì cả đời khó quên.

Đúng vậy, nàng không hề quên thanh âm của Thụy vương. Chỉ là nàng chưa từng nghe qua thanh âm của Lôi Đình, do đó nàng tự nhiên không có khả năng liên hệ tới việc bọn họ là một.

Trước đây nàng luôn muốn được nghe thanh âm của Lôi Đình, tự tưởng tượng ra đó là thứ thanh âm như châu như ngọc. Mà nay thì nàng rốt cùng cũng nghe được rồi, kết quả là...

Nàng vẫn không nhúc nhích, giống như trong giây phút những hy vọng mong manh cuối cùng đã tan vỡ, toàn bộ khí lực còn sót lại đã toàn bộ bị rút ra. Mà cả người nàng lúc này chỉ còn lại một bộ xương khô, máu trong cơ thể giống như cũng bị thanh âm kia làm đông cứng lại, đình chỉ lưu động.

Ngơ ngẩn nhìn mặt đất nóng rực đến bốc hơi mà nàng chỉ cảm thấy khắp người lạnh muốn phát run.

Thống lĩnh đứng dậy nhận lệnh, hỏi: “Vương gia, hoa tuyết nhận kia đã tìm được?”

Long Tiêu Đình nhẹ gật đầu.

Thống lĩnh vội vàng chấp tay lại chúc mừng: “Vương gia quả thật kỳ tài hiếm thấy, có thể làm những việc người thường không thể, thuộc hạ thật sự khâm phục. Chỉ là...” Dừng một chút, hắn cau mày ấy nói: “Chỉ là thuộc hạ hành sự bất lực, đến nay vẫn không tìm được Lan phu nhân. Chỉ có hoa tuyết nhận mà không có máu của Lan phu nhân thì làm sao có thể cứu Vương phi...”

Thống lĩnh thị vệ đang nói chợt dừng lại. Hắn đột nhiên chú ý đến nữ tử đứng phía sau Vương gia. Dung mạo kia, dáng người kia, không phải chính là... người mà hắn vẫn luôn cật lực dẫn theo đại binh tìm kiếm bao lâu nay – Sương Lan Nhi hay sao?

Thống lĩnh thị vệ sững sờ một hồi lâu mới chỉ vào Sương Lan Nhi nói: “Lan phu nhân? Thì ra... Vương gia người tìm được Lan phu nhân rồi... thật là một chuyện đáng mừng.”

“Cái gì?”

Long Tiêu Đình giật mình, thân hình cao lớn nhất thời cứng đờ. Hắn xoay người lại nhìn nàng, trong mâu trung tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Nàng chính là Sương Lan Nhi?

Mà nàng lúc này, mặt trắng bệch, đuôi lông mày hạ xuống, hai tròng mắt vốn tinh anh hiện không còn một chút thần thái, tất cả đều là bàng hoàng.

Thoạt nhìn nàng tựa hồ cũng không ngờ hắn chính là Thụy Vương.

Mà hắn cũng không có nghĩ đến, nàng thế nhưng lại chính là... nàng.

Hai lần trước gặp, mặt của nàng đều bầm tím, hắn chưa từng nhìn rõ dung mạo, cũng chưa từng lắng nghe thanh âm. Thật sự không thể tưởng tượng được trong biển người mờ mịt, bọn họ lại nhờ phương thức này mà gặp nhau...

Mà tình huống này có thể nói gì?

Cho nên bọn họ liền cư như vậy đứng dưới ánh nắng chói chang, trầm mặc nhìn đối phương.

Mặt trời tàn khốc chiếu rọi, một chút gió cũng không còn, nhiệt độ càng lúc càng nóng, mồ hôi cứ không ngừng tứa ra lăn dài trên mặt rồi rơi xuống mặt đất, chỉ trong chốc lát những giọt mồ hôi cũng bị bốc hơi.

Thống lĩnh thị vệ kỳ quái nhìn bọn họ, không dám tiến lên nói.

Thật lâu.....

Long Tiêu Đình đánh vỡ cục diện rối rắm này, thanh âm của hắn có chút hỗn loạn lại nhẹ ôn nhu, không giống với thanh âm lạnh như băng vừa nãy, hắn chậm rãi nói: “Vương phi nàng cần người giúp. Kỳ thực Khả Ngâm rất thiện lương, đáng tiếc thiên mệnh không tốt, người có thể hay không...”

Nàng đột nhiên đánh gãy: “Nếu ta không chịu?”

Hắn dừng lại, xoay người không nhìn đến nàng, thật lâu sau hắn nói với thống lĩnh thị vệ: “Đưa Lan phu nhân hồi phủ.” Nói xong áo trắng phất lên, thối đến một luồng gió nhẹ nhẹ. Đến khi nhìn lại bóng trắng ấy đã biến mất ở một ngã rẽ.

Mặt trời khuất bóng, nàng đột nhiên nở một nụ cười.

Hôm nay nàng lần đầu tiên hiểu được, có một loại tàn nhẫn, tên là ôn nhu.....

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chân tướng tàn nhẫn (1)

Sáng sớm, thành Thượng Dương.

Thời điểm nàng bỏ trốn, tuy rằng cũng từng nghĩ đến có một ngày sẽ bị bắt trở lại nhưng nàng có nằm mơ cũng không nghĩ đến bản thân lại cùng về với Thụy Vương Long Tiêu Đình.

Bọn họ đi không nghỉ, ngựa chạy suốt đêm. Lúc trở về, quân sự Lạc công công lập tức tiến đến đón chào, hiển nhiên là đã nhận được tin tức từ trước.

Long Tiêu Đình xoay người nhảy xuống, Lạc công công lập tức tiến đến, cúi người nói: “Vương gia, hoa tuyết nhận đã được đưa đến, Vương Phi đang ở Khả viên đợi ngài.”

Hắn “Ân” một tiếng, xoay người vươn một tay muốn đỡ Sương Lan Nhi xuống xe ngựa. Thế nhưng Sương Lan Nhi lại nhẹ nhàng tránh đi, một mình nhảy xuống xe đi vào trong Vương phủ.

Hắn một tay giơ lên có chút khó xử, nửa ngày mới thu tay lại.

Lạc công công lại nói: “Vương gia thỉnh mau lên, biết ngài trở về, Quý phi nương nương nói muốn đến Vương phủ, hôm qua còn sai người đến Vương phủ thông báo.”

Long Tiêu Đình nhíu mày, mẫu phi rốt cục muốn đến xem náo nhiệt gì? Không nghĩ nhiều nữa, hắn sai bước tiến đến Khả viên.

Ban đầu sáng sớm vốn rất mát mẻ, ánh bình minh như cầm tú, sáng lạn đầy trời.

Nhưng bất quá chỉ sau một khắc khi đoàn người tiến vào Khả viên, mây đen đã kéo tới, tiếng sấm cuộn cuộn.

Long Tiêu Đình bước chân nhanh hơn, vừa lúc bước vào mái hiên, mưa như thác trút xuống tầm tã, như chiếc roi dữ dằn quật xuống mặt đất tạo nên vô số những bọt nước trắng xóa.

Mưa rơi dày đặc ngay cả cách đó chỉ 10 bước chân cũng mờ hồ không nhìn rõ.

Sương Lan Nhi cách hiên không còn xa, nàng căn bản sẽ không dính mưa thế nhưng cảnh tượng trước mắt lại lệnh cho bước chân của nàng đình trệ ngay tại chỗ, không thể bước lên phía trước.

Chỉ thấy Thu Khả Ngâm mặc một y phục mỏng màu ngọc bích, nửa người dựa vào lan can, nàng giống như vào mối tấm gôi, tóc dài buông thả, đuôi tóc phía dưới vẫn còn có những giọt nước tí tách nhỏ xuống. Khí sắc của nàng so với trước kia càng thêm tái nhợt, càng khiến cho người ta càng nhìn càng thương tiếc vô hạn. Nàng nhỏ bé, yếu ớt, lung lay như sắp đổ, nếu không có vật vịn vào, nàng khó có thể đứng vững.

Thấy Long Tiêu Đình trở về, Thu Khả Ngâm nhất thời trong mâu trung trong vắt trào ra những giọt lệ, nàng lao đảo từng bước chạy về phía hắn, cuối cùng gục trong ngực hắn, khóc nức nở: “Tiêu Đình, chàng cuối cùng cũng trở lại, thiếp rất nhớ chàng.”

Hắn đưa tay gấp gao ôm lấy nàng, thanh âm giống như gió thổi nhẹ nhàng giữa tiết trời xuân, không có một chút lạnh lùng “Ta cũng vậy...”

Mái hiên rất nhỏ hẹp, có lẽ chỉ đủ lưu lại bóng dáng của hai người bọn họ. Còn đâu tất cả đều là dư thừa.

Đây thật sự là một đôi trai gái tình nồng ý mật. Một người ngọc thụ lâm phong, một người đẹp động lòng người, nam tử nhẹ nhàng ôm trụ nữ tử trong lòng, sợ nàng vô ý mà ngã xuống, nữ tử cũng giang tay ôm chặt lấy tấm lưng nam tử ấy, hai người dính chặt lấy nhau.

Sương Lan Nhi đứng dưới mưa nhìn một màn trước mặt, mặc cho mưa quật lên người khiến quần áo đều ướt đẫm, mặc cho tóc bị gió quật xuống, cuốn lại trên mặt.

Gió thổi qua, quần áo nàng ướt đẫm càng làm lộ ra dáng người trong mưa nhẹ nhàng nghiêng ngả, lung lay như sắp ngã, như một đóa hoa đào sắp tàn lụi.

Trong lòng một tầng lại một tầng bị áp chặt xuống, như là bị đè ép đến không thể thở được.

Tiếng mưa to là vậy thế nhưng hần vừa rồi chỉ là nhẹ giọng nói những lời dịu dàng, nàng lại nghe thấy rất rõ có bao nhiêu là tình ý, có bao nhiêu là chân thành tha thiết.

Nàng cũng không biết, thì ra thanh âm của hần cũng có thể ôn nhu đến như vậy.

Hai người trước mặt vẫn lưu luyến như trước, Thu Khả Ngâm trước sự trở về của Long Tiêu Đình mà trở nên linh động quyến rũ, ngữ điệu cũng vô cùng ngọt ngào: “Tiêu Đình, thật sự làm khó chàng, tất cả đều tại thiếp.”

Hần nhẹ nhàng đỡ lấy hai bả vai thon gầy của nàng nói: “Khả Ngâm, nàng vừa mới tắm sao lại đứng giữa trời gió thế này, đừng để cảm lạnh.” Nói xong thanh âm của hần bỗng trầm xuống: “Đan Thanh cùng Chiêu Mặc đâu? Sao không mặc thêm y phục cho nàng. Còn có Quế ma ma đâu? Người đâu! Ta không có ở đây...”

Thu Khả Ngâm mỉm cười, nàng vươn một ngón tay đặt trên môi hần. Ánh mắt lướt qua bả vai hần nhìn thấy Sương Lan Nhi.

Một khắc kia, Sương Lan Nhi nhìn rõ thấy ánh mắt của nàng chứa vẻ kiêu ngạo cùng đắc ý, có lẽ nhiều hơn chính là đùa cợt.

Thu Khả Ngâm đẩy đẩy cánh tay của Long Tiêu Đình, tay chỉ về hướng phía sau hần “Tiêu Đình, Lan muội muội vẫn còn đứng trong mưa kia.”

Long Tiêu Đình kinh ngạc, quay đầu nhìn Sương Lan Nhi đang đứng trong mưa, ánh mắt nàng nhàn nhạt lộ ra chút ưu sầu. Nàng như vậy không khỏi khiến hần nhớ lại lúc hai người gặp nhau ở dòng sông ở ngoài Thượng Dương thành. Nàng ngày ấy cũng toàn thân ướt đẫm, phiêu diêu đứng trong mưa.

Bất đồng chính là nàng khi ấy về mặt tràn đầy sợ hãi cùng bất lực, mà hiện giờ...

Hần rất muốn mở miệng, nhưng lời nói chưa kịp thốt ra lại nuốt trở vào. Chỉ là yên lặng nhìn nàng như vậy.

Một lúc sau...

Sương Lan Nhi mỉm cười, nàng hít sâu một hơi, đi vào dưới mái hiên. Hần đối với nàng vẫn là không còn gì để nói. Nàng vẫn nghĩ hần trầm mặc ít lời, không thể tưởng được hần đối với người hần yêu lại có một sự quan tâm đến như vậy.

Chung quy, người và người lúc trước, vẫn là khác biệt.

Nàng chỉ là một nữ tử gia cảnh thấp hèn, làm sao có thể so sánh với tiểu thư nhà khuê các lại xinh đẹp động lòng người Thu Khả Ngâm.

Long Tiêu Đình nhìn Sương Lan Nhi tiến vào phòng, sau liền giục đỡ Thu Khả Ngâm đi vào trong.

“Tiêu Đình, từ từ đã. Chàng đã đi nhiều ngày như vậy, chỉ sợ chậm trễ không ít chuyện chính sự. Phụ hoàng đã phái người hỏi thăm mấy lần. Tiêu Đình, chàng trước hết vẫn nên vào cung trước đi. Đừng vì thiếp mà làm ảnh hưởng đến tiền đồ của chàng...”

“Đừng lo” Hần an ủi nói.

“Chàng đi đi, đừng làm cho tiếp lo lắng, được chứ? Xem như là thiếp cầu chàng. Thiếp gọi người mang ô đến.”

“Này, Sương Lan Nhi nàng tựa hồ vẫn không muốn...”

“Đừng lo lắng, ta sẽ tới khuyên bảo nàng.”

“Chuyện được kia...”

“Yên tâm đi, có Thái y Trầm Mộc Vũ ở đây rồi.”

Long Tiêu Đình suy nghĩ một chút rồi nói: “Nàng ấy tính tình có chút thẳng thắn, nàng cần phải chỉ giáo cho nàng ấy nhiều hơn.”

“Được.”

Hần hình như có chút lo lắng, lại dặn dò thêm mấy câu, vừa lúc Chiêu Mặc đem ô tới, hần liền nhẹ nhàng rời đi.

Nghe tiếng bước chân của hắn càng lúc càng xa, Sương Lan Nhi lúc này mới xoay

người lại.

Lúc này Thu Khả Ngâm được Chiêu Mặc đỡ, trong mắt hoàn toàn là nhu tình như nước mùa xuân trôi theo Long Tiêu Đình rồi đi.

Sương Lan Nhi nhìn ánh mắt triển miên của nàng trong lòng chợt có một loại cảm xúc ngũ vị hỗn tạp, phải yêu một người đến nhường nào mới có thể có ánh mắt triển miên đến như thế?

Rốt cục bóng dáng anh tuấn biến mất trong lớp mưa bụi phía xa xa.

Sương Lan Nhi cùng Thu Khả Ngâm đồng thời thu hồi ánh mắt. Lúc đối mặt tựa như có một bầu không khí khác thường lan tỏa.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chân tướng tàn nhẫn (2)

“Lan nhi muội muội, mời ngồi. Đan Thanh, mời trà.”

Chiêu Mặc đỡ Thu Khả Ngâm nằm trở lại nhuyễn tháp. Thanh âm của nàng nghe không ra bất cứ ý tứ gì: “Lan nhi muội muội. Chuyện của muội ta đã nghe kể lại, lần này thật sự phải cảm tạ Lan nhi muội muội đã tương trợ mới có thể thuận lợi tìm được hoa tuyết nhận.”

Nói tới đây, Thu Khả Ngâm dừng lại một chút, tay nàng cầm lên một chiếc quạt mạ vàng, nhẹ nhàng che lại đôi môi. Nhất thời nhìn không ra nàng ta cuối cùng đang cười lạnh hay chỉ đơn thuần cười mỉm. Chỉ có một thanh âm thân nhiên tiếp tục truyền đến: “Lại nói đến, chúng ta đúng là có duyên phận.”

Sương Lan Nhi lạnh lùng cười. Trong lòng nàng nghĩ tin tức của Thu Khả Ngâm này cũng thực nhanh chóng, lại nghĩ đến Thu Khả Ngâm này hẳn là đã hỏi ra rõ ràng rồi, tự nhiên nàng ta chính là một cái nút thắt rối rắm giữa nàng và Long Tiêu Đình.

Cùng lúc đó, Đan Thanh đem trà bùng lên.

Sương Lan Nhi thân nhiên liếc mắt một cái, nhìn khe hở ra của ly trà đầy nắp qua loa, không có nhiệt bốc lên, quả nhiên là nước trà nguội. Người hầu bên cạnh Thu Khả Ngâm tên Đan Thanh này rõ ràng không che dấu làm dịch ý đối với nàng. Chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, chỉ sợ chính là vị chủ tử Thu Khả Ngâm này đích thân bày đặt mưu kế, thật không hiểu nàng ta có cái thanh danh tốt như vậy là như thế nào mà có nữa.

Sau một lúc im lặng ngắn ngủi, Sương Lan Nhi bưng ly trà lên, nàng cúi đầu nhấp một ngụm, nghe Thu Khả Ngâm tiếp tục nói.

“Thật may có Lan nhi muội muội hỗ trợ. Nói vậy chắc Vương gia đã nói cho muội biết, để chế thuốc dẫn cùng với hoa tuyết nhận này thì cứ sau bảy ngày phải lấy thuốc dung nhập với máu của một nữ tử có thể chất vô cùng lạnh. Có lẽ phải mất một năm, cũng có lẽ là lâu hơn. Mà người thích hợp trong thiên hạ này chỉ có duy nhất muội muội ngươi.”

Sương Lan Nhi nghe xong tim đập thình thịch, tuy là phần nộ nhưng trên mặt không mấy may lộ ra bất cứ một tia khác thường.

Kỳ thật nàng sớm đã đoán được Thu khả Ngâm này nhất định là mắc một loại bệnh hiếm thấy, bệnh này ngoại cảm nội nhiệt, có thể khiến người ta sắc mặt tái nhợt, đi đứng vô lực, bề ngoài thoạt nhìn như mắc chứng hàn nhưng kỳ thực bên trong lại nóng như lửa đốt, thương tâm thương phế. Để trị được bệnh này nhất định phải dùng máu của một nữ tử có thể chất hàn khí làm thuốc dẫn.

Nàng nhớ rất rõ ràng lúc còn nhỏ, lần đầu tiên đến Nhân tâm Y quán bán sư đồ, sư phụ bắt mạch cho nàng, lúc sau ngạc nhiên nói nàng thể chất hàn đới, thể gian hiếm thấy. Nàng nghĩ sư phụ thu nhận đồ đệ là một nữ tử xuất thân hàn hàn như nàng nhất định là có liên quan đến thể chất âm hàn hiếm có này.

Ở Nhân tâm y quán học vài năm nàng cũng từng dùng chính máu của mình chế thuốc cho những người bị bệnh nặng. Sau đó bệnh liền khỏi hẳn, người đó đối với nàng vô cùng cảm kích. Chỉ là...

Sương Lan Nhi lâm vào trầm tư. Nàng vốn không nghĩ ra vì sao Thụy Vương lại tìm đến nàng, lại như thế nào biết nàng có thân thể hàn khí? Có thể có bao nhiêu người biết chuyện này? Chẳng lẽ sư phụ...

Thu Khả Ngâm lúc này híp hai mắt lại, lông mi cong lại như vàng trắng non.

Nàng đánh gậy suy nghĩ trong đầu Sương Lan Nhi, đột nhiên nói: “Ta bị bệnh này đã mấy năm, tìm đến rất nhiều danh y, ngay cả thái y trong cung cũng vô sách. Lại nói tiếp phải cảm tạ vị Lý Tông Viễn ở nhân tâm y quán, nếu không có ông ấy chỉ sợ bệnh này của ta chỉ có thể chờ chết. Ông ta không hồ là danh y, nhân tài hiếm thấy, chỉ ngồi bốc thuốc giữa dân gian đường phố thật sự là ủy khuất. Đến nay ta đã ứng cử ông ấy vào thái y viện rồi.” Dứt lời, nàng cố ý dừng lại, trên mặt nụ cười hoàn mỹ không có một chút tỳ vết nào, thật khiến cho Sương Lan Nhi khiếp sợ.

Mà giờ phút này vẻ mặt Surong Lan Nhi bị băng tuyết đông lại.

Tuy rằng nàng cũng đã có lần phỏng đoán trường hợp này nhưng chính bản thân lại cố đưa ra ngàn vạn yếu tố thuyết phục quyết phù nhận lý do ấy.

Sư phụ Lý Tông Viễn đối với nàng có ân rất lớn, một ngày làm thầy cả đời làm cha.

Sư phụ nàng như thế nào lại vì danh lợi mà bán đứng nàng? Không, nàng không tin, nàng không tin!

Nàng cuộn tròn nắm tay, chỉ thấy sau đầu nóng lên, ngực nhấp nhô không nói lên lời.

Thu Khả Ngâm buông mí mắt, không nhìn đến nàng, chỉ chậm rãi nói: “Trước đây Lý Tông Viễn đề nghị dùng máu xử nữ của người làm thuốc dẫn, vì thế chúng ta mới thỉnh Lan Nhi muối muối vào phủ. Chỉ tiếc có chút hiểu lầm gì đó làm cho Lan Nhi muối muối người... “Nàng dừng lại một chút, che dấu máu quang ánh lên tia oán hận. Nếu không phải Surong Lan Nhi kia không chịu khuất phục như thế nào mà sau này lại phát sinh thêm nhiều chuyện trần lan như thế?

Surong Lan Nhi vẫn không có kích động, nàng chỉ bình tĩnh ngồi, không mang theo bất cứ biểu tình gì. Một ngum lại một ngum, trong từng hớp trà lạnh lẽo chua sót, nàng đang nghĩ làm thế nào để ứng phó với Thu Khả Ngâm.

Thu Khả Ngâm tiếp tục nói: “Sau đại hỏa hoạn trong phủ, Lan Nhi muối muối người mất tích không thấy mà bệnh của ta lại không có chút tiến triển gì. Mấy ngày đó Tiêu Đình chàng gấp đến độ cơm không buồn ăn, ban đêm không thể ngủ, gầy đi không ít. Chúng ta phu thê năm năm, ta sao có thể nhẫn tâm nhìn chàng lo lắng đau khổ, nhiều lần vì ta mà tổn công vô ích. Nhiều lúc ta nghĩ muốn chết, chỉ cần không liên lụy đến chàng, ta thà để ông trời hiện tại đem cái mạng này của ta đi...”

Đối trá! Surong Lan Nhi trong lòng âm thầm mắng một tiếng.

“Mấy ngày sau quả nhiên ông trời không tuyệt đường sống của ta. Một lão cao nhân đắc đạo dạo chơi tứ hải, đi qua Thụy Vương Phủ. Vương gia thành tâm tiếp đãi, thỉnh hần chẩn bệnh cho ta, lại cùng lão đạo trưởng đó nói chuyện suốt một đêm. Sau đó biết được kỳ thực có một biện pháp có thể thay thế được máu xử nữ làm thuốc dẫn. Đó chính là dùng hoa tuyết nhận cùng với máu của nữ tử có thể chất hàn đồng thời chế thuốc, cứ bảy ngày dùng một lần, nhanh nhất một năm liền khỏi hẳn. Vương gia sau khi biết được vô cùng vui sướng, lúc đó trời còn chưa sáng, chàng cũng không kịp chuẩn bị gì liền xuất phát tới núi Ngọc Nữ ở thành Việt Châu.”

Thu Khả Ngâm giống như ngồi nhiều quá mà có chút mệt mỏi, ngoài khuôn mặt tái nhợt còn những chỗ khác nhìn thấy đều đỏ hồng.

Lúc này Surong Lan Nhi rốt cục cũng hiểu được thì ra Long Tiêu Đình vừa biết được tin tức liền đuổi tới thành Việt Châu, nhờ đó mới xảy ra chuyện sáng sớm tỉnh mơ nàng cùng hần hội ngộ ở dòng sông, mới có đêm mà hần giúp nàng thoát khỏi nguy hiểm dưới móng vuốt của ác thú. Chỉ sợ sau đó nàng vào Việt Châu thành còn hần trực tiếp vào núi Ngọc Nữ tìm kiếm thảo dược, có lẽ cũng là trùng hợp, có lẽ là thiên ý mới có chuyện nàng bị người cướp bóc, bị đánh ngã đem vào trong núi rồi tỉnh cờ lại được hần cứu giúp lần nữa.

Về chuyện hái thuốc, nghĩ đến Long Tiêu Đình cũng không có nhiều kinh nghiệm, vì thế hần ở trong núi Ngọc Nữ loay hoay mãi mới biết chính mình chuẩn bị không đủ, ít nhất phải có quần áo ấm mới có thể lên trên đỉnh núi. Trùng hợp nàng còn nói nàng biết thảo dược, hần lúc này mới mang theo nàng vào thành Việt Châu bắt tay vào chuẩn bị.

Thu Khả Ngâm lưu ý từng nét mặt Surong Lan Nhi dù chỉ là những biến hóa vi diệu, giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng lại cất lên, kích một cú trí mạng vào Surong Lan Nhi.

“Nghe thống lĩnh thị vệ nói Vương gia ở thành Việt Châu đã từng cứu người? Kỳ thật Tiêu Đình hần làm người xưa nay luôn lạnh lùng, không bao giờ quan tâm đến sự đời. Xem ra những lời đạo trưởng nói lần đó, chàng đều hoàn toàn làm theo. ... Thật sự là làm khó chàng...”

Surong Lan Nhi nhú mày, chờ Thu Khả Ngâm nói tiếp. Tuy rằng nàng biết Thu Khả Ngâm nhất định muốn đã kích nàng mà nàng cũng đã chuẩn bị tâm thế vững vàng. Chỉ là những lời nói của nàng ta vẫn là thật sự đâm trúng trái tim nàng, đâm vào rất sâu, rất sâu.

“Lão đạo trưởng liên tục nhắc nhở, hoa tuyết nhận là thứ hiếm có trong trời đất, chỉ có người thành tâm mới có thể thấy được. Nếu muốn tìm được hoa này thì phải dâng hương thành tâm, tắm rửa sạch sẽ, ăn nói lễ độ, không được uống rượu, tó y, ăn uống đều phải chay, lấy việc thiện tích công đức. Có câu có tâm nhất định sẽ được báo đáp, Tiêu Đình chàng quả thực thật tâm khiến cho trời xanh cũng phải cảm động, bởi vậy mới có thể tìm được hoa tuyết nhận trong truyền thuyết.”

Một khắc kia vẻ mặt Surong Lan Nhi bỗng chốc ngưng trệ, nàng cảm giác như bị dội nước đá vào mặt khiến thân thể nàng, ngay cả sợi tóc cũng đông lại thành băng.

Tuy rằng nàng thực sự không muốn tin tưởng lời nói của Thu Khả Ngâm nhưng thời điểm những lời ấy thốt ra nàng cơ hồ đều tin tất cả.

Bởi vì hết thảy những điểm nàng vốn không thể lý giải nổi giờ đã có lời giải thích rất hợp lý.

Nếu muốn tìm hoa này luôn phải dâng hương, tắm rửa sạch sẽ. Cho nên nàng luôn nghĩ thấy trên người hần luôn có một cỗ mùi hương bách hợp.

Không được uống rượu cho nên trước khi tìm được hoa tuyết nhận hần tuyệt nhiên không động vào một ly.

Tổ y, cho nên tuy trong ấn tượng của nàng hấn luôn mặc những bộ y phục kim bào chói mắt mà từ khi gặp hấn ở thành Việt Châu nàng chỉ thấy hấn mặc y phục màu trắng.

Ăn chay, cho nên khi ở bên suối trong núi Ngọc Nữ kia, mặc dù bắt được rất nhiều cá nhưng hấn cũng không động vào dù chỉ một chút.

Lấy việc thiện tích công đức, cho nên hấn xưa nay lạnh lùng đối với người ngoài thể nhưng lại ra tay cứu giúp nàng những hai lần.

Thì ra, sự thật lại tàn khốc đến như thế.

Một khắc kia, nàng cuối cùng đã rõ, trong trái tim vốn đã lạnh như băng, cứng như đá xuất hiện một khe nứt rồi cứ như vậy chậm rãi vỡ tung thành từng mảnh, kéo dài đến vô tận. . .

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Quà gặp mặt của mẹ chồng (1)

Còn nhớ rõ ngày đó, trời mưa không ngớt, trong tay hấn nắm chặt chiếc ô, một thân áo trắng quay người lại, đem chiếc ô duy nhất đưa cho nàng còn bản thân thì một mình đứng trong mưa.

Còn nhớ rõ đêm đó, bảo kiếm trong tay hấn dưới ánh trăng ánh lên một thứ ánh sáng âm u quỷ dị mà chói lòa, một đường kiếm nhẹ nhàng xoẹt qua, một màn máu huyết, tàn nhẫn mà xinh đẹp.

Còn nhớ rõ đêm đó, hấn đưa cho nàng chiếc áo choàng phẳng phất hương hoa bách hợp vẫn còn vương vấn sự ấm áp trên cơ thể hấn, cũng chính là sự ấm áp ôm lấy trái tim hoang mang bất lực của nàng.

Còn nhớ rõ một lần kia, nàng may mắn không bị bọn ác tặc kia vũ nhục, khi tỉnh lại nhìn thấy hấn đang ngồi ở vách núi, dùng một chiếc lá trúc dài mảnh mà có thể thổi lên một khúc nhạc động lòng người, cứ thế khắc sâu trong trí nhớ của nàng.

Nàng cũng chẳng thể quên được cái xúc cảm ấm áp khi làn môi hấn chạm vào bắp chân nàng, vì nàng mà hút máu độc ra, thậm chí còn không màng đến chuyện chậm trễ tìm hoa tuyết nhận kia, cứ như vậy mà phi xuống núi tìm giải dược cho nàng. Nàng cứ cho rằng nàng đã trở nên quan trọng. . .

Mà nàng cũng chẳng thể nào quên được giây phút khi hấn xông vào đại lao kéo nàng ra ngoài, bóng dáng ấy thực sự tiêu sái nhả nhận.

Cho đến hôm nay, ở giờ khắc này, điều nàng nguyện không muốn tin tưởng nhất là hấn chính là Thụy Vương, nàng thậm chí còn mong thời gian dừng lại ở những ngày tháng trước kia để nàng không phải cứ như vậy đón nhận sự thật tàn nhẫn này.

Thì ra, hấn đối với nàng tốt như vậy đều là vì Thu Khả Ngâm.

Mà nàng đến tột cùng lại làm ra những chuyện ngu xuẩn như thế.

Tìm được hoa tuyết nhận kia lại là vì người hấn thương.

Càng buồn cười hơn chính là không biết sự thành tâm của hấn hay là bởi sự xi ngốc đại dột một lòng báo ân của nàng cuối cùng làm cảm động trời xanh?

Ngoài cửa sổ, tiếng mưa rơi mỗi lúc một lớn hơn, gió thổi mạnh quật vào hai má nàng, coi như chính là cái tát thức tỉnh, mắt nàng vừa cay lại vừa đau.

Nàng chính là điên rồi? Thụy vương phủ đích thực là nhà giam đối với nàng, mà Thụy Vương cũng chính là kẻ thù không đội trời chung với nàng, nàng đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì? Đến cuối cùng sao lại bỗng chốc mất đi phương hướng?

Nàng găt gao cắn môi dưới cho đến khi tím lại, chỉ hi vọng sự đau đớn trên thân thể có thể khiến nàng thanh tỉnh lại.

Mà lúc này Thu Khả Ngâm đang cúi đầu thường thức móng tay son đỏ của mình, nàng nhìn Surong Lan Nhi, khóe môi nhếch lên lộ ra một nụ cười khó lường.

Chẳng mấy chốc.

Bên ngoài trường có một bóng dáng đứng đó, một giọng nói nam tử truyền vào:

“Vương Phi, thuốc dẫn đã chuẩn bị tốt.”

Thu Khả Ngâm lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, vội nói với Đan Thanh: “Là Trầm thái y, mau mau mời vào.”

Một nam tử quan bào xanh lam bước vào, trên tay hắn bưng một chiếc khay gỗ sơn đỏ, trên đó là một cái bát sứ trắng, bên cạnh còn có một con dao bạc. Hắn nhìn Thu Khả Ngâm rồi sau đó hướng với người phía trên cung kính hành lễ nói: “Vương phi, vì thần tới lấy máu làm thuốc.”

Thu Khả Ngâm cũng không nói nhiều, tay chỉ vào Surong Lan Nhi đang ngồi phía dưới: “Trẫm thái y, vị này chính là Lan phu nhân.”

Trầm Mộc Vũ gật đầu, bưng khay đặt ở trên bàn cạnh Surong Lan Nhi, hắn chung thủy chưa từng ngẩng đầu, vẫn thái độ cung kính, bình tĩnh nói: “Lan phu nhân, đặc tội.”

Lúc này trong phòng ánh sáng lo lỏi, chiếu vào lưỡi dao bạc làm ánh lên thứ ánh sáng như muốn đâm thủng đôi mắt. Mà ánh sáng ấy dừng lại trên người Surong Lan Nhi càng như muốn cắt lên thân hình mảnh mai đơn bạc của nàng.

Không khí ngưng đọng, trầm mặc, thời gian cũng như ngừng trệ, trôi qua cực kỳ chậm chạp.

Chờ đợi một lúc, Thu Khả Ngâm phẩy phẩy chiếc quạt trong tay. Che khuất khuôn mặt, nàng cất tiếng nói, thanh âm kéo dài như tơ, lại giống như đem theo muôn vạn sự thê lương oán hận, lại giống như tiếng khóc ầm ầm thấp thoáng: “Lan nhi muội muội, ốm đau đã tra tấn ta đã... nhiều năm rồi. Ta vốn đã sớm tuyệt vọng, không nghĩ đến còn có ngày hôm nay, nhận được sự giúp đỡ của Lan nhi muội muội, ta thật sự vô cùng cảm kích, chỉ là khổ cho thân thể của Lan nhi muội muội, điều này làm ta thật sự vô cùng áy náy. Trẫm thái y, không biết cứ bảy ngày lại lấy một chén máu, Lan nhi muội muội có thể chịu đựng được hay không?”

Trầm Mộc Vũ xoay người: “Hồi bẩm Vương Phi, chắc chắn sẽ có tổn thương.”

Thu Khả Ngâm tựa như làm ra vẻ do dự, chần chừ nói: “Như vậy... Ta thật sự không muốn làm khổ Lan nhi muội muội... Thân thể tàn tạ này của ta, đến cuối cùng còn muốn hại bao nhiêu người... Thật sự còn không bằng chết đi...” Nàng biểu hiện như không thể thốt lên thêm lời nào nữa, hai dòng lệ nóng hổi chậm rãi chảy ra, lăn dài trên khuôn mặt rồi chảy xuống.

“Vương phi, người xin đừng nói như vậy!” Đan Thanh “bụp” một tiếng quỳ rạp xuống bên chân Thu Khả Ngâm, khóc nức lên đến không kiềm chế được.

Một chủ một nô tài, cùng nhau khóc. Tình cảnh này thật làm người ta nhìn mà cũng muốn khóc theo.

Surong Lan Nhi nhìn hai người phía trên đang diễn trò, trong ánh mắt đầy sự khinh thường. Thu Khả Ngâm chắc hẳn chính là dùng những lời nói cùng hành động xuất sắc này mà lừa được không biết bao nhiêu người.

Giờ phút này nếu như nàng không chịu cứu Thu Khả Ngâm chỉ sợ không phải tất cả mọi người sẽ chỉ trích nàng sao, thật sự là chuyện cười cho thiên hạ.

Nàng nghĩ rồi nhẹ nhàng vươn tay ra, thân nhiên nói với Trẫm thái y: “Động thủ đi.”

Trầm Mộc Vũ lúc này mới ngẩng đầu nhìn nữ tử trước mắt. Y phục trắng tinh thuần khiết, chỉ có cổ áo là thêu một bông hoa lan kiều ngạo, đơn giản mà đẹp, trên người không một trang sức, dung mạo hồn nhiên tựa “thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều sức”

(đại khái nghĩa là: dưới dòng trong xanh sen nở rộ, lấy trời xanh tựa làm trang sức)

Trong lòng hắn không khỏi thờ dãi một tiếng, một thân thanh thoát đến khác lạ cùng với sự thâm sâu như một hồ nước không thấy đáy như thế nào có thể dung hòa cùng một chỗ?

Bất quá, cái đó cùng với hắn có đâu có quan hệ gì. Hắn chỉ cần làm đúng chức trách của mình là đủ. Nghĩ đến đây, hắn nhú mày, vứt bỏ những tạp niệm trong đầu, lấy chiếc bát sứ bên trong gần một nửa là chứa nước đặt bên dưới, con dao sắc nhọn trong tay không chút do dự hạ xuống ngón tay của Surong Lan Nhi.

Trong phòng lặng ngắt như tờ, còn có thể nghe thấy tiếng máu chảy, từng giọt từng giọt rơi tí tách rơi xuống chiếc bát nhỏ.

Trong chiếc bát sứ trắng bạch, nước dần dần mát lạnh, từng giọt từng giọt lay động, máu rơi xuống ngày một nhiều hơn, dần dần không còn nhìn thấy đáy bát, tất cả chỉ còn là một màu đỏ.

Thu khả Ngâm đã sớm dừng khóc, nàng ngồi dậy, mắt thấy máu tươi ngày một tụ lại trong bát nhiều hơn mà thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Không bao lâu, Trầm Mộc Vũ đã lấy đủ máu, hắn thay Surong Lan Nhi băng bó lại miệng vết thương, đứng dậy hồi bẩm: “Vương Phi, vì thần đi chế thuốc, một canh giờ sau sẽ xong.” Dứt lời hắn liền bưng cái khay lên rồi dời đi.

Trong phòng, bởi vì Trầm Mộc Vũ rời đi mà lại một lần nữa rơi vào trầm mặc. Nhưng

bất đồng chính là mọi lần đều là Thu Khả Ngâm đánh vỡ sự trầm mặc ấy mà lần này lại là Surong Lan Nhi.

Nàng hai tròng mắt sáng phủ lên một lớp hàn khí, thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng: “Thu Khả Ngâm, ngươi cho là hôm nay ngươi lấy máu của ta thì tất cả đều đã xong sao?”

“Câm mồm! Ngươi sao dám hô thẳng tặc danh của Vương Phi, loại người hạ đẳng

như ngươi xứng sao?” Đan Thanh nói như hét lên.

Sương Lan Nhi hừ nhẹ một tiếng: “Không sai, ta là kẻ hạ đẳng. Dừng mệnh của kẻ hạ đẳng như ta đây đòi lấy cái mạng cao quý của Vương Phi các ngươi, ngươi nói như vậy có đáng giá hay không?”

Thu Khả Ngâm mảy liễu hơi hất lên, thần sắc vốn trấn định hơi trùng xuống: “Ngươi có ý tứ gì?”

Sương Lan Nhi thần nhiên nói: “Cứ bảy ngày lấy của ta một chén máu tươi suốt một năm, mà cũng có thể lâu hơn. Không biết Vương Phi làm thế nào có thể cam đoan ta có thể sống đến lúc đó?”

“Ngươi đây là... muốn uy hiếp ta?”

“Dù sao ta cũng chỉ là một cái tiện mệnh, có gì phải thành toàn cho các ngươi? Cho tới hiện giờ, ngươi còn có cái gì có thể không chế ta?” Sương Lan Nhi giận đến tím mặt, khinh miệt mà nói. Thời gian một năm, nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng chẳng ngắn. Nàng có thể chôn thoát hoặc cũng có thể ở lại vạch trần bộ mặt thật của Thu Khả Ngâm. Tóm lại, nàng nhất định không để người khác thao túng mình.

Không khí lại một lần ngưng trệ.

Trong căn phòng rộng lớn, khói hương chậm rãi lượn lờ, không gian cứ như vậy bị phủ bởi một lớp sương mù lại hòa cùng với hơi thở rét lạnh.

Trong lúc giằng co thì chợt có một thanh âm còn rét lạnh hơn truyền đến: “Nàng không có lợi thế nhưng bản cung có.”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Quà gặp mặt của mẹ chồng (2)

Sương Lan Nhi ngạc nhiên quay đầu lại.

Một tiếng kết vang lên, cánh cửa vốn khép hờ chợt bị đẩy ra.

Người đi tới bước chân trầm ổn, từng bước từng bước rơi xuống mặt đất như sét đánh kinh hoàng, giống như mang theo một loại cảm giác bức bách vô cùng. Tiếng bước chân như vậy lại rơi trên tấm thảm Tây Vực mềm mại.

Ngay sau đó là tiếng châu ngọc lạnh canh đập vào nhau. Một thân cung trang gấm vóc đỏ rực lóa mắt, tư thái cao xa thâm trầm, vững vàng như núi Thái Sơn.

Sương Lan Nhi cơ hồ liếc mắt một cái liền đoán ra thân phận của người mới đến, khí chất như vậy, cao quý như vậy, từ dung mạo cho đến sự lãnh lùng mà trong trẻo giống hệt Long Tiêu Đình, ngoài đương triều lừng lẫy Đao quý phi thì còn ai vào đây?

Thu Khả Ngâm vừa nhìn thấy Đao quý phi đích thân tới, vội vàng tựa vào tay của Đan Thanh đứng dậy chào đón, không dám chậm trễ, khẩu thần thính an. Nàng tiến lên đỡ lấy tay của Đao quý phi, chậm rãi nói: “Bác, người đã tới rồi.”

Thu Đao Minh làm bộ liếc Thu Khả Ngâm một cái: “Bản cung có thể không đến sao? Nếu không đến, đường đường là vương phủ lại để cho gà chó làm loạn.” Dứt lời, hai tròng mắt nàng tối đen lại quét về phía Sương Lan Nhi.

Con người như vậy, vừa đen lại vừa thâm thúy, sâu sa không nhìn thấy đáy, lại giống như trống rỗng đến vô cùng vô tận. Bị ánh mắt như vậy nhìn, Sương Lan Nhi cảm thấy sau lưng rét lạnh, mồ hôi thấm ướt lưng áo.

Thu Đao Minh cười lạnh, đi qua Sương Lan Nhi. Cùng Thu Khả Ngâm ngồi xuống, ho nhẹ hai tiếng nói: “Khả Ngâm a, ngươi thế nào lại không biết quản giáo cho tốt, còn đâu thể diện cho Thụy vương phủ.”

Thu Khả Ngâm vội vàng nói: “Dạ, bác giáo huấn rất phải.”

Thu Đao Minh lại nói: “Chúng ta Thu gia đều là những người từng trải lại giỏi giang, nhìn ca ca ngươi Đình Lan kia, tuổi trẻ đã thống lĩnh đại quân dẹp loạn biên cương, vô cùng tuân thủ. Ngươi đáng ra phải xuất ra vài phần khí phách của Thu gia ta, thời điểm nào mà còn chỉ biết trở mặt ra nhìn, trong cung còn chưa đủ bận hay sao mà cứ khiến ta phải bận tâm?”

“Dạ, bác” Thu Khả Ngâm thanh âm ngọt ngào, lại như làm nũng nói: “Bác, Quế ma ma đâu, cháu tưởng sáng sớm đã đến đón tiếp bác, như thế nào giờ lại không thấy bóng dáng đâu?”

Thu Đao Minh nhẹ nhàng vỗ vỗ vào tay nàng: “Ta để cho nàng đi ra ngoài làm việc rồi. Tiếc cho ta để người của mình ở lại bên ngươi nhiều năm như vậy. Như thế nào nàng vừa mới không ở bên cạnh, ngươi lại...”

“Bác à, xin bác bớt giận. Cháu nghe nói bác đến mà vô cùng mong đợi, sớm đã chuẩn bị nước trà mơn ươm lạnh mà bác thích nhất, tiêu trừ nóng bức.” Thu Khả Ngâm giọng nói vô cùng thân thiết, vội phân phó người hầu: “Đan Thanh, thất thần ở đây làm gì, còn không mau đi lấy đến đây.”

Thu Đoan Minh mặt mày vốn đang nghiêm lại cũng thả lỏng ra, lấy tay điểm nhẹ lên trán Thu Khả Ngâm: “Ngươi đấy, những cái khác bản lĩnh không thấy đâu, chỉ thấy mồm miệng ngày càng ngọt.”

Thu Khả Ngâm nũng nịu nói: “Bác, Lan nhi muội muội nàng còn đứng đó...”

Mời vừa rồi Đoan quý phi đến, Sương Lan Nhi đã đứng lên. Bất luận là thân phận gì dù sao cũng là trường bối, nàng không thể vô lễ.

Thu Đoan Minh nâng tay gạt một chút tóc mai, phi phi tiểu tiểu nhìn Sương Lan Nhi: “Nga, thiếu chút nữa đã quên còn có người ngoài.” Nói xong, nàng hạ mí mắt, ánh mắt chợt trở nên lợi hại, lạnh nhạt nói: “Như thế nào, nhìn thấy bản cung còn không biết hành lễ. Cha mẹ của ngươi chưa từng dạy ngươi hay sao? Quả nhiên là con cái xuất thân dê tiện không được rèn luyện hàng ngày. Trông cái đáng ngươi như vậy liền có thể tưởng tượng cha mẹ ngươi cũng dê tiện thế nào.”

Sương Lan Nhi gắt gao nắm chặt tay, nàng tuy là xuất thân con nhà thường dân, cha mẹ nàng từ khi nàng còn nhỏ xưa nay luôn cận kề tỉ mỉ dạy dỗ nàng đối với cấp bậc lễ nghĩa không thể xem nhẹ. Kỳ thật lúc Đoan quý phi tiến vào, nàng đã đứng dậy làm lễ nạp thái, chỉ là Đoan quý phi khinh thường mà thôi. Hiện tại nghe bà ta tìm mọi cách châm chọc cha mẹ nàng, nàng bất giác trong lòng vô cùng tức giận.

Nàng cố gắng kìm chế sự phẫn nộ, mặt không đổi sắc nói: “Lễ giáo trong cung ta không hiểu. Ta chỉ biết sau khi xuất giá, quý phi nương nương ngài chính là mẫu thân của ta. Mẫu thân đại nhân chưa từng dạy Lan nhi hành lễ như thế nào, nếu có chút không chu toàn, mong rằng mẫu thân đại nhân thứ tội.”

Giọng nói thanh thúy cất lên, bên ngoài gió mạnh đã ngừng chỉ còn những cơn gió nhẹ nhưng mang theo hơi lạnh luồn qua từng song cửa mà thổi vào, triệt để làm thanh tĩnh ý nghĩ nhiều người.

Thu Đoan Minh ánh mắt như bị kìm hãm, thần sắc lạnh đi. Quả là một nha đầu nhanh nhẹn nhanh miệng, vừa rồi châm chọc cha mẹ nàng dê tiện, nha đầu này liền chuyển sang nhận mình làm mẫu thân đại nhân. Kia chẳng phải giống như nàng đang tự mắng mình sao? Nàng thế nhưng lại bị nha đầu kia chơi một ván? Một câu “mẫu thân đại nhân” kia nàng không nhận cũng không được, mà nhận cũng không phải. Xem ra Sương Lan Nhi so với trong tưởng tượng của nàng khó đối phó hơn rất nhiều.

Đúng lúc đó Đan Thanh trở lại, cung kính dâng trà lên, nhất thời đánh vỡ thế cục tiến thoái lưỡng nan này.

Thu Đoan Minh tiếp nhận ly trà, trong ly nồng đậm hương hải đường, mùi thơm nhẹ nhàng tỏa khắp phòng. Nàng nhẹ nhàng nhấp một ngụm, từ trong tay áo lấy ra một hộp gấm, đưa về hướng Sương Lan Nhi, nói: “Thôi. Mặc kệ như thế nào, ngươi đã vào Thụy vương phủ này thì từ nay về sau cũng là người của Thụy vương. Bản cung chuẩn bị cho ngươi một món quà gặp mặt.”

Sương Lan Nhi nhìn hộp gỗ trong tay Đoan quý phi, trong lòng biết có vấn đề, chần chờ một chút, cuối cùng nàng cũng tiến lên tiếp nhận, nói: “Tạ ơn quý phi nương nương ban cho.”

“Mở ra nhìn xem” Thu Đoan Minh thần nhiên nói, cũng không giương mắt lên nhìn.

Không biết tại sao trong lòng Sương Lan Nhi có một dự cảm xấu, nàng cầm lấy chiếc hộp mà tay run run không cầm được. Ngón tay run rẩy lại gần chốt mở rồi cạch một tiếng, nắp hộp bật ra.

Chỉ thoáng nhìn qua.

“A” một tiếng hét kinh hãi đã bị Sương Lan Nhi nuốt lại trong cổ họng. Chiếc hộp trong tay kịch liệt run rẩy, thiếu chút nữa là rơi xuống đất. Nàng vội đóng chiếc hộp lại, lòng bàn tay thấm ướt mồ hôi.

“Như thế nào? Có vừa lòng với lễ vật của bản cung không?” Thu Đoan Minh lại cúi đầu hóp một ngụm trà mơn, sau đó mới ngẩng đầu hướng về phía Sương Lan Nhi lạnh lùng cười.

Giờ phút này, ở khóe miệng của nàng vẫn còn vương lại một chút nước trà đỏ, trông vô cùng diễm lệ, thế nhưng trong mắt Sương Lan Nhi lại giống như quỷ hút máu người thật sự khiến cho người ta thập phần sợ hãi.

Sương Lan Nhi cắn răng lùi về sau một bước, ánh mắt tức giận cơ hồ muốn bật ra ngoài, giọng nói run rẩy: “Ngươi đã làm gì bọn họ?”

Giờ khắc này nàng tự cảm giác được bản thân đã dần mất đi độ ấm, chỉ còn sự lãnh lẽo đến chết lặng.

Trong chiếc hộp gỗ ấy rõ ràng là một ngón tay, mà trên ngón tay ấy chính là một chiếc nhẫn ngọc đã cũ, theo năm tháng còn có thể thấy rõ những vết nứt. Kia rõ ràng chính là nhẫn của mẫu thân nàng, mà ngón tay kia cũng chính là... của mẫu thân nàng...

Theo ngón tay ấy nhìn ra máu vẫn chưa hẳn khô lại, hiển nhiên là mới có ngày hôm nay. Giờ phút này nàng đứng là không biết nên may mắn cha mẹ có lẽ vẫn còn sống trên nhân gian hay là nên đau đớn bọn họ giờ phút này phải chịu tra tấn, đau đớn giày vò.

Mà nàng rốt cuộc cũng hiểu được hàm ý trong câu nói của Đoan quý phi lúc mới vào cửa “Nàng không có lợi thế nhưng bản cung có.”

Chương 31: Ta đối với ngươi chỉ là đồng cảm

Vẫn là gừng càng già càng cay.

Thu Đoan Minh môi đỏ lộ ra nụ cười đắc ý. Ý vị như vậy có lẽ cần phải trải qua nhiều sự đời có lẽ mới thấm thía nổi.

Lời nói tiếp theo của bà làm cho Surong Lan Nhi lúc này chỉ có thể hình dung như một đoá sen đã đến lúc héo tàn tro trọi giữa hồ, con người đen láy bỗng chốc mất đi thần thái vốn có của nó.

Lời nói của Đoan quý phi quả thực lời ít ý nhiều: quan thất phẩm Lý Tri Hiếu là gian tế của Bắc Di Quốc, trà trộn vào đội cấm vệ quân bảo vệ Tường Long Quốc, mục đích đánh cắp bản đồ bố cục phòng thủ. Phụ thân nàng Surong Liên Thành từ trước đến nay lại qua lại cùng với Bắc Di Quốc, sau đó còn trợ giúp Lý Tri Hiếu đánh cắp cơ mật. Hôm nàng gả cho Lý Tri Hiếu, kỳ thật tới tham gia yến tiệc lúc đó có không ít khách nhân là người Bắc Di Quốc giả trang. Người Bắc Di Quốc bình thường mà nói rất khó có thể trà trộn vào trong thành, Lý Tri Hiếu giả danh nghĩa lợi dụng tiệc cưới cùng với việc cạy vào chút quyền, lấy được lệnh thông hành đưa những người Bắc Di Quốc vào trong thành, chuẩn bị thời cơ ở Sùng Võ Môn tạo ra một cuộc hỗn loạn, từ đó đắc lợi.

Tuy nhiên trên đời này khó có thứ gì giữ được bí mật, việc này cuối cùng cũng bị lộ tin tức. Triều đình vì thế phải mật thám giết hết khách nhân trong tiệc cưới hôm đó, còn Lý Tri Hiếu thì lại phải tìm một cái cớ khác, dẫn ra bên ngoài Sùng Võ Môn xử quyết.

Lúc đó cũng vừa vặn người của Thụy Vương phủ biết được nàng chính là người có thể chất âm hàn mà họ đang muốn tìm, mà nàng lại đang được gả cho người khác, lúc này liền âm thầm xuất động nhân mã bắt cóc nàng đi. Cũng là muốn lấy một cái cớ mà nạp nàng làm thiếp.

Mà theo như ý tứ của Đoan quý phi, sau khi chuyện của Lý Tri Hiếu bị phanh phui, tất cả đồng đảng dư nghiệt kể cả người nhà toàn bộ bị xử tử, trẻ con thì bị lưu đầy biên cương. Hiện tại phụ mẫu của nàng lại ở trong tay bà ta, còn những người thân khác thì đều không rõ sống chết.

Cũng theo như lời nói của Đoan quý phi thì chính là phải sạch mối quan hệ giữa những chuyện phát sinh này với Thụy Vương phủ. Quả thực là chuyện đáng cười.

Surong Lan Nhi đương nhiên không tin những lời nói đó, nàng lúc này hỏi lại: “Cha ta chỉ là một thường dân, vì có gì lại thông đồng với địch? Không chỉ thế bao năm này ông đều ốm nặng nằm giường, sao có thể làm ra những chuyện như vậy?”

Thu Đoan Minh vẫn giữ nguyên cái thần thái cao cao tại thượng kia, hô hấp chậm rãi mà lạnh lùng, lời nói vừa bật ra khỏi miệng liền khiến cho Surong Lan Nhi á khẩu không thể trả lời được.

“Chê cười! Chuyện xử án của triều đình, cùng bản cung có quan hệ gì sao? Còn nữa Surong Liên Thành từng nhậm chức thái y trong cung, mười lăm năm trước còn tham gia mưa hại thái tử, sau đó bị giáng tội. Hắn ốm đau nằm giường như vậy chính là hậu quả của việc bị Hoàng thượng trừng trị khi đó. Ngươi lúc đó chỉ là một đứa trẻ thì biết cái gì? Ngươi làm sao có thể kết luận hắn vô tội?”

Một khác kia, Surong Lan Nhi thật sự chấn kinh.

Mười lăm năm trước, nàng cùng lắm cũng chỉ ba tuổi, ngây thơ không biết thế sự. Trong nhà xưa nay bàn hàn, nàng vẫn nghĩ thân thể phụ thân không tốt, không có tiền chữa bệnh, nào biết được...

Nàng lúc này đột nhiên nhớ tới, hồi nhỏ lúc lợi vô ý tìm thấy một quyển sách y học, nàng vừa xem qua liền mê mẩn, còn âm ỹ nói muốn đi học y, lúc ấy phụ thân cực lực phản đối, cuối cùng vẫn là nhờ mẫu thân tận lực khuyên nhủ nàng mới cơ hội trở thành học đồ của Nhân Tâm y quán. Nàng còn nhớ rõ phụ thân vẫn luôn khen nàng có khả năng y học thiên phú trời cho.

Nguyên lai thiên phú trời cho ấy... là di truyền từ phụ thân.

Thu Khả Ngâm thấy Surong Lan Nhi sừng sốt không nói được gì, chiếc quạt trong tay khẽ phe phẩy, khẽ sát người Thu Đoan Minh nói: “Vốn là không muốn nói cho Lan nhi mọi người biết chuyện này, cũng chỉ là bất đắc dĩ... Aiiii...”

Thu Đoan Minh thần sắc lạnh lẽo nói: “Surong Lan Nhi, ngươi nghe cho kỹ. Triều đình cho rằng đêm đó ngươi đã chết trong vụ bao vây tàn sát, bản cung cho ngươi một thân phận mới, chỉ nữ quan huyện Tô Châu, năm nay vừa tròn 29, mà lại cùng họ cùng tên với ngươi, năm nay bất hạnh chết non, giờ đó sẽ là thân phận mới của ngươi. Ngươi có thể sống đến nay chính là nhờ ơn của Thụy Vương phủ, ngươi hãy nhớ kỹ điều này!”

Surong Lan Nhi thần sắc có chút kinh sợ, giống như hồn muốn bay ra khỏi xác, mắt hồn mất vía. Nàng nhớ rõ Long Đăng từng nói với nàng rằng nàng sớm đã bị gạch tên tiêu hộ, xem ra Long Đăng điểm ấy không có lừa nàng. Bất quá nàng rõ chắc chắn trong đó còn có nội tình, không thể đơn giản như vậy. Những lời này Đoan quý phi nói hết sức quanh minh chính đại, nhưng có lẽ căn bản đã bị Thu gia hạ quỷ kế.

Mãi sau nàng mới tìm lại được thanh âm: “Quý phi nương nương, ngài nói cho ta biết mọi chuyện như vậy, hà có gì còn phải cắt đứt ngón tay của mẫu thân để thỏa hiệp?”

Thu Đoan Minh hừ lạnh một tiếng: “Điều dân khó chơi, người mấy lần chạy trốn, thật không biết tốt xấu. Bản cung đây chính là cho người một cảnh cáo. Mệnh của cha mẹ người đều ở trong tay bản cung, người tốt nhất nên biết thức thời một chút.”

“Ta hiểu được.” Sương Lan Nhi gắt gao nắm lấy góc áo, cắn răng bật ra từng từ.

“Hiểu được là tốt rồi. Về phần Vương gia, cái gì nên, cái gì không nên nói người tốt nhất nên kín miệng. Không còn gì nữa thì lui xuống đi.”

“Vâng”

Sương Lan Nhi chậm rãi lui về phía cánh cửa, trong mắt nàng là hình ảnh Đoan quý phi cùng Thu Khả Ngâm cười đùa nói chuyện, hai khuôn mặt tinh xảo trong mắt nàng dần dần trở nên vụn vỡ.

Trong lồng ngực nàng lúc này khó có thể kiềm chế kích động. Nàng chỉ mệnh đơn bạc bấy lâu bị người ta khinh chế tận huyệt, đến tột cùng phải làm như thế nào mới có thể rẽ mây nhìn thấy mặt trời? Chẳng lẽ cứ tiếp tục phải nhẫn nhục chịu đựng như thế hay sao?

*** **

Thời điểm hoàng hôn buông xuống, thời tiết nóng bức mấy ngày hôm nay bỗng được trận mưa bất chợt đến tẩy rửa đến hầu như không còn.

Lạc công công an bài cho Sương Lan Nhi đến một nơi ở mới, gọi là Túy Viên, cũng là nơi hẻo lánh nhất trong phủ.

Sương Lan Nhi thay một bộ y phục mới tím nhạt, ngồi ở bên cửa sổ nhìn rằng mây đỏ ứng cuối ngày in trên mặt hồ không một gợn sóng, bất giác thần thần rơi vào suy nghĩ xa xăm.

Long Tiêu Đình từ trong cung về đến vương phủ, cũng không biết tại sao đầu tiên lại đến hỏi Lạc công công rồi đi tới chỗ nàng ở. Khi hắn bước vào phòng, trong mắt là hình ảnh nàng đang ngồi một tay nâng má, cả người đắm chìm trong ánh nắng chiều.

Màu đỏ mờ mờ nhè nhẹ như sương mù lượn lờ giờ phút này như dừng lại trên thân thể nàng, hơi thở ngưng trọng yên tĩnh đến khác thường. Mà trong ánh mắt đỏ dần là một cảm giác yếu ớt hoang mang.

Trong khoảnh khắc ấy, cước bộ của hắn dừng lại, cứ đứng im một chỗ.

Hồi lâu, khi màn đêm đã buông xuống, màu đen dần dần bao trùm lấy vạn vật, cung nữ Tiểu Tích được an bài đến cho Sương Lan Nhi đi vào thắp đèn, nhìn thấy Long Tiêu Đình đang đứng ở cửa, không khỏi hoảng sợ, vội nói: “Vương gia, ngài như thế nào lại...”

Sương Lan Nhi nghe thấy tiếng nói chợt hoàn hồn.

Quay đầu nhìn lại, dưới ánh sáng le lói áo choàng của hắn vẫn ánh lên từng hồi kim quang. Cao quý như vậy mới chân chính là hắn.

Hắn không còn là nam tử cô tuyệt thanh lưu khoác trên mình y phục trắng ngần thanh thoát như xưa nữa.

Một nụ cười bi thương, nàng thần nhiên nói: “Vương gia, ngài tới làm gì?”

Hắn im lặng một lát, đưa cho Tiểu Tích hộp gấm cầm trên tay rồi phân phó cho nàng lui xuống trước, hắn nói: “Ta cảm tội cho nàng một chút đồ trong hoàng cung giúp bồi bổ máu.”

Nàng cười lạnh, cười như dường như không thể kiềm lại được: “Vương gia chính là sợ ta không có nhiều máu, nếu mà chết sớm thì không thể cứu được Vương phi của ngài sao? Cho nên mới đến đến mấy thứ bổ máu này? Thật là không giám nhận. Ta dù là tiện mệnh nhưng nhất định sẽ tự mình bảo trọng, không cần Vương gia quan tâm.”

Hắn nhẹ cau mày, cũng không đáp lại, ngừng một lúc, hắn đột nhiên dịu dàng nói: “Mẫu phi... Có phải làm khó dễ nàng?”

Giọng nói của hắn thâm trầm có, thần nhiên có mà lại ôn nhu dường như làm say lòng người.

Câu hỏi như vậy...

Mọi chua xót trong nàng lúc này như nẩy lên từng đợt, nàng cố khắc chế đem nước mắt bức lại nhưng cũng không ngăn được từng giọt nước như những hạt trân châu trong suốt chảy xuống. Hắn đang làm cái gì vậy? Là quan tâm nàng? Nàng hận nhất không thể tát mình một cái, quan tâm này, đối với nàng mà nói không khác nào lăng trì cùng tra tấn, đau tận tâm can.

Nàng nói từng chữ “Không có”. Mỗi chữ như một dao đâm vào trái tim. Đoan quý phi cảnh cáo nàng trước mặt Long Tiêu Đình phải ăn nói cẩn thận, nàng đoán hắn nhất định cũng không biết toàn bộ sự việc. Cho dù vậy, hắn cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

Nàng nhìn thẳng vào trong mắt hắn. Cho dù nàng có bao nhiêu ủy khuất thế nhưng cũng chẳng biết phải chia sẻ cùng người nào.

Ánh mắt hần bình tĩnh cơ hồ như không có chút tình cảm nào, thật lâu sau, hần nhẹ nói: “Vậy là tốt rồi.”

Lúc này Chiêu Mặc ở Khả Viên chạy đến, vội hành lễ với Long Tiêu Đình: “Vương gia, Vương phi hỏi ngài khi nào thì qua dùng bữa tối?”

Phía sau hần là đêm tối vô tận giống như bao trùm địa ngục. Chậm rãi xoay người, hần đang muốn rời đi.

Đột nhiên Surong Lan Nhi nói: “Từ từ, ta có một chuyện muốn hỏi ngài.”

Hần dừng lại cước bộ.

Nàng ngơ ngẩn nhìn ánh trăng qua từng song cửa sổ, hàng vạn hàng vạn câu muốn hỏi cuối cùng ngưng tụ lại chỉ còn mấy chữ: “Vì sao lại cứu ta?”

Hần chỉ hơi xoay người, cho nên cũng không thấy rõ biểu tình trên khuôn mặt, rất lâu không nói lời nào.

Trong phòng tĩnh lặng như tờ, Chiêu Mặc thức thối đã sớm lui ra, bốn phía xung quanh còn có thể nghe thấy tiếng gió thổi nước động.

Ánh trăng thừa thốt hắt lên thân hình cao lớn của hần, phản chiếu lên mặt đất một cái bóng đen thật dài. Hần lúc sau mới nhẹ giọng nói: “Ta đối với người, chỉ là đồng cảm.”

Nói xong, phát tay áo rời đi.

Nàng lạnh người nhìn bóng dáng hần khuất dần, không một giọt lệ nào rơi xuống nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Hợp trà yến (1)

Thời gian thấm thoát trôi đi, mới vậy mà đã hơn một tháng.

Surong Lan Nhi từ sau ngày hôm đó không còn gặp lại Long Tiêu Đình, trừ việc hần nhiều lần phản phó người mang xiêm y trang sức cùng những vật dụng khác đến thì cơ hồ không còn bất cứ tin tức nào về hần nữa.

Bên trong Túy Viện mỗi ngày đều đóng cửa kéo dèm, âm đạm so với lãnh cung dường như chẳng có gì khác biệt. Trừ bỏ mỗi ngày đều có thái y Trầm Mộc Vũ đến xem bệnh thì nơi này không ai nguyện ý đặt chân đến. Trái lại chim chóc từng đàn lại rất thường xuyên ghé thăm.

Trong vòng một tháng, Trầm Mộc Vũ cứ cách bảy ngày đều sẽ lấy của nàng một bát máu tươi, thời gian còn lại thì giúp nàng băng bó lại vết thương và thay thuốc. Vài lần như thế, tay nàng chẳng mấy chốc đã đầy những vết cắt, vết cũ chưa lành lại thêm vết mới.

Ngày hôm sau, Surong Lan Nhi quan sát dung mạo tuần tú của vị thái y Trầm Mộc Vũ này. Hần đang kiểm tra miệng vết thương cho nàng, nàng do dự một hồi lâu, rốt cục cũng mở miệng nói: “Trầm thái y, kỳ thật người không cần ngày nào cũng phải đến. Ta cũng là một thầy thuốc, tự bản thân ta có thể chăm sóc tốt cho bản thân, người chỉ cần để lại chút được ở đây là tốt rồi.”

Trầm Mộc Vũ chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt xưa nay vốn bình tĩnh lộ ra một tia cười: “Chăm sóc cho Thụy Vương phi cùng phu nhân là chức trách của vi thần.”

Surong Lan Nhi tầm mắt dừng lại trên quan phục màu tím của hần, thật lâu sau mới thờ dãi nói: “Nếu là người khác thì khẳng định đến nơi của Vương phi đã là đủ, làm gì đến đây để mà lãng phí thời gian.”

Trầm Mộc Vũ cúi đầu, cẩn thận thay được cho nàng, hần thân nhiên nói: “Đối với vi thần mà nói, bệnh nhân không cần biết thân phận cao hay thấp, bất luận là cao quý hay kẻ hèn, chức trách của vi thần chính là tận tâm hết sức.”

Trầm tư trong nháy mắt, nàng chậm rãi nói: “Trong mấy ngày tuyết rơi này, đại nhân đưa than sưởi ấm đến, nhân tình này Lan nhi nhất định khắc trong tim.”

Trầm Mộc Vũ có chút sững sốt, nâng mắt nhìn vào đôi mâu trung trong suốt linh động của nàng. Hơi thở ấy là thập phần điềm tĩnh, là thế đòi không vương chút bụi trần. Tim loạn mất một nhịp, mãi sau hần mới nhận ra mình luống cuống, cuống quýt cúi đầu nói: “Phu nhân quá khen, là việc thần nên làm mà thôi.”

Nói xong hần vội vàng đứng dậy “Phu nhân, miệng vết thương không còn đáng ngại, vi thần xin được cáo lui.”

Đúng lúc đó Tiểu Tích đang cầm một bộ y phục mới đến, nhìn thấy Trầm Mộc Vũ vội vàng rời đi, không khỏi cảm thấy kỳ quái nhìn Surong Lan Nhi hỏi: “Phu nhân, Trầm thái y làm sao vậy?”

Sương Lan Nhi nhún vai tỏ vẻ bản thân cũng không biết. Trong lòng nàng thầm nghĩ, Trầm thái y này da mặt cũng thực mỏng, nàng bắt quá cũng mới chỉ nói cảm tạ hần một câu, hần sao phải chạy chối chết như thế chứ?

Quay đầu nhìn Tiểu Tịch trong tay đang cầm một bộ xiêm y hết sức hoa lệ, nàng nghi hoặc hỏi: “Này, Tiểu Tịch, ngươi đây là muốn làm gì?”

Tiểu Tịch nhẹ nhàng vuốt lên tơ lụa mượt mà, tán thưởng nói: “Phu nhân người xem, đây là Vương gia sai người đưa tới, thật sự là đẹp quá.”

Sương Lan Nhi thần nhiên liếc qua một cái, gấm Tứ Xuyên hàng đầu thiên hạ, màu sắc tươi đẹp lại xa hoa. Trong xanh mà thấy hồng, phối hợp vô cùng hài hòa, giống như trên mặt hồ Bích Thủy dính một chút son môi của nữ tử. Tươi đẹp nhưng không tục, có thể nói người chọn xiêm y này rất có mắt nhìn và cũng rất dụng tâm.

Xa xỉ như vậy, dường như chỉ dành cho những con người quyền quý, nàng từ khi sinh ra đến giờ cũng chưa từng được nhìn thấy.

Không biết sao trong đầu nàng chợt nhớ lại từng câu từng chữ hần nói trước đây: “Bổn vương sẽ không lâm hạnh ngươi, vương phủ sẽ cho ngươi mọi vinh hoa phú quý, chỉ cần ngươi làm tốt bổn phận của mình.”

Cái này chính là được xem như vinh hoa phú quý mà hần nói sao? Hoàng kim bạch ngọc, bên ngoài thì tưởng rằng có tình nhưng nội tâm thì cô tịch. Hần nghĩ rằng đó là cuộc sống mà nữ tử tha thiết mong chờ hay sao? Quả nhiên là cực kỳ đáng cười.

Trong lúc nàng thất thần thì Tiểu Tịch đã sớm thay tân trang cho nàng, vỗ tay tán thưởng: “Thật sự rất hợp với màu da của phu nhân.”

Nàng thần nhiên nói: “Đêm nay ở trong phủ có yến hội sao?”

Tiểu Tịch hai mắt sáng lên, nói: “Phu nhân thực sự tinh tường. Tối nay chính là có hợp trà yến, vô cùng náo nhiệt.”

“Hợp trà yến?” Sương Lan Nhi cau mày thanh tú, tựa như khó hiểu. Yến hội gì,

hay là ngày hội đặc biệt nào đó? Tên gọi thực kỳ quái, nàng từ trước đến giờ chưa từng nghe qua.

Tiểu Tịch trên mặt lộ chút lúng túng, nói: “Dù sao thì phu nhân người cũng rành, cùng với cả ngày cứ chán chết nằm trên giường, còn không bằng chúng ta đi ra ngoài nhìn một chút. Huống chi Vương gia sai người đưa xiêm y đến, chẳng phải muốn phu nhân tham gia hay sao. Để nô tỳ chải tóc cho người.”

“Được.”

Sương Lan Nhi chẳng chút để tâm nói.

Nàng thầm nghĩ, không phải chỉ là một yến tiệc hay sao, chẳng lẽ nàng còn phải sợ Thu Khả Ngâm giờ trò.

Chỉ là chờ nàng hiểu rõ hợp trà yến hàm ý sâu xa là gì thì có lẽ sẽ không nghĩ như vậy nữa. Trên đường đến đại sảnh, Tiểu Tịch thấy nàng có vẻ không hiểu bèn giải thích rõ ràng.

Thì ra là Thu Khả Ngâm gả cho Long Tiêu Đình đã năm năm, lúc đó Thu Khả Ngâm mới mười lăm, mà Long Tiêu Đình cũng đã hai mươi, hai người họ đều độ tuổi nam thanh nữ tú thập phần tao nhã, chỉ tiếc Thu Khả Ngâm người mắc bệnh nặng, chuyện viên phòng hết lần này đến lần khác đều phải trì hoãn. Long Tiêu Đình đã tìm nhiều danh y thế nhưng đều không trị khỏi cho Thu Khả Ngâm. Dù vậy tình cảm giữa hai người vẫn không một chút giảm đi, trong phủ mọi người đều biết Long Tiêu Đình chưa bao giờ có ý muốn nạp thiếp.

Hiện giờ Thái tử ốm đau, chuyện thừa kế giang sơn lại nổi lên một đợt phong ba. Nếu như Long Tiêu Đình có con cái thì sau này việc kế vị sẽ nắm chắc nhiều phần. Nói tới điểm này, Đoan quý phi rốt cục cũng là đội không nổi. Trước mắt bệnh tình của Thu Khả Ngâm đã tạm thời được khống chế, có nhiều chuyển biến tốt đẹp, Đoan quý phi liền sai người chọn ngày lành tháng tốt cho bọn họ chính thức viên phòng.

Cái gọi là hợp trà yến chính là để tiệc rượu chúc mừng ngày viên phòng. Mà Sương Lan Nhi về vấn này kiến thức hạn hẹp đương nhiên là chưa bao giờ nghe nói tới.

Thời điểm Tiểu Tịch nói xong cũng là lúc bước vào bên trong yến hội. Tất cả tân khách vì sự có mặt của nàng mà đều nhất tề quay lại nhìn về phía nàng. Sương Lan Nhi nghĩ muốn lui về sau nhưng chỉ sợ không còn kịp nữa rồi.

Đưa mắt nhìn xung quanh, yến hội này được tổ chức ở chính giữa bách hoa viên, bốn phía đình đài lầu các treo đầy đèn lồng đỏ rực, chiếu xuống mặt đất như những đóa hoa nở rộ cực kỳ làm say lòng người.

Cách đó không xa có vài vị khách nhân không biết là ai đều hướng về Long Tiêu Đình cùng Thu Khả Ngâm mà chúc mừng, cảnh tượng hòa hợp thật không biết dùng từ ngữ gì để miêu tả. Thu Khả Ngâm thoạt nhìn khí sắc tốt lên rất nhiều, có chút hồng nhuận, không còn nhợt nhạt như trước đây. Nụ cười mỹ nhân xinh đẹp động lòng người, đêm nay mọi ánh hào quang rực rỡ nhất đều tụ lại ở một mình nàng.

Mà hần vẫn như trước kim bào chói mắt, ánh sáng hài hòa ần ần mờ mờ của đàn lồng đỏ rực khiến cho hần còn toát ra vài phần hài hòa mà dịu dàng hiếm có.

Hần quay đầu, chú ý tới Sương Lan Nhi đang đứng tận phía cuối. Trong mắt xẹt qua một tia kinh diễm, theo bản năng hần ngoác tay về phía nàng, ý bảo

nàng đến ngồi bên cạnh hắn.

Tiểu Tịch thấy thế trên mặt vô cùng vui vẻ, vội vàng đẩy đẩy Sương Lan Nhi, ý bảo nàng nhanh đến ngồi vào chỗ. Cùng với Sương Lan Nhi sớm chiều ở chung, nàng thực sự rất thích vị phu nhân này, thiện tâm lại không kiêu căng, thật sự khó mà tìm được nhiều người như thế. Mà Vương gia vốn đối với nữ tử không buồn liếc mắt một cái vậy mà đối với Lan phu nhân cũng xem là phá lệ.

Sương Lan Nhi mặt không chút thay đổi, nàng yên lặng đi vào trong yến hội, ngồi xuống bên phải Long Tiêu Đình. Sau khi yên vị, nàng nhắc mắt nhìn thì nhận ra sự bất mãn khó chịu trên khuôn mặt của Thu Khả Ngâm. Có lẽ vừa rồi Thu Khả Ngâm để ý thấy Long Tiêu Đình ngoắc tay hướng về phía nàng.

Tình huống này thực ra để mà nói, đối với nàng chẳng khác gì chuyện cười.

Thu Khả Ngâm bệnh tình vốn chẳng thể trị được, Long Tiêu Đình cho dù có tâm nhưng cũng không chắc đã có thể tìm được hoa tuyết nhận. Nói đến cùng thì nàng không chỉ trị bệnh cho nàng ta, đêm nay còn đến chúc mừng đôi yến ương này viên phòng. Xiêm y của nàng ta hôm nay quả thực vô cùng tỷ mỉ, phiêu điều mà xinh đẹp không gì sánh được. Thu Khả Ngâm thực sự đã chiếm hết ưu thế, Sương Lan Nhi nàng còn bị Đoan quý phi không chế nhược điểm, như vậy Thu khả Ngâm đến tốt cùng còn cái gì mà bất mãn đây?

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Hợp trà yến (2)

Tối nay tâm tình của Long Tiêu Đình rất tốt, trên mặt hắn khó có được ôn hòa như thế, hắn ngồi bên cạnh Sương Lan Nhi, hỏi nhẹ: “Nàng hôm nay khí sắc không tồi, xiêm y vừa người không?”

Sương Lan Nhi còn chưa kịp mở miệng thì Thu Khả Ngâm đã nói trước: “Phong lão đại ở Thượng Dương thành này quả thực mắt nhìn không thể xen thường, xiêm y mỗi lần đưa tới đều rất đẹp mắt, mặc trên người Lan nhi muội muội thật khiến bách hoa đều phải xấu hổ.”

Sương Lan Nhi cười nhẹ.

Lúc này Long Tiêu Đình bỗng chú ý đến hai bàn tay Sương Lan Nhi đang giấu trong tay áo, mười ngón tay xanh ngọc được băng lại bằng những lớp gạc trắng tinh, một vài chỗ còn lộ ra những vết máu đỏ thấm ra ngoài.

Thần sắc hắn tối lại, đột nhiên kéo lấy tay nàng đặt trong lòng bàn tay hắn.

Sương Lan Nhi chưa từng nghĩ hắn sẽ có hành động như vậy, nhất thời sững sốt quên cả thu tay về, liền cứ mặc cho hắn cầm. Tay nàng lạnh như băng còn tay hắn nóng như hỏa. Băng cùng hòa hai thái cực của trời đất một khắc này vừa đối lập nhau lại vừa dung hòa nhau.

“Có nặng lắm không?” Chân chừ một lúc hắn mới nhẹ giọng hỏi.

“Tiêu Đình...” Thu Khả Ngâm ngồi một bên cắn môi, đáy mắt ngoài sự buồn bã thì nhiều hơn chính là oán hận. Mới vừa rồi Sương Lan Nhi xuất hiện, nàng đã có dự cảm không tốt, Sương Lan Nhi này trời sinh thanh tú, hơn nữa nếu chú trọng vào cách ăn mặc, còn từng cùng Vương gia gặp gỡ tình cò, ở cùng nhau một thời gian dài. Người ta thường nói lâu ngày sinh tình. Hiện tại chỉ sợ đã...

Sương Lan Nhi giống như cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Thu Khả Ngâm, nàng cả người run lên, lập tức rút tay về.

Lúc nàng cố gắng thu tay, cách xa hắn ra, nàng trông thấy trong ánh mắt ấy mang theo chút thương tiếc, chính là ánh mắt thương tiếc hướng về phía nàng.

Đồng tình, lại là đồng tình! Nàng lúc này bất luận là như thế nào cũng tiếp nhận không nổi ánh mắt như thế.

Nhanh giấu hai tay vào trong áo, nàng lạnh lùng nói: “Không nhọc Vương gia phải

giả bộ.”

Long Tiêu Đình bạc thần khẽ nhếch, trong lòng có chút lúng túng.

Thu Khả Ngâm vội cười giải vây: “Tiêu Đình, đừng nóng giận. Lan nhi muội muội tuổi còn nhỏ, khó tránh có lúc sinh khí, đôi lúc nói ra những lời tổn thương cũng là chuyện bình thường, chàng đừng để trong lòng. Ngày sau thiếp sẽ từ từ khuyên nhủ nàng ấy.” Nói xong nàng còn đặt bàn tay lên kim bào nơi lồng ngực hắn khẽ vuốt.

Sương Lan Nhi xưa nay ghét nhất là loại người thích làm bộ làm tịch, Thu Khả Ngâm rõ ràng hận mình muốn chết, vậy mà ở trước mặt Long Tiêu Đình cứ luôn giả bộ làm thánh nữ, quả nhiên là ghê tởm.

Nàng lạnh lùng cười: “Ta tuổi còn nhỏ, bất quá cũng đã 18, còn nhiều chuyện chưa hiểu. Vương phi nhiều năm nằm giường bệnh tật, hiện giờ cuối cùng

bệnh cũng khá lên, thật sự là đáng mừng. Nghe nói Vương phi hơn ta hai tuổi, lại thường hầu hạ bên người Vương gia, nếu Vương phi nguyện ý chỉ điểm một phần, Lan nhi là người mới tới thật vô cùng cảm kích.” Sương Lan Nhi cố ý cường điệu mấy chữ “người mới đến” trước mặt Thu Khả Ngâm.

Lời vừa nói ra làm cho Thu Khả Ngâm lạnh người. Thật hay cho cái tên Sương Lan Nhi này, từng từ từng từ đều đâm vào chỗ đau của nàng, vừa rồi còn châm chọc nàng lớn tuổi, người ta có câu hồng nhan họa thủy, nàng sớm đã qua hai mươi, có thể nào so sánh với thiếu nữ tuổi còn thanh xuân xinh đẹp như hoa. Mà thanh xuân của nàng đều là ốm đau cùng bệnh tật từng ngày trải qua trên giường, Sương Lan Nhi còn châm chọc nàng chỉ là người cũ bên cạnh Tiêu Đình. Đau có hoa nở thì ắt sẽ có mối nối cũ.

Thu Khả Ngâm mặt biến đổi lúc đỏ lúc trắng, hơi thở dồn dập, cơ hồ đang cố kiềm chế phát tác ra ngoài.

Không khí bị bao phủ bởi một sự lúng túng khó chịu, tư thái Sương Lan Nhi là khinh thường, là lạnh lùng cùng ngạo nghễ mà nhìn lại Thu Khả Ngâm.

Long Tiêu Đình nhìn sùnn nhan quật cường của nàng, môi mím giật giật, giống như muốn nói gì nhưng chung quy lại vẫn là không nói được lời nào.

Ánh mắt hần khó có thể thể đoán ra tư vị giờ phút này là gì, lúc sau cuối cùng lại là quy về bình tĩnh. Hần hơi ngửa đầu ra phía sau, tựa như đang ngắm nhìn những ngôi sao phía xa xăm, chỉ thấy đó là một ngân hà sáng lạn, mờ ra bát ngát, xa đến như vậy, cho dù là người nào cũng không thể với tới được.

Không khí cứng nhắc cuối cùng cũng được phá vỡ bởi Quế ma ma, tay nàng mang theo một ly trà, chậm rãi đi tới.

Thu Khả Ngâm nháy mắt, khoe môi tăn ra một ý cười, nhìn về phía Quế ma ma.

Quế ma ma lúc này hiểu ra ý của Thu Khả Ngâm, nàng bước lên phía trước, đem ly trà tới trước mặt Sương Lan Nhi, cười đến quỷ dị, nói: “Lan phu nhân, tôi nay là ngày tốt của Vương gia và Vương phi. Ngài nên kính một ly trà. Mời!”

Sương Lan Nhi ngưng thần, nàng cầm lấy ly trà. Nàng thực ra rất yên tâm, đó là bởi vì có một việc mà nàng không cần phải lo lắng, trước mắt các nàng ta không thể hại chết nàng, cho nên nàng chẳng cần bận tâm trong ly trà này có độc.

Chỉ là nàng vừa mới hơi hơi nâng khuỷu tay lên thì vừa lúc bị Quế ma ma huých vào, liền làm nghiêng ly trà. Nước màu đỏ đậm chảy xuống làm bẩn bộ xiêm y mới, nước trà vẫn còn nóng bỏng thấm qua từng lớp vải chạm vào hai chân nàng khiến nàng cảm thấy đau rất.

“A nha, Lan phu nhân ngài! Hôm nay là ngày mừng của Vương gia cùng Vương phi, ngài sao có thể làm đổ ly trà như vậy, thật là một điềm xấu.” Quế ma ma cả

người quỵ xuống phía trước nói.

Sương Lan Nhi chân bị bóng đến phát đau, nhưng nàng lập tức đứng dậy, lấy khăn lau qua loa chỗ vải bị nước trà thấm vào.

Quế ma ma tiến đến ra vẻ muốn giúp đỡ nhưng thực ra lại lấy khăn chà sát thật mạnh vào người nàng. Động tác rất kín đáo, chẳng ai có thể nhìn ra, mọi người chỉ thấy Quế ma ma đang giúp Sương lan Nhi lau đi vết ố trên y phục chứ có ai biết nàng ta đang dùng móng tay dài nhọn cấu vào chỗ bị bóng trên chân của Sương Lan Nhi.

Móng tay sắc nhọn như lưỡi dao cào lên lớp thịt bóng hồng đã bị trầy da. Đau đến toàn tâm, Sương Lan Nhi rốt cục không chịu đựng không được, một phen đẩy

Quế ma ma ra.

Quế ma ma làm như đứng không vững, cực kỳ khoa trương tư thế ngã ngửa ra phía sau, thẳng tắp ngã nhào ra mặt đất, kêu lên. Nàng nước mắt ngấn nước mắt dài nói: “Vương gia, lão nô cả đời này chứng kiến ngài lớn lên, sống đến cái tuổi này rồi còn chưa có ai đối xử với lão nô vô lễ đến như vậy... Vương gia... Cho dù lão nô chỉ là một hạ nhân nhưng nhiều năm nay đều dốc lòng tận tâm hầu hạ ngài...”

Long Tiêu Đình đứng lên, một tay nắm lấy bả vai Sương Lan Nhi, dùng sức đem nàng quay về hướng mình, nhìn sâu vào trong ánh mắt ấy.

Hần đôi mi dài hơi cau lại: “Lan nhi, Vương phủ không thể so với dân gian, tính tình của nàng rất khó chấp. Mau xin lỗi Quế ma ma.”

Sương Lan Nhi trong bụng bùng lên một loại lửa giận, rất nhanh bình tĩnh trở lại.

Nàng thực ra rất muốn hét lên với hần một câu: “Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta đẩy ngã nàng.”

Nhưng chung quy nàng vẫn là nhịn xuống, nhẹ nhàng cười.

Khuyên tai của nàng dài rủ xuống giờ phút này chạm nhẹ vào bàn tay hần đang nắm lấy bả vai nàng, có một chút lạnh. Một khắc kia hần nhìn thấy trong mắt nàng sự hồn nhiên tươi cười nở rộ trong màn đêm u tối. Hần bỗng thấy mình bị mê hoặc.

Đôi môi khẽ động, hần bật ra mấy chữ: “Nghe lời, đừng tùy hứng!”

Ngay sau đó, Sương Lan Nhi dùng sức gạt tay hần ra : “Ta đi đổi y phục.”

Nàng vội vàng chạy đi. Nàng đã nghĩ, kỳ thật nàng chạy đi như vậy là bởi sự chật vật của chính mình. Tùy hứng? Trong lòng hần thì ra vẫn là đối xử với

nàng như thế. Phán xét nàng mà không cần phân biệt đúng sai tốt xấu, đây chính là hấn đồng tình với nàng sao? Không, cái này sao gọi là đồng tình. Cả Thụy vương phủ này, bọn họ từng người đều xem nàng không bằng con chó, chỉ là một con chó biết vẫy đuôi với chủ mà thôi.

Nàng khắc chế sự phẫn nộ trong lòng, thẳng trên con đường đá cuội mà chạy thục mạng.

Đêm rất đen, ánh trăng cũng sợ xác.

Không biết có phải là do sương mù che mắt mà nàng dần dần không nhìn rõ con đường trước mặt. Cước bộ càng lúc càng loạn, dần dần mất khống chế. Đột nhiên không biết có thứ gì ngang giữa đường, nàng không tránh kịp, nhất thời nhào về phía trước.

Nàng nghĩ có lẽ mình sẽ ngã rất thảm thể nhưng thời điểm ngã xuống lại cảm giác có vật mềm mềm phía dưới. Mà vật này lại có thể phát ra âm thanh kỳ quái...

Hơn nữa thanh âm này... như thể nào lại quen tai?

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Nụ hôn đầu tiên

Quán không được nhiều chuyện như vậy, Sương Lan Nhi một tay chống lên cái vật mềm mềm kia, muốn thật nhanh đứng dậy. Nàng đoán có lẽ nàng đụng phải người nào đó, bởi vì nếu không phải người thì có thể là thứ gì mà lại lớn đến như vậy?

Nàng rất vội vàng, cũng không biết chính mình rốt cục đang chống lên thứ gì.

Trong bóng đêm, người kia bị đau kêu lên một tiếng, nhất thời co chân lên, chẳng may va vào bụng nàng.

Thật khéo lúc đó nàng đang muốn đứng lên, gặp phải lực va chạm, lại một lần ngã nhào xuống.

Ngay sau đó, một hơi thở nam nhân nồng đậm hòa vào hơi thở của nàng, thời khắc ấy, nàng tựa hồ cảm nhận được môi đang dán vào thứ gì đó, êm ái, lại mềm mềm như những sợi bông, còn ẩm ẩm tựa như miếng bánh ngọt vừa được bung lên bàn ở quán trà lâu Mãn Đình Phương, thật khiến cho người ta có một loại cảm giác xúc động muốn cắn một ngụm.

Lúc này, mặt trăng từ trong tầng mây hé lộ ra, một đường cong bằng bạc, tinh tế tựa như lông mày của một nữ tử thanh tú.

Có ánh trăng rớt xuống, xuyên qua những khe hở lác đác của cây liễu bên cạnh, nàng rốt cục cũng thấy rõ tình huống trước mặt: tóc đen dài buông xuống hai bên sườn, nam tử da thịt như tuyết, một đôi mắt dài đang nhìn nàng, gần trong gang tấc. Mà ánh mắt mị hoặc như vậy, xinh đẹp đến tột cùng như vậy, không phải là ---- Long Đăng sao?

Mà môi nàng, hình như đang chạm vào chính là --- môi hắn???

Giống như bị thiên lôi đánh xuống, nàng chấn động, từ trên người hắn chồm dậy. Trời ơi, nàng đang làm gì thế này? Tùy tiện ở trong Thụy vương phủ bị ngã đã chẳng tính, thế mà lại vừa vận dụng phải Long Đăng, hắn cùng nàng cái này có tính là duyên phận chăng?

Gay go nhất là, nàng thế nhưng...

Không rảnh nghĩ nhiều, nam nhân xấu xa kia rõ ràng thấy nàng, phát hiện ra bốn cánh môi đang dính vào nhau, sau đó liền hét lên the thé như giết lợn.

Một lúc này rốt cục Sương Lan Nhi cũng lo sốt vó lên, nơi đây là Thụy vương phủ, hấn cứ lớn tiếng như vậy, nếu như để người khác nghe thấy, nàng nhất định sẽ gặp phiền toái. Trong đầu vừa nghĩ xong nàng liền vội vàng lấy một tay chặn mồm hắn lại, một tay còn lại đưa lên, giờ ngón trở đặt lên môi, động tác ý bảo hắn hãy im lặng.

Long Đăng đôi mắt ánh lên ý cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Sương Lan Nhi lúc này mới dám buông tay ra, trong lòng nàng vốn đang bức tức, hiện giờ gặp lại hắn, nàng giận dữ nói: “Ngươi một đại nam nhân mà hét cái gì? Muốn nói ngươi bị khinh bạc? Việc này nói gì thì nói, người bị thiệt mới là ta, ngươi hét cái gì mà hét?”

Hắn đột nhiên ghé sát vào mặt nàng, nở một nụ cười thật tà ác, lời nói kế tiếp của hắn thật có thể khiến cho người sống tức muốn đội mồ mà chết luôn: “Ta chính là thích hét lên đấy, có làm sao không, chẳng lẽ còn không cho phép? Vương pháp ở đâu ra?”

Sương Lan Nhi đảo mắt trắng dã, lười mở miệng nói phải trái với kẻ không đứng đắn này, nàng trực tiếp xuất một quyền đánh hắn. Hay cho cái tên Long Đăng, chiếm được tiện nghi của nàng lại còn giả bộ như mình vô tội, cứ như thể là nàng thiếu nợ hắn vậy.

Không thể tưởng tượng được, một quyền này hạ xuống, Long Đằng lại càng được dịp kêu lên, thanh âm so với lúc trước càng chói tai hơn.

Roi vào đường cùng, Sương Lan Nhi lại phải lấy tay bịt mồm hấn lại, lần này nàng nhất quyết không dám buông tay ra nữa, thời gian cứ như vậy kéo dài, nàng sợ chỉ cần buông ra một chút là hấn sẽ lại nhân cơ hội gào lên.

Long Đằng trong mắt ánh lên sự uy khuất nhìn nàng, lấy tay chỉ chỉ xuống phía dưới.

Sương Lan Nhi khó hiểu, nói: “Ta buông ra nhưng ngươi đừng kêu lên nữa, biết không? Không phải chỉ là đánh ngươi một quyền thôi sao, đâu đến mức để ngươi hét lên như thế, xem ra ta thật sự sợ ngươi rồi đây.”

Hấn gật gật đầu.

Nàng lúc này mới chậm rãi buông tay ra.

Long Đằng thờ dài một hơi, lấy tay quạt mồ hôi chảy trên mặt, hấn lúc đầu nói: “Không phải do ngươi đánh ta một quyền, mà là ngươi vẫn đè lên nơi đó của ta, làm ta đau muốn chết.”

Nơi đó? Nơi đó là nơi nào?

Trong đầu mường tượng ra cái gì đó, đột nhiên mặt nàng đỏ bừng lên, chỉ cảm thấy có một loại cảm giác khác thường ở lòng bàn tay chạy dọc khắp cơ thể, làm cho nàng tựa hồ như bị sét đánh. Nơi đó không phải là... Nghĩ vậy nàng lập tức nhô mồm, lùi về phía sau thật nhanh. Nhưng cũng bởi vậy quá mà trọng tâm không vững, cả người nàng ngã ngửa ra sau.

Long Đằng cười đầy gian tà, đột nhiên kéo lấy eo nhỏ của nàng, ôm chặt nàng trước ngực.

Trong mắt hấn chứa đựng thần sắc như muốn trêu tức người, một khắc kia Sương Lan Nhi đột nhiên cảm thấy mình bị lừa, nàng cúi đầu, nhìn xuống nơi mà nàng chặn lên người hấn ban nãy, rõ ràng chính là...

Trong mắt bùng lên ngọn lửa, nàng ảo não nói: “Ngươi rõ ràng đùa giỡn ta phải không, rõ ràng ta chỉ đè lên chân ngươi mà thôi.”

Hấn cười vô tội nói: “Đúng vậy, ta chính là bảo ngươi đang đè lên chân ta thôi mà. Bằng không ngươi nghĩ là cái gì?”

Ngây ra một lúc, vậy mà nàng tưởng...

Long Đằng đôi mắt đẹp tròn tròn lên, trên mặt còn làm ra vẻ nghiêm trọng, còn cổ tình kéo dài âm cuối: “A, ngươi đỏ mặt. Thì ra trong đầu ngươi toàn nghĩ những thứ không đúng đắn.”

“Oanh” một tiếng, nàng chỉ cảm thấy trong đầu đều nổ tung, mặt nàng lúc này mà nói chắc nóng đến độ luộc chín cả trứng chim mất, nam nhân xấu xa này chính là cố tình trêu tức nàng. Một nửa là xấu hổ, một nửa là không muốn để ý đến cái loại người đáng ghét này nữa, trong nháy mắt, nàng lạnh mặt, muốn nhô mồm người dậy bỏ đi.

Nào biết được Long Đằng này hai tay cứ không chịu buông nàng ra, đem nàng ôm thật chặt trước người hấn.

Thế là từ lúc đó trở đi biến thành nàng nằm trên người hấn, hai người gần sát vào nhau cơ hồ không tồn tại một chút khoảng cách nào. Tư thế như vậy thật quá mức đen tối, không khỏi làm đầu óc nàng hiện lên một đại tác phẩm không trong sáng. Khoảng cách gần như vậy, hơi thở nóng rực của hấn đều rơi xuống cổ nàng, làm nàng có cảm giác ngứa ngáy.

Hơi thở của nàng mỗi lúc một dồn dập, tim đập như tiếng trống đánh trong lồng ngực, cả người khấn trương đến không dám cử động. Mỗi một lúc sau nàng mới gian nan bật ra từng chữ: “Ngươi... muốn làm cái gì? Nơi này chính là Thụy vương phủ.”

Dung nhan tuấn lãng xinh đẹp hơn hoa của hấn càng lúc càng tới gần, thanh âm lộ ra vẻ tàn ác: “Dù sao vừa rồi chúng ta cũng hôn qua, một lần hay hai lần thì có cái gì khác nhau?”

“Không---“

Lời nàng còn chưa kịp nói hết đã bị đôi môi hấn chặn lại.

Đêm lạnh như nước, gió đêm đưa hương thơm nồng nàn bay đến.

Hấn hôn thập phần bá đạo, mang đầy tính chiếm hữu cùng xâm lược, triệt để

công thành đoạt đất. Ban đầu Sương Lan Nhi gắt gao cắn chặt hàm răng không để cho hấn xâm chiếm. Bất đắc dĩ là cái tên lưu manh này trực tiếp siết chặt thắt lưng nàng làm nàng cả kinh, nói lòng hàm răng, vậy là liền cho hấn thừa dịp hướng tới.

Môi lưỡi triển miên quấn lấy nhau, hấn càng hôn càng hưng phấn, động tác cũng ngày càng cuồng dã, tay siết chặt lấy nàng làm nàng cơ hồ muốn tắt thở. Nàng chỉ cảm thấy trời đất như xoay chuyển, trong đầu từng chút một thanh tỉnh, mắt mở to, cả người tức giận muốn thoát ra nhưng thủy chung thoát không nổi vòng tay của hấn, chỉ đành mặc cho hấn khinh bạc.

“Buông nàng ra.”

Một tiếng gào lên đánh vỡ một màn đêm lễ xình đẹp.

Long Đăng cùng Sương Lan Nhi nhất thời ngẩn ra, thừa dịp Long Đăng phân thần, nàng vội vàng đẩy hắn ra.

Trong màn đêm đen tối, kim bào cùng ánh sáng nhàn nhạt của ánh trăng hòa vào làm một, người tới trong tay cầm theo đèn lồng đứng đó.

Nghe thanh âm Sương Lan Nhi liền biết người tới là ai, nàng cúi đầu xuống thật thấp. Loại tình huống này nàng thật sự không biết phải giải thích như thế nào.

Long Tiêu Đình không phải đáng nhẽ ở cùng Thu Khả Ngâm hay sao? Như thế nào đột nhiên lại xuất hiện ở chỗ này? Thật sự là quý dị.

Nhẹ nhàng cắn môi, nàng liếc mắt nhìn sang Long Đăng bên cạnh. Hắn chẳng qua chỉ là một quan phủ Doãn thành Thượng Dương, một vị quan tứ phẩm mà thôi, đặc tội với Thụy vương, chỉ sợ sau ngày hôm nay...

Không thể tượng tượng được Long Đăng này lại bày ra một bộ dáng nhàn nhã đầy thích ý, hất hất mái tóc dài có chút vì loạn của mình, ánh mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt tức đến xanh mét lại của Long Tiêu Đình, chậm rãi đứng lên, phui phui mấy gọng cò bám trên y phục, từng cử chỉ giờ tay nhắc chân đều vô cùng phong lưu tao nhã.

Bốn bề tựa như có tiếng nước chảy róc rách.

Lòng Đăng vốn đang trong thần thái say mê rốt cục cũng khôi phục trở lại, trắng lạnh tựa hồ ngọc bích, trong mắt ánh lên một ý cười nhạt, hắn nhẹ gọi Long Tiêu Đình một tiếng: “Hoàng thúc.”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Thích sạch sẽ

Long Tiêu Đình nắm chặt cán đèn lồng trong tay, ánh sáng từ chiếc đèn chiếu lên khuôn mặt tuyệt mỹ của Long Đăng, nếu nhìn kỹ sẽ thấy khuôn mặt ấy vẫn còn nhiễm hồng. Sắc mặt hắn không chút thay đổi, thanh âm lạnh đến cực điểm:

“Thiếu Quân, tại sao ngươi lại ở chỗ này? Hoàng huynh gần đây sức khỏe thế nào rồi?”

Long Đăng khẽ vuốt mái tóc, thường thức cảm giác từng sợi tóc quần lấy những ngón tay, mỉm cười nói: “Được Hoàng thúc quan tâm, phụ vương khi sắc đã tốt lên rất nhiều, hiện giờ tạm thời còn phải tĩnh dưỡng nhiều hơn. Tối nay là ngày tốt của Hoàng thúc, phụ vương không tiện ra khỏi cung đến chúc mừng đành phải để tiểu đệ thay phụ vương đến.”

“Vậy sao.” Long Tiêu Đình hừ lạnh một tiếng, lại nói: “Vậy Thiếu Quân ở chỗ này làm gì?”

Long Đăng chậm rãi lấy trong tay áo ra một cái chiết phiến, xoay một vòng trên tay. Xoạt một tiếng, quạt mở ra, hắn nhẹ nhàng phẩy phẩy mấy cái: “Trời nóng quá, ngồi không trong một bữa tiệc như thế này cũng thật buồn tẻ, nghe nói Thụy vương phủ cảnh sắc rất đẹp, nhất là nơi hồ nước lạnh này, ta chẳng qua chỉ đi hít thở không khí mà thôi.”

“Thiếu Quân ngươi cũng thật nhàn nhã, phụ hoàng giao phó cho ngươi cái chức quan lớn nhất kinh thành này cho ngươi rèn luyện, nghe nói Thiếu Quân làm phủ Doãn thành Thượng Dương cũng không tồi, phụ hoàng quả thật nhìn không nhầm ngươi.”

“Ha ha, vậy sao, cái này thật không dám nhận. Chính là nhờ có Tiểu Tích cùng Hoàng thúc uy chấn biên cương, thống lĩnh sáu quận ba khu, phong thái như vậy ta nào có thể sánh bằng.”

Bọn họ nói qua nói lại nhưng mỗi lời đều chỉ là những lời khách sáo.

Quả nhiên Sương Lan Nhi nghe những lời này hoàn toàn ngây người ra, mới vừa rồi Long Đăng gọi Long Tiêu Đình là Hoàng thúc, vậy chẳng phải là... Nghe nói hoàng thượng chỉ có hai đứa con trai, một là Thái tử, còn lại chính là Thụy vương. Long Đăng nói vậy chính là con trai của Thái tử?

Tuy rằng Long Đăng cùng họ với hoàng tộc, nhưng người mang họ Long trong thiên hạ này có nhiều hay sao? Vậy mà nàng lại chưa từng nghĩ tới Long Đăng hẳn lại mang dòng máu hoàng thất. Nói như vậy cũng khó trách hắn quen biết Thu Đình Lan, mà phán đoán trước kia của nàng cũng không hẳn là sai, cho dù Long Đăng cùng Long Tiêu Đình không phải là cùng một người nhưng lần đó ở Túy Hồng Lâu, Long Đăng lúc đó nhất định là muốn giao nàng đi, cho nên, lựa chọn chạy trốn của nàng vẫn là một quyết định chính xác. Chỉ tiếc, người tính không bằng trời tính, quay một vòng lớn, nàng cuối cùng vẫn quay lại chỗ này, vẫn là chạy không thoát số mệnh.

Sương Lan Nhi vẫn cứ cúi đầu, nhìn chằm chằm vào đôi hài đang đứng trên tấm thảm cỏ.

Bên lỗ tai chợt có gió mát thổi đến, thì ra là Long Đằng phe phẩy quạt chầm rãi đến gần nàng, hần thấp giọng nói: “Này, thấy cái lão đang già bộ đứng đần kia không? Sinh trước ta có một tháng, muốn ta kêu hần một tiếng hoàng thúc, ta thực sự không hề có cam lòng đâu.”

Sương Lan Nhi nghiêng mặt, trừng mắt nhìn hần một cái: “Hần gọi người là Thiếu Quân, người ngay cả tên cũng lừa gạt ta?” Trong lòng nàng thầm nghĩ, như thế nào mà nam nhân Long gia này đều có sở thích gạt người, trước kia nàng gọi Long Tiêu Đình là Lôi Đình hần cũng không có phủ nhận. Hiện tại Long Đằng lại là...

Long Đằng nâng cây quạt lên, phiến quạt rộng mạ vàng có khắc bức thủy mặc cơ hồ che khuất khuôn mặt hai người bọn họ đang thì thầm to nhỏ. Hần đề thấp giọng mình xuống thấp hơn nữa: “Chuyện này nói ra cũng dài, Thiếu Quân là tiểu tự của ta, nếu người thích thì gọi ta là Thiếu Quân cũng được.” Lại gần thêm chút nữa, mặt hần kề thật sát mặt nàng, thần thần bí bí nói: “Kỳ thật trừ những người trong dòng tộc, chỉ có những người thân mật với ta mới có thể gọi tên của ta. Vừa rồi chúng ta hôn nhau rất ân ý, cho nên...”

Không đợi hần nói xong, Sương Lan Nhi đã huých khuỷu tay vào bên sườn hần, mắng nhỏ: “Câm mồm, hần sẽ nghe thấy.”

Long Đằng cười nhún vai, thu hồi chiếc quạt trên tay: “Hần đều nhìn thấy rồi, còn sợ nghe thấy sao?” Nói xong, hần nắm lấy chuỗi quạt, nhấc một khóm tóc dài mềm mượt vương trên bả vai nàng, ánh mắt dài liếc về phía Long Tiêu Đình: “Hoàng thúc, người từ khi nào trong vương phủ lại có một tiểu cung nữ đáng yêu như vậy, không bằng cho ta đi. Ta cam đoan sẽ không làm đau nàng.”

Sương Lan Nhi nhú mày lườm Long Đằng một cái, nàng cắn môi nhìn xuống. Kỳ thật nàng thật sự rất muốn một cước đá hần xuống hồ nước bên cạnh.

Mới vừa rồi Long Đằng cùng Sương Lan Nhi hai người cúi đầu thì thầm, động tác qua lại. Ở trong mắt Long Tiêu Đình nào có khác gì liếc mắt đưa tình.

Lúc này gió lớn hết bên tai, kim bào lay động, thanh âm của hần trong trẻo mà lạnh lùng, không một chút nhân tình: “Nàng không phải là cung nữ! Thiếu Quân, người trời sinh tính tình phong lưu ai ai cũng biết. Thế nhưng trên đời này còn có luân lý, còn mời người tự trọng! Lần sau không được viện lẽ làm càn nữa.”

Long Đằng làm ra vẻ giật mình nói: “A, nguyên lai vị này chính là thị thiếp mà hoàng thúc mới nạp về, thúc giấu cũng thật kỹ. Quả nhiên là mỹ nhân hiếm có.”

Ha ha. Bất quá...” hần kéo thật dài âm cuối, vừa nói vừa tiến gần Long Tiêu Đình vài bước, đi đến bên cạnh người hần.

Tay nắm lấy cán quạt, Long Đằng lấy đầu quạt nhẹ nhàng phui phui lên bả vai của Long Tiêu Đình, vờn người đến gần lỗ tai hần, nói đầy khiêu khích: “Hoàng thúc, mỹ nhân ở chỗ của người thật đúng là phí phạm của trời.” Hần dừng một chút, đuôi mắt mỉa mai cong lên: “Hình như là nụ hôn đầu tiên, làm cho tiểu diệt ta đúng là tiện nghi rồi, muốn mà không dừng lại được. Ha ha.” Dứt lời, hần cười lớn nghênh ngang rời đi.

Tiếng cười cuồng dã không kiềm chế được vẫn cứ quanh quẩn bên hồ một hồi lâu chưa dứt, mãi mới chậm rãi tàn đi.

Không còn sự tồn tại của Long Đằng, xung quanh trong nháy mắt liền rơi vào trạng thái đóng băng.

Sương Lan Nhi nuốt nước miếng, nàng rụt rè nhìn lướt qua khuôn mặt âm trầm của Long Tiêu Đình, chợt cười gượng gạo nói: “Ta trở về thay y phục.” Nói xong nàng nhanh chóng xoay người trốn khỏi cái bầu không khí bức chết người này.

Bất đắc dĩ chạy mới được một bước nàng bị hần bắt lấy một tay.

Nàng dừng lại, quay đầu lúng túng nói: “Vương gia tối nay là ngày vui, thời điểm không còn sớm nữa, Vương phi nhất định đang đợi ngài.”

Long Tiêu Đình không nói lời nào, hần vất đèn lồng lên cây, tay dùng lực kéo Sương Lan Nhi đến trước người.

Hương bách hợp đã lâu không còn gặp bỗng nhiên phả vào mặt nàng, hần đứng gần như vậy khiến tim nàng đập loạn xạ.

Một hồi im lặng qua đi, thật sự vô cùng tĩnh, giống như trong vương phủ không tồn tại một người nào khác hai người họ, trong trời đất dường như chỉ có tiếng nước róc rách chảy, lá diệp tuôn rơi.

Đột nhiên tay hần cử động, giống như vờn đến gần khuôn mặt nàng. Nàng càng khấn trang hơn, mặt cúi xuống, lại đột nhiên cảm giác trên môi có một thứ mềm mại chạm vào.

Xúc cảm mềm mại từ chiếc khăn tơ tằm của hần.

Long Tiêu Đình từng chút từng chút chà lau môi nàng đến đỏ ửng, giống như phải tiêu hủy tất cả những thứ gì đối với hần là không sạch sẽ. Mới đầu là nhẹ nhàng lau, sau đó càng ngày càng dùng sức.

Sương Lan Nhi trong mắt ánh lên tia kinh ngạc, mặc cho hần dùng khăn lau chà lau môi nàng, cho đến khi trên môi truyền đến sự đau đớn nàng lúc ấy mới hoàn hồn. Nàng nhẹ nhàng đẩy hần ra, nhú mày nói: “Đủ rồi!”

“Các người quen nhau đã lâu?” Tiếng nói lạnh nhạt vang lên.

Sương Lan Nhi hít một hơi thật sâu: “Không tính là lâu, cũng không tính là ngắn.”

Hắn không nói gì. Xung quanh lại lần nữa rơi vào trạng thái hít thở không thông.

Xa xa chợt có ánh đèn chớp lóe, giống như những điểm nhỏ đang nhảy nhót, càng lúc càng đến gần. Đợi đến khi tới gần thì thấy hóa ra là Lạc công công. Lạc công công giống như gặp đến độ đầu chảy đầy mồ hôi, tìm được Long Tiêu Đình hắn mới thở dài nhẹ nhõm nói: “Vương gia, giờ lành đã đến. Vương phi đã ở Khả Viên chờ ngài.”

Long Tiêu Đình vẫn như trước đứng bất động.

Lạc công công càng gấp hơn, nói: “Vương gia, giờ lành đã đến, không thể chậm trễ. Bằng không Vương phi nàng...” Hắn nói đến đây thì không tiếp tục nói nữa, để lại về còn lại cho Long Tiêu Đình tự biết.

Một lát sau, cuối cùng Long Tiêu Đình cũng đi về phía trước, lúc đi qua người Sương Lan Nhi, hắn cúi đầu cáo một câu: “Cách xa hắn một chút.”

Tuy rằng đó là thứ thanh âm lãnh lẽo nhưng ngữ điệu nhu hòa của hắn lại giống như hóa băng lạnh thành dòng nước mùa xuân, róc rách chảy ra từ khe suối, ấm áp chạy dọc lòng người. Một khắc kia, nàng thậm chí còn có một ảo giác, hắn chính là... để ý đến nàng sao?

Nàng giật mình sững sờ một hồi lâu.

Ngẩng đầu nhìn bóng dáng Long Tiêu Đình đang dần dần khuất phía xa xa, gió nhẹ lay động cành liễu, giữa hồ không hiểu từ lúc nào xuất hiện bóng dáng mặt trăng in trên mặt nước một màu vàng rộng lớn, mà bóng dáng màu vàng kia đang càng lúc càng xa, dần dần biến mất nơi cuối con đường.

Đột nhiên có một loại xúc động nảy lên trong lồng ngực, thật lạ lùng là nàng lại đi theo hắn, một đường tới thẳng trước cửa Khả Viên. Nàng tránh ở cách đó không xa đủ để thấy Thu Khả Ngâm một thân y phục đỏ rực cùng hắn đi vào, rồi lại nhìn thấy cánh cửa dần dần khép lại.

Bên trong náo nhiệt là thế, cánh cửa màu đỏ thắm kia giống như trù mật không khí vui vẻ bên trong ấy, cũng đem nàng một mình cô tịch ngăn cách ở bên ngoài. Mà những chiếc đèn lồng màu đỏ treo đầy vườn đang tỏa ra thứ ánh sáng thật chói mắt, cái thứ không khí hoan hỉ này chiếu rọi khuôn mặt nàng, ánh lên hai gò má nhan sắc dị thường.

Đêm đó nàng vẫn đứng ở trước cửa.

Cho đến khi những ngọn đèn từng chiếc từng chiếc tắt đi, cho đến khi ánh nến đỏ trong căn phòng ấy cuối cùng cũng vụt tắt, cho đến khi ánh sáng mặt trăng trên trời cao, trong trời đất chỉ còn lại một bóng đêm hắc ám, nàng vẫn lặng lẽ đứng nhìn, ánh trăng yếu ớt chiếu xuống từng tấc da tấc thịt trên người, cho đến khi những tia nắng ban mai bắt đầu hé lộ.

Nàng vẫn đứng ở cửa, không hề di chuyển...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Thức tỉnh

Ánh bình minh từ phía chân trời xa xa từ từ hé lộ, đỏ tựa như máu đang dần dần bao trùm lấy trời đất.

Xung quanh vẫn là sự tĩnh lặng đầy lạnh lẽo. Chợt có chim tước bay qua, tiếng hót trầm bổng, nó giống như thả mình vào trời xanh, rồi khỏi chốn cung đình gò bó mà bay về thế giới tự do.

Sương Lan Nhi hai chân sớm đã tê rần, nàng vừa định rời đi thì cánh cửa son phía trước chậm rãi mở ra. Nàng vừa nghe thấy tiếng động, theo bản năng lập tức tránh vào đằng sau một cây cổ thụ.

Người đi ra chính là Long Tiêu Đình, Thu Khả Ngâm nhẹ nhàng tiễn hắn, vẫn cùng hắn duy trì một khoảng cách gần như vậy, xa xa chỉ thấy nàng y phục điểm lệ, sắc mặt cũng vô cùng hồng nhuận. Không biết Long Tiêu Đình nói với nàng câu gì mà Thu Khả Ngâm mặt chợt đỏ bừng lên, cúi thấp đầu, hình như còn hờn dỗi với hắn một câu.

Một màn đầy tình cảm ấm áp như vậy, Sương Lan Nhi căn bản không muốn xem, nàng vốn định quay đầu rời đi, nhưng cuối cùng vẫn cứ cứng rắn bực bách chính mình ở lại. Nàng nhìn Long Tiêu Đình mỉm cười rồi đi, rồi lại nhìn Thu Khả Ngâm lưu luyến nhìn hắn tình nồng ý mật cho đến khi khuất bóng, mới mới chịu đi vào Khả Viên.

Nàng không đi là bởi vì nàng phải xem, nàng phải tỉnh táo lại, không thể lại một lần nữa rơi vào mộng cảnh. Nàng không thể lại sa vào ảo tưởng của chính mình, mà ở đó có nam tử áo trắng kia, là người mà nàng kêu hắn một tiếng Lôi Đình mà không phải là Long Tiêu Đình chân thật như hiện tại. Trong lòng nàng, rất lâu cho đến tận bây giờ luôn tự nhủ hai người họ không phải là một người. Nhưng giờ nàng rốt cục không thể lừa gạt chính mình được nữa.

Lôi Đình chỉ từng là giấc mộng đẹp của nàng mà giờ phút này nàng đã nên thức tỉnh.

Nàng sờ dĩ đứng trước cửa Khả Viên suốt một đêm đó là muốn làm cho bản thân thanh tỉnh lại. Lôi Đình sớm đã không còn tồn tại nữa, hại nàng đến ngày hôm nay không người thân không một tác đất, đầu sỏ gây nên chính là Long Tiêu Đình mà lại không phải ai khác.

Nàng đứng ngẩn người một hồi. Cái bóng dáng cao lớn kia rốt cục cũng không còn nhìn thấy.

Ngẩng đầu nhìn lên, ánh dương chói lọi đã le lói đến từng góc ngách. Lại một ngày mới bắt đầu.

Trên đôi chân đã tê mỏi đến không còn cảm giác, nàng cuối cùng cũng trở về, trong lòng đã nghĩ xuôi hết thấy, chợt không còn cảm thấy bức bách đầy trống trải nữa.

Chỉ là ánh mặt trời kia mặc dù ấm áp nhưng tay nàng lại từng đợt rét run. Đôi chân cảm giác như phù phiếm vô lực, giống như dẫm trên những cây bông mềm mại, lại giống như đang đạp trên mây.

Cũng không biết qua bao lâu, nàng rốt cục cũng về đến Túy Viên.

Tiểu Tịch đôi mắt đầy mệt mỏi, vội vàng đến đỡ nàng, khóc lóc nói: “Phu nhân, người đã đi đâu vậy? Tiểu Tịch tìm người cả một buổi tối. Đêm qua là ngày vui của Vương gia, Tiểu Tịch lại không dám chạy đến bẩm báo. Phu nhân... sao tay người lạnh thế?”

Sương Lan Nhi ngẩn ra. Phu nhân?! Xưng hô thế này có bao quen thuộc mà rồi lại chỉ thấy xa lạ đến vậy. Nàng rất muốn rời khỏi nơi này, nhưng thiên hạ rộng lớn như thế nàng lại không có một chỗ dung thân. Còn có người thân của nàng hiện giờ lại không biết ở nơi nào, phải chịu biết bao nhiêu khổ cực. Nàng chỉ có một mình, một đôi tay, một đôi chân, nàng không có dũng cũng chẳng có mưu, nàng chỉ có y thuật, này thì có thể làm được gì? Nàng phải làm sao?

Tiểu Tịch nhìn bộ dạng thất thần của Sương Lan Nhi, trong lòng càng sốt ruột: “Phu nhân, người làm sao vậy? Nếu không để nô tỳ đi bẩm báo với gia một tiếng, mời ngài ấy đến đây...” Dứt lời, Tiểu Tịch xoay người chạy ra khỏi Túy Viên.

Sương Lan Nhi hai hàng lông mày nhíu lại, vội vàng giữ Tiểu Tịch lại. Thời điểm mở miệng nói dĩ nhiên nàng đã khôi phục lại sự bình tĩnh vốn có, thần nhiên nói:

“Không cần, ta rất tốt.”

Đúng vậy, nàng rất tốt!

Nàng đã suy nghĩ cẩn thận, nàng phải bảo vệ trái tim này. Vô luận hấn đối xử với nàng thế nào thì đối với nàng đều không có quan hệ.

Thu Khả Ngâm bất quá chỉ là ý vào sự sùng ái của Long Tiêu Đình, muốn làm gì thì làm. Nước có thể đẩy thuyền nhưng cũng có thể lật thuyền. Nàng phải vạch được bộ mặt thực dối trá của Thu khả Ngâm trước mặt Long Tiêu Đình, làm cho nàng ta mất hết sự sùng ái. Từ đó thì còn lý do nào bắt nàng phải lấy máu tươi của chính mình hiến cho nàng ta để chữa bệnh. Mà khi đó nàng cũng đâu thể ngồi yên mà tiếp tục ở lại Thụy vương phủ này.

Chỉ có làm như vậy nàng mới có cơ may chân chính giành được tự do, cứu được người nhà.

Dưới ánh nắng mặt trời, nàng mỉm cười.

Nếu chỉ còn một mình nàng.

Nàng đành phải tự mình diễn tiếp vở kịch nực cười này thôi.

*** **

Bên trong Khả Viên

Âm thanh ồn ào đến chói tai.

Trong phòng nơi đâu cũng phủ kín thảm Tây Vực mềm mại, cho dù có ném bất cứ một vật thủy tinh nào cũng không thể vỡ. Mà Thu Khả Ngâm bụng đầy bức tức không có chỗ phát tiết, vì thế liền đem những chiếc bình sứ ném hết lên tường, lên cột trụ, không bao lâu trên mặt đất đầy những mảnh vỡ.

Quế ma ma trên mặt lộ rõ lo lắng, liền chạy đến khuyên nhủ: “Vương phi, sức khỏe người vừa mới tốt lên, không thể giận giữ làm thương tổn chính mình.”

Thu Khả Ngâm suy sụp ngã xuống nhuễn thấp, nàng nghiêng rằng nói: “Ta sao có thể không tức giận? Người chẳng lẽ không nhìn thấy ánh mắt của Vương gia nhìn à tiện nhân kia.”

Quế ma ma nín thở nói: “Dù gì cũng chỉ là một dân nữ, Vương phi việc gì phải sợ nàng ta lật đổ.”

Thu Khả Ngâm cười lạnh: “Nàng ta lật đổ ta?”

Quế ma ma sắc mặt chợt cứng lại, chần chừ một lúc mới nói: “Vương phi, có một câu lão nô không biết có nên nói cho người không?”

Thu Khả Ngâm liếc mắt nhìn Quế ma ma một cái: “Nói mau.”

Quế ma ma khuyên nhủ: “Vương phi, nếu ngày sau Vương gia kế thừa sự nghiệp

thống nhất thiên hạ. Đường đường là thiên tử, tam cung lục viện, như thế nào lại không có phi tử? Vương phi ngài chỉ cần yên tọa ở ngôi vị hoàng hậu mà thôi. Còn tiện nhân kia xuất thân đê tiện, chắc chắn không thể với tới địa vị cao.”

Thu Khả Ngâm nhẹ nhàng nở một nụ cười, nàng chỉ đơn giản là cười mà lại chân thật, vẻ mặt giống như nhiều năm về trước: “Theo trí nhớ của ta cho đến nay, ta vẫn yêu chàng. Nhưng nhiều năm qua ta đến tột cùng chiếm được cái gì? Trái tim của chàng ta sớm đã hiểu... Nàng ta đã chết nhiều năm rồi... Vì cái gì?... Cho dù chàng cuối cùng cũng thay đổi, cũng động tâm... Nhưng vì cái gì lại là Sương Lan Nhi... Vì cái gì... Vì cái gì không phải là ta? Ta yêu chàng nhiều năm như vậy... Đợi chàng nhiều năm như vậy... Vì cái gì...”

Nước mắt nóng hổi tuôn rơi, nàng gắt gao vịn thật chặt vào thành giường, giống như muốn bóp nát nó. Thật lâu sau nàng bật cười, hỏi si ngốc: “Vì cái gì... vì cái gì?”

Quế ma ma nhìn mà không đành lòng, nói: “Vương phi, có phải hay không... Người có cảm thấy Sương Lan Nhi này tính tình với giọng điệu nói chuyện có chút giống với người đó?”

“Nàng...” Thu Khả Ngâm tay lại càng siết chặt lại, cho đến khi bàn tay trắng nõn đỏ ửng lên, mãi sau nàng lại thì thào lẩm bẩm: “Người đang nói nàng sao?”

“Đúng vậy.” Quế ma ma ghé sát vào tai Thu Khả Ngâm nói: “Lão nô ở cạnh Vương gia nhiều nhất, tính tình Sương Lan Nhi này cùng nàng ta giống nhau ba phần, thanh âm lại càng không sai biệt, trong mềm mại lại đủ trong trẻo, đủ lạnh lùng, thanh âm lúc kích động đủ nghe ra hoảng loạn cũng không thiếu phần chân định. Lão nô lần đầu tiên nghe nàng nói trong lòng liền nhảy dựng lên.”

Thu Khả Ngâm lạnh lùng cười, nửa là châm chọc nói: “Quế ma ma, nàng ta chết nhiều năm rồi người vẫn còn nhớ rõ ràng đến như vậy. Xem ra ngay cả người cũng không thể quên nàng. Ta xem ra chẳng bằng một phần mười nàng ta.”

“Lão nô...” Quế ma ma nghẹn lời, nhất thời không biết nói thế nào.

“Thôi.” Thu Khả Ngâm khoát tay. “Người vẫn là nên suy nghĩ xem đối phó với ả tiện nhân Sương Lan Nhi kia thế nào đi.”

Quế ma ma cười quý dị, ghé sát tai Thu Khả Ngâm: “Lão nô sớm đã có tính toán, chúng ta cứ như vậy...”

Lúc này, căn phòng hỗn độn dưới ánh mặt trời lộ ra không một chút nào che dấu, bởi vậy càng thêm suy tàn tan hoang.

Mà Thu Khả Ngâm rốt cục cũng lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Kịch đèn chiếu

Nhiều ngày kế tiếp không còn ánh mặt trời mà thay vào đó ngênh đón một đợt mưa lũ kéo dài không ngớt, liên tiếp hơn 10 ngày, cả thành Thượng Dương giống như ngập trong nước.

Bên trong Thụy vương phủ, mưa từ mái ngói lưu ly róc rách chảy xuống như muốn gội rửa sạch sẽ hết thảy mọi thứ cho dù là vui vẻ hay ưu thương, thế nhưng đã không thể trở về với sự tồn tại vốn có của nó.

Ngày qua ngày, mưa trút xuống không ngừng.

Giờ Ngọ hôm sau, Sương Lan Nhi chống tay ở song cửa sổ nhìn khoảng sân vườn rợp cỏ cây đã được nước mưa gột rửa trở nên sạch sẽ sáng bóng trong đầu suy nghĩ đến thất thần.

Cách một làn hơi nước mỏng lung nhìn vọng ra bên ngoài, tường trắng ngói đỏ càng thêm rõ ràng. Chỉ là phía cuối xuất hiện một bóng dáng màu trắng đang chậm rãi đến gần, càng lúc càng gần hơn, rõ ràng có thể đoán ra có người đang đi tới.

Sương Lan Nhi nhẹ nhúm mày, con người đen láy trong trẻo mà lạnh lùng, Trầm thái y vừa mới rời khỏi, vậy là ai tới?

Đang mải nghĩ ngợi, người đó cũng đã gần kề, trong tay cầm một tán ô Lô Châu trắng thuần. Tán ô hơi thấp, cơ hồ che khuất khuôn mặt của người đi tới.

Hắn từng bước từng bước một, chậm rãi đi về phía nàng.

Trần ngập sân vườn là những khóm hoa vàng nhạt nở rộ càng giống hơn là trắng như tuyết, gió mưa trong không trung khẽ thổi bay những cánh hoa mỏng manh, giống như những bông tuyết bay tán loạn.

Mà hần cứ như vậy thong thả lướt nhẹ đi tới.

Nàng gio tay lên che lấy làn môi có chút lạnh cứng, chặn lấy hô hấp của chính mình, trong đầu dường như có thể tưởng tượng ra cảnh tượng kế tiếp.

Tán ô trắng thuần không một chút trang trí. Tán hơi nâng lên liền lộ ra cái trán luôn đeo một dải hắc ngọc, đôi mắt trong suốt giống như vạch ra một khoảng trời mưa bụi để thấy được ánh mặt trời. Giữa khung cảnh mưa rơi lất phất, hắc cùng bạch, như thế nào lại hài hòa đến hoàn mỹ.

Trong nháy mắt nàng thậm chí còn tưởng mình lại lần nữa rơi vào mộng cảnh cho đến khi hần duỗi tay đưa cho nàng một tán ô khác, giọng nói trầm thấp đầy từ tính vang lên: “Đi, ta đưa nàng tới một chỗ.”

Mười ngón tay nàng cứng đờ mà cầm lấy tán ô, mắt một lúc nàng cứ thế mà lạng lạng không nhúc nhích như một bức thạch bản. Surong Lan Nhi hít một hơi thật sâu, trên khuôn mặt nở một nụ cười cứng nhắc: “Được.”

Nàng lẳng lặng đi theo hần ra khỏi cửa phủ, lên xe ngựa đi tới một nơi xa hoa trong thành Thượng Dương.

Từ đầu đến cuối nàng vẫn luôn giữ im lặng, trong lòng không có một chút gợn sóng.

Trái tim nàng từ sau đêm hôm đó, nàng đã quyết tâm đóng nó lại cất giữ thật sâu trong một cái hòm không bao giờ thấy được ánh mặt trời. Ngày ngày tịch tịch trôi qua nàng đã học được cái gọi là hờ hững lạnh nhạt.

Mặc kệ giờ phút này hần có làm gì, về mặt cùng cừ chỉ có dịu dàng đến mức nào thì đối với nàng đâu còn chút quan hệ, nàng chỉ nhìn, chỉ mỉm cười. Cũng không phải là loại vui vẻ đầy nhiệt tình, cũng không phải quá hờ hững đến không buồn đếm xỉa, chỉ là mỉm cười chấp nhận.

Thủ phủ trước mặt giống như toàn bộ xây từ vàng ngọc, cột nhà dựng từ gỗ đàn hương, đèn thạch anh ngọc bích, màn chướng thêu châu ngọc rủ xuống giống như một bức thủy mặc huyền ảo. Nơi này chính là Phong Mãn Lâu nổi tiếng thành Thượng Dương mà chủ nhân của nó cũng chính là người giàu có nhất thành – Phong Diên Tuyết.

Đại danh của Phong Diên Tuyết Surong Lan Nhi cũng không xa lạ, lời đồn về người này trong thiên hạ cũng không phải là ít. Vào bên trong Thụy vương phủ mới biết hơn phân nửa xiêm y cùng trang sức, rồi những bảo vật hiếm có đều là do Phong Diên Tuyết tự tay chọn lựa đưa tới.

Long Tiêu Đình đi vào trong Phong Mãn Lâu, phân phó Phong Diên Tuyết vài câu, Phong Diên Tuyết ngay lập tức hiểu ý, hần quay về phía Surong Lan Nhi mỉm cười, khách khí nói: “Lan phu nhân, thỉnh chờ.”

Surong Lan Nhi cũng đáp lại bằng một nụ cười nhạt. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Phong Diên Tuyết ngoài đời thực. Một người nổi bật trong giới thương nhân, không nghĩ tới lại trẻ đến vậy, có lẽ chỉ đầu hai mươi, mi tựa trăng non, đôi mắt giống như dòng suối lạnh, chỉ lưu phong nhã, thời điểm hần cười lên, khóe mắt nâng lên đầy ý vị thâm trầm kín đáo lại khôn khéo thông minh.

Một lúc sau, Phong Diên Tuyết đã phái tới hai nha hoàn giúp Surong Lan Nhi thay một bộ đồ mới.

Đây là một bộ xiêm y lông lãnh dệt kim màu lam tinh khiết, trong trẻo có thể so với trời xanh, áo choàng bảy màu trong suốt kéo dài trên mặt đất, giống như cầu vồng bên người, lại giống như dải mây tía bao quanh, trên đầu cài trâm thanh tao mà hoa lệ tôn lên khuôn mặt nàng càng trở nên mê hoặc.

Phong Diên Tuyết nhẹ vỗ tay tán thưởng, cất tiếng khen ngợi: “Phu nhân thực sự là sắc đẹp hiếm có, trên thế gian này nào có thể gặp được mấy lần.”

Surong Lan Nhi khẽ cười một tiếng. Nàng biết lúc này Long Tiêu Đình đang ngồi phía sau nàng cách đó không xa.

Nàng chậm rãi xoay người, nhìn hần, không nói một lời.

Trong đôi mắt Long Tiêu Đình chợt sáng ngời, hình như còn có thể thấy vết hằn hần di chuyển. Tay hần nắm chặt ly trà, bàn tay dần dần dùng lực, hần nắm một lúc lâu, lực này thật khéo cắt thành một đường ngang chiếc ly bạch ngọc tinh xảo. Khi hần thu tay cũng là lúc ly trà vỡ thành vô số mảnh, nước trà chảy xuống tựa như hạt trân châu.

Mãi một lúc lâu hần mới lên tiếng, nghe kỹ thấy hần giống như khó khăn kiềm chế xúc động: “Phong lão bản quả nhiên không thể so với người thường.”

Phong Diên Tuyết trong mắt ánh lên ý cười, cúi người, mở ngăn tủ lấy ra một cái khay đựng rồi đặt ở trước mặt Surong Lan Nhi: “Phu nhân mời chọn. Đây đều là những vật hiếm lạ nhất trong thiên hạ, toàn bộ thành Thượng Dương này chỉ có một.”

Đó là những món trang sức châu báu rực rỡ, có viên minh châu cực kỳ lớn, màu huyết san hô hiếm thấy, lại có cái màu vàng chói lóa, tỏa ra thứ ánh sáng khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Tầm mắt của Surong Lan Nhi dừng trên một chiếc gương cầm tay, chiếc gương này cực kỳ đơn giản, chỉ là màu bạc đơn giản, hoa văn cũng có chút tầm thường, cũng không có được khảm ngọc ngà châu báu gì. Thế nhưng chiếc gương này lại có chút kỳ lạ, không giống với những chiếc gương đồng bình thường lúc nhìn vào có chút mờ lung. Mặt kính sáng đến lóa mắt, có thể chiếu rõ ràng tới từng điểm nhỏ.

Nàng chưa bao giờ gặp qua loại gương này, bất giác mà cầm nó trên tay.

Người ở trong gương, từng đường nét đều có thể nhìn thấy rõ ràng thậm chí ngay cả từng lỗ chân lông rất bé. Sắc mặt lệ hồng nhàn nhạt, hai tròng mắt sáng ngời, lông mày hơi nhếch lên đầy vẻ không tin, môi mím lại. Nàng lần đầu tiên nhìn thấy chính mình rõ ràng như vậy, không khỏi thán than.

Phong Diên Tuyết thấy Sương Lan Nhi chọn cái này, cười nói: “Phu nhân thật là có mắt nhìn, gương đồng cho dù có tốt đến đâu cũng không thể so với thứ này. Đây là bảo vật Tây Vực, cực kỳ hiếm có.

Long Tiêu Đình không biết từ khi nào đi tới bên cạnh nàng, cũng không kim được mà nhìn nhìn người trong gương kia một hồi lâu, sau đó thân nhiên nói: “Thế thì lấy cái này đi.”

Sương Lan Nhi không cự tuyệt, nàng để chiếc gương vào trong tay áo, nói một câu: “Tạ ơn Vương gia.”

Giọng nói của nàng hờ hững mà xa cách khiến trong lòng Long Tiêu Đình chợt thấy nao nao, hắn kéo nàng đến bên người rồi nói: “Chúng ta đi thôi, cũng sắp bắt đầu rồi.”

Phong Diên Tuyết lập tức cúi người cung kính đưa tiễn.

Sương Lan Nhi đi theo hắn suốt một con đường khúc khuỷu, nàng cứ nghĩ rằng hắn định đưa nàng đi dùng bữa tối, còn có thể gặp người nào đó nữa nên mới muốn nàng mặc long trọng thế này. Nào biết được thì ra hắn đưa nàng đi xem kịch đèn chiếu.

Lúc này sắc trời đã tối muộn, lại thêm mưa rơi lất phất, khắp nơi đều bao phủ bởi một màu đen.

Bên trong lầu hai của quán trà lâu Mãn Đình Hương, tại một căn phòng trang nhã, tiểu nhị đi lại bận rộn, đầu tiên là đưa lên điểm tâm và trái cây. Còn phía dưới thì tiếng người nói ồn ào, mọi người đều kiểng chân lên nhìn ngó vô cùng mong đợi.

Sương Lan Nhi quay sang nhìn Long Tiêu Đình, chỉ cảm thấy vô cùng kỳ quái. Kịch đèn chiếu chỉ có mấy tiểu hài tử mới biết yêu là thích xem mà thôi, hắn đường đường là Thụy vương gia mà lại có sở thích này, thật đúng là bất khả tư nghị.

Lúc này có giọng người nào đó hô to “Bắt đầu rồi!”

Đúng lúc đó toàn bộ đèn lồng của tòa trà lâu đều vụt tắt, không gian chìm vào một mảnh yên tĩnh tối đen. Mọi người giống như phối hợp rất ăn ý, không ai phát ra một tiếng, mà trên sân khấu phía trên, một luồng ánh sáng chậm rãi lan tỏa.

Diễn! Phải bắt đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chuyện xưa

Phía trên chiếc màn che màu tuyết trắng, đầu tiên hiện lên một khoảng sân với ngói trắng tường đen, ẩn ẩn còn có thể thấy được hai tòa bát giác với chòi nghỉ mát thấp thoáng với một màu xanh biếc vờn quanh. Tiếp theo một nam tử áo dài, đầu buộc quan ngọc nhanh nhẹn hiện thân.

Bên trong trà lâu, thời điểm nhạc sáo tấu lên một khúc nhạc nhẹ làm nổi bật sự hiện diện của nam tử trên sân khấu. Làn điệu chợt ngân dài, càng thêm ung dung chậm chạp, hình ảnh tiến nhập vào bên trong khoảng sân với ngói trắng tường đen, một nữ tử ngồi bên song cửa chống má nhìn trời, những sợi tóc vì loạn trên khuôn mặt, đó là một khuôn mặt nhuốm màu bi thương.

Sương Lan Nhi quay đầu lên nhìn Long Tiêu Đình một cái, chỉ thấy hắn thật sự tập trung xem kịch, con mắt sáng bất động, chỉ có đôi lông mi ngẫu nhiên chớp một cái. Hắn giống như hoàn toàn nhập tâm, ngay cả khi nàng chăm chú nhìn hắn thật lâu mà hắn trước sau cũng không hề phát hiện.

Nàng càng kinh ngạc hơn, kỳ thật các nhân vật diễn cũng rất đổi bình thường, mà tên gọi của nó là “Túy song đình”.

Ở Tường Long Quốc, kịch đèn chiếu rất lưu hành, lúc bấy giờ rất nhiều quan lại cũng như những người giàu có từ trong thành đến ngoài thành đều thỉnh mời những vị danh sư chuyên khắc trạm hình nhân, đúc những bức hình tinh xảo, còn nuôi cả một đoàn ca kịch riêng ở trong phủ. Trong dân gian dù ở thành trấn hay nông thôn, kịch đèn chiếu to nhỏ chỗ nào cũng có. Vô luận là ngày lễ ngày tết, mùa lúa bội thu, cầu phúc bái thần, dựng vợ gả chồng, sinh cháu trai hay chúc thọ đều không thể thiếu dựng đàn hát kịch. Mà một khi đã diễn là diễn suốt ngày suốt đêm, có khi ngay cả mười ngày nửa tháng cũng không dừng, vô cùng náo nhiệt.

Mà vở kịch “Túy song đình” này đã từng nổi tiếng một thời, Sương Lan Nhi cũng đã từng xem không biết bao nhiêu lần, chỉ là da ảnh nhân vật không được tinh xảo như ở Mãn Đình Hương trà lâu mà thôi.

Chuyện xưa kỳ thực vẫn là nội dung cũ kỹ tầm thường, chỉ là một đôi nam nữ yêu nhau, bối cảnh là thời điểm quân vương thứ mười ba của Tường Long

Quốc lên nắm quyền, ở thành Thượng Dương có một nữ tử được gả cho một vị quan bản xứ, tuy là thân phận hiển hách, nhưng mà vị trượng phu lưu luyến thanh lâu mà sân phòng vắng vẻ. Nữ tử ngày ngày cô tịch ngồi bên song cửa sổ nhìn hai tòa đình, hồng nhan ngày một già đi, cho tới thời điểm nàng hai mươi lăm tuổi gặp được một nam tử vào kinh đi thi.

Vị nam tử này gia cảnh cũng không tệ, là họ hàng xa của trượng phu vị nữ tử này, vì lên kinh dự thi mà ở tạm lại nơi này. Hắn ở đối diện phía bên kia song đình, mỗi khi đọc sách mệt mỏi, thời điểm hắn ngẩng đầu nghỉ ngơi luôn trông thấy phía xa xa ở đối diện có một nữ tử thần tình ưu sầu.

Có một ngày, vị nam tử liền làm một bài thơ gửi cho vị nữ tử kia, tán gẫu, bày tỏ sự quan tâm thông cảm. Nữ tử sau khi xem xong, tâm tình liền rất tốt, tự mình làm điếm tâm đáp tạ. Nào có từng nghĩ tới, hai người thường xuyên qua lại rồi có một loại cảm tình cứ thế nảy sinh.

Tường Long quốc xưa nay rất trọng quy củ, ai cũng nói nữ tử có chồng thì phải theo chồng, còn chưa nói đến, nữ tử này hơn vị nam tử kia những bảy tuổi, sự tình này, người phạm tục thật càng không thể tha thứ. Tình yêu của họ nhất định sẽ là một tràng bi kịch. Mà khi tình yêu đã thấm thật sâu vào bên trong trái tim họ, sớm không thể kiềm chế được nữa, bọn họ trộm gặp nhau, hưởng thụ khoảng khắc bên nhau ngắn ngủi mà hạnh phúc. Tình hình càng trở nên nan giải khi bọn họ gặp nhau ngày càng thường xuyên hơn, giây không thể gói được lửa, rốt cục có một ngày, tư tình của bọn họ bị người ta phát hiện.

Một ngày nào đó, trong hoàng cung thông báo kết quả thi cử, vị nam tử đỗ Trạng nguyên, từ nay về sau tiền đồ vô lượng. Nhưng khi sự tình bại lộ, bị người đời gièm pha, đối với vị nam tử đó có thể nói là một nhát dao trí mạng. Trượng phu của vị nữ tử kia cảm thấy mặt mũi cùng danh dự đều mất hết, liền luôn làm khó dễ, hãm hại nam tử kia, sai người đánh cho hắn mình đầy thương tích. Cho dù là như vậy nhưng vị nam tử này vẫn nhất quyết không chịu buông tay người con gái ấy, chấp nhất yêu cầu trượng phu của nàng hưu ly nàng, từ nay về sau cùng nàng sống đến già, chỉ cần như vậy hắn nguyện buông bỏ tất cả.

Mất thấy tiền đồ của vị nam tử kia đều bị hủy hoại, nữ tử không đành lòng, nàng dứt khoát khoát lên mình tất cả tội danh, chiêu cáo mọi người là nàng một mình khó chịu được ngày ngày tịch mịch, quyến rũ nam tử, tất cả mọi chuyện đều là do nàng, không liên quan gì đến hắn. Nàng chịu đựng bị người ta thóa mạ khinh thường, sau đó nàng gieo mình xuống dòng sông, theo đó xuôi dòng trôi dạt không còn thấy bóng dáng.

Giữa màn kịch chiếu, hình ảnh biến thành nước sông cuộn cuộn chảy, trong nước là những đóa hoa đỏ tươi trôi nổi dạt dào. Vị nam tử đối với nàng luôn một lòng không đổi, những cánh hoa lìa khỏi cành, theo dòng chảy trôi đi mất rồi rốt cục không còn nhìn thấy nữa, cũng giống như trái tim hắn, từ nay về sau cũng không còn trở lại.

Bên trong Mãn Đình Phương trà lâu, giữa một bầu không khí yên tĩnh chợt ầm ầm nghe thấy những thanh âm nức nở. Thực ra khi tình cảm nhen nhóm đã có một vài người rơi lệ.

Cảnh tượng cuối cùng của vở kịch là hình ảnh vị nam tử kia rốt cục cũng lên làm quan lớn, hắn đánh bại trượng phu của vị nữ tử, hắn cũng mua lại sân vườn đình các nơi nữ tử đó từng sống. Hắn đứng lặng lẽ ở song đình, nơi cây cầu bắc qua một cái hồ, trong tay cầm một ly rượu, nước từ trong ly lặng lẽ nhỏ từng giọt xuống hồ không một tiếng động mang theo sự nhung nhớ đầy tưởng niệm.

Ánh trăng chiếu xuống, khi hắn ngẩng đầu nhìn trời, chỉ trông thấy trong khoảng khắc ngắn ngủi, mái tóc đã bạc trắng...

Hình ảnh từ đó cứ dừng thật lâu không đổi.

Đột nhiên, đèn đều được thắp lên làm rực sáng cả căn lầu, ánh sáng xua đi bóng tối, làm lộ rõ biểu tình cùng cảm xúc của tất cả mọi người. Có người sợ hãi than lên, có người khóc lóc, lại có những ánh mắt hồ hững, mọi tư thái đều không có chỗ nào che dấu.

Rồi mọi người dần dần tản đi, cho đến khi chỉ còn lại một màn mờ mịt trên sân khấu ánh đèn, trống không chẳng còn gì hết.

Sương Lan Nhi than nhẹ một tiếng, tay vươn lên chạm nhẹ vào mặt, thì ra nàng cũng bất giác mà rơi lệ lúc nào không hay. Không biết tại sao, vở kịch “Túy song đình” này nàng từ trước tới giờ cảm xúc chưa từng sâu sắc đến vậy, cũng chưa từng rơi lệ khi xem. Vậy mà lúc này... Có lẽ là do tâm tình hôm nay thay đổi, nếu là trước kia nàng thật sự chưa hiểu được tận cùng sự thương cảm của vị nữ tử đó.

Nàng lấy chiếc khăn ra, nhẹ nhàng lau nước mắt, vẻ mặt khôi phục lại bình thản như lúc đầu.

Nàng quay đầu lại nhìn Long Tiêu Đình, chú ý đến thần sắc của hắn. Ánh nền chớp hạ, chiếu lên khuôn mặt hắn vô cùng bình tĩnh, vẫn luôn chăm chú nhìn lên sân khấu một màu trắng không đổi. Mâu trung màu đen thâm thúy hình như có chút sóng nước nhẹ nhàng chớp động.

Nàng nghĩ hắn sẽ nói gì đó nhưng đáng tiếc hắn lại không nói gì.

Nàng cũng không lên tiếng gọi hắn. Hắn cũng không nói.

Trong quán trà lâu Mãn Đình Phương, mọi người đều đã đứng dậy rời đi, từ những âm thanh bàn ghế va chạm ầm ỹ cho đến lúc không còn một bóng người ở lại. Hắn vẫn thui chung không hề động đậy dù chỉ một chút, vẫn là tư thế đó, lặng lẽ ngồi, mâu trung ngày một ngưng trệ, thậm chí còn tịch mịch vắng vẻ, ngũ quan hiếm khi trở nên nhu hòa đến vậy, bộ dáng vẫn tuấn mĩ như thế nhưng lại có chút tái nhợt.

Tiểu nhị đến thử thăm dò thúc dục: “Nhị vị, chúng ta đã đến lúc đóng cửa.”

Hắn giống như không nghe thấy. Một lúc sau, hắn mới hạ mi mắt, đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Nàng đuổi theo cước bộ của hắn. Bên ngoài mưa sớm đã ngừng rơi, chỉ là bầu trời vẫn âm u như thế, không có ánh trăng, cũng không có ngôi sao nào.

Các quán hàng hai bên đường đều đã đóng cửa, chỉ còn lấp lờ những ánh đèn hắt ra từ những chiếc đèn lồng treo trước cửa, ánh sáng mờ mờ lung linh chiếu lên người

hắn, in lên mặt đường một cái bóng đen thật dài. Con đường vắng vẻ chỉ có hai người bọn họ.

Không khí thật tĩnh lặng, còn có thể nghe thấy tiếng hai người bước đi trên mặt đất ẩm ướt. Gió thổi làm những giọt nước từ trên lá cây rơi xuống bắn lên thành những bọt nước trắng, lẳng lặng rơi. Chung quy lại vẫn là một bầu không khí ngưng trệ cùng tịch mịch.

Trời thu se se lạnh, gió thổi rít qua, Sương Lan Nhi siết chặt cổ áo mà không cảm nhận được một chút ấm áp nào.

Hắn đang đi phía trước thì đột nhiên dừng lại cước bộ.

Hắn xoay người lại, áo choàng màu trắng hắt lên một đường rồi hạ xuống, thanh âm hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng, cũng không thiếu sự quan tâm: “Lan nhi, nàng muốn cái gì? Ta sẽ tận lực giúp nàng?”

Cước bộ của nàng cũng dừng lại.

Câu hỏi như vậy nàng chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày hắn sẽ hỏi nàng cho nên nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Lúc này, gió rét lại rít bên tai, lạnh lẽo đánh vào hai bên má nàng như muốn nhắc nhở nàng phú quý chỉ là phù du, vàng ngọc chỉ là cô tịch.

Nàng chỉ nhẹ nhàng nói: “Ta muốn rời đi.”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hãm hại (1)

Yêu cầu của nàng cuối cùng vẫn là không có kết quả.

Mưa đêm đó cũng chỉ ngừng trong chốc lát.

Đợi đến khi họ trở về đến vương phủ, mưa lại trút xuống như thác. Trong lòng nàng vốn đã đoán trước hắn sẽ không đáp ứng, thực tế là hắn cũng chỉ nhủu mày, lúc sau càng không nói một lời.

Mấy ngày kế tiếp vẫn là những trận mưa triền miên không ngớt.

Trên đời này không có bức tường nào ngăn nổi gió, những lời đồn đại về nàng cùng Long Tiêu Đình cùng nhau xem kịch đèn chiếu đã lan ra khắp Thụy vương phủ, càng ngày càng nghiêm trọng, những lời đàm luận hết sức sinh động, thêm mắm thêm muối, nói không biết mệt.

Sau khi Sương Lan Nhi biết được sự tình, nàng chắc chắn Thu Khả Ngâm sẽ tìm đến nàng gây phiền toái. Chỉ là nàng không ngờ Thu Khả Ngâm lại đến nhanh như vậy.

Công khai hãm hại tiểu cung nữ Tiểu Tích, đương nhiên mũi nhọn sẽ hướng về phía nàng.

Ngày hôm sau cửa phòng bị Quế ma ma mở toang, một loại không khí ẩm ướt tràn vào căn phòng.

Thu Khả Ngâm một thân trang sức lụa là, thanh tao mà trang nhã bước vào, nàng nói: “Lan nhi muối muối, từ trước đến nay ta đều mang bệnh, mọi việc trong vương phủ từ nhỏ đến lớn đều là Quế ma ma cùng Lạc công công thu xếp vất vả. Hiện giờ Lạc công công bận việc ngoại vụ, Quế ma ma mấy ngày gần đây lại phong thấp, thân thể không khỏe, hai người này ồ còn không mang nỗi mình ồ, việc trong phủ khó tránh khỏi sẽ có sơ suất.” Nàng dừng lại trong chốc lát, sau đó thanh âm lạnh đi vào phần: “Trong phủ xảy ra chuyện, ta không thể ngồi yên mà không để ý đến.”

Sương Lan Nhi trong lòng có dự cảm không tốt nhưng vẫn không rõ chuyện gì xảy ra. Thu Khả Ngâm chưa bao giờ tới chỗ ở của nàng, càng không nói đến việc đem theo cả Lạc công công, Quế ma ma cùng một nhóm hạ nhân cùng tới.

Không biết rốt cục nàng đang phô trương thanh thế hay tới có mục đích gì.

Sương Lan Nhi bình tĩnh nói: “Không biết có chuyện gì lại làm phiền Vương phi phải tự mình tới đây, thật sự là vinh hạnh cho kẻ hèn này. Tiểu Tích còn không mau pha trà mời khách quý.”

“Không cần.” Quế ma ma khinh miệt lườm Tiểu Tích một cái: “Trà nguội pha ta ngại bẩn. Chiêu Mặc, người đi pha trà.”

Thình lình bị mắng làm Tiểu Tịch vô cùng tổn thương, nàng không nghĩ được gì hơn, cũng không dám nhiều lời, chỉ run rẩy đứng sang một bên, tay siết chặt chiếc khăn, trên mặt thoáng lộ ra thần sắc bất an.

Sau một khắc im lặng ngắn ngủi, Thu Khả Ngâm nâng ly trà Chiều Mặc bung đến, nhẹ nhàng thổi rồi nhấp một ngụm, mâu quang thần nhiên liếc về phía Lạc công công: “Lục soát.”

“Chậm đã.” Sương Lan Nhi đột nhiên đứng lên, nàng vươn tay ra ngăn Lạc công công, nói: “Nói cho ta biết lý do, tốt xấu gì ta cũng là chủ nhân của nơi này, các người nghĩ muốn lục soát là lục soát sao? Nếu thực sự các người muốn vậy thì cũng phải chờ Vương gia trở về tự mình hạ lệnh.”

Lạc công công có chút khó xử, hần nhìn về phía Thu Khả Ngâm. Hiện tại thái độ của Vương gia đối với Lan phu nhân không rõ ràng, hần cũng không dám đắc tội. Mà Vương phi lại... hần cũng không biết làm sao.

Thu Khả Ngâm biết Sương Lan Nhi khó đối phó, không ngờ nàng còn lôi cả Long Tiêu Đình ra làm lá chắn, Thu Khả Ngâm hận muốn nghiền rã. Tiễn nhân này, bất quá chỉ là cùng Vương gia đi ra ngoài mà thôi, vậy mà còn dám ngông nghênh nâng mình lên làm chủ nhân, lấy Vương gia để áp chế nàng. Rõ ràng chính là cười nhạo miệt thị nàng.

Nghĩ đến đây, Thu Khả Ngâm liền nghiêm mặt nói: “Việc trong vương phủ, bốn Vương phi có thể làm chủ, không cần làm phiền Vương gia. Lạc công công, người còn chờ cái gì? Hay muốn Bốn vương phi mời quý phi nương nương đến?”

“Tuân lệnh Vương phi.” Lạc công công nhẹ vuốt mồ hôi, không ngừng thưa dạ. Hần quay ra phân phó vài tên hạ nhân: “Nhanh lục soát thật kỹ cho ta.”

Sương Lan Nhi còn muốn ngăn cản nhưng bị Đan Thanh chặn trước mặt.

Thu Khả Ngâm cười, đuôi lông mày nhếch lên đầy đắc ý: “Lan nhi muội muội, muội cứ yên tâm, nếu như không có bốn vương phi tự nhiên sẽ trả lại cho muội một cái công đạo, nếu như khiến cho muội muội khiếp sợ, bốn vương phi sẽ đích thân bồi thường cho muội được không?”

Lời nói của Thu Khả Ngâm làm Sương Lan Nhi cuối cùng cũng sáng tỏ, Thu Khả Ngâm luôn giữ cho mình một hình ảnh thật tốt đẹp, nếu như không có chứng cứ rõ ràng thì nàng ta tuyệt nhiên không dễ dàng gì đối phó với nàng. Mà nguyên nhân sâu xa của nó chắc hẳn chính là hôm nàng cùng Long Tiêu Đình đi xem kịch đèn chiếu, rốt cục chuyện này cũng chạm vào điểm yếu của nàng ta. Thu Khả Ngâm vội vã động thủ, chỉ sợ lần này tất cả không hẳn là nhằm vào nàng mà là đang cho nàng một lời cảnh cáo. Có lẽ mục tiêu đối phó của Thu Khả Ngâm lần này chính là người duy nhất trong Thụy Vương phủ luôn trung thành và tận tâm với nàng – Tiểu Tịch.

Sương Lan Nhi gắt gao cắn môi che dấu nội tâm đang khấn trương, nàng trầm tĩnh ngồi xuống, giống như Thu Khả Ngâm, nàng cũng nâng ly trà lên nhấp từng ngụm mà mặt không đổi sắc. Nước trà nóng bỏng chảy xuống cổ họng, mồ hôi sau lưng nàng không ngừng chảy ròng ròng, gió thu thổi đến làm nàng lạnh đến rét run. Nàng nhất thời thanh tỉnh, lỗ chân lông giãn ra, nàng tự hỏi rốt cục phải ứng phó thế nào với cục diện này.

Nước trà còn chưa kịp lạnh Lạc công công cùng Quế ma ma đã đi tới, trong tay Lạc công công còn cầm theo một chiếc hộp bát giác còn Quế ma ma thì cầm một chiếc trâm cài hoa tuyết ngọc đen, trên mặt nàng tràn đầy nét cười hưng phấn đến quý dị: “Vương phi, đã tìm được rồi. Thật sự ở trong này!”

Thu Khả Ngâm liếc nhìn một chút rồi quay sang hướng Sương Lan Nhi nói: “Ta sợ Lan nhi muội muội nói ta bất công cho nên gọi cả bọn họ đến cùng chứng kiến.” Ngừng một chút Thu Khả Ngâm mới nói tiếp với thanh âm càng trầm thấp: “Lạc công công, người tới đây nói rõ xem đã có chuyện gì xảy ra.”

Lạc công công có chút run rẩy nhưng vẫn rất nhanh trần thuật lại sự việc: “Hôm qua Đan Thanh báo lại Vương phi bị mất một chiếc trâm cài, chính là chiếc trâm Vương gia tặng cho Vương phi vào ngày đại hôn, Vương phi vẫn luôn giữ gìn nó, yêu thích không buông tay. Lão nô phái người đi tìm nhưng không thể tìm ra, lúc này mới nghĩ ra việc tra hỏi tất cả hạ nhân canh gác trong phủ, tất cả bọn họ đều nói cung nữ Tiểu Tịch trong viện của Lan phu nhân là khả nghi nhất.

Buổi chiều hôm đó nàng từng đi đến Khả viện đưa điểm tâm, nhưng vừa vặn lúc đó Vương Phi vẫn đang nghỉ trưa chưa về, nàng liền ở trong Khả viện đợi một lúc.”

Sương Lan Nhi liếc mắt nhìn chiếc trâm cài, trong lòng không khỏi thầm than một tiếng: “Cho nên, Lạc công công cho là Tiểu Tịch đã lấy trộm nó? Bất quá chỉ là một chiếc trâm cài thôi, thật không rõ vì sao Tiểu Tịch là phải bỏ gần tìm xa, trong Túy viên này của ta chẳng phải ăn trộm sẽ càng dễ dàng hơn sao?”

“Việc này...” Lạc công công ngăn người, lại nói: “Việc này..., có thể là nàng nhất thời thời nẩy lòng tham, nghĩ sẽ không có người biết được. Kỳ thật điều lão nô thấy khó hiểu nhất là vì sao Tiểu Tịch lại đưa điểm tâm đến Khả viện?”

“Ha ha, sợ là việc ăn trộm chiếc trâm chỉ là việc nhỏ, quan trọng là sau lưng có người xui khiến. lát nữa ta sẽ kiểm tra lại kỹ lưỡng xem trong điểm tâm đó có chất gì hay không, nếu là muốn hại Vương phi, lão nương nhất định không tha.”

Quế ma ma nói bóng nói gió, hung tợn trừng mắt nhìn Sương Lan Nhi một cái.

Lúc này Tiểu Tịch bỗng “bụp” một tiếng quỳ xuống đất, khóc lớn nói: “Phu nhân, nô tỳ chính là... Tặng điểm tâm chính là nghĩ muốn thay phu nhân lấy lòng Vương phi. Nô tỳ nghe được Vương phi thích nhất là ăn đậu đỏ tưng cao trong dân gian, mà loại điểm tâm này hiện giờ rất ít người có thể làm được, vừa hay nô tỳ lại biết làm, lúc này mới dùng tay nghề từ quê nhà làm một chút đưa đi tặng... Nô tỳ tuyệt đối không có ăn trộm đồ vật gì hết... Phu nhân...”

“Tiểu Tịch...” Sương Lan Nhi có chút xúc động, thì ra là Tiểu Tịch sợ ngày sau Thu Khả Ngâm bắt mặn với nàng, mà bản thân nàng lại không chịu hạ thấp mình, lúc này Tiểu Tịch liền thay nàng đi lấy lòng Thu Khả Ngâm, nào biết được lại rước họa vào thân.

“Câm mồm!” Quế ma ma quát một tiếng, mặt của nàng hung dữ như quỷ khiến Tiểu Tịch sợ đến mức câm nín: “Hiện giờ tang chứng vật chứng người còn muốn cãi. Vương phi là vì công bằng cho nên mới để cho Lạc công công đích thân ra mặt lục soát. Người còn cái gì để nói? Vương phi, ăn trộm trong vương phủ là việc tối kỵ, nhất định phải nghiêm trị! Con tiện tỳ này mạnh miệng, trước hết cứ vả năm mươi chiếc như thế nào?”

Thu Khả Ngâm chớp mắt, môi dửng trên ly trà đã lạnh, khẽ gật đầu.

Quế ma ma cười một tiếng rồi rút trong tay áo một chiếc thước mộc sớm đã chuẩn bị từ trước, hướng môi và hàm dưới của Tiểu Tịch mà đánh. Thước mộc đánh đương nhiên đau hơn là vả miệng, mới một chút Tiểu Tịch đã đau đến thất lưng rạp xuống, một chiếc lại một chiếc hạ xuống, trong miệng nàng máu tươi không ngừng chảy ra.

Mỗi một đòn roi xuống trên người Tiểu Tịch kỳ thật cũng chính là đánh vào nội tâm của Sương Lan Nhi. Các nàng đây là đang cảnh cáo nàng, muốn cùng nàng đối nghịch đến tận cùng, tất cả những người xung quanh nàng sẽ đều bị liên lụy.

Nàng đột nhiên đứng lên, lạnh lùng nói: “Lạc công công có phải chỉ là qua loa xem xét? Nếu là có người cố ý hãm hại Tiểu Tịch thì thế nào? Các người làm vậy chẳng phải là đang vu oan giá họa cho Tiểu Tịch sao? Lạc công công, ta không phục, mời các người xét xử lại cẩn thận, tất cả chứng cứ để ta tự mình xem. Nếu là người của ta làm chuyện đó ta sẽ tự mình giải quyết.”

Quế ma ma chăm chọc nhìn Sương Lan Nhi, nàng cười lạnh một tiếng, căn bản không thèm để ý đến Sương Lan Nhi, thước mộc trên tay lại nâng lên: “Tiện tì người còn mạnh miệng không chịu thừa nhận.”

Tiểu Tịch đau đến ngay cả khóc cũng không dám, nàng suy sụp nói: “Không cần, không cần...”

Phải nhẫn, nhưng rồi cũng không thể nhẫn. Sương Lan Nhi sai bước tiến đến muốn đoạt lấy chiếc thước mộc trong tay Quế ma ma.

Quế ma ma cực kỳ hung ác, muốn nhân cơ hội Sương Lan Nhi bước đến dùng thước bổ xuống đầu nàng một cái thật mạnh. Lúc sắp thực hiện được nàng chợt thấy cổ tay đau đớn, ngay sau đó trời đất như xoay chuyển, cả người bị một lực mạnh mẽ quăng ra ngoài.

“Lão điều nô ngoan độc, là ai cho phép người tại nơi này sử dụng tư hình?”

Người đến lạnh lùng nghiêm nghị nói, quả nhiên là uy phong bát diện.

Thu Khả Ngâm ngẩn ra, tay run lên, ly trà lập tức rơi xuống.

Sương Lan Nhi nghe thấy tiếng liền quay đầu nhìn, người nọ nàng đã từng gặp qua một lần, mi dài, dáng người chững chạc, đôi mắt lợi hại như chim ưng. Nàng còn nhớ rõ tên hắn – Thu Đình Lan.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Hãm hại (2)

Quế ma ma đau đến mức nằm trên mặt đất không ngừng rên rỉ, chống tay muốn đứng lên.

Thu Đình Lan nhíu mày, hần hung hăng trừng mắt nhìn Quế ma ma một cái, năm ngón tay thu lại thành quyền, còn có thể nhìn ra gân xanh lộ rõ.

Nếu một quyền nữa hạ xuống xác định chắc chắn mất mạng. Quế ma ma nín thở, quỳ rạp trên mặt đất một cử động cũng không dám.

Tình huống này Thu Khả Ngâm vốn nhu hòa hai mắt cũng dâng lệ, ngữ điệu của nàng có chút không cam lòng: “Ca ca, sao huynh lại tới đây.”

Thu Đình Lan quay đầu, ánh mắt đảo qua người Thu Khả Ngâm rồi trong tức khắc lộ rõ sự đối chọi gay gắt: “Thật không, trong mắt người còn có ca ca này sao? Ta coi người mấy năm nay tiến bộ không thấy nhưng thật ra đi theo mấy kẻ bỉ ổi độc ác học được không ít, nghĩ thế nào mà đòi tính kẻ người khác mà không biết suy nghĩ.”

Thu Khả Ngâm nghe xong vừa giận vừa tức, mặt xung huyết thành đỏ bừng, cùng với trang sức màu san hô trên đầu nàng cũng thực hợp. Không thể thể chịu đựng mấy lời tri trích này, Thu Khả Ngâm đứng lên, chỉ tay vào Thu Đình Lan nói: “Người! Ta đường đường là Thụy Vương phi, quản lý quy củ, giáo huấn hạ nhân có gì không thể?”

Lời còn chưa dứt trên mặt nàng đã bị ăn một cái tát, chính là Thu Đình Lan đánh.

Thu Khả Ngâm tức đến độ muốn ngất, nhin không được rơi lệ, nàng nức nở nói: “Ca ca, người hôm nay lâm thời đến đây, không rõ sự tình nguyên do

liền không phân biệt tốt xấu đánh ta. Muội muội trong mắt ngươi càng ngày càng không bằng mấy kẻ người ngoài này sao?”

Thu Đình Lan bình ổn hơi thở nói: “Thật không? Chuyện của ngươi ta đều rõ ràng, ngươi là dạng người gì ta càng rõ ràng hơn! Nếu không phải ngươi là muội muội của ta thì nhiều năm như vậy ta đã...” Hắn chung quy cũng không nói ra tiếp, dừng lại một chút hắn lại nói: “Ngươi tốt nhất nên tự trọng, đừng có làm mấy chuyện của kẻ tiểu nhân nữa.”

Giọng nói của hắn ý vị sâu xa làm ngưng bật tiếng nức nở nghẹn ngào của Thu Khả Ngâm, nàng ngừng khóc, trong con mắt ánh lên một tia không cam lòng lại đầy toan tính.

Thu Đình Lan quay đi chỗ khác, hắn nhìn cung nữ Tiểu Tích mặt đầy máu, rồi lại nhìn người vừa rồi thiếu chút nữa đã bị đánh. Mi khẽ nhếch lên, đôi mắt rất sáng, khuôn mặt toát lên thứ ánh sáng dịu dàng như trăng nhưng cũng đủ lạnh lẽo, đôi môi mím chặt đầy quật cường. Đây chắc chắn chính là Sương Lan Nhi trong miêu tả của Thiếu Quân.

Một nữ tử đặc biệt như thế thật giống như một đóa hoa lan cao ngạo thanh tú đầy khác biệt, thật không may mắn bị cuốn vào một cái hố sâu, hết lần này đến lần khác bị khi dễ. Trong lòng hắn càng thêm cảm khái, bỗng lại cảm thấy chút áy náy, từng bước tiến đến đỡ Sương Lan Nhi dậy, hắn nhẹ nhàng nói: “Ngươi có làm sao không?”

“Ca ca...” Thu Khả Ngâm tức giận đứng lên, nàng có chút lung lay như sắp đổ, ánh mắt nhìn Thu Đình Lan không thể tin nổi, hắn thế nhưng lại... Sương Lan Nhi đến tột cùng có sức quyến rũ gì mà ngay cả ca ca nàng chưa từng gặp mặt cũng đều hướng về phía nàng?

Đáy mắt Sương Lan Nhi rõ ràng chính là khiếp sợ cùng một sự nghi hoặc bao trùm, dường như bí mật lâu nay dần hé lộ, tất cả ngưng đọng lại trên người Thu Đình Lan. Đây là người Thu gia sao có thể khác biệt đến như vậy? Đoan quý phi, Thu Khả Ngâm, còn cả Thu Đình Lan, bọn họ không phải cùng một loại người hay sao? Nàng cùng Thu Đình Lan không quen biết, sao hắn lại bảo vệ nàng?

Cái đó... Lần trước ở Túy Hồng Lâu...

Có phải hay không nàng đã sai lầm rồi? Long Đăng hắn không phải muốn đem nàng giao đi? Là nàng hiểu lầm sao?

Trong lúc không biết phải làm như thế nào, bỗng có tiếng động vang lên, trong tầm mắt liền xuất hiện một người y phục màu ngọc bích, nụ cười xinh đẹp như hoa mẫu đơn nở rộ khiến cho tất cả cung nữ đều cúi đầu đỏ mặt.

Thu Đình Lan đưa mắt qua nhìn, ánh mắt đầy bất mãn, hừ nói: “Thiếu Quân, tại sao vừa rồi ngươi vừa rồi cứ một mực đứng ngoài, chờ ta giải quyết xong rồi mới chịu đi vào?” Trong lòng Thu Đình Lan thầm mắng, Long Đăng này đúng là tính tình không bao giờ chịu thay đổi, rất biết tận dụng.

Long Đăng cười đến vô tội: “Việc nhà Thu gia các người ta sao có thể can dự? Cho nên cũng không muốn tiến vào góp vui.”

Một màn vừa rồi phát sinh quá nhanh khiến Lạc công công nửa ngày sau mới có phản ứng. Hắn vội vàng tiến lên cung kính nói: “Tướng quân, Điện hạ không biết có việc gì quan trọng tới Thụy vương phủ? Để lão nô đi bẩm báo với Vương gia một tiếng.”

Long Đăng khoát tay: “Đi ngang qua mà thôi, mời chân nền ghé vào xin ly trà, chắc hoàng thúc sẽ không để ý chứ?”

Lạc công công liền nhanh đáp lại: “Được, để lão nô phân phó người đi pha trà.”

“Từ từ, bản quan là quan phụ mẫu thành Thượng Dương, vụ trộm cắp trong vương phủ cũng nằm trong phạm vi quản lý của bản quan. Lạc công công ngươi đại khái thuật lại sự việc ngọn nguồn cho bản quan nghe, bản quan sẽ phán xét.”

Lạc công công không khỏi lau mồ hôi, hôm nay không hiểu gặp vận hạn gì, đầu tiên hắn rơi vào thế lưỡng nan giữa Vương phi và Lan phu nhân, hiện giờ thì chẳng hiểu từ đâu nhảy ra hai vị tôn gia, cũng không biết họ đến gây sự hay là đến giải vây.

Rơi vào đường cùng, Lạc công công chỉ đành kiên trì đem toàn bộ sự tình thuật lại hết từ đầu.

Long Đăng thực sự chú tâm nghe. Chiết phiến trong tay hắn còn chưa có mở ra, còn vỗ vỗ vào lòng bàn tay mấy cái. Suy nghĩ trong chốc lát, hắn liền nâng chiếc bát giác đựng đậu đỏ từng cao của cung nữ Tiểu Tích lên nhìn qua một lượt, rồi lại cầm lấy chiếc mâm cài lên ngắm nghía hồi lâu.

Tuy rằng biểu tình của Long Đăng vô cùng chú tâm, hiếm khi thấy hắn thực sự nghiêm túc như vậy nhưng Sương Lan Nhi trong lòng vẫn thấy lo lắng bồn chồn không yên, người khác có lẽ không biết nàng đã từng ở chung với Long Đăng một thời gian, hắn hồ đồ ngu xuẩn thế nào nàng chính là quá hiểu rõ hắn rồi. Bộ mặt hắn lúc này so với cái lần đầu để mền với nàng lúc trước cũng không khác nhau là bao, người ngoài chắc hẳn chưa từng thấy qua.

Nàng trộm đi đến bên cạnh người hắn từng bước, nhỏ giọng nói: “Này, người được chưa!”

Long Đăng “ba” một tiếng mở chiếc quạt trong tay hắn ra, che đi làn môi mị hoặc, hắn lướt qua tai nàng nói: “Sao ngươi có thể hỏi nam nhân ta đây một vấn đề như thế?! Được hay chưa ngươi cứ thử xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Mặt nàng thộn ra, đỏ lên như gan heo. Long Đăng này thực sự quá đáng lắm rồi! Nàng mới không thêm để ý đến hắn.

Long Đăng thu lại nét cười, yết hầu cử động, hắn nói: “Lạc công công, ngươi nói Tiểu Tích đi tặng đậu đỏ từng cao, sau đó đem chiếc mâm cài này giấu trong chiếc giỏ bát giác này. Mà đích thân các người lục soát tìm được chiếc mâm cài này trong giỏ sao?”

Lạc công công gật đầu nói: “Vừa rồi bọn nô tài lục soát khắp phòng, Quế ma ma không cần thận trọng vào chiếc giỏ này, lúc lão nô nhặt lên cũng không để ý, đúng lúc thuận tiện lách lách vài cái thì nghe thấy có âm thanh không đúng, mở ra kiểm tra thì thấy chính là chiếc trâm này.”

“Cho nên các người nhận định thời điểm Tiểu Tịch đi đến tầng điểm tâm thuận tay lấy chiếc trâm giấu ở trong giỏ, chờ khi tin đồn qua rồi thì chiếm làm của riêng sao?” Long Đằng lại hỏi.

“Nô tỳ không làm, nô tỳ thực sự không làm...” Lúc này Tiểu Tịch khóc nức lên. Nàng lao đến bầu vào vạt áo Long Đằng: “Đại nhân, đại nhân, nô tỳ thực sự oan uổng...”

Thu Khả Ngâm trong nháy mắt mặt trắng bệch, nàng cảm thấy tình thế hôm nay không đúng. Quế ma ma vẫn còn kính sợ Thu Đình Lan, không dám hé ra một tiếng.

Thu Đình Lan nhìn thẳng Lạc công công hỏi một câu: “Sao người biết không phải có người ngoài cố ý đặt chiếc trâm vào giỏ rồi cố ý hãm hại?”

“Việc này...” Lạc công công chần chờ.

“Nếu là như vậy hẳn là Tiểu Tịch cũng phải nhận ra khi chiếc giỏ bị động vào sẽ có thể phát ra âm thanh. Mà người xem, nàng hiển nhiên còn không hiểu rõ tình hình.”

“Người nói xem tại sao?” Thu Đình Lan nghi hoặc nói.

“Xem ra người thiết kế rất thông minh.” Long Đằng bỗng cười quỷ dị, hấn động tay, nhẹ nhàng phui phui mặt ngoài lồi lõm ở phía dưới đáy của chiếc giỏ. Đầu ngón tay xẹt qua một mặt sườn đã bị đứt gãy. Hấn đột nhiên quay lại hỏi: “Lạc công công, tất cả giỏ đựng điểm tâm trong phủ đều được làm với hình thức giống nhau đúng không?”

Lạc công công vuốt cằm nói: “Đó là đương nhiên, tất cả kiểu dáng đều theo khuôn mẫu làm giống nhau.”

“Ha ha, ra là như vậy.” Long Đằng đem âm cuối kéo thật dài, đầu ngón tay thon dài vuốt nhẹ mặt phía dưới.

Nhìn kỹ chỗ mà Long Đằng xẹt qua, Sương Lan Nhi cẩn thận nhìn rồi suy nghĩ.

Đột nhiên mắt nàng lóe lên, nàng kinh hô: “Ta hiểu rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Đã xảy ra chuyện

“A, người hiểu được cái gì? Nói ta nghe xem.” Long Đằng ung dung nhìn Sương Lan Nhi, khóe môi nhếch lên, hứng thú càng đậm.

Sương Lan Nhi hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói: “Ta đã hiểu toàn bộ quá trình hãm hại.” Nàng dừng lại, ánh mắt rơi trên người Thu Khả Ngâm.

Thu Khả Ngâm cúi đầu, lông mi hơi hơi rung động, nàng bất động thanh sắc nói: “Nga, Lan nhi muội muội, nếu thực sự là hãm hại, vậy thì chuyện này so với việc âm trộm trong phủ xem ra còn nghiêm trọng hơn. Muội cứ nói lại tỉ mỉ xem sao, bốn vương phi tự có công đạo.”

Sương Lan Nhi cười lạnh một tiếng: “Mới vừa rồi Lạc công công nói đã quá rõ ràng rồi, tất cả giỏ bát giác trong phủ đều được làm giống hệt nhau, cho nên cái giỏ mà Tiểu Tịch cầm về này không phải là cái giỏ ban đầu nàng đem đi. Đơn giản mà nói thì trên đường nó đã bị đánh tráo.”

“Đánh tráo? Kia thật đúng là ý kiến mới mẻ!” Khuôn mặt kiêu diễm của Thu Khả Ngâm lộ ra một tầng quang mang u tối.

Lạc công công nói ra nghi ngờ: “Nếu là đánh tráo để cầm nhầm, vậy thì tại sao Tiểu Tịch lại không phát hiện ra chiếc trâm ở trong giỏ? Phải biết là chỉ cần sờ lên là sẽ nghe thấy tiếng động của kim loại.”

Sương Lan Nhi chậm rãi xoay người sang chỗ khác, nhìn thẳng vào Quế ma ma nói: “Chuyện này thì phải nói đến việc người hãm hại quả thực rất cao minh.”

Quế ma ma bị ánh mắt lạnh như băng của nàng lườm qua nhất thời sợ hãi làm lông tóc dựng đứng hết cả lên, cảm giác như có con rắn nhỏ đang trườn sau lưng.

Sương Lan Nhi tiếp tục nói: “Người hãy nhìn đáy của chiếc giỏ này, ở đó có dấu vết của keo dán đã bị khô, mà chiếc trâm chính là được cố định lại nhờ lớp keo dán này. Tiểu Tịch xưa nay làm việc đi đứng luôn cẩn thận, do vậy những động tác lách lư nhẹ căn bản sẽ không làm cho chiếc trâm bong ra khỏi lớp keo.”

“Vậy khi Tiểu Tịch mở chiếc giỏ ra vì sao lại không thấy chiếc trâm?” Lạc công công lại nghi hoặc nói.

“Bởi vì trong chiếc giỏ này còn có hai lớp ngăn.”

Lần này người mở miệng lại là Thu Đình Lan. Ngón tay hần chỉ vào mặt nứt ra ở hai bên sườn của chiếc giỏ, thần nhiên nói: “Chỗ nứt ra này chỉ liếc qua là biết vết tích còn mới, nghĩ xem vừa rồi lớp ngăn mới nứt ra, do đó liền làm lộ chiếc trâm cài vẫn còn cố định ở bên dưới.”

“Theo lời của Lạc công công, vừa rồi Quế ma ma ở trong phòng lục lọi tìm đồ không may làm rơi chiếc giỏ bát giác này, lúc này mới khiến cho Lạc công công chú ý. Cũng chính lúc này, chiếc trâm cài đã tách ra khỏi lớp keo dán, vách ngăn cũng cùng lúc đó nứt ra. Cho nên...” Sương Lan Nhi tiếp lời. Ngụ ý chính là trước đó ở trong phòng, người va vào chiếc giỏ bát giác – Quế ma ma là người có hiềm nghi nhất.

Thu Khả Ngâm rốt cục cũng đứng ngồi không yên, nàng nhất thời hô hấp hỗn loạn, ngực nhấp nhô một hồi không thôi: “Ý tứ của Lan Nhi muội muội đã rõ ràng như vậy, người nói ta nghe xem, Quế ma ma vì sao lại phải làm như vậy? Có lẽ lớp keo kia đã có từ trước thì sao, cũng không thể biết được.”

Thu Đình Lan cười lạnh một tiếng, hần tiến lên từng bước đoạt lại chiếc trâm cài trong tay Quế ma ma, đặt chiếc trâm vào đáy giỏ nơi có vết keo dán thì thấy vừa khớp: “Khe hở khảm hợp hoàn toàn ăn khớp.”

“Nhưng cũng có thể chính con nhỏ Tiểu Tịch kia tự thiết kế âm mưu, chuẩn bị sẵn lớp keo ở đáy giỏ.” Thu Khả Ngâm dấy dựa nói.

Long Đằng lúc này rốt cục cũng lên tiếng, hần quay đầu nhìn ra màn mưa phùn kéo dài mãi ngoài cửa sổ, ngữ khí cũng ảm đạm như thời tiết: “Bọn trộm cắp, không ai biết trước chính mình sẽ ăn trộm cái gì. Hà tất phải làm điều thừa.”

Thu Khả Ngâm không khỏi biến sắc, khuôn mặt dần dần tái nhợt cho đến khi huyết sắc đã hoàn toàn biến mất, nàng mãi lúc sau mới nói: “Như vậy là bốn vương phi đã trách nhảm Tiểu Tịch. Thôi được, đợi bốn vương phi điều tra rõ lại chân tướng sự việc sẽ nói sau.” Thu Khả Ngâm đứng lên, nàng quay về phía Sương Lan Nhi, hơi cúi thấp người, trên mặt gượng ép thành khẩn nói: “Lan nhi muội muội, đã làm cho người sợ hãi, thực xin lỗi.”

Xoay người, Thu Khả Ngâm liếc nhìn Quế ma ma một cái, ánh mắt lóe lên. Quế ma ma lập tức hiểu ý, chật vật bò từ trên mặt đất đứng dậy.

Thu Khả Ngâm bàn tay trắng nõn giơ lên, thần nhiên nói: “Đi, hôm nay đã quá rầy. Bốn vương phi trở về sẽ tra rõ lại lần nữa, chắc chắn sẽ làm cho mọi chuyện rõ ràng.” Nàng nói xong liền đi luôn, không để lại chút thời gian nào để người ngoài kịp lên tiếng.

Lạc công công cùng đám hạ nhân liên can cũng cáo lui.

Sương Lan Nhi cho dù khề thở dài một hơi nhưng trên mặt cũng không có một tia không cam lòng, nàng tiến đến nâng Tiểu Tịch dậy, nhẹ nhàng nói: “Người phải nhanh dùng đá chườm vào vết thương cho đỡ sưng thũng. Về sau đừng làm những việc ngu ngốc như vậy nữa. Bởi vì...” Nàng dừng lại cuối cùng cũng không nói nữa, bởi vì nàng cùng Thu Khả Ngâm mâu thuẫn là không thể hóa giải. Thu Khả Ngâm không có khả năng sẽ buông tha cho nàng. Đồng thời nàng cũng tuyệt đối không có ý định thỏa hiệp với Thu Khả Ngâm.

Tiểu Tịch tìm được đường sống trong chỗ chết, không khỏi rơi lệ nói: “Phu nhân, Tiểu Tịch hôm nay thiếu chút nữa đã làm liên lụy tới phu nhân.”

Thu Đình Lan lúc này đứng ở cửa, hần nhìn bóng dáng Thu Khả Ngâm cùng Quế ma ma khuất dần, đình trệ trong chốc lát, oán hận nói: “Quế ma ma kẻ điều lão nô này, chuyện xấu xa đến cỡ nào cũng dám động thủ, lão tử sớm muộn gì cũng đem bà ta phế thành cẩu.”

Long Đằng chau mày, tay đẩy hần: “Khuê phòng nữ tử nhã nhặn như này, người có thể dùng buông mấy lời thô tục đó hay không hả?”

“Ách...!” Thu Đình Lan trên mặt xẹt qua tia xấu hổ, nhiều năm rong ruổi sa trường, hần sớm đã quên cái gì là nhã nhặn. Cười gượng một tiếng, hần lại hỏi: “Thiếu quân, rõ ràng vừa nãy người có thể lật mặt Quế ma ma, cho lão điều nô này sớm tử sớm siêu sinh. Tại sao người không vạch trần?”

Vừa vặn lúc này Thu Khả Ngâm đỡ Tiểu Tịch đến cửa, nghe được câu hỏi của Thu Đình Lan, nàng xoay người thay Long Đằng đáp lại: “Thị phi khó phân biệt, nếu cứ tiếp tục truy cứu nhất định bức Vương phi nóng nảy, chỉ sợ sẽ đẩy người không can hệ chết thay. Hà tất phải liên lụy đến người vô tội?”

Long Đằng cười liên tục vỗ tay tán thưởng: “Đúng đúng, tiểu Sương Sương của ta quả thực rất hiểu ta,”

Vốn trong lòng Sương Lan Nhi vô cùng cảm kích sự xuất hiện này của Long Đằng, nếu không phải hôm nay hần có lòng nhắc nhở nàng, nàng vô luận thế nào cũng sẽ không phát hiện được âm mưu của Quế ma ma. Chỉ là cảm kích tràn đầy của nàng đều bị mây mù buồn nôn của hần triệt để làm tiêu tan. Tiểu Sương Sương – thật sự quá kinh người rồi, hần!

Nàng cúi mặt, nghiêng răng nói: “Long Đằng...”

“Kêu Thiếu Quân!” Long Đằng kiên trì, ghé sát lỗ tai của nàng ni non, lặp lại một lần nữa: “Kêu ta một tiếng Thiếu Quân được không. Đừng quên hôm nay người còn thiếu ta một ân tình.”

Thanh âm của hần có chút ôn nhu cùng thương tiếc thực không thể hiểu nổi, lại giống như mang theo mê hoặc.

Sương Lan Nhi không biết trong lòng lúc này là cảm xúc gì, trong lòng đau xót, bật thốt lên một tiếng gọi hần: “Thiếu Quân!”

Kiểu xưng hô thân mật như thế này giống như trong nháy mắt đã kéo gần khoảng cách của bọn họ. Bốn mắt cùng nhìn nhau, trong con ngươi của mỗi người đều hiện rõ thân ảnh của đối phương, vẫn là bộ dáng như trong quá khứ đáng tiếc lại phải cách xa nhau như vậy. Trong mâu thuẫn của hần có một

loại thần sắc khó hiểu, còn mâu thuẫn của nàng lại chất chứa sự hối hận.

Đúng vậy, nàng hối hận.

Nàng hẳn là nên tin tưởng hắn, thế nhưng nàng lại lựa chọn bỏ trốn, nếu như không phải như vậy nàng làm sao lại gặp lại Long Tiêu Đình, lại như thế nào lâm vào hoàn cảnh hiện tại? Chẳng lẽ đây chính là số mệnh mà nàng chạy không thoát hay là nên trách chính bản thân nàng?

Thật lâu sau, nàng rốt cục cũng nhẹ nhàng mở miệng nói: “Thực xin lỗi, ngày ấy ta thất hứa.” Nói tới cuối cùng nàng cũng không che dấu được ghen ngào.

Nàng nhanh chóng cúi đầu, nhưng hắn vẫn như trước nhìn thấy giọt sườn mặt nàng có dòng nước mắt uớt ướt chậm rãi chảy xuống.

Làn môi mỏng bạc khẽ giật, hắn lúc này đúng là một câu cũng không nói nên lời.

Mãi sau, Thu Đình Lan thúc dục: “Thiếu Quân, chúng ta không nên ở lâu.” Dừng lại, hắn quay đầu nhìn Sương Lan Nhi, trong ánh mắt tràn ngập sự xin lỗi: “Muội muội ta sẽ không từ bỏ ý đồ, chính người hãy cẩn thận.”

Sương Lan Nhi cảm động khâm sâu trong tim, nàng nhẹ gật đầu. Nàng biết, chuyện lần này mới chỉ là bắt đầu, gió to sóng lớn chân chính vẫn còn chưa tới.

Thu Đình Lan lại kêu một tiếng: “Thiếu Quân đi thôi.”

Long Đăng gật gật đầu, trên mặt trong phút chốc lại khôi phục thần thái bất cần đời, chiếc quạt trong tay điểm nhẹ xuống trán Sương Lan Nhi: “Chuyện lần đó, người nhắc lại là có ý tứ gì? Con rể mền của ta đều bị người dưỡng đến chết rồi, ngày đó ta nửa đêm trở về, haizz, bộ dạng chúng nó đối đến mức gầy rộc, ngày hôm sau tất cả đều xong đời!” Hắn vừa nói vừa đi ra cửa, lại nhắc: “Ta nói lại cho người nghe, mấy con rể đó đều là cực phẩm. Người phải bồi thường cho ta, ít nhất cũng phải bồi cho ta một con hồng ma đầu. Hừ!”

Sương Lan Nhi trong lòng vốn có chút đa cảm, nghe hắn nói như vậy liền sùng sốt: “A, hồng ma đầu? Chúng loại tốt nhất đó, ta biết đi đâu tìm? Sự phò ta cả đời cũng còn chưa có được một con.”

Long Đăng lầm bầm nói: “Đi đâu tìm đó chuyện của người, ta đi đây, lần sau gặp lại là người phải bồi thường cho ta nghe chưa.”

Miệng nàng giật giật, người này... Thật đúng là không có quy tắc.

Thời gian qua đi không mặn không nhạt, chốc lát đã là mùa thu.

Ngày hôm đó Long Tiêu Đình vừa mới lâm triều, chưa kịp ra khỏi hoàng cung Lạc công công đã tới đón.

Theo lý mà nói thì nội quan trong vương phủ không được tự ý tiến nhập hoàng cung, xem ra Lạc công công tốt xấu gì cũng đã chuẩn bị không ít, nhất định phải có việc vô cùng khẩn cấp.

Lúc này trong lòng Long Tiêu Đình dâng lên một dự cảm không tốt.

Lạc công công gấp đến độ mồ hôi chảy ròng ròng lao đến. Hắn hoảng đến ngay cả hành lễ cũng quên: “Vương gia, không tốt! Lan phu nhân đã xảy ra chuyện.”

“Cái gì?” Long Tiêu Đình sùng sốt, lệnh bài trong tay “bình” một tiếng rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Độc

Hiện tại đã là mùa thu, gió trời vi vu, lá khô chậm chậm rơi là tả. Cả thành Thượng Dương đắm chìm trong một màu vàng ảm áp, vốn nên là những gì đẹp để ảm áp lòng nhưng giờ phút này trong mắt Long Tiêu Đình lại chỉ là một mảnh lạnh nhạt vô vị.

Ngay sau đó hắn bước nhanh về phía cổng chính hoàng cung, áo bào phản phật bay theo gió.

Lạc công công ở phía sau nhật lệnh bài của hắn lên, không theo kịp cước bộ kia chỉ đành lo lắng gọi với theo: “Vương gia, lão nô đã chuẩn bị xe ngựa ở cửa tây.” Nháy mắt một cái đã không còn nhìn thấy bóng dáng nữa.

Long Tiêu Đình phóng ngựa chạy như điên, hắn cũng không ngờ đã rất nhiều năm rồi hắn không có cảm giác tâm hoảng ý loạn như vậy. Chuyện thiên đình những lúc hắn nghe được cũng chỉ luôn thần nhiên ứng phó. Cho nên hiện tại đối với thời điểm tim đập mãnh liệt ngoài ý muốn cần quét tâm trí hắn, hắn cũng không biết phải đối mặt như thế nào, chỉ biết đem tất cả lo âu phiền muộn hóa thành một đường chạy về phía trước.

Túy Viên Thụy Vương phủ, sở dĩ gọi là Túy viên bởi vì xung quanh toàn là cây cỏ thụ to lớn che rợp trời, khi ánh nắng ấm áp xem qua kẽ lá chiếu xuống, tường trắng ngói đỏ đắm chìm trong quang cảnh mơ màng, đẹp say lòng người.

Mưa ngừng rồi, hôm nay trời quang mây tạnh, nhưng nghênh đón lại không phải là ánh mặt trời sáng sủa.

Lúc này lá thu không tiếng động hàng loạt trút xuống tựa như một màn hoa vũ mỹ lệ đang bay múa đầy trời cứ kéo dài vô tận không ngừng.

Hắn bay nhanh vào bên trong Túy viên, mặc cho một màn hoa vũ điệp vụ, thời điểm đẩy cửa ra một bầu không khí nặng nề nồng mùi thảo dược đập vào mặt cơ hồ làm hắn hít thở không thông.

Đôi mắt nhìn thấy Tiểu Tích đang ngồi ở đầu giường khóc rống lên. Tiếng khóc như va chạm vào từng góc ngách căn phòng, không có chỗ để thoát ra đành đọng lại ở đó, nghe đến tê tâm phế liệt.

Hắn từng bước đi đến bên giường, chân lại cứng nhắc tại chỗ, rốt cục không thể di chuyển tiếp.

Chỉ thấy nàng mặc một kiện tằm sam đơn trắng thuần, cả người cuộn lại ở một góc giường, ánh nến vàng chiếu lên hai mắt đỏ bừng, trên mặt không chút phấn son, từ sắc mặt đến y phục đều trắng bệch khiến người ta sợ hãi, chỉ có sợi tóc dài là đen như mực tán loạn trải trên giường.

Nàng mờ to hai mắt, chỉ là mâu quang trống rỗng vô thần. Cả người giống như một người chết không chút sinh khí, chỉ biết thực ra vẫn còn sống duy nhất nhờ làn mi dài thi thoảng chớp động.

Long Tiêu Đình lúc này giật mình, trong mắt hắn tràn đầy đau lòng, nhẹ nhàng ngồi bên giường, hắn đem nàng xoay lại nhìn vào chính mình, dịu dàng hỏi: “Lan nhi, làm sao vậy, đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Nàng không nói, đôi mắt mở to không có thần sắc, tất cả chỉ là vô hồn trống rỗng, không có phương hướng.

Hắn càng gấp hơn: “Lan nhi làm sao vậy? Nàng nói một câu thôi cũng được, có chuyện gì hãy nói cho ta biết.”

Sương Lan Nhi vốn đang chờ đợi đột nhiên nhỏ giọng khóc nức nở, tiếng nức nở kia kéo dài giống như những chiếc kim châm, đâm thật sâu vào nội tâm gào thét.

Tiểu Tích trong lòng chua xót, nàng che mặt khóc: “Vương gia, phu nhân không thể nói được nữa!”

Khuôn mặt hắn lộ ra kinh ngạc không chút nghi ngờ, nửa ngày cũng không thể có bất cứ phản ứng gì.

Tiểu Tích tiếp tục nói: “Nhiều ngày mưa trước đó, Vương phi thân thể không tốt, Trầm thái y ngày đêm chăm sóc, khó có thể phân thân. Phu nhân nói nàng có chút y thuật, nói Trầm thái y không cần ngày ngày đều đến, chỉ hôm nào cần lấy máu thì hãy tới. Nào biết được đêm hôm đó phu nhân liền sốt cao, nô tỳ vốn định đi thỉnh Vương gia đến xem nhưng phu nhân lại không muốn quấy rầy người, chỉ nói Tiểu Tích sắc cho nàng ít thuốc giảm sốt. Nào nghĩ đến bệnh nhiều ngày như vậy, sốt cao không lui, toàn thân nóng rực, cuối cùng thì ngất đi. Nô tỳ sợ quá vội vã đi tìm Trầm thái y, lúc phu nhân tỉnh lại thì phát hiện ra, người lại...”

“Phát hiện... cái gì?” Thời điểm hắn hỏi, tay hắn có chút nhẹ run rẩy.

Sương Lan Nhi nghe đến đó rốt cục không nhịn được cực kỳ bi ai, chôn người một góc giường khóc không thôi, bả vai nàng co rúm lại, thân hình nhỏ bé yếu ớt không ngừng phập phồng, giống như những con sóng biển liên miên không có điểm dừng.

“Phu nhân nàng... Trầm thái y dĩ nhiên chẩn đoán chính xác, phu nhân nàng có thể... không còn nói được nữa.” Tiểu Tích nghẹn ngào nói không thành âm thanh.

“Bỏn vương không tin! Trầm thái y đâu?” Hắn đứng dậy, ánh mắt tuần lãm cất chứa cơn giận lôi đình.

“Vi thần có mặt, thỉnh Vương gia phân phó.”

Trầm Mộc Vũ vừa vận bê được đi vào cửa trông sắc mặt Long Tiêu Đình rất khó coi, hắn vội vàng đặt chén thuốc xuống, tiến đến bái lễ.

Long Tiêu Đình bước đến xót y phục màu tím của Trầm Mộc Vũ lên, cắn răng nói: “Chỉ là sốt cao tại sao lại thành như thế này?”

Trầm Mộc Vũ trên mặt xẹt qua vẻ bất đắc dĩ, áy náy nói: “Vương gia, vi thần đã hết sức. Thanh quân phu nhân đã hư tổn, chỉ sợ khó có thể hồi phục như cũ. Vi thần cả gan đoán do phu nhân phải lấy máu chữa bệnh cho Vương phi, cứ bảy ngày lấy một bát máu, thân mình vốn đã bị hao tổn, cơ thể hư nhược không chống lại được phong hàn. Mà trong thuốc phu nhân ngày ngày dùng có chứa một loại dược gọi là cở long xà. Loại thuốc này được tính rất mạnh, tuy có thể dễ khí rất công hiệu nhưng hậu quả là làm tổn thương thần kinh. Vương phi sốt cao không ngừng, cho nên gây ra... Kỳ thật cũng vì

không khéo... Việc này ai cũng không lường trước được...”

“Ngươi biết rõ cô long xà được tính mệnh vì sao lại cho nàng dùng loại dược này?” Long Tiêu Đình lạnh giọng nói: “Bổn vương nuôi một lũ lang băm các ngươi để dùng sao? Hành sự bất cần, ngươi có phải nên lấy chết tạ tội?”

“Thần tội đáng chết vạn lần, thỉnh Vương gia giáng tội trách phạt.” Trần Mộc Vũ cúi người, sắc mặt bình tĩnh không một gợn sóng.

“Ngươi tự mình xuống tay, bổn vương không muốn bắt tay.” Long Tiêu Đình không thèm nhìn, lạnh lùng nói.

“Tuân lệnh Vương gia.” Trần Mộc Vũ lại cúi đầu lạy, đang chuẩn bị lui ra ngoài thì bên tai nghe thấy một thanh trầm trọng.

Ngẩng đầu nhìn thì thấy Surong Lan Nhi giãy dựa ngã từ trên giường xuống.

Long Tiêu Đình lập tức chạy đến đỡ lấy nàng, hần nhìn khuôn mặt thê oán của nàng, nàng bạc thần run rẩy, một chữ cũng không bật ra được.

Surong Lan Nhi nhẹ nhàng kéo tay hần, đầu ngón tay thon dài viết vào lòng bàn tay.

Da thịt chạm vào nhau có chút nhột, vừa lạnh vừa ấm áp. Chính là một chữ thôi, hần nhìn nhưng lại không hiểu, nàng viết lại một lần nữa.

“Mệnh...”

Hần cuối cùng cũng hiểu, hầu kết khế động. Mệnh, số mệnh của nàng bất chính là do hần tạo thành sao? Là hần đem nàng đẩy xuống vực sâu vạn kiếp bất phục, giờ phút này lại giận chó đánh mèo cố tình chút giận lên người khác?

Thật lâu thật lâu sau đó, hần phát tay: “Quên đi, người lui xuống chế thuốc.” Đây là ngụ ý hần buông tha cho Trần Mộc Vũ.

“Tuân lệnh.” Trần Mộc Vũ lên tiếng đồng thời lui về sau, về mặt hần trước sau vẫn như một, từ lúc vào cửa cho đến lúc xuất môn đều là một biểu tình đạm mạc, giống như đối với hần sinh tử không hề có ý nghĩa.

Long Tiêu Đình nâng mắt nhìn chăm chú Surong Lan Nhi một lát, hần đột nhiên đem cả người nàng kéo vào nằm trọn trong lòng.

Thanh âm trầm thấp hần không ngừng ní non bên tai nàng: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Lần đầu tiên nàng được nghe thấy tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của hần lại có thể ghen ngào như vậy. Khó có thể tưởng tượng một kẻ cao cao tại thượng như hần cũng sẽ nói lời xin lỗi. Trong mắt không thể ngăn được lệ quang, chua cay đắng chát ghen lại trong cổ họng, kỳ thật nàng trong lòng rất rõ, sự trùng hợp trong thiên hạ này đâu có nhiều. Chuyện này hiển nhiên là bởi vì độc.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng

Điều Surong Lan Nhi không ngờ tới đó là từ sau khi nàng trúng độc bị cầm, Long Tiêu Đình như biến thành một con người khác hẳn. Hần mỗi ngày công việc đều bề bộn nhưng cứ sau khi lâm triều luôn đến Tủy viên của nàng, ngồi cùng nàng một hai canh giờ. Vài ngày tiếp theo, thời gian hần nán lại trong Tủy viên so với mấy tháng trước ngày càng nhiều.

Có hôm hần cùng nàng dùng cơm tối, có hôm thì đem thái y ở trong cung tới phủ khám chữa bệnh cho nàng, có khi hần thậm chí còn đem cả tấu chương ngồi trên nhuyễn thấp lẳng lẳng làm bạn cùng nàng.

Surong Lan Nhi trong lúc nhàm chán ngồi tiện tay thêu chút vật phẩm nhưng trên tay lại quấn nhiều băng gạc khiến tay cầm kim của nàng có chút bất tiện, không còn linh hoạt được như trước kia nữa. Nàng luôn nhíu mày nhìn đi nhìn lại tác phẩm trong tay mình rồi lại bỏ đi, đến ngay cả thêu một chiếc khăn đơn giản mà nàng cũng phải mất mấy ngày trời.

Hôm đó Long Tiêu Đình tới nhìn thấy nàng lại vứt chiếc khăn tự tay thêu, hần nghi hoặc hỏi: “Nếu nàng thích những thứ tinh xảo, ta sẽ đem tới cho nàng vài món đồ là được, trên tay nàng giờ toàn thương tích, việc gì phải nhọc công tự mình làm như vậy? Nàng muốn gì cứ nói với ta một tiếng.”

Nàng nâng mắt nhìn hần, không một tiếng động thờ dài.

Kỳ thật Long Tiêu Đình luận cả về diện mạo lẫn khí chất đều là điển hình của mẫu người dụ dàng vui vẻ, mỗi khi nàng dùng mắt trên sườn nhan hần đều cảm nhận được khí chất tinh khiết như tuyết đầu mùa. Nếu như hần không nói thì không thể nghi ngờ chính là một nam tử ôn nhuận như ngọc. Đáng tiếc

chính thanh âm của hắn, trầm thấp quý mị, lạnh đến thấu xương.

Những câu nói quan tâm như vậy lại phát ra với thanh âm trong trẻo lạnh lùng của hắn mang lại cảm giác dường như thật không phù hợp.

Sương Lan Nhi buông chiếc khăn tay xuống, nàng cầm lấy bút lông, chấm mực viết lên giấy: “Ta không muốn gì hết.”

Hắn nhìn nàng như muốn từ đôi mắt kia tìm thấy được điều gì đó.

Nàng nhanh viết thêm một câu: “Ngươi có biết vì sao nữ tử lại am hiểu nữ công không? Kia đều là vì để làm hao mòn đi thời gian tịch mịch mà không ngừng luyện tập. Từ trước đến nay, nữ công ta cũng chỉ bình thường nhưng từ khi vào Thụy vương phủ, gần đây tay nghề của ta đã tiến bộ không ít, thời gian dư giả, ta nhất định có thể làm được tú phẩm thực sống động. Ngươi có thể nghĩ xem, nếu như ngươi một tháng liền không ra khỏi cửa chỉ ở trong nhà thì ngươi sẽ làm gì? Ta vốn là y nữ học đồ của Nhân tâm y quán, tuy trước kia mỗi ngày đều rất vất vả nhưng luôn tràn ngập cảm giác thoải mái, trong người khó chịu thì chỉ cần ngủ một giấc, ngày thứ hai tỉnh dậy sức khỏe liền khôi phục. Vương gia, không phải tất cả mọi thứ đều có thể dùng tiền là có thể mua được.”

Hắn trầm mặc trong chốc lát nói: “Ta nghĩ nữ tử đều hy vọng có một cuộc sống an nhàn.”

Nàng cúi đầu cười, lại thay một tờ giấy Tuyên Thành: “Có những lúc rau dưa đạm bạc, mặc dù ngày đêm vất vả nhưng một đôi phu thê luôn cùng nhau chia sẻ vui buồn cũng là một loại an nhàn. Có lẽ ngươi từ nhỏ sống trong hoàng tộc chưa từng hiểu rõ cuộc sống bản hàn của dân chúng. Ta từ nhỏ nhà nghèo, phụ thân năm này sang năm khác nằm giường bệnh, cả nhà phải dựa vào mẫu thân đi giặt quần áo cho người ta để kiếm tiền, còn ta thì vào học ở Nhân tâm y quán cũng phải cố gắng làm việc sống qua ngày. Nhưng ta lại cảm thấy cuộc sống như vậy cũng rất đáng chờ đợi, tỷ như thời điểm lễ mừng năm mới, nhà ta gom chút tiền mua một con gà về hầm cách thủy, còn có một chút bánh chèo, mùi vị thơm ngon lan tỏa khắp không gian, ngươi sẽ cảm thấy đây chính là bữa cơm ngon nhân trên thế gian này. Ta sẽ vì tâm niệm cuộc sống hiện tại mà chờ mong cuộc sống năm tiếp theo sẽ tốt hơn. Cũng không biết Vương gia ngươi ngày ngày đối mặt với sơn trân hải vị mà vẫn luôn cảm thấy ngon? Hay là chỉ có thể nuốt xuống? Cũng là đạo lý này, cuộc sống an nhàn mà ngươi cho là đúng thì với ta mà nói kỳ thật không hề vui vẻ. Hy vọng ngươi có thể hiểu được.”

Vì trên ngón tay cầm bút còn vết thương chưa lành vẫn còn quấn băng gạc cho nên sau khi viết xong nàng không khỏi cảm thấy có chút đau. Kỳ thật nàng phát hiện phương thức nói chuyện này cũng tốt, ngày thường hắn hay trầm mặc ít lời, từ trước đến nay nàng có rất nhiều lời mà đều không thể cùng hắn nói, hiện giờ giọng nàng đã mất, lấy giấy truyền đạt lại ý nghĩ vậy mà hắn tựa hồ cũng vẫn kiên nhẫn mà đọc.

Hắn nhìn tờ giấy Tuyên Thành trước mặt, nét mực chậm rãi khô, hắn trầm mặc thật lâu, thời gian dường như cũng phá lệ mà trôi qua thong thả.

Thật nhanh đã tới Trung thu, ngoài cửa sổ ánh trăng vắng vẻ như chiếc vòng ngọc bạc, chiếu xuống nước hồ trong vắt nơi sân viện.

Trong suy nghĩ của hắn vẫn như trước chân chừ, lưỡng lự.

Thật lâu sau khi ánh trăng đã xuyên qua từng cánh hoa nở rộ nơi bệ cửa sổ, khi những con gió nhu hòa thổi vào căn phòng gỗ về nhè nhẹ, hắn rốt cục cũng mở miệng: “Ta sẽ cố gắng hết sức bồi thường cho nàng.”

Nàng thần thò, kỳ thật đối thoại như vậy với họ mà nói thì đây là lần thứ hai mà suy nghĩ của nàng cùng với lần trước vẫn vậy không hề thay đổi. Nàng mở một tờ giấy Tuyên Thành mới trắng tinh, chấm mực viết tiếp: “Vương gia không phải thích xem vở kịch đèn chiếu “Tứ song đình” sao? Nói vậy chắc hẳn hiểu ý tứ của ta. Nếu Vương gia thực sự muốn bồi thường ta chỉ nghĩ muốn...”

Nàng viết một chữ hắn nhìn theo một chữ. Bút của nàng đột nhiên dừng lại, run rẩy. Lông mày thẳng đĩnh đặc của hắn khẽ nhíu lại rồi rậm.

Nàng đặt bút viết. Chữ “ly” trong “ly khai” nàng mới chỉ điểm xuống nét đầu, hắn dường như đã biết nàng muốn viết chữ gì, bàn tay ảm áp đột nhiên phủ xuống nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng.

Tay cầm bút của nàng run lên, một giọt mực đen từ đầu bút nhỏ xuống dừng lại trên tờ giấy trắng như tuyết, đem chữ “ly” còn chưa kịp viết xong hóa thành một đóa hoa mai xinh đẹp.

Nàng nâng mắt nhìn hắn, mày hơi nhíu lại.

Hắn chỉ nhẹ nhàng nói: “Sau này ta sẽ đối xử tốt với nàng.”

Nàng lông mi dài chớp động, con mắt thu thủy mở to, con ngươi từ sâu thẳm bên trong chọt rơi vào tĩnh lặng.

.....

Bên trong Khả viên.

Đêm.

Thu Khả Ngâm nằm trên tháp, tay siết chặt tay vịn kim phượng ngâm châu. Hơi thở của nàng mỏng manh giống như sợi dây tầm nói điều phát phơ trong trời đất, giống như chỉ cần có một trận gió thổi qua cũng đủ phật dứt dây.

Nàng chưa bao giờ tức giận như thế, tuyệt vọng như thế, tuyệt vọng đến ngay cả chút khí lực muốn hất đổ những thứ đồ vật xung quanh cũng đều không có, chỉ có thể nằm bất lực nằm trên nhuyễn tháp.

“Vương phi...” Quế ma ma gọi một tiếng, lên quay mặt qua chỗ khác lấy tay áo lau đi nước mắt vừa chảy xuống.

Thu Khả Ngâm miễn cưỡng chống đỡ, ho khù khụ nói: “Người nói chúng ta có phải làm sai rồi hay không... Không nghĩ tới lại hoàn toàn phản tác dụng.”

Quế ma ma hít một hơi: “Vốn tưởng rằng tiện nhân này câm rồi, không còn thanh âm kia nữa Vương gia sẽ không còn bận tâm đến nàng, không thể ngờ rằng...”

Thu Khả Ngâm cười buồn bã: “Không thể ngờ rằng Tiêu Đình chàng ngược lại nảy sinh loại tình cảm thương tiếc, ngày ngày đều tới thăm nàng. Ta thế nhưng lại tự mình thân thủ tác hợp cho hai người bọn họ.”

Quế ma ma trầm ngâm: “Vương phi người quá bi quan nhưng ta thấy cũng không hẳn thế. Nửa thân tàn phế Vương gia còn có thể thương tiếc nàng trong bao lâu? Chỉ là tiếc vui chóng tàn, sớm muộn cũng sinh nhảm chán. Vương phi người hẳn là nên vui mừng mới đúng, sau này nàng ta cuối cùng còn gì để uy hiếp người.”

“Phải không?” Thu Khả Ngâm vò chiếc khăn trong tay, càng vò lâu càng khiến ngón tay bị đau: “Ta hiện tại lo lắng chuyện chúng ta làm liệu có sơ hở hay không. Sương Lan Nhi cũng không phải dễ đối phó như chúng ta tưởng tượng, chuyện nàng trúng độc lần này ta lại cảm thấy quá mức thuận lợi. Nàng ta không phải hiểu y thuật sao, chẳng lẽ chính mình lại không phát hiện ra?”

“Nàng cũng đâu phải thần y tái thế, sao có thể thông minh như vậy. Hơn nữa...” Quế ma ma ghé sát vào tai Thu Khả Ngâm: “Chúng ta hoặc không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, dứt khoát...”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Kế trùng kế (1)

Lễ Trung thu ngày hôm đó.

Thống lĩnh Vương phủ thu được một phong thư nặng danh, phong thư này không hề mỏng, áng chừng cầm trên tay cũng khá nặng, bên trong hình như có một tập giấy dày.

Hắn mở từng lớp một, đúng là có ba bức tranh. Bức thứ nhất chính là cầu Dục bên hồ trong thành Thượng Dương, trên trời có một vầng trăng sáng như ngọc bàn, chín khúc cầu kiều từ xưa thấp thoáng ẩn sau những rừng liễu rủ trùng trùng điệp điệp. Phía sau chân cầu cong cong là nhà lầu mái hiên nối liền không dứt. Kỳ quái chính là trên cầu có hai ngọn hỏa diễm gì đó, đặt trong tổng thể bức tranh thì trông hoàn toàn không ăn nhập.

Hắn chăm chú nhìn, mày kiếm nhăn lại, hắn lại tiếp tục mở bức tranh thứ hai, là cảnh hai gã nam tử đang mặt đối mặt nhau, khoảng cách giữa hai người khoảng chừng ba thước, cũng không biết họ đang làm gì. Nhân vật trong bức tranh tương đối mơ hồ, không giống như bức tranh thứ nhất được vẽ vô cùng sống động, hiển nhiên là không tận lực vẽ. Mục đích của bức tranh này là gì, còn không muốn cho người ta biết đến tốt cùng người trong tranh là ai? Vị thống lĩnh nghĩ mãi cũng không thể lý giải nổi, hắn mở bức tranh cuối cùng ra xem, bên trong gần như trống rỗng, chỉ có một chiếc đèn lồng hoa sen lơ lửng.

Ba bức tranh hoàn toàn bất đồng, dường như không có bất cứ quan hệ gì với nhau. Rốt cục người truyền tin có dụng ý gì?

Đêm Trung thu, trước mắt lại rất có thời cơ, mọi chuyện tự nhiên lại vô cùng cẩn thận. Thống lĩnh Vương phủ nội tâm suy nghĩ sâu xa, đến tốt cùng người gửi ba bức tranh này có ý đồ thiện hay ác, rốt cục người này muốn nói gì? Hắn có nên đem việc này bẩm báo lên? Nếu bẩm báo liệu có phải hay không quấy nhiễu đến Vương gia?

Lúc đó mọi người đã dùng xong bữa tối. Long Tiêu Đình nhìn Thu Khả Ngâm ngồi bên người, đột nhiên hỏi: “Khả Ngâm, sao tối nay sắc mặt nàng kém vậy? Có phải lại thấy không thoải mái?”. Đúng lúc đó có cung nữ đem canh huyết yến ngân nhĩ, hắn thuận tay lấy một bát đặt trước mắt Sương Lan Nhi cũng đang ngồi bên cạnh, khóe miệng mỉm cười.

Thu Khả Ngâm trong mắt liền hiện lên tia oán hận, sắc mặt lại càng thêm tái nhợt. Hiện giờ Tiêu Đình đối xử với Sương Lan Nhi ngày càng tốt, đây là điều khiến nàng vô cùng bất ngờ. Nàng đã kiên nhẫn quá vất vả rồi, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay chẳng mấy chốc đã thấy xuất hiện vết máu. Thực sự nàng không thể nhẫn được nữa, nhưng có lẽ qua tối nay nàng sẽ không cần phải chịu đựng sự khó chịu này nữa. Nghĩ đến đây trong lòng nàng mới thoáng cảm thấy dễ chịu một chút, có thể triệt để thông suốt.

Long Tiêu Đình khó hiểu, chỉ cảm thấy sắc mặt Thu Khả Ngâm ngày càng trắng bệch: “Khả Ngâm, nàng không thoải mái thì về sớm nghỉ ngơi đi. Lát nữa là hội hoa đăng, ta nghĩ nàng vẫn là không cần miễn cưỡng đi đâu, dù sao thân thể mới là quan trọng nhất, xung quanh quá phận náo nhiệt sẽ ảnh hưởng

đến việc dưỡng bệnh của nàng.”

Thu Khả Ngâm cười đến thực miễn cưỡng, răng giống như muốn cắn đứt môi đỏ mọng, miệng bật ra một tiếng: “Được.”

Hắn ôn hòa cười, nghiêng mặt nhìn về phía Sương Lan Nhi: “Lan nhi, chúng ta chút nữa cùng nhau đi xem hoa đăng, hôm nay vốn được coi là ngày náo nhiệt nhất trong năm. Khó có được năm nay Phụ hoàng không tổ chức yến hội Trung thu, chúng ta không cần vào cung xã giao. Hoa đăng trong dân gian ta còn không có cơ hội gặp qua mấy lần.”

Sương Lan Nhi liếc mắt nhìn sang ánh mắt tràn ngập oán hận của Thu Khả Ngâm, nàng nhẹ nhàng gạt đầu.

Lúc sau, Long Tiêu Đình dắt theo Sương Lan Nhi rời khỏi phủ, bên ngoài đã chuẩn bị sẵn xe ngựa đứng chờ. Hắn cho hộ vệ lui sang hai bên, dắt tay nàng lên xe ngựa.

Hai người ngồi cùng một chỗ, nàng không thể nói còn hắn cũng im lặng không nói gì, chỉ có ánh trăng nương theo tấm rèm mỏng thân nhiên chiếu lên sườn nhan tinh mịn của nàng. Trong xe vô cùng yên lặng, thời gian lại càng như đang kéo dài ra. Tuy chỉ là một khắc lại dài tựa một năm.

Không khí như vậy khiến cho nàng cơ hồ hít thở không thông, dần dần cũng không thể chịu đựng được. Thật vất vả lắm cuối cùng xe ngựa cũng dừng lại, nàng dần dần từng bước nhảy xuống, hắn theo sát phía sau nàng.

Ánh trăng mờ mờ u ám trong xe giờ đã được thay thế bằng mặt trăng sáng ngời lung linh trước mắt, nàng nhất thời không thích ứng kịp, mắt nhắm lại rồi thông thả mở ra. Muôn hoa giống như chen chúc nhau mà nở rộ, mặt trăng sáng bạc, cực đại rất tròn, những ngọn đèn đóm hợp lại tựa như một dải gấm mà một vị tiên tử nào đó dệt thành, kéo dài một mảnh.

Náo nhiệt như thế, ồn ã vui vẻ như thế, cả trai lẫn gái đều đi ra ngoài ngắm trăng, xem thả hoa đăng, xem khói lửa, bọn họ mặc sức vui đùa.

Tiểu ca ca bán nứt quả bên đường nghi hoặc nhìn bọn họ: “Hai người rốt cục có muốn mua không?”

“Mua” Long Tiêu Đình ngón tay thon dài hướng vào vạt áo, lấy một tờ ngân phiếu đưa cho người này.

Tiểu ca bán nứt quả mở to hai mắt nhìn, liên tục xua tay nói: “Vị gia gia này, ta không có tiền trả lại đâu, một đồng là đủ rồi.”

Sương Lan Nhi trong mắt ánh lên ý cười, lấy ra hai đồng tiền đưa cho vị Tiểu ca này, rồi chọn lấy hai xiên nứt quả. Thời điểm nàng quay sang nhìn Long Tiêu Đình, trong mắt của nàng dường như hiện lên chút tình cảm ấm áp. Hắn đường đường là Thụy Vương gia, trên người làm sao có tiền lẻ, chỉ sợ ngay cả bạc vụn cũng chẳng có.

Nàng cắn một miếng nứt quả, đem một xiên quơ quơ trước mặt hắn muốn hắn cầm lấy. Trong con ngươi trong suốt sáng tỏ ánh lên tia chất phác, hiển nhiên là đang nói: “Cho người.”

Hắn tiếp nhận, khuôn mặt anh tuấn không có biểu tình gì, nửa ngày sau mới nói: “Hôm nay coi như nàng mời ta, lần sau ta sẽ nhớ rõ mang bạc vụn đi.”

Nàng cười đến thực hồn nhiên.

Hắn nhìn nàng mê mẩn, trong giây lát chợt cúi đầu, hắn cắn thử một miếng, hắn chưa bao giờ nếm qua mấy thứ như thế này, chỉ cảm thấy vị ngọt ngào giống như cảm thụ của hắn giờ phút này.

Nàng đột nhiên lôi kéo hắn, chỉ tay về cầu Dục cách đó không xa. Phía trên đình hồ lá liễu thướt tha rủ xuống, dưới mặt hồ hiện lên những đóm sáng thừa thốt. Nhưng sau đó nàng nhìn thấy một người trong tay cầm đèn lồng đi dọc bờ hồ rao bán đèn lồng.

“Nàng muốn mua một chiếc?” Hắn ngoái đầu nhìn lại, khóe môi lộ ra chút ý cười.

Nàng nhẹ gạt đầu, lại lấy từ tay áo một chuỗi tiền đồng.

Hắn tĩnh lặng cười, nhẹ nhàng điểm lên trán nàng một cái: “Trước cứ tính nợ cho ta, trở về ta liền trả lại cho nàng.” Nói xong, hắn kéo tay nàng qua, đi hướng về phía cầu Dục.

Một đường chạy chậm, người bán đèn lồng đã đi lên cầu. Long Tiêu Đình theo sát đuổi kịp: “Chờ một chút, ta muốn mua một chiếc đèn lồng.”

Người nọ quay đầu: “Vị gia này, vị phu nhân này. Sớm đã tan chợ cho nên ta bán giảm giá, chỉ cần một quan tiền thôi.”

Sương Lan Nhi cười đem tiền đưa cho người bán.

Người nọ cười xuống một chiếc đèn hoa đăng, tay cầm lấy đưa cho nàng, không nghĩ đến Long Tiêu Đình lại đi trước một bước cầm lấy.

Lúc này xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng hét chói tai: “Vương gia cẩn thận! Đèn lồng kia sắp cháy! Nguy hiểm!” Người chạy tới là thống lĩnh thị vệ, tiếng la của hắn gần như khản đặc mang theo vụn phấn lo lắng.

Long Tiêu Đình kinh ngạc quay đầu lại, một khắc kia Sương Lan Nhi đột nhiên mạnh mẽ xô hắn ra xa, đoạt lấy đèn lồng hoa sen trong tay hắn.

Chỉ nghe thấy “oanh” một tiếng nổ, đèn lồng hoa sen trong tay nàng đột nhiên hóa thành một ngọn lửa mãnh liệt, giống như ngọn lửa địa ngục thiêu đốt, trong nháy mắt cuốn lấy nàng...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Kế trướng kế (2)

“Lan Nhi!” Long Tiêu Đình hô to một tiếng, thanh âm như phá tan yết hầu, xé rách màn đêm mà trở nên khản đặc.

Hắn xoay người, tay nắm được nhúm tóc của nàng nhưng chỉ tiếc những sợi tóc kia cũng theo gió dần rời khỏi tay hắn. Surong Lan Nhi chạy nhanh đến đầu cầu bên kia, nàng mang theo ngọn lửa thiêu đốt khắp người thả mình nhảy xuống hồ.

Ùm một tiếng, bọt nước trắng xóa hất lên tựa như một đóa hoa khổng lồ, ngọn lửa yêu đã đỏ bùng nhanh chóng bị dập tắt trong nháy mắt, chỉ còn dư lại chút tàn cuộc là những luồng khói cùng bọt nước trôi nổi trong không trung tạo nên một lớp sương mù. Xuyên qua lớp sương khói dập dờn ảm ảm thấy được một thân ảnh màu trắng đang chìm dần xuống đáy hồ, như một đóa bạch liên hoa đang chậm rãi biến mất.

“Vương gia... không được, cẩn thận nguy hiểm!” Viên thống lĩnh lúc này đã chạy tới cầu, đáng tiếc hắn tới nơi thì cũng không kịp bắt lấy được dù chỉ một góc vạt áo của Long Tiêu Đình.

Ngay sau đó người ta lại nghe thấy một tiếng ùm, lại một màn bọt nước trắng xóa nổi lên.

Long Tiêu Đình chìm xuống, ôm lấy Surong Lan Nhi ho khù khụ bởi sắc nước nổi lên mặt hồ, hai người quần áo ướt sũng. Lúc này đã là cuối thu, nước mặc dù không rét thấu xương nhưng cái lạnh cũng chẳng khác gì băng tuyết, lạnh đến mức khiến mỗi nàng trở nên tím tái, toàn thân rét đến run rẩy.

Hắn cũng sắc mặt trắng bệch, không ngừng nói: “Lan Nhi, nàng... có nặng lắm không?”

Nàng rất muốn lắc đầu, muốn nói cho hắn biết nàng không có việc gì nhưng bởi vì quá lạnh trong đầu lại giống như bị trướng nước khổng lồ chế toàn bộ tứ chi khiến nàng chẳng thể động đậy. Mà nàng lúc này lại không cách nào mở miệng nói cho hắn biết kỳ thực nàng biết bơi nhưng vừa rồi không hiểu tại sao bụng dưới cuộn đau, dưới chân lại giống như bị thứ gì đó kéo xuống, nàng vô ý để nước sặc vào miệng, nào biết được hắn lúc đó ngay lập tức cũng nhảy xuống đem nàng kéo lên.

Thấy nàng trầm mặc hắn lại tưởng là nàng sợ hãi.

Hắn nhẹ nhàng ôm trụ lấy nàng, tay vỗ vỗ lưng.

Tiếng ho dần dần dừng lại, nàng vươn tay bắt lấy vạt áo của hắn, hai con người trong suốt sáng ngời phản chiếu ánh trăng vàng vạc đang nhìn hắn, vẫn luôn là đẹp đến vậy.

Hắn giật mình rồi xoay người bế nàng lên bờ.

Lúc này ánh trăng bao phủ, chiếu lên khuôn mặt ngũ quan hoàn mỹ vô cùng rõ nét của hắn, thật đúng là gần ngay trước mắt. Hai bàn tay hắn lạnh như băng chạm nhẹ xuống má nàng dịu dàng vuốt ve.

Mặt hắn càng lúc càng tiến gần, cho đến khi hai khuôn mặt đã gần trong gang tấc, hắn mới nhỏ giọng nói: “Lan nhi, nàng vì sao vừa rồi lại muốn đẩy ta ra? Còn đoạt đi chiếc đèn lồng đó?”

Nàng không thể trả lời, chỉ thấy khuôn mặt tuyệt mỹ kia đang chậm rãi đến gần, chậm rãi gần như muốn lãng trí. Nàng hoàn toàn có thể né tránh nhưng chính nàng lúc này lại không thể cử động được, nói đúng ra có lẽ bị đông cứng rồi, hoặc cũng có thể là có nguyên nhân khác.

Mắt thấy cái trán buộc dải băng hắc ngọc đang gần sát mặt, nàng càng lúc càng khẩn trương, tim đập nhanh dữ dội. Đột nhiên hắn nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, lướt qua tựa như lông chim, hơi thở ấm áp lưu lại trên mặt nàng. Nàng chỉ cảm thấy trong đầu “oanh” một tiếng, trong nháy mắt toàn bộ đều trở nên trống rỗng. Hắn thế nhưng lại...

Bên cạnh bích hồ dưới ánh trăng lạnh như sương, hắn nhìn nàng vẻ mặt đang ngây ra, ý cười dần dần đọng đầy ánh mắt: “Kỳ thật nàng không nói ta cũng hiểu được.”

Hiểu được? Hắn đến tột cùng hiểu được cái gì? Nàng nghi hoặc nhìn hắn.

Khóe môi hắn cong lên, cười có chút ranh mãnh: “Nàng không cần biết, dù sao ta cũng đã hiểu.”

Chưa bao giờ gặp qua hần lại cũng có loại biểu tình như vậy, nàng nhìn đến ngây ngẩn cả người.

Hần lại nhẹ nhàng cười mỉm, nâng tay sửa sang lại xiêm y vì loạn vì bị lửa cháy của nàng rồi một phen ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh kia. Viên thống lĩnh nhìn thấy Long Tiêu Đình cùng Surong Lan Nhi không có việc gì liền thở dài một hơi nhẹ nhõm, hần vội vàng cung kính nói: “Vương gia, Lan phu nhân.”

Long Tiêu Đình cũng không ngắt đầu, thanh âm lúc trước có bao nhiêu ôn nhu giờ phút này trong nháy mắt liền biến thành rét lạnh tựa hàn băng thảng chập: “Bắt được thích khách chưa?”

Viên thống lĩnh cúi đầu thưa: “Đã bắt được!”

“Thăm tra kỹ lưỡng! Sáng sớm ngày mai bốn vương muốn biết được kết quả.”

Hần bỏ lại những lời này rồi ôm nàng nhanh chóng rời đi.

* * *

Bên trong Túy viên, Trầm Mộc Vũ bị gọi tới xem bệnh cho Surong Lan Nhi. Ngoài việc bên tay trái có một vết bỏng nhẹ thì những chỗ khác đều hoàn hảo không đáng lo ngại. Sau khi uống thuốc Surong Lan Nhi mệt đã muốn chống đỡ không nổi được nữa, nàng liền ngủ mất.

Vừa rồi cảm giác ngủ mơ mơ màng màng, thời điểm tỉnh lại, nàng kinh ngạc phát hiện Long Tiêu Đình vẫn còn chưa đi, một mực ở lại bên cạnh nàng. Nàng miễn cưỡng ngồi dậy, ra dấu muốn lấy giấy và bút.

Hần mi tâm không dấu được sự mệt mỏi nhưng vẫn nhẹ nhàng hỏi: “Nàng muốn ta đi về nghỉ ngơi, nàng muốn nói với ta nàng không việc gì, phải không?”

Nàng có chút kinh ngạc, hần từ khi nào lại để ý đến lòng nàng đang nghĩ gì?

Hần đứng dậy lấy một ly trà xanh đặt trước mặt nàng, đem nàng ôm lấy rồi nói: “Đến, nàng hần là khát rồi.”

Giờ phút này, trời đêm cuối thu vẫn như trước có chút rét thấu da thịt, gió lạnh theo song cửa thổi vào đem những sợi tóc mai hai bên má nàng vi động, khuôn mặt không chút son phấn dưới ánh nến càng trở nên nhu thuận.

Nàng ngơ ngác tiếp nhận. Nước trà chảy xuống cổ họng nhất thời như cuốn trôi cả những hàn ý, chỉ cảm thấy từ đầu đến chân đều có nhiệt khí bốc lên.

Lúc này tiếng gõ cửa dồn dập vang lên. Tiểu Tịch vội vã mở cửa, thì ra là viên thống lĩnh.

Surong Lan Nhi trong lòng không khỏi kinh ngạc, Vương phủ có vị thống lĩnh này làm việc quả nhiên rất hiệu quả, trời còn chưa sáng vậy mà đã tra ra kết quả, khó trách lại được Long Tiêu Đình trọng dụng như thế.

Viên thống lĩnh mặc hắc y, hành sự cẩn thận kỹ lưỡng, hần quỳ một gối chấp tay bẩm báo: “Vương gia, kẻ hành thích đã nhận tội.”

Long Tiêu Đình cũng không sốt ruột, hần nhắm mắt lại, thần nhiên nói: “Nói từ đầu.”

“Bẩm.” Viên thống lĩnh cẩn thận nói: “Vào thời điểm buổi chiều thuộc hạ đã thu được một phong mật thư. Bên trong thư có ba bức họa, bức thứ nhất chính là Dục kiều bên hồ, trong đó còn có hình ảnh hai ngọn lửa. Bức thứ hai vẽ hai gã nam tử đứng đối mặt nhau. Bức thứ ba chỉ vẽ một chiếc đèn lồng. Lúc đầu thuộc hạ nghĩ mãi cũng không lý giải được, lại không dám quấy nhiễu Vương gia cho nên đến buổi tối thuộc hạ mới quyết định đem bức tranh này giao lại cho Vương gia xem xét. Đúng lúc này thuộc hạ chồng ba bức tranh này lên nhau hoàn hảo lại phát hiện ra bức hình đầy đủ là như thế nào.”

Viên thống lĩnh dừng lại một chút rồi lại nói: “Một gã nam tử ở trên cầu đưa đèn lồng cho một nam tử khác nhưng đèn lồng này lại là đèn châm lửa. Ba bức họa này hợp cùng một chỗ, đúng là truyền đến một thông điệp. Thuộc hạ lập tức ý thức được tình thế nghiêm trọng, có thể có người muốn mưu hại Vương gia. Thuộc hạ vừa định thông báo cho người thì nào biết được người đứng là cùng Lan phu nhân đi xem hoa đăng. Thuộc hạ một đường chạy tới nhưng vẫn là chậm một bước.”

Thanh âm của Long Tiêu Đình lại vang lên giống như những mảnh vụn băng trên mặt nước đập vào nhau: “Như vậy, đến tột cùng là kẻ nào muốn ám sát bốn vương, làm cho Lan phu nhân chấn kinh?”

Viên thống lĩnh nhẹ lắc đầu: “Thuộc hạ đã nghĩ tới việc thích khách muốn ám sát Vương gia nhưng kỳ thực người mà thích khách muốn nhắm tới đích thực lại là... Lan phu nhân!”

“Cái gì?!” Long Tiêu Đình bỗng nhiên trợn mắt, khó có thể tin tưởng, rít lên một tiếng: “Là ai?”

“Này...” Viên thống lĩnh giống như khó mở miệng, hần do dự cắn răng nói: “Là Vương phi.”

“Khả Ngâm?” Long Tiêu Đình ngạc nhiên.

Ngay sau đó hần trầm mặc, một bên gương mặt bị ánh sáng che khuất thấy không rõ biểu tình của hần lúc này. Hần quá mức kinh ngạc, tự nhiên cũng sẽ không chú ý đến bên môi Surong Lan Nhi xẹt qua một ý cười khê lướt qua trong giây lát.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Binh bại núi lật

Lúc này phương đông mới bắt đầu hừng sáng, bóng tối dần dần lui đi, không khí vẫn còn lưu lại chút hương vị của ban đêm tràn ngập. Có gió thu từ nơi vô tận nào thổi tới, giống như hơi thở nhẹ nhàng bay những chiếc lá đã tới lúc tàn.

Xa xa có tiếng bước chân đạp cỏ đi tới.

Tiêu Tích tiến lên mở rộng cửa, cung kính nghênh đón người tới.

Thu Khả Ngâm là bị gọi tới vội vàng, nàng hiển nhiên còn chưa có kịp rửa mặt chải đầu kỹ lưỡng, tóc có chút lỏng lẻo, chiếc trâm cài cắm trên đầu trông chừng như chuẩn bị rơi xuống.

Quế ma ma cũng đi cùng nàng, tiến lên ngay lập tức “bụp” một tiếng quỳ xuống đất.

Lần quỳ xuống này lại mang một ý tứ hàm xúc khác.

Long Tiêu Đình neho đôi mắt lại, ngực phập phồng như sóng biển triều tịch, hần cắn răng hỏi: “Quế ma ma, người quan tâm đến bốn vương tử khi bốn vương tử còn nhỏ. Bốn vương tử lâu đã cho phép người không cần quỳ lạy, hôm nay vì sao lại dùng đại lễ này?”

Quế ma ma dập đầu nói: “Lão nô nghĩ Vương gia chắc chắn đã hiểu lầm Vương phi chuyện gì đó, lúc này mới đi theo Vương phi cùng nhau đến muốn giải thích rõ ràng cho Vương gia nghe.”

Thu Khả Ngâm giả bộ nghi hoặc nhìn Quế ma ma, hỏi: “Quế ma ma, người đột nhiên quỳ xuống là có ý tứ gì? Người muốn giải thích cái gì?”

Long Tiêu Đình nhếch mi: “Khả Ngâm, nàng không biết?”

Thu Khả Ngâm thần sắc hoang mang bối rối lắc đầu, lông mày lá liễu nhăn lại: “Thiếp nên biết chuyện gì sao? Tiêu Đình, thời điểm tối qua dùng bữa tối chàng không phải tâm tình rất tốt sao? Chàng cũng không nói với thiếp chuyện gì, lúc sao còn bảo thiếp trở về Khả viên nghỉ ngơi. Chàng vừa rồi còn vội vàng vàng phái người gọi thiếp đến Túy viên này nữa.”

Thu Khả Ngâm dừng lại nhìn nhìn Sương Lan Nhi đang ngồi bên cạnh Long Tiêu Đình, trong lòng có một sự tức tối không nói được thành lời. Từ khi nào mà hần lại cùng với Sương Lan Nhi cùng nhau ngồi còn nàng thì phải đứng chịu chấp nhận nghe khẩu khí mang đầy tính thăm vắn của hần đây. Chuyện này bảo nàng làm sao có thể chấp nhận nổi? Món nợ này nàng ngày sau nhất định sẽ đòi lại gấp bội.

“Thống lĩnh đâu, người tự mình giải thích cho Vương phi nghe.” Long Tiêu Đình nâng ly trà lên nhấp ở trên miệng, còn thần nhiên phân phó.

“Vâng, Vương phi, chuyện là như vậy. Đêm qua Vương gia cùng Lan phu nhân đang cùng nhau ngắm hoa đăng thì ở trên cầu kiều có một nam tử bán đèn lồng hoa sen tới đem một chiếc đèn lồng cho Lan phu nhân. Nào biết được chiếc đèn lồng hoa sen kia đột nhiên phát hỏa thiếu chút nữa đã làm Lan phu nhân bị bỏng. Thuộc hạ ngay tại hiện trường đã bắt được tên thích khách kia, nghiêm chặt thăm vắn. Tên thích khách kia không chịu được cực hình đã nhận tội là nghe theo sai sử của Vương phi đến sát hại Lan phu nhân. Theo như lời khai của hần thì đầu tiên trên quần áo của Lan phu nhân đã bị thổi một ít lân phấn (bột phát pho), sau đó ở trên cầu kiều hần ở trên cầu chào hàng bán đèn lồng, đèn lồng này phía trên có thiết kế một cơ quan lên dây cót rất khéo léo, thích khách ngụy trang thành người bán đèn lồng đưa chiếc đèn lồng này ra, đèn lồng lúc sau sẽ tự động châm lửa mà trên người Lan phu nhân có lân phấn là chất dẫn cháy...”

Viên thống lĩnh nói đến lúc này Long Tiêu Đình liền đập tay xuống bàn, lực đạo dũng mãnh làm cả bàn trà chấn động, ngay lập tức gãy thành hai nửa, nước trà trên bàn nóng bỏng chảy xuống.

Sương Lan Nhi cả kinh, nhẹ nhàng kéo góc áo của hần.

Hần vẫn gặng giữ nói: “Thật là tâm địa nham hiểm! Đuổi tận giết tuyệt! Lan nhi đã bị hại đến mức bị cấm, nếu như lại bị bỏng ở tay, bỏng ở mặt thì ngày sau nàng cùng phệ nhân có gì khác nhau đâu? Bốn vương tử mà xác định được ai là người đứng sau những màn này ta nhất định sẽ không tha cho hần.”

Khí thế như vậy, tức giận như vậy, thực sự làm cho Quế ma ma cùng Thu Khả Ngâm kim lòng không được mà đồng thời co rúm lại.

Thu Khả Ngâm rất nhanh đã khôi phục lại sự trấn định, nàng lộ ra chút nụ cười nhạt mà lạnh lùng: “Lỡ đâu thống lĩnh đại nhân bắt được tên thích khách muốn vu oan cho bốn vương phi thì sao? Hần nói gì thống lĩnh đại nhân liền tin ngay sao? Chuyện này thực buồn cười! Ta dĩ nhiên coi trọng vị trí Vương phi này, còn có thể mưu toan chuyện gì nữa? Lan nhi muội muội lại hao hết tâm lực muốn chữa bệnh cho ta, ta vì sao phải làm như vậy? Lấy oán báo

on? Nếu là chuyện của Lan Nhi muội muội có hay không xảy ra như thế, ta chẳng phải là gây ông đập lưng ông hay sao? Thống lĩnh đại nhân, mời người tìm cho bản vương phi một lời lý giải thích đáng. Bản vương phi vì sao phải làm như vậy?! Làm chuyện này ta có thể đạt được lợi ích gì hay sao?”

“Này...” Viên thống lĩnh nghẹn họng không nói lên lời.

Thu Khả Ngâm trên mặt nhìn không ra nửa điểm cảm xúc, con ngươi quét qua mặt Surong Lan Nhi, từng chữ sắc bén nói: “Cũng không biết có phải có người có ý hãm hại ta.”

Surong Lan Nhi sau khi nghe xong, mâu trung trong suốt giống như có sương mù bốc lên, nàng lo lắng từ yết hầu phát ra chút tiếng động hỗn độn, mười ngón tay nâng lên ra dấu hiệu.

Long Tiêu Đình quay đầu, hần nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, để lại cho nàng một ánh mắt đầy trấn an rồi thanh âm hần phát ra càng lạnh lẽo hơn trước: “Khả Ngâm, ta chỉ gọi nàng một mình đi tới, nàng cũng biết là ý tứ gì rồi chứ? Nàng không cần phải cô phụ hảo ý của ta. Tình cảnh lúc ấy ta tận mắt nhìn thấy, nếu không phải Lan Nhi tinh táo thông minh nhảy vào bên trong hồ thì chỉ sợ nàng ấy đã sớm bị bóp. Nhưng cho dù là nhảy vào hồ, nàng biết kia cũng có bao nhiêu nguy hiểm hay không, nếu không phải ta đứng lúc... Nếu như chuyện này là nàng gây nên, ta hy vọng nàng có thể lập tức thừa nhận, không cần phải khảo nghiệm tính kiên nhẫn của ta.”

Trong lời nói của hần có bao nhiêu quyết tuyệt làm cho Thu Khả Ngâm vốn đã yếu ớt trong nháy mắt sụp đổ, nàng khàn giọng nói: “Chàng muốn ta thừa nhận cái gì? Tiêu Đình, trước đây chúng ta có bao nhiêu hòa thuận, bao nhiêu ấm áp, chàng đều đã quên sao? Nhưng từ sau khi nàng ta đến đây, tất cả đều thay đổi! Vì sao lại như vậy? Chàng nói cho ta biết là vì cái gì?”

“Lan nhi vốn là người ngoài cuộc, là chuyện của ta và nàng cuốn nàng ấy vào, chẳng lẽ ta lại không có trách nhiệm sao? Ta chỉ là muốn bồi thường cho nàng ấy, không có ý tứ gì khác, chẳng lẽ ngay cả chuyện này cũng không được sao? Nàng vì sao còn muốn đẩy nàng ấy vào chỗ chết?” Hần cả giận nói, tay nắm chặt lại ân ân nhìn thấy gân xanh nổi lên.

“Thiếp đã nói rồi, có thể là nàng ta tận lực hãm hại ta!” Thu Khả Ngâm vẫn gắng sức đầu lý, khuôn mặt xinh đẹp vì phần nộ mà trở nên vằn vẹo, nhìn mà dữ tợn.

Cho dù có chết nàng cũng không thể thừa nhận, một khi nàng thừa nhận thì lúc này cũng coi như dấu chấm hết giữa nàng và Tiêu Đình. Nàng rất hiểu hần, thà rằng làm cho hần vĩnh viễn hoài nghi cũng không thể chọc thủng bức màn mỏng manh này, cũng giống như năm đó.

“Nàng quả thực là già mồm át lễ phải, há lại có người tự làm cho mình lâm vào hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng. Loại này liệt hỏa cháy cuốn toàn thân đều đau như kim châm muối sát, người nào có thể chịu đựng nổi? Lan nhi hãm hại nàng thì nàng ấy có được lợi ích gì?” Long Tiêu Đình hung hăng nhắm hai tròng mắt lại rồi mở ra nhìn người trước mặt, trong đó cất giấu sự đau lòng đến vô tận.

“Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp, ta một khi còn ở vị trí Vương phi này thì cho dù chỉ là một ngày nàng cũng đừng hòng chiếm được nó, nàng vĩnh viễn sẽ không có cơ hội.”

“Đủ rồi!” Hần tức giận cũng đã đến cực hạn.

“A...” Thu Khả Ngâm cười buồn bã. Chợt ánh mắt của nàng bình tĩnh như nước lặng nhìn không ra một tia gợn sóng. Nàng chưa bao giờ tuyệt vọng như thế, xem ra hôm nay Tiêu Đình vô luận là như thế nào cũng sẽ không tin tưởng lời nàng nói. Vậy nàng phải làm gì bây giờ? Nàng không thể thua, không thể! Nàng vẫn còn chưa có được trái tim của hần, nàng tuyệt đối không thể thua, nàng cũng không cam tâm để thua như thế!

Cho tới cuối cùng nàng cũng không thể nào hiểu nổi, vốn là một kế hoạch thiên y vô trùng (không thể chê vào đâu được), một kế hoạch không thể có sơ hở, không ai có thể hoài nghi nàng. Vậy đến tận cùng là sai lầm ở đâu? Chiếc đèn lồng kia thiết kế một cơ quan rất đặc biệt, lại được nguy trang rất khéo, thập phần tinh xảo, động cơ đã được ước tính sau trăm bước mới dẫn nhiệt bốc cháy, với khoảng thời gian như thế, Surong Lan Nhi sớm đã đi xa khỏi hồ nước, nàng làm sao vẫn còn có cơ hội nhảy xuống hồ thoát thân? Mà đèn lồng kia vì sao lại cháy trước? Nàng cùng Quê ma ma vốn đã lên một kế hoạch hoàn hảo hết thảy, mua chuộc tên nam tử kia, đưa cho hần bức họa của Surong Lan Nhi, bắt hần nhất định phải đưa chiếc đèn lồng vào tận tay Surong Lan Nhi. Đợi đến khi mua người đi ra khỏi phạm vi trăm bước đèn lồng sẽ đột nhiên bốc cháy, cùng với làn phản trên người Surong Lan Nhi làm chất dẫn lửa... Nàng vốn không muốn đẩy Surong Lan Nhi vào chỗ chết, bởi vì nàng biết có Tiêu Đình ở bên cạnh, hần nhất định sẽ cứu nàng ta. Điều nàng muốn chính là đợi đến khi dập tắt được ngọn lửa rồi cũng chính là thời điểm Surong Lan Nhi hai tay cùng bộ mặt này sẽ cùng bị cháy đến tổn thương. Đến lúc đó khuôn mặt Surong Lan Nhi đã tận hủy, miệng không thể nói, tay không thể viết, mặc dù một ngày kia Surong Lan Nhi có biết được chân tướng thì nàng cũng chỉ là một phế nhân, cuối cùng dù thế nào cũng không còn tính uy hiếp nữa.

Chỉ là đến tận cùng là sai lầm ở đâu?

Bình bại núi lở, không thể tưởng tượng được nàng lại thất bại đến ngàn dặm.

Hần dường như không tin lời nàng nói.

Không khí bên trong tĩnh lặng như nước, tất cả mọi người giống như là bị mùa đông khắc nghiệt làm băng cứng lại, cả thân thể như có một cỗ hàn khí rót vào.

Long Tiêu Đình trên mặt xẹt qua một nụ cười tàn khốc khiến người ta chỉ nhìn mà cũng rét run. Thu Khả Ngâm vẫn cố gắng ngẩng đầu trấn định.

“Vương gia, Vương phi. Hai người không cần tranh cãi nữa! Chuyện này kỳ thật là lỗi nò làm, Vương phi nàng không hề biết gì hết.”

Lời nói của Quế ma ma chung quy đã phá vỡ bầu không khí tịch mịch đến đáng sợ.

Lúc này giữa hai hàng lông mày của Surong Lan Nhi tràn ngập đi về u sầu nồng đậm, lòng của nàng, từng mảnh từng mảnh đều trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thất bại trong gang tấc

Khi những lời nói của Quế ma ma hạ xuống, bên ngoài ánh đỏ hỗn tạp với sắc xám lạnh của nắng sớm chiếu vào, tiếp theo một đạo lại một đạo sắc vàng giống như dệt thành một màn vòng lưới tinh tế dày đặc khiến người ta hít thở không thông. Ánh nền cũng trở nên âm trầm.

Quế ma ma quỳ rạp trên mặt đất, nàng lay rồi lại lay, đầu đập xuống thật mạnh tạo nên cả những tiếng vang, chỉ trong chớp lát cái trán của nàng đã tím bầm một mảnh.

“Đủ rồi! Đứng lên nói!” Long Tiêu Đình lạnh nhạt cất tiếng.

Thời điểm Quế ma ma đứng dậy, búi tóc thường ngày vốn được cài cẩn thận tỉ mỉ giờ phút này lại tán loạn, nhìn vô cùng chật vật. Khuôn mặt già nua dưới ánh nắng mặt trời càng lộ rõ những nếp nhăn không thể che dấu. Nàng hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: “Vương gia, lão nô nhìn Vương gia lớn lên, đối với tình tình của Vương gia cũng luôn nắm rõ vài phần mà Vương phi lại là một trong những người lão nô kính trọng nhất. Surong Lan Nhi nàng ta bất quá là một kẻ xảo quyệt, cấp bậc lễ nghĩa tu dưỡng đều khiêm khuyết, và lại nàng lòng dạ tính tình kiết ngạo, không thể khiến người đời dung nạp cho phép, lão nô lo lắng những ngày tháng sau này nàng nhất định sẽ gây bất lợi đối với Vương phi. Cùng với việc sau này ngồi chờ chết thà rằng ngay lúc này phòng ngừa chu đáo, tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước để chiếm được lợi thế). Kỳ thực lão nô cũng chỉ là rút ra từ những giáo huấn của đời trước mà thôi. Vương phi thiện tâm nhân nghĩa, đối xử với người đời mà không cần ân huệ, bên trong vương phủ có người nào không biết, người nào không hiểu? Vương gia cố gì lại có thể hoài nghi nàng?”

Long Tiêu Đình mi tâm nhăn lại “Quế ma ma, ngươi liên tiếp làm khó Lan nhi, bốn vương niệm tình ngươi chiếu cố bốn vương tử bé, lại là lão nhân bên người mẫu phi nên mới kính ngươi ba phần. Nhưng ngươi thực sự làm cho bốn vương thất vọng rồi! Ngươi tâm địa ác độc, thủ đoạn tàn nhẫn, làm thương người vô tội đã vậy còn tự xưng mình tiên hạ thủ vi cường?! Bốn vương xem ra nhân tính của ngươi ở trong cung sớm đã mất đi rồi, lương tâm giờ ở đâu, chỗ nào?”

Thu Khả Ngâm vươn tay ôm lấy Quế ma ma, nàng cúi đầu khóc: “Quế ma ma, ta không tin, ta không tin việc này thực sự là do ngươi làm. Tiêu Đình chàng nhất định sẽ tin tưởng ta, ngươi tội gì mà phải đứng ra gánh tội?” Nói đến âm cuối cùng nàng đã khóc không thành tiếng.

Giả bộ thực quá xuất sắc. Surong Lan Nhi quay mặt ra chỗ khác, nàng quạt lên che khuôn mặt không giấu nổi vẻ khinh thường. Để cho kẻ bề tôi trung thành gánh tội thay, sẵn sàng vứt bỏ đến không còn một mảnh giáp mà còn có thể ăn nói đường hoàng như vậy, lời lẽ xác thực, Thu Khả Ngâm này thật sự là mặt người dạ thú. Thế nhưng nàng không thể phò ra chút thanh sắc, nàng không thể vạch mặt Thu Khả Ngâm có mặt trong vụ này, dù sao thì cha mẹ nàng vẫn còn nằm trong tay Đoan quý phi. Nàng chỉ có thể đóng vai một người vô tội nhất, người bị hại trong vở kịch này, hết thảy ngọn nguồn đều phải để lại cho Long Tiêu Đình tự tay điều tra ra, nàng lúc này không có quan hệ gì hết. Chỉ có như vậy Đoan quý phi mới không giận chó đánh mèo mà trút giận lên cha mẹ nàng.

Surong Lan Nhi mi tâm giãn ra, lẳng lặng chờ đợi kết quả ngày hôm nay.

Tiết mục sau đó còn có thể khiến cho người ta phải ghé tai vẫn còn đang trình diễn.

Quế ma ma gãy giữa, tức giận đến thở hồng hển: “Vương phi, lão nô thực sự không thể làm liên lụy người. Từ sau khi Surong Lan Nhi nhập phủ, Vương phi ngày càng cô đơn, lão nô đều ghi lại trong mắt, lòng ta vô cùng đau xót. Chuyện lần này thật sự là do ta làm. Là ta thuê người thiết kế cơ quan, lại lẳng lẽ rắc lẩn phẩn lên người Surong Lan Nhi... Lão nô trong lòng thầm nghĩ một chiêu liền hoàn toàn có thể đánh bại nàng ta, khiến cho nàng ta từ nay về sau không thể trở mình vùng lên. Dù sao thì thân thể này của lão nô cũng ngày càng không tốt, chẳng biết được sẽ sống bao lâu nữa. Lão nô sợ chính mình không thể chăm sóc Vương phi mà Vương phi người quá mức thiện tâm, ngày sau sẽ bị kẻ gian hãm hại, lão nô dấy sợ người sẽ lại giẫm lên con đường rập khuôn của nàng... lão nô thật sự là không đành lòng...”

Thu Khả Ngâm làm như khí lực toàn thân đều bị rút đi, nàng ngã trên mặt đất, dưới ánh sáng chiếu lên người có thể trông thấy rõ nước mắt ứa ra tràn qua làn mi xinh đẹp của nàng, cuộn cuộn rơi xuống nền đất lạnh như băng. Về nàng hoảng hốt, thì thào nói: “Quế ma ma... Quế ma ma... Ngươi tội gì phải...”

Quế ma ma lau nước mắt, nàng nhìn Long Tiêu Đình bi thương nói: “Lão nô nhớ lại trước kia... nhớ tới nàng... Hy vọng Vương gia có thể thông cảm...”

Long Tiêu Đình nhẹ “ân” một tiếng, giờ khắc này suy nghĩ của hắn đã bay tới một nơi thật xa thật xa.

Mãi lúc sau hắn mới hỏi: “Người nào sai sử ngươi? Ngươi còn muốn nhận tội gì nữa không?”

Quế ma ma tái mặt: “Hết thấy đều là lỗi của lão nô, thỉnh Vương gia giáng tội.”

Hắn nhẹ quay đầu: “Ban...” đột nhiên hắn ngừng lại, chữ “tử” dừng lại bên môi lưỡng lự không bật ra, hắn chung quy vẫn là không nói.

Thu Khả Ngâm giống như biết được hắn muốn nói gì, khuôn mặt nàng bị thương ngập ngựa trong nước mắt, nàng vừa khóc vừa hô lớn: “Vương gia, không được, không được... Quế ma ma không có công lao cũng có khổ lao, nàng cũng là vì Vương gia mà vất vả cả đời...”

Hắn hơi cúi đầu, nhắm mắt lại thản nhiên nói: “Trục xuất khỏi Vương phủ, lưu đầy Thương Châu, vĩnh viễn không được trở về.”

Lời nói vừa dứt, Thu Khả Ngâm nhẹ nhàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần không phải chết sẽ có một ngày nàng chờ đợi thời cơ mà quay trở lại.

“Lão nô tạ ơn Vương gia chi ân giữ lại mạng sống.” Quế ma ma lần thứ hai quỳ xuống, nàng giống như một tấm vải bố rách nát bị thị vệ đưa ra ngoài.

Màu vàng nơi ánh mặt trời vương khắp chốn, sắc thu như nữ trang, bên trong Túy viên, phong diệp đỏ một mảnh lại một mảnh, giống như ngọn lửa cháy lên nhuộm đỏ cả khoảng sân, giống như nuốt trọn thân ảnh Quế ma ma đến dần dần biến mất.

Long Tiêu Đình đứng lên, thần sắc mệt mỏi, hắn từng bước đi đến trước mặt Thu Khả Ngâm.

Thu Khả Ngâm cũng chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn.

Hắn cùng nàng mặt đối mặt gần trong gang tấc, ánh mắt hắn thâm trầm bí hiểm còn ánh mắt nàng lại nóng bỏng quyến luyến.

Hắn nhẹ nói: “Ta chỉ hỏi nàng một lần nữa, nàng đến cuối cùng có tham dự vào chuyện này hay không?”

Một khắc kia, Sương Lan Nhi chỉ mong tâm tư có thể bật ra được cổ họng. Nàng thật không dám tưởng tượng, nếu lần này không thể lật được Thu Khả Ngâm thì nàng muốn tìm một cơ hội tiếp theo không biết sẽ khó khăn đến nhường nào.

Thu Khả Ngâm chậm rãi hít thở: “Nếu ta tham dự thì sẽ như thế nào?”

Hắn đáp: “Chữa khỏi bệnh cho nàng, ta đây cũng không còn thiếu nàng gì nữa, chúng ta hảo tự hảo tán. Nàng còn chưa có trả lời ta, nàng đến cuối cùng có tham dự hay không?”

Bầu không khí rơi vào im lặng trong chốc lát.

Thu Khả Ngâm đột nhiên nở nụ cười, khuôn mặt tinh tế tuyệt luân dần dần đắm chìm trong nụ cười xinh đẹp: “Tiêu Đình, ta đã từng cho rằng chúng ta hiểu nhau, cũng đã hứa hẹn nhiều năm như vậy, chàng tuyệt đối sẽ không hại ta.”

Hắn hơi nhíu mày, hình như lộ chút lộ vẻ xúc động.

Nàng cười càng lúc càng buồn bã: “Cuối cùng ta lại không thể so được với nàng. Nếu nàng còn sống, chàng hoàn toàn sẽ không hại ta như thế...”

Nói xong, Thu Khả Ngâm giống như tình cảm đã sụp đổ vỡ vụn, nàng xoay người chạy ra cửa, biến mất trong sắc vàng chói lọi của vầng thái dương.

Ngay sau đó, hắn trầm mặc, cả người đắm chìm trong ký ức xa xôi, một khi đã trầm luân khó mà thoát ra khỏi.

Nhìn về mặt hắn như vậy, lòng Sương Lan Nhi bỗng nhiên trầm xuống.

Đối thoại của bọn họ, nàng nghe mà như lọt vào một bức sương mù mịt, không biết “nàng” trong lời nói của Quế ma ma và Thu Khả Ngâm đến tột cùng là người nào? Có quan hệ như thế nào với Long Tiêu Đình?

Lúc này không biết ai đột nhiên kinh hãi hét lên: “Không hay rồi, Vương phi chạy tới lãnh hồ.”

Long Tiêu Đình giật mình một cái, trong lòng có dự cảm không tốt, hắn vội vàng đuổi theo.

Cũng lúc này tâm tình của Sương Lan Nhi đã rơi xuống đáy cốc.

Thất bại trong gang tấc, xem ra lần này nàng không động vào được Thu Khả Ngâm dù chỉ là chút mây may. Không nghĩ thêm nữa, nàng cũng vội vàng đuổi theo Long Tiêu Đình đi đến lãnh hồ.

Vương phủ lớn như vậy, quanh co khúc khuỷu đều là những con đường đá cuội hẹp dài, đi mãi không thấy điểm cuối.

Đi hết một khúc lại một khúc, vượt qua lùm cây xanh rờn, lãnh hồ bí ẩn hiện ra lần lần kim quang, xuất hiện ngay trước mắt.

Thu Khả Ngâm đứng cạnh hòn non bộ bên hồ, ngoái đầu nhìn lại Long Tiêu Đình đang vội vàng đi tới, mắt nàng lại ngập nước, nàng vừa khóc vừa nói: “Tiêu Đình chàng nghe cho rõ, mạng của ta vốn là nhặt được, giờ là thời điểm trả lại cho trời đất. Chàng đã nghi ngờ ta như thế còn không bằng... khi đó để cho ta đi cùng nàng...”

Dứt lời, Thu Khả Ngâm thả người xuống ngay trước mặt Long Tiêu Đình, dứt khoát nhảy vào trong lãnh hồ.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Sương điệp mẫn giai hồng (1)

Thu Khả Ngâm thả mình nhảy xuống hồ nhưng cũng lập tức được cứu lên. Nàng phúc lớn mạng lớn, chẳng qua cũng chỉ là uống một chút nước mà thôi, nào ngờ lại sốt cao một trận nhưng rồi cũng không có trở ngại gì. Chỉ là bên trong vương phủ vì chuyện nàng nhảy lãnh hồ mà rối loạn một hồi.

Mọi người đều nói Lan phu nhân mới tới bức Vương phi thiện lương của họ phải nhảy xuống lãnh hồ để chứng minh sự trong sạch của mình. Vừa vặn một đoạn thời gian trước đó không lâu, Thu Khả Ngâm vừa mới dùng chính vải vóc lấy từ cửa hồi môn của nàng năm đó thưởng cho các cung nữ để may xiêm y, tự nhiên trong phủ người người đều sẽ hướng về Thu Khả Ngâm rồi đem mọi sự hoài nghi đổ về phía chủ nhân của Túy viên Sương Lan Nhi kia.

Kết cục như vậy Sương Lan Nhi phạm là đã nghĩ tới nhưng lại chưa hề nghĩ tới.

Thu Khả Ngâm trước mặt mọi người mà nhảy xuống hồ chứng minh sự trong sạch, đây chính là điều nàng bất ngờ. Nàng biết Thu Khả Ngâm giỏi nguy trang, chỉ là không biết Thu Khả Ngâm có thể giả bộ đến mức này. Nghĩ đến Thu Khả Ngâm chắc chắn sẽ không có khả năng đi tìm cái chết, lúc đó xung quanh có nhiều người như vậy, tất cả đều sẵn sàng nhảy xuống cứu nàng, nàng chẳng qua chỉ để chính mình chịu khổ làm bộ làm tịch một chút mà thôi, nhưng nàng cứ như vậy mà nhảy lại khiến Long Tiêu Đình hạ lệnh không tiếp tục truy cứu chuyện này nữa. Chung quy hết thảy vẫn nằm trọn trong lòng bàn tay Thu Khả Ngâm, nàng ta tuyệt đối không có khả năng thua.

Sương Lan Nhi từ đầu đến cuối không hiểu chính là trong lời nói của Quế ma ma và Thu Khả Ngâm đều nhắc đến một người, mà Long Tiêu Đình mỗi khi nghe tới người này, cảm xúc luôn luôn có đôi chút không khống chế được. Nàng mặc dù không thể lý giải nhưng dần dần cũng không để ở trong lòng. Bởi vì tuy rằng nàng không thể vạch trần được bộ mặt thật của Thu Khả Ngâm, mục đích của nàng cơ bản cũng có chút thành tựu, ít nhất Quế ma ma đã rời Vương phủ, nàng loại bỏ được một đối thủ có tiềm lực rất mạnh.

Hiện giờ Long Tiêu Đình cùng Thu Khả Ngâm giống như là ly trà qua một đêm đã trở nên lạnh ngắt, nguội lạnh rồi đi vào dĩ vãng, vô luận là người nào phẩm trà đều phẩm không ra được tư vị của quá khứ đã qua.

Vấn đề đau đầu nhất chính là lời đồn đại trong vương phủ càng ngày càng tăng thêm, Sương Lan Nhi mỗi khi đi ra khỏi Túy viên luôn luôn có người đứng sau lưng chỉ chỉ trỏ trỏ, có kẻ còn lớn mật thậm chí chửi rủa vô lý, dần dần ngay cả nàng cũng không chịu nổi sự phiền nhiễu này.

Tình trạng này Long Tiêu Đình không phải không biết. Vừa đúng lúc hần phải đi biên giới nằm ở phía Bắc thành Thượng Dương nơi giáp với Bắc Di quốc tuần tra, hần dứt khoát đưa Sương Lan Nhi đi cùng.

Sương Lan Nhi từ nhỏ trong nhà bản hàn, suốt ngày bận làm việc, nào có bản lãnh đi xa nhà, cho nên chuyến đi lần này nàng vốn là chưa từng đến bao giờ. Long Tiêu Đình cho phép nàng đồng hành cùng hần cũng xem như mở mang tầm mắt cho nàng. Kỳ thật nàng hiểu rõ nguyên nhân, hần muốn nàng tạm thời tránh xa vương phủ hỗn loạn. Nếu nói lúc này trong lòng nàng không cảm động, không nhớ nhung sự chăm sóc của hần thì đó là giả.

* * *

Khí hậu phương Bắc có chút lạnh hơn, phong cảnh cũng vì vậy mà hoang vu một cõi, suốt chặng đường đi cũng không khiến cho Sương Lan Nhi cảm thấy thoải mái. Long Tiêu Đình vừa đến doanh trại, lập tức tự biết công việc dồn lại nhiều đêm không xuê đang chờ hần xử lý.

Ở đây chỉ còn lại Sương Lan Nhi một thân rảnh rỗi, nàng không thể nói, muốn cùng người khác nói chuyện cũng bất lực. Nhưng nàng lại cũng không phải là người chịu ngồi yên, trầm loại nhàm chán, ngày hôm sau nàng liền suy nghĩ một biện pháp, chính là đi xem bệnh cho các tướng sĩ.

Các tướng sĩ hằng năm phòng thủ biên cương đều thập phần vất vả. Bọn họ vốn đã quen sống trong hoàn cảnh dầm mình trong gió cát, làn da ngăm đen vì phơi nắng ngoài trận mạc, làn da nứt nẻ, khô hạn.

Y thuật của nàng rất tốt, thường xuyên lui tới, chỉ hơn mười ngày kể từ khi đến đây mà nàng đã có chút danh tiếng. Ai ai cũng nói tân phu nhân của Thụy vương gia là diệu thủ thần y, trong quân ngũ có không ít binh sĩ hằng năm bị phong thấp hành hạ đau đớn, có người dạ dày không tốt nhưng sau khi dùng phương thuốc nàng kê khai thì đều có chuyển biến tốt rõ rệt.

Kể từ đó Sương Lan Nhi so với Long Tiêu Đình phải nói là càng lúc càng bận bịu hơn, trong doanh trường của nàng luôn luôn có người đến người đi, nói liền không dứt.

Tối nay, sau khi nàng xem bệnh xong cho người cuối cùng, vườn người gần gần cột một chút liền nằm xuống giường nghỉ ngơi. Vốn chỉ là muốn chợp mắt trong chốc lát nào ngờ lần này đúng là ngủ luôn.

Bên ngoài trường vẫn là một vùng trống trải hoang sơ, hoàng hôn giống như màn kịch đã buông xuống, trả lại một mảnh tối đen mờ mịt.

Xử lý xong công vụ, Long Tiêu Đình vốn định đi tìm Sương Lan Nhi cùng dùng bữa tối, nào ngờ đến doanh trường của nàng thì thấy bên trong tối mịt không hề đốt đèn.

Hắn cầm lấy một giá nến tiến vào bên trong, ánh sáng theo đó chiếu vào gian trường, nhìn thấy nàng nằm ngay trên giường đang nhắm mắt ngủ say.

Hắn tiến lại gần thêm vài bước, thấy nàng dường như giật mình nhẹ, hắn cứng đờ không dám tiến lên nữa, tựa hồ như đang nín thở. Hắn chưa bao giờ đứng mà không có chút nhúc nhích nào như vậy, cánh tay cầm giá nến có chút run lên.

Nàng chìm trong giấc mộng khẽ nhủ mảy, khoe miệng hơi mẩn mẩn, đôi môi thủy nhuận, dưới ngọn lửa ánh nến chiếu rọi xuống giống như phủ thêm một lớp mật ong sáng bóng, nhìn đến mê người.

Lúc này mảnh treo lay động, gió thổi vào như vuốt ve gò má nàng, sợi tóc mai khẽ động, ý cảnh như vậy mỹ, như vậy mộng lung.

Hắn lặng lẽ nhìn, trên mặt thần sắc phức tạp, hắn cứ đứng ở đó mãi thật lâu.

Sương Lan Nhi hai ngày nay làm việc không biết nhọc, nàng giờ phút này ngủ rất sâu. Cũng không biết vì sao giấc ngủ ấy lại càng lúc càng không an ổn, giống như mơ thấy rất nhiều điềm xấu. Nàng đột nhiên giật mình mở mắt, khuôn mặt nhập nhèm buồn ngủ rồi chỉ chốc lát liền hoàn toàn tỉnh lại. Vốn trường trong doanh trường không có ai khác đến lúc nhìn lại mới biết vách tường xa xa có bóng người trải dài, thân hình đủ cường tráng mà cũng đủ nhu hòa.

Nàng vội vàng quay đầu, nương theo ánh sáng mỏng manh nàng cuối cùng cũng nhìn rõ người đang đứng phía sau chính là Long Tiêu Đình. Nàng theo bản năng đưa tay lên che lại vạt áo, hai gò má có chút ửng đỏ.

Long Tiêu Đình nhẹ giọng nói: “Nàng ngủ rất say, ta không đành lòng đánh thức. Nghe phó tướng nói ngộ thiện nàng không dùng bữa, nếu ngay cả bữa tối cũng không ăn thì nhất định sẽ phá hủy thân mình. Ta đang muốn gọi nàng nhưng sau nàng lại tự mình tỉnh lại.”

Nàng chạm vào hai chân đã chết lạnh của mình rồi lại ghé mắt nhìn qua chiếc sa lậu (ý là đồng hồ) mà chợt giật mình. Nàng đã ngủ lâu đến vậy sao, giờ đã là giờ tỵ.

Mà hắn có phải hay không một mực đứng đây đợi nàng.

Nghĩ vậy nàng vội vàng kéo ra một tờ giấy trên bàn, bên cạnh toàn bộ là những phương thuốc nàng vẫn chưa làm xong, nàng nhanh viết: “Ngài đã đến lâu rồi phải không? Vì sao không sớm đánh thức ta dậy?”

Tuần nhan khẽ xẹt qua một tia xấu hổ: “Không có, ta cũng vừa mới tới mà thôi.”

Sương Lan Nhi mắt mở to, thần sắc lộ vẻ hoài nghi. Hắn nói lúc này mới tới rồi nàng đi dùng bữa tối? Thật sự là không chút nào hợp lý. Nàng đoán hắn ít nhất đã đứng chỗ này hai canh giờ rồi.

Bỏ qua đề tài này, Long Tiêu Đình đột nhiên hỏi một câu: “Vừa rồi nhìn nàng ngủ chau mày không yên giấc, sau đó còn đột nhiên bừng tỉnh, có phải là gặp ác mộng không?”

Sương Lan Nhi ánh mắt có chút âm trầm, nàng thờ dãi một tiếng rồi lại viết: “Ta mơ thấy đệ đệ Hán Vũ, nó mới 10 tuổi, hiện giờ cũng không biết bị lưu đây nơi nào, lại càng không biết đang sống ra sao?”

Thông đồng với địch phản quốc, làm sao biết được đệ đệ bị lưu đây của nàng sống có ổn hay không. Người nhà của nàng, trước sau nàng vẫn không cách nào cứu được, bởi vậy lúc nào cũng đau đầu, cũng không yên lòng. Bởi vậy cho dù Long Tiêu Đình có đối xử tốt với nàng thế nào nàng vẫn phải cẩn thận từng chút phong bế trái tim này. Cảm động rất nhiều, nhưng càng nhiều hơn là phải tự biết thanh tỉnh.

Từng chữ trên giấy giống như một đám ký hiệu nhảy nhót đập vào mắt hắn, cũng làm cho hắn trầm mặc trong chốc lát.

Lúc này, đêm tĩnh lặng đến cực điểm, ngay cả phía xa xa có tiếng bước chân của những binh sĩ canh gác cũng có thể ần ần nghe thấy. Bởi vậy người bên cạnh gần trong gang tấc hô hấp đang dần dần hỗn loạn cũng có thể nghe được rõ ràng.

Nàng không biết hắn đang nghĩ gì, chỉ đành đặt bút viết: “Dùng bữa hay không? Ta thật sự đã có chút đói bụng rồi.”

Hắn lúc này mới hoàn hồn nhìn khuôn mặt nàng hồn nhiên cười, hắn cũng cười theo còn trêu nàng: “Ta vốn nghĩ đưa nàng đi giải sầu, không nghĩ đến nàng còn muốn vội hơn cả ta. Tốt lắm, dù sao cũng cảm tạ nàng vì binh sĩ của ta mà cố gắng, ngày mai không có nghị sự, ta sẽ đưa nàng đi ngắm phong diệp (lá phong) được chứ?”

Ngắm phong diệp?

Sương Lan Nhi tức cười, nàng tựa hồ... càng ngày càng không hiểu hắn...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Sương điệp mãn giai hồng (2)

Sáng hôm sau bầu trời âm u, mây đen giăng đầy trời.

Đường đi lên dãy núi Long Tích chỉ có đá vụn. Gió lớn trên núi thổi bay tán loạn mái tóc của Sương Lan Nhi, tóc hất lên mặt che trước mắt, cảm giác ngứa ngứa làm cho nàng phải không ngừng đưa tay lên gạt tóc ra sau.

Hắn dừng cước bộ, tự tay hái chút cỏ dài dọc hai bên đường đá, loại cỏ này mỏng nhưng bề rộng khá lớn, không những thế còn toát ra thứ mùi thơm ngát. Hắn nhẹ nhàng dùng tay tết thành một chiếc vòng khuyên. Sương Lan Nhi khó hiểu nhìn hắn, không biết hắn làm như thế vì mục đích gì.

Nào biết được sau khi tết xong hắn liền đặt lên đầu nàng, ngăn những sợi tóc tán loạn bị gió thổi phát vào mặt.

“Tốt rồi!” Hắn nhẹ nhàng vỗ tay phui đi những chiếc lá vụn bám vào rồi xoay người nhìn lên dãy núi Long Tích, trong ngực nhất thời nảy lên một cổ xúc động hào hùng mà hăng hái: “Nàng xem Trường Long Quốc ta ngàn dặm non sông, đều trải trước mắt.”

Nàng theo hắn nhìn về xa xa, chỉ thấy doanh trại lúc trước đã sớm biến thành những điểm đen nho nhỏ, những cánh đồng hoang vu to lớn, cát vàng bay đầy trời, trên trời mây đen cuộn cuộn giống như sóng cả biển rộng, mãnh liệt bao phủ trời đất. Mà phía xa hơn nữa, những bước tường chạy dài, ẩn ẩn bên trong còn có thể tưởng tượng ra từng lớp từng lớp mái ngói lưu ly điệp điệp trùng trùng với những mảnh đất màu mỡ.

Hắn chăm chú nhìn non sông hiển hách, lời nói bật ra chứa đầy sự bất bình: “Đương kim thái tử hám lợi mất khôn, phụ hoàng giờ tuổi đã già, Bắc Di quốc thì rục rịch, dã tâm này người qua đường cũng đều biết. Xin hỏi trong triều còn người nào dám chinh chiến sa trường? Mọi người đều chỉ biết suy nghĩ bo bo giữ mình. Khiến cho triều đình đến mức này, Thái tử hắn căn bản không xứng có được giang sơn.”

Hắn giờ phút này, khuôn mặt vốn ôn nhuận đã bị phủ lên bởi một lớp sương lạnh đến rùng mình.

Nàng biết hắn đang nói đến đương kim thái tử, thân huynh đệ của hắn Long Chấn. Trước đây ở trước mặt nàng hắn chưa bao giờ đề cập đến chuyện triều chính, nàng cũng không biết trong lòng hắn suy nghĩ gì. Nghe ngữ khí của hắn hôm nay, tựa hồ hắn đối với Thái tử có một nỗi oán hận rất lớn, vượt xa cả việc tranh giành ngôi vị hoàng đế theo lẽ thường. Cũng không biết là vì sao?

Long Tiêu Đình trực giác biết mình lỡ lời, hắn cúi đầu cười cười rồi tiếp tục kéo nàng đi lên núi.

Trên núi, lá đỏ đã sớm bao trùm toàn bộ quang cảnh, tầng tầng lớp lớp phong điệp giống như muôn vàn ngọn lửa bùng cháy, đỏ rực tựa phá lệ mà xinh đẹp. Lá cây rơi xuống tạo nên một lớp thảm, bước đi không tạo ra một tiếng động.

Hắn tâm tình dường như đang rất tốt, bước đi càng nhanh hơn. Nàng bị hắn nắm lấy tay, dần dần cũng không thể đuổi kịp hắn. Đột nhiên nàng đụng phải góc cạnh của một mỏm đá chồi ra ngoài, một trận đau nhức truyền đến.

Hắn thấy nàng lao đảo, vội vàng xoay người lại hỏi: “Làm sao vậy?”

Sương Lan Nhi bẻ một chiếc lá phong đỏ trên cành, ngồi xuống vẽ lên mặt đất: “Chân trượt rồi, thật xin lỗi.” Gió thổi cuộn lên lớp cát bụi phả vào mặt nàng làm nàng ho khò khè.

Hắn tự mình phui phui lớp bụi trên áo nàng, còn ôn hòa cười nói: “Phong cảnh đẹp nhất vẫn còn ở trên đỉnh núi, để ta cùng nàng đi.”

Nói xong, hắn đã ngồi xuống đưa lưng về phía nàng.

Sương Lan Nhi mất hạnh mở to, nàng vội vội lắc đầu. Làm sao có thể? Hắn đường đường là Vương gia, làm sao có thể.

“Nhanh lên, không lẽ nàng muốn ta ôm nàng sao?” Thanh âm hắn thúc giục mang theo một tia trêu ghẹo.

Mặt nàng hơi hơi đỏ lên, lặng lặng leo lên lưng hắn.

Xung quanh họ là cả một rừng phong, lá cây đỏ như lửa, đầu nàng gối lên vai hắn, nhìn kỹ tầng tầng lớp lớp rừng phong này, có cảnh giống như một chuỗi pháo sáng đang bùng cháy, có cảnh được tô điểm bởi muôn vàn những nụ hoa tranh nhau trôi lên, sắc thái mỗi cảnh cây đều thật sống động phong phú. Không biết vì sao từ trước đến giờ nàng không hề cảm thấy phong điệp lại cũng có thể đẹp đến thế, con đường trước mắt này, thật khiến cho người ta có một loại cảm thụ khác biệt.

Hắn từng bước từng bước đi lên những bậc cầu thang. Nàng dựa vào tấm lưng rộng lớn của hắn, không có chút cảm giác nào đường núi gấp ghe khó đi.

Họ cứ đi như vậy, hắn đột nhiên mở miệng nói: “Lan nhi, ta nghe nói trên núi Ngọc Hoàn có một vị thần y có thể chữa được bách bệnh. Ta muốn đưa nàng đến đó xem, có thể giọng nói của nàng sẽ được khôi phục.”

Nàng lẳng lặng nghe hắn nói, sùn mặt cọ trên áo hắn, chỉ cảm thấy chất vải thật nhẵn nhụi êm mượt, giống như lời nói của hắn có bao nhiêu là ấm áp. Lúc này nàng đang ở phía sau hắn nên không nhìn thấy vẻ mặt hắn lúc này, đồng thời hắn cũng không nhìn thấy được vẻ mặt nàng đang phập phồng gọn sóng.

Hắn tiếp tục nói: “Thế nhưng nàng không cần cảm thấy áp lực đâu, cho dù trị không khỏi, ta cũng sẽ chiều cố nàng cả đời.” Có lẽ hắn công nàng cũng đã dân thâm mật, sau khi nói xong, hắn dừng lại một chút, hít một hơi thật sâu rồi lại tiếp tục: “Vô luận nàng trở thành như thế nào ta tuyệt không rời bỏ.”

Cả đời...

Cùng một nam nhân như vậy sống cả đời sao?

Giống như lớp băng trên mặt hồ bắt đầu nứt ra, có dòng nước nhộn nhạo bắn lên, không thể tiếp tục bình tĩnh được nữa. Nàng có chút rơi vào mộng tưởng, trong đầu cứ ong ong không ngừng, còn lặp lại mãi hai chữ “cả đời.”

Lại đi được vài bước, hắn đột nhiên ngoái đầu lại, nàng bất ngờ không kịp đề phòng, vậy là làn môi lạnh lạnh của hắn cứ như vậy mà chạm vào má nàng.

Hai người đều cùng lúc giật mình.

Mặt nàng cứng đờ, rất nhanh chôn đầu phía sau gáy của hắn. Hắn cũng mất tự nhiên ho khan một tiếng, nói tránh đi: “Đúng rồi, Lan nhi! Sáng nay ta đã sai người hóa tốc trở về thành Thương Dương, tới Ba Tư điều tra án tử của Sương Liên Thành và Lý Tri Hiếu. Về phần thân nhân nàng bị lưu đây, ta sẽ thay nàng nghĩ biện pháp tìm lại họ, sau đó an bài cho họ một chỗ ở thích hợp, tìm khu buôn bán mưu sinh. Lan nhi, ta trước kia đã xem nhẹ cảm nhận của nàng. Án tử của phụ thân nàng đúng là có chút điểm đáng ngờ nhưng chuyện này vốn không qua tay ta nên ta cũng không để ý. Nếu như có thể, ta sẽ tận lực giúp nàng điều tra lại một lần...”

Hắn đi được một đoạn rồi đột nhiên dừng lại, hắn cảm nhận được đầu vai mình hình như đã ướt sũng một mảnh.

Lúc này cũng sắp tới đỉnh núi, hắn để nàng ngồi xuống tảng đá lớn trên đường.

“Nàng khóc?” Làn mi đẹp đẽ của hắn khẽ nhăn lại.

Sương Lan Nhi đã sớm lặng lẽ lau khô nước mắt nhưng hốc mắt vẫn còn sưng đỏ. Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, lắc lắc đầu. Kỳ thật những lời nói vừa rồi của hắn, thời điểm đó lòng nàng ngoài sự rung động, phần nhiều chính là cảm động. Ban đầu nàng vốn đã phỏng đoán chuyện của phụ thân chắc chắn có một thế lực cường đại đứng sau một tay thao túng, nàng không hề cảm kích chuyện này mà hiện giờ nghe hắn chính mồm nói ra như vậy, nàng đúng là cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Chỉ cần không phải hắn lòng nàng cũng đã dễ chịu rồi.

Hắn nhìn đôi mắt còn sưng đỏ của nàng, cười trừ nói: “Rõ ràng là khóc, nàng xem, xiêm y của ta đều ướt rồi.”

Nàng cắn môi, chợt thấy lạnh lạnh ở trên mặt, tiếp theo thấy có hạt mưa rơi xuống mặt, nàng nhặt lấy một nhánh cây, viết lên mặt đất: “Không phải khóc, là trời mưa.”

Hắn cười, nàng luôn quật cường cật lực mạnh như thế, hắn nâng tay nhéo nhéo hai má nàng: “Hảo, hảo, là trời mưa.”

Nàng cười đầy hồn nhiên, tinh nghịch.

Hắn bỗng tiến lên ôm chặt nàng, ôm thắt lưng của nàng chạy đến cây đại thụ trốn mưa.

Gió lạnh từng trận thổi, phong diệp từng trận rơi, khí lạnh xâm nhập, hắn kéo nàng tựa thật chặt trong lòng ngực mình. Phía trên lá cây dày đặc che đi một phần mưa trút xuống, khoảng cách giữa họ ngày càng một thu hẹp lại.

Có một loại cảm giác ấm áp ngày càng lan tỏa.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Thê của ta, chỉ có nàng

Một tuần ngắn ngủi trôi qua, sau khi trở lại Thụy vương phủ không ngờ lại đúng lúc được đón tiếp một vị khách quý.

Đoan quý phi đại giá Thụy vương phủ, nói rằng hoàng đế quyết định thọ đản năm nay sẽ bày tiệc ở Thụy vương phủ một ngày. Đoan quý phi vì muốn chuẩn bị lễ vật thọ đản cùng với việc tổ chức đình yến lần này, vì vậy tự nhiên sẽ ở trong Thụy vương phủ một thời gian mà đích thân làm chủ.

(Thọ đản: sinh nhật)

Sương Lan Nhi vừa trở về, Long Tiêu Đình sớm biết tin tức đã đưa nàng cùng đến thỉnh an Đoan quý phi.

Đoan quý phi ở trong Khả viên của Thu Khả Ngâm, vẫn là tư thái lạnh lùng mà đoan trang cao quý đó, bà ngồi chính diện nhân nhả dựa vào chiếc gối thêu hoa đào, thời điểm nhìn thấy Sương Lan Nhi đến ngay cả ngẩng đầu cũng không buồn động.

Nhìn thấy Thu Đoan Trà, Sương Lan Nhi trong lòng không khỏi rơi “bộp” một tiếng. Sợ rằng yến tiệc mừng sinh nhật hoàng đế chỉ là cái cớ, Thu Đoan Trà chính là hướng mũi nhọn về nàng nên mới tới, dù sao Thu Khả Ngâm trong phủ đang dần dần thất thế, Thu Đoan Trà là kẻ làm bác không thể khoanh tay đứng nhìn mà không giúp chút nữa của mình.

Nàng cẩn thận quan sát cùng suy đoán từng biểu tình vi diệu trên mặt Thu Đoan Trà, lễ độ cúi chào.

Long Tiêu Đình vẫn luôn đứng bên cạnh nàng, sau chỉ nghe Thu Đoan Trà nói: “Các người đi đường cũng mệt mỏi rồi, sớm trở về nghỉ ngơi đi. Còn nữa, bản cung cũng không thích bị quấy rầy, gần đây việc trong tay rất nhiều, thỉnh an sáng sớm mai liền miễn. Lui ra đi.”

Thu Đoan Trà không làm khó dễ, vốn đã xác định như nhận được đại xá nhưng sau khi rời khỏi Khả viên Sương Lan Nhi lại không có cảm giác yên tâm. Ngược lại trong lòng lại càng trăm mối hỗn độn, dường như dự đoán được sẽ có chuyện chẳng lành.

Long Tiêu Đình không phát hiện ra sự khác thường của nàng, hần thần sắc lại rất thoải mái, thuận tay vâng về một lọn tóc của nàng, hỏi: “Làm sao vậy, sắc mặt nàng có chút không tốt, là đi đường mệt mỏi sao?”

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, mỉm cười ý bảo mình tốt lắm.

“Ta phải vào cung báo cáo công sự, trên đường vất vả rồi, nàng nghỉ ngơi đi.” Hần lại nói.

Nàng nâng tay lên làm vài động tác, thấy hần không hiểu, nàng liền viết chữ lên lòng bàn tay hần, đầu tiên là chữ “Trầm”, rồi tiếp theo hai chữ “thái y”, sau đó nàng chỉ tay về phía Khả Viên. Lần trước nàng cùng hần rời phủ, trước khi đi Trầm Mộc Vũ đã lấy của nàng chút máu có thể chế được cho Thu Khả Ngâm hai phần thuốc. Hiện tại cũng đã quá nửa tháng, nàng trở về đương nhiên phải tiếp tục trích máu chữa bệnh cho Thu Khả Ngâm. Không vì cái gì khác, chỉ là Đoan quý phi đang ở trong phủ, nàng cũng phải biết làm việc cẩn thận cho đến nơi đến chốn.

Long Tiêu Đình hiểu ra ý tứ của nàng, than nhẹ một tiếng: “Lan nhi, nàng thật thiện lương.”

Nàng mỉm cười rồi rời đi.

Lúc này cuối thu, bầu trời xanh biếc một màu, hần để ánh mắt rơi trên bóng dáng nàng rời đi, càng lúc càng xa, góc váy xanh ngọc không chút hoa văn bông bênh theo gió, tóc như mây chỉ được vấn bằng một cây trâm đơn giản, trong Thụy vương phủ, chỉ sợ ngay cả một nha hoàn cũng ăn mặc so với nàng còn lộng lẫy hơn. Nhưng nàng chính là vậy, ở nàng có một loại khí chất sạch sẽ độc đáo, khi cười lộ lên rất ngọt ngào hồn nhiên, đặc biệt là mỗi khi nàng quát cường, thật giống như đóa lan kia, cao quý nhất, kiên trinh nhất – xuân kiếm điệp điệp, dạy cho người ta nhìn qua rồi sẽ nhớ mãi không quên.

Hần thất thần thật lâu, suy ngẫm thật lâu, mãi cho đến lúc Lạc công công thúc giục vào cung hần mới rời đi.

* * *

Ngày tiếp theo, tình thế trong Thụy vương phủ trở nên thập phần vi diệu.

Lời đồn hăm hại về Sương Lan Nhi trước kia đột nhiên im bặt, biến mất không còn chút bóng dáng tăm hơi, mà Đoan quý phi suốt ngày bận việc... chuẩn bị yến tiệc, bên trong Khả viên lúc nào cũng có người vào người ra. Chính là Đoan quý phi hiện tại tạm thời không mang tới cho nàng rắc rối gì lớn.

Thế nhưng mặt ngoài càng yên bình bao nhiêu, trong lòng Sương Lan Nhi càng cảm thấy không ổn, nàng luôn cảm thấy sắp có chuyện không hay xảy ra.

Long Tiêu Đình trước sau như một, mỗi ngày đều đến thăm nàng hai canh giờ.

Khi vội thì hần đem cả công văn đến Túy viên xem xét, khi nhàn thì hần cùng nàng chơi cờ phẩm trà.

Khí trời mỗi lúc một lạnh, chẳng mấy chốc mùa đông đã đến, mà thọ đản của hoàng đế vào tháng sau đã tới sát gần.

Bên trong Thụy vương phủ được trang hoàng hết sức xa hoa, trên cây toàn bộ đều được giăng lụa hoa màu phấn, tuy là đầu đông mà cảnh sắc như vào xuân hạ, tựa chốn tiên cảnh nhân gian. Ban đêm nơi nơi đều đèn nến rực rỡ thấu suốt ngày đêm, chiếu sáng tứ phương tám hướng. Đèn cũng được giăng phía trên hồ, theo gió mà đung đưa, ánh sáng nhấp nháy tựa sao sáng trên trời. Dân nhạc ti trúc ngày đêm luyện tập, lúc nào cũng đều có thể nghe được

tiếng đàn tì bà véo von khắp phủ.

Một đêm này trăng cong tựa lưỡi câu vàng vặc trên trời, trong sáng như nước, những vì tinh tú cũng đặc biệt sáng ngời hơn mà khảm đầy trời giống như một bàn thủy tinh trong suốt.

Hắn không đến Túy viên, nhưng nàng biết hắn nhất định sẽ đến.

Nàng im lặng ngồi bên cạnh bàn, trong tay đang làm một kiện đồ gì đó.

Trong phòng có một loài hoa lan mà hắn đem tới, lá dài mà sắc bén như kiếm, hoa có màu xanh lục đậm lại xen trắng thuần, như là xanh ngọc ôn nhuận, lẳng lặng tỏa ra hương thơm thanh nhã. Hắn nói hoa này tên là – xuân kiếm điệp điệp.

Bỗng nhiên có một đôi tay ôm lấy nàng từ phía sau, nàng sửng lại, là hắn đến, cũng đúng lúc động tác cuối cùng của nàng cũng vừa chấm dứt.

“Đã trễ thế này, nàng đang làm gì vậy?”

Nàng xoay người, quơ quơ vật trong tay, nhìn hắn cười.

Hắn nhẹ vỗ về bả vai nàng, lúc này ánh trăng nương theo song cửa chiếu lên sườn mặt hắn, vẻ mặt hắn hiện lên vô cùng rõ ràng, đó chính là kinh hi. Môi hắn đột nhiên giương lên giống mà lại không giống như đang cười, hắn thần phục nói: “Là da ảnh nhân vật?! Nàng còn có thể làm cả thứ này nữa! Thật sự làm cho ta kinh ngạc.”

Nàng rút một tờ giấy tuyên thành ra, viết: “Hoàng đế sinh thần lần này cho mời đoàn diễn kịch đèn chiếu, ta theo chân sư phó của bọn họ học được một chút.”

Hắn nâng tay điểm lên trán nàng một cái “Nàng học cái này để làm gì? Mà làm như thế nào mà trông thật như vậy.” Vừa nói hắn vừa nghịch da ảnh trong tay, trong lòng thầm khen nàng thật khéo tay, thứ sống động như thế này thật sự dễ làm sao? Cái khác không nói, chỉ nói đến những hoa văn họa tiết trên trang phục của nữ tử đã rất phiền phức để có thể trạm khắc chứ chưa nói đến nam tử quanh thân khắc đầy hoa văn rồng phượng, trông vô cùng sống động.

Đùa nghịch hai da ảnh trong tay, hắn cười nói: “Đây là nàng và ta sao?”

Nàng suy nghĩ một chút, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Nàng chỉ là nhất thời tâm huyết dâng trào học làm thứ này, thực sự cũng không có nghĩ nhiều như vậy.

Hắn giống như vô cùng hứng thú, dùng bút vẽ một tán ô rồi dùng kéo cắt ra, đặt trong tay da ảnh nam tử. Tiếp theo hắn loay hoay với da ảnh nữ tử, làm cho nó đứng bên cạnh bàn, bày ra một tư thế có chút chật vật, hắn học theo theo thanh âm của Sương Lan Nhi, nói: “Vị công tử này, không biết có thể đi chung thuyền hay không? Tiểu nữ có việc gấp cần tới Việt Châu, chậm trễ nữa sẽ nguy. Công tử...”

Lúc này, da ảnh nam tử nhanh nhẹn xoay người, miễn cưỡng gật đầu một cái.

Hắn lại bắt chước thanh âm của nàng: “Nga, cảm ơn huynh.”

Cuối cùng da ảnh nữ tử đi tới phía sau da ảnh nam tử, da ảnh nam tử đưa tán ô cho da ảnh nữ tử.

Thanh âm của hắn vốn là trầm thấp, học bắt chước thanh âm nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng nên cũng không được tự nhiên, nhưng thật ra lại rất có hương vị. Hắn đường đường là Thụy vương lại thích trò chơi của mấy tiểu hài tử, lại còn vui vẻ như vậy.

Sương Lan Nhi không khỏi bật cười, đáng tiếc giọng của nàng không bật ra được, chỉ có thể phát ra mấy âm “khanh khách” nho nhỏ. Đó là chính cảnh tượng ban đầu lúc nàng gặp hắn, lúc đó nàng không nhận ra hắn mà hắn cũng không hề nhận ra nàng.

Mưa phùn bay là tả, chỉ có một thân áo trắng lẳng lặng đứng trong mưa bụi mông lung huyền ảo nhưng lại là nét vẽ sáng nhất, đẹp nhất cả khoảng trời. Nàng dù thế nào cũng không thể quên được một màn khi đó, giống như nó đã khắc thật sâu trong tâm khảm, cùng nàng cốt nhục tương liên, không thể chia lìa.

Nghĩ rồi, nàng liền hạ bút viết: “Ngài không phải thích kịch đèn chiếu sao, ta nghĩ làm hai nhân vật, ngày nào đó có thể cùng ngài diễn. Nhưng...” Ngòi bút dừng lại một chút, tay nàng run rẩy: “Đáng tiếc ta đã quên, thanh âm của chính mình...”

Giờ phút này ngoài cửa sổ, ánh trăng xuyên qua song cửa lẳng lặng chiếu vào, dừng lại bên sườn mặt nàng.

Hắn nhìn sườn nhan xinh đẹp ấy, đột nhiên mở miệng nói: “Có chuyện ta nghĩ muốn nói cho nàng biết.”

Về mặt trong nháy mắt trở nên nghiêm túc, hắn nói từng chữ rõ ràng: “Giọng nói của nàng trở nên như vậy không phải là trùng hợp mà là bởi vì... Nàng thường ngày uống loại thuốc bổ huyết, trong đó có một loại thảo dược tên là cò long xà mà trên chiếc kim khâu nàng thường dùng để khâu vá có một hun một loại chất màu trắng bạc gọi là phấn tước linh.”

Về mặt trong thoáng chốc bị chụp lấy bởi một lớp băng lãnh, Sương Lan Nhi rùng mình một cái, bàn tay trắng nõn hạ bút viết: “Cò long xà cũng phấn tước linh kết hợp với nhau, ăn mòn thân kinh, thời gian dài nhất định...”

Hắn cầm lấy bàn tay run rẩy của nàng, lạnh lùng nhìn chăm chú những nét bút vắn vẹo mà toát lên sự kinh hãi. Mãi lúc sau hắn trầm tĩnh nói: “Ta dĩ nhiên biết sau lưng là ai sai sử. Yên tâm, ta chắc chắn sẽ trả lại cho nàng một công đạo.”

Nước mắt trong suốt ứa ra nơi khóe mắt, nàng nhanh chóng nghiêng đầu nhưng vẫn để một giọt rơi xuống mu bàn tay hắn.

Hắn nhìn giọt nước trong suốt, dưới ánh nến càng trở nên lung linh đậu trên mu bàn tay. Hắn hạ giọng nói nhỏ đến dường như không nghe thấy: “Ngày sau thê của ta, chỉ có nàng.”

Nàng đã nghe rõ, nhưng điều này quá mức khiếp sợ, nàng chỉ có thể nghi hoặc nhìn hắn, mắt mờ to, không một tiếng động tỏ vẻ muốn hỏi.

Nàng không thể tin được, ý tứ của hắn là... hắn đã biết bộ mặt thực của Thu Khả Ngâm? Nàng thật sự hoàn toàn có thể lật đổ Thu Khả Ngâm? Vậy người nhà hắn...

Hắn không đáp, chỉ là tiếp tục nói: “Ta nghĩ thừa dịp thọ yến mừng sinh nhật phụ hoàng sẽ trình việc này lên. Đúng rồi, còn có một chuyện quên chưa nói cho nàng, ta đã tìm được ca ca và đệ đệ của nàng. Phụ thân nàng cũng không hề bị xử tử, chỉ là tạm thời không rõ tung tích. Tin tưởng không bao lâu nữa ta đều có thể tìm được những thân nhân khác của nàng. Chờ xong việc lần này ta sẽ nghĩ biện pháp an bài cho mấy người gặp mặt nhau.”

Kính hãi rất nhiều mà cảm động cũng rất nhiều, nàng không kịp phản ứng, chỉ biết lẳng lặng gật đầu.

Giờ khắc này nàng rõ ràng nghe thấy hàn băng tận sâu trong đáy lòng đã “rắc” một tiếng nứt ra một đường dài, sau đó ầm ầm sụp đổ. Ánh dương đã lâu không tới chậm rãi chiếu vào biển những tầng băng trở thành một dòng nước mùa xuân cuốn theo những phiến hoa đào hồng nhạt trôi đi...

Vô cùng vui mừng có lẽ bởi vì tới quá đột ngột, trong lòng nàng luôn có một tảng hồ nghi, giống như là có chỗ nào đó không đúng nhưng lại thủy chung không thể đoán ra được.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Mãn bàn giai đầu

Lo lắng bất an như vậy rốt cục chiều tối hai ngày sau cũng đến.

Người tới là Đan Thanh, nàng bên trong mặc một chiếc áo bông mỏng vô cùng tươi đẹp, bên ngoài lại trùm một chiếc áo choàng đen, cách ăn mặc hết sức quái dị.

Nàng hướng về phía Sương Lan Nhi cười quý dị, lạnh lùng nói: “Quý phi nương nương cho mời, thỉnh Lan phu nhân ra ngoài phủ một chuyến, nhả gian đã được Quý phi nương nương cho chuẩn bị tốt.”

Về mặt cười cợt gian tà như vậy khiến cho Sương Lan Nhi rung mình một cái, giống như một chậu nước lạnh đổ ụp xuống đầu, tất cả chỉ là lạnh lẽo băng giá. Nàng cố gắng duy trì trấn tĩnh, lấy ra một tờ giấy, viết: “Quý phi nương nương có chuyện gì quan trọng? Sinh thần Hoàng thượng sắp tới ta sao dám tự tiện đi lại?”

Đan Thanh lạnh lùng hừ một tiếng: “Quý phi nương nương đã sớm dự đoán được người sẽ từ chối, người đã không muốn biết tung tích của Sương Mai Nhi, vậy chúng ta cũng không tất phải hao tâm làm điều thừa.” Dứt lời nàng làm bộ xoay người rồi đi.

Sương Lan Nhi vội vàng ngăn nàng lại, lại viết: “Quả thực biết muội muội của ta thất lạc ở đâu sao?”

“Đi theo ta chẳng phải sẽ biết sao?” Đan Thanh liếc mắt một cái dò xét gương mặt đã trở nên trắng bệch của Sương Lan Nhi, nửa châm chọc nói: “Người sợ cái gì? Ngày mai là sinh thần của Hoàng thượng, ai dám để xảy ra chuyện gì tại đây?”

Sương Lan Nhi suy nghĩ trong chốc lát, dù sao cha mẹ cũng nằm trong tay Đoàn quý phi, hiện tại thêm muội muội, nàng vô luận thế nào cũng phải đến đó một chuyến. Lúc này nàng theo sát Đan Thanh rời khỏi Thụy vương phủ.

Ngồi xe ngựa một đoạn đường, sau đó xe ngựa dừng lại. Xuống xe, Đan Thanh lại đưa nàng đi một đoạn đường thật dài, rẽ qua rất nhiều những ngõ tắt nhỏ.

Sương Lan Nhi từ bé lớn lên trong thành Thượng Dương, đối với nơi này nàng vô cùng quen thuộc. Trơ mắt nhìn phương hướng này, rõ ràng là đang đi tới U Lan viện. Lại nói U Lan viện ở thành Thượng Dương này vô cùng nổi danh, tương tự như Túy Hồng lâu, đều là kỹ viện. Chẳng qua U Lan viện là nơi chốn của quan kỹ, đặt ở chỗ hẻo lánh bí ẩn, bình thường dân chúng có tiền cũng không thể bước vào bên trong, làm quan ít nhất cũng phải từ ngũ

phẩm mới có đủ tư cách đi vào. Mà quan kỹ bên trong đều được chọn lựa tinh tế, xinh đẹp mỹ mạo, bất quá đều là tội nhân chi nữ. Nàng sở dĩ biết nơi này là bởi vì mẫu thân từng giặt quần áo ở đây, nàng cũng từng qua đó giặt đồ. Lúc đó tuổi còn nhỏ nhưng ấn tượng lại khắc sâu trong đầu.

Ban ngày U Lan viện luôn đóng cửa, trước cửa có hai người canh gác, bọn họ vừa nhìn thấy Đan Thanh cùng chiếc choàng đen liền lập tức mở cửa.

Sương Lan Nhi cước bộ có chút ngưng trệ nhưng vẫn đi theo vào. Lòng nàng ần ần như đã đoán ra được phần nào vì vậy càng thêm bất an.

Ánh mặt trời đầu đông lại trở nên tối tăm yếu ớt, giống như lá khô muốn lìa cành, từng chiếc từng chiếc rơi xuống vai nàng, nhìn kỹ lại, thần sắc nàng lúc này đã hoàn toàn trắng bệch.

Đan Thanh dẫn nàng đi tới một khuôn viên hẻo lánh, thời điểm mở cửa ra, có một lớp bụi dày đặc tiến đến, dưới ánh mặt trời có thể thấy rõ chúng giống như đang giương nanh múa vuốt đánh úp vào nàng. Ánh mặt trời dừng lại ở cửa, trong phòng tối đen giống như một vực sâu không đáy, khiến cho người ta không rét mà run.

Đan Thanh đẩy Sương Lan Nhi vào căn phòng ẩm ướt bẩn thỉu, nàng cười nói: “Người đừng sợ hãi, trên tường có một cái lỗ, chỉ là mời người xem một màn hay ở cách vách mà thôi. Ta sẽ chờ người ở ngoài cửa.”

Nói xong, nàng liền sập lại cánh cửa gỗ nặng nề, đem tất cả ánh dương ngăn cách ở bên ngoài.

Sương Lan Nhi bụng đầy nghi hoặc, lúc này ở góc tường ần ần truyền đến động tĩnh thu hút nàng đi tới. Nàng cẩn thận bước qua đó, đẩy thật mạnh lớp rèm qua một bên, đứng là lộ ra một lỗ hổng to bằng lòng bàn tay. Nghĩ đến điều Đan Thanh nói chính là cái lỗ này.

Thời điểm đến gần lỗ hổng, nàng khản trương đến độ hai tay không ngừng run rẩy.

Vách tường bên kia hoàn toàn không giống với căn phòng suy tàn bên này. Đó là một căn phòng xa hoa tinh tế, ánh sáng chiếu rọi đến từng ngõ ngách, thậm chí sau lớp màn che màu tím nhạt có thể thấy rõ giường lim hoa mỹ phô trương.

Chỉ là cảnh tượng trên giường khiến nàng hoảng sợ quên cả hô hấp.

Một nữ tử ăn mặc thập phần diễm lệ, mặc dù trên mặt sơn phấn từng lớp lại từng lớp, mi mắt cũng dày nhưng nàng có thể nhận ra đây chính là muội muội của nàng – Sương Mai Nhi.

Mà giờ khắc này, trên người Sương Mai Nhi bị một gã trung niên cường tráng đè xuống, sau lưng người này có sấm sỏ hình vẽ vô cùng đáng sợ. Mà hắn đang xé rách quần áo của Sương Mai Nhi, những phiến lụa trắng như tuyết bay tán loạn khắp phòng. Trong mắt nàng tràn ngập sợ hãi, đó là sự khiếp sợ xen lẫn tâm tình hỗn loạn, hoảng sợ ôm chặt cánh tay, nghiêng người từ trên giường lăn xuống đất, liều mạng chạy đến cửa.

Gã nam tử trung niên cười lớn, cười đến dữ tợn, giống như một tên thợ săn lão luyện giữ chặt lấy mắt cá chân con mồi, đem Sương Mai Nhi tha trở về. Nàng tựa như một con mèo bị người ta cho lên thớt, mười ngón tay gắt gao cào lên mặt đất, tựa như đang níu kéo chính sinh mệnh của mình. Nàng khóc lóc cầu xin: “Không được, không được! Buông! Buông!”

Quần của nàng bị kéo xuống lộ ra đôi chân thon dài, gã nam tử trung niên càng thêm hưng phấn, mâu trung lộ ra tia sáng dâm loạn thèm thuồng. Nàng cực lực đau khổ cầu xin: “Xin ngài, không cần! Ta tình nguyện làm nô tì, làm trâu làm ngựa, không cần a...”

Nhưng người nọ đã sớm bị dục hỏa thiêu đốt con mắt, không chút nghĩ ngợi hung hăng cho Sương Mai Nhi một cái bạt tai, rống lên tức giận: “Câm miệng cho lão tử.” Bất được hai chân giãy giụa trong hoảng loạn của nàng, thân mình nam nhân cường tráng của hắn đè xuống.

“A!” Tiếng kêu thảm thiết cùng thê lương của nữ tử vang vọng cả căn phòng, cũng xuyên qua lỗ nhỏ ở vách tường truyền đến tai Sương Lan Nhi. Một khắc kia nàng khiếp sợ, chết lặng, đôi mắt mờ mịt trống rỗng vô hồn vô lệ, tay chân từng đợt rét run. Dạ dày giống như từng đợt ghê tởm mạnh mẽ trào ra, nhìn không được mà nôn một trận.

Súc sinh! Súc sinh! Mai Nhi nàng mới chỉ mười bốn tuổi! Quả thực là tên súc sinh!

Sương Lan Nhi hét cũng không hét được, khóc cũng không khóc được, chỉ có thể bị phần nện vào vách tường, tường đá cứng như thạch bàn làm thương tay nàng, móng tay cào rơi ra, vạch lên tường những đường máu đỏ rực, nàng vẫn liều mạng đập tường, cào tường cho đến khi hai tay huyết nhục mơ hồ. Thế nhưng đối diện lại không nghe được chút âm thanh, chung quy lại cũng không làm nên chuyện gì.

Căn phòng trống rỗng moco tràn ngập mùi ẩm ướt. Hết thấy đều lặng tiếng, chỉ có Mai Nhi gào khóc đến tê tâm phế liệt như từng nhát dao đâm vào thần kinh nàng.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, nam nhân rốt cục cũng bứt ra rồi đi, miệng mắng một câu: “Không thú vị”

Trên giường Sương Mai Nhi giống một con búp bê rách nát, nằm đó hai mắt trống rỗng vô thần nhìn màn trướng. Dưới thân là huyết nhục đỏ thẫm, nơi nào cũng đỏ.

Đột nhiên “cách” một tiếng, cửa phòng chỗ Sương Lan Nhi bị mở ra, ánh sáng chói mắt chiếu vào, nàng thần thờ quay mặt lại, thấy rõ người bước vào chính là Đao quý phi cùng Thu Khả Ngâm.

Một khắc kia nàng rất muốn đứng lên nhưng dưới chân lại phù phiếm vô lực, cả người tựa hồ như một miếng vải rách xụi lơ, muốn động mà động không

nói.

Thu Đoan Trà đi thẳng vào vấn đề: “Nghe nói Vương gia tìm được ca ca cùng đệ đệ của ngươi?” Dừng một chút, nàng cười lạnh nói tiếp: “Đó là bản cung cố ý để cho nó tìm được, Thu gia thế lực lớn thế nào không phải ngươi không biết, muốn giấu một người bản cung có thể cam đoan với ngươi Vương gia cả đời cũng tìm không được.”

Sương Lan Nhi dùng sức lau nước mắt đọng ở khóe mắt, dù là bất lực nàng cũng không muốn rơi lệ trước mặt những kẻ này. Duy trì vẻ mặt quật cường, ánh mắt sáng quắc, nàng lạnh lùng nhìn thẳng Thu Đoan Trà.

Thu Đoan Trà có gì mà chưa từng thấy qua, nàng cười nhạt: “Ngươi là muốn hỏi bản cung đến tột cùng muốn gì?” Dứt lời nàng quay sang nhìn Thu Khả Ngâm một cái đầy ý tứ.

Thu Khả Ngâm ra vẻ nói: “Sương Lan Nhi, phụ thân của ngươi thông đồng với địch bán nước. Muội muội ngươi bị bắt đi làm quan kỹ cũng là đáng. Bỏ vương phi thực ra có thể cứu nàng bất quá nàng đến cuối cùng còn phải lưu lại U Lan viện bao lâu thì phải nhìn biểu hiện của ngươi.” Dừng một chút, nàng nhẹ nhàng cười: “Ta nói rõ cho ngươi biết... cho dù ngươi có kế hoạch gì không cần biết... chúng ta muốn ngươi miễn bàn giai đầu.”

(Mãn bản giai đầu: thua triệt để không còn đường lùi)

“Đúng rồi, có tin dữ này bản cung muốn tự mình nói cho ngươi. Mẫu thân của ngươi thân thể yếu đuối hôm nay đã bệnh chết, bản cung xưa nay nhân từ đã sai người làm một bộ quan tài an táng nàng, cũng không đến mức để táng thân nơi hoang dã. Về phần phụ thân ngươi còn có thể sống bao lâu bản cung cũng không thể đảm bảo được trước điều gì.” Thời điểm nói xong, trên mặt Thu Đoan Trà không lộ chút biểu tình, giống như giết chết một người đối với nàng mà nói chỉ là một chuyện bình thường.

Đó là đả kích nặng nề nhất, Sương Lan Nhi nghe xong khuôn mặt bị sự kinh ngạc nuốt lấy, cả người giống như bị đông cứng lại thành một khúc tượng.

Mẫu thân của nàng...

Không, đây không phải là sự thật...

Nàng không thể tin được, cả người nằm rạp xuống mặt đất, hô hấp trở nên dồn dập, cuối cùng dường như lại gần như ứ đọng.

Bên tai, trong căn phòng trống rỗng tràn ngập tiếng cười của bọn họ, phá lệ chói tai.

Thật vất vả chờ các nàng rời đi rồi nàng mới nặng nề đứng lên. Lệ nhịn hồi lâu cuối cùng cũng rơi xuống, dừng lại trên lớp rom rạ dày mềm dưới chân, ẩm ướt mà nóng hổi, từng giọt lại từng giọt.

Vô tri vô giác đi ra khỏi U Lan Viện, sắc trời đã ngả tối, trên đường cái vẫn chưa có người đốt đèn, tất cả chìm trong tĩnh lặng âm u mà sâu thẳm.

Tâm, cũng một màu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Kịch đèn chiếu một người

Nàng chết lặng lê bước, hai hốc mắt mờ mịt sớm đã khô cạn. Thân mình một trận lại một trận rét run, lao đảo trong từng trận gió lạnh quét tới, nàng cũng không biết rốt cục bản thân muốn đi tới nơi nào. Quay về Thụy vương phủ sao? Nơi đó căn bản không phải nhà của nàng, chờ đợi nàng chỉ là lãng trí cũng khổ nhục. Chính là không muốn quay về, thiên hạ to lớn như vậy, nàng lại có thể đi đâu trú ngụ.

Lòng của nàng, đau đến thế.

Nàng nghĩ mình đủ cố gắng rồi, cố gắng lật đổ Thu Khả Ngâm, cố gắng cứu người nhà. Nhưng cuối cùng thì sao? Nàng có được thứ gì? Nàng nhận được tin dữ của mẫu thân, thậm chí ngay cả một lần gặp mặt lần cuối cùng cũng không có được.

Lòng nàng như vậy đau, đau đến cơ hồ hô hấp ngưng trệ, giống như bị đao nhọn đục khoét. Đầu nàng cũng đau giống như có nước lũ tràn đến, đập vào từng xương cốt, tựa muốn đem từng khớp xương nghiền cho đến vỡ vụn.

Đột nhiên nàng chạy thật nhanh. Nàng phải chạy trốn, không ngừng chạy trốn! Bởi vì chỉ có chạy trốn mới có thể tạm ngừng những đau đớn đang giày xéo trong đầu, mới có thể không suy nghĩ đến những thống khổ. Chỉ có liều mạng chạy trốn nàng mới có thể che dấu sự run rẩy đang cố gắng khắc chế không nói giống như chiếc lá héo khô đang cố gắng duy trì hơi thở yếu ớt trước những trận gió thu thổi đến.

Nàng cứ chạy, hoàn toàn để mặc cho mái tóc đen đã xõa tung đến tán loạn.

Lúc này trăng treo tít trên khoảng không hiu quạnh giống như không rảnh quan tâm đến nhân gian khổ ai, trăng vẫn sáng như vậy, đem bi thương cùng ấn nhẩn của nàng chiếu rọi không còn chỗ dung thân.

Nàng một đường chạy về Thụy vương phủ, nàng không trực tiếp chạy về Túy viên, bởi vì hôm trước Long Tiêu Đình đã nói với nàng ngày mai là thọ yến của Hoàng thượng, tối nay hẳn sẽ ở thư phòng. Bước chân nàng dường như không chịu sự khống chế, nàng một đường chạy thẳng đến thư phòng của hắn.

Ai có thể cứu nàng?

Là hắn sao? Nếu nàng nói cho hắn biết tất cả, hắn sẽ tin nàng? Hắn có thể giúp nàng cứu muội muội, còn có phụ thân nàng nữa? Hắn sẽ làm vậy sao?

Đột nhiên nàng rất muốn thử một lần, cũng chính là muốn đánh cược một keo.

Dù sao cũng đều không có đường thoát, nàng rất muốn thử một lần, mấy ngày này hắn đối xử rất tốt với nàng, phạm chi cần có một phần quan tâm hẳn nhất định sẽ không vứt bỏ nàng mà chút để ý.

Chạy qua lãnh hồ, xung quanh im ắng không một tiếng động, ban đêm gió thổi làm những màn chúc cũng dập dờn lay động, xa xa còn có ánh nến mờ mờ ảo ảo.

Nàng chạy thật nhanh dọc theo con đường đã trở nên quen thuộc.

Thư phòng của hắn nàng từng đến hai lần, đường nhỏ bằng đá, hai bên có cúc bạch nở rộ, những cánh hoa trắng muốt bay trong gió một tầng lại một tầng hư vô.

Mà đằng sau màn mưa hoa trắng tuyết ấy là một khuôn viên rộng.

Vài bước cuối cùng nàng chạy rất nhanh, dừng lại trước cửa. Cửa sổ đóng chặt ngăn cách tiếng động bên trong cùng bên ngoài. Nàng nhẹ nhàng mở cửa ra, ken két một tiếng, ánh trăng chiếu vào căn phòng tối mịt nhưng lại giống như đẩy ra một đoạn thời gian tang thương mà bi phần.

Nàng lúc này mới thấy rõ ở cuối phòng, một màn lụa trắng buông xuống, dưới màn sân khấu trung một ngọn đèn.

Đột nhiên phía trên màn hiện lên một cung điện hoa lệ lộng lẫy, tường vàng ngói đỏ lưu ly. Hoàng hôn giống như mực đang dần tràn ra bao phủ lấy bầu trời, ánh nắng chiếu le lói mờ mờ phô trương in một đường thật dài như hoa gấm bảy màu lung linh huyền ảo.

Bối cảnh như vậy, sâu xa mà rực rỡ, không nói ra được có bao nhiêu khí thế ngút trời, hiển nhiên chính là hoàng cung cấm tú.

Mà họa sĩ vẽ ra được một bức công phu như vậy, cũng không hề tầm thường tạo ra những da ảnh nhân vật như vậy, và lại những nghệ nhân làm da ảnh vốn chưa từng được tới hoàng cung, như thế nào có thể làm ra bức tranh sinh động chân thật đến như vậy? Người vẽ... chẳng lẽ là... Long Tiêu Đình?

Nàng thật nhẹ nhàng bước tới, chậm rãi đến gần.

Lúc này, hai da ảnh nhân vật xuất hiện trên màn sa trắng như tuyết.

Nàng nhận ra đây chính là da ảnh nàng địch thân sơ chế, nàng vốn mới chỉ điêu khắc, mà da ảnh kia lúc này đây lại đã được tô màu. Nữ tử mặc một kiện y phục màu lam đậm kim tinh khiết, nhan sắc trong trẻo đẹp tựa trời xanh, áo choàng trong suốt ví như giao sa bảy màu kéo dài trên mặt đất, giống như đất theo cầu vòng bảy màu trên người, lại giống như thả mình trong ráng chiều nhẹ đưa đây.

Xiêm y như thế nhìn lại thật quen mắt, nàng nghĩ, đó là xiêm y Phong Mãn lâu làm cho nàng mặc vào hôm Long Tiêu Đình mang nàng đi cùng với hắn đi xem kịch đèn chiếu.

Nàng lại nhìn nam tử kia, y phục chỉ có màu trắng, hai tay đặt sau người, hình như đang nắm một vật gì đó.

Lúc này sắc trời đột nhiên ảm đạm trầm xuống, màn trắng đột nhiên tối sầm, tiếp theo có mây đen cuộn cuộn kéo đến, một lát sau những giọt mưa lớn như những hạt châu sa đổ ập xuống, nữ tử đứng dưới gốc liễu rủ không chút động đậy, mặc cho mưa trút xuống người khiến cho nàng ướt nhẹp.

Nam tử trên tay cầm theo một tán ô bước đến, hắn chậm rãi đi đến bên nữ tử, đem tán ô chuyển sang tay nàng, còn hắn một mình đội mưa.

“Cô nương, ô này cho cô.”

Sương Lan Nhi trong lòng chợt căng thẳng. Đây là thanh âm của Long Tiêu Đình. Quả nhiên là hắn, một mình một người diễn kịch đèn chiếu.

“Cô nương? Thật là một cách xưng hô buồn cười.” Long Tiêu Đình đè thấp âm thanh, tiếng nói nghe ra đang cố ép thành giọng nữ tử trong trẻo mà lạnh lùng.

Trên sân khấu, nữ tử cũng không tiếp nhận chiếc ô, xoay người nhặt lên được một chiếc lệnh bài vàng kim, nàng cúi đầu nhìn một cái rồi đưa đến tay vị

nam tử.

“Lôi Đình? Là tên người sao?”

Nam tử áo trắng im lặng trong chốc lát rồi nhẹ nhàng gật đầu: “Không biết cô nương xưng hô thế nào, nhà cô ở đâu?”

Không biết tại sao thanh âm lúc này của Long Tiêu Đình lại có chút khàn khàn run rẩy.

Hắn điều khiển da ảnh nữ tử, làm cho nàng cao ngạo rồi đi, chỉ để lại một bóng dáng cùng câu nói lạnh lùng như băng.

“Đồng cung thái tử phi, Thu Bội Ngâm...”

Vỡ kịch giống như không thể tiếp tục, chỉ có ánh đèn vẫn còn tiếp tục le lói.

Lúc này Surong Lan Nhi cũng nhẹ nhàng bước đến gần màn trướng, nàng bước đi dù thế nào cũng tránh không khỏi tạo ra chút tiếng động. Nhưng Long Tiêu Đình cả người giống như đã hoàn toàn chìm đắm trong quá khứ thống khổ bi ai, hắn suy sụp ngồi đằng sau sân khấu, vẻ mặt mê vờ, một chút động tĩnh cũng không thể nghe ra.

Hắn lấy Lôi Đình lệnh ở bên hông xuống, nhẹ nhàng vuốt lên bề mặt khắc chữ vàng kia, khoe miệng lộ ra một tia cười, thanh âm nhẹ nhàng từ tính: “Kỳ thật, ta gọi là Long Tiêu Đình, không phải là Lôi Đình.”

Buông lệnh bài trong tay, hắn nắm chặt da ảnh nữ tử trong tay, mi tâm nhấn lại trong mờ ảo, hắn lầm bầm nói: “Ta nhớ rõ nàng thích nhất hoa bách hợp. Ta nhớ rõ nàng thích nhất y phục mùa xuân của trời xanh, nàng nói đây là phương thức đưa nàng đến gần với tự do nhất, chỉ cần vờ tay ra là có thể chạm tới...”

“Nàng còn chưa kịp nói... nàng yêu ta.”

Một giọt lệ lạnh lẽo từ khóe mắt hắn chảy xuống, dưới ngọn đèn giọt lệ ấy càng thêm trong suốt, giống như một viên ngọc trên châu xinh đẹp.

Hắn vẫn gắt gao nắm chặt da ảnh nữ tử trong tay giống như muốn nó dung nhập vào cốt nhục trong người hắn. Thanh âm của hắn nghẹn ngào, chỉ có thể nói đứt quãng: “Đúng, nàng chưa từng nói... ta như thế nào đã quên tiếng nói của nàng dễ nghe như thế lại bị bọn họ... tàn nhẫn như vậy... bọn họ tại sao có thể tàn nhẫn như vậy...”

“Bội Ngâm... Bội Ngâm...”

Thanh âm ngắt ngoài vang vọng trong thư phòng mờ ảo.

Hắn nhập tâm như vậy, vẻ mặt bị bao trùm bởi một dáng vẻ vô cùng bi ai. Ngay cả nàng đang gần bên người hắn cũng không phát hiện, vẫn là bộ dáng đau đớn đến tột cùng.

Thái tử phi, Thu Bội Ngâm

Thì ra là như vậy. Nếu như nàng nhớ không nhầm, Thu Bội Ngâm chính là tỷ tỷ của Thu Khả Ngâm, hắn là hơn Long Tiêu Đình gần tám tuổi.

“Túy song đình”, kịch đèn chiếu...

Hắn yêu thích “Túy song đình”, nàng cơ hồ có thể đoán được nút thắt giữa Long Tiêu Đình cùng Thu Bội Ngâm nhất định chính là phiên bản chuyện xưa của “Túy song đình”... từ đầu đã giống... kết cục lại càng giống.

Đột nhiên nàng nâng tay che bạc môi trắng bệch lạnh lẽo, giống như sức chịu đựng đã đến hạn rồi cực cũng không còn sức lực chống đỡ, nàng liền chạy nhanh xông ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Một hòn đá trúng hai con chim

Trời về khuya, bên ngoài nhiệt độ xuống rất lạnh, không biết từ khi nào ánh trăng hé ra tựa như một chiếc mặt nạ quý, lãnh khốc nhìn xuống dưới, một lúc sau mây đen nặng nề cuộn cuộn đến, bầu trời hạ xuống thấp dường như muốn sụp xuống bất cứ lúc nào.

Gió bắc tuy rằng không mạnh nhưng lại rét buốt đến vô cùng, từng con từng con thổi đến chỉ thấy hàn ý xâm cốt. Sương Lan Nhi mặc dù đã mặc áo bông dày nhưng vẫn không tránh được rùng mình một cái.

Tiếng gào thét quanh quần bên tai, những tiếng hét bén nhọn đâm vào màng nhĩ, giống như là vô số thanh âm đang va chạm vào nhau, hoặc giống như hàng vạn những con quạ đen đang hướng mũi thẳng tắp hướng nàng phi đến, sau lại chỉ còn thanh âm của tiếng hít thở.

Nàng giống như vừa trải qua một hồi ác mộng, trái tim này tựa như bị phanh ra, từng con từng con đau đớn. Đột nhiên nàng cúi gập người, chỗ sâu nhất trong cơ thể run rẩy lợi hại, tay chống lên thất lưng vô lực lại đụng vào một cổ lạnh lẽo nào đó.

Nàng rút thứ đó ra, gắt gao đặt trong lòng bàn tay, đây chính là chiếc gương hắc tặc cho nàng vào cái ngày ở Phong Mãn lâu hôm đó. Ban đêm tối đen như mực nhưng ngân kính lại phản xạ ra thứ ánh sáng thần nhiên đem khuôn mặt tiêu tụy bị thương của nàng chiếu tỏ không chỗ nào có thể che giấu.

Chân tướng, không cần phải nói cũng biết.

Hắn dốc lòng vì Thu Khả Ngâm chữa bệnh chỉ sợ cũng là bởi vì Thu Bội Ngâm. Mà hắn đối với chính mình... Nàng không biết một ngày hôm đó nàng từ khe hà bạn, đứng dưới hàng liễu rủ, cả người ướt sũng, có phải hay không cực kỳ giống với tình cảnh lần đầu tiên hắn gặp Thu Bội Ngâm...

Hắn hận thái tử như vậy, nỗi hận ấy đã vượt xa cả ý muốn tranh giành ngôi vị hoàng đế, ước chừng cũng là...

Nàng không muốn suy nghĩ hắn rốt cục đối tốt với nàng là vì cái gì bởi vì điều này giờ không còn trọng yếu. Lúc này điều nàng quan tâm chính là người nhà hắn, đến cuối cùng nên làm gì bây giờ... Nàng đến nay một chút hy vọng cũng đều tan biến.

Thì ra nàng lại không đáng một đồng đến như vậy, buồn cười chính là nàng thể nhưng còn hy vọng xa vời hắn sẽ giúp đỡ nàng, giúp nàng tránh xa được ma trường của Thu gia... sao có thể đây... Người hắn yêu sâu đậm nhất... cũng là họ Thu. Mà nàng chỉ giống như một ở hải kịch, thực là đáng cười.

Đột nhiên trong ngân kính kéo lên một đạo bóng đen, nâng tay bỏ xuống gáy nàng một cái.

Nàng không kịp phản ứng, nửa phần khí lực cũng tan biến.

Một khắc cuối trước khi hôn mê nàng biết, ác mộng của nàng kỳ thực đến bây giờ mới là bắt đầu.

* * *

Ngày tiếp theo, yến tiệc mừng sinh nhật hoàng đế chính thức bắt đầu.

Toàn bộ vương phủ màu sắc rực rỡ, gấm lụa cao sang.

Ban ngày Hoàng đế mở tiệc chiêu đãi các vị đại thần trong triều, trống nhạc tung bừng. Thời gian càng về chiều tối, quan lại dần dần cáo lui, đến lúc nữ quyền mở tiệc. Lúc này trời còn chưa tối mà đèn đã được thắp sáng rực cả một khoảng trời, giống như tất cả đèn trong thiên hạ đều được tập trung tại nơi này làm trời sáng như ban ngày, phi vũ không dứt, đàn sáo cất lên, ca múa không ngừng nghỉ.

Hoàng đế Long Khiếu Thiên sống vai cùng Đoàn quý phi ngồi tại nơi cao nhất.

Thái tử Long Chấn mang theo Liễu Lương đến tham dự. Liễu Lương này tên gọi đầy đủ là Liễu Trang Mộng, là mẹ đẻ của thái tử Long Đăng, đã ngoài bốn mươi mà vẫn vô cùng xinh đẹp, chỉ nhìn qua cũng đủ biết khi còn trẻ thật sự tuyệt đại tào nhả đến nhường nào. Chỉ là hồng nhan trong nháy mắt đều già đi, nhìn kỹ có thể thấy được nàng cũng không thoát khỏi bị thời gian ăn mòn tuổi tác.

Thụy Vương Long Tiêu Đình cùng Thu Khả Ngâm tới tham dự. Hắn bước đi nhanh về phía trước, mặc cho Thu Khả Ngâm bị bỏ lại ở phía sau. Sự xa cách giữa hai người lúc đó khiến cho ngoài nhìn vào không khỏi cảm thấy nghi ngờ. Mặc dù sau đó khi tiến vào yến tiệc hắn chỉ đi cách nàng hai thước nhưng lại không buồn liếc nhìn nàng đến một cái.

Thu Khả Ngâm mặt đầy ủy khuất nhưng cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Cứ như thế, Thái tử cùng Thụy Vương hai người ngồi ở hai bàn tiệc đối diện nhau, bầu không khí này thực sự vô cùng lúng túng khó chịu. Đoàn quý phi lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống dưới, vẻ mặt nhạo nhẽ, bên môi lơ đãng xẹt qua một tia cười, giống như mọi việc xảy ra tối nay hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay nàng.

Ca múa tràn ngập cho tới khi tám màn đêm của trời đất hoàn toàn đã hạ xuống, mọi người trên mặt đều có chút mệt mỏi.

Lúc này Long Tiêu Đình gọi thống lĩnh đến, hạ giọng nói: “Lan phu nhân đâu? Tìm thấy nàng chưa?”

Thống lĩnh trên mặt nghiêm túc, nhẹ lắc đầu.

Thu Khả Ngâm cười mềm mại, nàng nhìn Long Tiêu Đình nói: “Lan nhi muội muội thân phận hèn mọn, vốn không thích hợp tham gia yến tiệc nhưng Tiêu Đình chàng lại cố ý muốn đưa nàng vào, nghĩ lại thấy Lan nhi muội muội nàng cũng rất quan tâm chàng, chắc nàng không muốn làm chàng khó xử.” Tuy là ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng nàng lúc này đang hận muốn nghiền rã. Tiêu Đình a Tiêu Đình, chàng định thừa dịp sinh nhật phụ hoàng nhất thời người cao hứng sẽ cấp cho Sương Lan Nhi chính danh sao? Vậy chàng rốt cục đặt ta ở nơi nào?

Long Tiêu Đình tuần nhan chậm rãi biến đổi, thần sắc có chút trầm xuống, mắt dừng trên người Thu Khả Ngâm, lạnh nhạt không nói gì.

Ánh mắt sắc bén như vậy làm nụ cười như ánh dương trong nháy mắt cứng lại.

Liễu Trang Mộng lấy một chiếc quạt tròn nhũ vàng che mặt, ngả sang phía Thái tử khẽ nói: “Điện hạ nhìn xem, vợ chồng son người ta đang giận dỗi kia.”

Long Chấn nhẹ nhàng khụ khụ một tiếng, nâng tay trụ dưới cằm. Tay hắn có chút tiểu tụy, hơi thở trên người nồng đậm mùi thảo dược, yếu ớt đúng kiểu một người bệnh đặc biệt. Đột nhiên hắn hỏi: “Đằng nhi hôm nay lại đi đâu rồi, nửa ngày vẫn chưa thấy người đâu?”

Mắt đẹp của Liễu Trang Mộng khẽ đảo nhìn chung quanh: “Kỳ quái, thời điểm yến tiệc mời các vị quan rõ ràng còn thấy nó, thiếp còn nhìn thấy nó cùng Thu Đình Lan uống rượu với nhau.”

Long Chấn lúc này mày kiếm dựng đứng, hiển nhiên đang vô cùng tức giận: “Để cho hắn ít tiếp xúc nhiều với lũ người Thu gia kia một chút, bản điện hạ thấy thực phiền lòng.”

Liễu Trang Mộng cười cứng đờ, cúi đầu lên tiếng: “Phải”

Lúc này vị cao cao tại thượng kia Hoàng đế Long Khiếu Thiên rốt cục cũng mở miệng, hỏi ngay vào vấn đề chính: “Lạ? Hoàng tôn của trẫm đâu? Tại sao cả ngày nay không nhìn thấy người? Đứa nhỏ này cũng thật là hiếu thuận mà, mau phái người đi tìm xem, trẫm có thứ tốt muốn thưởng cho nó” Nói xong trên mặt Hoàng đế lộ ra một nụ cười hiền lành.

Ngày thường Hoàng đế Long Khiếu Thiên vô cùng uy nghiêm, mọi người chỉ nhìn thôi cũng đã sợ hãi, hiện giờ hoàng thượng lại cười hiền hậu như vậy, trong lòng mọi người bất giác áp lực dịu xuống không ít, không khí không còn nghiêm cần khấn trương như trước nữa. Có thể thấy được hoàng tôn Long Đăng này ở trong mắt Hoàng đế thật sự có phân lượng không hề nhỏ.

Long Chấn sau khi nghe xong trong lòng vô cùng vui vẻ, hắn vội vàng tiến lên khấu đầu tạ ơn, sau đó phân phó người: “Đi tìm thế tử, nhanh lên!” Trong lòng hắn hiểu rõ kỳ thực mấy năm nay hắn bệnh nặng, việc triều chính nhỏ nhặt còn có thể giải quyết được, phụ hoàng nếu không phải hài lòng với trí tuệ của Long Đăng, chỉ sợ hắn đã sớm bị phế đi địa vị Thái tử này rồi.

“Tuân lệnh!” Một nhóm thị vệ hắc y tuân lệnh rời đi, lẩn mình một cái biến mất trong bóng đêm nồng đậm.

Ai cũng không chú ý đến Đoan quý phi bên môi vẫn thủy chung duy trì một nụ cười có như không.

* * *

Đầu vô cùng mê man, chỉ có một mảng mờ mịt trước mặt. Thời điểm giữa trưa hắn có cùng vài vị đại quan uống rất nhiều chén, lúc này đầu hắn giống như bị một bao tải đè nặng, đau đến lợi hại. Bất quá, này lại không giống với cảm giác say rượu. Từ lượng của hắn nào có thấp như vậy.

Long Đăng chậm rãi mở to mắt, hắn ôm trán ngồi dậy.

Căn phòng này cũ nát đến dường như không còn chống đỡ nổi được nữa, cuối cùng một mảnh ánh trăng chiếu vào khung cảnh mờ hồ mông lung quanh hắn lúc này. Theo người hắn ngồi dậy, chiếc áo ngủ bằng gấm nhẹ nhàng chảy xuống...

“Sương Sương?” Chuyển mắt nhìn đến Sương Lan Nhi giống như một tiểu trướng tôm đang nằm co rúm lại, hắn lúc này mới sừng sốt, cả kinh thốt lên.

Tình cảnh trên giường vô cùng thê thảm, Sương Lan Nhi tóc mai tán loạn, trên người không một mảnh vải, mà hắn cũng vậy, trời đất, vừa rồi hắn như thế nào lại không chú ý tới. Khó trách có chút lạnh.

Xem ra, hai người bọn họ nguyên bản nằm chung một chỗ, tư thế mập mờ như vậy giống như là vừa trải qua một hồi hoan hảo.

Long Đăng trong nháy mắt chợt rung mình, lập tức ý thức được chính mình bị người ta hãm hại.

Nên làm gì bây giờ?

Tự hỏi trong chớp mắt, hắn nhanh chóng đưa ra một quyết định, lập tức mặc lại xiêm y của mình sau đó giúp nàng mặc lại nội sam rồi đến quần áo bên ngoài hiện bị vứt tán loạn trên mặt đất, chỉ là trông so với lúc trước còn lộn xộn hơn.

Giờ phút này ánh trăng càng thêm mờ hồ, tay hắn lại có chút không chịu nghe theo sai sử, ánh mắt cũng dần không khống chế được. Từ trước trong sách có tả đoạn hình dung da thịt nữ tử trắng nõn sáng tỏa, băng cơ ngọc cốt, thanh cao thoát tục, hiện giờ xem ra thật sự là được nhìn tận mắt. Đột nhiên nàng giật giật, thân mình rung một cái rồi lại ngoan ngoãn ngủ say.

Ánh mắt hắn đảo qua chân gối hỗn độn dưới thân nàng, sừng sốt, con mắt hoa đào nhảy dựng lên. Đúng lúc này, tiếng bước chân sầm sập tiến gần. Hắn hít một ngụm khí lạnh, thời gian không còn kịp nữa rồi, hắn nhanh chóng xé một mảnh nhỏ trên khăn trải giường, vội vàng nhét vào trong ngực, chợt hai tay hắn đè lại người Sương Lan Nhi còn đang hôn mê bất tỉnh, phi thân nằm trên người nàng...

Chương 54: Đừng hy sinh vô nghĩa

Long Tiêu Đình sau khi nghe viên thống lĩnh nói không tìm thấy Sương Lan Nhi, trong trực giác liền cảm thấy có điểm không thích hợp, hấn vội vội vàng vàng dẫn theo một vài vệ lập tức đích thân đi tìm.

Vừa vặn người của Thái tử Long Chấn cũng đang đi tìm Long Đăng. Nhân mã hai bên cùng nhau lục tung khắp nơi, trong Vương phủ lúc này chỉ còn duy nhất một căn phòng đã bị bỏ trống hơn chục năm là chưa tìm đến.

Nơi này cỏ dại sớm đã khô vàng, tường ngói ngổn ngang lệch sang hẳn một bên, ánh trắng trắng bạch chiếu rọi xuống khiến nơi này càng trở nên âm u đáng sợ. Thật khó có thể tưởng tượng còn có thể có người ở trong này.

Long Tiêu Đình đi càng lúc càng nhanh hơn, hấn một cước đá văng cánh cửa cũ kỹ.

Cửa gỗ sớm đã mục nát sao có thể chống lại lực đập mạnh mẽ như thế, lúc này hai phiến cửa rắc một tiếng đồ sập xuống nền nhà, những đôi giày da hươu trùng trùng đâm lên cánh cửa chạy vào. Trước mặt hấn lúc này bị một tấm lụa trắng rất lớn phiêu điều chắn phía trước, tấm lụa cũ nát theo năm tháng bị gió thổi phất phật tung bay.

Hấn rút nhuyễn kiếm ngọc bích bên hông xuống, giữa không trung một đạo kiếm xinh đẹp xẹt qua rồi nhanh chóng lại được thu vào vỏ kiếm, chỉ thấy tấm vải trắng như sóng biển thủy triều trượt xuống, lộ ra cảnh tượng khó coi trước mắt.

Long Đăng tóc đen trải tán loạn khắp giường, hấn đang xé rách y phục của nữ tử nằm phía dưới.

Nàng kia, hai tròng mắt vẫn nhắm chặt giống như đang chìm vào giấc ngủ say. Dung mạo ấy, dáng người ấy không phải chính là Sương Lan Nhi mà hấn đang nhọc lòng tìm suốt một đêm hay sao?

Một khắc kia Long Tiêu Đình lửa giận bốc lên. Thanh âm của hấn giống như tiếng sấm nơi cuối chân trời liên tục giáng xuống, lại thu lấy toàn bộ hàn khí khắp thiên hạ khiến người nghe không khỏi run rẩy: “Long Đăng! Ngươi hỗn đản!”

Long Tiêu Đình tiến lên một phen kéo áo Long Đăng rồi một quyền đâm vào mặt hấn, Long Đăng cũng không tránh né, ương ngạnh nhìn chằm chằm người trước mặt. Miệng hấn phun ra một ngụm máu, tay nhẹ nhàng nâng lên lau khô môi sưng đỏ. Hấn ngẩng mặt lên nở một nụ cười lỗ mãng nói: “Ha ha, là hoàng thúc ngươi sao. Thật là đáng tiếc, thiếu chút nữa đã có thể động tay rồi.”

Long Tiêu Đình không thể tin được nhìn khuôn mặt Long Đăng như không có chuyện gì xảy ra, hấn cắn răng nói: “Vô sĩ”

Lúc này tiếng vang từ cánh cửa lúc trước bị đập vỡ vụn rớt cục cũng đánh thức Sương Lan Nhi, nàng từ từ mở mắt ra. Trong ánh sáng mờ mờ, nàng ngồi dậy, vẻ mặt mơ hồ. Thật vất vả mới nhìn rõ tình huống trước mắt, nàng kinh hãi, cổ họng không khỏi phát ra âm thanh khàn khàn khó nghe, nàng nhanh chóng cuộn chặt người lại nằm thu về góc giường, trong mắt tràn ngập hoảng sợ cùng bất lực. Thiên địa, chuyện này là thế nào?”

“Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Cây trượng từng bước gõ trụ xuống mặt đất tạo ra những âm thanh nặng nề như tiếng sấm dội. Hoàng đế Long Khiếu Thiên uy nghi chống trượng bước từng bước đến, đi bên người hoàng đế là Đoàn quý phi y phục thom ngát, đuôi váy dài bông bành tựa mây bay không tiếng động trải dài theo bước chân của nàng, dung mạo được trang điểm tỉ mỉ cẩn thận, khí chất trong trẻo mà lạnh lùng, vững như Thái Sơn. Vài cung nữ đi sát phía sau nàng, tay cầm đèn lồng, bên trong là loại nến mây tốt nhất, có thể làm cho căn phòng âm u sáng rực lên.

Sương Lan Nhi chỉ trong nháy mắt liền hiểu ra mọi việc, đây chính là thủ đoạn cao tay của Đoàn quý phi – một hòn đá ném hai con chim, lợi dụng cơ hội tổ chức yến tiệc mừng sinh nhật hoàng đế một chiều hạ gục nàng, không, chuẩn xác mà nói, nàng chỉ là một vật hi sinh nhỏ nhỏ, người mà bọn họ chân chính muốn đối phó chính là... Long Đăng!

Thử nghĩ xem, cháu của thúc thúc ở ngay trong Vương phủ của hấn cùng thím nhỏ quan hệ bất chính, thiên hạ ngoài kia còn không dễ dàng tha thứ huống chi là mặt mũi hoàng thất.

Cảnh tượng trước mắt đủ để chứng minh tất cả, cho dù có giải thích gì đi chăng nữa cũng chỉ là dư thừa.

Giờ khắc này Sương Lan Nhi lựa chọn trầm mặc, nàng lặng lẽ chờ đợi số mệnh đã ứng xuống người nàng.

Long Khiếu Thiên mặt đau đớn kịch liệt, ông nhìn về phía Long Đăng, trong ánh mắt không khó che dấu sự thất vọng cùng đau lòng: “Trẫm chỉ hỏi ngươi một lần, rốt cục chuyện gì đã xảy ra?! Ngươi như thế nào lại vô thiên vô pháp, hồ đồ ngu xuẩn như vậy? Ngày thường ngươi cùng cung nữ chơi đùa trẫm đều làm như không nhìn thấy. Nhưng nàng! Nàng là nữ nhân của Đình Nhi! Phải... Cho dù là nàng câu dẫn ngươi, chính bản thân ngươi như thế nào có thể có hành vi không đúng mực như thế!”

Trong lời nói của Hoàng đế hiển nhiên có ý thiên vị Long Đằng.

Lúc này sắc mặt Thu Đoan Trà trầm xuống, xưa nay nàng luôn biết Long Khiếu Thiên rất hài lòng Long Đằng, chỉ là không ngờ hoàng đế lại có thể thiên vị đến mức này. Xem ra Long Đằng quả nhiên là chướng ngại lớn nhất để Thụy vương đi lên ngôi vị hoàng đế, nàng không hề tính sai.

Câu dẫn?! Surong Lan Nhi âm thầm nhủ mày, hô hấp trầm trọng trở nên dồn dập, bên môi xẹt qua một ý cười vô vọng. Cũng phải, hy sinh một mình nàng là được rồi, chỉ cần có thể đổi lấy bình an cho mọi người cùng phụ thân, tất cả những thứ khác đều không quan trọng.

Long Tiêu Đình vẫn nắm chặt hai nắm đấm làm cho người khác nhìn vào không khỏi khiếp sợ, hô hấp của hắn giống như luồng gió bao trùm biển rộng, ngực phập phồng thò dốc, hắn cắn răng nói: “Phụ hoàng! Lan nhi nàng không có...”

Câu còn chưa nói xong đã miễn cưỡng bị một tiếng đánh gãy.

“Nàng không có câu dẫn ta.” Long Đằng làm bộ nhu liễu chỉnh lại mái tóc đen tán loạn của mình, hắn lại đưa tay lên ấn hai bên huyệt Thái Dương, khôi phục bộ dáng nhân nhĩ tản mạn thường ngày, “Đi, các người nhìn ta kinh ngạc như vậy làm gì? Ta không phải chỉ là muốn chơi nữ nhân thôi sao, các người việc gì phải giật mình như thế.” Nói xong, đôi mắt hoa đào hẹp dài của hắn đảo một lượt trên người Surong Lan Nhi. “Thật là đáng tiếc, các người tới nay đến đây thật nhiều, phá hủy chuyện tốt của ta.”

“Ngươi!” Thái tử Long Chấn mới vừa rồi đuổi tới nơi bị một màn kinh hãi trước mắt dọa cho chết khiếp, hắn vừa sợ vừa kinh ngạc, giận giữ hét lên: “Nghịch chương! Ngươi làm sao có thể nói ra những lời đồi phong bại tục như vậy! Nàng là người của, người của...” Long Chấn khó thở, thân mình vì bệnh tật càng thêm suy yếu, hai gò má trắng bệch suy yếu như sắp tàn.

Lúc này Long Tiêu Đình sắc mặt cũng trắng bệch một mảnh, một điểm huyết sắc cũng không có.

Đoan quý phi lạnh lùng cười: “Thái tử điện hạ, đây chính là do Đông cung các người giáo dưỡng sao?”

Long Đằng không chút phật lòng, còn thản nhiên trào phúng nói: “Quý phi không thấy tốt chỗ nào, cả mẹ một lứa, hà có phải chó chê mèo lắm lông?”

Đoan quý phi sắc mặt tối sầm, trên mặt có chút không nhịn được phát hận.

Nhấn nhịn không nổi nữa, Hoàng đế Long Khiếu Thiên giận tím mặt, mi tâm chấn động, mâu trung trầm xuống có một tia bi thương xẹt qua. Hoàng đế nâng cây trượng lên hung hăng nện xuống lưng Long Đằng.

Trượng gỗ bên ngoài được phủ một lớp đàn mộc nổi tiếng cứng rắn, một trượng này hạ xuống đủ để tướng tượng ra..

Chỉ nghe thấy một tiếng bộp nặng nề, Long Đằng tuy rằng kinh hoàng nhưng hắn cũng không né tránh, thẳng thắn đưa lưng nhận một trượng này.

Cơ hồ cũng chính lúc đó, máu tươi trong cổ họng hắn trào ra, đều phun lên sam y màu trắng trên người Surong Lan Nhi. Máu đỏ kia, tươi đẹp tựa như màu sắc hoa đào. Máu kia, nóng bỏng, dính dính ẩm ướt lưu lại trên hai má nàng.

Hắn chính là muốn tự mình chống đỡ lấy mọi thống khổ, nàng hiểu chứ, thế nhưng nàng có thể như thế nào? Nàng nên làm gì đây?

Thân hình cứng đờ chột động dậy, nàng muốn thay hắn biện giải nhưng cổ họng khàn khàn không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Hắn dùng ánh mắt trên khuôn mặt nàng, nhẹ nhàng lắc đầu, động tác kia cực kỳ khế, tựa như chỉ có một mình có thể hiểu ra.

Hắn chính là đang nói với nàng, việc đã đến nước này không cần thêm một người chống đỡ. Đừng hy sinh vô nghĩa.

Ánh mắt hắn lúc này vô cùng sáng, giống giọt nước mưa trong suốt như những hạt châu mà nàng yêu thích nhất mỗi lần đứng dưới mái hiên nhìn mưa trút xuống, nó gọi lên trong lòng nàng hàng vạn hàng nghìn nỗi bi thương, ánh mắt như vậy thật sâu chạm tới đáy lòng nàng đau đớn, như nhìn thấy dây điều cao cao đứt phật trong gió lại nhẹ nhàng đến như vậy, lại giống như dây đàn huyền âm trong khúc nhạc êm đềm tựa nước chảy bỗng chốc đứt rồi.

Nàng đưa tay lên chạm vào mặt mình nhưng bàn tay lại run rẩy như lá khô bị gió cuốn lìa cành. Năm ngón tay đặt trước mặt đều là máu đỏ, nàng bỗng nhiên cảm thấy không thể tiếp tục trụ vững, hung hăng che đi đôi mắt mình, đem tiếng nức nở nghẹn ngào kia nuốt trở lại cổ họng.

Chịu đựng, phải liều mạng chịu đựng.

Năm ngón che khuất đi khuôn mặt dần dần tái nhợt như một tờ giấy trắng, rõ ràng có thể nhìn thấy khóe môi nàng khế động.

Nàng không phát ra bất cứ một thanh âm nào, chỉ có đôi môi xinh đẹp hết lần này đến lần khác không ngừng lặp lại khẩu hình hai chữ: “Thiếu Quân... Thiếu Quân... Thiếu Quân...”

Từ khóe mắt, hai dòng nước mắt chảy xuống thấm qua từng kẽ ngón tay.

Hoàng đế Long Khiếu Thiên thanh âm trầm thấp lại không có một tia cảm tình, lạnh lùng nói: “Nghịch chương! Đày đi Lô Châu, vĩnh viễn không được quay trở về cho trẫm!”

Long Đăng lau máu trên khóe miệng, thần nhiên cười nói: “Tạ ơn thánh ân Hoàng gia gia.”

“Phụ hoàng... nhi thần... nhi thần...” tin dữ như vậy Thái tử Long Chấn hiển nhiên không thể thừa nhận, trước mắt hắn liền tối sầm, rơi vào hôn mê.

Thọ yến hôm đó. Hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đây cũng là gạt ta?

Bên trong Túy viên.

Thời điểm này đã là hừng sáng, bởi lẽ căn phòng vốn sâu rộng cho nên ánh sáng vẫn như trước có chút âm đạm không chiếu tới được. Bên cạnh chiếc bàn cao ráo đặt một chậu hoa xuân kiêu diệp diệp, hương thơm thoang thoảng, nhàn nhạt quanh quần bên người Sương Lan Nhi.

Nàng ngơ ngẩn nhìn xuống dưới mặt đất, nơi ấy những cái bóng mờ mờ của những cánh hoa nằm phía sau song cửa sổ in xuống đang chậm rãi lay động, giống như vận mệnh không thể lường trước, cũng không biết cuối cùng sẽ trôi dạt về nơi nào.

Cánh cửa giật giật, cổ họng nàng phút chốc chợt siết chặt lại, nàng chưa bao giờ để bản thân rơi vào trạng thái quá khản trương lo lắng nhưng vào lúc này nàng hoàn toàn không thể khống chế được nhịp tim đang đập dữ dội của mình.

Chợt cửa phòng bật mở đem ánh sáng mạnh mẽ chiếu tỏ vào căn phòng âm u, Long Tiêu Đình bước nhanh vào, phía sau chính là Thu Đoan Trà cùng Thu Khả Ngâm.

Thu Đoan Trà trực tiếp lướt qua người Sương Lan Nhi đi tới chỗ chủ vị, nàng y quan nghiêm chỉnh, hai tay đặt trên tay vịn bằng gỗ lim, ánh mắt sắc bén từ trên cao quét sạch mọi thứ thu vào tầm mắt không để lọt bất cứ điểm nào, giống như tư thế của kẻ cao ngạo thắng cuộc.

Thu Khả Ngâm không có bước đến, nàng chỉ e lệ đứng ở gần cửa, trên vẻ mặt đều toát lên thứ gọi là nhu nhược cùng bất lực.

Long Tiêu Đình lúc này lòng đầy lửa giận, ánh mắt tự nhiên lướt qua người Sương Lan Nhi, lạnh nhạt nói: “Bên ngoài mọi chuyện đều đã được an bài thỏa đáng, Hoàng thượng cùng Thái tử đều đã rời đi. Hiện tại nơi này không có người ngoài, bốn vương muốn nghe lời nói thật.”

Về mặt hán như vậy làm Sương Lan Nhi không khỏi khinh thường. Nàng đem đầu bút khô đảo qua đảo lại trên đồ mài mực, rải một tờ giấy Tuyên Thành ra, đầu bút lông lướt trên mặt giấy: “Nhân kiến vi thực” (Tức là những gì nhìn thấy đều là sự thật)

Thần sắc hán lúc này không ai có thể đoán được, “Ta chỉ nhìn thấy hán đang bảo vệ ngươi, các ngươi rốt cục có phải có tư tình hay không?”

Nàng chống mắt nhìn, viết: “Ngài đã cho là như vậy thì đầu cần phải hỏi lại ta.”

Gương mặt lạnh giá của hán có chút biến đổi rất nhỏ, hình như là một tia buông lỏng.

Thu Đoan Trà lúc này mở miệng, thanh âm của nàng vẫn lạnh lùng như trước: “Đình Nhi, có tư tình hay không trước chưa cần nói, ngươi nhìn cái này đi.” Dứt lời nàng chậm rãi lấy từ vạt ra một chồng giấy dày đưa cho Long Tiêu Đình.

Trong mắt hán dày đặc một mối nghi hoặc: “Mẫu phi, đây là vật gì?”

Thu Đoan Trà khoát tay nói: “Trong đó có ba bức tranh mà Vương gia đã từng nhìn thấy qua, là bản cung lấy lại từ tay thống lĩnh đại nhân, đây chính là ba bức họa giúp hán phán đoán ra có người muốn ám sát Vương gia, sau đó bao vây toàn bộ cầu bắt lấy hung thủ.”

“Mẫu phi, người muốn bào chữa cho Quế ma ma sao. Việc này có gì phải nói thêm nữa, quá rõ ràng rồi, hơn nữa nhi tử cũng đã cho kiểm chứng thực hư.” Long Tiêu Đình đáp lại.

Thu Đoan Trà mí mắt cũng không buồn động, còn nhìn thẳng vào Long Tiêu Đình nói: “Không biết Đình Nhi đã gặp qua ba bức họa như vậy nhưng lại được vẽ dựa trên một ý tứ khác hay chưa?” Nói xong nàng lại đưa tới ba bức tranh khác cho Long Tiêu Đình.

Ba bức này so với ba bức trước kia được viên thống lĩnh thu được có một điểm bất đồng, chính là bộ ảnh ở giữa, hai người đứng đối diện nhau là một nam một nữ. Ba bức tranh đề lên nhau lại hàm chứa một tin tức khác: trên cầu, một gã nam tử trao đèn lồng cho một nữ tử, đèn lồng ấy trong nháy mắt liền bùng lên cháy dữ dội.

Bàn tay nắm chặt bức tranh của Long Tiêu Đình có chút chảy mồ hôi, hần kinh ngạc nói: “Nói như vậy, người đưa tranh hay cũng chính là người tiết lộ tin tức từ đầu đã biết Quế ma ma sẽ đối phó với Sương Lan Nhi, nhưng vì sao?”

Thu Đoan Trà hai tròng mắt lóe lên một tia lạnh lẽo: “Đây chính là một màn cao minh của Sương Lan Nhi.” Dứt lời nàng lạnh lùng quét mắt nhìn Sương Lan Nhi một cái.

Bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm, Sương Lan Nhi chỉ biết cảm giác ấy giống như có một con rắn nhỏ đang bò trên da thịt, cái loại cảm giác ấy rõ ràng chính là nỗi sợ hãi đến lông tóc dựng đứng.

Thu Đoan Trà lại nói: “Sớm đã có người tiết lộ kế hoạch cho Sương Lan Nhi cho nên nàng liền trưng kẻ tỵ kị, đem hình ảnh nữ tử về lại thành nam tử, mục đích rất rõ ràng, nàng muốn khiến cho viên thống lĩnh chú ý, lại tưởng rằng có kẻ muốn mưu sát Vương gia vì vậy liền mang quân đến mai phục bắt lấy hung thủ.”

“Dù vậy nàng cũng là muốn âm mưu kia bị bại lộ.”

“Lật đổ Quế ma ma cùng chẳng phải là muốn lật đổ Khả Ngâm sao, thử hỏi xem nàng dám bắt chấp cả tính mạng của mình rốt cục là vì cái gì?”

Thu Khả Ngâm lập tức lên tiếng: “Tiêu Đình, thiếp đã bảo chàng là nàng ta muốn hãm hại thiếp. Chàng lúc ấy không phải nói người bị lừa đốt cháy thống khổ như thế nào sao, ai có thể chịu được? Hiện giờ Sương Lan Nhi rõ ràng đã biết trước đèn lồng sẽ bùng cháy vậy mà vẫn tự chuốc lấy họa, chẳng phải là đang cố ý diễn kịch hay sao? Nàng chỉ là đang lừa gạt sự đồng tình của chàng mà thôi.”

Long Tiêu Đình đáy mắt rõ ràng in hằn nỗi khiếp sợ cùng nghi vấn dày đặc đang dần dần kết tụ lại như một tấm thiên la địa võng, hần quay đầu nhìn Sương Lan Nhi, thanh âm nghẹn lại, hần đau lòng hỏi: “Lan nhi, nàng đến tốt cùng là vì cái gì? Khi đó nàng đẩy ta tránh xa khỏi chiếc đèn lồng không phải vì sợ ta bị thương mà là bởi vì sợ mục đích của mình không thể đạt được, có phải như vậy hay không?” Hần đột nhiên tiến lên từng bước cầm lấy tay nàng, động tác lại nhẹ nhàng đến như vậy, giống như đã hoàn toàn vô lực, “Có phải như vậy hay không?”

Sương Lan Nhi nâng mặt lên, nàng không có thừa nhận cũng không có phủ nhận.

Nàng còn có thể giải thích gì nữa đây? Mục đích của nàng xác thực chính là muốn chọc thủng bộ mặt thật của Thu Khả Ngâm, cũng xác thực là muốn lợi dụng kẻ sách của mấy người đó để phản phệ chính họ. Mà lúc ấy nàng đoạt lấy đèn lồng... một nửa là bởi vì kế hoạch, một nửa có lẽ là... Kỳ thật chính nàng cũng không biết là vì lý do gì.

“Người không cần hỏi nàng nữa.” Thu Đoan Trà trầm giọng đánh thếp nói: “Khả Ngâm thiện lương dễ bị người lừa gạt, không có gì nàng lại phải chịu đựng bị người lạnh nhạt. Bản cung cũng không thể ngồi không, bản cung ở trong cung nhiều năm như vậy có sóng gió gì mà lại chưa từng trải qua? Ta sớm đã sai người theo dõi nhất cử nhất động của Sương Lan Nhi. Tin tức thu được đó là nàng từng trốn ra ngoài Vương phủ mua thạch phấn. Vương gia có lẽ không biết thạch phấn là thứ gì, nghe nói thứ này thoa lên người có thể tạm thời tị hỏa. Xem ra nàng đã tính toán rất tỉ mỉ, thực sự không có chuyện muốn làm khổ chính mình. Đình Nhi ngàn vạn lần đừng coi thường tâm cơ của nàng.”

Long Tiêu Đình mím chặt môi, đột nhiên hần hung hăng đánh một chưởng lên trụ gỗ, nhất thời cả căn phòng giống như bị lung lay.

“Như vậy cũng khó trách Sương Lan Nhi lúc ấy lại thả người nhảy xuống hồ. Thứ nhất nó có thể dập tắt lửa, không làm cho lửa bén quá lâu, thứ hai nó có khả năng tẩy sạch dấu vết của thạch phấn trên người nàng. Thật sự quá xảo diệu, không thể tưởng tượng được thủ đoạn của Lan nhi muội muội lại cao thâm đến như vậy, chính mình một sợi tóc cũng không bị thương, còn có thể khiến cho Vương gia tin tưởng không chút nghi ngờ.” Thu Khả Ngâm cũng chen vào nói làm cho con giận của Long Tiêu Đình tăng đến cực hạn.

Con mắt đỏ lờm tồn tại một loại đau đớn xé rách khó có thể miêu tả bằng lời, hần cắn răng nhịn xuống, âm trầm nói: “Mẫu phi, Khả Ngâm, hai người đi ra ngoài trước. Ta có mấy câu muốn hỏi nàng.”

Thu Khả Ngâm nhũn mày, trong lòng buồn bực, chẳng lẽ hần còn muốn che chở cho nàng?

Thu Đoan Trà lại cười vô cùng tự nhiên: “Được. Mẫu phi chỉ muốn nhắc nhở con, nữ nhân Thu gia, trong nội tâm đều vô cùng thiện lương, con ngàn vạn lần đừng nên hoài nghi Khả Ngâm. Còn có, mục đích của Sương Lan Nhi bản cung còn chưa có kịp hỏi, nếu như chỉ là vì tranh thủ tình cảm thì không sao, nhưng nếu như liên kết với người khác muốn lật đổ Thu gia để trèo lên vị trí cao hay có mưu đồ gì khác thì Vương gia nhất định phải cẩn thận.”

Thu Đoan Trà nói đến đây, khuôn mặt bình tĩnh như mặt hồ lặng sóng.

Đợi đến khi các nàng đã đi xa, Long Tiêu Đình đột nhiên túm trụ cánh tay của Sương Lan Nhi kéo nàng ra ngoài.

Hần đi quá nhanh khiến nàng không cách nào đuổi kịp cước bộ hần, chỉ đành để mặc hần túm đi, một đường lại một đường đi tới sau núi hèo lánh trong Vương phủ.

Cảnh tượng đầu mùa đông tràn ngập vẻ tiêu điều, những cành cây trụi lá, hoa cỏ cũng thất sắc.

Tuy là sáng sớm nhưng lúc này sắc trời đen tối âm u giống như mưa gió đang kéo đến, những đụn mây đen màu chì kéo thấp tựa chừng muốn đè xuống.

Hần cuối cùng cũng không khống chế được tâm tình kìm nén bấy giờ, tay nắm lấy cằm nàng, lực đạo mạnh mẽ còn có thể nghe được những đọt ngón tay vang lên tiếng răng rắc.

Sức lực mạnh mẽ ấy khiến nàng bị đau, nàng tưởng chừng xương cốt như đang muốn rạn nứt.

Hắn đau lòng chấp vắn: “Các nàng nói đến tốt cùng có phải sự thật hay không? Có phải hay không? Hiện tại ở nơi này không có người ngoài nàng hãy nói cho ta biết?! Nàng nói đi!”

Hắn liều mạng lay nàng còn nàng chỉ cảm thấy hoa mắt váng đầu, những cảm xúc cùng oán hận dồn nén từ đáy lòng trào lên nghẹn ứ lại nơi cổ họng khiến nàng muốn nổ tung.

“Nàng nói đi, nàng nói đi!” Hắn gầm lên gần như điên cuồng.

Những trời buộc tích tụ bấy lâu chợt phá tan dây thanh quản, Sương Lan Nhi hét to một tiếng: “Buông!” Thanh âm khàn đặc mang theo sự run rẩy bị cào xé mà thoát ra. Nội tâm nàng chấn động, nàng thế nhưng ngay tại thời điểm này lại khôi phục tiếng nói? Chuyện này đến tốt cùng là phúc hay là họa?

Hắn sững sốt, khuôn mặt vô cùng kinh ngạc: “Nàng có thể nói? Nàng... đây cũng là gạt ta?”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thật khiến cho người ta ghê tởm

Bốn bề gió cuốn cuộn giống như phong ba từ đại dương thổi tới, sắc nhọn gào thét. Hắn vẫn mặc xiêm y từ tối qua, màu vàng chói lọi cùng kim long sống động, vạt áo theo từng cơn cuồng phong không ngừng tung bay.

Biến cố xảy ra quá bất ngờ đều khiến hai người đều không cách nào mở miệng.

Bốn con mắt nhìn nhau ngưng trệ.

Mà tâm tình lúc này cũng giống như bầu trời của hiện tại, càng lúc càng âm đạm mờ mịt.

Đã bao nhiêu lâu bọn họ không có nhìn nhau chăm chú đến như vậy? Giống như là đã rất lâu rất lâu rồi, lâu đến mức chỉ cảm thấy đối phương trở nên xa lạ. Tựa hồ ở cạnh nhau mà lại cách xa mấy trọng sơn, mấy trọng thủy.

Hắn thật không ngờ nàng đúng là người như vậy.

Nàng cũng thật không ngờ hắn cũng là người như thế.

Sự tĩnh mịch làm cho người ta cảm thấy đáng sợ, sự tĩnh mịch giữa nàng và hắn chính là thứ mà kẻ khác không thể nào nắm bắt được như vậy, giương gao đến mức khó xử.

Thật lâu sau hắn cuối cùng cũng chịu mở miệng: “Cổ long xà bên trong chén thuốc kết hợp cùng bột tước linh có thể ăn mòn thần kinh, làm biến đổi nhân tính. Ta nhớ rõ nàng y thuật rất tốt, nếu thực sự có người muốn hạ bột tước linh trên cây trầm của nàng, nàng hẳn là có thể nhận ra được.”

Nàng ho khan vài tiếng, hít thở mấy hơi thật sâu, cổ họng dần dần đã có thể thích ứng được, thanh âm nàng khàn khàn cất lên: “Đúng vậy, ta có thể nhận ra được.”

Kỳ thật nàng cũng phải mất đến khoảng chục ngày mới có thể phát giác trên người có tiếp xúc với bột tước linh. Đây là ông trời bảo hộ cho nàng, hôm đó nàng dùng lửa hơ trên cây trầm loan của mình để uốn thẳng nó lại, nào ngờ đúng lúc ấy nàng phát hiện trên chiếc trầm có một lớp bột phấn màu trắng rất khó nhìn ra. Tước linh phấn, vô sắc vô vị, chỉ có hơ trên lửa lúc sau mới có thể làm xuất hiện màu trắng, đây cũng là biện pháp duy nhất để nhận ra nó.

Lúc ấy nàng dĩ nhiên cũng đã tiếp xúc với không ít lượng bột tước linh, nếu như lại sốt cao không ngừng, nhất định sẽ không tránh khỏi độc làm cho bị câm. Bất quá nàng cũng biết độc của tước linh phấn cũng không tính là đã quá sâu, do vậy cũng không phải là không cách nào giải độc. Tận dụng thời cơ này, nàng liền tương kế tựu kế, thả mình suốt một đêm trong gió hàn lạnh buốt, khiến cho bản thân sốt cao không ngừng, giọng nói của nàng y như dự liệu liền bị câm, nàng cũng tự mình phối được chậm rãi chữa độc, cũng lẳng lặng chờ đợi Quế ma ma cùng Thu Khả Ngâm lộ ra sơ hở. Đối với nàng mà nói, không thể nghi ngờ ván bài này giống như một cuộc đánh đôi, đánh đôi giọng nói của nàng, có thể chữa trị khỏi hoặc cũng có thể cả đời điều trị không hết. Đương nhiên tất cả bằng chứng nàng đều giữ lại, chung quy sẽ có một ngày nàng khiến cho Thu Khả Ngâm phải thua hoàn toàn triệt để.

Nàng nghĩ rằng nàng sẽ thắng bởi cuối cùng nàng cũng nắm được nhược điểm của họ. Không thể ngờ chính nàng mới là người bị thua, thua đến không còn đường lùi.

Lúc này Long Tiêu Đình nhìn sườn nhan trầm mặc của nàng, trong lòng hẩn đau đớn, đột nhiên hẩn đẩy nàng ra, vẻ mặt bi thương nói: “Cho nên nàng cần bản không hề bị cảm, nàng một mực lừa gạt ta? Lan nhi, nàng khiến ta quá thất vọng rồi.”

Nàng bị hẩn đẩy ngã xuống mặt đất, đau đến độ xương cốt trong nháy mắt như đứt lìa từng cái.

“Là chủ ý của nàng, nàng sớm đã thiết kế khiến cho Trầm thái y phát hiện ra tước linh phần, lại để cho ta tìm hiểu nguồn gốc để rồi tra ra Khả Ngâm? Nàng!” Hẩn dừng lại, không còn biết phải nói thêm gì nữa, duy chỉ còn khuôn mặt u ám đến tột cùng nhìn thẳng vào mắt nàng.

Nàng cũng không lảng tránh, ánh mắt bình tĩnh như nước lặng nhìn không thấy một tia cảm tình, nàng thản nhiên nói: “Ta làm ngai thất vọng rồi sao? Thật sự sao? Chỉ sợ điều làm ngai thất vọng chính là ta đã làm vậy bản người mà ngai cho là thuần khiết nhất Thu Bội Ngâm mà thôi.”

Nói xong nàng cười nhẹ, khuôn mặt ngẩng lên yên lặng nhìn ngắm bầu trời xa xa.

Kịch đèn chiếu một người, nàng đã sáng tỏ, gặp mặt trong mưa, bạch y thuần khiết, màu trắng của tán ô, xưng danh là Lôi Đình, được hẩn cứu giúp,... đều không phải như Thu Khả Ngâm từng nói. Hết thấy mọi thứ, cho dù là khi nàng bị cảm, hẩn đột nhiên thương tiếc đối xử với nàng nhẹ nhàng vô hạn như vậy, tất cả đều là bởi vì nàng kia – Thu Bội Ngâm, là nữ tử chiếm cứ toàn bộ lý trí cùng tình cảm của hẩn.

Nàng không biết trong lòng hẩn nàng đến tột cùng có thể xem là thứ gì. Nhưng nàng có thể khẳng định, giờ khắc này, hẩn nhất định hận nàng. Bởi vì nàng đã phá hủy đi những ảo ảnh mà hẩn khó khăn lắm mới tìm được, làm cho nó bị vấy bẩn.

Ở trong lòng hẩn, nàng chính là một con người vô si mê tiện như thế, có thể nào đánh đồng được với Thu Bội Ngâm cao thượng thuần khiết nhất đây. Đối với Thu Bội Ngâm đó là một sự vũ nhục đáng khinh nhờn, hẩn làm sao có thể chịu được?!

Lời của nàng làm hẩn run sợ thật lâu sau mới hiểu ra: “Người biết nàng?” Dừng một chút, hẩn đột nhiên điên cuồng, giận dữ gào thét: “Người sớm đã biết nàng? Cho nên mới giả bộ bị cảm? Người biết ta sẽ...”

Hẩn chợt dừng lại không nói tiếp, ánh mắt hẩn nhìn nàng đầy đau lòng cùng với đó là sự căm ghét gia tăng. Thật lâu sau hẩn mới cắn răng nói: “Là hẩn! Là Long Đằng nói cho người biết, đúng không? Các người...”

Nàng đánh gãy lời hẩn, ngữ điệu đậm mạc mà căm ghét: “Vương gia, tuy ngài nghĩ như thế nào thì nghĩ. Dù sao hết thấy mọi chuyện đều đã qua đi.” Dứt lời, nàng nhẹ nhàng cười, nụ cười kia giống như một đóa hoa mảnh mai, phong thái đầy tư vị đau khổ.

Nàng ngẩng đầu, lên chợt thấy có chút lạnh lẽo dừng trên mặt, những bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống. Nàng khẽ kêu một tiếng, tùy tay nhấc lên hứng lấy những bông tuyết trắng muốt mà không khỏi thờ dãi: “Tuyết rơi.”

“Hết thấy đều đã qua đi... Thật sao...” Đường như một chút may mắn sự thay đổi của tiết trời không động được đến cảm xúc của hẩn lúc này, hẩn lao đảo lui về phía sau từng bước, giọng nói vẫn bi thương như lúc trước, nghẹn lại không thể cất thành lời.

Dần dần tuyết rơi xuống càng lúc càng dày hơn, tản ra giống như những sợi bông bay phấp phới, gió lạnh mang theo những bông tuyết phủ lên người bọn họ. Những bông tuyết trắng trong lúc ấy cũng vô tình kéo dài khoảng cách giữa hai người, vô thanh vô tức rơi xuống, giống như một loại im lặng khác thường.

Lạnh, thật sự rất lạnh. Nhiệt độ xung quanh giảm xuống vô kể đem cả bầu không khí cũng bị đóng băng lại.

Hẩn đứng, nàng ngồi dưới mặt đất, cả hai vẫn giữ nguyên tư thế không động đậy.

Để bản thân đứng quá lâu hẩn cũng cảm thấy mệt mỏi, thân hình cũng hơi run rẩy. Mà đôi con mắt sáng ngời của nàng vẫn ngẩn ngơ nhìn đôi giày của hẩn, bất động giống như viên pha lê, thậm chí so với rặng chiều còn lộng lẫy hơn, tiếc là lúc này chỉ còn một khoảng không hoang mang mà vô tận.

Tiếng gió từ từ phía như gào thét, cây cối không biết tự khi nào đã khoác lên một màu bàng bạc, ngay cả xiêm y ngân quang của hẩn cũng dần dần bị sương trắng bao phủ.

Đột nhiên từng trận từng trận giá lạnh đau đớn đánh úp xuống, thân thể nàng mềm nhũn, cả người nằm trên mặt đất run rẩy trong sự dầy vò, co rút.

Đau quá, mỗi một tắc da tắc thịt, mỗi một tắc xương đều giống như bị rạch nát, bị dao khoét, giống như bị lãng tri, nàng chỉ cảm thấy toàn thân mỗi chỗ đều không ngừng run rẩy, đau đến không có ngôn ngữ nào diễn tả nổi.

Nàng biết đây là vì lý do gì.

Chính là độc chồn tuyết, chỉ cần gặp tuyết sẽ phát tác. Mà độc này có được chính là do nàng đi hái hoa tuyết nhận, là khi nàng vẫn chưa biết được thân phận thật sự của hẩn, là vì quá mức hoảng sợ mà không kịp trị liệu dẫn đến độc lưu lại thành căn.

Một khi phát tác... chỉ còn thống khổ....

Nàng đau quá, đau đến cả người không ngừng co rút, đôi môi vốn tái nhợt giờ khắc này không còn một chút sinh khí.

Hẩn nhú mày nhìn nàng, biểu tình cứng nhắc rốt cục cũng có một tia buông lỏng, hẩn chậm rãi bước đến trước mặt nàng, thanh âm so với bão tuyết còn lạnh hơn, đông lạnh triệt để lòng người.

“Người còn muốn giả bộ đáng thương tới khi nào! Thật khiến cho người ta ghê tởm!”

Hắn lấy ra từ trong vạt áo một quyển sổ nhỏ màu đỏ thẫm, ở giữa có mảnh trắng xóa trông phá lệ chói mắt. Hắn hung hăng ném xuống mặt nàng, giống như đánh một chưởng thật mạnh lên người nàng. Hắn phất áo nghênh ngang rời đi, cũng không nguyện nhìn lại nàng thêm lần nào nữa.

Giờ phút này nàng giống như một con búp bê giấy, tuyết phủ trắng người, đến ngay cả mạch máu dường như cũng bị đông lạnh đến có thể thấy được rõ ràng, yếu ớt đến cực điểm.

Thứ màu đỏ kia nằm trên nền tuyết như con dao sắc nhọn không ngừng đâm vào mắt nàng.

Nàng dùng hết tia khí lực cuối cùng, run rẩy mờ ra. Đó là tuyên thệ hắn muốn phế truất Thu Khả Ngâm, tấu thỉnh lập nàng làm chính phi, từng câu chữ trong đó đều chuẩn xác, chân tình thiết ý.

Chỉ tiếc, hết thảy, đều là đã trở thành quá khứ...

Khi xem xong đến chữ cuối cùng, nàng gạt đi sự tra tấn thống khổ đến vô tận, trong đầu dần dần trở nên mơ hồ.

Trong màn tuyết phủ trắng xóa, yên tĩnh tựa như xóa bỏ mọi thanh âm, chỉ có hơi thở nhẹ nhẽ cảm giác có mà như không: “Tiêu Đình... Ta đau quá...”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Biện pháp, có một

Tuyết vẫn liên tục rơi, từ ngày sinh thần hoàng đế đến nay đã nửa tháng, ngày ngày qua đi đều có tuyết, ẩm ướt dinh dính.

Năm nay lễ mừng năm mới phá lệ tới sớm, trong không khí vui mừng của đêm giao thừa, Sương Lan Nhi lại chỉ ở nơi này một mình chịu đựng đau đớn trong những ngày âm hàn buốt lạnh, bên cạnh không có một người bầu bạn. Độc chôn tuyết một khi đã phát tác, chỉ cần tuyết một ngày không ngừng rơi thì nàng một ngày không ngừng đau đớn, mỗi ngày trôi qua đều trở nên gian nan khó khăn hơn gấp bội.

Ngày đầu tiên của năm mới, tiếng pháo âm ỹ khiến nàng thức giấc.

Lúc này trời đã sáng tỏ, nàng miễn cưỡng từ trên giường ngồi dậy, gọi Tiểu Tích vài tiếng nhưng trong phòng lại vắng lặng không có một tiếng trả lời, lúc nàng mới nhớ Tiểu Tích từ sau sinh thần hoàng đế đã xin về nhà thăm người thân nay vẫn chưa trở về. Kỳ thật thà rằng nói là về thăm người thân còn hơn là thừa nhận Thu Khả Ngâm đã cho tất cả những người xung quanh nàng dời đi, để nàng một mình trợ trợ giữa vương phủ chậm rãi chịu đựng sự giày vò.

Nàng nghĩ thầm, ngày ấy nàng đau đến ngất đi ở sau núi, nếu không phải Trầm thái y đứng lúc đó cần máu làm thuốc nên đi khắp nơi tìm nàng, chỉ sợ nàng đã sớm chết còng rồi. Nhưng hôm nay nàng tuy rằng vẫn còn sống nhưng cả người bị đau ốm quằn quại lấy thân, giống như một cái xác không hồn.

Lúc này trong phòng không có một chiếc lò sưởi ấm nào, có chút lạnh.

Nàng vắn tóc lên, đang muốn tìm thêm một kiện xiêm y phủ thêm, bàn tay khô gầy chọt chạm vào một mảnh lạnh lẽo, rút ra thì thấy, vẫn là chiếc gương kia vốn luôn nằm im lìm dưới gối của nàng.

Chẳng bao lâu sau nàng không dám nhìn vào gương nữa. Y phục màu trắng, màu trắng hòa hợp với băng tuyết đầy trời bên ngoài căn phòng khiến cho người ta tâm lạnh đi vài phần. Từ trước đến nay soi gương đồng vốn luôn mơ hồ, còn bây giờ nhìn vào ngân kính, rõ ràng sắc mặt tái nhợt của nàng e rằng không còn có chỗ che giấu, đôi môi yếu ớt hiện lên giữa mặt kính lạnh ngắt không ngừng run lẩy bẩy, giống như tuyết rơi mùa xuân bị một mảnh mặt trời chiếu vào trong tức khắc liền tan chảy.

Nàng gắng sức đứng dậy, chầm lại lửa bên trong chiếc ấm lò sưởi đã dụi tắt từ lâu, trong phòng dần dần ấm áp lên. Mà những khớp xương của nàng nhân lúc ấm nóng lên liền chuyển biến tốt đẹp lên một chút, không còn buốt đến tận xương tủy nữa.

Qua lễ hội, nàng khoác trên mình một kiện áo gai Trường Xuân Đẳng màu tuyết trên vai, chậm rãi bước đi thong thả.

Hôm nay là mừng một tháng giêng, vốn nên là ngày náo nhiệt nhất nhưng bên trong Túy viên lại tĩnh mịch chẳng khác gì lãnh cung, tựa hồ ngoài nàng ra không có ai nguyện đặt chân đến nơi này nữa.

Nàng lặng lẽ đi, trùm mũ che phủ xuống mặt, đạp tuyết đi ra khỏi Túy viên, đi ra khỏi nơi chẳng khác nào một nhà giam.

Bên trong Vương phủ tuyết đã được dọn sạch sẽ chỉ để lại một lớp vết tích nhạt.

Cứ đi cứ đi, thật kỳ diệu tuyết cuối cùng cũng chịu ngừng, tầng mây nặng nề chợt xuất hiện một lỗ hồng sáng tươi đẹp theo từng kẽ lá chiếu xuống lãnh hồ, mặt nước phản chiếu lại bóng dáng nàng cùng những lá cây vẫn còn vương lại tuyết ứ đọng trong suốt.

Bên ngoài Vương phủ, suốt một đêm đó, trên đường phô bày đủ loại pháo hồng, từng nhóm người nô nức đốt pháo, tự đáy lòng ai ai cũng vui sướng chỉ nghĩ thôi cũng đã kích động.

Mỗi người đều khoác trên mình quần áo mới, nhất tề giống nhau, các cung nữ tốp năm tốp ba y phục dẹt kim lông lánh, cười đùa vui vẻ âm ỉ, lưu lại trên nền tuyết trắng vô số những dấu chân.

Vui vẻ như vậy, rộn rã như vậy, chỉ tiếc lại không thuộc về nàng.

Đại môn vương phủ rộng như vậy mà nàng lại không cách nào bước ra nổi.

Lúc này bên ngoài Long Tiêu Đình đang đỡ Thu Khả Ngâm trèo lên nhuyễn kiệu, một trận gió thổi tới, hần thấy tóc nàng vì loạn liền thuận tay giúp nàng vén lại mới tự mình ngồi vào trong kiệu.

Thời điểm bức rèm được buông xuống hần chợt thấy một người đang đứng một mình ở cửa nội cung, khắp người một màu trắng thuần càn khiến thân ảnh nàng trở nên cô quạnh. Hần lưu tâm nhìn kỹ, trong lòng không khỏi thất lại, đứng là Lan Nhi.

Sương Lan Nhi cũng nhìn thấy hần, nàng chậm rãi mỉm cười, chính là một nụ cười thanh khiết như thế. Nàng xoay người rời đi, chỉ có đôi khuyên tai ngọc ánh lên một sắc vàng trong trẻo mà lạnh giá.

Nàng lãnh đạm như vậy làm hô hấp của hần có phần ngưng trệ.

Thu Khả Ngâm không rõ có chuyện gì, nàng kỳ lạ nhìn hần một cái: “Làm sao vậy, Tiêu Đình, thời gian vào cung không thể chậm trễ.”

Hần nhẹ gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn không hề rời đi, áo choàng của hần có một lớp lông hồ, khi hô hấp phả ra, những sợi lông mao dần dần mờ hồ chắn đi tầm mắt hần.

Cuối cùng chỉ thấy thân ảnh của nàng dần dần biến mất trong màu trắng của tuyết, chỉ để lại một hàng dấu chân mờ nhạt không rõ ràng.

Ánh mặt trời trong giấy lát liền biến mất, những bông tuyết lại rơi xuống, trong suốt lạnh lạnh tựa như những giọt nước mắt. Không bao lâu liền phủ lên những dấu chân nàng để lại. Hết thấy lại như cũ, giống như chưa từng có người đi đến.

Hần buông rèm, thần nhiên nói: “Đi.”

Hoàng cung.

“Quý phi nương nương, Thụy Vương phi tới rồi.”

Vừa dứt lời Thu Khả Ngâm đã đi vào trong điện. Lập tức có cung nữ tiến lên hầu hạ nàng cởi áo choàng. Nàng sắc mặt nhìn thấy Thu Đoan Trà nằm nghiêng trên tháp liền ngọt ngào kêu một tiếng: “Bác.”

Thu Đoan Trà cũng không đứng dậy, chỉ tay vào ghế gỗ cho nàng ngồi xuống, còn thần nhiên nói: “Ngồi đi.”

Thu Khả Ngâm thấy sắc mặt nàng không tốt, miễn cưỡng cười nói: “Bác, người lại như vậy rồi, năm mới đến ai lại chọc tức bác vậy? Được rồi bác đừng nóng giận, để cháu xoa bóp cho người.” Dứt lời nàng liền thân thiết đến gần Thu Đoan Trà, mười ngón chân chừ xác định vị trí chính xác.

Thu Đoan Trà vuốt ve bàn tay non mịn của Thu Khả Ngâm, thờ dài một hơi: “Ngươi đứa nhỏ này, chuyện lớn như vậy vì sao không nói cho ta biết?”

Trong điện rộng lớn, lò lửa được đốt lên, thi thoảng còn nghe thấy tiếng âm thanh tách tách, thanh âm mỏng manh càng làm tăng thêm sự tĩnh mịch trong điện, thậm chí có thể nghe thấy tiếng tuyết rơi ngoài cửa sổ.

Thu Khả Ngâm khẽ biến sắc, tay cứng đờ.

Thanh âm Thu Đoan Trà lại rất nhẹ nhưng từng từ từng từ lại vô cùng rõ ràng: “Ta vốn đã hỏi Trầm thái y về hòa hân độc trong thân thể ngươi, nghe hần nói độc này của ngươi đã hoàn toàn chữa khỏi, không cần dùng hoa tuyết nhạn cùng máu hân làm thuốc dẫn nữa. Đây vốn là một chuyện tốt, so với một năm mà chúng ta đã phỏng đoán thì ngắn hơn rất nhiều. Ta lại thuận tiện hỏi khi nào thì có thể sinh con cho Đình Nhi thì Trầm thái y đáp ứng nửa ngày, trách cứ hần một hồi hần mới chịu nói ra sự thật. Khả Ngâm a, thân thể ngươi không thích hợp để mang thai, chuyện lớn như vậy mà ngươi còn muốn giấu ta?”

Thu Khả Ngâm vốn là mang trà dâng lên, nghe xong lời này suýt nữa thì đánh nghiêng ly trà, trên mặt nụ cười chậm rãi biến mất, chỉ còn lại khuôn mặt tái nhợt: “Bác, cháu... Cháu không biết phải làm sao bây giờ.”

Thu Đoan Trà nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Trước mắt nhìn thái tử thất thế, đây là thời cơ tốt nhất của chúng ta. Chỉ cần Đình Nhi có con nối dõi, chuyện Hoàng thượng phế bỏ Thái tử tự nhiên sẽ dễ dàng, thế nhưng mấu chốt là ở người...! Haiz, người làm ta không biết phải nói gì thêm nữa. Ta cuối cùng vẫn không cách nào giúp được người. Đình Nhi phải ngay lập tức có con nối dõi! Không thể chậm trễ thêm được nữa! Người tự mình sắp xếp đi.”

Thu Khả Ngâm vừa nghe xong nhất thời tê lương quý rạp xuống mặt đất, khóc lóc nói: “Bác, cháu cũng không phải có ý giầu người, chỉ là đã thật sự làm phụ sự kỳ vọng của người nên cháu không dám mở miệng. Bác bình thường luôn nói bất luận là ai làm hoàng đế Thu gia chúng ta vẫn phải sùng sùng đứng không ngã. Cũng bởi vì lý do này tỷ tỷ mới phải gả cho Thái tử. Hiện tại tỷ tỷ đã không còn nữa, bác thật sự nhẫn tâm nhìn cháu cũng... Bác, Thu gia chúng ta, phụ thân dù mang chức Tể tướng nhưng tuổi tác đã cao, một ngày nào đó cũng sẽ bãi triều. Ca ca Đình Lan người biết rồi, hẳn cùng thế tử giao hảo từ nhỏ, thật sự khó có thể giúp ích đối với Thu gia. Chỉ còn lại cháu một mình chống đỡ, mấy năm nay cháu cũng chịu không ít cực khổ bác hẳn cũng đã biết... Cũng chỉ có bác biết...” Nàng giống như nghẹn ngào đến không thốt lên lời được nữa, hai mắt nhắm lại, đau khổ vô cùng, nàng quay mặt về một phía khóc lóc thê thảm.

Thu Đoan Trà nhũn mảy, người trước mắt thật giống như thân ảnh Bội Ngâm ngày đó, phải, nữ nhân Thu gia đã định trước phải bước trên con đường kiêu ngạo mà gặp ghềnh nhất, vĩnh viễn không thể quay đầu lại. Thu gia nhiều năm qua thật vất vả mới có thể củng cố được địa vị, nào có thể dễ dàng bị mất đi.

Thở dài một tiếng, nàng chăm chú nhìn Thu Khả Ngâm, vẻ mặt chợt giãn ra, thoải mái nói: “Biện pháp, có một.”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Còn thứ gì không thể bán

“Biện pháp gì?” Thu Khả Ngâm vừa nghe thấy vẫn còn đường cứu vãn liền vội vàng hỏi.

Thu Đoan Trà cũng không sốt ruột, bà chậm rãi thưởng trà, hồng trà điểm lệ như máu như son ánh lên hồng hai gò má, càng làm tăng thêm tia quang mang thâm hiểm. Ngừng lại một chút nàng mới chậm rãi nói: “Người là chính phi, con của thiếp thấp nối dõi cho Đình Nhi cũng coi như hài tử của người.”

“Chuyện này...” Thu Khả Ngâm đã hiểu rõ ý của Thu Đoan Trà, nàng đột nhiên lắc đầu: “Ý của bác là để cho Sương Lan Nhi sinh con cho Tiêu Đình... Không, không được... Nếu là nàng ta thà để cho người khác. Bác người có điều không biết, Tiêu Đình chàng vì Sương Lan Nhi thiếu chút nữa muốn phế cháu đi, nếu không phải như vậy cháu làm sao phải đến làm phiền bác ra mặt chế trụ nàng.”

“Thật có chuyện này sao?” Sắc mặt Thu Đoan Trà bỗng nhiên thay đổi, nàng đột ngột đứng lên, cả giận nói: “Sao có thể? Phế truất chính phi, chuyện lớn như vậy mà nó lại không tới thương lượng với ta?! Liền dám tự chủ trương làm?”

Thu Khả Ngâm cười khổ một tiếng, từ từ ngã ngồi trên mặt đất, nàng nhẹ lắc đầu: “Bác, Tiêu Đình chàng tính tình thế nào bác hẳn hiểu rất rõ. Chàng nếu là thật sự muốn làm chuyện gì ai cũng đừng nghĩ ngăn cản nổi. Thật giống như chuyện của tỷ tỷ năm đó, ai có thể ngăn cản chàng?”

Thu Đoan Trà giận giữ nhắm mắt lại, giọng nói đè nén: “Đúng vậy, ta hoài thai mười tháng, thiên tân vạn khổ sinh nó ra, nào biết nó dù ở đâu cũng không khiến ta bớt lo, trưởng thành rồi lại càng cương ngạnh. Không, nó cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe lời ta. Haiz, thật là kẻ khiến cho người khác đau đầu...” Nói xong, nàng nhũn mảy, vẻ mặt mệt mỏi.

“Đạo lý này bác chắc hẳn hiểu rất rõ, ngài mặc dù sinh hạ chàng nhưng chàng là mang họ Long, chứ không phải họ Thu. Nếu không phải nhân sự việc của tỷ tỷ, cháu nghĩ với tính tình của chàng thật sự sẽ không chịu bị Thu gia cản mặt. Chuyện cháu lo lắng chính là nếu chuyện của tỷ tỷ năm đó, chỉ cần chàng biết nửa điểm thôi chỉ sợ Tường Long Quốc này không còn nơi nào yên ổn cho Thu gia nữa.”

“Hắn vĩnh viễn sẽ không biết!” Thu Đoan Trà lạnh lùng nói: “Nếu hẳn vì Sương Lan Nhi mà động tâm tư như vậy bản cung đương nhiên sẽ cắt đứt chuyện đó. Chẳng qua tình thế gấp gáp, nếu như tìm một nữ tử khác chỉ sợ Đình Nhi không chịu, không bằng như vậy...” Thu Đoan Trà vẫy tay ý bảo Thu Khả Ngâm tới gần, nhẹ nhàng nói bên tai vài câu.

Thu Khả Ngâm nghe xong mảy lập tức nhắm lại, ngón tay run rẩy lợi hại, tiếng đàn cũng chợt loạn đi vài nhịp. Mãi sau nàng mới miễn cưỡng gạt đầu. Lúc quay đầu nước mắt không nhịn được mà chảy xuống.

Thu Đoan Trà thương tiếc thở dài vuốt nhẹ cái trán của nàng: “Khả Ngâm à, bác cũng đau lòng cho người nhưng đây là biện pháp tốt nhất. Haiz...”

Ngoài cửa sổ những bông tuyết bay lả tả dần dần bao trùm hết thấy.

quy sẽ có một ngày ta thay đổi. Tiền tài, quyền thế, sủng ái ta đều muốn có được. Ta chỉ là một người bình thường, không phải thánh nhân.”

Hắn không ngờ nàng lại trả lời như vậy, nhất thời sùng sốt, thật lâu sau mới bị thương cười ra tiếng: “Được, tốt lắm!”

“Như người mong muốn.”

Nghiến răng phun ra từng chữ, hắn vung tay lên đẩy nàng ngã xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Không thể đổi mặt, chỉ bằng cùng quên

Sương Lan Nhi thật không ngờ hắn tự nhiên phủ lên người nàng. Nàng giống như một con cá ngư bị ném lên bờ, cái gáy đập mạnh xuống gối trắng nõn sau đầu, tóc đen tán loạn bay lên rồi chậm rãi rơi xuống phủ trên giường.

Phong tư như vậy mang theo xinh đẹp đến vô tận, lại cực kỳ hấp dẫn.

Tay hắn vén tóc mai vương trên mặt mặt nàng, cúi người nhìn rõ nàng hơn. Mắt hắn thâm trầm sâu thẳm tựa biển cả rộng lớn, lại không biết tại sao huyết sắc trên đôi môi lại biến mất hết.

Lúc này ánh sáng từ chiếc đèn dầu nhỏ như hạt đậu, tấm màn khê đung đưa.

Trong phòng không khí ngưng trệ giống như chỉ còn tồn tại hơi thở của bọn họ.

Nàng nghĩ hắn rồi sẽ động thủ, hai tròng mắt bình tĩnh nhìn lên trướng đình màu tuyết trắng nhưng hắn lại không có thêm hành động gì nữa, chỉ gất gao cắn môi lặng lẽ nhìn nàng.

Hắn chưa từng ngắm nàng như thế, hô hấp bỗng chốc dần ngưng trệ. Kỳ thật không thể nói ra giờ khắc này nàng đến tốt cùng thật sự đẹp đến nhường nào, chỉ biết nó là một loại vẻ đẹp khiến người ta ngỡ ngàng ưu sầu đến thần tiên, hai tròng mắt sáng ngời. Cảm giác mỏng manh mà lại không phải, đáy mắt của nàng, thủy chung tồn tại một loại quật cường đầy kiên nghị.

Nàng cứ im lặng nằm dưới thân hắn, sau lưng là sàng đan trắng vô ngần, một màu trắng mênh mông huyền diệu, tóc đen bồng bềnh như mây như khói. Tầm y màu trắng, cổ áo khê hở lộ ra một chút da thịt màu mặt ong.

Hắn động nhiên động tay cời bỏ nút thắt tơ tằm nơi cổ áo nàng, một nút, hai nút... cho đến khi lộ ra lớp áo cuối cùng bên trong, trên vai nàng có thắt một nút thắt màu hồng nhạt giữa trụ chiếc áo con nhỏ bé trước ngực, phía dưới có thể thấy được da thịt trắng nõn đầy đặn nhô lên làm cho dục vọng dâng trào chỉ muốn một tay phủ xuống nơi mềm mại ấy.

Nàng tự nhiên vô cùng khản trương, thân mình cứng nhắc đến quên cả hô hấp, cũng không dám động đậy.

Hắn đang ở trước mắt, hai lọn tóc dài thùy xuống, mềm mượt như liễu khê rủ vào sườn mặt nàng. Giữa trán hắn vẫn thắt một dải lụa hắc ngọc như trước, màu đen thâm thúy như vậy đang gần trong gang tấc, giống như một cái động không đáy muốn hút nàng vào. Nàng thậm chí có thể cảm giác được ngón tay thon dài của hắn lướt nhẹ qua hai chân cân xứng trắng tấp của nàng rồi lướt qua bờ ngực nhô lên, cuối cùng dừng lại bên môi nàng nhẹ nhàng vuốt ve.

Tay hắn khê khàng, giống như dòng nước ấm mùa xuân giữa tháng ba, như vậy mà ôn nhu khiến người khác không tự chủ được mà tự nguyện sa vào.

Không biết tại sao lòng nàng đột nhiên hy vọng hắn thi bạo với nàng, như vậy nàng chỉ cần nhắm nhin một chút là tốt rồi. giờ phút này trôi qua quả nhiên là một loại tra tấn. Rơi vào đường cùng, nàng chỉ biết nhắm mắt lại, đầu quay sang một bên.

Hắn dường như nhìn thấu tâm tư của nàng, nâng cằm của nàng lên, làm cho đôi mắt mơ hồ của nàng nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ lôm của hắn đã dần dần bị dục vọng chiếm cứ. Hắn cúi người, thanh âm như rét lạnh lại mang ý cười nhạo rót vào bên tai nàng: “Như thế nào, sợ? Chuyện này không phải như người muốn hay sao? Có gì phải giải bộ rứt rề?” Nói xong hắn nâng tay lên, trong nháy mắt đem tấm vải con duy nhất trước ngực nàng xé thành mảnh nhỏ.

Cảm nhận được thân thể cường tráng của hắn, lại nghe bên tai tiếng hắn cười nhạo đầy lãnh khốc, ý thức của nàng trong nháy mắt liền trống rỗng, giống như biết rằng ngay sau đó nàng sẽ mất đi một thứ quan trọng. Nàng dùng sức đẩy bờ ngực rắn chắc của hắn ra.

Hắn gất gao chặn nàng lại, một tay chế trực cổ tay nàng, tay kia thì bóp cằm nàng. Ánh mắt hắn im lặng lạnh lùng như băng, hắn dùng ngữ khí tàn nhẫn nói

với nàng: “Sương Lan Nhi, đừng quên đây chính là mua bán.”

Mua bán...

Đúng vậy, chỉ là một cuộc mua bán mà thôi.

Nàng tự nhiên bình tĩnh lại, không hề giãy giụa nữa, thần thái quay trở lại trạng thái trấn định, nàng thong dong chậm rãi nói: “Vương gia, ngài nói đúng. Đây chính là mua bán. Như vậy ta cũng muốn nhắc với ngài một câu, Trầm thái y nói thân thể ta rất tốt, rất dễ dàng thụ thai mà bảy ngày sau là thời cơ tốt nhất. Còn nữa, Đao quý phi có một bài thuốc bí truyền có thể sinh ra nam hài, nghe nói dùng bảy ngày liên tục hiệu quả vô cùng thần kỳ, chắc chắn không thể sai. Vương gia nếu là hôm nay... Vậy thì chỉ lãng phí thời gian...”

“Đừng nói nữa.” Long Tiểu Đình từ hôm cổ nàng ngẩng đầu lên, nhắm mắt hít một hơi thật sâu, giận giữ nói.

Nàng nhanh tay kéo áo ngủ bằng gấm bao lấy thân thể lạnh lẽo của mình. Phía sau nàng nghe thấy tiếng bước chân hần vội vàng rời đi, cửa vừa mở ra gió lạnh theo đó luồn vào khiến nàng toàn thân tóc gáy dựng đứng.

Kéo chặt chăn, giữa hai hàng lông mày của nàng dần dần sinh ra một loại chán nản u sầu.

Hết thấy, đều đã là quá khứ...

Bảy ngày sau.

Có lẽ bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày ngồi đối diện nhau im lặng đến như vậy.

Trước mặt là chiếc bàn mã não xanh ngọc, trên bàn cũng là một bầu rượu màu xanh ngọc, nước rượu lại đỏ sẫm như nước hoa đào, trầm tĩnh lại cất chứa sự ngọt ngào làm say lòng người.

Ánh nền âm đàn chiếu lên mâu quang thâm thúy như hắc động của hần, sâu thăm khó dò. Hần mặc một kiện bạch y, tóc dài được ngọc quan buộc lại ngay ngắn, giữa trán thắt đai màu hắc ngọc. Đen cùng trắng, khảm hợp hoàn mỹ, khiến cho người ta không thể dời đi tầm mắt.

Nhìn nhau trong khoảnh khắc, lại có ánh nền theo gió thổi khẽ lay động mỗi lúc một dịu dàng, như là dất theo một giấc mộng trôi xa.

“Rót rượu” Hần thân nhiên mở miệng.

Bầu rượu lạnh khiến Sương Lan Nhi vừa mới tiếp xúc liền run lên nhẹ. Tối nay là ngày Đao quý phi an bài, cũng là ngày Trầm thái y chuẩn đoán sẽ là ngày nàng thụ thai. Nàng không biết vì sao hần lại mang theo một bầu rượu, nàng chỉ biết rằng giờ phút này nàng cũng thật sự cần uống một chút rượu. Có lẽ là bởi vì lạnh, cũng có lẽ là nguyên nhân khác.

Tay khẽ nghiêng, dòng nước màu đỏ chảy xuống đầy một ly, nàng nâng lên đưa đến trước mặt hần rồi lại tự rót cho mình một ly rồi ngửa đầu uống cạn trước.

Hần không uống, lấy từ trong ngực ra một thứ nhỏ được bọc lại bằng giấy, nhẹ nhàng mở ra rồi đem thứ bột trong đó rắc vào ly rượu.

Nàng kinh ngạc nhìn hần, hần tự hạ được vào chén rượu của mình?

Hần nhẹ nhàng cười, ý cười kia trong suốt rõ ràng tựa ánh trăng vàng vạc. Hần tiêu sái nhắc chén rượu lên, không buồn nhìn nàng, chỉ ngửa đầu uống một hơi cạn ly.

Ngón tay trắng ngần vuốt nhẹ chiếc ly bạch ngọc, bên trong không còn một giọt dư thừa, thanh âm hần bình tĩnh không một tia gợn sóng: “Ta đã hỏi qua Trầm thái y, hần nói có một loại dược tên là “nhất dạ vong”, sau khi tỉnh lại vào hừng đông ngày hôm sau sẽ không còn nhớ được chuyện của đêm hôm trước.

(Nhất dạ vong: một đêm quên)

Tay cầm chén rượu của nàng chợt run lên.

Sắc thái của hần vẫn như thường, khóe miệng khẽ nhếch lên thành một đường cung: “Ta chính xác cần con nói dối nhưng ta không muốn nhớ kỹ người, càng không nguyện nhớ kỹ một đêm này.”

Nói xong hần nhìn vào chén rượu trống rỗng trong tay nàng, chậm rãi nói: “Qua đêm nay, ta và người chỉ là người xa lạ.”

Nàng giật mình, đáy lòng có một loại cảm giác quay cuồng không nói thành lời. Trong tay nàng cũng đang gất gao nắm một viên dược màu trắng, kia cũng là “nhất dạ vong”, chẳng qua nó không phải là bột mà thôi. Hần không biết kỳ thật nàng cũng xin Trầm thái y loại dược này.

Nàng không muốn nhớ một đêm này chỉ vì nàng không muốn ấn ký của hần khắc sâu vào tận cốt tủy, cho nên nàng lựa chọn quên đi. Chỉ là không biết hần vì cái gì...

Gió đông từ khe hở luồn vào, mặc dù lạnh lẽo nhưng cũng thật nhu hòa.

Trước mặt, ánh trăng xuyên qua tấm mảnh mỏng chiếu vào bên trong, chiếu lên khuôn mặt hắn càng làm tăng thêm vẻ anh tuấn bức người. Tay hắn im lặng đặt trên mặt bàn, gút gao nắm chặt ly bạch ngọc trong lòng bàn tay, cứ như vậy cho đến khi những vết nứt bắt đầu vạch ra từ phía cuối cùng nát thành bột phần màu trắng nhỏ li ti trong tay hắn.

Nhẹ nhàng mở lòng tay ra, bạch ngọc giống như cát chảy xuống, một khi đã tuột mất sẽ không thể quay lại.

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm bột phần chảy đi cho đến khi không còn một hạt dư thừa. Đột nhiên hắn đứng dậy ôm lấy nàng đang ngồi, đặt ở trên giường lớn phủ kín tảo đỏ, lạc, long nhãn, hoa sen.

Nàng cũng bình tĩnh, tim đập không nhanh không chậm, con ngươi sáng ngời lẳng lặng nhìn hắn.

Mi tâm hắn kịch liệt run lên giống như ngọn lửa bị gió làm kinh động, ánh mắt dần dần tan rã. Hắn nâng tay chậm rãi cời bỏ y phục của nàng, đầu gục xuống cổ nàng, thanh âm nghẹn ngào như tắc nghẽn ở miệng, càng lúc càng trầm thấp đến không thể nghe thấy.

Nàng chỉ nghe được hắn nói: “Bội Ngâm, ta không muốn... phản bội nàng...”

Quay đầu đi, mỉm cười. Nàng lặng lẽ đặt “nhất dạ vong” vào trong miệng.

Màn trắng giống như tấm thảm dệt từ tuyết tung bay, rèm hạ xuống che đi ánh sáng nhất thiên nhất địa.

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, chờ đợi.

Đợi bất đầu, đợi kết thúc, đợi cùng quên đi.

Một giấc mộng tối tăm, khắc trạm lăm bi thương, nhìn lại bất quá nổi lên cuộn cuộn một mảnh trắng sáng. Gió nổi lên, mây trốn, căn phòng vắng vẻ tỏa ngát hương lan. Đã không thể đối mặt, chỉ bằng cùng quên... .

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Còn muốn mạng của nàng

Bên trong Túy viên vắng lặng, một người cũng không có. Tuyết rơi không ngừng đậu lại trên người nàng, từng chút lại từng chút, từng mảnh lại từng mảnh, nàng giống như một con thú con do dự đứng giữa không gian đầy tuyết rơi, đôi môi có chút run rẩy, những bông tuyết mềm mại trong suốt đọng trên mí mắt nàng.

Cũng là một ngày như thế này, nàng càng lúc càng thấy rõ hơn hi mạch trên cơ thể mình.

Trong đầu nàng bỗng nhiên nhớ tới ngày ấy ở sau hòn núi giả, cũng là một hôm đại tuyết, ánh mắt hắn tràn ngập đau lòng cùng chán ghét, lời nói lạnh như băng vẫn còn quanh quẩn bên tai: “Người còn muốn giả bộ đáng thương đến khi nào, thật khiến cho người ta ghê tởm.”

Hiện giờ tuy nàng có con của hắn, như vậy càng thêm những mối dây dưa không dứt, nàng nhất định phải chạy càng xa hắn càng tốt.

Nàng bịn rịn đứng đó, bầu trời dần dần tối đi nhưng tuyết thì vẫn rơi xuống như vậy, kéo dài không chịu dứt. Nàng rất đau, cũng rất lạnh, từ phía chính là gió đông bắc gào thét, nàng biết bản thân phải quay về phòng nhưng cứ bước đi như vậy dưới chân lại chỉ có cảm giác phù phiếm không thực. Mái tóc buông xõa phủ trên vai, nàng lão đảo nghiêng người đi về phía trước, những bông tuyết rét lạnh phủ kín người nàng, gió đông thẳng tắp phả vào miệng, lạnh đến thấu vào trong ngực. Nàng thậm chí còn nghe thấy tiếng hít thở của mình ngày càng dồn dập, phải cố gắng hết sức để hô hấp, đột nhiên dưới chân mềm nhũn, nàng cơ hồ sẽ ngã xuống nền đất lạnh cóng phủ đầy tuyết này.

Ngoài ý muốn là nàng không hề ngã, một bàn tay hữu lực đã đỡ lấy nàng.

“Người vội gì chứ? Để ta đỡ người vào trong.”

Thanh âm dịu dàng bên tai vang lên, nàng đột nhiên giương mắt nhìn thấy khuôn mặt tuấn lãng trắng trẻo của Trầm Mộc Vũ. Vẻ mặt hắn vẫn luôn bình tĩnh như vậy, không một tia gợn sóng, ngay cả lúc này câu nói ám áp nói ra cũng không một chút mảy may cảm xúc.

Nàng không rõ tâm tình của chính mình lúc này là gì, vì sao lại có một tia mất mát.

Nàng khẽ vịn vào hần, thanh âm cơ hồ thấp đến không thể nghe thấy: “Trầm thái y, làm phiền ngài đi thông báo cho Đoàn quý phi cùng Thụy vương phi. Các nàng đã được như nguyện ý.”

Trầm Mộc Vũ lộ ra một tia kinh ngạc rất khẽ, vẻ mặt hần chung quy cũng có một tia buông lỏng, hần vội vàng diu nàng vào trong phòng, dò xét mạch đập, một lát sau vui vẻ nói: “Thật tốt quá, hi mạch rất mạnh mẽ, rất hữu lực, đại hi phu nhân. Vi thần ngay lập tức đi thông báo cho Quý phi nương nương và Vương phi.”

Là đại hi sao?

Nàng bỗng nhiên một khắc lo sợ không yên, phần nhiều sót lại chính là bi thương, cốt nhục tương liên, hiện giờ nàng dĩ nhiên đã cảm nhận được đứa nhỏ trong bụng đang lớn dần, mười tháng hoài thai, ngày đó bảo nàng làm sao có thể dứt bỏ? Nghĩ rồi nàng vô về bụng, cắn chặt môi mà khẽ rơi lệ.

Mùa đông rét lạnh cuối cùng cũng qua đi, thời điểm hoa đào nở rộ cũng là lúc chim én bay tới xây tổ. Bên trong vương phủ những trang phục mùa đông trắng thuần được rút đi, thay vào đó là những bộ y phục mới màu lục, dương liễu mon mon ngập tràn đầy sân viện.

Từ sau khi nàng hoài thai Long Tiêu Đình một lần cũng không tới, chỉ cho Tiểu Tích ngày xưa từng hầu hạ nàng trở về chăm sóc cuộc sống hằng ngày của nàng. Đoàn quý phi cũng đến thăm nàng vài lần, tuy là trước kia luôn giữ vững tư thái cao ngạo nhưng những lần này khi bà nhìn thấy bụng nàng từ từ nhô lên, trên môi hiện lên ý cười nồng đậm. Chung quy lại đứa con này cùng Đoàn quý phi dù sao cũng là người thân cốt nhục tương liên, là đứa nhỏ của Long Tiêu Đình.

Một ngày lại một ngày qua đi.

Thời điểm cuối mùa xuân Trầm Mộc Vũ tuyệt đối nhận định đứa nhỏ trong bụng nàng chín phần chính là một nam hài tử.

Kể từ đó bên trong vương phủ giống như nổ tung, nơi nơi chốn chốn đều kết hoa đỏ rực, không khí vui mừng đi đến mọi ngõ ngách. Bên kia Hoàng đế cũng biết được, lúc này liên phái người ban thưởng rất nhiều trân bảo xiêm áo cơ hồ có thể xếp đầy một phòng.

Nàng ngơ ngác nhìn, vô số vàng bạc châu báu làm cho người ta phải lóa mắt. Chợt nàng đứng dậy đi tìm một chiếc hòm gỗ lim, bỏ tất cả phần thưởng của Hoàng đế vào hòm. Nàng mạnh mẽ đóng chiếc hòm lại, xoay người phân phó Tiểu Tích: “Nửa đêm ngươi thừa dịp không có ai đem chiếc hòm này thả xuống đáy hồ, nhớ kỹ phải treo thuyền ra giữa hồ thả xuống nơi sâu nhất, không được để ai phát hiện.”

Tiểu Tích ngăn người: “Phu nhân?”

Nàng nhú mày: “Đừng gọi ta là phu nhân, rất nhanh thôi sẽ không còn nữa. Mấy thứ đồ này trong Vương phủ ta cũng không muốn mang đi, vậy thì để cho chúng được chìm xuống đáy hồ. Vốn dĩ cũng không thuộc về ta, và lại ta cũng không hiếm lạ.”

Tiểu Tích trên mặt có chút khó xử” “Vấn đề nô tỳ gọi người là phu nhân được không, Tiểu Tích đã gọi thành thói quen... Trong lòng Tiểu Tích người mới là nữ chủ nhân duy nhất trong Thụy vương phủ. Phu nhân nếu như người muốn rời khỏi đây, tương lai có thể được sống yên phận, lưu lại chút tiền cũng tốt. Châu báu này có thể đủ cho phu nhân dùng cả đời. Dù sao người cùng Vương gia nếu đã vô duyên, phu nhân hà cớ phải như vậy.” Nói xong nàng nhẹ nhàng cầm lấy tay Sương Lan Nhi. Chẳng biết từ bao giờ nàng đã xem Sương Lan Nhi như tỷ tỷ của mình, sống ở trong Vương phủ nương tựa lẫn nhau.

Lời nói của Tiểu Tích chạm đúng vào nỗi lòng nàng, Sương Lan Nhi vẻ mặt không giấu nổi vẻ bi thương, lắc đầu cười khổ nói: “Tiểu Tích, sau này chỉ có ta một mình một người, ta có chân cũng có tay, lại biết một chút y thuật, có thể com no áo ấm là không thành vấn đề. Vẫn là sống tự dựa vào sức mình mới có thể có được một cuộc đời thư thái yên ổn. Bất kể thứ gì trong Vương phủ ta đều không muốn lấy dù chỉ một hào, cũng không muốn có liên quan gì nữa.”

Tiểu Tích nghe mà trong lòng quặn đau, chậm rãi rơi lệ: “Phu nhân, Tiểu Tích nguyện ý cùng đi với người. Chân trời góc bể, Tiểu Tích nguyện ý đi cùng người. Tiểu Tích nguyện ý hầu hạ phu nhân cả đời...” Nói đến cuối nàng đã nước mắt trào không thành tiếng.

Sương Lan Nhi nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai nàng, kéo tay nàng đặt lên trên bụng mình đã nhô lên rất cao, bên môi nở ra một nụ cười bi thương đau đớn, nàng cúi đầu nói: “Ngươi sờ xem, nó đang động kia. Ta làm mẫu thân mà không thể nó thứ gì, nếu như ngươi có thể ở lại Vương phủ thì hãy thay ta chăm sóc nó một chút. Chỉ vậy thôi ta cũng cảm thấy hạnh phúc lắm rồi.” Nó xong tất cả chưa xót bấy lâu như trào lên cổ họng, nàng quay mặt đi bức nước mắt chảy vào trong, một chữ một chữ nói: “Xem như ta cầu xin ngươi.” Mỗi từ thốt ra giống như dao nhọn cứa vào da thịt.

“Phu nhân...” Tiểu Tích khóc đến vô lực, quỳ rạp bên chân nàng khóc lớn: “Phu nhân xin yên tâm, Tiểu Tích cho dù phải dùng cả tính mạng cũng sẽ chiếu cố thật tốt tiểu thế tử.”

“Tiểu Tích, cảm ơn ngươi...”

Ngày ngày trôi qua, thời gian thoát cái đã là đầu thu.

Ban đêm một mình nằm trên giường, thời tiết khô nóng vẫn chưa lui đi dù mùa thu đã tới. Sương Lan Nhi còn cách ngày sinh hơn tháng nữa, oi bức nóng nực khiến nàng trần trọc khó ngủ. Tầng tầng lớp lớp những tâm sự đang dồn ép nàng tới đường cùng, nàng từ trên giường ngồi dậy, xoa bóp đôi chân phù thũng rồi nhẹ nhàng đi ra cửa phòng.

Ngoài cửa Tiểu Tích đang nằm ở bậc cầu thang ngủ say sưa.

Sương Lan Nhi mỉm cười, xoay người đi vào lấy một chiếc chăn mỏng đắp lên người nàng. Mấy ngày nay Tiểu Tịch đã rất vất vả, vừa phải để ý tất cả mọi sinh hoạt của nàng vừa phải nửa đêm trông coi nàng có một ngày thỉnh thoảng xuất hiện dấu hiệu sắp sinh, đương nhiên là vô cùng mệt mỏi.

Nàng chậm rãi bước đi thong thả ra khỏi Túy viên, tối nay nàng đột nhiên rất muốn đi ra ngoài dạo bộ một chút.

Nghe nói nhiều ngày này Long Tiêu Đình cùng hoàng tộc đi ra ngoài săn bắn, không có ở trong vương phủ. Dù sao hắn ở đây cũng được mà không ở đây cũng được, đối với nàng mà nói cũng không có gì khác biệt. Bởi lẽ hắn sẽ không đặt chân tới Túy viên này nữa, nàng cũng không nguyện thấy hắn, nếu hắn ở trong phủ nàng lại không dám đi lại xung quanh tránh phải lúng túng khó xử khi gặp nhau.

Trên bầu trời lúc này ánh trăng đầy thê lương, những cành lá dù xum xuê hay sơ sác cũng đều khiến ánh sáng chiếu xuống như vỡ vụn.

Gió thổi bay mái tóc nàng, rất xa còn có tiếng côn trùng kêu vang, âm thanh nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt ngày càng hốc hác của nàng. Di chuyển trong đêm tối, nàng lặng lẽ đi qua cây cầu nhỏ tới phía lãnh hồ, trên mặt nước ánh trăng phù phiếm phản xạ trong tia sáng quang mang. Bờ hồ cỏ lau um tùm tươi tốt, dưới ánh trăng như tuyết như ngân càng tạo cảm giác mênh mông.

Nàng ngẩng đầu trông cảnh liễu lay động. Ngoảnh đi ngoảnh lại một năm trôi vào quá khứ, giờ lại đã là đầu thu. Liễu càng lúc càng xanh, giữ bó cái đa sầu đa cảm giữa tiết trời dịu mát.

Nàng bỗng nhiên mất phương hướng khóc gào lên, cho dù là gào thét nàng vẫn phải áp chế chính mình để nó trở thành tiếng nước nở đứt quãng rồi nhỏ vụn tan vào trong gió. Nàng không muốn khóc trước mặt Tiểu Tịch, không muốn để Tiểu Tịch thấy nàng mà lo lắng, chỉ có tại đây không có một ai nàng mới lặng lẽ khóc.

Tay nàng phủ lên bụng, gần đây nó rất thường xuyên máy thai, thỉnh thoảng còn đá nàng một cái, nàng có thể mò được vị trí đầu của con, thậm chí có một lần nàng đụng vào chiếc chân nhỏ của nó, nó liền bướng bỉnh đá tay nàng đặt sang một bên.

Đây là máu mủ ruột thịt của nàng, làm sao có thể dứt bỏ được đây... Nàng chỉ có thể để cho tất cả nước mắt trong đêm này hãy chảy cho đến cạn khô, thời điểm rồi đi, nàng tuyệt đối không cho phép mình lại chảy một giọt nước mắt nào trước mặt Thu Đoan Trà cùng Thu Khả Ngâm nữa. Đó là chút sĩ diện cuối cùng của nàng, tuyệt đối không thể để ai chà đạp lên, đó cũng là một tia tôn nghiêm cuối cùng còn tồn tại ở nàng.

Ban đêm nơi này có chút se lạnh, nàng đem tất cả bị thương thả ra, quần áo bị lệ làm cho ướt nhòe cùng lạnh lẽo.

Ánh trăng từ đụn mây dày đặc lộ diện, lại buông sắc xuống mảnh nước lặng tái nhợt.

Nàng cứ như vậy nhìn lên trời cao, từ khoảng không màu đen vô tận ngóng trông phương đông hé ra một tia sáng nhỏ mà không biết mệt mỏi. Trái tim nàng từ đau đớn kịch liệt chậm rãi hóa thành tro tàn vắng lặng. Sĩ nhục cùng thống khổ khắc sâu như vậy đã biến lòng nàng tan thành từng sợi tơ, vĩnh viễn không thể nối lại được.

Sau khi khóc xong, khóe mắt nàng đã khô cạn đến đau đớn. Thật lâu sau, trong màn đêm yên tĩnh, nàng nhẹ nhàng lau đi chút lệ còn đọng lại bên khóe mắt.

Đang chuẩn bị xoay người đột nhiên phía sau truyền đến thanh âm tiếng nước gọn sóng, giống như khơi dậy từ địa ngục quỷ mị: “Lan nhi muội muội, sáng sớm như vậy muội đến đây làm gì vậy?”

Kia thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng như băng tuyết lại mang theo ý cười đầy nguy hiểm, đúng là Thu Khả Ngâm.

Sương Lan Nhi chợt biến sắc, vội vàng xoay người, Thu Khả Ngâm hiềm thấy lại diễm lệ như vậy, trên đầu cài đầy châu ngọc là lướt. Trong lòng nàng đột nhiên có dự cảm không tốt, nàng lui về phía sau từng bước, trấn định đáp lại: “Vương phi cũng dậy thật sớm, ta chỉ là tùy tiện đi qua đây mà thôi.”

Thu Khả Ngâm trên mặt vẫn luôn giữ tia cười uyển chuyển như vậy, nàng làm bộ cúi đầu nhìn bụng nhô ra của Sương Lan Nhi, trong đôi mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, khi nàng nói nghiêm nhiên còn mang theo sự lạnh lùng lãnh khốc: “Lan nhi muội muội, thai nhi gần chín tháng hẳn đã rất ổn định, ta nghĩ đi ra sớm một chút cũng không thành vấn đề.”

“Ngươi... có ý gì?” Sương Lan Nhi chưa từng nhìn thấy qua biểu tình ngoan độc biểu lộ rõ ràng đến như vậy trên mặt Thu Khả Ngâm, nàng không khỏi nổi lên một trận kinh hãi.

Thu Khả Ngâm ngửa đầu cười lớn, nàng đột nhiên vươn tay lên trước dùng sức đẩy.

Sương Lan Nhi lúc này thân thể nặng nề, khó có thể giữ vững thăng bằng, mà người sắp sinh làm sao có thể chống lại lực đạo mạnh mẽ như thế? Nàng lao đảo từng bước, cuối cùng không thể đứng vững liền ngã xuống lãnh hồ. Chỉ trong chớp mắt, nước lạnh như băng từ tứ phương tám hướng ập lấy nàng, hoàn toàn nhấn chìm nàng xuống. Lực đẩy mạnh cùng nước lạnh đánh úp kích thích khiến toàn thân nàng co rút, nàng cảm thấy bụng bắt đầu run lên, eo đau đến không thể chịu nổi, với thân thể nặng trĩu này nàng giờ cũng vô phương tự cứu.

Ngay trước khi rơi xuống nàng còn liếc mắt nhìn thấy bên môi Thu Khả Ngâm vẫn luôn duy trì bộ dạng cười đắc ý mà tàn bạo.

Một khắc kia nàng chợt hiểu. Thì ra bọn họ còn muốn mạng của nàng.

Thu Khả Ngâm thần nhiên nhìn mặt nước, chỉ khi thấy Sương Lan Nhi giống như đóa hoa tàn đang dần chìm xuống đáy hồ. Nàng vỗ nhẹ hai tay, thờ dãi

nói: “Sát mầu đoạt tử, như thế này mới sạch sẽ lưu loát. Bác, người lần này còn chưa đủ ngoan độc đâu. Ha ha.”

Sau trận cười thur thái nàng đột nhiên giả trang thành bộ dạng hoảng sợ vạn phần, nàng lập tức hô to: “Không hay rồi! Lan phu nhân rơi xuống nước, người đâu! Mau tới!”

Lúc đó mặt trời đã hơi nhú lên, giữa mặt hồ trong suốt nhộn nhạo xuất hiện vô số ánh dương nhỏ làm cho người ra cảm thấy hư ảo.

Bên trong vương phủ, bởi vì tiếng hét của Thu Khả Ngâm mà lâm vào hỗn loạn. Thu Khả Ngâm nhìn thấy người tới cứu lúc này mới nhảy vào lãnh hồ, liều mạng hướng tới phía Sương Lan Nhi giả bộ tới cứu nàng.

“Vương phi, không thể được.”

“Bùm”, “bùm”, những bọt nước trắng xóa bắn lên trên không trung, dưới ánh sáng mặt trời hóa thành muôn vàn những viên pha lê trong suốt rục rờ.

Lạc công công đứng ở cạnh hồ lo lắng thấy hạ nhân cứu Vương phi cùng Lan phu nhân lên bờ lúc này mới dám thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Một tiếng hét lên làm chấn động mọi người xung quanh, không biết là ai hô lớn: “Trời đất, Lan phu nhân dưới thân đều là máu... nàng phải sinh rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Càng xa càng tốt

Thu Khả Ngâm không để ý toàn thân ướt đầm, nàng liều mạng phủ phục xuống người Sương Lan Nhi, miệng không ngừng quan tâm lo lắng kêu lên: “Nhanh đi thỉnh Trầm thái y, nếu Lan phu nhân xảy ra chuyện gì bốn vương phi tuyệt đối không tha cho các người.” Thời điểm tiếp cận gần Sương Lan Nhi, Thu Khả Ngâm cúi đầu lặng lẽ nói khẽ vào tai nàng: “Người phải cố chống đỡ nga.”

Sương Lan Nhi hận cơ hồ muốn phun máu, chỉ muốn hất tay nàng ra nhưng bụng đau đến không chịu nổi, thân thể nàng như muốn nứt ra thành từng mảnh. Mồ hôi nàng không ngừng túa ra mà rơi xuống như những hạt trân châu, ý thức của nàng cũng càng lúc càng mơ hồ. Lúc này gió thu lạnh buốt như sương kích thích khiến nàng tóc gáy dựng thẳng đứng, thân thể run lên bần bật. Đau đớn kịch liệt như chẻ vòng sắt một vòng lại một vòng siết chặt lấy nàng, tay nàng yếu ớt buông xuống, ngất đi.

Thời điểm Trầm Mộc Vũ đến, Sương Lan Nhi đã rơi vào hôn mê được người đưa về nằm trên giường trong Tủy viên.

Tình trạng như vậy khiến hần hoảng sợ, vội vàng tiến đến vạch áo ngủ bằng gấm của nàng lên, chỉnh lại tấm đệm màu trắng giờ đã bị nhuộm đỏ bởi máu, gió lạnh từ song cửa sổ lùa vào, hần chỉ cảm thấy cả người đều bị cái lạnh đông cứng lại, nhin không được run rẩy một chút.

Sắc mặt nàng giống như hoa tuyết trong suốt tái nhợt, như một đóa hoa tàn bị gột rửa bởi nước mắt mùa thu, trong giây lát liền bị cuốn trôi đi.

“Tại sao có thể như vậy?” Thân là thái y, cho dù bệnh tình của bệnh nhân có trầm trọng đến đâu hần cũng không cho phép mình được kinh ngạc quá lâu, hần vội vàng tiến lên bắt mạch, miệng không ngừng thúc giục: “Mau mau, nhanh đi lấy nhân sâm tới đây, cả canh thập toàn mang đến để phu nhân bảo trợ tinh khí.”

Lúc này trong vương phủ sớm đã cho mời bà đỡ đẻ, chuẩn bị nước ấm, cũng đem tất cả mọi thứ chuẩn bị thật tốt. Bà đỡ đã hơn năm mươi tuổi, nghiêm nhiên chính là người có kinh nghiệm nhất thành Thượng Dương này. Nàng nhìn Sương Lan Nhi mà cũng không nhận được chảy mồ hôi lạnh: “Vị thái y này, phu nhân nếu như bất tỉnh, đứa nhỏ phải làm thế nào mới có thể sinh ra. Không thể chậm trễ được nữa, nước ối đã chảy ra rồi, lại nhiều máu như vậy. Ta sợ không giữ được đứa trẻ...”

Đoan quý phi vừa đi vào Tủy viên thì nghe được những lời này, lập tức giơ tay lên tát nàng một bạt tai, thanh âm thanh thúy vang lên chấn động toàn bộ những người đang có mặt.

Đoan quý phi trừng mắt lạnh lùng, giận giữ nói: “Đây đường đường chính là tiểu thể tử của Thụy vương phủ, ai dạy người ăn nói không sạch sẽ như vậy! Hôm nay thế tử mà xảy ra chuyện gì tất cả các người đều phải chôn cùng! Một người cũng đừng hòng chạy thoát! Lạc công công, đây rốt cục là chuyện gì?”

Đoan quý phi xuống tay rất nặng, trên mặt bà đỡ lập tức xuất hiện năm ngón tay đỏ tươi, khóe môi cũng chảy xuống một chút máu. Không dám nhiều lời, nàng vội vàng lui sang một bên, khiếp nhược đứng đó.

Lạc công công nhanh chân tiến lên đáp lời: “Hôm nay Lan phu nhân vô ý trượt chân rơi xuống lãnh hồ, lúc này mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Đoan quý phi lạnh mắt nhìn Lạc công công, ánh mắt xuyên thấu nhìn thẳng vào Thu Khả Ngâm đứng phía sau: “Để bản cung biết được ai dám lấy an nguy của thế tử ra làm trò đùa, nhất định không tha.”

Thu Khả Ngâm nghe xong, sắc mặt trong nháy mắt liền cứng nhắc, nàng vội vàng cười cười, lôi kéo cánh tay Thu Đoan Trà: “Bác, tạm thời đừng nói những lời này. Chúng ta mau tới nhìn Lan nhi muội muội một chút. Sinh con vốn là cửa ải khó khăn nhất của một nữ tử.”

Bên này Đoan quý phi đích thân tới, còn Trầm thái y đã chuẩn bị xong chén thuốc, hẩn dẫn Tiểu Tịch cho Sương Lan Nhi uống hết.

Tiểu Tịch lúc này hoảng sợ không hề nhẹ, vừa khóc vừa cho Sương Lan Nhi uống hết bát được, trong lòng hoang mang lo sợ.

Nhưng chỉ là thuốc được dù bón bao nhiêu thì người trên giường vẫn không một tia động tĩnh, sắc mặt vẫn tái nhợt mỏng manh như một sợi chỉ.

Bà đỡ sốt ruột đi đi lại lại không ngừng, xiêm y đều đã ướt đầm mồ hôi, nếu không bảo hộ tốt thế tử, chi sợ nàng không còn cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai. Đột nhiên nàng bất chấp không màng thứ gì, thẳng tắp quỳ trên mặt đất, liên tục đập đầu nói: “Quý phi nương nương, tình huống nguy cấp, có câu lão nô không thể không nói cho nương nương, hiện tại nếu muốn giữ thai nhi thì phải giải phẫu lấy đứa trẻ ra, như vậy may ra còn có hy vọng, nếu chờ phu nhân tỉnh lại mới sinh chỉ sợ hài tử sẽ gặp nguy hiểm.”

Ngụ ý của bà đỡ chính là đề nghị Đoan quý phi bỏ qua tính mạng người mẹ là thượng sách bảo vệ đứa con.

Thu Khả Ngâm ngẫm nghĩ một nụ cười sâu xa khó hiểu, nàng nhẹ nhàng kéo vạt áo Thu Đoan Trà, cúi đầu nói: “Bác, người mau quyết định. Vương gia còn đang đi săn bắn, chi sợ nhất thời không thể trở lại.” Nói xong, trong lòng nàng cười lạnh, đây chính là kết quả mà nàng mong muốn. Chờ Long Đình trở về, lúc đó Sương Lan Nhi cũng chỉ là một khối thi thể lạnh lẽo.

“Chuyện này...” Thu Đoan Trà thực ra có chút do dự. “Nếu như ngày sau Đình Nhi biết được, khó có thể nói hấn sẽ không oán hận ta. Hấn luôn tự mình có chủ trương.”

“Bác, nhưng thời gian không thể chờ đợi, người xem Lan nhi muội muội vẫn đang hôn mê, chúng ta phải làm sao? Không thể nào đợi hỏi ý kiến Tiêu Đình được. Đến lúc đó không biết sẽ xảy ra chuyện gì.” Thu Khả Ngâm lại nói.

“Được, để bản cung cẩn thận suy nghĩ lại.” Thu Đoan Trà trầm tư trong chốc lát.

Lúc này Trầm Mộc Vũ trong lòng tự nhủ nếu như Sương Lan Nhi không tỉnh lại, Đoan quý phi nhất định lựa chọn vứt bỏ nàng, hấn gấp đến độ trên trán túa ra không biết bao nhiêu mồ hôi, vội vàng cầm bạc hà hun trên lửa rồi đặt trên mũi Sương Lan Nhi.

Canh nhân sầm một lần lại một lần được dẫn xuống cổ họng nàng, hơn nữa bạc hà hun khói xông lên mũi không ngừng kích thích. Ý thức nàng mơ hồ hỗn độn dần dần thanh tỉnh lại, từ cổ họng nàng kêu lên một tiếng khàn khàn nhỏ nhẹ.

Đoan quý phi đang lo lắng trước ý nghĩ từ bỏ mạng sống của Sương Lan Nhi, vừa muốn mở miệng ra quyết định thì Trầm Mộc Vũ đã hô lớn: “Lan phu nhân tỉnh, Lan phu nhân tỉnh, mau mang canh trợ sản đến đây!” Ngay sau đó hấn tiến đến trước mặt Đoan quý phi hành lễ, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Quý phi nương nương, phòng sinh huyết tinh không sạch sẽ, không bằng nương nương tạm tránh sang phòng ngoài một lát chờ đợi tin lành?”

Đoan quý phi nhìn Sương Lan Nhi nằm trên giường nhẹ gật đầu, nàng nhíu mày liếc nhìn Thu Khả Ngâm một cái rồi bước ra khỏi phòng.

Sương Lan Nhi tâm lực mệt mỏi, ý thức muốn sống thủy chung đã giúp nàng chống đỡ, bụng nàng không ngừng càng lúc càng trĩu xuống, nàng dùng sức, lại dùng lực...

Thời gian chậm rãi qua đi, đau bụng để một lần lại một lần đánh úp, nàng liều chết dùng sức lực, cả thân thể xương cốt đau như muốn vỡ ra, cả người giống như nghe thấy những tiếng rắc rắc gãy rời. Nàng đau đến cơ hồ muốn chết ngất, mười ngón tay nắm chặt tấm chăn lót phía dưới đến nỗi trắng bệch.

“Lại lấy thêm canh trợ sản đến đây.” Trầm Mộc Vũ lạnh giọng phản phó, chờ một chút hấn nhìn thấy bà đỡ đã đi xa lúc này mới dám ghé sát bên tai Sương Lan Nhi nói: “Các nàng đều không có ở đây, ta chỉ hỏi người, nếu như có gì bất trắc xảy ra, phu nhân nhất định phải tự bảo trụ mình được chứ?”

Sương Lan Nhi bắt lấy vạt áo của hấn, hơi thở hỗn hển đứt quãng: “Không sao đâu. Trong chiếc tủ gỗ tử đàn của ta, ngăn kéo thứ hai... bên trong có một hộp kim khâu... Ngươi hãy làm như lời ta nói!”

Trầm Mộc Vũ sắc mặt khê biến, thoáng chốc liền trắng bệch: “Ngươi muốn khai mở huyết tự lực? Không được, cái này rất nguy hiểm.”

Nàng găt gao dùng móng tay chế trụ cánh tay hấn: “Nghe ta, ta không muốn chết, đứa nhỏ cũng không thể xảy ra chuyện. Ngươi nhanh đi, ta chắc chắn.” Nàng dùng sức đẩy hấn, cả người trong nháy mắt mềm xuống, nằm trên giường thờ đốc không thôi. Đó là lòng tin duy nhất của nàng bây giờ, nàng không thể chết được, tuyệt đối không thể.

Trầm Mộc Vũ bất đắc dĩ phải theo lời nàng đi lấy kim khâu.

Hơi thở Sương Lan Nhi càng lúc càng dồn dập, nàng cơ hồ phải cắn nát môi mình mới có thể tỉnh táo nói: “Châm thứ nhất, phong tri hữu huyết, tiếp theo là liên tuyền huyết, tinh minh huyết, khúc sai huyết,... Cuối cùng, thiên đình huyết.”

Cây kim cuối cùng trong tay Trầm Mộc Vũ hạ xuống, Sương Lan Nhi tê tái hét lên một tiếng thật dài, giống như trong cơ thể nàng đột nhiên có một

nguồn sức mạnh này mằm, nhất thời trong phòng tràn ngập mùi máu tanh xua đi không hết.

Trầm Mộc vũ trong lòng khấn nguyện, không tự giác mà đứng lên, bàn tay nắm chặt hai nắm đấm, cơ hồ cảm giác chính mình cũng đang bắt động như một tảng đá.

Đột nhiên, bên tai truyền đến tiếng trẻ con khóc mòng manh. Thanh âm ấy càng lúc càng to, giống như tứ hải bát hoang bỗng nhiên nhìn thấy ánh mặt trời mới mọc, nháy mắt chiếu sáng sự chờ đợi đằng đằng trong vô vọng.

Bà đỡ tiến đến ôm lấy đứa nhỏ, không nhìn được mà khóc vui sướng: “Sinh rồi, cuối cùng cũng sinh rồi, là thể tử, là thể tử!” Tảng đá lớn trong lòng rốt cùng cũng chịu hạ xuống. Phải biết rằng tánh mạng của nàng đều bị trói buộc trên người đứa nhỏ này. Nàng vội vàng bọc đứa nhỏ lại, cũng là người đầu tiên chạy đến chỗ Đoàn quý phi kể công.

Sức cùng lực kiệt, Surong Lan nhi dĩ nhiên đã hao hết hết toàn bộ khí lực, nàng giống như chìm vào một giấc mộng đen tối, hai mắt mơ to vô lực. Nàng biết nàng còn sống, nàng sẽ không chết, nàng chỉ là nghỉ muốn nghỉ ngơi một chút, chỉ một chút thôi sẽ ổn.

Chậm rãi nhắm mắt lại, sùnn nhan tái nhợt của nàng dưới ánh nến càng thêm trong suốt tựa như ngọc, không giảm một chút mây may mềm mại cùng lạnh lẽo.

Trầm Mộc Vũ thở dài một tiếng, tự tay kéo chăn lên đắp kín người nàng rồi phân phó Tiểu Tích lưu lại giúp nàng thay y phục cùng thăm trái giường.

Hắn yên lặng đi ra khỏi Túy viên, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại. Khi cánh cửa khép lại chỉ trong cái chớp mắt, hắn vọng nhìn thân ảnh xa xa đang nằm trên giường biến mất, trong lòng không khỏi thâm xúc động. lúc này nàng mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi, chỉ là chờ đến lúc tỉnh lại cũng là lúc không biết sẽ phải đối diện với chuyện tàn nhẫn đến chừng nào.

Giống như đã trải qua một thời gian dài tựa một thế kỷ, Surong Lan Nhi miễn cưỡng mở mắt. Linh hồn nàng dường như đã có được tự do trong nháy mắt, ánh sáng nền chói lọi làm nàng nhìn mà có chút đau, hai tròng mắt nhúu lại, theo bản năng muốn giơ tay lên chắn trước mặt, nào ngờ lúc này lại nghe được tiếng nói uy nghiêm lạnh như băng đầy uy nghiêm.

“Người cuối cùng cũng tỉnh, làm cho bản cung phải đợi người cũng khá lâu.”

Chính là thanh âm của Đoàn quý phi, lạnh lùng tàn ác khiến kẻ khác nghe thấy mà dựng cả tóc gáy.

Tầm mắt lúc này mơ hồ lay động, nàng cố hết sức mới có thể nhìn rõ, là hai người Thu Đoàn trà cùng Thu Khả Ngâm đang đứng trước mặt, trừ hai người này không còn bất cứ ai khác trong phòng, lại nghĩ đến Tiểu Tích chắc hẳn cũng đã bị các nàng khống chế.

Nàng thoát chết sau sinh đẻ, sức cùng lực kiệt, chỉ có thể vô lực nằm trên giường.

Một chén nước đen ngòm đặt ngay trước mặt nàng, mùi ngai ngái khiến nàng buồn nôn.

“Đây là thuốc tuyệt dục.” Thu Khả Ngâm thân nhiên nói.

Nàng kinh hãi: “Vì sao?”

“Vương phi thân thể yếu đuối không thể sinh con. Bản cung sẽ chiếu theo ước định đặc xá cho huynh trưởng của người nhưng sau khi sinh hạ đứa nhỏ người không được đến nhìn nó dù chỉ một lần, lập tức rời khỏi thành Thượng Dương, vĩnh viễn không được trở lại. Vương phủ cho phép người rời đi đã là đại ân lớn nhưng đường đường là tiểu thể tử của Thụy vương phủ, tuyệt nhiên không cho phép có đệ đệ hay muội muội chảy trong thân thể dòng máu ti tiện. Cho nên người phải uống hết chén thuốc này.”

Người nói không thể nghi ngờ chính là Đoàn quý phi. Bởi ngoài nàng ra còn ai có thể đem chuyện tàn nhẫn như vậy nói ra mà có thể đường hoàng lại nghiêm túc vậy. Cũng chỉ có Đoàn quý phi cho dù kia là ly rượu độc cũng xem như đó là một loại ban ân cho người khác.

“Khi nào ta được đi?” Thanh âm của nàng có chút đáng chất.

“Hiện tại uống xong chén dục này người có thể rời đi, xe ngựa đang đậu ở trước cửa chờ người.” Thu Khả Ngâm lạnh lùng nói. Nàng lặng yên khoanh tay trước ngực, bàn tay trong ống tay áo gắt gao nắm chặt, trong lòng nàng vẫn luôn không cam lòng, không thể tưởng tượng được Surong Lan Nhi mạng lại lớn đến vậy, thế nhưng... Bất quá chỉ cần nàng uống hết chén thuốc kia mặc dù còn sống cũng chỉ là phế nhân.

“Nhanh lên, trời sắp sáng rồi.” Đoàn quý phi vẻ mặt không kiên nhẫn, thúc giục nói.

Nước thuốc đen sánh gần ngay trước mặt, chiếc bát màu bạch ngọc cùng thứ màu khùng khiếp này hai nửa đối lập rõ ràng. Màu đen kia giống như ngọn gió hung hăng đâm vào mắt nàng. Tuyệt dục! Bọn họ quả nhiên là ngoan độc.

Surong Lan Nhi tâm tình gào thét, nàng bung bát thuốc lên một hơi uống hết sạch, nàng uống quá nhanh, nước thuốc không kịp trôi xuống cơ hồ muốn nôn mửa ra ngoài, nàng chịu đựng cảm giác ghê tởm cuộn trào trong dạ dày như sông cuộn biển dâng, phiên giang đảo hải.

Hết rồi, thiên hạ to lớn, chỉ cần nàng tự do, còn cái gì có thể lưu tâm nữa? Tất cả những gì hôm nay rồi cả quá khứ, hãy xem như một giấc mơ theo dòng nước trôi đi, hóa thành một dòng sương tuyết trắng xóa. Tất cả chỉ là mây bay gió thổi mà thôi.

Choang một tiếng, nàng đem chiếc bát bạch ngọc kia hung hăng ném xuống mặt đất.

Mặt nàng dưới ánh nến mỏng manh càng trở nên mơ hồ không rõ, đột nhiên nàng hướng về Thu Khả Ngâm nói từng chữ từng chữ một, thanh âm giống như gió mát vật vờ trên mặt nước rồi khẽ chạm vào những tầng băng trôi nổi: “Thu Khả Ngâm, ngươi nghe cho rõ! Thiên đạo luân hồi, báo ứng khó thoát. Oan có đầu nợ có chủ. Nợ vẫn còn, hy vọng ngươi tuân thủ lời hứa hẹn, bằng không, ta nhất định sẽ tới đòi lại!”

Về mặt tàn nhẫn, mâu thuẫn âm lãnh, khí thế bức người khiến cho Thu Khả Ngâm không kim được mà co người lại, sau lưng chợt thấy rét run. Nàng cố gắng trấn định muốn phản bác vài câu nhưng lời vừa đến miệng lại bị ánh mắt sắc bén của Sương Lan Nhi quét tới mà không nói lên lời.

Một khắc kia khi Sương Lan Nhi cùng Thu Khả Ngâm giằng co, trong lòng Thu Đoan Trà chợt nảy lên mãnh liệt, giống như đoán trước được tương lai nhất định có ngày sẽ phát sinh ra chuyện lớn.

Sương Lan Nhi không dời mắt khỏi hai người đó, nàng gầy dựa từ trên giường đứng lên, phủ thêm một kiện ngoại sam che đi thân thể gầy yếu mệt mỏi.

Thời điểm nàng lao đảo đi ra khỏi Vương phủ cũng là lúc mưa dài rả rích.

Tiết trời sáng sớm lạnh lẽo bất ngờ tập kích thân thể không kịp phòng thủ của nàng khiến nàng càng thêm hư nhược.

Lúc này mưa kéo xuống giống như những giọt lệ chậm rãi dừng lại trên mặt nàng cũng như trên người nàng. Không khí lạnh như vậy hoàn toàn đóng băng thân thể nàng cũng như đóng băng toàn bộ trái tim đã quá mệt mỏi.

Nàng từng bước đi về phía trước, nàng đi không nhanh bởi vì hai chân vô lực, dưới thân máu huyết vẫn không ngừng chảy.

Cuối cùng cũng rời khỏi vương phủ, nàng leo lên xe ngựa, khi buông bức rèm xuống, nàng còn ngoái đầu nhìn lại xa xa trong bức màn mưa giăng kín ảm ảm bên trong là Thụy vương phủ với những sân viện tĩnh xảo, tầng tầng lớp lớp xa dần, hai cánh cửa lạnh lẽo vô tình đóng lại, cuối cùng chỉ còn mơ hồ nhìn thấy những ánh đèn lập lờ từ những chiếc đèn lồng đưa đưa trong gió lạnh.

Vó ngựa chạy chậm chậm, hết thảy đều dần dần mơ hồ, dần dần rời xa...

“Phi” tiếng roi ngựa hung hăng quật xuống. Mã tề rền vang cùng tiếng chuông lanh lảnh vang lên giống như mặt nước bỗng bị hòn đá ném xuống làm kinh động, tầng tầng lớp lớp sóng rợn, nhộn nhạo dập dềnh.

Dãy núi ẩn hiện, những tiếng vó ngựa phá tan màn đêm tĩnh lặng.

Long Tiêu Đình từ trong núi một đường phóng ngựa lao về như điện cuồng, ngực hấn một tầng lại một tầng mồ hôi túa ra, hai mắt dần trở nên âm u trầm xuống. Có một loại sợ hãi đang len lỏi chiếm cứ toàn bộ trái tim hắn. Hắn phóng ngựa phá tan dòng suối nhỏ, xuyên qua thác cao, mặc cho dòng nước bắn tung tóe làm ướt mái tóc dài.

Tia nắng mai ẩn hiện rồi lại chìm xuống bởi mưa phùn bao phủ, dãy núi mờ lung cũng dần chìm vào sương mù huyền ảo mà mờ mịt.

Mưa, càng lúc càng lớn, lạnh buốt nhưng dường như không can hệ với hắn. Hắn hoàn toàn không để ý, thẳng hướng Vương phủ mà phóng tới, cuối cùng sáng sớm cũng về tới nơi. Xuống ngựa hắn liền chạy thẳng đến Túy viên nhưng thời điểm cửa bị đẩy ra, hắn là nhìn thấy căn phòng trống rỗng ngoài ý muốn, nhìn lại thì thấy Thu Khả Ngâm đang ngồi trên giường, trong ngực ôm lấy một bọc tã lót hồng gấm nhỏ nhỏ.

Thu Khả Ngâm thấy hắn cả người bị mưa làm cho ướt sũng, hiển nhiên là vội vàng chạy về, sắc mặt nàng cứng đờ bất động thanh sắc, nàng bé đưa bé tiến lên, dịu dàng nói: “Tiêu Đình chàng xem, tiểu thể từ bình an vô sự. Vú nuôi vừa mới cho nó bú, nó đang ngủ say.”

Hắn không buồn nhìn nàng, lạnh giọng nói: “Nàng đâu?”

“Nàng?” Thu Khả Ngâm làm bộ ngẩn người, chợt nói: “Bác đã cho nàng một tờ tuyệt bút, hiện tại nàng đã đi rồi.” Nói xong nàng chỉ vào ngăn tủ trống trơn: “Chàng xem, ngay cả phần thưởng Hoàng thượng ban thưởng nàng cũng đều đem đi hết, một chút cũng không để lại.”

Long Tiêu Đình thần sắc trong nháy mắt xẹt qua một tia tối tăm, kim chế tức giận nói: “Đi bao lâu rồi?”

“Sợ là đã đến bến đò rồi.” Thu Khả Ngâm đáp.

Long Tiêu Đình một phen đoạt lấy đứa nhỏ trong ngực nàng, xoay người chạy vào trong mưa, tay áo dài vung lên bao lấy tấm tã lót nhỏ rồi hướng thẳng về phía cổng, mũi chân nhảy lên trong nháy mắt đã yên vị trên lưng ngựa, hắn quát roi thúc ngựa rời đi.

“Tiêu Đình, Tiêu Đình, chàng làm gì vậy?” Thu Khả Ngâm không thể đuổi kịp cước bộ của hắn, thời điểm nàng chạy đến cổng hắn đã đi rất xa, trong nháy mắt liền biến mất dạng. Nhìn phương hướng kia chắc chắn là đi tới bến đò.

“Tiêu Đình!” Nàng cắn phần hết lên, hết thảy đều không có cách nào, nàng chỉ biết hung hăng đâm vào ngực mình. Nàng hiểu, bách túc chi trùng từ nhi bất cương, chỉ cần Sương Lan Nhi còn sống vĩnh viễn đều là mối họa.

Long Tiêu Đình một đường chạy như thực mạng.

Chợt phía chân trời tiếng sấm rền vang, mưa to ào ào trút xuống, trên mặt đất vô số những bọt nước bắn lên tạo thành sương mù trắng xóa. Hắn cuộn hài

tử trong ngực mà cười ngửa chạy đi, bao phủ lấy đứa nhỏ không để cho nó dính một chút mưa nào.

Cách đó không xa hình như có tiếng sông nước thao thao không ngừng giống như ở ngay bên tai, gần, càng gần, ngay tại trước mắt.

Hắn đột nhiên nhảy lên, phi thân về phía trước thật nhanh hướng về phía bên đò. Trong ngực hài tử như cảm nhận được hơi thở không bình thường, nó chợt bừng tỉnh, bất giác khóc lớn.

Tiếng khóc bén nhọn như vậy giống như thanh âm mưa lớn phá trời phá đất mạnh mẽ úp xuống, vang tới cả nơi cách đó rất xa.

Sương Lan Nhi vốn đã lên thuyền chuẩn bị đi về phía nam, mẫu tử liên tâm, nàng giống như vừa nghe thấy âm thanh gì đó, gấp gáp quay đầu lại.

Nàng nhìn thấy Long Tiêu Đình đang đứng gần bờ, cầm bảo uớt đắm trong mưa, tóc dài của hắn rối tung, giống như vừa lao xuống nước, trán lấm tấm những giọt nước nhỏ li ti.

Nàng cơ hồ kích động muốn hét lên, nhìn cả người hắn chật vật hẳn là suốt đêm từ rừng núi thâm sơn gấp gáp trở về, cả người hắn ướt đẫm, tuấn nhan suy sụp bụi bặm, mặt mày trong lúc đó trầm xuống cực điểm, không có một điểm nào không rõ ràng là hắn xác thực thực ngửa chạy suốt cả một đêm.

Lúc này càng lúc càng nhiều người chen chúc ở bến đò để đi lên thuyền, Long Tiêu Đình dùng sức gạt đám người ra đi đến.

Bốn mắt cùng nhìn.

Giờ khắc này...

Hắn nhìn dung nhan tái nhợt của nàng.

Nàng nhìn khuôn mặt mơ hồ tối tăm của hắn.

Ánh mắt hắn lúc này có chút nhu hòa có chút lạnh lẽo, giống như năm tháng bất định.

Trong một mảnh ồn ào, nàng nghe thấy hắn lớn tiếng nói: “Lan Nhi, ngươi còn có tâm nguyện gì nữa không?”

Nàng kéo chặt cổ áo ngăn lại trận gió thu lạnh lẽo, một tay nắm chặt tán ô, ánh mắt bình tĩnh cơ hồ không có chút cảm xúc: “Ta chỉ hy vọng Vương gia có thể tuân thủ ước hẹn.”

Hai mắt hắn trợn lên, trong đó chất chứa một nỗi khổ riêng không nói lên lời, hắn cười lạnh, trong nụ cười ấy có nản lòng thoái trí, có tâm tình muốn gần gũi đến hỗn loạn. Hắn đã nghĩ nàng sẽ muốn ở lại.

Hai ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng đẩy ra lớp tóc lót đang ôm trong ngực, hắn xoa khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng. Khuôn mặt này, hình dáng này, cơ hồ vô cùng giống Sương Lan Nhi, thật sự là cực kỳ giống.

Hắn im lặng trong chốc lát, sắc mặt dịu đi một chút, nói: “Lan nhi, ngươi có muốn nhìn con một chút không. Ngươi nghe xem, nó đang khóc. Ngươi rời khỏi thuyền đi, có muốn hay không ôm nó một cái?”

Tiếng khóc tê tâm phế liệt truyền vào tai nàng, một khắc kia lòng nàng gắt gao thắt chặt lại, nước mưa lạnh lẽo chảy xuống gáy nàng, đáy lòng cũng theo đó mà dâng lên một mảnh hoang vắng chết chóc.

Muốn nhìn con một chút hay không?

Nàng không muốn nhìn thấy con sao? Sinh hạ nó nàng còn chưa từng liếc mắt xem nó một cái, đó là hài tử của nàng, nàng làm sao từ bỏ... Chỉ là nếu như nàng gần mình liếc mắt một cái thôi chỉ sợ nàng sẽ không thể đi được nữa, nàng sẽ luyến tiếc rời đi rồi cuối cùng sẽ bị nhốt trong Vương phủ chẳng khác gì một cái nhai giam cả đời.

Nàng và hắn đến cuối cùng không còn gì cả, bất quá chỉ là một mảnh bóng dáng mà thôi, rồi một ngày chết đi, bóng dáng ấy cũng tan biến.

Quyết định tàn nhẫn, nàng nhất quyết quay đầu rồi đi không nhìn hắn nữa, bờ môi sớm đã bị nàng cắn đến chảy máu.

Ánh mắt hắn một chút một chút vắng lặng cho đến khi chỉ còn băng giá.

Lúc này thuyền rời bến. Càng nhiều người chen chúc nhau liêu mạng nhảy lên thuyền, một người mạnh mẽ đẩy hắn, nổi giận mắng: “Sắp đi rồi, ngươi rút cục có muốn lên thuyền hay không? Không thì đứng ở đây chắn đường nữa. Thực quái đản!”

Hắn cũng không để ý tới, chỉ cẩn thận che chở đứa nhỏ mềm mại ấm áp trong lòng ngực. Ánh mắt hắn ngưng trệ nhìn lên thuyền, nhìn chằm chằm thân ảnh bóng dáng yếu ớt lạnh tuyệt kia, hắn vẫn nhìn cho đến khi con thuyền nhỏ neo xuất phát, rẽ nước rời đi, nàng thủy chung cũng không hề quay đầu lại.

Lúc này viên thống lĩnh mới đuổi tới, hắn nhìn Long Tiêu Đình lạnh lùng đứng trong mưa, cẩn thận hỏi: “Vương gia, có cần cho thuyền đuổi theo?”

Long Tiêu Đình bên môi xẹt qua một tia cười lạnh giống như xuyên thấu băng sơn ngàn năm, mang theo hàn khí sâu nặng, mâu thuẫn trong nháy mắt ánh lên sự đau đớn khó tả, hắn cắn răng nói: “Để cho nàng cứ đi, càng xa càng tốt!”

Tiếng mưa dần nhỏ lại chỉ có tiếng trẻ con khóc nỉ non cùng tiếng người huyền não nơi bến đò đông đúc.

Một nhát đâm vào tim, như vậy đau, như vậy thảm thiết.

Sương Lan Nhi đột nhiên hung hăng che lại hai tai, nàng vô lực ngồi sụp xuống mặt sàn lạnh lẽo ẩm ướt trong khoang thuyền, thất thanh khóc lớn...

p/s: Chương này dài đã man con ngan :3 Tình hình là quyển 2 chương nào cũng dài như vậy

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Có ngọc Linh Lung

Một tháng sau.

Hồng Châu chính là vùng đất giàu có nổi danh của Tường Long quốc, sản vật phong phú xinh đẹp, dân chúng đa phần đều làm thương nhân. Đó là một địa phương đẹp như một bức tranh. Xung quanh những dãy núi mọc đồ sộ, màu xanh non mơn mơn cùng màu tơ vàng của cây cỏ hòa trộn với màu ngọc bích của gỗ sam bao trùm lấy tất cả. Những ngọn núi này vây quanh Hồng Châu thành, chặt chẽ bao lấy từ bên trong.

Mỗi khi có mưa phùn nhẹ cũng là thời điểm cảnh sắc nơi đây động lòng nhất. Sương mù như một tấm lụa bằng bạc buông đưa phủ xuống đậu trên những tòa nhà ngói đỏ tường trắng, gió khuấy đảo mưa bụi cùng với hơi nước nhàn nhạt đậm đặc hòa cùng một chỗ, như sương như khói, hư ảo lúc ẩn lúc hiện.

Trên phố xá hiếm lúc nào chỉ có ít người qua lại nhưng cũng không tính là nhiều.

Sương Lan Nhi đem dược liệu trước mặt bày ra quầy hàng sau đó lại lấy mảnh giấy dầu thật cẩn thận che chở. Cảnh sắc tuy đẹp nhưng nàng lại chẳng còn lòng dạ nào để thưởng thức, nàng đang mong chờ mưa dừng lại, ít nhất sẽ không làm ướt nhẹp đám dược liệu này của nàng, thứ hai cũng tốt cho việc khai trương làm ăn buôn bán.

Hiện tại nàng dừng chân ở Hồng Châu, thuê một cái cửa hàng. Nàng hỏi thăm các y quán, cũng không thiếu gì nhân thủ, và lại nàng cũng hành nghề thầy lang nên biết làm tiệm thuốc lúc nào cũng có nhiều người ghé thăm, chỉ bằng nàng trước hết làm buôn bán dược liệu. Nàng có ánh mắt rất tinh tường thông minh, năng lực phân loại dược liệu rất cao, chỉ tiêu bình thường lại ít, mà hàng hóa chọn lại toàn là loại thượng đẳng, khoảng hơn nửa tháng nàng đã tích góp được không ít tiền, cũng đủ cho nàng sinh sống tiếp.

Đang mãi suy nghĩ thì một vị đại thẩm tiến đến, nàng tủm tỉm cười nhìn Sương Lan Nhi nói: “Vị cô nương này ta nghe vương bá cách vách nói được liệu ở sạp này của cô nương rẻ lại tiện nghi, hơn nữa còn nhân tiện xem bệnh, chính là như vậy?”

Sương Lan Nhi mỉm cười: “Đại thẩm sắc mặt xanh vàng, lại nhìn tay phải, ngón giữa có điểm phù thũng xanh đen, không biết ngày thường có cảm giác dạ dày không tốt, có biểu hiện ợ chua, ăn xong đầy hơi, bụng ách tắc hay không?”

Đại thẩm trung niên nọ sững sờ nửa ngày mới hồi phục tinh thần, cười ngây ngô vài tiếng lại nói: “Cô nương thật là thần thông, không cần bắt mạch cũng có thể nhìn ra bệnh. Kỳ thật bệnh này của ta là bệnh cũ, tốn bao nhiêu bạc rồi mà trị không hết được, nay hiện tại ta chỉ biết mua chút bắc sai hồ, hoài cù từ cùng ngũ vị tử về sắc thuốc uống, tuổi tác này rồi còn cần gì nữa.” Nói xong nàng chỉ tay vào bắc sai hồ trên sạp hàng của Sương Lan Nhi, “Dược liệu của cô nương rất tốt, bán cho ta một chút.”

Sương Lan Nhi cười nhẹ: “Đại thẩm, thẩm dùng thuốc như vậy không đúng rồi. Khi dùng được nhất định phải chú ý đến phân lượng, sai một ly đi một dặm. Hay là cứ để ta bắt mạch cho đại thẩm đi.” Nói xong nàng kéo lấy tay đại thẩm cẩn thận xem mạch. Một lát sau nàng nói: “Hư thực đan xen, nóng lạnh giao thoa. Đại thẩm, ta có phương thuốc cổ truyền được tinh so với bắc sai hồ phối với mấy loại dược liệu kia có ích hơn, không biết đại thẩm có muốn thử không?”

“Phương thuốc cổ truyền? Liệu dùng có tốt không?” Vị đại thẩm trung niên có chút do dự.

“Trong phương thuốc này có một loại mà người ngoài rất ít khi dùng, đó là rết. Loại này dùng trị bệnh của đại thẩm sẽ có công hiệu cực kỳ hiệu quả.”

“Được, vậy nghe lời cô nương. Cô nương thật là người có lòng nhiệt tình, vương bá cách vách cũng nói cô rất tốt, bệnh phong thấp hằng năm của hân sau mười ngày dùng thuốc của cô nương đã đỡ lên rất nhiều. Vậy cô cũng cắt cho ta mười thang thuốc đi.”

Sương Lan Nhi nhanh tay gói thuốc lại, đại thẩm trung niên nọ tươi cười hơn hớn cầm lấy rồi ra về.

“Đại thẩm đi thông thả.”

“À, trở về ta sẽ giới thiệu cho cô nương, cô nương tính cách quả thực không tồi.”

“Cảm ơn đại thẩm.”

Hôm nay rốt cục cũng làm ra được một khoản buôn bán, Surong Lan Nhi nhẹ thở dài ngồi xuống sạp, tay thuận tiện nhặt một phiến cao a giao cho vào miệng nhai. Cao này có tác dụng bổ huyết, điều trị khí huyết, nàng cả ngày vội vội vàng vàng làm ăn, không có hơi đâu mà điều trị bồi dưỡng lại thân thể sau sinh, vì vậy nên chỉ đành ăn mấy phiến cao ít ỏi này.

Thời điểm buổi chiều, nàng lại bán được một chút dược liệu lặt vặt, mưa cuối cùng cũng chịu tạnh, trên đường người qua lại cũng một lúc một nhiều lên.

Rạp xiếc ảo thuật nằm đối diện sau khi mưa tạnh liền vội vàng mời chào khách qua đường cho đến khi người vây xem đã đứng chật ních một vòng xung quanh một nữ tử, Surong Lan Nhi nhìn nàng tuổi tác so với mình cũng không sai biệt lắm, mi mục bay lượn, ánh khí bừng bừng, dù chỉ nhất thời xem qua nhưng đến lúc này lại gây cho nàng nhiều hứng thú, nàng chống sạp, hướng lên sân khấu theo dõi.

Chỉ thấy nàng kia lộn một vòng trên băng ghế, băng ghế có chút lay động, Surong Lan Nhi không khỏi thấy lo lắng, sau lại thấy nàng thân thể uyển chuyển như lá liễu, mềm mại như sợi tơ tằm, cuối cùng vững vàng đứng trên bề mặt. Trước đài có một gã nam tử liên tục ném tới nàng những chiếc bát sứ, nàng hai chân cùng hai tay không ngừng linh hoạt bắt lấy, rồi xếp thành một chồng.

Những chiếc bát sứ liên tiếp ném tới, nàng bắt được cũng ngày càng nhiều, xung quanh âm thanh ủng hộ ngày càng vang xa.

Surong Lan Nhi chăm chú xem đến hăng say, nhất thời không chú ý có người đi đến cửa hàng của nàng.

“Cô nương! Cô có bán điệp lẳng tử hay không?”

Nàng không nghe thấy, người đi vào cười cười rồi lại lớn giọng nói: “Cô nương, ta muốn mua điệp lẳng tử.”

Surong Lan Nhi lúc này mới hoàn hồn, khi nhìn người đi tới, khuôn mặt thanh lệ của nàng có chút ngưng trệ, đúng là hắc, Phong Diên Tuyết. Một thương nhân tài ba xuất sắc mới hơn hai mươi tuổi, lông mày ví như tinh nguyệt, mắt như hàn uyển, lúc cười lên có một loại sâu thẳm khôn khéo có vẻ không tương xứng với độ tuổi của hắc. Lúc này hắc mặc một bộ thường phục bình dân màu lam, một bộ dạng mộc mạc chất phác không hề đẹp để quý giá như trước đây.

Phong lão bản nổi tiếng thành Thương Dương, hắc như thế nào lại xuất hiện ở Hồng Châu? Thật là khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Nàng từng gặp qua hắc một lần, ấn tượng rất sâu sắc, không thể nhận sai được.

Phong Diên Tuyết kỳ thật vừa rồi mới nhận ra Surong Lan Nhi, thấy trong mắt nàng tràn ngập vẻ nghi hoặc, hắc vội vàng nói: “Ha ha, không nghĩ tới tha hương lại có thể hội ngộ người xưa, đúng là có duyên được gặp lại Lan phu...” Hắc dừng lại một chút, mặt mày sáng lạn tươi cười, lập tức sửa lại: “Gặp lại Surong cô nương, à không, hiện tại phải là Surong lão bản mới đúng.”

Surong Lan Nhi cười, thương nhân quả nhiên là thương nhân, không cần hỏi đến những chuyện vốn không liên quan đến việc làm ăn của mình, về khả năng này Phong Diên Tuyết quả nhiên là lão đạo. Nếu hắc không vạch trần chỗ đau của nàng vậy nàng cũng làm bộ như vô sự, chỉ nói: “Nhiều hiệu thuốc bắc như vậy, Phong lão bản như thế nào lại tự mình đến cái tiểu quán này của ta vậy, thật đúng là vinh hạnh.”

Tay hắc một phen mở quạt, nhẹ nhàng phe phẩy nói: “Hồng Châu thành chính là nơi đầu mối tập kết dược liệu, ở đây ta cũng có một cửa hàng, vừa vận quân nhu cần dùng đến điệp lẳng tử, ta chạy khắp Hồng Châu thành mà lại chỉ tìm được mấy loại nhệ đăng, xem ra muốn có dược liệu thượng đẳng đều chỉ có thể tìm đến Surong lão bản rồi.”

Surong Lan Nhi giương mắt nhìn hắc: “Ta chỉ là làm ăn nhỏ, điệp lẳng tử không quý, mùa đông lại dùng qua nên chỉ dự trữ một chút, nếu Phong lão bản cần thì cảm hết đi.” Nói xong nàng lật cho chỗ dược dự trữ ra, lại nói: “Đa số đều ở trong nhà, không bằng Phong lão bản đi theo ta một chuyến.”

Hắc nghĩ nghĩ rồi xua tay nói: “Không làm chậm trễ việc làm ăn của Surong cô nương nữa, ta cũng không gấp, ngày mai lại đến lấy. Giá cả, tám chỉ một lượng, thế nào?”

Surong Lan Nhi gật gù đầu. Phong Diên Tuyết này quả nhiên là một kẻ lão luyện, giá cả không cao cũng không thấp, làm cho người khác vừa muốn bán lại vừa luyến tiếc, khó trách được hắc có thể buôn bán lớn như vậy.

Nàng đem toàn bộ điệp lẳng tử tại quầy gói lại cẩn thận rồi đưa cho Phong Diên Tuyết: “Còn lại ngày mai bổ sung, nhìn không ra Phong lão bản còn hiểu biết mấy công việc về dược liệu, ta vẫn tưởng Phong lão bản là làm ăn về xiêm y trang sức.”

“Đâu có, Surong cô nương hiểu lầm rồi, đúng ra ta chính là dựa vào buôn bán dược liệu mà lập nghiệp, trang sức mấy thứ linh tinh chỉ là mưu cầu sau này mà thôi.” Phong Diên Tuyết đem một thỏi bạc đặt lên quầy: “Đây là tiền đặt cọc, ngày mai ta lại đến cùng cô tính nốt số tiền còn lại.” Hắc dừng lại một chút nhìn qua một lượt các loại thuốc bày trên sạp hàng của nàng, chợt mâu trung sáng ngời, lúc này liền khen ngợi: “Xem ra cô thật sự là chuyên gia phân biệt thảo dược, nói thật cô một nữ tử tự mình ra ngoài bốn ba cũng không phải biện pháp lâu dài, không bằng đến cửa tiệm của ta, ta đang cần một người lành nghề như cô. Tiền công ổn định, cô có muốn cân nhắc một chút hay không? Hoặc là thế này, chúng ta có thể hợp tác kinh doanh.”

Surong Lan Nhi ôn hòa tươi cười, khoát tay uyển chuyển nói: “Cảm ơn ý tốt của Phong lão bản nhưng hiện tại ta tạm thời cũng có thể coi là sống ổn, chỉ là việc này có lẽ là chuyện đại sự, nếu có sai sót thì thật làm Phong lão bản thất vọng rồi. Vẫn là tự mưu sinh tự tại đối với ta tốt hơn.”

Phong Diêu Tuyết cười yếu ớt lại nói: “Cô không cần như vậy từ chối ta, Surong lão bản cứ từ từ suy nghĩ. Chậm một chút... cho ta một câu trả lời thuyết phục, nửa tháng này ta ở tù lâu Thiên Khuyết, đi trên đường chỉ cần hỏi sẽ biết. Cô lúc nào cũng có thể tới tìm ta, nếu ta không có ở đó thì lưu lại cho tiểu nhị một câu rồi hãy đi. Ta biết Surong lão bản tuy là nữ tử nhưng bản lĩnh không thua kém gì đấng nam nhi, công việc làm ăn nhỏ hèn cũng không phải có thể vây khốn cô. Mong cô hãy cẩn thận cân nhắc một phen.”

Nàng gật đầu: “Được rồi, ta sẽ cân nhắc kỹ lưỡng, Phong lão bản đi thông thả.”

Hắn xoay người, mỉm cười rồi đi.

Nhìn bóng dáng tiêu sái đi khỏi, Surong Lan Nhi lại trở về với công việc, đứng cả ngày khiến thắt lưng đau đến không chịu nổi. Nàng vẫn cứ như vậy chông chờ thêm một chút nữa, lại bán được mấy đơn thuốc, mắt thấy sắc trời cũng đã trễ, nàng chuẩn bị đóng cửa về nhà.

Đang thu thập lại đồ vật này nọ trong quán, đột nhiên có hai gã cường hãn chắn trước tiểu quán của nàng, bọn họ dáng người cao lớn cường tráng cơ hồ che khuất tất cả ánh sáng, Surong Lan Nhi chỉ thấy trước mặt chột tối lại.

Hai kẻ này vừa nhìn là biết rõ ràng đến đây kiếm cớ gây chuyện.

“Hừ, ra chi là ngoại nhân, ai cho phép ngươi mở quán bừa bãi ở nơi này? Đã có sự đồng ý của lão gia đây chưa? Quy củ buôn bán ở đây ngươi có hiểu hay không?” giọng nói thô đáp nghe xong làm cho người ta nổi một tảng da gà.

Surong Lan Nhi trong lòng hiểu rõ, cái này hẳn gọi là cường hào.

Nàng là người mới đến, không thể không cúi đầu. Nàng thật vất vả mới tìm được chỗ đặt chân, đương nhiên không muốn đắc tội với loại người này. Dù sao cũng chỉ là tổn thêm tiền, lúc này nàng lấy ra một lượng bạc trắng, cười lạnh nói: “Tiểu bản làm ăn, có chút tấm lòng này, mong rằng các vị vui lòng nhận cho.”

Một gã đại hán tiếp nhận bạc, đặt trên tay đo đếm, bên miệng lộ ra một tia cười kinh bỉ, hắn đột nhiên giơ tay lên hất sạp bày thảo dược của nàng, giận giữ nói: “Mẹ nó, cho rằng lão tử muốn ăn cơm sao? Xem ra không giáo huấn ngươi một chút thì ngươi không biết gia là ai?”

Đang chuẩn bị động thủ, tên đại hán kia chợt hừ hừ hai tiếng, hai tay nâng lên liền buông xuống. Thì ra sau lưng hắn bị người ta hung hăng bổ xuống.

“Mẹ nó, ai ở sau dám chơi lão tử?” Hắn đau đến phát giận, đang định quay người xem kẻ từ phương tới nào mà dám lớn mật như thế, không nghĩ vừa mới chuyển mình liền bị một gã nam tử khác một cước đá bay. Cùng lúc đó tên đại hán còn lại cũng bị nam tử này cho một quyền nằm rạp xuống mặt đất.

“Dám ở địa bàn của ta xưng lão đại, ta xem các ngươi sống chán rồi. hôm nay ta tâm tình tốt, không buồn so đo với các ngươi, còn không mau cút đi.” Người lên tiếng không phải là người động thủ, đúng ra là giọng nói thư thái của một nữ tử, thanh thủy như tiếng chim hoàng oanh uyển chuyển.

Hai gã nam tử vừa nhìn thấy nữ tử kia liền vội vàng vuốt trán, bắt mạch lui đi.

Biến cố xảy ra bất ngờ khiến Surong Lan Nhi trở tay không kịp, thoáng lấy lại bình tĩnh, nàng nhìn vị nam tử đã ra tay tương trợ đánh lui hai kẻ cường hào kia. Mà sai sử người này lại là một cô nương còn độ tuổi thanh xuân.

Nàng liếc mắt một cái liền nhận ra, đây không phải chính là cô nương vừa rồi diễn xiếc trước bàn dân thiên hạ hay sao. Vừa rồi là đứng xa xem, hiện tại đứng gần nhìn ra nữ tử này khí bình thường rất thủy nhuận, mi mục bay múa, tư thế oai phong bừng bừng. Nhìn ước chừng độ tuổi không khác biệt so với tuổi của nàng lắm.

Surong Lan Nhi cảm thấy có chút nghi hoặc, nhìn thấy nữ tử này khí chất không tồi, quần áo cũng hoa lệ, giống như được sống rất an nhàn sung sướng, như thế nào lại phải ra ngoài đường diễn xiếc? Nhưng thật ra cũng có không ít khuê nữ nhà giàu ngày thường nhàn rỗi không có việc gì để làm liền trốn ra ngoài chơi đùa.

Cô nương kia hướng về phía Surong Lan Nhi cười cười: “Này, ta đã quan sát cô mấy ngày này rồi, cô một nữ nhân tự mình mở quán thật không dễ dàng gì. Chúng ta kết giao bằng hữu đi, cô gọi ta một tiếng Linh Lung là được rồi. Cô tên gì?”

Linh Lung, có ngọc Linh Lung dùng để hình dung cô gái này thật đúng là cực kỳ phù hợp.

Surong Lan Nhi hào phóng cười đáp lại: “Ta gọi là Surong Lan Nhi.”

p/s: spoil trước chương sau một chút cho nóng hổi:

“Bốn phía cửa điện rộng mở, nàng liếc mắt một cái liền nhìn thấy bên trong bóng tối là sự hiện diện của một người vô cùng chói mắt. Có lẽ cũng bởi vì hắn quá mức chói mắt mà khiến cho người ta không muốn nhìn thấy cũng không thể. Bên trong lầu các xa hoa, trần châu ngọc liễm, tơ vàng cẩm tú, hẳn mặc một bộ y phục màu sắc tươi đẹp thêu hoa mẫu đơn, sắc sỡ ngoài sức tưởng tượng như vậy chẳng ai nghĩ có thể mặc vào người, nhưng với hắn thì khác, vô cùng thích hợp. Cái này phải gọi là... người đẹp hơn hoa gấp vạn lần.”

Chắc ai cũng đoán ra rồi nhỉ

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bi* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Vui đến quên trời đất

Sau khi thu dọn xong đám được liệu, Sương Lan Nhi bị Linh Lung kéo đi dạo phố xá rồi đi ăn cơm, về phần đồ đạc này nọ còn lại của nàng thì được Linh Lung phân phó một hộ vệ tùy thân đem về nhà hộ.

Linh Lung kéo Sương Lan Nhi chạy xuyên qua một ngõ hẹp, rẽ bảy tám lượt rốt cục cũng tới một tửu quán heo lánh.

Trong điểm, chường quầy là một lão nương, bộ dạng trông vô cùng diêm dúa lòe loẹt, vừa thấy Linh Lung bước vào liền phi thân xông đến, châu ngọc treo lủng lẳng trên đầu va chạm vào nhau kêu lên đinh đing, giọng mũi cao réo lên: “Ai ôi, ta nói là ai tới đây vậy, thì ra đúng là Linh Lung đại tiểu thư của chúng ta. Khách quý khách quý, hoan nghênh mời vào.”

Linh Lung một tay khoác lấy tay Sương Lan Nhi, cười nói: “Đây là tửu quán của Thúy nương, ngoài rượu hảo hạng ra còn có món thịt bò cũng nổi tiếng khắp Hồng Châu thành.” Nàng nâng mắt phân phó: “Thúy nương, đây là bằng hữu mới của ta, đem đồ ăn tốt nhất lên đây. Tiền nong cứ tính trên đầu Phương phủ.”

“Được, mời hai vị ngồi vào chỗ, ta sẽ lập tức bê lên.” Thúy nương xoay người lác mông rời đi.

Sương Lan Nhi nhìn quanh bốn phía, nơi này trang trí cũng không quá xa hoa nhưng cũng rất lịch sự tao nhã, bàn ghế đều là trúc mây, ngay cả cái lọ đựng dưa, đồ dùng trang trí trên tường cũng đều được làm từ trúc, không khí tràn ngập hương rượu hòa trộn với hương trúc khiến người ta chìm vào một cảm giác khoan khoái dễ chịu.

Vừa ngồi xuống bàn, nàng nhìn ra ngoài trời lại thấy mưa tạnh từ sớm chiều nay lại rơi xuống.

Mưa thu cực kỳ dai dẳng, đánh xuống nóc nhà tạo nên những âm thanh lộp bộp. Thúy nương chỉ trong chớp lát đã đưa đồ tới, nàng bung đến rất nhiều món ăn ngon, lại cầm theo cả một vỏ rượu. Linh Lung hôm nay cực kỳ cao hứng, nàng uống một lúc liền mấy chén, lớn tiếng lái nhai không ngừng.

Lúc này ngoài cửa có tiếng gió thổi nghen ngào tiếng mưa rơi lộp bộp nơi mái hiên, hòa trộn lại với nhau toát lên một thứ tư vị không thể nói rõ thành lời.

Linh Lung nghe khúc nhạc này, tinh thần lại thêm phấn chấn, nàng buông bỏ rượu xuống, tháo giày rồi nhảy lên bàn, chân trần nhảy múa khiêu vũ. Khuôn mặt nàng vốn thanh tú, dáng người cũng không tồi, dưới nền nhạc thân thể lại càng thêm uyển chuyển, mềm mại như không xương, tư chất trời sinh quyến rũ.

Lúc này Thúy nương cũng vô cùng cao hứng, nàng lấy một phiến trúc cầm trong tay vỗ vỗ, âm thanh sần sật cũng với nhịp điệu ngoài kia càng lúc càng mau, giống như kim xà vũ điệu. Linh Lung nhảy càng ngày càng hăng say, nàng nhảy nhót giữa những chiếc bàn, nhẹ nhàng giống như một con bướm xinh đẹp, vòng quanh lấy Sương Lan Nhi lượn qua lượn lại. Linh Lung cười khanh khách, tiếng cười kia toát lên sự hồn nhiên, vui vẻ, những người xung quanh họ đều vỗ tay hoan nghênh hưởng ứng, liên tục khen ngợi không ngớt.

Khi những âm thanh đó dừng lại, quán rượu lại trở về sự yên tĩnh vốn có, trầm lắng đến ngày cả tiếng nước nhỏ rọt rọt từ mái hiên xuống còn có thể nghe thấy rành mạch. Linh Lung lập tức than thở trước mặt Sương Lan Nhi, nàng không ngừng thở dài, đôi thủy mâu sóng sánh như làn nước gợn sóng, nói: “Một chết ta rồi. Đã lâu không có tùy tiện như vậy.”

Sương Lan Nhi rót một chén trà xanh đưa qua thì Linh Lung lại giật lấy ly rượu trên tay nàng uống cạn, một hơi hết không còn một giọt, nàng nhìn Sương Lan Nhi cười cười: “Nhân sinh hữu tử tu đương túy, ách, câu sau là gì nhỉ? Ta quên mất rồi.”

Sương Lan Nhi tiếp lời: “Nhất trích hà tăng đào cửu tuyền”

“Đúng, đúng, chính là câu này! Nhân sinh hữu tử tu đương túy, nhất trích hà tăng đào cửu tuyền.” Linh Lung cười ha hả, bên má lộ ra hai má núm đồng tiền nhỏ trông cực kỳ đáng yêu.

Không biết tại sao không khí vui vẻ ấy cuốn hút Sương Lan Nhi. Liền mấy tháng nay nàng chỉ biết đi khắp nơi bốn ba, mỗi ngày đều ép mình bận rộn, thần kinh không được lơ là, nàng sợ, nàng sợ chỉ cần dừng lại nàng sẽ lại nhớ đến hải tử, nhưng cho dù có làm cách nào cũng không thể khiến trái tim ngừng đau đớn, đáy lòng mù mịt không chút nào rồi đi, chẳng qua chỉ là nàng đang cố gắng tận lực kìm nén xúc cảm mà thôi.

Nhưng đến hiện tại nàng đã có chút cảm giác thoải mái, trong lòng cũng không còn khó chịu như trước nữa. Nếu như ai ai cũng giống như Linh Lung vui vẻ hồn nhiên như vậy thì thế gian này có phải sẽ không còn phiền não hay không?

Nói đến Linh Lung, nàng vừa rồi không ngừng liên miên lái nhai cần nhả hết chuyện này đến chuyện khác. Sương Lan Nhi đại khái đã biết qua lai lịch

của Linh Lung. Chuyện này nói ra cũng thật hù cấu. Linh Lung từ nhỏ đã là đứa nhỏ bị bỏ rơi, được lão bản gánh hát diễn ảo thuật hảo tâm đem về nuôi dưỡng, lão bản chỉ có con trai, như vậy liền nhận nàng làm nữ nhi, gánh hát từ trên xuống dưới ai ai cũng thích nàng nhỏ tuổi đáng yêu, đều vô cùng cưng sủng nàng. Linh Lung theo các sư huynh sư tỷ học chút xiếc ảo thuật, nàng học nghệ mặc dù không tinh, thật ra cũng có thể miễn cưỡng lên đài nhưng gánh hát cũng biết không cần trông cậy gì vào nàng để kiếm được đồng tiền lớn. Cứ như vậy tới khi nàng mười tuổi, vận may của nàng chợt đến. Gánh hát diễn ảo thuật đi tới Hồng Châu thành, chuẩn bị diễn trong một tháng. Mà lúc này một thương nhân vô cùng giàu có ở Hồng Châu thành họ Phương tên Phương Tiến Ích trong một lần tình cờ có cơ hội nhìn thấy Linh Lung, hần thập phần yêu thích, nhất định muốn đem nàng về nhận làm con gái nuôi. Lão bản sạp hát tuy rằng không muốn nhưng cuối cùng vẫn phải từ bỏ.

Thương nhân giàu có Hồng Châu Thành tên Phương Tiến Ích này có ba vị phu nhân, sinh cho hần tổng cộng chín đứa con trai, hần vẫn luôn muốn có một đứa con gái nhưng cố hết lần này đến lần khác đều không được, sau đó hần tìm đến một vị thầy tướng số thì nghe ông ta nói năm hần bốn mươi tuổi sẽ gặp được một tiểu cô nương, nếu như nhận về nhà nuôi thì từ nay về sau vận mệnh thông thuận, phú quý tràn đầy. Lúc đó hần cũng không hoàn toàn tin, thu dưỡng Linh Lung thật ra là xuất phát từ lòng yêu thích.

Nói đến cũng lạ, Linh Lung sau khi được Phương Tiến Ích nhận làm con nuôi được một năm, cả Tường Long quốc liên tục khô hạn, bông không thu hoạch được, vừa vận Phương Tiến Ích trong tay còn dự trữ một chút bông năm xưa, vốn chỉ có khả năng lỗ vốn, không những vậy còn tổn thất thảm hại. Nào ngờ năm ấy trái lại thành công ăn được một cái bánh bao lớn, kiếm được một khoản không biết từ đâu nhảy ra. Chuyện như vậy quả thực xác minh lời thầy tướng số nói. Đến lúc đó cả Phương quý phu cao thấp đều xem như Linh Lung như minh châu ngọc ngà mà nâng húng, nàng muốn cái gì thì có cái đó, thích lần qua lần lại thế nào cũng không thành vấn đề. Linh Lung bình thường vẫn luôn muốn đi khắp nơi du ngoạn, Phương phu đành phải cho thị vệ đi theo hộ tống nàng.

Tính ra vận số của Linh Lung đúng ra không thể nói là tốt hay là xấu, tuy rằng nàng sinh ra bị cha mẹ vứt bỏ, nhưng sau đó phúc lượng vô hạn. Có lẽ nếu như nàng đi theo cha mẹ thân sinh của chính mình thì có thể sẽ không có được hiện tại vui vẻ thoải mái như thế này.

Sương Lan Nhi thở dài nhẹ nhõm, nàng đột nhiên nghĩ tới đứa con của chính mình mà nàng chưa từng nhìn thấy mặt. Đứa nhỏ của nàng, không có một người mẹ thân thể hèn mọn như vậy hần là sẽ may mắn hạnh phúc hơn rất nhiều. Tiểu thể tử của Thụy vương phủ, chúng tình cùng nguyệt, cảm y ngọc thực. Thu Khả Ngâm không có con, nàng chỉ có thể vì mình mà đối xử cho thỏa đáng. Nếu như nàng ở lại vương phủ sẽ chỉ đem lại cho nó những cuộc tranh đấu không có hồi kết cùng tai họa thống khổ. Nếu đã như vậy thì không bằng nàng cứ biến mất như vậy cũng tốt.

Đợi sau khi Linh Lung tận hưởng vui vẻ, nàng kéo Sương Lan Nhi đi ra ngoài dạo một vòng. Uống cũng nhiều nên khi bước ra khỏi tửu quán chân nàng không tránh khỏi chân này đá chân kia, đáng người lắc lư, cứ một chút lại phải dựa vào người Sương Lan Nhi để đứng vững.

Mưa còn chưa ngớt, sắc trời cũng đã tối muộn, từ phía xa xa tất cả đều chìm vào lớp sương mù mỏng lung huyền ảo, Hồng Châu thành tựa một bức tranh thủy mặc với sông với cầu kiều dài các mờ mờ ẩn hiện trong hơi nước mờ mịt.

Xa xa đèn lồng từ những cửa tiệm dần dần được thắp lên, ánh hào quang chiếu trên những con thuyền mờ mờ khói bếp, lượn lờ phiêu tán lên bầu trời đêm.

Mưa bụi ở Hồng Châu thật sự là mỹ, giống như một bức tranh thủy mặc với những nét chấm phá truyền kỳ phô bày trước mặt, khiến cho người ta nhìn rồi không khỏi trầm đắm lên một tiếng. Phồn hoa như vậy, ôn hòa như vậy, nhẹ nhàng như vậy, yên tĩnh như vậy, càng giống như cõi tiền cảnh giữa nhân gian.

Sương Lan Nhi đỡ Linh Lung đi một đoạn đường tới Phương phủ. Lúc đang đi thì hộ vệ của Phương phủ đã cho người đưa kiệu đến, Sương Lan Nhi đỡ Linh Lung đã say bầy phẫn lên xe ngựa rồi đứng đó nhìn cho tới khi cỗ kiệu đã đi xa.

Đợi cho đến khi kiệu tới chỗ rẽ chuẩn bị mất hút, Linh Lung bỗng nhào người ra cửa sổ, vẫy vẫy tay gào to: “Lan nhi, ngày mai ta lại tới tìm cô chơi...”

Giọng nói oanh oanh như chim yến dần dần đi xa cho đến khi không còn nghe thấy nữa.

Lúc này gió thổi mưa bụi phát lên khuôn mặt thanh tú có phần thoải mái của Sương Lan Nhi, nàng xoay người, những giọt mưa nhẹ rơi xuống lòng bàn tay, có một loại cảm giác khe khẽ mềm mại lan tỏa, cảm giác ấy dường như đang ngấm vào từng lớp da thịt, tiến sâu vào trong trái tim, mỗi một nhịp đập đều rộn ràng.

Thành trấn mới, bằng hữu mới, một sự bắt đầu mới, đây chính là những gì nàng mong muốn.

Thời gian qua đi nhanh chóng đã hơn mười ngày.

Sạp hàng của Sương Lan Nhi không còn người nào đến gây hấn nữa, nàng là người ngoài nhưng sống nhiệt tâm, việc làm ăn ngày ngày một náo nhiệt hơn, Linh Lung cũng thường xuyên đến tìm nàng nói chuyện phiếm, dần dần hai người trở thành bằng hữu tốt đến độ không biết dùng từ gì để miêu tả, thậm chí còn có một hai buổi tối, Linh Lung không trở lại Phương phủ mà trực tiếp ngủ trong phòng nàng, hai người cùng nằm trên một giường tán gẫu đến nửa đêm.

Sau thâm giao mới biết Linh Lung đúng là cùng tuổi tác với nàng. Theo đạo lý thì tới tuổi này nàng sớm đã nên có một đứa con nhưng Linh Lung lại vẫn chưa lấy chồng, nói là không có nam tử nào lọt vào mắt nàng. Như thế người đến Phương phủ cầu thân vừa bước chân đến ngưỡng cửa đã bị nàng loại bỏ, tất cả đều bị cự tuyệt. Chỉ là Phương lão gia đến giờ phút này không thể tiếp tục kiềm chế được nữa, lại nói đến, mặc kệ Linh Lung có đồng ý hay không thì lễ ném tú cầu chọn rể cũng đã được chuẩn bị kỹ càng. Đến lúc đó tú cầu được ném đi, nàng muốn gả thì đương nhiên gả mà không muốn gả cũng phải gả. Cho nên hai ngày nay mỗi lần Linh Lung đến đều vác theo cả bộ mặt uể oải, tinh thần có đánh thể nào cũng không dậy nổi, cứ ngồi rồi lại đứng đi đi lại lại.

Ngày hôm đó, thời điểm Sương Lan Nhi chuẩn bị thu quán năng lại ngoài ý muốn gặp lại Phong Diên tuyết.

Hôm nay hần mặc một bộ sam y tơ lụa màu xanh đẹp mắt, tóc buộc ngọc quan, bộ dạng vô cùng tao nhã thanh thản. Hần chậm rãi đi đến trước mặt nàng, trước sau như vậy vẫn luôn duy trì một nụ cười nhẹ, từ từ nói: “Sương lão bản, ta có tin tức tốt muốn nói cho cô, không biết cô có muốn nghe hay không?”

Lúc đó sắc trời đã dần dần ngả về đêm, bầu trời đen như mực nhẹ từng đợt mở ra, bóng tối dần dần phủ xuống. Sườn nhan tuần lã của hần dưới ánh sáng mờ hồ ẩm đậm mà có chút ảo giác không rõ.

Khóe miệng Phong Diên Tuyết khẽ nâng lên: “Nghe nói cô mỗi ngày đều đến nha môn Hồng Châu phủ, muốn hỏi thăm chút tin tức từ phía Thượng Dương thành bên kia, không biết có thu được thông tin gì hay không?”

Sương Lan Nhi nghe được ba chữ Thượng Dương thành kia mi tâm liền rung lên kịch liệt như ngọn lửa mãnh liệt rung động trong gió, giống như chạm vào điều tối kỵ trong lòng nàng, mỗi khi nhắc tới đều có thể xé rách miệng vết thương làm trần ra thứ gọi là thống khổ. Nàng cũng đã bảo đảm với Đoàn quý phi một khi đã rời khỏi Thụy vương phủ sẽ vĩnh viễn không quay trở lại Thượng Dương thành nữa. Ca ca, đệ đệ, muội muội của nàng, Đoàn quý phi sẽ mau chóng an bài cho họ quay về nhà, về phần phụ thân của nàng, muốn tẩy đi tội danh thì cần thêm chút thời gian.

Thật sự có tin tức sao? Có phải là tin tức tốt? Lấy lại bình tĩnh, về mặt nàng có chút khẩn trương hỏi: “Chẳng lẽ Phong lão bản bên kia có tin tức sao?”

Trăng non một mảnh trắng nõn treo trên ngọn cây, nhỏ xuống những dòng ánh sáng nhấp nhô.

Phong Diên Tuyết nhìn sườn nhan nàng chìm trong ánh trăng tinh khiết, dừng một chút hần mới chậm rãi nói: “Tốt lắm dù ta không thu được mối quan tâm của cô. Người mà cô ủy thác tư lịch không đủ, như vậy không tra hỏi được những chuyện cơ mật. Nhưng ta lại nghe ngóng được một chút tin tức. Lệnh tôn hiện tại đã được đưa về nhà chỉ là triều đình sẽ vẫn tiếp tục giam lỏng nửa năm đến một năm, nếu không còn gì phức tạp sang đến năm sau bọn họ có thể xem như là tự do. Đến lúc đó ta nghĩ cả nhà cô sẽ được đoàn tụ. Cô nói xem cái này có được tính là tin tốt không?”

“Thật sao?” Sương Lan Nhi giống như không thể tin được, liên tiếp hỏi: “Phong lão bản như thế nào lại có thể nghe ngóng được tin này?”

Phong Diên Tuyết thân nhiên mỉm cười: “Có tiền thì chuyện gì cũng thành, muốn biết cái gì cũng đều cần có cách thức. Yên tâm đi, tin tức tuyệt đối tin cậy.”

Một khắc kia bên môi nàng kéo lên một nụ cười, ngay cả y bào màu trắng cũng giống như được ánh trăng óng ánh dát lên một màu trong suốt. Mà thứ ánh sáng ấy tỏa ra quanh người nàng càng thêm rực rỡ, vật áo theo gió phiêu phiêu.

Dung mạo thuần mỹ, vóc người tinh xảo, cả thân thể đắm chìm trong tinh quang sáng ngời, phong tư tựa thần tiên giáng trần khiến Phong Diên Tuyết kinh ngạc nửa ngày, hần sừng sốt một lát rồi mới hoàn hồn nói: “Nghĩ đến việc Sương cô nương chắc hẳn ngày sau cũng muốn đưa thân nhân đến Hồng Châu phong cảnh đẹp như tranh vẽ này, không có chút vốn là không được, chuyện lần trước ta nói chuyện với cô, không biết cô đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Muốn đưa người thân tới Hồng Châu... nàng cần mua một căn nhà... cần một chút tiền cho đệ đệ được đến trường đường, còn phải chữa bệnh cho phụ thân... Được liệu lại đắt như vậy...

Phong Diên Tuyết nhìn ra nàng đang động tâm, hần lại nói: “Hợp tác kinh doanh, người phụ trách chọn lựa hàng hóa, ta phụ trách tuyệt đại bộ phận tiêu thụ. Phương tiện tài bạc đã có ta bỏ ra, lợi nhuận chia ba bảy, cô ba ta bảy, thế nào? Bất quá đây cũng mới chỉ là nói trước, nếu như lỗ vốn, về việc gánh vác tổn thất cũng vẫn là cô ba ta bảy.”

Mua bán vốn không khác gì một cuộc phiêu lưu, chỉ cần nàng tận tâm hết sức thì chuyện gì cũng có thể. Phong Diên Tuyết tốt xấu gì cũng là một thương nhân, việc phân chia này không cao cũng không thấp, cũng không để cho nàng chiếm được tiện nghi, trách nhiệm nên gánh vác thì cần gánh vác, như vậy cũng rất tốt, đây mới chân chính là hợp tác có hiệu quả. Thực ra Sương Lan Nhi rất do dự, sau khi cân nhắc suy nghĩ thêm một lát nàng liền gật đầu nói: “Được, vậy cứ làm theo ý của Phong lão bản đi.”

Khóe môi mặc dù nở một nụ cười ôn hòa nhưng thần sắc Phong Diên Tuyết lại có chút sâu sa khó hiểu, hần giúp Sương Lan Nhi gói lại một đám được liệu lớn: “Chúc mừng chúng ta hợp tác thuận lợi.” Hần khẽ quay sang nhìn trộm nàng: “Người ở chỗ này vị trí cũng chỉ tạm tạm, tuy có lòng nhưng chung quy cũng chỉ có thể làm ăn nhỏ. Phía tây thành ta có một cửa hàng vốn là ở Hồng Châu thành buôn bán chút y phục da lông, kinh doanh không được tốt lắm, không lỗ cũng không lời. Ta chuẩn bị đóng cửa gian hàng này, hai ngày tới giao lại cho cô.”

“Chuyện này...” Sương Lan Nhi còn chưa nói xong Phong Diên Tuyết đã tự mình phân phó: “Cô không cần từ chối ta, có thể coi như đây là tiền thuê, và lại tiền thuê một tháng tính rất cao, mỗi tháng cũng phải thu được một trăm lượng bạc làm vốn. Áp lực của cô cũng không hề nhỏ đâu, phải làm tốt mới được.”

“A” Sương Lan Nhi lên tiếng, một trăm lượng bạc giá thuê, cái giá này... quả đúng là không hề có lợi.

“Mặt khác bên trong cửa hàng còn dự trữ rất nhiều hàng hóa, mà thuê người cũng không có lợi, phòng ở hiện tại cô đừng ở nữa, ngày mai liền dọn đến cửa hàng luôn đi, mặt tiền cùng với các hậu viện phía sau cô đều có thể dùng.”

Sương Lan Nhi chưa bao giờ phát hiện không ngờ phong thái Phong Diên Tuyết nói chuyện thật đúng là công sự hóa nhưng lại giống như liên tiếp nổ pháo, nàng ngay cả nửa câu cũng không nói hết được. Bất quá nàng phải nghe theo hần thế nào đây, từ ý tứ đều có thể nhận ra Phong Diên Tuyết này đang có chủ ý tốt muốn giúp đỡ nàng, cho nàng cơ hội kiếm tiền, cho nàng sử dụng mặt tiền cửa hàng ở vị trí vô cùng đẹp, thậm chí còn cung cấp cả nơi ở. Cũng một phần là gian phòng nàng đang thuê chỉ có nửa gian sân, nếu muốn nấu cơm đều phải dùng chung với người ta, quấy rầy nhiều quả thực cũng

không tiện, có những khi nàng chỉ ăn cho qua loa mấy món cơm thừa lạnh ngắt. Chẳng lẽ chuyện này hẳn cũng biết.

Đang mãi suy nghĩ, Phong Diên Tuyết liền cắt đứt mạch suy tư của nàng: “Từ từ, ta đang nghĩ, hậu viện không thể cho cô ở được, nơi đó không lớn có lẽ chỉ đủ chứa hàng. Như vậy đành phải ủy khuất cô phải tạm ở tại căn gác. Ta nghĩ cô chỉ có một người, cũng không có đồ vật này nọ, như thế chắc cũng đủ ở.”

“Được, ta đã biết.” Sương Lan Nhi vẻ mặt cứng đờ, nàng còn muốn hấn hào phóng đến chừng nào nữa, bắt quá cũng vẫn thế mà thôi. Dù sao cũng tốt, thuận túy hợp tác làm ăn là tốt nhất, nàng cũng không nghĩ đến việc muốn chiếm tiện nghi của bất luận người nào.

Trên đường về nhà, nàng chăm chú lắng nghe Phong Diên Tuyết nói, nào thì cửa hàng phải chú tâm coi trọng được liệu như thế nào để buôn bán, Hồng Châu là vùng đất tốt đến thế nào để khai thác triệt để, nhất định phải khiến cho công việc làm ăn buôn bán được liệu đại bộ phận đều hấp dẫn tới địa phương này buôn bán, hình thành một thị trường tập hợp và phân tán, quy mô so với hiện tại phải lớn hơn nữa, thanh danh ngày càng vang xa, rồi sau đó còn rất nhiều lý luận khác nữa. Mặc dù khi nghe xong đầu nàng có chút căng ra nhưng dù sao cũng thu được không ít bài học có ích, xem ra với việc buôn bán nhỏ mà nàng muốn hướng tới thì Phong Diên Tuyết này quả nhiên là một bậc thầy tốt nhất.

Vậy là ngày hôm sau nàng liền đi tới cửa tiệm nằm ở phía tây thành. Phong Diên Tuyết làm việc hiệu suất cực kỳ cao, tới ngày thứ ba đã hoàn toàn giải quyết xong vấn đề cũ, ngày thứ tư sai người đưa tới tất cả tủ đựng được cùng các loại gia cụ, ngày thứ năm bày hàng, ngày thứ sáu khai trương, ngày cả Sương Lan Nhi cũng không khỏi bội phục hẳn làm việc thần tốc, quả thật là sấm rền gió cuốn.

Lại nửa tháng như vậy vội vã trôi qua, việc làm ăn cũng dần dần đi vào quỹ đạo. Phong Diên Tuyết vì việc buôn bán được liệu ở Hồng Châu lần này mà lưu lại khá lâu, hẳn giờ cần phải trở về Thượng Dương thành một đoạn thời gian, dù sao bên đó còn nhiều việc hơn cần hẳn xử lý.

Trước khi rời đi hẳn dặn Sương Lan Nhi phải tới Thiên Phụng Lâu ở Lô Châu vài chuyến, có mấy vị phú hộ lớn quan trọng cần nàng đích thân đi bàn bạc, chính là về vấn đề thu mua được liệu. Trước khi đi hẳn cứ nói mãi, biểu tình thập phần trịnh trọng.

“Sương lan Nhi cô nghe cho rõ, một đầu gạo, một thước vải, giá cả đều vô dụng, hàng hóa dù là dạng gì đi chăng nữa, giá cả dù có dạng gì đi chăng nữa, tốt thì bán đắt, kém thì bán rẻ, không cần nhiều lời. Hàng hóa Tây Vực bên kia vốn hiếm lạ, mặc dù bán có giá nhưng nguồn cung cấp lại không có ai đứng ra đảm bảo, ai cũng không biết thực chất là buôn bán thứ gì, trên đường có nhiều kẻ cường đạo, nguy hiểm rất nhiều. Chỉ có được liệu mới dễ phát tài, trước mắt đây là việc gấp rút nhất. Lần này Bắc Di quốc cùng Tường Long Quốc lại rơi vào tình trạng căng thẳng, đại quân phải tự áp sát tiếp cận, án binh bất động. Nếu như có chiến tranh bùng nổ đơn giản chính là không tránh khỏi sẽ thiếu lương thiếu được. Đây chính là thời cơ tốt nhất của chúng ta, nhất định không thể bỏ qua. Lô Châu này là vùng đất làm ăn, cô nhất định phải qua đó, không có vạn nhất! Cửa hàng ta sẽ cho người chiếu cố mấy ngày, cô không cần lo lắng, vì vậy chuyện đại sự duy nhất này cô phải đặc biệt làm cho thỏa đáng. Ta về Thượng Dương thành trước, nếu có tin tức của phụ thân cô, ta sẽ ngay lập tức phái người tới báo cho cô. Cô cứ yên tâm mà làm việc, đừng làm cho ta thất vọng đấy!”

Thật không dễ dàng gì Phong Diên Tuyết mới chịu rời đi, tới bước này rồi Sương Lan Nhi rốt cục mới có cảm giác mình bị mắc mưu, cảm tình của hẳn lớn đến đâu mà có thể đem cả một sản nghiệp vĩ đại như vậy đưa cho nàng một thân một mình gánh vác, cái này chính là có cong đuôi lên cũng không thể làm nhanh như vậy.

Roi vào ngõ cụt rồi, đến đây rồi nàng cũng chỉ còn biết tiếp tục cố gắng mà thôi.

Lúc đó trời đã tối muộn, nàng thu thập qua loa chút đồ, thấy một thân y phục rời lên xe ngựa mà Phong Diên Tuyết sớm đã thu xếp cho nàng. Ngồi còn chưa yên vị nàng bỗng nhiên nhìn thấy trong xe có một bóng đen, nàng hoảng hồn đang định hét lên thì bóng đen kia đã nhanh tay che lại môi nàng.

“Đừng cần. Là ta!”

Thanh âm này đúng là Linh Lung rồi. Sương Lan Nhi ngạc nhiên, vội vàng đẩy tay nàng ra, nói: “Người như thế nào lại ở trên xe của ta? Ta đây là đi Lô Châu làm việc.”

“Ta biết.” Linh Lung quơ quơ túi vải trong tay nói: “Chuyện cô trở thành ông chủ lớn ta sớm đã nghe qua.” Nàng đột nhiên ghé sát vào bên tai Sương Lan Nhi: “Cha ta bức hôn, cái gì mà ném tú cầu chọn rể. Ai thêm đề ý đến hẳn, ta đành chuẩn đi thôi. Mượn chỗ của cô một chút. Haiz, trốn cả ngày, ta mệt lắm rồi, ta đi ngủ đây.” Dứt lời nàng liền ngả xuống ngủ thật.

“Này này...” Sương Lan Nhi kêu lên rồi tiến tới lắc người Linh Lung, nào biết nàng ngủ say thật, mặc cho nàng có lay thế nào cũng không chịu tỉnh.

Lúc này ánh trăng vàng vạc sáng tỏ, nhưng ngôi sao tỏa sáng trên bầu trời. Bên trong ánh nến yếu ớt chiếu lên da thịt trắng như tuyết của Linh Lung, mặt nàng phớt phớt hồng như cánh hoa đào mềm mại. Sương Lan Nhi chú ý tới trước ngực nàng có một vật rất kỳ quái, giống như là làm từ đồng thau, trên đó có chạm khắc hoa văn, cũng giống như đã có từ rất lâu, thường xuyên bị vuốt đến nhẵn nhụi, thứ đó dưới ánh trăng lấp lờ le lói mà càng tỏa ra thứ hào quang lấp lánh.

Bỗng nhiên Linh Lung trở mình một cái, nàng gặt gao nắm ghim vật trang sức bằng đồng thau đó vào ngực tựa hồ như khi ngủ cũng hết sức kiên định mà lại tỏa ra một thứ hương vị ngọt ngào. Xem ra đồ vật này đối với nàng mà nói rất quan trọng.

Sương Lan Nhi lấy một chiếc áo mỏng đắp lên người Linh Lung rồi hướng ra ngoài hô to: “Khởi hành đi Lô Châu.”

Xe ngựa hơi rung rung rồi chậm rãi di chuyển.

Hai ngày sau, Lô Châu.

Tường Long Quốc núi sông ngàn dặm Surong Lan nhi vốn cũng mới chỉ đi được mấy nơi, không thể tưởng tượng nổi Lô Châu này đúng là một nơi đất đai thôn dã, bình nguyên màu mỡ, sông ngòi bên ruộng, giao thông thủy bộ đều nắm vị trí then chốt. Bên trong thành, lầu các xếp, danh thắng chùa cổ không biết có bao nhiêu mỹ miều. Mà nơi này còn có đặc sản vô cùng nổi tiếng của Tường Long Quốc, là thứ mà cơ hồ mọi nhà đều có... ô đầu tán Lô Châu.

Khi Surong Lan Nhi đến thành Lô Châu thì trời đã về tối, trên đường những tửu quán san sát, nhà trọ liên miên, lầu gác đồ thám đọc hai bên đường, ngựa xe như nước, người người đi lại như cá diếc dưới hồ. Xung quanh tràn ngập hoa cúc, tuy đã là cuối thu nhưng vẫn còn lộ vẻ phong lưu xinh đẹp.

Linh Lung trong lòng vô cùng hưng phấn, suốt quãng đường ngắn nàng không ngừng vén rèm cửa nhìn xung quanh, cứ thấy một thứ gì đó mới mẻ là lại lay lay cánh tay của Surong Lan Nhi lúi rúi nói không ngừng.

Hỏi mấy người đi đường, cuối cùng họ cũng tìm được Thiên Phụng Lâu. Surong Lan Nhi an bài cho Linh Lung một gian sương phòng ngồi chờ trước còn nàng thì đi tới nơi mà Phong Diên Tuyết đã sớm thu xếp để hiệp đàm với mấy vị thương phú hộ. Có lẽ trước đó Phong Diên Tuyết đã đánh tiếng trước, cùng với đó đối phương cũng rất hài lòng với khả năng phân biệt được liệu của nàng, vì vậy việc đàm phán rất nhanh đã có thể hoàn thành, xem ra thuận lợi hơn rất nhiều so với nàng tưởng tượng.

Surong Lan Nhi sau khi xong việc liền đi tìm Linh Lung. Khi nàng nhìn vào sương phòng trông không nhất thời thở dài một hơi. Nàng vốn biết Linh Lung ham chơi như vậy khẳng định không chịu ngồi yên, nhưng các nàng ở Lô Châu này vốn không quen thuộc, mong rằng không gặp phải chuyện bất trắc gì đã là tốt lắm rồi.

Trong lòng sốt ruột, nàng không ngừng kéo mấy tiểu nhị phục vụ rượu và thức ăn lại hỏi, chỉ có một người là nói hình như là có gặp qua một vị cô nương chạy đến đảo nhỏ trên hồ ở hậu viện Thiên Phụng lâu.

Trên đảo đèn đuốc sáng trưng, ở giữa có một tòa kiến trúc hai tầng đồ sộ. gió từ giữa hồ thổi đến ầm ầm nghe thấy tiếng đàn vang xa, ánh giác lay động tựa như chốn nhân gian tiên cảnh.

Surong Lan Nhi bước nhanh qua chín khúc cầu kiều, đi thẳng tới tòa lầu các tìm người.

Bốn phiến cửa điện rộng mở, nàng liếc mắt một cái liền nhìn thấy bên trong bóng tối là sự hiện diện của một người vô cùng chói mắt. Có lẽ cũng bởi vì hấn quá mức chói mắt mà khiến cho người ta không muốn nhìn thấy cũng không thể. Bên trong lầu các xa hoa, trần châu ngọc liếm, tơ vàng cầm tú, hấn mặc một bộ y phục màu sắc tươi đẹp thêu hoa mẫu đơn, sắc sỡ ngoài sức tưởng tượng như vậy chẳng ai nghĩ có thể mặc vào người, nhưng với hấn thì khác, vô cùng thích hợp. Cái này phải gọi là... người đẹp hơn hoa gấp vạn lần.

Đại mi trường mục, khuôn mặt đẹp tựa ánh bình minh buổi sớm. Tuấn mã, phong lưu, mỹ lệ, ngoài Long Đằng ra còn có thể là ai?

Surong Lan Nhi lúc này mới nhớ lại, đêm hôm đó máu tươi từ miệng hấn phun ra nhuộm đỏ chính y phục của mình lại hắt lên sườn mặt nàng, cảm giác ấm nóng như vậy đến nay vẫn còn khó quên. Nàng không phải không cảm kích, không phải không áy náy, nàng cũng từng nghĩ gần một năm này không biết hấn bị dày đi rồi cực trải qua cuộc sống như thế nào. Có thể hay không lòng người dễ thay đổi, đá bỏ xuống giếng, mà hấn...

Bất quá, xem ra lo lắng của nàng dư thừa rồi.

Người ở bên trong giống như đã uống rất nhiều rất nhiều rồi, cười đến thập phần thoải mái. Mặt bàn trước mặt bày ra không biết bao nhiêu là mỹ thực, bên cạnh còn có một thị nữ y phục xanh thẫm, tay áo vén cao, mềm mại như thu thủy, mi thanh mỹ mục đang rót rượu cho hấn.

Hấn nắm lấy ly rượu cầm ngọc trong tay, thỏa mãn ngẩng đầu uống cạn. Một khắc đó tóc đen từ phía sau rơi xỏa xuống, dưới ngọn đèn vẽ ra một đường cung họa xuất yêu nữ, tư thái kia muốn bao nhiêu nhiêu mỹ hoặc liền có bấy nhiêu mỹ hoặc.

Uống xong, động tác hấn tao nhã ném chiếc ly đi, thanh âm vang lên mang theo sự mệt mỏi lười nhác cùng trì trệ đến vô tận, thúc giục nói: “Đàn, tiếp tục đàn đi.”

Lúc này lại có thêm một thị nữ nữa tiến vào, trên tay ôm một chiếc đàn tỳ bà, nhẹ nhàng ngồi xuống, tay mềm mại uyển chuyển lướt trên mặt đàn, trong khoảng khắc tiếng châu ngọc đan xen, cung thương diệt tấu.

Tình cảnh như vậy khiến Surong Lan Nhi không khỏi đưa tay lên vuốt mặt, đôi mắt to một lần lại một lần tròn tròn nhìn xung quanh, nàng xác định đây chắc chắn thật sự chính là Long Đằng, hấn lúc này đang cùng mỹ nữ uống rượu thưởng đàn.

Thật đúng... là thích ý!

Xem ra hấn không phải tinh thần sa sút gì mà là vui đến quên cả trời đất!

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chưa thấy ai ngốc như vậy

Sương Lan Nhi vẫn đứng ở cánh cửa đại điện, do dự không biết có nên gọi hắn một tiếng hay không, dù sao hắn cũng đã từng cứu nàng.

Trong lúc nàng còn mãi nghĩ ngợi thì Long Đăng đã ngửa đầu uống hết giọt rượu cuối cùng trong bầu rượu ngon, khi hắn nhấc mắt lên, hai con ngươi xinh đẹp vừa vận nhìn thấy Sương Lan Nhi, hắn vẩy tay một cái ý bảo nàng đến bên cạnh người mình.

Sương Lan Nhi chậm rãi hít một hơi, phất khởi làn váy bước vào trong điện, nếu như hắn đã nhìn thấy nàng thì nàng lại càng cần phải chào hỏi hắn một tiếng. Phù nhận chẳng phải là vong ân bội nghĩa sao.

Lúc sau đi vào nàng mới phát hiện bên trong so với bên ngoài thì càng xa hoa hơn, thậm chí hoa sen đỏ thắm mềm mại, trên đỉnh treo một trần đèn lồng rất lớn giống như một bảo tháp chín tầng, ánh sáng rực rỡ chiếu sáng đại sảnh như ban ngày.

Nữ tử rót rượu cùng nữ tử đánh đàn khi nhìn thấy Sương Lan Nhi bước vào đều không hẹn mà cùng ngừng lại động tác nhìn theo.

Sương Lan Nhi đến bên cạnh người Long Đăng, vừa định lên tiếng thì đột nhiên chỉ cảm thấy trước mắt cảnh tượng rất nhanh đảo chiều, một khắc kia búi tóc gọn gàng của nàng đã xõa tung ra trải trên thảm đỏ mà tầm mắt của nàng vừa vận đối diện với trần đèn lồng rực rỡ treo phía trên với ánh đèn nền nồng cháy.

Đây rốt cục là tình huống gì đây? Thì ra là nam nhân đang phủ phục trên người nàng đã chế trụ sẵn cổ tay nàng, mạnh mẽ kéo nàng nằm lên tấm thảm đỏ. Rõ ràng đã là cuối thu, trong điện cũng rất lạnh nhưng bàn tay hắn lại giống như một cỗ phát nhiệt nung đỏ da thịt nàng.

Nghênh diện nàng chính là một cỗ hương rượu nồng nàn ập đến, lại nhìn hắn mắt phượng hẹp dài hỗn độn một mảnh, hiển nhiên là đã say đến không biết trời đất là gì. Nàng trong lòng tự nhủ đây là dấu hiệu không tốt, hắn rốt cục không biết đã uống say đến mức nào rồi.

Nàng vừa muốn giãy giụa hắn đã giữ trụ khuôn mặt của nàng, đôi mắt sưng mù mờ mịt đánh giá nàng nửa ngày mới buồn bã yếu ớt nói: “A, như thế nào Thiên Phượng lâu lại đưa tới cho ta một cô nương có điểm quen mắt? Giống ai đây... Thật kỳ quái...”

Quen cái đầu người! Sương Lan Nhi dùng sức đẩy hắn đáng tiếc hắn quá nặng, căn bản không có cách nào đẩy được. Roi vào đường cùng nàng chỉ biết ghé sát vào lỗ tai hắn la lớn: “Mau buông ta ra! Hỗn đản!”

Nhưng mà Long Đăng làm như mất ngơ tai điếc, tất cả lực đạo đều tập trung hết trên người nàng. Hắn bắt lấy cằm của nàng, trái nhìn nhìn, phải nhìn nhìn, nương theo ánh nến mờ hồ vuốt ve da thịt mềm mại của nàng, trong miệng còn có âm thanh tầm tắc tựa như đang đánh giá, ngắm nghía một món thương phẩm cũng tiến tinh xảo.

Hai vị nữ tử ánh mắt rất nhanh nhảy, vừa nhìn đã biết thiếu gia người ta tám phần là rất coi trọng vị cô nương vừa mới tiến vào này, Thiên Phượng Lâu tuy rằng không phải là thanh lâu nhưng nếu có vị công tử nào có tiền có thế vừa ý cô nương nào thì, cũng có thể sẽ không khước từ cự tuyệt. Đây là quy củ làm việc ở Thiên Phượng Lâu. Thị nữ rót rượu cẩn thận hỏi: “Long gia, có cần chúng ta ra ngoài hay không?”

Long Đăng vung tay lên, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: “Mau cút! Tiện thể kéo cửa điện vào.”

Hai thị nữ lạnh lợi lui ra, khi cửa điện nặng nề đóng lại Sương Lan Nhi mới chính thức ý thức được nguy hiểm tiến gần, vì cảm tình nàng mới nghĩ đến việc tiến vào hỏi thăm hắn một câu, cũng không ngờ rơi vào miệng hùm của kẻ say chết người này. Cái này nên gọi là gì đây?

Trong nháy mắt bàn tay của nam nhân đã tiến vào trong vạt áo nàng. Nàng cả kinh, trong lồng ngực có một ngọn lửa hùng hực cháy bốc lên. Giờ phút này nàng rất muốn phát hỏa, ai biết hắn là say thật hay say giả, nhận ra nàng hay không nhận ra nàng. Vì thế nàng gượng giữ hét lên: “Mau tránh ra! Ta là Sương...”

Chưa kịp nói xong hắn đã lấy một miếng vải nhét vào miệng nàng. Lại một khắc nữa hắn nắm lấy tóc dài của nàng, kéo gần khoảng cách khuôn mặt hai người. Ánh mắt hắn hứng thú nhìn nàng, ánh mắt ấy giống như say lại giống như sắc bén, tựa như đang thưởng thức một con thú nhỏ đang giãy giụa.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy một mặt xấu xa của hắn như thế. Khó có thể tưởng tượng nếu giờ phút này hắn say thật, vậy bình thường cũng tùy ý khi dễ cô nương nhà người ta như vậy ư?

Miệng bị không chế, nàng không cách nào mắng hắn. Nàng chỉ có thể trợn mắt nhìn, âm thanh không nói được, người cũng không nhúc nhích được.

Long Đăng đột nhiên than nhẹ một tiếng, ngón tay thon dài theo đường cong từ cổ nàng cho tới cổ áo, hắn phi thường kiên nhẫn từng chút từng chút một, một nút lại một nút cởi nút thắt trên áo nàng, tư thái từ trên xuống dưới giống như từ từ giày xéo tôn nghiêm của nữ tử nằm dưới thân.

Sương Lan Nhi chợt thấy trước ngực lạnh lẽo, thì ra áo nàng từ lúc nào đã bị hắn cởi bỏ hơn phân nửa, cái yếm thêu hoa lan màu lam làm tôn lên da thịt trắng như tuyết của nàng, dung nhan kiều diễm, ngực nàng vì pháp phòng thờ dốt mà không ngừng nhấp nhô lên xuống.

Nàng muốn mắng lại mắng không ra tiếng.

Hô hấp nhỏ nhẹ cùng làn môi nóng rực của hắn dừng trên khoe môi vì tức giận mà tái xanh của nàng rồi trượt chiếc cổ với đường cong tuyệt luân, hắn

nhẹ nhàng cắn khế mỗi nàng, ngón tay thon dài theo dọc theo thắt lưng mềm mại một đường trượt xuống phía dưới tìm kiếm. Hô hấp hân căng ngày càng nóng rực, hân tựa hồ dán vào tai nàng nói gì đó nhưng Surong Lan Nhi vì đang chìm trong cơn tức giận nên một câu cũng không nghe rõ. Chỉ thấy khuôn mặt hân thật đáng giận, lúc xa lúc gần.

Có ai đã bao giờ nhìn thấy người nào một bên mỉm cười một bên ăn người chưa? Hiện tại xem ra nàng đã có cơ hội được lĩnh hội.

Thì ra nàng đối Long Đằng hiểu biết còn quá ít.

Ăn chơi trác táng giờ còn mặt dày vô sỉ. Trước phong lưu giờ còn thêm cả hạ lưu.

Nàng muốn mở miệng kêu cứu nhưng dù làm thế nào cũng không thể phát ra thanh âm, cũng không biết miếng vải hân nhét vào miệng nàng có bản hay không nữa, sẽ không phải khăn tay của nữ tử nào vứt linh tinh bừa bãi ở đây chứ, ngấm lại nàng liền không ngăn nổi một cổ ghê tởm dâng trào.

Ngay tại thời điểm nàng cảm thấy tuyệt vọng thì hân đột nhiên bất động. Cả thân thể hân nặng như vậy đè xuống ép nàng đến không thở nổi. Nàng miễn cưỡng quay mặt lại nhìn tuần nhan yêu mị của hân phóng đại trước mắt. Đôi môi cơ hồ dán lên má nàng, phượng mâu cong cong như lá liễu rủ, lông mi dài lại dày nhẹ nhàng khẽ rung động giống như hai cánh bướm đang phe phẩy.

Bên ngoài tinh quang âm đạm, lá thu nhẹ rơi xuống, còn trong điện trầm hương lượn lờ, ấm áp lại hòa nhuận.

Hân cứ như vậy ngủ, ngủ không chút phòng bị, nằm dán lên người nàng.

Một khắc ấy nàng lẳng lặng nhìn ngắm tuần nhan tĩnh lặng khi hân ngủ say, một câu cũng không nói thành lời. Nàng đương nhiên không nói được bởi vì hân căn bản đã chặt chẽ đè xuống, không chế cả hai tay lẫn hai chân của nàng đến cơ hội cử động một chút mây may thôi cũng không có, lại bị miếng vải nhét trong miệng. Chẳng lẽ nàng cứ như vậy bị hân đè suốt một đêm sao? Linh Lung cũng không biết đã chạy đi đâu, nàng phải đi tìm, giờ nên làm sao đây?

Bất quá nghĩ gì giờ cũng vô dụng, nàng phải đối mặt với sự thật, không động đây được chính là không động đây được. Hiện giờ nàng chỉ có thể hy vọng Long Đằng ngủ sớm thì sẽ tỉnh sớm, ngàn vạn lần đừng có ngủ đến mặt trời đã mọc ba sào, chỉ sợ đến lúc đó nàng đã bị hân ép đến khô người rồi.

Thời gian kế tiếp giống như trôi qua càng lúc càng chậm, mỗi một khắc đều là giày vò.

Nàng cái gì cũng không làm được, chỉ đành chăm chăm nhìn đèn lồng trên trần với những ngọn nến đang cháy một chút một chút một cho đến khi chỉ còn lại một dải sinh khí lượn lờ.

Cũng may Long Đằng cũng ngủ không quá lâu, cùng lắm cũng chỉ khoảng ba canh giờ.

Long Đằng từ trên thân mình ấm áp của Surong Lan Nhi đứng lên, năm ngón tay thon dài của hân vuốt ve mái tóc đen mượt của mình, sau lại làm bộ đuổi chân đuổi tay. Đôi mắt phượng của hân nhìn về phía Surong Lan Nhi với sự ngạc nhiên vô cùng nhưng thanh âm phát ra lại vô sỉ đến đáng ghét: “Áy, sao lại là ngươi, Surong Surong?”

Nháy mắt tiếp theo hân liền nở nụ cười tươi rói, cười đến hoa nở hoa khoe sắc rực rỡ chói lọi, cười đến đất cũng nơi nơi phủ đầy hoa, “Áy, sao miệng ngươi lại ngậm khăn thế kia? Cái này ăn ngon lắm sao? Ngươi không phải là đói đến mức đó chứ, ha ha ha...”

Khi đó Surong Lan Nhi thật không kiềm chế được muốn xông lên bóp chết hân, mặt nàng đen đến không thể đen hơn, nàng chỉ biết chính là như vậy, chờ đến lúc hân tỉnh lại là y rằng tám phần trí nhớ không còn một mảnh, cái gì cũng không nhớ rõ. Thật đáng giận, thật sự là đáng giận! Nhưng nàng có năng lực nào để nhẫn nhịn? Tất cả đều bế tắc, nàng chỉ đành hung hăng trừng mắt liếc hân một cái.

Long Đằng với tay lấy chiếc khăn trong miệng nàng ra. Hân lại nhìn Surong Lan Nhi vẫn nằm trên mặt đất, vạt áo mở ra, sau đó ánh mắt hân lại rời đến trước ngực trắng của nàng rồi chậm rãi di chuyển đến khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận, hân làm như khó hiểu nói: “Ngươi vì sao còn nằm dưới đất? Xiêm y cũng không chịu mặc hân ới? A, hay là ngươi muốn chờ ta đến hảo hảo yêu thương ngươi?”

Thối lắm! Surong Lan Nhi xưa nay luôn không ngừng tu dưỡng đạo đức mà lúc này nhện không được muốn mắng chửi người. Nàng muốn nằm dưới đất sao? Chờ hân thương yêu? Ba canh giờ! Suốt ba canh giờ nàng toàn thân bị hân chèn ép đến tê rần, căn bản giờ vẫn không thể động đây được, nào có tốt như ý tứ của hân! Nói chuyện cùng người như vậy thật sự không còn lời nào để nói, lúc này nàng nghiêng đầu về một phía, ngực vì cơn tức giận chưa nguôi ngoai mà không ngừng phập phồng. Quên đi, ở cạnh với một tên vô lại thì có gì hay mà nói.

Song việc này bất quá mới chỉ là một tiểu khúc nhạc dạo mà thôi.

Chung quy là bọn họ đã gặp lại nhau, chung quy là bọn họ đã một năm không thấy nhau. Sau đó Long Đằng cười làm lạnh, mời nàng đến tiểu hồ sau lâu ôn chuyện. Bởi vì nếu như ở trong điện, nhìn một đồng hồ hỗn độn kia chỉ sợ lại càng khiến nàng tức giận.

Nàng mặc lại xiêm y rồi theo Long Đằng đi tới sau viện, lúc này mới phát hiện sau hồ này còn có một tiểu hồ nữa, nước xanh trong, hai bên bờ lá liễu lá lứt, lúc đó trời còn chưa sáng, mặt trăng vẫn còn sáng tỏ, phản chiếu ảo ảnh trên mặt hồ lấp lánh lẫn lẫn tàn gợn sóng.

Trong tay Long Đằng cầm theo một trần đèn lồng, hai người cùng nhau tản bộ dọc theo bờ hồ.

Surong Lan Nhi yên lặng đi theo đằng sau hân, đi được nửa vòng lại chuyển qua một hòn núi giả, nhìn ngắm đêm trăng dựa mình vào ven hồ, dưới gốc cây liễu còn có một chiếc thuyền nhỏ, màu đen tuyền của gỗ tựa như màu đen của màn đêm huyền diệu. Long Đằng nhẹ nhàng nhảy lên thuyền, hân cầm

chiếc đèn lồng ở đầu mũi thuyền, mắt phượng nâng lên nhìn về phía Surong Lan Nhi, trên môi nở một ý cười đẹp như ánh sáng mặt trời buổi bình minh: “Surong cô nương, mời!”

Surong Lan Nhi đi không nhanh không chậm, nàng đi tới mũi thuyền, cước bộ bỗng dừng lại, mắt nhìn hần nói: “Bạch nguyệt bích thủy, hồ liễu khinh châu, ngời quả thực rất phong nhã, đáng tiếc giờ ta không có hứng.”

Mắt hần ánh lên ý cười: “Đêm qua có mỹ nữ làm bạn, không biết tại sao lại thấy thanh thản. Lô Châu rộng lớn, ta thật sự quá nhàn rồi, gần ba trăm ngày lúc nào cùng làm bạn với trăng sáng, mượn rượu sống qua ngày, cũng bắt quá chỉ là tự tìm chút nhịp điệu để sống. Tối nay thật có may mắn gặp lại Surong cô nương đường xa mà đến, ngời xem, ta cũng chỉ là một người tình mịch không thú vị, rất muốn cùng ngời du hồ. Chẳng biết có thể có vinh hạnh tiếp đón hay không?” Nói xong hần còn tao nhã đưa ra một cánh tay làm tư thế mời chào.

Lời này hần nói lại mang theo một tia chua xót.

Surong Lan Nhi trong lòng thầm nghĩ hần không đi diễn kịch đúng là đáng tiếc, thật sự là diễn rất đạt. Theo lý mà nói đầu óc nàng đã hun cháy rồi mới có thể đồng ý du hồ cùng hần, vậy mà lúc này theo lời hần nói, từ chỗ sâu thẳm nhất nơi đáy lòng nàng lại sinh ra một loại xúc động đã căng lên như dây đàn.

Gần ba trăm ngày đêm hần một mình một người ở Lô Châu, không thể quay về Thượng Dương thành, điều đó thực sự là hiu quạnh. Với một người không có ai để làm bạn, chỉ có thể tự cảm thụ thời gian trôi qua từ lúc trăng sáng cho đến bình minh, cảm giác này nàng đã quá rõ. Kỳ thật đêm sinh thân Hoàng đế hôm đó, nếu như hần đem tất cả trách nhiệm đổ lên đầu nàng thì làm sao lại có kết cục như ngày hôm nay. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra được hoàng đế Long Khiếu Thiên lúc ấy vô cùng muốn hy sinh nàng để bảo vệ Long Đăng. Ông ta chỉ cần biết thời biết thế, chỉ sợ sau này kết cục nàng phải chết như thế nào cũng đều không biết.

Trong lòng nàng có chút cảm khái, một tay nàng đưa ra nắm lấy tay áo của hần, chân nhảy qua bước lên thuyền. Con thuyền lắc lư nhẹ, nàng chấp chới một chút rồi mới đứng vững, nhẹ nhàng ngồi ở đuôi thuyền.

Long Đăng cảm lấy tay chèo, chậm rãi vạch nước, cũng đem ảo ảnh phản chiếu của ánh trăng tan ra lênh láng, những làn quang theo gợn sóng tản mạn ra xa dần xa dần. Hần thu mái chèo rồi chuyển sang một bên khác tiếp tục rẽ nước.

Dưới ánh trăng lạnh, thuyền từ từ trôi đến giữa hồ. Quay đầu nhìn lại, cảnh vật bên hồ đã đều trôi xa, đình đài lầu vũ, mái ngói cong cong còn ánh lại những tia đỏ lấp lờ, tất cả chìm vào yên tĩnh, rồi xa cảnh đêm xa hoa nhộn nhịp.

Gió thổi đến từng cơn nhẹ khiến những lọn tóc mềm mại của Surong Lan Nhi tung bay. Cũng không biết từ lúc nào hần đã ngừng chèo thuyền đi đến bên người nàng. Tay hần nắm lấy một lọn tóc của nàng vuốt ve.

Hần thấp mắt, biểu tình không thấy rõ nhưng thanh âm lại vô cùng nhẹ nhàng uyển chuyển: “Những ngày này ngời sống tốt không?”

Cơ hồ trong nháy mắt có một loại bùn rùn ập đến, nàng giống như không thể khống chế được nước mắt chảy xuống, nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại, thanh âm phát ra có chút nghẹn nghẹn: “Tốt lắm, còn ngời? Ở Lô Châu ngời làm gì?”

Hần cười ha ha: “Hoàng gia gia cho ta nhậm chức ty hộ tri phủ Lô Châu, quan hàm đều không có, cũng không có phận sự gì, ta mười ngày nửa tháng không đi cũng không ai biết. Sự thật là hiện tại vô cùng nhàn rồi.”

Mặt hồ lúc này phản chiếu ánh ngược của hai người bọn họ, theo những gợn sóng mà lần lần nhộn nhạo.

Đột nhiên nàng kim lòng không được, đứng trước mặt hần, trong ánh mắt phản chiếu ánh trăng vàng vạc, nàng bình tĩnh hỏi hần: “Lúc ấy ngời vì sao lại giúp ta?”

Hần một động tác cũng không động. Trên thuyền còn sót lại những cánh hoa trắng nhỏ nhỏ vương xuống. Nhan sắc trắng vàng nhợt nhạt dưới màn đêm lại càng giống như bông tuyết mờ mịt. Hần cúi người cầm lấy mái chèo rẽ nước tiếp tục tiến về giữa hồ, chỉ thấy hồ nước in lên một mặt ánh sáng trắng theo dòng nước chảy đi.

Thanh âm nàng lại vang lên mang theo chút trống rỗng, như màn đêm hoang mang mà tĩnh lặng, nàng lại hỏi một lần: “Lúc ấy ngời vì sao lại giúp ta?”

Nàng chỉ có cảm giác nàng nhất định phải hiểu chuyện này, bởi vì nàng một chút cũng không hiểu hần, hần vì cái gì mà phải tự mình gánh vác toàn bộ tội danh cho một người khác, vì cái gì mà chấp nhận bị đẩy đến Lô Châu xa xôi, cách xa hoàng cung, cách xa trung tâm của quyền lực. Mặc dù nơi này cũng là một nơi phồn hoa, cảnh sắc mỹ hoặc nhưng cũng chỉ là một sự mỹ hoặc trống rỗng. Mặc dù hần cảm y đây mình, sênh ca rượu chè, nhưng với hần lúc này quyền lực chỉ như hai bàn tay trắng.

Ánh trăng dần dần trầm xuống.

Gió, thổi đến xẹt qua hai má nàng có chút đau. Nàng lẳng lặng chờ đợi câu trả lời của hần.

Mắt phượng có chút dao động nhẹ, Long Đăng không trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng, giống như hần vẫn còn đang cố gắng suy nghĩ.

Ý cười dần dần đọng đầy đôi mắt, tầm nhìn của hần dừng lại trước ngực nàng, khóe môi nhếch lên, đột nhiên hần cười vô cùng tà ác nói: “Bởi vì ngực ngời rất lớn, đúng là loại ta thích.”

Sương Lan Nhi sững sốt, chợt thấy một ngọn lửa bùng bùng mãnh liệt nổi lên. Trông bộ dạng hấn tỏ ra đứng đắn, nàng còn tưởng hấn sẽ nói ra lời gì đó khiến người ta phải cảm động...

Nghĩ đến đây nàng không chút khách khí tiến lên một bước hung hăng đẩy hấn xuống hồ.

Ùm một tiếng, bên thuyền nổi lên một mảnh bọt trắng xóa nở ra như một nhành hoa, nàng muốn xem một thân cảm y tươi đẹp như hoa mẫu đơn của hấn dưới nước sẽ có bộ dạng thế nào. Trong lòng nàng không khỏi sung sướng, Long Đằng này, quả nhiên là vô sỉ, cực kỳ vô sỉ, nàng sớm đã muốn một cước đá hấn xuống hồ. Hôm nay cơ hội rất cực cũng tới, đây là cũng là hấn tự tìm đến, thật đúng là thỏa mãn nguyện vọng của nàng.

“Ha ha người cũng có ngày hôm nay!”

Trên thuyền chỉ còn một mình nàng vỗ tay, cười đến vô cùng sáng khoái.

Chỉ là một lúc sau nàng rút cục cũng không cười nổi nữa. nàng chỉ thấy thân ảnh xinh đẹp kia dần dần chìm xuống đáy hồ, hấn cũng không nổi đầu lên. Nàng không khỏi cảm thấy có chút sốt ruột, hấn không phải là không biết bơi chứ, là loại vịt cạn đấy chứ. Cái này thì đúng là nguy rồi.

“Long Đằng! Long Đằng! Thiếu Quân! Thiếu Quân!...” Sắc mặt nàng dần dần trắng bệch, nàng nắm lấy mép thuyền, nửa thân mình nhào ra nhìn xuống dưới hồ mà không ngừng hét lớn.

Mặt hồ vẫn tĩnh lặng không một tiếng đáp lại.

Sương Lan Nhi thần sắc tái nhợt, nàng vội vàng cởi bỏ ngoại sam, nơi này là giữa hồ, mặc cho nàng có thét vờ cổ họng cũng sẽ không có người nghe thấy mà đến cứu giúp, nếu như nàng nhảy xuống cứu hấn thì ngoại sam này chắc chắn nặng nước sẽ trôi buột nàng.

Nàng thật nhanh cởi bỏ giày, trên người chỉ còn mặc nội sam mỏng, vừa định nhảy xuống hồ thì nghe thấy tiếng bọt nước hòa cùng tiếng gió đập vào tai, đúng là Long Đằng từ trên mặt nước trời lên, hấn nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng, cười nói: “Đến đây đi, đây chính là hồ nước ấm hiểm có, người mau xuống đây cùng tắm rửa.”

Thuyền vốn đã lắc lư, Sương Lan Nhi phòng bị không kịp liền bị hấn kéo xuống hồ, ùm một tiếng, bọt nước trắng xóa lại một trận nổi lên.

Không hề cảm nhận được sự lạnh lẽo như trong tiềm thức, dòng nước này quả thật là rất ấm áp! Nước ấm bao phủ lấy người, cảm giác đúng là vô cùng thư thái, giống như có thể lột tẩy toàn bộ những mệt mỏi buồn phiền.

Lúc này trời bắt đầu hừng sáng, phương đông vạch ra một lỗ hồng rất nhỏ, một tia sáng vàng của buổi sớm bình minh ánh lên người hấn, tuấn nham tại thời khắc ấy so với ánh bình minh kia còn diễm lệ chói mắt hơn, gió thổi qua những sợi tóc mai ướt đầm của hấn, từng sợi tóc đen mượt mà đập dềnh bồng bềnh trên mặt nước trong xanh, một loại mỹ hấp dẫn đến mị hoặc.

Nàng chỉ cảm thấy tim nhảy loạn lên một nhịp, tứ phía mây đã sáng màu, gió nhẹ dịu dàng đến vô hạn phát đến.

Xung quanh chìm trong yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy hô hấp của chính mình. Nàng bơi gần về thuyền, cánh tay trắng ngần bám lên thành, thấp giọng hỏi: “Người biết bơi vậy vừa rồi vì sao còn muốn dọa ta?” Bên trong ngữ điệu có mang chút buồn bực.

Hấn đột nhiên phi thân qua, hai tay kim lấy gáy nàng, đem nàng gắt gao vây lại bên thành thuyền.

Lúc này trong mắt hấn phản chiếu ánh bình minh nơi chân trời tươi đẹp, giống như chỉ cần với tay ra là có thể bắt được. Ánh mắt như vậy giống như hồ nước trong suốt đến vô tận.

Hấn dựa vào thật gần, vẻ mặt cũng vô cùng nghiêm túc, mắt hấn chăm chăm nhìn nàng không chớp, lúc này nàng đúng là có chút khản trương, không biết hấn muốn làm gì, hay là muốn nàng nói gì đó.

Thật lâu sau thanh âm nhu hòa của hấn vang lên như gió trời thảng thốt, dịu dàng nói: “Sương Sương, ta có chút thích người.”

Nàng sững sốt. Trên mặt chậm rãi đỏ lên, dung nhan như tuyết, đẹp đến kinh người.

Hấn nhìn nàng rồi lại đột nhiên buông nàng ra, bơi một vòng rồi cười lớn: “Người tin? Người thật sự rất dễ lừa. Từng gặp qua những kẻ ngốc nhưng chưa thấy ai lại ngốc như vậy. Ha ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Ai bảo người rửa nàng

Ánh mặt trời cuối thu mang theo sắc vàng trong sáng, từng tia hé lộ qua những đụn mây bông bành giống như một dải lụa mềm mại quanh co lượn khúc trên trời đất, có dài dài dài mỏng.

Khi Surong Lan Nhi bước khỏi Thiên Phượng Lâu, nàng từ trong ra ngoài đều đã thay một bộ y phục mới. Cũng may chính vì nàng cũng chưa biết được là sẽ ở Lô Châu bao lâu, cũng không biết là chuyến đi làm ăn lần này lại thuận lợi như vậy cho nên nàng mang theo nhiều thêm mấy bộ quần áo, không ngờ cũng có lúc dùng đến.

Trên đường nàng thả nhanh cước bộ, trong lòng không khỏi có chút lo âu.

Long Đăng cũng thay một bộ cẩm bào mới màu lam bình thường, hắn không kịp búi tóc lên, chỉ tùy tiện cầm một chiếc dây tơ vàng buộc lại, giờ phút này nhìn hắn như vậy càng thêm tiêu sái, mái tóc theo nhịp chân đung đưa, tạo nên những đường cong vô cùng xinh đẹp. Hắn rất nhanh đã đuổi kịp Surong Lan Nhi, mặt dày ghé sát tai nàng nói: “Tiểu Surong Surong, ngươi còn giận ta sao? Đừng giận nữa, ngươi giận là ta đau lòng lắm. Vừa rồi chỉ là đùa ngươi thôi mà.”

Nàng không thêm để ý đến hắn.

Hắn tiếp tục nói làm lơ tai nàng muốn nô tưng: “Được rồi được rồi, ta thừa nhận ta thích nhìn bộ dáng ngươi thờ phỉ, ngươi không biết có bao nhiêu đáng yêu đâu. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của ngươi giận giữ đến nỗi mặt đỏ như quả hồng làm ta rất muốn cắn một ngụm. Ha hả, Surong Surong, ngươi đừng không để ý đến ta như thế được không, tốt xấu gì chúng ta hôn cũng từng hôn qua, ôm cũng từng ôm qua. Tối hôm qua còn ngủ chung một đêm nữa, dân gian có câu mười năm tu đắc đồng thuyền độ, trăm năm mới tu được ngủ cùng gối chăn...”

(Ý là mười năm mới tu được cùng thuyền, trăm năm mới tu được ngủ cùng gối chăn)

Surong Lan Nhi nhú mày, nàng đột nhiên đứng lại, hai mắt sáng chớp chớp, thờ dài thật mạnh một hơi. Hắn thật sự càng nói càng thái quá! Ai cùng hắn ngủ chung một đêm, thật là!

Hành động nàng bất ngờ dừng lại khiến Long Đăng không kịp dừng lại cước bộ, hắn đành mở hai cánh tay ra, lập tức ôm nàng vào ngực, ôm thật chặt mới có thể cam đoan quán tính của chính mình sẽ không khiến nàng ngã về phía trước.

Có một loại xúc cảm mềm mại từ loại vải thượng hạng tốt nhất ma sát với da nàng. Thấy hắn lại đang chiếm tiện nghi, nàng cắn bản vốn đã người giận giờ lửa giận lại bùng bùng phát lên, nàng dùng sức đẩy hắn ra, lớn tiếng trách cứ: “Trước nơi đông người mà ôm ôm ấp ấp, ngươi không biết xấu hổ nhưng ta biết. Long Đăng ngươi nghe cho kỹ, tránh xa ta một chút! Đừng đi theo ta!”

Hắn trên mặt xuất hiện thêm một tầng lười nhác, khuôn mặt vô cùng ủy khuất, đau thương nói: “Surong Surong, ngươi đừng như vậy, ta không phải sợ ngươi ngã nên mới giúp đỡ ngươi một phen sao. Được rồi, được rồi, đều là ta không tốt, ngươi đừng tức giận nữa.”

“Ngươi!” Nàng phát hỏa, một ngón tay giơ lên chỉ vào mặt hắn nói: “Đỡ ta thì chỉ cần dùng một tay kéo lại là xong. Ngươi rõ ràng là mượn cơ hội... Quên đi! Ngươi cho ta là kẻ ngốc sao. Hừ!”

Lúc này một lão bà tóc hoa râm đi ngang qua vừa vặn nhìn thấy, bà cũng không hiểu rõ tình huống là gì nhưng nhìn vẻ mặt vô tội của Long Đăng rồi vẻ mặt hung dữ của Surong Lan Nhi, tưởng là đôi phu thê trẻ nhà người ta đang giận dỗi nhau liền không khỏi tiến lên khuyên nhủ: “Haiz, vợ chồng son, ngươi có chuyện gì thì bình tĩnh nói chuyện với hắn. Ngươi xem, hắn tự biết nhận sai rồi, ngươi liền tha thứ cho hắn đi. Tuổi còn trẻ, khi còn ở bên nhau thì đừng cãi nhau, đợi đến khi già rồi, chia cách, lại tưởng niệm về nhau, đến lúc đó có hối hận thì cũng đã muộn. Haizz!”

Long Đăng nghe xong lập tức gật đầu liên tục, nhìn kỹ sẽ thấy phượng mâu dài hẹp của hắn có ẩn ẩn một chút ánh sáng trong suốt quang mang, môi mím chặt tỏ vẻ oan khuất, thần sắc càng thêm đáng thương hơn.

Thanh âm hắn nhẹ nhàng khéo léo mà dễ nghe: “Nương tử à, đừng tức giận nữa, đều là vì phu không tốt. Vì phu hứa lần sau sẽ không bao giờ như vậy nữa, được không? Các vị ở đây xin hãy làm chứng, ta đối với nàng là một tấm chân tình, thiên địa chứng giám. Nương tử, nàng tha thứ cho ta đi...” Nói đến cuối trong mắt hắn mang theo một tia cầu xin nhìn về phía nàng.

Ven đường có mấy người dừng lại xem náo nhiệt, đối với tình huống trước mắt bọn họ đều đem ánh mắt đồng tình nhìn về hướng Long Đăng.

Trời đất! Hắn còn có thể diễn đạt hơn nữa không! Hết lần này đến lần khác những người qua đường đều bị che mờ mắt rồi. Surong Lan Nhi trong nháy mắt mặt tím lại như gan heo, ngoài buồn bực ra nhiều hơn chính là căm giận. Thật vất vả mới kìm xuống được lòng tức giận, nàng hung hăng cắn môi, xoay người khoát tay nói: “Quên đi, quên đi, chúng ta đi thôi.”

Long Đăng nở một nụ cười xinh đẹp tươi rói vội vàng đuổi theo nàng.

Đợi đến khi đã đi được một đoạn khá xa, Surong Lan Nhi quay đầu lại gắt gao trừng mắt liếc hắn một cái, cảnh cáo nói: “Được rồi, chuyện hôm qua ta không so đo với ngươi. Ngươi cũng đừng đi theo ta nữa. Hoàng đế đã an bài cho ngươi chức ti hộ này tốt xấu gì cũng là chức quan, ngươi hẳn là nên đi làm tốt nhiệm vụ của mình đi, thua keo này bày keo khác.” Ngừng một chút nàng lại nhìn về mặt vô tội của hắn, thờ dài nói: “Ta đang tìm người, người cũng đừng quên.”

“Tìm ai?” Hắn hỏi.

“Ngươi không biết, là một bằng hữu đi cùng ta đến Lô Châu, quen biết nhau ở Hồng Châu. Đêm qua ta an bài cho nàng ở một gian sương phòng trong Thiên Phụng Lâu, bảo nàng chờ ta, có thể nàng đợi không nổi liền chạy ra ngoài chơi rồi. Tóm lại là thời điểm sáng nay ta hỏi qua mấy thị nữ trong Thiên Phụng Lâu, có người bảo nàng đã sớm rời khỏi nơi này.”

“Nhưng Lô Châu lớn như vậy ngươi tìm như thế nào? Ngươi người quen không có, địa bàn cũng lạ lẫm, có muốn để ta hỗ trợ hay không?” Long Đằng lại hỏi.

Sương Lan Nhi lắc đầu: “Tạm thời không cần, nàng thích đến những nơi náo nhiệt. ta tới phổ xá trước mắt tìm đã rồi nói sau... Thật sự không được, nàng cũng lớn như vậy rồi, tự mình có thể đi về...”

Lời nói còn chưa xong tầm mắt nàng đã bị hấp dẫn bởi một đám đông đang tụm lại gần bờ sông cách đó không xa. Có một dự cảm không hay nảy lên trong ngực, ánh mắt nàng nheo lại, cổ sức nhìn xung quanh. Xuyên qua đám người đông đúc kia chợt lộ ra một khe hở khiến nàng nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, nhưng kia chính là Linh Lung sao. Nhìn... vô cùng chật vật.

Nàng chợt rung mình một cái rồi vội vàng chạy đến, dùng sức đẩy đám người ra. Chỉ thấy Linh Lung cả người đều ướt đầm, hình như là vừa mới rơi xuống sông. Có một tiểu cô nương đang ngồi dưới đất, toàn thân cũng toàn là nước. đôi mắt đen lúng liếng phiếm đại ra cùng với đó là hoảng sợ cùng hoang mang.

Một tiểu cô nương khác có vẻ lớn tuổi hơn, ước chừng khoảng mười tuổi lúc này đang túm tay của một phụ nhân áo lam, khóc lóc kể lể: “Nương, chính là người này. Con tận mắt nhìn thấy nàng đẩy muội muội ngã xuống giữa sông.” Nói xong nàng liền oa oa khóc lớn, nhào vào ngực phụ nhân áo xanh. “Nương, con sợ! Nàng là người xấu! Nàng là người xấu!”

Linh Lung toàn thân ướt đầm, gió thổi đến làm thân thể nàng rung lên vì lạnh, răng đánh vào cằm cập, gương mặt tái ngắt bỗng ửng lên một mảnh, nàng tức giận nói: “Hừ, nhìn người tuổi nhỏ mà lòng dạ tiểu nhân, tâm địa như thế nào có thể ác độc như thế? Sao có thể ngấm máu phun người như vậy? Rõ ràng muội muội của ngươi trượt chân rơi xuống nước, ta hảo tâm cứu nàng lên mà ngươi còn dám quay ngược lại cắn ta một cú?”

Vị thiếu phụ trung niên đứng này giờ lúc này chen vào nói: “Cô nương, lời này của ngươi không đúng rồi. Cái này gọi là đồng ngôn tối thực, các nàng tuổi còn nhỏ vì cái gì mà phải nói dối? Còn ngươi, có khi chính ngươi mới là mặt người dạ thú.”

“Ngươi!” Linh Lung giận giữ, đôi mi thanh tú cơ hồ đã đánh vào nhau.

Phụ nhân trung niên kia cũng không thêm đề ý đến nàng, ngồi xuống an ủi tiểu cô nương nhà người ta đang bị dọa đến choáng váng, ôn nhu nói lớn: “Đừng sợ đừng sợ, người bao nhiêu tuổi rồi?”

Tiểu cô nương ngồi dưới đất lộ ra biểu tình sợ hãi, mãi sau mới nói: “Năm nay sáu tuổi!”

“Ngươi thực ngoan, vừa rồi vì sao ngươi lại rơi xuống sông?” Người này giả ý sờ sờ gáy đứa trẻ hỏi.

Con ngươi đen láy của tiểu cô nương nhìn Linh Lung, mắt mở tròn há to, giống như muốn nói nhưng lại thôi.

Phụ nhân trung niên kia giống như nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng đứa trẻ, trấn an nói: “Đừng sợ, đừng sợ, hôm nay có nhiều người ở đây như vậy, nhất định sẽ vì ngươi lấy lại công đạo. Ngươi chỉ cần đem tất cả những gì đã xảy ra nói cho mọi người cùng biết, ai ai cũng sẽ giúp đỡ ngươi.”

Kỳ thật ở góc độ nhìn của Sương Lan Nhi, nàng vừa vặn có thể nhìn thấy phụ nhân kia lặng lẽ hung hăng véo sườn thắt lưng của tiểu cô nương kia một phen, và lại mâu thuẫn cũng chợt lóe lên một tia nhìn tàn nhẫn.

Tiểu cô nương sáu tuổi lúc này đau đến khóc lớn lên, chỉ tay vào Linh Lung hét lớn: “Là nàng! Là nàng! Là nàng đẩy ta xuống, ô ô... ô ô...”

Lời vừa bật ra khiến đám người nhất thời sôi trào, những lời chỉ trích liên tục ập tới.

“Nhìn không ra cô nương này còn trẻ như vậy mà lại xấu xa!”

“Đúng thế, đứa nhỏ mới sáu tuổi làm sao biết nói láo?”

“Thật quá đáng, nhất định phải báo quan.”

“Báo quan thì có lợi ích gì, ngươi nhìn xem cô nương này xiêm y quý giá, nhất định là có chủ từ nhà nào có tiền có thế, nếu như báo quan thì người ta chỉ cần hối lộ một chút thì dân thường chúng ta chẳng phải mới là người bị hại sao?”

“Đúng vậy, không được, hôm nay tuyệt đối không thể thả nàng đi, nhất định phải bắt nàng bồi tiền! Thật quá đáng! Không quản quan lại gia thế, chúng ta nhất định phải thay trời hành đạo!”

Mẫu thân của hai đứa trẻ giống như không có chủ kiến, nàng khóc té ngã trên mặt đất, tay chân vung loạn lên: “Ông trời a! Như thế nào mệnh ta lại khổ như thế, cha đứa nhỏ mất sớm bỏ lại chúng ta cô nhi quả phụ không ai thương. Ông trời a!”

Tiếng khóc la tê tâm phế liệt đâm vào màng tai nàng có chút đau.

Sương Lan Nhi cuối cùng không nhịn được liền tiến lên nói lớn: “Mọi người ngàn vạn lần đừng để ba mẹ con họ lừa gạt, còn có phụ nhân này, các nàng cần bản cùng một ruột, giặt dầy lừa tiền mà thôi.”

Mẫu thân của hai đứa trẻ kia vừa nghe liền khóc như muốn chết đi sống lại.

Phụ nhân trung niên càng cứng rắn, mi thô dựng đứng, chỉ tay vào mặt Sương Lan Nhi chửi ầm lên: “Mọi người thấy không? Trên đời này còn có người lương tâm bị câu ăn mất rồi, sự thật xảy ra trước mắt còn dám mở to mắt nói điều.”

Linh Lung thấy vậy không đành lòng để Sương Lan Nhi bị người ta nhục mạ, nàng lôi kéo vạt áo Sương Lan Nhi, nói: “Lan nhi, hay là quên đi, đều tại ta xem vào việc của người khác tự rước họa vào thân. Ta nhận oan cũng không sao, cho các nàng chút tiền là được.”

Sương Lan Nhi không đồng tình, nàng xoay người nói: “Ở đây nhiều người như vậy, tiện thể làm chứng, người kể lại từ đầu đến cuối đầu đuôi sự việc cho mọi người nghe. Các người nói xem, chưa từng gặp mặt, không thù không oán, nàng có gì phải đẩy một tiểu cô nương xuống nước? Người làm việc đều có mục đích, nàng làm như vậy thì có được thứ gì? Lại có thể xuất phát từ mục đích gì?”

Phụ nhân trung niên lạnh lùng liếc Sương Lan Nhi một cái, ánh mắt thâm độc vô cùng: “Kể có tiền muốn làm khổ những kẻ nghèo hèn này thì còn thể có lý do gì để giảng giải? Còn không phải toàn bộ vì tính tình. Cô nương, giúp người ác độc nói lý, người làm người như vậy cần thận có ngày bị thiên lôi đánh xuống, chết không được từ tể!”

Lời nói vô cùng ác độc khiến Long Đằng nhú chặt mày, trong mắt thoáng qua lớp khói mù.

Vốn định rằng đứng yên xem kịch cũng chẳng có lòng dạ nào muốn nhúng tay vào nhưng lúc này hấn rốt cục cũng chịu mở miệng: “Ta nói vị đại thẩm này, nếu ba người các nàng mới thật sự là kẻ lừa đảo thì người nói như thế nào?”

Phụ nhân trung niên mắt tròn ngược lên trời nói: “Nếu như là các nàng lừa trò thì lão nương hôm nay sẽ nhảy xuống sông.” Lời nói thốt ra vô cùng kiêu ngạo.

“Hảo!” Long Đằng mạnh mẽ đáp lời, một ngón tay hấn nhẹ nhàng đẩy mấy lọn tóc phía trước ngược ra đằng sau người, đi đi lại lại một vòng quanh bờ sông, cuối cùng thì nhớ tới vị tiểu cô nương bị rơi xuống nước đang ngồi gần đó. Hấn cúi người, thanh âm giống như tiếng chuông gió thanh thúy len qua từng góc mái hiên, ôn hòa hỏi: “Người xác định người là bị vị tỷ tỷ này đẩy xuống sông?” Một ngón tay thon dài của hấn chỉ về hướng Linh Lung.

Tiểu cô nương tỉnh tỉnh mê mê gật đầu, khẳng định nói: “Chính là nàng.”

Tiểu cô nương mười tuổi bên cạnh lập tức bổ sung thêm lời: “Đúng, là ta tận mắt nhìn thấy, nàng từ phía sau lưng đẩy muối muối ta xuống nước.”

Long Đằng lấy thân mình cao tuấn của mình cản trở tầm mắt của tiểu cô nương sáu tuổi, lại hỏi: “Nàng từ phía sau lưng đẩy người, người có thể thấy rõ mặt nàng sao?”

Tiểu cô nương sáu tuổi gật gật đầu: “Có thể nhìn thấy. Dù sao cũng chính là nàng.”

Long Đằng cười khê, hấn lúc này mới quay sang hỏi tiểu cô nương mười tuổi: “Vậy người nhìn thấy nàng đẩy vai trái hay vai phải của tiểu muối người? Hay nói cách khác lúc ấy nàng đứng ở vị trí này hay vị trí kia?” Hấn nâng tiểu cô nương sáu tuổi từ trên mặt đất đứng dậy, diễn lại toàn bộ tình cảnh lúc rơi xuống nước, cũng lấy mũi chân nhẹ nhàng điểm xuống đất ở hai phương hướng, hỏi.

Tiểu cô nương mười tuổi nghĩ nghĩ rồi đáp lại: “Hình là vai phải, không đúng, hình như là vai trái, đúng, chính là vai trái. Nàng lúc đấy đứng ở chỗ đó.”

Nghe thế Long Đằng bỗng nhiên xoay người lại, y bảo màu xanh da trời dưới ánh kim dương chiếu rọi càng trở nên lóa mắt, phản xạ quang mang. Hấn chỉ mấy người đang vây xem đến, giải thích từng điểm: “Các người nhìn dấu chân ở bờ đê sườn núi này xem. Hai chỗ dấu chân có chút nặng, in xuống mặt đất rất sâu. Hiện nhiên đây chính là vết chân của vị tiểu cô nương sáu tuổi này đứng ở bờ đê. Các người lại nhìn xem, dấu chân bên phải có một đạo dấu vết trượt xuống. Mà hai vị tiểu cô nương này trước sau lời nói không đồng nhất, mâu thuẫn rất lớn, khó có thể tự bào chữa. Ta nghĩ, chuyện hấn là như vậy, vị tiểu cô nương sáu tuổi này đứng bờ sông, chính mình cũng không dám nhảy xuống, lúc này có một người ở bên cạnh đẩy mạnh vai phải của nàng khiến nàng rơi xuống sông. Sau đó vị tiểu cô nương mười tuổi này mới lên tiếng kêu cứu, đưa người kia nhảy xuống cứu giúp. Sau cuối cùng lại quay lại cắn ngược người cứu, nguyên nhân chẳng qua cũng chỉ lừa tiền mà thôi.”

Nói xong, mọi người vây xem đều thấy vô cùng hợp lý, gật gật đầu.

Phụ nhân trung niên kia lập tức nổi nóng, vội vàng nói: “Người nói vậy chẳng qua cũng chỉ là suy đoán lung tung mà thôi, dựa vào cái gì...”

Lời nói còn chưa xong đã bị Long Đằng đánh gãy: “Hộ tịch ở Tường Long Quốc được thẩm tra rất nghiêm mật, phụ nhân đã có tuổi tác, đến tột cùng có phải có hai nữ nhi nhỏ tuổi như vậy hay không chỉ cần hai ngày là có thể tra ra. Nếu không chúng ta đến nha phủ một chuyến.”

Phụ nhân áo lam được hai đứa nhỏ kia xưng là mẫu thân thấy tình thế không ổn liền vội vàng kéo tay hai tiểu cô nương quay đầu bước đi, liên tục nói: “Thôi thôi, xem ra chỉ là hiểu lầm mà thôi, đứa nhỏ xiêm y đều ướt hết rồi, ta đưa nàng nhanh trở về thôi.”

Đám người sau đó liền giải tán.

Phụ nhân còn lại kia mất lợi thế, vừa định rời đi thì Long Đằng liền lấy chân phải dùng lực, một hòn đá vụn liền bay lên không trung tạo nên một đường cong duyên dáng rồi đập trúng cằm phụ nhân kia. Chỉ nghe thấy tiếng bà ta kêu thảm một tiếng, chân đau quỵ rạp xuống đất.

Thanh âm hần cũng không lạnh lẽo, mắt cũng không buồn nhìn về phía người này, biểu tình vẫn nhạt nhẽo như bầu trời với những đụn mây lưa thưa, thần nhiên nói: “Từ từ, người còn lời hứa hẹn mà chưa có thực hiện.”

Sương Lan Nhi biết ý tứ của hần, nhẹ nhàng kéo vạt áo hần nói: “Dù sao đi nữa cũng chỉ là một kẻ lừa đảo mà thôi.”

Long Đằng lạnh lùng cười, mắt hơi híp lại, một loại ánh sáng lạnh nhỏ vụn lại giống như châm chọc bắn ra từ mắt hần, hần bước đến gần phụ nhân này, cúi người cười đến sáng lạn: “Vừa rồi là người tự mình nói, nếu như ba mẹ con kia là kẻ lừa đảo thì người liền nhảy xuống sông. Bây giờ còn không mau nhảy? Hay là người muốn ta báo quan?”

Phụ nhân trung niên nhìn hần cười lúc này chỉ cảm thấy nụ cười ấy còn sắc bén hơn đao phủ, bị hần nhìn chăm chăm như vậy, hần ý lạnh lẽo như đang cửa vào da thịt, kích năng dựng đứng cả tóc gáy.

Roi vào đường cùng, bà ta chỉ biết miễn cưỡng đứng dậy, từng bước đi đến bờ sông, nàng cứ mỗi bước lại quay đầu nhìn, về mặt cầu xin, cuối cùng quý rập xuống mặt đất, nước mắt nước mũi giàn giụa nói: “Vị gia này, ngài xem ta cũng bằng này tuổi rồi, thân mình xương cốt cũng không còn khỏe nữa, trời lại lạnh như vậy nhảy xuống sông không khác nào chết vì lạnh. Vị gia này, ngài rủ lòng từ bi, ta sau này không dám nữa...”

Long Đằng làm bộ vờn tay, dưới ánh mặt trời đại mi khẽ nheo lại, bên môi vẫn lộ ra ý cười như trước: “Ta cũng không có nhiều kiên nhẫn lắm, đừng để ta nói lần thứ hai.”

Vị phụ nhân rơi vào bất đắc dĩ, chỉ đành chậm chạp bước đến gần bờ sông, ừm một tiếng nhảy xuống. giữa sông một chùm hoa trôi dạt bắn lên cao ba thước, thậm chí nước còn bắn lên má Sương Lan Nhi, đúng là nước rất lạnh, giống như những mảnh băng vỡ vụn.

Long Đằng như vậy nàng cũng chưa từng gặp qua, khuôn mặt tuấn mỹ ẩn ẩn bên dưới là lạnh lùng cùng tàn khốc.

Hần cúi đầu mỉm cười, lăm bầm lâu bầu: “Xứng đáng, ai bảo người rửa nàng!”

Sương Lan Nhi không có nghe rõ liền hỏi: “Thiếu Quân, người vừa mới nói gì vậy?”

Long Đằng cười nhẹ, lắc đầu: “Không có gì. Được rồi, nói vậy người người muốn tìm đã tìm được, người xem giờ cũng chính Ngọ rồi, hay là chúng ta cùng dùng bữa trưa?”

Sương Lan Nhi lập tức cự tuyệt, xua tay nói: “Không thể, ta còn phải trở về Hồng Châu.”

Lúc này Linh Lung đi tới bên người Sương Lan Nhi, nàng thân thiết khoác tay Sương Lan Nhi điềm nhiên hỏi: “Lan nhi, cô còn chưa giới thiệu cho ta đâu. Vị công tử này là?”

Sương Lan Nhi “à” một tiếng, đáp lời: “Đây này là Long Đằng, là bằng hữu của ta ở Thượng Dương Thành.”

Linh Lung kéo mái tóc dài đã ướt đầm của mình rồi lại sửa lại y phục đã nhăn nhúm, tiến lên lịch sự chào hỏi: “Tiểu nữ tên Linh Lung, cảm ơn Long công tử hôm nay đã ra tay tương trợ.”

Động tác uyển chuyển như vậy, thanh âm cũng ngọt ngào như thế, đây chính là Linh Lung sao? Sương Lan Nhi không khỏi hồ nghi dò xét Linh Lung một lượt từ trên xuống dưới, nha đầu này, làm trò gì vậy, về mặt mắt tự nhiên như vậy, còn đỏ mắt như hai quả hồng, hay là phát sốt rồi.

Long Đằng khước môi cười nhạt: “Chỉ là chuyện nhỏ thôi, không đáng nói đến.”

Nụ cười nhạt này trong mắt Linh Lung lại giống như mặt biển ngày hừng nắng, hào quang bắn ra bốn phía.

Hần ở trước mặt, y phục màu lam tung bay trong gió, đẹp đến mê hoặc. Phương mâu dài hẹp giống như ngọc lưu ly rực rỡ chói lóa. Chỉ nói đẹp thôi không đủ, quanh thân hần còn có một loại sương mù trong trẻo nhưng lạnh lùng. Lúc này phía chân trời, từng tầng mây chất chồng lên nhau, khi thì có một đụn ánh sáng màu vàng rơi xuống nơi đầu vai hần, khi thì lại trầm xuống khiến vẻ đẹp của hần cũng khi thì rực rỡ như ánh sáng mặt trời, khi thì tuấn tú cô tịch như màn sương mỏng chảy dài.

Long Đằng nhìn Sương Lan Nhi, mắt chớp chớp, con ngươi màu hổ phách sáng ngời: “Người nhanh như vậy đã muốn đi rồi sao. Không biết có hoan nghênh ta đi cùng người đến Hồng Châu mấy ngày hay không?”

Hần lại cười ha hả, nói: “Kỳ thật ta cũng vừa vặn có công việc cần phải đi Hồng Châu một chuyến. Không bằng hôm nay chúng ta cùng đồng hành?”

Sương Lan Nhi còn chưa kịp mở miệng Linh Lung đã chen vào nói: “Long công tử, rất hân hạnh được đón tiếp công tử, đương nhiên là không gì tốt hơn. Lan nhi, đúng không?” Nói xong nàng lắc lắc cánh tay của Sương Lan Nhi, về mặt đầy chờ mong, thanh âm mềm mại nói: “Lan nhi, cô cho ta một cơ hội báo đáp Long công tử được không?”

“Chuyện này...” Sương Lan Nhi nghi hoặc liếc Linh Lung một cái, chỉ thấy da thịt trắng nõn của nàng đã phủ thêm một lớp đỏ hồng, khuôn mặt đỏ như cánh hoa đào, mắt long lanh như ngọc lưu ly. Cũng không biết nha đầu kia muốn làm cái quỷ gì nữa, bình thường bộ dạng lúc nào cũng hô to nói lớn, hôm nay sao lại ngại ngùng e thẹn như vậy, lẽ nào chỉ qua một đêm liền thay da đổi tính?”

“Như thế nào?” Long Đằng chờ đợi câu trả lời của Sương Lan Nhi, lông mi dài như cánh bướm khẽ run lên, mí mắt còn ánh lên lớp sương mờ. Về mặt

đầy mong chờ nhìn nàng.

Sương Lan Nhi không biết làm sao để cự tuyệt đành phải miễn cưỡng gật đầu. Suy nghĩ một chút nàng nói: “Nhưng mà ta công việc bận rộn có lẽ không có thời gian rảnh tiếp đón người.”

Linh Lung vội nói: “Không sao, ta rất nhàn rồi, chắc chắn có thể thay cô làm chủ. Lan Nhi cứ yên tâm.”

“Vậy làm phiền nhị vị cô nương, tại hạ xin được làm phiền.”

Long Đăng cười có lẽ giống như một người khiêm tốn. Nhìn hắn như vậy không khỏi làm Sương Lan Nhi nhớ tới lúc còn ở thành Thượng Dương, cái đó, trước mặt người khác thì đường đường chính chính làm phủ doãn tứ phẩm. Ấn tượng bên trong mà nói, hắn vẫn là như vậy, mặt ngoài thì vàng ngọc, chẳng qua bên trong chẳng khác gì ruột bóng rạch.

Chuyển mắt, nàng lại nhìn Linh Lung mặt cười đến đỏ hồng mà hơi hơi giật mình.

Không biết tại sao trong lòng nàng có một cảm giác là lạ... giống như cảm nhận được sẽ phát sinh chuyện gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Tú cầu chọn rể

Sau khi trở lại Hồng Châu, Sương Lan Nhi vô cùng bận rộn, đầu tiên là phải viết một phong thư thuật là tình hình hợp đồng buôn bán lâm ăn cho Phong Diên Tuyết, kế tiếp là phải giải quyết toàn bộ công việc trong quán những ngày trễ nải gần đây xử lý hết. Thí dụ như ghi lại sổ sách những được liệu bán được trong những ngày nàng không có ở đây, còn có kiểm kê hàng hóa đủ loại nhập kho thêm.

Như vậy suốt hai ngày nàng thật sự vô cùng bận rộn.

Ngày kế sau khi về đến Hồng Châu, Linh Lung liền đặt một bàn tiệc thiết yến mời Long Đăng cùng Sương Lan Nhi đến, nào biết thời điểm chàng vạng tối trong cửa tiệm đột nhiên có cháy, là nơi để hàng hóa mà Phong Duyên Tuyết vận chuyển từ Thượng Dương thành đến, Sương Lan Nhi lập tức phải đi kiểm tra lại nên đành khước từ lời mời của Linh Lung. Mà Long Đăng xưa nay là người có tiệc tất đi, có rượu nhất định phải uống, hắn ngược lại vừa vui vừa nhàn, đương nhiên sẽ đến.

Hai ngày liên tục bận bịu qua đi.

Sương Lan Nhi ban đầu nghĩ Long Đăng đến Hồng Châu cái gì mà xử lý công sự thực ra chỉ là cái cớ, nào ngờ hắn đến đây thật sự là có việc bận, hai ngày liên tục không thấy thân ảnh của hắn, chỉ đến nửa đêm tối muộn mới nhìn thấy hắn trở về hậu viện của nàng nghỉ ngơi.

Màn đêm cứ như vậy đen mịt nặng nề, ánh trăng như bạc khuynh sai, Long Đăng chậm rãi xuất hiện ở cuối đường, cả người đắm chìm trong ánh sáng bàng bạc mờ mờ, hắn đi từng bước rồi rẽ ở hướng tây chỗ cửa tiệm của Sương Lan Nhi.

Lúc đó Sương Lan Nhi còn chưa đóng cửa, đem mấy khối ván cửa nặng nề đặt sang một bên, nàng vui đầu vào công việc, cẩn thận sửa sang rồi bắt tay vào làm sổ sách. Hôm nay buôn bán rất tốt, còn tiếp được hai đại phú lớn. Kỳ thực từ ngày nàng bắt đầu tiếp nhận cửa hàng này cho tới nay cũng không hề cảm thấy được thoải mái, một tháng một trăm lượng bạc tiền thuê cũng không phải là dễ dàng kiếm được như vậy. Xem ra nàng chỉ ở một chỗ đợi khách từ xa đến là không đủ, nàng suy nghĩ xem mai kia bắt đầu chạy ra ngoài tìm đến những nhà đại thương hộ bàn chuyện làm ăn.

Ánh nến nhảy lên, đung đưa tạo ra những tia sáng nhỏ, những ngón tay thon lướt trên bàn tính, thân ảnh gầy gầy in trên vách tường lạnh như băng càng khiến thân hình ấy trở nên cô tịch. Nếu nhìn gần mới có thấy được dung nhan kia giống như một đóa hoa trắng nõn nở rộ trong con gió thổi ngược.

Thật lâu sau nàng cuối cùng cũng ngừng tay, thờ dài một hơi nhẹ nhõm.

Khi nàng ngẩng đầu lên chợt nhìn thấy tuần nhan phóng đại đang chống cằm trên quầy tính tiền, nàng cả kinh, mắt tròn xoe, đúng là Long Đăng đang gập người đứng tựa vào quầy, đôi mắt hẹp dài, phương mâu trong sáng đang nhìn thẳng vào nàng, chớp một bên mắt nháy nháy với nàng mấy cái.

Sương Lan Nhi nhướn mắt, có chút buồn bực nói: “Long Đăng! Người đã đến rồi sao không lên tiếng, buổi tối quai đản muốn đến dọa người sao!”

Long Đăng trong tay đang cầm một rô điểm tâm, đặt lên bàn, thanh âm pha chút ủy khuất nói: “Sương Sương, ta đã đứng ở chỗ này rất lâu rồi, một người to lớn thế này đứng trước mặt người thể nhưng người lại không có phát giác, haiz, thật sự làm tổn thương lòng tự ái của ta!” Hắn làm bộ đá đá vào tấm ván gỗ bên quầy làm phát ra những âm thanh cộc cộc, “Nghe thấy không, đây là tiếng lòng ta đang tan nát đấy người có biết không?”

Nàng đến nhìn không buồn nhìn hắn, nói: “Bớt lời đi.”

Hắn vội vàng vàng làm lành, “Được rồi, được rồi, ta đem đến cho ngươi ít bánh ngọt đây. Chỉ sợ ngươi ở Hồng Châu lâu như vậy có khi còn không có thời gian rảnh hưởng qua những thứ đặc sắc ở đây.” Nói xong hắn liền mở ra tầng tầng lớp lớp những lớp giấy dầu gói bánh, lấy một miếng đưa cho nàng, “Nhìn ngươi bận rộn như vậy, công việc vốn là làm mãi cũng không xong, liều mạng như vậy để làm gì?”

Lúc này trên tay hắn cầm theo chính là một chiếc bánh nướng hơi hơi cháy vàng, hương thơm bay đến mê người, chỉ nghĩ thôi cũng đã muốn ăn rồi.

Sương Lan Nhi bữa tối vốn chỉ ăn qua loa cho đỡ đói, sau đó liền bận cho tới hiện tại, lúc này thật sự có chút đói bụng. Nàng nhận lấy rồi cắn một miếng. Không ngọt không ngon nhưng thật sự là dùng cánh hoa tươi ướp mật ong mà làm, hương thơm lưu lại dư vị không dứt trong miệng.

“Ăn ngon không?” Hắn cười hỏi.

“Ừ” Ăn xong một chiếc nàng lại ăn thêm một chiếc khác, cho hết vào miệng tám tấc khen.

Hắn nhẹ nhàng thở dài, khoe môi bất giác mỉm cười: “Ăn từ từ, cẩn thận nghẹn!” Dứt lời hắn xoay người rút cho nàng một chén trà, nàng tay thuận thế nhẹ nhàng lau đi vụn bánh còn dính lại bên khóe miệng nàng.

“Lan nhi! Xem ta mua được thứ gì này!” Thanh âm dịu dàng của nữ tử truyền đến mang theo cảm giác mềm mại trong trẻo.

Linh Lung vừa đi tới thật không ngờ bắt gặp một màn ấm áp như thế, trong lúc nhất thời kinh ngạc vẫn đứng chôn chân ở một chỗ, tiến không được mà lui cũng không xong.

Sương Lan Nhi nghiêng đầu thì thấy Linh Lung đang đứng ở gần cửa. Lúc này bóng đêm phủ lên mái tóc mềm mượt của nàng càng làm tăng thêm vóc người nhỏ nhắn mềm mại như lá liễu phát phơ trong gió, trong trẻo mà lại thêm rực rỡ.

Mà Long Đằng một tay vẫn còn đang dừng bên môi nàng, thay nàng lau đi vụn bánh, nhìn thấy Linh Lung đến, hắn đứng thẳng dậy, thuận tay thay Sương Lan Nhi vén tóc rũ xuống trước ngực ra đằng sau tai, ánh mắt vẫn không dời khỏi nàng, ôn nhu nói: “Lan nhi, ngươi nên nghỉ ngơi sớm đi, đừng làm bản thân mệt mỏi.”

Nói xong hắn quay đầu hướng về phía Linh Lung cười tỏ ý chào hỏi rồi phát y bào đi về hướng hậu viện.

Sương Lan Nhi nhìn theo bóng dáng cao lớn của hắn biến mất dần trong bóng đêm. Trong lòng khó hiểu, nàng nghĩ đến Long Đằng rất thích mỹ nữ, nhân nhả đến vô sự toàn đi trêu đùa cô nương người ta, mà Linh Lung vô luận là diện mạo hay dáng người đều thượng thừa, cũng không biết vì sao Long Đằng đối với Linh Lung luôn có khiêm có lễ, cũng không giống như dáng vẻ lăng ngông lăng ngữ trước đây nàng đã quá quen biết. Khó có thể nào, hắn chỉ đùa giỡn một mình nàng hay sao?

Quay đầu lại nhìn Linh Lung, chỉ thấy giữa hai hàng mi mỏng lung lộ vẻ ưu sầu, vẻ mặt ngẩn ngơ mà mờ mịt.

“Linh Lung?” Sương Lan Nhi nhẹ gọi một tiếng.

Linh Lung chợt hoàn hồn, khuôn mặt cứng nhắc miễn cưỡng cười một tiếng: “Thì ra Long công tử cũng ở đây! Vốn muốn mời huynh ấy cùng tới ăn vịt muối, đáng tiếc... huynh ấy đi vội quá. Haiz ta vất vả lắm mới tới được, thuận tiện đi qua Thái Tử Lâu mang đến vịt muối nổi danh, chẳng qua là tối nay làm một bàn tiệc, ngày thường vốn là không có cơ hội.”

Sương Lan Nhi nhìn về hướng hậu viện, thay hắn giải thích nói: “Có lẽ hai ngày nay hắn mệt rồi, muốn về nghỉ ngơi sớm. Cũng không biết hắn bận gì, ban ngày đều không thấy người đâu.”

Linh Lung đôi mắt vốn sáng ngời bỗng có tia âm trầm, buồn bã nói: “Huynh ấy không thích ở khách điểm, ta đã cố ý thuyết phục phụ thân dọn một khu viện trong phủ, nghĩ đến huynh ấy sẽ thích nào ngờ huynh ấy nói không muốn bị gò bó... Huynh ấy hình như chỉ nguyện ở lại hậu viện sau tiệm hàng này của cô...”

Sương Lan Nhi mặt không khỏi cứng đờ, có người hoan nghênh Long Đằng trong khi nàng muốn đuổi cũng đuổi không đi, làm hại nàng phải mất rất nhiều thời gian công sức mới giúp hắn thu dọn xong nửa gian sương phòng, còn chính lại giường gối sạch sẽ. Nàng nghĩ như thế nào cũng không thông, vì sao hắn lại tình nguyện ngủ cùng một đồng được liệu, cũng không chịu đi ở khách điểm. Còn khoa trương nói cho nàng một cơ hội tận tình báo đáp lại ân tình khi xưa của hắn. Nói thật nếu không phải hắn từng cứu nàng, nếu không phải hậu viện này bình thường có một đạo cửa bên hông, nhìn giống như đằng sau không có hậu viện, nếu không phải nàng ở trên cái gác xếp bên trên lầu thì nàng thành thật sẽ không chiều đãi hắn, dù sao cũng là nam nữ thụ thụ bất thân, há có thể ở cùng một nhà.

Xuất thần trong chốc lát, Sương Lan Nhi lúc này mới nhớ tới mình quên mất Linh Lung đang đứng đó, nàng mỉm cười nhận lấy món vịt muối, lại chỉ tay vào giỏ bánh trên quầy, dịu dàng nói: “Hay là chúng ta lên lầu ăn đi? Ta có chút đói bụng rồi, đêm nay thật có lộc ăn.”

Linh Lung nhìn vào bên trong lớp giấy dầu, đây thì ra chính là bánh hoa tươi, không phải người có tiền không mua được, mỗi ngày chỉ làm hai vỉ bánh, muốn ăn đều phải xếp hàng từ sáng, có thời điểm làm ăn tốt, người xếp hàng có thể đứng từ đầu phố đến cuối phố, đây chính là đồ ăn vặt dân gian đặc sắc nhất lưu truyền trăm năm ở Hồng Châu, nghĩ đến Sương Lan Nhi không thể có thời gian đi xếp hàng mua bánh, vậy người mua, chỉ có thể là... Long Đằng!

Sương Lan Nhi nhìn thần sắc Linh Lung có chút ngẩn ngơ, lại hỏi: “Cô làm sao vậy? Đêm nay hình như có chút kỳ quái. A, đúng rồi, ta còn không có thời

gian hỏi cô, cô vụng trộm chạy đến Lô Châu nhiều ngày như vậy, cha cô có quở trách cô không?”

Linh Lung hít một hơi thật sâu, cười có chút mất tự nhiên: “Không cần, ta không ăn. Ta cần phải trở về sớm, ta đã đáp ứng cha ta sẽ không chạy loạn nữa.”

“A, cũng tốt.” Sương Lan Nhi có chút tiếc nuối: “Đáng tiếc quá, ngon như vậy.”

Linh Lung cười cười, thời điểm đi tới cửa, nàng đột nhiên xoay người, giống như đi đến một quyết định rất lớn: “Lan nhi, ngày mai cô có rảnh không, ta có chuyện muốn nói riêng với cô.”

“Được.” Sương Lan Nhi cười gật đầu ra hiệu.

Đợi cho đến khi Linh Lung đi xa Sương Lan Nhi mới đóng cửa, cuối cùng thì khóa lại. Khi đang định xoay người thì cảm nhận được có tiếng bước chân phía sau đang đi đến gần. Trong phòng này trừ nàng thì chỉ có Long Đăng, lúc này hắn ra đây làm gì?

Đầu vừa quay lại, chưa kịp mở miệng thì trước mắt liền tối lại, một miếng vải đen từ trên ụp xuống đầu nàng, mũi truyền đến hơi thở nồng đậm mùi nam tính. Mà hương vị này lại có chút quen thuộc.

Nàng mau chóng kéo miếng vải xuống, đúng là một kiện y bào nam tử, khi nhìn rõ nàng không khỏi muốn phát hỏa, này rõ ràng chính là xiêm y Long Đăng mặc vừa rồi lúc bước vào tiệm, hiện tại lại bị tên đáng giận này ném lên trên đầu nàng.

Nàng cảm giận giương mắt lên, gắt gao nắm nhàu y phục, cắn răng giận giữ nói: “Long Đăng, ngươi có ý gì?”

Trên mặt hắn tỏ vẻ tươi cười vô si: “À, cổ tay áo có chỗ rách rồi, ngươi giúp ta khâu lại đi.”

Sương Lan Nhi trong mắt chứa sự không thể tin được, mắt mở to, rống lên: “Dựa vào cái gì?”

Lúc này hắn chỉ mặc một kiện áo đơn, hắn siết chặt vạt áo trước ngực, hình như có chút lạnh, thanh âm vô cùng ủy khuất: “Sương Sương, không nghĩ trời lại lạnh nhanh như vậy, áo dày ta chỉ tùy tiện mang theo bên người có một chiếc, không khéo hôm nay bị rách rồi.”

“Kia không phải chuyện của ta, ta cũng không phải mẹ ngươi.”

Phượng mâu hẹp dài của hắn dưới ánh nến chớp động, vẻ mặt càng thêm vô tội nói: “Ngươi biết mà, hiện giờ ta một mình cô độc ở Lô Châu, nào có người thân bên cạnh. Không ai thương ta, thật sự là đáng thương mà. Ngươi xem, ta lớn như vậy cũng không có vợ hay gì hết, nếu không...”

Nói còn chưa xong Sương Lan Nhi đã hung hăng đánh gãy lời hắn: “Đủ rồi!”

Nàng đảo mắt trắng dã: “Ngươi không cần nói nữa. Là số ta gặp vận xui! Sáng mai đưa cho ngươi!” Dứt lời nàng ôm xiêm y của hắn chạy lên lầu, không thèm để ý đến hắn nữa. Vừa rồi nếu không chặn lời hắn lại có khi hắn sẽ lại nói ra câu gì đó chọc tức chết người mất.

Ngày thứ hai, Sương Lan Nhi đi xuyên qua rừng mai, dọc theo đường đá nhỏ đi được nửa dặm đường xa, trước mắt liền hiện ra một phong cảnh. Nơi này có một bên là vách tường đá, trên đó mọc rất nhiều cỏ xanh, phía trước có một chỗ đất trống, phía trên có một đình bát giác nhỏ.

Trong đình có một nữ tử y phục hoa lệ, váy gấm vàng cầm, đai lưng thắt bởi một dải tơ lụa màu xanh, đôi mắt thu thủy mở to trong suốt, giữa mi điểm một đóa hoa màu đỏ, đuôi lông mày được chải chuốt cong cong, càng làm tôn lên vẻ mềm mại xinh đẹp.

Nàng kia, không thể nghi ngờ chính là Linh Lung.

Sương Lan Nhi nhẹ bước vào trong đình, nhìn Linh Lung từ trên xuống dưới, thấy nàng giờ tay nhấc chân đều ra dáng nữ nhân gia liền không khỏi cười trêu: “Ồ, Linh Lung, cô dạo này thay đổi như chong chóng vậy?” Nha đầu kia, bình thường vốn không chú trọng lắm, vải vóc dù tốt cũng chỉ là tùy tiện chọn. Hiện giờ lại vô cùng tinh tế, rất biết cách ăn mặc.

Giờ ngo mặt trời mạnh mẽ sinh nhiệt, ánh sáng xuyên qua từng kẽ lá tiến vào trong đình. Linh Lung đột nhiên mở miệng nói: “Lan nhi, ta phải lập gia đình.”

Sương Lan Nhi sững sốt, không khỏi tròn mắt há mồm: “Lập gia đình? Không thể nào, nhanh như vậy sao?”

Linh Lung gật gật đầu: “Ta tuổi không còn nhỏ nữa, hiện giờ mười chín, qua năm liền hai mươi. Cha ta lo lắng sau này ta không gả đi được, nhất định bắt ta phải ném tú cầu chọn rể, ngày mai là ngày đã định, chính là ngày mai. Đến lúc đó tất cả mọi người đều tới, lão cha ta nói nhất định phải chọn ra một người trong số họ, ngày xuất giá cũng đã chọn xong tốt hết rồi, chính là sau một tháng kể từ ngày ném tú cầu chọn rể. Lan Nhi, ta thật sự...” Không thể nói được tiếp, đôi mắt nàng ứa ra dòng lệ mất hồn. Cuối cùng không nhịn được nước mắt chảy xuống.

Sương Lan Nhi mấp máy môi muốn nói gì đó. Linh Lung dùng sức lau đi nước mắt, vẻ mặt kiên cường nói: “Cha ta nói, ngày mai tới còn có công tử nhà Hồng Châu tri phủ. Cha nói ta gả cho hắn rất có giá trị, kỳ thật cái gì kêu giá trị đối với ta đều không đáng giá. Ta không thích hắn, quãng đời còn lại của ta phải sống chung với hắn mới là không đáng giá nhất. Nếu là người ta thích, dù chỉ được bên nhau mấy ngày, kia mới là chân chính có giá trị.”

Sương Lan Nhi nhẹ thở dài một tiếng, dịu dàng vuốt ve hai gò má Linh Lung, khuyên nhủ: “Cha cô cũng là muốn tốt cho cô, ông đã già như vậy rồi, so với chúng ta mới là chuyện gì cũng có thể thấu tỏ. Cứ tin tưởng ông ấy sẽ chọn cho cô một người tốt. Dù sao cha cô cũng thật tình yêu thương cô.”

Linh Lung đột nhiên bắt lấy tay Sương Lan Nhi, nàng nắm thật chặt, giống như nếu buông ra nhất định sẽ mất đi một thứ vô cùng quan trọng. Nàng nhỏ giọng, cẩn thận hỏi: “Lan Nhi, ta có một chuyện muốn hỏi cô. Cô nhất định phải nói thật với ta.”

Thấy vẻ mặt nàng vô cùng chân thành, Sương Lan Nhi liền gật đầu đáp ứng.

Linh Lung nói từng từ rõ ràng: “Lan Nhi, cô thích Long công tử phải không?”

Sương Lan Nhi sững sốt, Linh Lung đứng là hỏi nàng về vấn đề này... Nàng thích Long Đăng sao? Cái tên vô lại kia? Không thể nào. Nghĩ nghĩ nàng liền lắc đầu.

Linh Lung khuôn mặt đầy khản trương, nhìn thấy Sương Lan Nhi phủ nhận nàng không kim được niềm vui sướng, không ngừng xác nhận lại: “Thật sao? Cô không thích huynh ấy? Ta nhìn thấy quan hệ của hai người không tồi.”

Sương Lan Nhi nhìn nàng một cái: “Chúng ta xem như là bằng hữu, hẳn đã từng cứu ta.”

Linh Lung cắn môi, suy nghĩ một hồi, mặt bỗng đỏ bừng lên, giống như là khó có thể mở miệng, cuối cùng vẫn nói: “Lan Nhi, ta có một chuyện muốn nhờ cô hỗ trợ. Cô nhất định phải giúp ta.”

“Được, cô nói đi.”

“Ta nghĩ, ngày mai ném tú cầu chọn rể, cô có thể hay không gọi Long công tử cùng đến?”

Sương Lan Nhi mở to mắt, cò hồ trong nháy mắt đã hiểu ra ý tứ của Linh Lung, nàng là muốn... ném tú cầu cho... Long Đăng!

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Đồng tâm đồng y

“Chuyện này...” Sương Lan Nhi khó xử nói, đôi mi thanh tú khẽ nheo lại: “Linh Lung, người không phải là...”

Linh Lung hai tròng mắt sáng ngời rạng rỡ, không phủ nhận nói: “Đúng vậy, ta thích Long công tử.”

Sương Lan Nhi mặc dù trong lòng đã sớm phát hiện nhưng nàng nghĩ Linh Lung bắt quả chỉ là quá kinh ngạc trước tướng mạo tuấn mỹ của Long Đăng mà thôi, dù sao cũng có thể nói Long Đăng này xứng danh là đại mỹ nam tử đứng đầu Trường Long Quốc, điều này là hoàn toàn xứng đáng, cho dù hiện tại cũng có một ít nam tử bên ngoài cũng diễm lệ khiến cho bách hoa cũng phải xấu hổ. Không biết tại sao trong đầu nàng lại hiện ra một đạo thân ảnh khác, ôn nhu mà trong trẻo nhưng cũng không kém phần lạnh lùng, hình dáng ấy dần dần hiện lên rõ ràng giống như đang xuất hiện trước mắt vậy.

Trong lòng nàng không khỏi đem Long Đăng cùng Long Tiêu Đình ra so sánh, nếu nói Long Đăng từ trên xuống dưới là một bức họa thiên nhiên đầy mê hoặc với ngập tràn các loài hoa nở rộ mà hẳn chính là bông hoa đẹp nhất rực rỡ nhất, cùng với Long Đăng một chỗ sẽ khiến cho người ta cảm nhận lúc nào cũng như đắm chìm trong ánh mặt trời, phá lệ thư thái. Long Tiêu Đình lại giống như chiếc quạt là lướt tinh xảo với những nét chấm phá thủy mặc trong mưa bụi, sương mù bao trùm tứ phía, có một loại mỹ cảnh thoát không lên lời, hấp dẫn từ tận đáy lòng. Hẳn ôn nhu, hẳn u sầu, hẳn trong trẻo nhưng lạnh lùng, nó giống như một thứ độc dược, cho dù người biết đó là rượu độc vẫn không nỡ dừng lại. Bọn họ mặc dù đều là người trong hoàng thất nhưng tính cách tác phong làm việc không hề giống nhau. Long Tiêu Đình làm việc mạnh mẽ vang dội còn Long Đăng ngược lại vô cùng nhân từ vô chương.

Linh Lung thấy Sương Lan Nhi trầm tư hồi lâu, nàng vẫn cúi đầu im lặng không nói.

Một lát sau Sương Lan Nhi mới hoàn hồn, nàng nhìn Linh Lung nói: “Người bắt quả cũng mới chỉ nhìn thấy hẳn vài lần, người thậm chí còn không hiểu rõ hẳn, cũng chưa từng hỏi qua thân thế bối cảnh của hẳn, người không biết hẳn làm gì, công việc thế nào? Trong nhà có mấy người? Liền như vậy...”

Linh Lung đứng lặng trước mặt Sương Lan Nhi, hai bên tóc vì thủy càng làm tăng vẻ mềm mại như nhung, nàng chậm rãi nói: “Chỉ cần trong lòng ta có huynh ấy là được, những mặt khác đều không quan trọng... Ta chỉ sợ...” Nàng dừng một chút, vẻ mặt không khỏi có chút buồn bã: “Chỉ sợ người huynh ấy thích không phải ta.”

Sương Lan Nhi ngạc nhiên, trong lòng trầm xuống, Linh Lung từ khi nào lại rơi vào trầm luân như thế này, bắt quả cũng mới chỉ có mấy ngày. Long Đăng giờ phút này mặc dù trắng tay nhưng chung quy hẳn vẫn là con cháu hoàng tộc, đường đường là hoàng trưởng tôn, thân phận vô cùng cao quý. Nếu như thái tử con đường thuận lợi, Long Đăng kia đương nhiên tiền đồ vô lượng. Căn nhắc trong chốc lát, nàng liền nói: “Chuyện này... Linh Lung, người có muốn hay không hỏi qua ý kiến của hẳn một chút?”

Linh Lung lắc đầu, mi tâm thoáng qua chút u lạnh: “Không cần hỏi. Lan nhi, kỳ thật ta cái gì cũng đều hiểu được.” Nàng nhẹ nhàng kéo tay Sương Lan

Nhi cùng ngồi xuống, nhẹ nhàng nói: “Kỳ thật ta đã có thể nhìn ra, người huynh ấy thích chính là cô.”

Sương Lan Nhi trong lòng nhảy dựng lên: “Như thế nào có thể?”

Linh Lung buồn bã: “Lan Nhi, hôm nay đến nơi này trước hết muốn hỏi cô vấn đề chính là cô có thích huynh ấy hay không. Nếu như cô trả lời là cô thích huynh ấy vậy hai người đúng là đôi trai tài gái sắc, là ông trời tác hợp cho. Ta hà cớ lại có tâm tư chia rẽ một đôi bích nhân. Nhưng chính là cô lại trả lời ta là cô không thích huynh ấy. Như vậy đối với chính chung thân hạnh phúc của đời mình, ta nhất định phải cố gắng tranh thủ.”

Sương Lan Nhi chăm chú nhìn nàng trong chốc lát, tay áo nâng lên, nhẹ nhàng lau hai bên thái dương, kỳ thật thời tiết không nóng nhưng không biết tại sao nàng lại có chút buồn bực, giờ phút này hai bên trán nàng lấm tấm mồ hôi. Trầm ngâm trong chốc lát, nàng nhẹ giọng nói: “Linh Lung, là cô nghĩ nhiều rồi, chúng ta quen biết từ khi ở thành Thượng Dương, hiện tại chỉ là cùng quê gặp lại, cùng buồn nhớ về cố hương cho nên mới gần một chút thôi.”

Linh Lung nhẹ nhàng lắc đầu: “Người còn nhớ rõ khi chúng ta vừa từ Lô Châu trở về không, ngày ấy người công việc bận rộn nên không thể tới dùng bữa tối.”

Sương Lan Nhi gật gù đầu: “Ta còn nhớ rõ, đó là buổi tối thứ hai sau khi trở về, Long Đằng đêm đó không đến sao?”

Nàng mỉm cười, buồn bã như hoa lạc cuối mùa: “Có, ta lúc ấy vô cùng cao hứng. Huynh ấy một mình đến dự tiệc, ta nghĩ có thể được cùng huynh ấy ở chung, rất là hưng phấn, huynh ấy chịu đến nhất định trong lòng không ngại phiền ta. Nào biết nguyên cả một buổi tối, huynh ấy hỏi ta rất nhiều chuyện của cô, hỏi chúng ta là như thế nào quen biết, hỏi cô đến Hồng Châu từ khi nào, trước đây sống ra sao, cuộc sống có khó khăn không, còn có bằng hữu khác hay không. Huynh ấy càng hỏi càng tỉ mỉ, thậm chí mỗi sáng mấy giờ bắt đầu mở quán, tối khi nào thì thu quán. . . Mỗi ngày kiếm được nhiều hay ít. . .” Nàng chợt dừng lại, sau mới tiếp tục nói: “Khi đó, từ lúc bắt đầu ta liền ân ân cảm nhận được huynh ấy thích cô. Lan Nhi. . .”

Đột nhiên Linh Lung gắt gao nắm chặt tay phải của Sương Lan Nhi, âm thanh nàng có chút run run: “Thực xin lỗi ta từ lần đầu tiên thấy huynh ấy liền thích. Cô có cảm thấy ta như vậy rất ích kỷ hay không? Rõ ràng biết huynh ấy thích cô nhưng không cách nào không chế chính mình. Chúng ta là bằng hữu, ta không nghĩ muốn can dự vào việc của hai người, cũng không hẳn là xen vào giữa hai người, nghe được cô nói không thích huynh ấy, trong lòng ta lại dâng lên hy vọng. Loại hy vọng này giống như là ngọn lửa cuối cùng chống đỡ ta. Lan Nhi cô có biết không, nhiều người như vậy đến cầu thân nhưng ta đều từ chối. Bởi vì bọn họ không thể là phu quân của ta. . . ta chỉ muốn tìm một người mà chính mình thích. . .”

Sương Lan Nhi không nói gì, trong lòng ngổn ngang cảm xúc. Mãi lâu sau nàng mới thở dài một tiếng: “Cho dù ta có dẫn hần đi, chỉ là. . . Hần có tiếp được tú cầu cũng không chắc sẽ cùng cô thành thân. . . Cô có nghĩ đến lúc đó, đến lúc đó phải làm như thế nào hay không?”

Linh Lung chậm rãi cười khẽ, nàng cười đến đơn thuần mà chân thành tha thiết, như một đám mây nhẹ mỏng, sau rồi khuôn mặt khẽ trầm tĩnh lại. Nàng đứng lên, từ tốn nói: “Ném tú cầu chính là ước định dân gian thúc đẩy phương thức cưới gả, nếu như huynh ấy không chịu, đó là chuyện ta hồ thẹn trước mặt mọi người. Vì đã chấp nhất, ta quyết định lấy trứng chọi đá, nếu như huynh ấy vẫn kiên trì. . . ta từ đây về sau sẽ hết hi vọng. . .”

Một khắc kia, Sương Lan Nhi nhìn sườn nhan quật cường của nàng mà trì trệ không nói.

Gió nổi lên từ phía, lá rào rạc rụng xuống, chỉ thấy ngọc trai trên đầu Linh Lung ánh lên thứ ánh sáng vàng chớp nhoáng, sáng bóng trong trẻo mà lạnh lùng.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy Linh Lung tính tình cương liệt như vậy, lời nói có bao nhiêu là quả quyết, lòng nàng giống như có một hòn đá lớn đè nặng, hô hấp dần dần dồn dập. . .

Hai bên đều là bằng hữu, nàng đứng ở giữa vậy nên làm gì bây giờ. . .

Chiều muộn, Sương Lan Nhi một người cô độc đi giữa phố phường huyền ảo. Lúc này nàng mới nhìn đến phong cảnh xung quanh, xác định mùa thu đã tới, hoa sen đọng đọng trong gió trời dịu mát. Nàng bình thường luôn bận rộn đúng là không hề để ý tới, cái đầu hiu lạnh lẽo cuối thu đã thay thế tất cả tự bao giờ, đưa mắt nhìn lại từ đằng hai bên đường đều sớm đã héo rũ, chỉ chừa lại một mảnh tiêu điều.

Cuối cùng cũng về tới cửa hàng, lúc này trời đã ngã về tối.

Ánh trăng đêm nay mật mù không rõ, nhân nhật in mình xuống mặt đất với một cái bóng xám xịt, nàng bước nhanh vào trong quán, về mặt vẫn như trước ngẩn ngơ.

Long Đằng giống như đã đợi nàng từ rất lâu, rốt cục cũng thấy nàng về, hần cười cười nói: “Sương Sương, người đi đâu mà lâu vậy? Người dọn vị đại thẩm bên cạnh giúp người trông tiệm, mặt trời lặn nàng đang định thay người đóng cửa cũng may đúng lúc đó ta trở lại liền giúp người trông thêm chốc lát.”

Sương Lan Nhi về mặt có chút mệt mỏi, gương đôi mắt vô lực nhìn hần: “Cảm ơn người.”

Long Đằng thấy sắc mặt nàng không tốt liền quan tâm hỏi: “Làm sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì không?”

Nàng lắc đầu, chỉ nói: “Hôm nay ta mệt mỏi, ta muốn đóng cửa sớm, cũng không muốn tính toán sổ sách nữa. Ngày mai treo biển không mở cửa.”

Hần “à” một tiếng, bên môi cười nhạt, giống như ánh mặt trời đầu thu xuyên qua những kẽ lá.

Hần từ tay nàng tiếp nhận vãn cửa thay nàng đóng lại, ôn hòa nói: “Để ta giúp người, nếu mệt mỏi người đi nghỉ sớm đi.”

Sương Lan Nhi nhìn hân lưu loát đẩy sạp cửa lại hoàn hảo sau lại lấy khóa xích khóa lại, nhìn bóng dáng hân rộn như vậy trong đầu nàng không khỏi bồi hồi nhớ lại những lời Linh Lung nói lúc trước.

“Khi đó, ngay từ lúc bắt đầu ta liền ần ần cảm nhận được huynh ấy thích cô. Lan Nhi...”

“Nếu như huynh ấy không chịu, đó là chuyện ta hồ thẹn trước mặt mọi người. Vì đã chấp nhất, ta quyết định lấy trứng chọi đá, nếu như huynh ấy vẫn kiên trì... ta từ đây về sau sẽ hết hi vọng...”

Trong lòng nàng phiền muộn cùng nghi hoặc không ngừng cuộn cuộn dâng trào, len lỏi và chạm vào đầu nàng cơ hồ muốn nổ tung. Long Đăng hân sẽ thích nàng sao? Thật sự sẽ giống như những lời Linh Lung nói hay sao, hân thích nàng cho nên mới hết lần này đến lần khác ra tay giúp đỡ nàng? Vẫn là nói hân đơn thuần chỉ là đùa nàng thôi? Dù sao hân cũng chưa bao giờ chân chính nói thẳng ra... chính xác hơn người ta đều nói ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, có phải hay không là sự thật...

Nếu, hân thật sự thích nàng, nàng lại đưa hân cho Linh Lung, vậy sau này hân có hay không hận nàng? Có hay không oán nàng?

Long Đăng khóa kỹ cửa, lúc xoay người trong tay không biết từ lúc nào đã cầm theo một trăn đèn lồng, ánh sáng nền thần nhiên chiếu lên ánh mắt xinh đẹp của hân, hân nhìn nàng, ước chừng một khắc, vẻ mặt cứ như vậy chuyên chú. Giây lát sau hân mới cười đến quý dī: “Làm sao vậy, đêm nay sao ngoại cứ nhìn ta? A, Sương Sương, ta đang làm ta hiểu lầm đấy.”

Sương Lan Nhi sùng sốt, ngẩng đầu lên: “Hiểu lầm cái gì?”

“Hiểu lầm ngoại đối với ta có ý tứ, bằng không, sao ngoại cứ nhìn chăm chăm một nam nhân như thế. Ngoại nói xem ta sẽ nghĩ như thế nào?” Hân chớp chớp mắt một cái liền khôi phục lại bộ dáng lưu manh vô lại như bình thường, cười đến run người, kẻ khác nhìn mà chỉ muốn xông vào đánh hân một trận.

Sương Lan Nhi chỉ cảm thấy tất cả những nặng nề tích tụ trong lòng nhưng khi nhìn nụ cười vô lại của hân như vậy nhất thời biến mất không còn bóng dáng tăm hơi. Không thể phủ nhận, khi hân trêu đùa, mặc dù khiến nàng rất tức giận nhưng như vậy lại có thể khiến nàng tạm thời quên đi những đau đớn. Trong những lúc như thế nàng đúng là không biết nên cảm ơn hân hay là giận hân.

Trong đầu không ngừng xoay chuyển, lần đầu tiên nàng nghĩ khác về hân.

“Thiếu Quân.” Nàng gọi một tiếng thân thiết, đi từng bước đến gần hân, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Ngoại nói đúng, ta thật sự thích ngoại.”

Lời vừa nói xong, nụ cười tươi rói trên mặt Long Đăng đột nhiên cứng đờ, vẻ mặt ngưng đọng. Bạc thần khê giật giật, hân một chữ cũng không thốt ra nổi.

Sương Lan Nhi “xì” một tiếng, cười đến thập phần sung sướng: “Đùa ngoại thôi, nhìn bộ dạng ngốc nghếch của ngoại kia. Còn nói ta ngốc, ngoại xem ngoại cũng không hơn gì ta đâu. Chuyện ma quỷ này mà ngoại cũng tin, haha...”

Ánh lửa vẫn nhảy lên như những hạt đậu, Long Đăng hơi hơi thất sắc, nển trong tay run lên nhẹ nhẹ, cái bóng đen trên tường cũng vì thế mà đứng đờ. Hân khom lưng xuống chỉnh lại đèn lồng, khi nâng mặt lên, ánh mắt hân đã cong cong như đạo trăng non, nhìn nàng mỉm cười.

Sương Lan Nhi khoát tay: “Gần mực thì đen gần đèn thì sáng, ai bảo ngoại bình thường hay trêu ta như vậy. Đúng rồi, nói chuyện hiện tại, ngày mai Linh Lung phải ném tú cầu chọn rể.” Càng nghĩ nàng lại càng quyết định phải nói cho Long Đăng biết ngọn nguồn, trước hết thăm dò ý tứ của hân để tránh ngày sau hân lại oán nàng.

Đôi mắt dài xinh đẹp của hân lộ ra chút mơ hồ: “À? Tú cầu chọn rể? Linh Lung là à?”

“Cái gì?” Lần này đến lượt Sương Lan Nhi ngạc nhiên, người này, là đang giả bộ hay là thật đây. Nàng vươn năm ngón tay lên quơ quơ trước mặt hân: “Ngoại không phải lợi hại lắm sao? Linh Lung mà ngoại không biết? Chính là người thường ngày đến chơi với ta, nàng còn từng mời ngoại ăn cơm.” Nàng vốn là định thuận thế hỏi Long Đăng cảm giác của hân đối với Linh Lung nhưng hân lại trả lời nàng như vậy làm nàng không biết phải mở miệng nói tiếp như thế nào.

Long Đăng làm bộ như đang cố gắng suy nghĩ, hân chống tay lên trán giống như đang nhớ lại rất lâu rất lâu, cuối cùng mờ mịt lắc đầu.

Sương Lan Nhi thật sự muốn đâm đầu vào tường, giọng nói của nàng bất lực nói: “Nàng tối hôm qua còn đến đây đưa vịt muối. Đừng nói ngoại không biết, hôm nay buổi trưa ngoại còn ăn nó, khen không dứt lời, chính là đồ nàng đem đến. Đúng rồi, tối hôm qua ngoại còn hướng nàng cười một cái.”

Long Đăng trên mặt càng làm ra vẻ hoang mang, phượng mâu nhíu lại đầy vô tội: “Ta một ngày hướng nhiều cô nương cười như vậy, ai mà nhớ rõ là ai với ai nữa.” nói xong mắt hân nhìn thẳng vào mắt nàng chớp chớp vài cái. “Huống chi trong mắt ta chỉ có ngoại thôi!”

“Long Thiếu Quân!” Sương Lan Nhi phát hỏa, nghe đến câu này nàng liền xác định hân nhất chính là đang giả bộ.

“Được rồi, được rồi, đừng tức giận, đừng tức giận. Bất kể nàng là ai, Linh Lung hay là Mỹ Ngọc, tú cầu chọn rể à, chắc chắn rất náo nhiệt, ta không đi nhìn một cái thật sự là đáng tiếc. Ngoại ngày mai nếu không làm việc thì chúng ta cùng đi đi.”

Sương Lan Nhi không nghĩ hân sẽ nói như vậy, nhất thời sùng sốt, nửa ngày mới phản ứng lại được. Nàng xoay người, lấy tay chỉ chỉ vào đầu, mô tả bộ

đáng như có vật rơi xuống đỉnh đầu, hỏi: “Người không sợ vạn nhất nhân duyên bay đi dừng lại trên đầu người sao, vậy thì người làm sao?”

Hắn cười: “Nếu thực sự có chuyện tốt này, ta ôm mỹ nhân về nhà chẳng phải là vui sướng hay sao?”

Sương Lan Nhi nghe xong không khỏi cảm thấy khóe miệng run rẩy. Người này... nếu như hắn nói vậy, ngày mai... Haiz, chuyện ngày mai để ngày mai hằng nói.

“Được rồi, được rồi, ta mua chút đồ ăn cho người, đang đặt ở trên lầu, người đi nghỉ sớm đi.” Long Tiêu Đình chỉ tay lên lầu.

Ban đêm gió đột nhiên thổi lớn đập vào mái hiên vang lên những tiếng động răng rắc.

Sương Lan Nhi lẳng lặng nằm nghe tiếng gió, nằng lặn qua lặn lại mà cách nào ngủ được. cách đó không xa tiếng mưa nhỏ giọt trong gió, rung động đập lên mái nhà vang lên những tiếng đồm độp, không biết nhà ai bị đột, thanh âm kia, khiến cho người ta nghe mà không nhận được thiếu kiên nhẫn muốn bùng nổ.

Nàng tựa như đang rơi vào những giấc mộng triền miên không dứt. Khi thì phát hiện vẫn còn ý thức đơn giản, khi thì lại nặng nề ngủ giống như không thể tỉnh lại như bình thường.

Trong cơn mê, mái tóc cha mẹ đã ngả màu hoa râm, dung nhan già nua như đèn đã cạn dầu hiện lên trước mắt, nàng nâng tay lên muốn chạm vào mà không tới được, nàng cho dù có hô to đến khản cả giọng họ cũng không trở lại nữa. Đệ đệ cùng muội muội bóng dáng cũng ngày một mờ hồ, cuối cùng biến mất không còn nhìn thấy.

Kế tiếp gió bão nổi lên, mưa tầm tã, bỗng nhiên có ánh sáng từ đâu phủ xuống đem tầng tầng lớp lớp sương mù dần dần tản đi. Cuối đường, một nam tử áo trắng đang đứng lặng trong mưa, trong tay hắn đang cầm một chiếc ô giấy dầu tattered, hắn chậm rãi quay đầu.

Nàng chỉ biết tìm mình lúc ấy đập thình thịch không thể khống chế.

Nào biết khi kẻ đó xoay người lại, khuôn mặt hé ra lại là khuôn mặt của Thu Khả Ngâm, gương mặt kia trắng như tuyết, chỉ có đôi môi hồng đỏ như máu tươi xinh đẹp. Trong lòng Thu Khả Ngâm ôm một đứa trẻ, bên môi lộ ra má lúm đồng tiền, nhẹ nhàng hướng nàng ngoắc tay: “Lan nhi muội muội...”

Trong cơn kinh ngạc, chỉ một khắc tiếp theo, nụ cười của Thu Khả Ngâm từ quyền rũ uyển chuyển đột nhiên biến thành thanh đao, mười ngón tay nhọn sắc xòe ra như rướn về phía ngực đứa nhỏ đâm tới...

“A!” Một tiếng hét vang lên.

Sương Lan Nhi từ trong cơn ác mộng bật dậy, khi nàng mở mắt thì ngay phía trước hiện lên khuôn mặt đầy nghi hoặc của Long Đằng.

Hắn nhẹ giọng hỏi: “Người làm sao vậy? Mơ thấy chuyện gì đáng sợ sao?”

Sương Lan Nhi chỉ cảm thấy tim đập nặng nề suy yếu giống như ánh mặt trời trong lòng nàng đang dần dần tắt lụi, quần áo đều ướt đầm mồ hôi dính lên trên người nàng, thanh âm nàng khàn khàn nói: “Ta không sao.”

Long Đằng rót một chén nước đưa cho nàng, vỗ vỗ lưng nàng cho nàng chậm rãi uống hết, hắn quay đầu lại nhìn cây nến trên bàn sớm đã cháy hết, lại hỏi: “Người toàn đốt nến ngủ cho đến sáng sao? Là sợ tối? Hay là không dám ngủ một mình?”

Về mặt nàng xẹt qua một tia xấu hổ, cậu mạnh nói: “Làm sao có thể, ta là người lớn mà. Chỉ là thói quen đốt nến ngủ mà thôi, chẳng lẽ không được?”

Long Đằng cúi đầu hạ thùy mắt, tay lướt qua cái gối vẫn còn lưu trữ độ ẩm cơ thể nàng, nơi đó còn để lại dấu vết của những nước mắt, thấm ướt cả một khoảng, loan ra giống như những đóa hoa nở thành từng đóa từng đóa một. Hắn chăm chú một lát, gạt mình, chợt cười nói: “Ha ha, ta chỉ là cảm thấy đốt nến ngủ có chút lãng phí.”

Sương Lan Nhi lúc này mới phát giác ra có chỗ không thích hợp, nàng cau đôi mi thanh tú nói: “Ày, người sao lại ở trong phòng ta? Nam nữ thụ thụ bất thân, người không biết sao?”

Long Đằng đặt một bộ xiêm y của nàng đặt lên trên giường, cười nói: “Không phải là muốn đi xem nào nhiệt sao, ta sáng sớm đã dậy rồi, thấy người không có động tĩnh gì thì cũng chỉ còn cách lên đây tìm thôi. Nhanh lên thời gian không còn sớm, xiêm y cùng trang sức ta đã chọn cho người rồi. Nhìn xem, rất giống y phục của ta, đều là màu xanh.” Nói xong hắn liền kéo vạt áo của mình qua so sánh, cúi đầu lầm bầm một câu: “Phu thê uyên ương, đồng tâm đồng ý.”

Sương Lan Nhi nhăn mày lại, nam nhân này không biết đang nói thảm cái gì, hắn như thế nào lại giống như gà mẹ, ngay cả chuyện chọn quần áo trang sức của các cô nương hắn cũng không tha, hơn nữa cũng không thể không nói, hắn phối đồ cũng không tồi.

“Mau thay đi.” Long Đằng thúc giục.

Sương Lan Nhi lạnh mắt liếc hắn một cái: “Vậy người sao còn đứng trong này? Ta phải thay quần áo, người mau đi xuống.”

Hắn càng thêm vô lại nhích gần phía nàng: “Người thay đi, trong trong ngoài ngoài ta đều nhìn thấy rồi, người còn cái gì phải kiêng dè nữa.”

“Long Đăng!” Nàng nổi giận, nắm lấy cái gối ném vào người hắn.

“Được rồi, được rồi, người nhanh nhanh thay quần áo đi, ta xuống dưới lầu chờ người.” Long Đăng vừa tránh cái gối của nàng vừa giúp nàng đóng cửa lại, trong không gian nhỏ hẹp vẫn còn dư lại tiếng cười sảng khoái của hắn, thật lâu mà không tiêu tan.

Hồng Châu, ngày đẹp.

Hai còn tuần mã một trước một sau phi qua để lại một màn bụi mù che khuất tất cả phong cảnh.

Khi tiếp cận cửa thành, con tuần mã phía trước hí thật dài một tiếng rồi dừng lại, một thân nam tử kim bào quay người lại, một khuôn mặt lạnh lùng như băng tuyết hiện ra.

Viên thống lĩnh cũng kim dây cương lại, bẩm: “Vương gia, người có gì phân phó?”

Thanh âm Long Tiêu Đình vang lên giống như trận gió lạnh thấu xương rít qua từ rãnh núi: “Người khẳng định, nữ nhi của Bộ Ngâm đang ở trong Hồng Châu Thành?”

Viên thống lĩnh chấp tay nói: “Không hoàn toàn khẳng định, còn đợi Vương gia tự mình xác nhận.”

“Đi!” Long Tiêu Đình xoay ngựa hướng vào trong thành...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Hồng Châu, ngày trong xanh ấm áp.

Phurong phủ ở Hồng Châu cũng có thể xem như phú giáp một phurong, dãy tường cao nổi dài, tựa núi mà kiến dựng.

Lúc này nơi phía đông hào quang tứ phía, lấp ló phía sau rừng mây là đỉnh núi băng tuyết tịch tịch vắt ngang qua như ngọc long hoành đảo, ánh mặt trời rơi xuống nơi này giống như những tia thạch anh chói lòa tỏa ra tứ phía. Mà ở sườn núi lá cây nhuộm xanh một khoảng trời, đỏ một khoảng, vàng một khoảng, lần lượt thay đổi mà tôn nhau lên, mỹ lệ đến hoa mắt. Mà vị trí của Phurong phủ chính là nằm ở bên sườn núi yên tĩnh xinh đẹp.

Hôm nay cửa phủ rộng mở, bày ra một chiếc bàn thật dài, trên bàn phô bày gấm vóc lụa là đồ thắm. Những chiếc khay cực đại bằng thạch anh đặt phía trên, bên trong đầy những tiền li xì, phẩm là người vào trong phủ bất luận nam hay nữ, già hay trẻ, Phurong phủ đều sẽ phát một phần tiền mừng, có thể thấy được đây chính là phô thể tiền tài hùng hậu. Hai bên cửa là nha hoàn đứng tươi cười nghênh đón khách nhân.

Long Đăng cùng Sương Lan Nhi đứng trước cửa lớn Phurong phủ, hắn ngửa đầu nhìn hai cánh cổng to lớn, nếu nói đây là cổng lớn thì không bằng nói là sơn môn thì thỏa đáng hơn, hắn không khỏi kinh ngạc than lên: “Dân gian phú hộ, xem ra có thể so sánh với cuộc sống hoàng đế tiêu dao, ha ha. Thật khiến cho người ta hâm mộ.”

Hai nha hoàn nhìn thấy Long Đăng bộ dạng thiên tư liền ngay lập tức tươi cười tiến đến đón chào: “Vị công tử này, mời vào bên trong, bên trái khuôn viên, đi qua tiểu hồ, đối diện đó chính là khán đài.” Nói xong liền đưa đến hai phong li xì, “Chúc công tử gặp vận may.”

Long Đăng cười nhận lấy rồi kéo tay Sương Lan Nhi đi vào bên trong.

Trong phủ so với bên ngoài càng thêm quý phái, vừa vào cửa liền nhìn thấy một hồ nước, ánh sáng mặt trời chiếu xuống mặt hồ xanh biếc, phản xạ một mảnh tử quang, xa xa còn thấp thoáng ngọn núi tuyết giờ phút này như đang khoác lên một kiện y phục màu sắc rực rỡ, sừng sững giữa hồ. Gió nhẹ cuối thu lướt trên mặt hồ thổi tới hương thơm thanh dịu của khóm sen bạt ngàn.

Chân đạp trên những chiếc lá xộp vàng rụng xuống, đi qua hồ nước, trước mắt liền xuất hiện một khoảng trống lớn, con đường phía trước được trải mái cong sừng sững, phủ lên một khán đài cao được dựng lên bằng gỗ mộc quý giá. Trên đài trải thảm nhung đỏ mềm mại, bày khoảng hơn mười chiếc ghế gỗ tử đàn. Ở giữa có một lão già đoan chính đang ngồi, rất có uy nghiêm. Hai bên là chín tên nam tử, phục sức khác nhau, tuổi cũng không ngang bằng, chỉ có duy nhất bộ dạng là giống nhau.

Long Đăng không khỏi cảm thấy kỳ quái nói: “Không phải chỉ là ném tú cầu chọn rể thôi sao, làm gì mà phải có nhiều người ngồi trên đấy như vậy? Còn phải sắp xếp, đùa sao!”

Sương Lan Nhi giải thích: “Nghe nói Phương Tiến Ích có chín đứa con trai nhưng lại không có con gái, sau này nhận nuôi Linh Lung thì vô cùng yêu thương nàng. Có lẽ lão gia kia chính là thương phú Phương Tiến Ích còn kia chính là chín vị ca ca của Linh Lung.”

Long Đăng mi hơi nhíu lại, dò xét liếc mắt nhìn nàng một cái: “Vây mệnh nàng thật đúng là không tồi. Không phải ai cũng gặp được vận may như thế.”

Sương Lan Nhi gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Lúc này hai gã nam tử đứng bên cạnh thấp giọng nghị luận: “Áy, Trang huynh, huynh cũng đến đây sao? Hôm nay xem ra thật náo nhiệt, vẫn là muốn ôm mỹ nhân về nhà?”

“Đương nhiên là muốn ôm mỹ nhân về nhà rồi, ta tới Phương phủ cầu hôn không dưới năm sáu lần phải trở về. Haiz, Linh Lung tiểu thư luôn một mực từ chối. Nhưng ta chính là vẫn chưa hết hy vọng.”

“Trang huynh quả thật là người kiên trì, tin tưởng chân thành của người nhất định sẽ được đền đáp. Cố lên!”

“Nhận được lời chúc của huynh, Trang mỗ này xin được tạ ơn.”

“Ha ha, bắt quá tại hạ có chuyện này vẫn thấy khó hiểu. Linh Lung tiểu thư này mặc dù mạo mỹ nhưng cũng không tính là nhân gian tuyệt sắc khó gặp, huống chi tuổi nàng cũng không nhỏ, qua năm nay đã là hai mươi. Không biết tại sao Trang huynh lại một mực chấp nhất như vậy?”

Một nam tử áo lam khác đến bắt chuyện: “Chuyện này người còn không biết. Cái này gọi là cưới vợ thú hiền, mọi người đều nói Linh Lung tiểu thư mệnh cát vượng, có thể cùng cố gia vận. Người nhìn Phương phủ xem, gia nghiệp to lớn đến cỡ nào. Kỳ thật khi Phương Tiến Ích chưa có thu dưỡng Linh Lung, phủ trách bất quá cũng chỉ là tam tiền lục viện, ngay ở đầu phố cách nhà ta không xa. Từ khi Linh Lung đến Phương Tiến Ích một đường hanh thông, còn chín vị ca ca của nàng cũng đều làm ăn phát đạt. Nghĩ nghĩ xem nếu không phải như vậy thì chỉ là một con bé mồ côi thì cho dù Phương phủ có nuôi dưỡng nàng không thôi cũng làm gì lại phải làm thành cả một tòa thượng tnan.”

“Thật sao, ta đường xa đi tới, vốn là ngưỡng mộ tiểu thư mỹ mạo, đây là lần đầu tiên nghe nói đến chuyện này. Nếu thật là như vậy thì đúng là đáng giá thử một lần.” Người còn lại lên tiếng.

“Đương nhiên là thật, ai cũng nói lấy được Linh Lung sẽ giúp phu phận, bảo đảm thuận buồm xuôi gió.”

“...”

Nghe đến đó, Sương Lan Nhi ít nhiều cũng hiểu được tâm tình của Linh Lung, nhiều người đến cầu thân như vậy nhưng có mấy ai là thật tâm, chỉ sợ ngay cả một cũng không có. Nếu không phải hướng vào tướng mạo cùng gia sự thì cũng là vận may mà nàng đem tới. Tướng mạo thì không sao nhưng mấy thứ số phận gì đó này nọ người nào có thể nói chuẩn? Nếu như Linh Lung gả qua đó, nhà người ta được thể giàu có hưng thịnh thì không nói nhưng nếu thời vận không đủ may vậy thì Linh Lung sẽ trở nên ra sao? Chẳng phải là đem số phận cả đời hạnh phúc của nàng ký thác ở một chuyện vô ảnh không lường trước được? Cũng khó trách Linh Lung có tư tưởng như vậy, nàng chấp nhất muốn theo đuổi hạnh phúc của chính mình.

Nghĩ đến đây Sương Lan Nhi liền liếc mắt nhìn Phong Đăng một cái, chỉ thấy hần vè mặt vẫn đang hưng phấn không hề che dấu, biểu cảm bộc lộ ra hết trên khuôn mặt, giống như đang chờ xem trò hay. Lòng nàng không khỏi cảm thấy một tầng tối tăm, loạn cả lên, hôm nay tú cầu chọn rể cũng không biết kết quả sẽ thế nào. Nếu như Long Đăng... nàng không dám suy nghĩ tiếp... chỉ cảm thấy ngực kích động mãnh liệt, giống như có tảng đá đang đè xuống.

Lúc này trên khán đài, Phương Tiến Ích chậm rãi đứng lên, hần gior một tay ra hiệu, tiếng trống ầm ầm vang dội phát khởi như muốn làm rung trời đất, như tiếng sấm rạch ngang từ phía chân trời.

Long Đăng cùng Sương Lan Nhi đến không tính là sớm nhưng cũng không tính là muộn, lúc đến người đã chật kín. Mỗi gã quân sự tiến vào, hần sắp xếp mọi người đứng đúng chỗ, mỗi vị nam tử đến muốn đón tú cầu đều phải đứng trong một cái ô tròn dưới chân.

Sương Lan Nhi vừa rồi cảm thấy kỳ quái, tại sao dưới đất lại kẻ các ô trống, thì ra là có tác dụng này. Nàng cùng Long Đăng đứng trong một ô, một ô này vô cùng rộng, ước chừng có thể chứa được năm người đứng.

Quân sự sắp xếp cho mọi người xong, bắt đầu tuyên bố quy tắc của buổi lễ hôm nay. Hần nói rất lâu, rất dài dòng, cuối cùng thì Sương Lan Nhi cũng nghe hiểu đại khái được, chính là trong khi lễ ném tú cầu diễn ra, không ai được phép tùy ý đi lại, nếu không sẽ xem như là bị loại. Tú cầu dừng ở chỗ ai, nếu hần bắt được thì xem như là thắng, nếu như không bắt được thì chỉ cần rơi ở phần ô tròn của ai thì cũng xem như là thành. Nếu như cầu rơi ra ngoài, không nằm trong ô nào thì sẽ được ném lại.

Tuyên bố quy tắc xong, Phương Tiến Ích đứng dậy nâng tay lên rồi lại ngồi xuống. Lúc này tiếng trống lại nổi lên vang dội.

Phía chân trời, mặt trời đỏ rực chậm rãi leo lên, núp sau những rặng mây lúc ẩn lúc hiện, gió núi thổi qua cuốn bay những chiếc lá, phiêu đảng xoay tròn rồi nhẹ nhàng rơi xuống.

Linh Lung từ trong tiếng người người huyên náo chợt xuất hiện.

Y phục tơ tằm phủ dung sắc thêu trăm hoa đua nở, một thân thiên tiên kim hoàng rực rỡ, tính thuần xinh đẹp, nhẹ nhàng uyển chuyển, diễm lệ tựa tiên tử hạ phàm. Trang sức tinh quang chói lòa, rựa rỡ như rặng mây chiều, ẩn ẩn lộ ra vẻ đẹp quý phái.

Linh Lung vừa bước ra, tiếng người nhất thời sôi trào bùng nổ. Nàng tư thái đoan trang, chậm rãi bước lên đài cao, đầu tiên là hướng Phương Tiến Ích

hành lễ, tiếp đó là chín vị ca ca, nhất nhất bái tạ. Cuối cùng nàng đi tới sát vách đài cao, đưa tay lên tháo bỏ tấm mạng che mặt mỏng manh, nhẹ nhàng giương lên ném lên không trung.

Tầm mắt của ai ai cũng hướng theo mảnh lụa mỏng theo gió bay lên, không rời sự chú ý.

Dung nhan dưới tấm sa mỏng hiển hiện, vô cùng kinh diễm. Lông mày không họa mà tự khắc nó đã xanh như phi thủy, môi không cần điểm đã đỏ thắm như son, con ngươi sáng ngời như làn nước thu thủy, giữa mi tâm khảm lên một đóa lê hoa xinh đẹp, cả người nàng giống như một nhành hoa hải đường ngủ say trong đêm xuân thắm đậm hương rượu. Cả người như vậy chói lòa như ngọc, như vậy mỹ lệ như hoa, đẹp không thốt thành lời.

Lúc này một nha hoàn tướng mạo đoan trang trên tay bưng một trần gỗ lớn, trên đó rõ ràng chính là một quả tú cầu được dệt từ những sợi tơ vàng bạc long lánh, cùng với đó là những nét điểm xuyết của những bông hải đường, cánh hoa tung bay trong gió và chân trâu đá quý đính lên đây cao quý.

Linh Lung chưa cầm lấy tú cầu mà con mắt đảo qua đám người một lượt, nàng nhìn đến đâu là đám người chỗ đó không ngừng sôi sục, kích động theo sát ánh mắt của nàng. Trong trời đất trừ bỏ tiếng hít thở không còn bất cứ một động tĩnh gì khác. Tầm mắt của nàng cuối cùng dừng lại ở thân ảnh cao to màu xanh ngọc bích kia.

Kỳ thật Linh Lung đã sớm nhìn thấy Long Đằng, hấn chói mắt như vậy, chỉ sợ cả đám người kia cộng lại cũng không thể lóa mắt hơn hẳn, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Y phục thêu lá trúc xanh sáng rực rỡ, thắt lưng buộc một dải bạch ngọc ngời long, đầu đội kim quan thanh ngọc. Một khắc kia trong ánh mắt nàng không thể chứa đựng thêm bất cứ một ai, giống như cả thế gian này chỉ tồn tại hình bóng hắn, chỉ một mình hắn đứng dưới rừng trúc thanh tao, tuyệt thế đến huyền ảo. Mà hắn cứ đứng đó, một mình chiếm hết phong lưu.

Tay nàng hơi hơi nâng lên ném tú cầu xuống dưới.

Mà những người đứng dưới đài ai ai cũng khấn trương nhìn theo.

Mà tự nhiên lúc này lại có người không rõ tình cảnh, thí dụ như Long Tiêu Đình cùng viên thống lĩnh vừa mới thúc ngựa đi tới, bọn họ nhìn thấy có nhiều người đang vây lại, kiễng chân ngóng nhìn mà không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái. Hắn từ sau đám người đi đến, bất tri bất giác đã đứng vào khu vực ném tú cầu.

Long Tiêu Đình lãnh mi nhíu lại: “Phương phủ đang làm cái trò gì? Sao lại có nhiều người như vậy?”

Viên thống lĩnh nhỏ giọng nói: “Thần cũng không biết, vừa rồi chúng ta vội vàng tiến vào cũng chưa kịp hỏi rõ ràng, nghe nói là cái gì tú cầu chọn rể. Vương gia có muốn tránh đi một chút, dù sao lần này là chúng ta cải trang xuất hành, không để bại lộ hành tung là tốt nhất.”

“Tú cầu chọn rể?” Long Tiêu Đình nhìn lên đài cao, chỉ thấy có một nữ tử ăn mặc hoa lệ đang đứng, trong tay cầm theo một tú cầu chói mắt. Hắn lại hỏi: “Trên đài là người nào? Có phải là người chúng ta muốn tìm hay không? Là đường nữ của Phương Tiến Ich?”

Viên thống lĩnh cẩn thận nhìn: “Nhìn có vẻ là như vậy, bất quá cũng không thể thập phần khẳng định.” Dừng một chút, hắn lại nói: “Vương gia, hình như Phương Tiến Ich cũng đang ngồi trên đài, ở phía sau. Có cần thuộc hạ qua hỏi hắn hay không?”

Long Tiêu Đình vừa định lên tiếng thì bạc thần khê đông cứng lại, hầu kết ngưng tụ thành một độ cung lạnh lẽo. Khuôn mặt hắn dần dần trắng bệch, hai mắt tựa như không thể tin được những gì mình nhìn thấy, hắn thốt thanh kêu lên: “Lan nhi...”

Lúc Linh Lung chuẩn bị ném tú cầu, nàng vẫn còn đang chìm vào cảm giác tâm ý phiền loạn. Trong đám người im lặng như vậy, tĩnh lặng thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng gió thổi len qua những kẽ lá.

Bỗng nhiên giờ phút này, một thanh âm quen thuộc, cách xưng hô quen thuộc đang oang tạc trong tai nàng, giống như tiếng sấm không ngừng trút xuống... Thanh âm này như thế nào lại vô cùng quen thuộc?

Nàng bất giác quay đầu, ánh mắt dừng lại ở một chỗ.

Nhìn thấy Long Tiêu Đình một thân kim bào, từng sợi tơ vàng tuyến trong gió phát phơ di động như cọ vào mắt nàng. Nếu như cẩn thận nhìn có thể thấy thân hình hắn cũng đang run lên nhẹ nhẹ.

Nàng nâng tay che miệng, không dám phát ra chút âm thanh nào.

Xuyên qua đám người, bọn họ đối mắt nhìn thấy nhau.

Ánh mặt trời ngày càng mãnh liệt, hai ánh mắt chạm nhau còn gì ngoài kinh ngạc cùng đau khổ.

Có cơn gió thổi qua cuốn bay những chiếc lá lìa cành, dày đặc tựa như một cơn mưa bất chợt, lạnh lẽo như băng.

Bốn mắt nhìn nhau bất động.

Ánh mặt trời xuyên qua những tầng mây nặng nề rơi xuống, giữa bọn họ là một bức tường cao lãnh không chút độ ấm, giống như cách nhau mấy trọng sơn, mấy trọng thủy, không cách nào vượt qua.

Đột nhiên khoảng không ấy chợt nổi gió, cuộn cuộn sôi trào, thì ra chính là tú cầu của Linh Lung đã ném tới. Vô số ánh mắt dán chăm chăm nhìn theo tú cầu, bọn họ hô lên, nhảy lên muốn chạm vào nó. Đương nhiên tú cầu trên không trung xuất ra một đạo cong cong hình cung đẹp mắt, hướng Long Đằng bay tới.

Sương Lan Nhi còn chưa kịp phản ứng, tú cầu này rõ ràng... Như thế nào đột nhiên bay trật đi, người bên cạnh nàng Long Đằng chợt chế trụ cánh tay nàng, mạnh mẽ kéo nàng xoay người chạy mất.

“Lan nhi...” Long Tiêu Đình lúc này mới nhìn rõ người đứng cạnh nàng chính là Long Đằng. Hắn vừa định di chuyển thì một mặt ánh màu vàng từ trên trời giáng xuống, dừng ngay phía trên tay hắn.

Hắn cúi đầu nhìn, là tú cầu khảm vàng bạc chân châu quý giá.

Hắn vừa định ném tú cầu trong tay sang một bên rồi đuổi theo hai thân ảnh vừa mới chạy trốn kia. Bất đắc dĩ đám người huyền não vây chặt lấy hắn cùng viên thống lĩnh. Vô số những tiếng chúc mừng nổ vang hai bên tai.

“Chúc mừng vị công tử này được ôm mỹ nhân về nhà.”

“Thật đúng là vận may trời cho.”

“Chúc mừng, chúc mừng!”

Đám người trước mắt vây lại đương nhiên khiến cho hai thân ảnh kia biến mất vô tung vô ảnh. Long Tiêu Đình tức giận đến dậm chân, tuấn mi trong nháy mắt nhăn lại thành bết tắc.

Long Đằng suốt một đường kéo tay Sương Lan Nhi chạy như điên.

Hắn bước chân nhanh như bay, chạy ra khỏi Phụng phủ, chỉ hai ba bước đã phóng ngay đến dưới chân núi.

Trong lúc chạy trốn, tóc tai hắn thả ra mà rối loạn, phù dãi xuống dưới giống như một thác nước đen tuyền. Sương Lan Nhi bị hắn tóm lấy kéo, cũng không biết bản thân mình chạy trong bao lâu, hai chân sớm đã mỏi nhừ không còn muốn nghe theo sai sử, khi nàng cảm giác như không thể cử động được thêm nữa thì cũng may đã đi tới chân núi.

Long Đằng lúc này mới dừng lại, Sương Lan Nhi không khỏi thở hồng hộc, nàng nói đứt quãng: “Làm gì vậy... đến đây... làm gì?... Một chết ta...”

Hắn nhìn bộ dạng nàng thờ hồn hèn mà không khỏi thoải mái cười rộ lên: “Ha ha, không chạy chẳng lẽ đợi hắn đuổi tới sao. Bất quá chỉ sợ lúc này hắn nửa khắc cũng thoát không thoát được thân.” Mâu trung lộ ra một tia giảo hoạt, khi hắn kéo nàng lên xe ngựa liền nói: “Hôm nay thời tiết thật đẹp, ta đưa ngươi đi đến một nơi.”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Giữa sảnh chính Phụng phủ, đương chính ngọ.

Long Tiêu Đình ngồi ngay ngắn trên vị trí chủ vị, không nói lời nào, tuấn nhan ngưng tụ lại thành một vòng cung lạnh.

Một tiểu nô tài nhanh trí bụng trà nóng đến đặt một ly trên bàn mộc bên cạnh người Long Tiêu Đình rồi vội vàng lui ra ngoài.

Trong căn phòng bao phủ một bầu không khí rất buồn bực, cái loại buồn bực này có thể bức người ta muốn chết, một tầng lại một tầng áp lực khiến ai cũng cảm thấy hít thở không thông.

Phụng Tiến Ích toàn thân cứng nhắc, hắn nâng tay áo lên lau mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt. Hắn nghĩ không thông nổi tú cầu này như thế nào có thể rơi đúng chỗ Thụy vương tôn quý của Tường Long Quốc. Tuy nói rằng dân gian có phong tục của dân gian nhưng người này lại là hoàng thân quốc thích, hắn thật sự không có đủ định lượng dám treo lên. Hiện tại hắn chỉ chờ Thụy vương không giáng tội đã là tốt lắm rồi. Bởi gia nghiệp hắn tích lũy từng chút một suốt bao năm qua chỉ cần một câu của Thụy vương trong nháy mắt cũng có thể hóa thành hư ảo. Hắn khẩn trương nhưng không dám lên tiếng, tìm như bị treo lên chỉ cần không cần thận một chút cũng có thể đánh rơi.

Long Tiêu Đình thực ra cũng không gấp, hắn đã sai sử viên thống lĩnh đuổi theo hai người đã đào tẩu kia, tin tưởng không bao lâu nữa sẽ có tin tức. Mà

hắn trước hết phải xử lý ổn thỏa chuyện bên này đã.

Long Tiêu Đình nhẹ nhàng động tay, những người phía bên dưới hắn theo từng cử động của hắn mà không ngừng nín thở dõi theo. Nào biết hắn chỉ cảm lý trà lên, mở nắp đây, vuốt nhẹ rồi đặt ly trà bên miệng thưởng thức.

Linh Lung lúc này đứng ở chính giữa sảnh, sắc mặt nàng tái nhợt như tờ giấy trắng, hai con mắt mở to nhưng mâu trung cũng không mất đi thần thái vốn có của nó, trong mắt không lộ chút hào quang, bình tĩnh nhìn xuống mặt đất. Nếu nói người phía dưới không để ý thì không biết nhưng nàng là người đứng ở trên đài có thể nhìn thấy rõ ràng, vì đảm bảo vạn nhất nàng đã sớm sai quân gia xếp Long Đằng vào đúng vị trí mà nàng đã an bài, trước đó nàng cũng không ngừng luyện tập hồi lâu, sợ tú cầu sẽ bay ra ngoài làm lỡ mất chung thân đại sự của nàng. Cũng không ngờ rằng... Không... nàng lúc ấy rõ ràng nhìn thấy Long Đằng khua tay áo, tiếp đó tú cầu không hiểu tại sao lại thay đổi phương hướng. Tại sao có thể như vậy?

Lúc này trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, ánh mặt trời chính ngọ xuyên vào phản xạ trên mặt đất tạo nên những ánh sáng chói lòa đâm vào mắt đến đau đớn.

Long Tiêu Đình cuối cùng cũng lên tiếng: “Phương Tiến Ích, người này chính là nữ nhi ngươi nhận nuôi nhiều năm nay Linh Lung?”

“Đúng vậy, chính là tiểu nữ nhà ta. Linh Lung mau đến đây, Vương gia hỏi con đây.” Phương Tiến Ích nói hai câu, nhìn thấy Linh Lung vẻ mặt kinh ngạc vẫn còn bất động mà không khỏi có chút nóng nảy, hắn lui ra phía sau về bên phía người nàng, hướng Long Tiêu Đình giải thích: “Vương gia, tiểu nữ nhà ta tên Linh Lung. Nàng nhất gan, chưa bao giờ gặp tình huống như vậy cho nên có chút sợ hãi.”

Nữ tử trước mắt vẫn thủy chung cúi đầu, hai tay quấn lấy tay áo. Long Tiêu Đình vẫn chưa nhìn rõ dung mạo của nàng, tầm mắt của hắn dừng lại trên vật trang sức bằng đồng treo trước ngực nàng, thần sắc hắn bỗng biến hóa kịch liệt, hai bờ vai của hắn chấn động, cả người nhất thời giật mình, cơ hồ không thể không chế chính thanh âm của mình, kinh hô một tiếng: “Đây là...”

Một khắc kia thanh âm hắn thật lớn, thật kích động pha lẫn sự vui mừng kinh hãi, giống như vừa tìm lại được một trân bảo đã thất lạc từ lâu mà nay bỗng nhiên xuất hiện ngay trước mắt.

Linh Lung mặt đầy nghi hoặc, nàng không biết rốt cục đã phát sinh chuyện gì nữa, ánh mắt của hắn vẫn chăm chú nhìn vào món đồ trang sức bằng đồng treo trên ngực nàng. Nàng đưa tay lên tháo nó xuống rồi đưa tới tay hắn, nhẹ giọng nói: “Vương gia, ngài muốn hỏi về thứ này? Đây là thứ mà ta vẫn luôn mang theo bên người. Lúc trước Đình lão bản nói từ ngày nhận ta về nuôi dưỡng đã thấy nó ở trên người ta, ta nghĩ vật đó nhất định là rất quan trọng, có lẽ có quan hệ với cha và nương ta, như thế nào, Vương gia biết nó sao?”

Vật trang sức bằng đồng được làm thủ công, hoa văn chạm chỗ nhưng giống như đã có từ rất lâu rồi, mặt phẳng trơn nhẵn bởi ma sát vuốt ve nhiều mà thành, ma sát đến độ đồng cũng sáng bóng lên.

Long Tiêu Đình nắm chặt nó trong tay, hai hàng mi bất giác rung động.

Mãi sau thanh âm hắn mới cất lên chứ đừng nói bị ai tưởng niệm sâu thẳm vô hạn: “Bội Ngâm, ta cuối cùng cũng tìm được nàng rồi...”

(Nàng ở đây là chỉ Linh Lung)

Lúc này Long Đằng đã đưa Sương Lan Nhi ra khỏi Hồng Châu Thành.

Bọn họ đi qua một ngọn núi nhỏ, lại vượt qua một cây cầu treo dài, phía dưới cầu là dòng nước chảy siết, là con suối mát lạnh, trong trẻo sạch sẽ. Tiếng nước thì ào giống như lời kể âm thầm những câu chuyện bí mật giữa chốn nhân gian.

Giờ đã là chính giữa buổi chiều, những ánh tà dương chiếu rọi xuống mặt sông giống như phủ lên trên nó một lớp hoàng kim long lánh. Nước sông bị những con vịt bơi qua mà rẽ thành hai nhánh sóng, vô số những gợn sóng yếu ớt tán ra hai bên, nối đuôi nhau đuổi đến bên bờ, đập vào những ngọn cỏ, những hòn đá, bùn đất nơi bờ sông.

Cảnh sắc như vậy, trầm lặng mà lại ấm áp.

Long Đằng kéo tay Sương Lan Nhi đi qua cầu treo, đến một rừng cây rậm rạp, hắn không biết từ đâu kéo ra một chiếc thuyền trúc, đẩy nó vào trong nước, sau lại không biết từ đâu lấy ra một gậy trúc dài, một tay vẩy vẩy với Sương Lan Nhi, cười như ánh nắng mặt trời: “Sương Sương, mau xuống đây, chúng ta đi chơi thuyền.”

Sương Lan Nhi lúc này mới hiểu ra ý tứ của hắn, bảo sao hắn bắt nàng cùng hắn đi dạo quanh phố xá một vòng mua các loại đồ ăn tùy thân, sau đó lại bảo nàng cùng hắn trèo đèo lội suối, thì ra là muốn đưa nàng tới rừng trúc nơi thâm sơn này đi chơi thuyền.

Khỏe mỗi nàng không tự chủ được mà run rẩy. Người này... thật không hổ là kẻ biết ăn chơi, chuyện nhảm chán như vậy mà còn có thể nghĩ ra, thật sự là quá nhân rồi, haiz.

Đã đến đây rồi nàng đành vén cao váy, cẩn thận bước lên ngồi ở phía cuối thuyền.

Dòng nước nơi thâm sơn xanh một màu trầm trầm, thoạt nhìn khá đục nhưng mà không bẩn, những làn sóng nhu hòa xao động mà như vậy điềm tĩnh, uyển chuyển, hai bên là những ngọn núi xanh sừng sững, phía sau là mặt trời đỏ giống như đang lung lay chuẩn bị sắp đổ xuống.

Ánh chiều tà dệt thành một tầng kim lân rất lên đầu sóng nhấp nhô từng gợn từng gợn, sóng trời lên cao nhất rồi để khi nó đổ ập xuống phá vỡ kim

quang, bắn ra vô số bọt nước nhỏ như những ánh sao rơi xuống, rồi sóng sau trùm lên sóng trước khởi tạo những đóa hoa trắng ngần.

Cảnh sắc như vậy chẳng những làm say lòng người mà còn lưu lại trong tiềm thức một loại cảm thụ lắng đọng trầm tĩnh, giống như thả mình ở nơi này, hết thảy những phiền não đều sẽ biến mất, khiến con người ta hết lần này đến lần khác muốn sa vào.

Là ai nói, thanh sơn bích thủy, vọng khước nhân gian?

Sương Lan Nhi cảm nhận hơi thở mát lạnh trong những cơn gió thu thổi tới, nàng nhìn Long Đằng vẫn đang đẩy nhẹ gậy trúc, nói: “Thiếu Quân, trong vùng thâm sơn này làm sao lại có thuyền? Thoạt nhìn còn thấy rất mới, không giống như là bị người ta vứt bỏ.”

Long Đằng mắt phượng trợn ngược lên, quát to: “Nói đùa, thuyền trúc này là chính tay ta mất bao nhiêu công phu mới có thể làm ra giữa nơi rừng sâu này, như thế nào lại bảo là nhặt được? Ta sớm đã chuẩn bị tốt nhưng nhìn người bạn rộn như vậy cũng không thể không biết xấu hổ rồi người đi chơi thuyền được. Thật vất vả hôm nay người mới có thời gian rảnh rỗi, ta làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội tốt? Chơi thuyền thôi, đương nhiên phải có hai người, một người chơi thì có ý nghĩa gì nữa.”

“Sao?” Đứng là do hấn tự tay làm?

Sương Lan Nhi nhất thời mắt cũng trợn tròn lên. Có thể đem cả một chiếc thuyền lớn đến vùng núi thâm sâu như vậy, có thể thấy gặp đủ loại khó khăn khi đến đây, người này, thật sự không phải là nhân rồi bình thường. Nhìn hấn thời gian gần đây luôn bận rộn nàng còn tưởng hấn đi làm chuyện công sự gì, chứ không hề biết được sẽ là chuyện này. Nghĩ vậy nàng không khỏi há miệng trợn mắt, kinh hãi nói: “Ta nói này, người không phải đến Hồng Châu là để làm mấy việc này đây chứ? Thế công sự của người đâu?”

“Công sự?” Long Đằng giống như đang cảm thấy vô cùng hài hước nói: “Công sự của ta chính là đi du ngoạn sơn thủy, haha.”

Sương Lan Nhi chỉ cảm thấy mặt nổi lên mấy vạch đen, quả nhiên!

Nàng vẫn cho là hấn có thể có ít nhiều tiền đồ, ban đầu ở Thượng Dương thành, hấn ngày ngày chơi để mèn, cũng chẳng có việc gì làm, hiện tại bị đày đi hấn lại càng được cơ hội tự do tự đắc nhân tâm vô độ, uống rượu tìm hoan, du sơn ngoạn thủy.

Nàng thở dài một hơi nhẹ nói: “Người đứng là trời sinh mệnh tốt, chưa từng trải qua ngày tháng cực khổ. Nếu như sinh ra ở một gia đình nghèo khó người hấn là sẽ không thể có được những khoảng thời gian nhàn hạ thoải mái như vậy, cả ngày bận rộn sinh kế có thể kiếm sống qua ngày đã là quá tốt rồi chứ nói gì đến du sơn dạo thủy. Nói thật ta mặc dù giờ phút này đang cùng người đi ngắm non xanh nước biếc nhưng trong tâm tư của ta vẫn đang nhớ đến cửa hàng kia của mình, đêm nay hấn là sẽ vô cùng bận rộn đây.”

Long Đằng nghe đến đây giống như càng thêm hưng trí, cho dù hấn đã ngừng động tác chèo thuyền nhưng con thuyền vẫn nhẹ nhàng di chuyển nhịp nhàng theo dòng nước phiêu lưu. Hấn ngồi xuống gần Sương Lan Nhi: “Người nói trước đây người sống khổ lắm sao?”

Sương Lan Nhi cười mà không đáp.

Hấn lại nói: “Kỳ thật mọi người đều nói sinh ở hoàng tộc đều hạnh phúc, cơm áo không lo, có quyền có thế, nhưng sự thật ta cũng không nghĩ như vậy.”

Nàng cười hấn: “Người đây là sống trong phúc mà không biết phúc, ta nếu mà được sinh trong hoàng tộc thì đã...” Nàng đột nhiên dừng lại không tiếp tục nói nữa. Nếu như nàng có quyền có thế thì đâu có dễ dàng để bị Thu gia khi dễ đến tận lúc này.

Sắc trời bắt đầu tối dần.

Sông dài mênh mông trôi mãi đến vô tận, ngồi trên thuyền cảm nhận được gió trời mát lạnh thổi tới khiến con người ta trở nên thư thái.

Đâu đó có tiếng nhạc sơn ca xướng lên bởi những người thợ săn, giống như cách đó rất xa mà lại giống như rất gần, tiếng hò quanh quẩn thắm kín ở phía chân trời xa xôi, cứ lượn lờ, triền miên vắng vắng bên tai.

Ngẩng đầu nhìn lên, những ngôi sao sáng đã khuyếch đảo cả bầu trời, sáng ngời như pha lê vỡ ra thành ngàn mảnh.

Long Đằng chăm chú nhìn nàng, ánh mắt nhu hòa mà tha thiết, nói: “Thực xin lỗi, làm cho người nhớ lại chuyện thương tâm.”

Nàng lắc đầu: “Đều là quá khứ rồi.”

Hấn nâng tay lên, những ngón tay dọc theo má nàng nhẹ nhàng vuốt ve, mang theo chút hàm tử lưu luyến không rời. Thấy nàng cũng không có lảng tránh, ngón tay thon dài lại thuận thế quấn nẩy lộn tóc đen nhánh của nàng. Hấn nhẹ nhàng thở dài một hơi, chậm rãi nói: “Ai ai cũng đều muốn những thứ tốt đẹp nhưng không hấn đã là tốt. Sống trong hoàng tộc, có thì rất nhiều nhưng mất cũng rất nhiều. So với cuộc sống ngoài kia, người mỗi ngày đều phải mang theo bên mình một chiếc mặt nạ, đối nhân xử thế đều là như vậy. Ai cũng nói ta muốn làm hoàng đế, kỳ thật bọn họ đều sai lầm.”

Hấn dừng lại rồi chậm rãi nằm xuống, nằm bên người Sương Lan Nhi, nhìn bầu trời đầy sao hấn buồn bã nói: “Ta cho đến bây giờ cũng chưa từng muốn làm hoàng đế.”

Sương Lan Nhi nghiêng người nhìn hấn lẳng lặng nằm bên người, khuôn mặt tuyệt mỹ giống như chất chứa những tâm sự ngăn ngại mà nàng chưa từng nhìn thấy ở hấn, nàng hoài nghi nói: “Người thật sự nghĩ như vậy? Cha người là thái tử, nếu như cha người lên làm hoàng đế, người sẽ trở thành thế tử, giang sơn này rồi sẽ đều là của người.”

Hắn nhẹ nhàng cười: “Đương triều tể tướng Cảnh Thu Hoa cả đời cùng cha ta tranh đấu, muội muội hắn Thu Đoan Trà vào cung làm phi, cả đời nhiều lần chìm nổi mới có được vị trí quý phi như hiện tại, Cảnh Thu Hoa một bên âm thầm giúp đỡ cháu trai của mình cũng chính là Long Tiêu Đình, một bên còn nghĩ muốn dâng hiến nữ nhi của mình cho phụ vương ta. Người biết không? Nàng chỉ là một vật hi sinh.”

Tâm tư Suong Lan Nhi lúc này có chút nhảy lên, nàng biết người mà Long Đăng nói đến là ai, nữ nhi của Cảnh Thu Hoa, đương nhiên chính là Thu Bội Ngâm. Thì ra Thu Bội Ngâm gả cho thái tử mặc dù bề ngoài thân phận rõ ràng chính là đông cung thái tử phi nhưng từ đầu đến cuối chỉ là bị kịch. Cảnh Thu Hoa có nằm mơ cũng không nghĩ đến nữ nhi của mình cùng với cháu trai bên ngoại sinh ra cảm tình. Có lẽ trong kế hoạch của bọn họ, đây là chuyện tuyệt đối không được phép phát sinh.

Long Đăng tiếp tục nói: “Ta hơn mười tuổi đã chứng kiến tranh đấu gay gắt trong phủ thái tử, nương ta lúc đó bộ dạng thập phần xinh đẹp, cha ta khi đó còn chưa lên làm thái tử, chỉ liếc mắt một cái liền coi trọng nàng, nạp về nhà làm thiếp. Sau đó nương ta tuy rằng lương thiện nhưng nàng vẫn là không cam lòng, nghĩ đến ngôi vị thái tử phi kia, nàng lại lo lắng hồng nhan mình ngày càng già đi, vậy là liều mạng tranh đấu với những người khác. Năm đó thủ đoạn của nàng ta đều để trong mắt, chỉ cảm thấy vô cùng chán ghét. Nhưng người xem, kết quả nàng đã tranh được thứ gì? Bất quá chỉ là công dã tràng.”

Dùng một chút hắn nhìn Suong Lan Nhi, vẻ mặt chân thành nói tiếp: “Bàn cờ này của Cảnh Thu Hoa thực sự rất tinh vi, hắn luôn tính toán, Thu Bội Ngâm lên làm thái tử phi, nếu tương lai sinh hạ quý tử thì sau này hắn có thể khống chế cả hai bên. Đáng tiếc hắn đã tính sai một bước. Nương ta làm sao có thể để cho nàng dễ dàng sinh hạ con trai? Nơi nàng ở, đồ nàng dùng, thứ nàng ăn đều đã sớm bị người động tay động chân, xạ hương hoa hồng, năm rington tháng dài thâm thấu, nàng sớm đã không còn khả năng sinh con. Điều đáng buồn nhất chính là...”

Trên mặt khề nở một nụ cười chỉ như gió nhẹ thoảng qua trong chớp lát: “Điều đáng buồn nhất chính là những việc đó phụ vương ta đều ngầm đồng ý.”

Một khắc kia Suong Lan Nhi hoàn toàn sững sờ, nửa ngày cũng không nói ra lời.

Hắn đột nhiên ngồi dậy, ôm bả vai nàng, buồn bã nói: “Phụ vương ta không ngờ, hắn sao có thể dễ dàng tha thứ cho đứa con tương lai của mình tương lai trở thành công cụ dùng để khống chế hắn. Suong Suong người nói xem ngay cả người chung gối chung chăn còn không tín nhiệm, đều không ngừng tính kế nhau, cuộc sống như vậy còn có ý nghĩa gì? Ta cảm thấy bọn họ sống thật quá mệt mỏi, dùng bữa cũng lo lắng bị hạ độc, ngủ cũng có người phải trực đêm, ra ngoài thì sợ bị ám sát, đương nhiên ngồi ở vị trí càng cao càng phải thấp thỏm bị người ta đập xuống ngựa, mà khi ở vị trí thấp thì không ngừng lợi dụng thời cơ để tranh thủ. Phụ vương ta thì hay rồi, hắn mặc dù ngồi lên được vị trí thái tử nhưng Long Tiêu Đình không ngừng bức hắn, vị trí ấy có bao giờ được ngồi yên ổn. Cho dù phụ vương ta sau này có thể ngồi lên vị trí tối cao kia hay không thì điều nhất định chính là tam cung lục viện, đến lúc đó, lại phiên nương ta hết lần này đến lần khác phải khổ tâm bày kế. Còn ta, khó bảo toàn được khi phụ vương đã ở tuổi tác này, người tài mới lại xuất hiện cùng bức nhau đến khôn khổ. Một hồi lại một hồi tranh đấu, cứ như vậy tuần hoàn cho đến khi nào mới là điểm kết thúc?”

“Suong Suong” gọi tên nàng xong, hắn nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, vẻ mặt chân thành thật sự nói: “Ta xác định, cuộc sống này không phải là cuộc sống mà ta muốn, ít nhất những gì mình thích đều không có được. Nhân hạ tiêu dao mới là cuộc sống ta muốn hướng tới.”

Nàng nhìn đôi mắt xinh đẹp của hắn, nhìn thấy thân ảnh nàng rõ ràng in trong mắt hắn, phía sau là bầu trời tinh quang sáng lung linh như ngọc mà ánh sáng ấy cũng một phần toát ra từ đôi mắt xinh đẹp của hắn.

Hắn chậm rãi buông nàng, một mình lại nằm xuống ngắm nhìn bầu trời đầy sao, buồn rầu nói: “Bọn họ cho rằng ta phòng bị rất tốt cho nên không dám đến hãm hại ta nhưng vẫn nghĩ đến một ngày nào đó tổng công kích khiến ta vĩnh viễn không thể xoay người. Kỳ thật bọn họ lại sai lầm. Ta không hề bố trí phòng vệ gì hết, ta chỉ ước bọn họ nhanh nhanh sớm đến hãm hại ta, đem ta đuổi đi càng xa càng tốt. Ha ha.” Nói xong hắn đột nhiên nở nụ cười, kéo nàng nằm xuống bên cạnh: “Nói thật, Suong Suong, ta không ngờ bọn họ cũng kéo người vào. Haiz, thực tiếc nuối.”

Suong Lan Nhi nghi hoặc nhìn hắn: “Tiếc nuôi cái gì?”

Ý cười trong mắt hắn giao hoạt, nhộn nhạo, môi hắn cong lên tạo thành một độ cong đáng ghét: “Tiếc nuôi chính là bọn họ tại sao lại hạ ta mà được mà không phải là xuân được. Như vậy ta có thể danh chính ngôn thuận...”

“Long Thiếu Quân!” Nàng nổi giận, ngồi dậy túm lấy tay hắn, “Người nghĩ ta không dám ném người xuống sông thêm một lần nữa?” Dứt lời nàng liền vươn hai chân dùng sức đá hắn.

Hắn cười rồi tránh trái tránh phải: “Đừng đừng đừng, nơi này cũng không phải là hồ nước nóng. Trời lạnh lắm, ta cũng mang theo xiêm y đổi...”

Trong lúc giằng co, con thuyền lắc lư trong nước mãnh liệt, kích động hàng vạn những cánh hoa trắng xinh đẹp, cũng làm lênh láng hình ảnh phản chiếu ngược dưới sông, những gợn sóng cũng vui mừng hết lần này đến lần khác bập bềnh lên xuống, hướng ra xa, xa mãi không có điểm dừng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Hoặc là người của ta, hoặc là địch của ta

Màn đêm màu lam đậm bao phủ nơi núi rừng, những ngôi sao buông xuống bình yên hoang dã, lấp lờ ánh sáng bàng bạc, sông ngân hà phẳng phất như đưa tay lên cũng có thể với tới.

Sương Lan Nhi đứng ở bờ sông nhìn Long Đăng kéo thuyền lên rồi giấu sau bụi cỏ. Nàng lên tiếng hỏi: “Như thế nào, đem thuyền đi ở đó không sợ bị người khác phát hiện sao? Vạn nhất chiếc thuyền người vất vả làm ra bị trộm mất hoặc là bị chẻ ra bỏ củi thì làm thế nào?”

Hắn tìm chút cỏ khô phủ lên trên chiếc thuyền, đứng dậy, phôi cỏ còn bám trên tay xuống, nói rất thần nhiên: “Trộm thì trộm, cùng lắm thì ta lại làm thêm một cái nữa.”

Nàng trợn mắt lên nhìn hắn, có chút kinh ngạc nói: “Người còn muốn làm cái việc nhảm chán này nữa sao?”

Hắn nói: “Phải, thời điểm tâm tình không tốt, tới nơi này giải sầu không phải rất tốt sao?”

Sương Lan Nhi tiến lại gần hắn một chút, giương mắt lên nhìn hắn đầy cổ quái: “Người tâm tình không tốt? Có phải có chuyện gì hay không?” Kỳ thật nàng cũng thấy hắn có chút kỳ quái, đêm nay bỗng nhiên có hứng nói nhiều như vậy, thực cũng không giống tính tình hắn lúc bình thường.

Phượng mâu ánh lên tia buồn bã, hắn vẫn cười nói: “Nào có, ta chỉ nói là vạn nhất sau này khi tâm tình không tốt thì có thể đến nơi này giải sầu.” Xoay người, hắn nắm chặt tay nàng: “Đi thôi, trời đã muộn rồi, chúng ta phải trở về.”

Sương Lan Nhi đi theo hắn, thở dài một hơi: “Một người còn biết đường trở về, người hại ta thảm rồi, hôm nay còn phải kiểm kê, cuối cùng lại chạy ra ngoài cả ngày, cái gì cũng chưa làm.”

Long Đăng dày mặt, làm bộ nhéo nhéo bả vai nàng, cười lạnh nói: “Được rồi Sương Sương, ta thấy người ngày thường vất vả nên mới gọi người đi chơi, người nào có thể đem hảo tâm của ta biến thành lòng lang dạ thú như thế, ta là đau lòng cho người mà.”

“Đi đi, nói ít thôi.” Nàng cười né tránh hắn.

Lúc này bọn họ đi qua cây cầu treo, xuyên qua rừng cây rậm rạp, gió rít qua từng kẽ lá, lượn khúc quanh co khắp chốn rừng núi sâu thẳm, ánh trăng sáng ngời lúc xa lúc gần, phía trước còn có thể thấy mấy gian nhà gỗ cũ kỹ, có lẽ là chỗ ở của mấy người thợ săn. Tường vàng ngói đỏ sớm đã bị gió bão mòn đến đổi màu, đáng vẻ xưa cũ chìm trong bóng đêm nồng đậm.

Bên ngoài Hồng Châu thành đứng là non xanh nước biếc, cầu cối rậm rạp, thanh tuyến suối chảy, mặc dù là ban đêm nhưng vẫn luôn có hơi thở mát mẻ thanh tịnh từ nơi đâu thổi đến khiến từng lỗ chân lông cũng cảm thấy thư thái mãn nguyện.

Sương Lan Nhi mặc dù ngoài miệng oán giận như thế nhưng thực ra vẫn vô cùng yêu thích chuyến chơi thuyền hôm nay, nàng chỉ cảm thấy mấy ngày liền mệt mỏi cùng với việc gặp lại Long Tiêu Tình khiến lo lắng trong lòng nảy lên đến giờ phút này đã trở thành hư ảo.

Long Đăng đặt hai tay gối ra sau đầu, bước chậm dưới ánh trăng, hắn vừa đi vừa lầm bầm: “Sương Sương người nói xem, còn có nam nhân nào tốt như ta không? Vì sao người đối với ta một chút ý tứ cũng không có vậy? Thật sự làm ta rất đau lòng.”

Nàng vẫn đi thẳng về phía trước, không buồn quay đầu lại: “Nếu đã là phu quân của ta, ngàn vạn lần không thể như người.”

“Vi sao?” Long Đăng vừa nghe nhất thời mặt đầy ủy khuất: “Ta xuất sắc như vậy, bộ dạng lại đẹp, lại biết chăm sóc người khác, hẳn là giấc mộng của mọi nữ tử trong thiên hạ mới đúng, người vì sao không nghĩ muốn gả cho ta?”

Nghe hắn đồng dạng như vậy, tự biến tự diễn, nàng nhìn không được cười ha ha, khoát tay nói: “Bởi vì người không làm việc đàng hoàng, không có chí tiến thủ, chỉ có công phu khua môi múa mép mà hồng người ta thôi. Người nghĩ đi, nữ tử ai gả cho người, làm lụng vất vả cả ngày cả đêm còn không nói, có khi còn phải ăn uống sống tạm qua ngày bởi vì người cả ngày chơi bời lêu lổng, căn bản không quan tâm đến việc làm ăn kiếm tiền. Người nói xem có bao nhiêu mệt mỏi.” Dừng một chút, nàng xoay người, nâng tay điểm lên trán hắn một cái: “Người đây, chính là một bình hoa, pho tượng, chỉ có thể nhìn chứ không dùng được.”

“Được!” Long Đăng giả vờ giận dữ, mi nhếch lên thành một độ cong lớn, đột nhiên hắn chạy tới nhéo bên hông nàng một phen: “Dám bảo ta là bình hoa, xem ta như thế nào trị người.”

“Không muốn, không muốn, buồn quá.” Nàng cười chạy trốn về phía trước để tránh hắn nhưng vì chạy quá nhanh, cười đến quá mức vui vẻ khiến nàng không nhìn thấy rõ ràng con đường phía trước, đầu đập vào thứ gì đó, giống như một bức tường. Không, tường rõ ràng cứng hơn, thứ trước mắt này còn có độ ẩm, còn có cả một cỗ hương khí mát lạnh. Mùi hương có chút quen thuộc, hình như là... hương hoa bách hợp!

Lúc này đầu Sương Lan Nhi vì bị đâm nên có chút lảo đảo lảo đảo, nàng còn chưa kịp phản ứng lại, còn cho đây là thứ gì đó, nàng lui về phía sau vài bước, tay nâng lên xoa xoa cái trán, oán giận nói: “Thiếu Quân chết tiệt! Đây là người hại. Nói cho người hay hôm nay trở về người tự đi đốt nước rửa chân, còn cả phòng cũng tự người thu dọn! Đừng có mong được nhàn hạ!”

Đột nhiên bức tường trước mặt đập lên lớp lá rụng, từng bước đi tới gần, còn phát ra cả âm thanh cực lạnh: “Lan Nhi, biệt lại vô dụng?”

Trong đầu nàng oanh một tiếng nổ vang, cả người như bị sét đánh trúng, cứng người một chỗ không thể nhúc nhích. Đây là thanh âm của Long Tiêu Đình,

hắn đã đuổi đến nơi này?

Phản ứng lại theo bản năng, nàng liên tục lùi về phía sau, trong mắt vẫn tràn ngập vẻ mơ hồ như không thể tin được.

Lúc này ánh trăng như bạc khuy nh đảo trên bầu trời chiếu lên người hắn, giống như phủ lên một lớp ngân sa vô cùng vô tận của bóng đêm huyền bí, thân ảnh ấy bỗng chốc trở nên vô cùng tịch mịch.

Long Tiêu Đình thần nhiên chăm chú nhìn nàng, quanh ảnh hợp rồi tan, hình ảnh nàng trong quá khứ phập phồng cùng hình ảnh nàng của hiện tại cứ bót chọt chồng lên nhau, dung nhan kia giống như trăng sáng nhô lên cao, rơi xuống vô số ánh sao băng, nở rộ như những bông tuyết trắng giữa mùa đông lạnh, trắng trẻo trong suốt, mát mẻ thanh khiết.

Tầm mắt của hắn đều dừng trên người nàng, Surong Lan Như chưa bao giờ nghĩ tới sẽ gặp lại hắn dưới tình huống như thế này ở Hồng Châu thành. Trong lúc nhất thời nàng không biết phải làm như thế nào để ứng đối, xuất phát từ bản năng, nàng lùi về phía sau vài bước, giống như đang tìm kiếm một chỗ dựa kiên cố. Mà bước chân của nàng chung quy cũng dừng lại khi lưng nàng va vào bả vai của Long Đăng ở phía sau. Phía sau lưng truyền đến một cổ ấm áp nhưng cũng không đủ làm trấn áp lại trái tim bồi hồi lúc này của nàng.

Long Tiêu Đình nhìn nàng từng bước lùi về sau, hắn nhìn thấy trên mặt nàng không chút nào che dấu sự sợ hãi, mâu lạnh híp lại, hai tay hắn không tự chủ được mà nắm chặt, gân xanh nổi lên, một mảnh yên tĩnh bỗng nghe thấy những tiếng răng rắc rung động.

Về mặt Long Đăng đầy mỉa mai, thần sắc tự nhiên nói: “Hoàng thúc, ngọn gió nào thổi người đến nơi này vậy? Chúng ta là thân thích, duyên phận này quả thực không mong, đi đến đâu cũng có thể hội ngộ. Thật sự là quá tốt.”

Long Tiêu Đình cười lạnh nói: “Thiếu Quân, phụ hoàng nhân từ cho người đi Lô Châu cũng không tồi, nhưng giờ là lúc nào mà người còn có thời gian ở lại Hồng Châu thành du sơn ngoạn thủy. Bình tâm mà nói, người có phải đang phụ lại mong đợi của phụ hoàng hay không?”

Long Đăng vừa lấy tay cuốn lấy tóc nghịch nghịch vừa không buồn để ý nói: “Tình tình ta chính là thích tự do tản mạn như thế đây, hoàng gia gia hắn là hiểu rất rõ ràng. Hơn nữa hoàng gia gia có đứa con vĩ đại như người cầm giữ giang sơn cũng đủ, đương nhiên mới không có thời gian rảnh rỗi kia mà quản ta. Ta tự nhiên lại mừng rỡ, thanh thản hơn.”

“Thật sao? Thiếu Quân, người đã lâu chưa về Thượng Dương Thành, Ta có tin tức mới nhất cho người, người có muốn nghe một chút hay không?” Long Tiêu Đình khẽ cười, ý cười kia giống như tia sét đánh xuống trắng xóa một mảnh.

Long Đăng phượng mâu hơi hơi trầm xuống, ngón tay đang thương thức mái tóc dài bỗng cứng đờ, hắn chậm rãi hít vào một hơi.

Long Tiêu Đình bạc thần khẽ nhếch: “Nghe nói Liễu lương đệ vì một chuyện không rõ trong Đông cung liên lụy, nhân tiện lại tra ra chút năng năm đó có làm một số chuyện không để cho ai biết. Chuyện này khiến phụ hoàng rất tức giận, chính mình hạ lệnh tra rõ.”

Surong Lan Nhi nghe xong trong lòng không khỏi thay Long Đăng mà nảy lên, Liễu lương đệ, không phải chính là mẫu thân của Long Đăng hay sao. Như thế nào lại khéo như vậy, nợ cũ năm xưa sao có thể bị người ta vạch ra? Trừ phi là có người cố ý xen vào. Xem ra Long Tiêu Đình cùng Thu gia đã bắt đầu động thủ với Thái tử.

Long Đăng về mặt cứng đờ, một lát sau khóe môi mới giương lên một cổ ý tứ hàm xúc tự tiểu phi tiểu: “Người sao, làm chuyện sai trái, nợ còn thiếu thì phải trả lại. Ta tin hoàng gia gia nhất định sẽ có phán xét với nàng, không cần ta phải lao tâm khổ trí.”

Long Tiêu Đình bình tĩnh nhìn hắn, trầm giọng nói: “Nhân tiện nói cho người một tiếng, phụ vương người vì chuyện của người mà tức giận, hiện giờ lại thêm chuyện của Liễu lương đệ mà bệnh ngày càng trầm trọng, sợ không còn nhiều thời gian.”

“Như vậy...” Long Đăng cúi đầu, mái tóc dài buông xuống vừa đúng che khuất biểu tình trên mặt hắn, trong lòng tuy rằng đang cuộn cuộn sôi trào những lời nói bên môi cũng vẫn chỉ là ngữ khí bình thường: “Vậy thì phải chúc mừng hoàng thúc người, chuyện tâm tưởng đã thành.”

“Hừ.” Long Tiêu Đình lạnh lùng cười mĩa một tiếng, ánh mắt vẫn không hề nhìn về phía Long Đăng mà vẫn bình tĩnh dừng trên người Surong Lan Nhi.

“Người như thế nào lại cùng hắn ở cùng một chỗ? Lại đây!”

Nàng đứng bất động.

Nàng vẫn không hiểu rõ, nàng hoàn toàn đã cùng hắn rạch rồi không quan hệ, tại sao hắn còn không chịu buông tay. Nàng đã là người với hai bàn tay trắng, hắn còn muốn lấy được thứ gì trên người nàng nữa?

Ánh mắt Long Tiêu Đình có chút thâm trầm không thể nắm bắt được lại có chút ngẩn ngơ mơ hồ, lẳng lặng nhìn nàng, đáy mắt có một loại ôn nhu, hắn cất tiếng nói: “Lan nhi, lại là cuối thu rồi. Nàng còn nhớ lá diệp năm đó, một mảnh lại một mảnh đỏ vàng đều dừng trên vai nàng. Khi đó, tóc nàng phiêu tán trong mưa bụi... đều phủ lên đầu gối ta...”

Hắn đột nhiên nhắc lại chuyện cũ, ngữ khí lại nhẹ nhàng mờ ám khiến lòng nàng có chút hoảng hốt trong giây lát. Những ngày ấy là thời gian nàng ở cạnh hắn, là khoảng thời gian vui vẻ nhất, chỉ tiếc lại vô cùng ngắn ngủi.

Trong mắt nàng ánh lên sự chua xót cơ hồ phiếm lệ thế nhưng những đau khổ từng trải qua không ngừng thắt chặt trái tim nàng, cuối cùng nàng cũng mở lời: “Vương gia, trong hiệp nghị của chúng, tam thanh sơn bích thủy, giang hồ quan trường chúng ta đã là người lạ.”

Nàng dừng lại, im lặng không nói tiếp nữa giống như giữ vẻ trầm mặc như ban đầu.

Ánh trăng quanh mình càng lúc càng sáng đem biểu tình của mỗi người đều chiếu tỏ e rằng không thể rõ ràng hơn.

Long Tiêu Đình cất tiếng đánh vỡ thế cục: “Ta có thể xem ngươi là người qua đường, có thể xem Quân Trạch chưa từng có một người mẹ đẻ là ngươi. Chỉ có điều ngươi không thể cùng hấn ở cùng một chỗ. Tuyệt đối không được! Ta lặp lại lần nữa, lại đây!”

Quân Trạch...

Sương Lan Nhi ngẩn ra, trong lòng có một cỗ xúc động nóng bỏng kích động mãnh liệt, cả người chân tay bủn rủn không nói, chỉ động thôi cũng thấy khó. Quân Trạch... Long Quân Trạch... Đây là tên con trai của nàng sao? Nếu vì quân, trạch vì thiên hạ, là ý tứ này sao? Nàng cuối cùng cũng biết tên của con trai.

Mỗi buổi tối, mỗi lần mơ nàng đều mơ đến con trai mình, chưa từng gặp mặt, cũng không biết tên của nó. Nhưng loại tưởng niệm này lại như vậy khắc cốt, như vậy thống khổ, như vậy u mê, như là vĩnh viễn không tìm thấy sợi dây sống sót cuối cùng. Nàng thậm chí còn không biết bản thân lại luôn tưởng nhớ đến thương xót... đến tột cùng nên ký thác ở nơi nào...

Nàng vẫn đứng bất động, lưng áp sát vào một bên bả vai Long Đăng giống như một con thú bị thương đang tránh ở trong một chiếc huyệt tự mình liếm láp vết thương. Trên mặt nàng có một tia thê lương, một tia ngơ ngẩn, càng nhiều hơn chính là một loại bất lực.

Mà về mặt như vậy chọc giận Long Tiêu Đình.

“Được lắm!” Khi hấn bật ra hai chữ này, ngón tay thon dài chậm rãi chạm vào kiếm ngọc bên hông.

Khi kiếm rút khỏi vỏ, lưỡi kiếm sáng bóng màu bạc, trong không trung xẹt qua một đạo hình cung sắc bén.

Tiếp theo trong nháy mắt, trường kiếm trong tay hấn ngang tàn vạch ra mấy đường mỏng giống như một con gió sắc bén chém nát những chiếc lá những cánh hoa, tất cả rơi trước mặt nàng giống như một trận mưa lạnh lẽo, một trận mưa sát thiên nhiên.

Mà bọn họ, cách tầng tầng lá rụng đều nhìn nhau, trong mâu thuẫn đều là đau xót khó nén.

Đợi đến khi gió tan, lá ngừng rụng, Sương Lan Nhi cúi đầu nhìn xuống dưới chân, lá rụng vô số đã rơi xuống tạo thành một đường phân tuyến mà nàng đang đứng ở vị trí chính giữa.

Trước mặt là Long Tiêu Đình đứng ở một bên tuyến, mà Long Đăng phía sau đứng ở tuyến còn lại.

Trường kiếm trong tay Long Tiêu Đình khẽ buông, mũi kiếm cắm trên mặt đất.

Hấn cứ như vậy đứng im trước mắt nàng, đột nhiên hấn thân nhiên mỉm cười, nụ cười kia u ám mà lại đẹp đến lóa mắt. Sương Lan Nhi không khỏi cảm thấy sững sờ.

Gió, đưa từng câu từng chữ lạnh như băng rơi vào tai nàng.

“Lấy lá rụng này làm ranh giới, ngươi lại bên ta, còn nếu lui về phía sau...”

Hấn dừng một chút rồi mới nói tiếp, thanh âm quý mị trầm thấp: “Đối với Long Tiêu Đình ta, trên đời này chỉ có hai loại người. Hoặc là người của ta, hoặc là địch của ta.”

Nàng chưa từng gặp qua vẻ mặt tuyệt tình của hấn như vậy, hai chân nàng không khỏi có chút run rẩy, không tự chủ mà lao đảo, nàng lui về phía sau từng bước, đương nhiên là bước ra khỏi ranh giới. Long Đăng từ phía sau đỡ lấy vai nàng, lòng bàn tay hấn áp đến như vậy làm cho nàng càng có thêm sức mạnh kiên định, cũng trấn an tâm tình bối rối vô thức của nàng.

Long Tiêu Đình mâu thuẫn xẹt qua tia đau lòng, thanh âm trong nháy mắt khàn đi.

“Được, hôm nay ngươi chọn hấn, ngày sau cũng đừng oán bản vương vô tình.”

Xoay người, bóng dáng hấn dần dần khuất đi trong màn đêm mờ mịt.

Câu nói lạnh lùng kia vẫn còn văng vẳng bên tai nàng, nó không ngừng gào thét thật lâu thật lâu không dừng lại.

“Đối với Long Tiêu Đình ta, trên đời này chỉ có hai loại người. Hoặc là người của ta, hoặc là địch của ta.”

Hôm nay nàng lui về sau từng bước.

Ngày mai đã định, nàng cùng hấn, chính là địch nhân...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Hình như có tiếng nước chảy róc rách, bởi vì không gian quá mức tĩnh lặng mà những thanh âm từ rất xa cũng có thể nghe thấy.

Sương Lan Nhi vẫn đứng im bất động dưới ánh trăng giống như là hoang vắng.

Long Đằng từ phía sau nàng đi lên trước, cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy trong mắt nàng một mảnh đen tối, dù cho có ánh trăng phản chiếu cũng không thấy dù chỉ một chút ánh sáng.

“Đi thôi.” Hần nhẹ nhàng nói vào bên tai nàng: “Còn về muộn hơn nữa thì trời sẽ sáng mất.”

Nàng vẫn bất động, tóc mai bị gió thổi bay bay như dệt nên một bức tranh phủ kín sương mù.

Hần đột nhiên cầm lấy tay nàng kéo về phía trước: “Người còn thất thần cái gì. Hiện giờ ta người đều là châu chấu trên cùng một dây rồi, nghĩ đến hần làm gì nữa? Còn không tranh thủ thời gian đi theo ta đi.”

Nàng cuối cùng cũng hoàn hồn, dùng sức gạt tay hần ra: “Ai là châu chấu, thật là!”

Hần nhìn nàng, ánh mắt hơi nhoáng lên một cái, mâu trung lấp lánh như ánh nến: “Vừa rồi người rõ ràng chọn ta, thân là nam nhân, ta phải phụ trách đối với người cho đến cùng.”

“Thần kinh” Nàng không buồn để ý đến hần nữa, nói: “Ta vừa rồi bất quá chỉ là chân đột nhiên rút gân, không đứng vững cho nên mới lui ra phía sau, người cũng đừng tự rất vàng lên mặt nữa. nếu thực sự cho ta chọn thì ta sẽ chọn đứng im không nhúc nhích, không tiến về phía trước cũng không lui về sau.”

“Ha ha.” Hần cúi đầu cười nhẹ: “Nhưng Long Tiêu Đình sẽ không cho người hai cơ hội. Hoặc là sống, hoặc là chết, không có con đường thứ ba.”

Nàng giống như nghe ra trong câu nói của hần có vấn đề, nâng mắt hỏi: “Vừa rồi nghe hần có nhắc tới chuyện phụ vương cùng mẫu thân của người, tình hình có vẻ không ổn. Ta không tin người không lo lắng, hay là người trở về Thượng Dương thành nhìn xem, có lẽ còn kịp... Người cùng Thu Đình Lan quan hệ không phải tốt lắm sao, nếu không thì nhờ hần hỗ trợ...”

Bước chân của hần nhanh hơn một chút, đi vượt lên trước quay lưng về phía nàng.

Sương Lan Nhi đứng sau nên không nhìn thấy rõ biểu tình trên mặt hần, chỉ cảm thấy ánh trăng bỗng trở nên thê lương.

“Nhân các hữu mệnh.”

Nàng nghe thấy hần nói vậy không khỏi kinh ngạc, sững sờ một lúc mới đuổi theo cước bộ của hần, trên mặt nghi hoặc nói: “Nhưng bọn họ dù sao cũng là cha mẹ đã sinh người nuôi dưỡng người, người sao có thể bỏ mặc?”

Hần bỗng nhiên xoay người, cầm lấy bả vai nhỏ nhắn của nàng, tay hơi dùng sức, hần tiến đến gần, cúi đầu, đặt trán mình lên trán nàng, chậm rãi nói: “Sương Sương, ta tin thiên mệnh luân hồi, bọn họ kỳ thật phải bị... trừng phạt đúng tội. Ta thực không oán Long Tiêu Đình, sáu năm trước phụ vương từng bắt hần cùng Thu Bội Ngâm nhốt tại một biệt viện trong Thượng Dương thành, suốt một tháng tôi tắm mù mịt. Ta không biết đến tội cùng đã xảy ra những gì, không biết bọn họ đã trải qua chuyện gì, ta cũng không biết đến cuối cùng Thu Bội Ngâm chết như thế nào, một kiểu chết vô cùng thâm trầm. Ta chỉ biết từ khi đó trở đi Long Tiêu Đình trở nên trầm mặc ít nói, không giống như bộ dáng hần trước kia ôn nhuận như ngọc.” Dừng một chút, hần nhìn thẳng vào đáy mắt nàng, trịnh trọng nói: “Một người mắc nợ thì phải trả nợ. Ta quản không được, cũng không muốn quản. Thanh sơn bạch thủy, quảng liêu thiên địa, có lẽ người cảm thấy ta không có tiền đồ nhưng ta chỉ nghĩ muốn ở bên cạnh người ta thích...”

Hần còn chưa kịp nói xong, đột nhiên ánh mắt sâu thẳm nhìn Sương Lan Nhi liếc một cái, về mặt sinh ra vào phản lạnh thấu xương, cười nhạt nói: “Ha ha, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.”

Rừng cây xung quanh bỗng nhiên xao động giống như một nồi nước nóng bỗng chọt nổ tung, trên mặt hần tựa tiểu phi tiểu mà ngày càng thâm trầm, lớn tiếng nói: “Đã đến đây thì hiện thân hết đi.”

Lúc Sương Lan Nhi vẫn còn thấy khó hiểu thì đã bị Long Đằng kéo ra đằng sau.

Hai gã hắc y nhân từ trong bóng tối bay ra, cũng không nói nhiều, một gã trực tiếp nhanh như chớp cầm kiếm đâm về phía Long Đằng. Long Đằng cũng không loạn, hần cầm tay Sương Lan Nhi vội vàng lùi vài bước, tránh đi nhất kiếm trí mạng đầu tiên.

Sương Lan Nhi lúc này mới hiểu, bọn họ bị ám sát. Vậy giờ làm sao? Là ai? Người muốn giết họ là ai? Vô số suy nghĩ như chớp nhoáng hiện lên trong đầu nàng, đúng lúc này một hắc y nhân khác cũng điên cuồng đâm về phía nàng. Động tác của sát thủ rất mạnh mẽ, mắt thấy thanh kiếm bạc chuẩn bị hạ xuống, dưới tình thế cấp bách, Sương Lan Nhi nhanh chạy nhặt một nhánh cây lớn muốn chặn lại, nào biết đúng lúc đó Long Đằng lại đem nàng kéo ra sau bảo hộ.

Một đường kiếm khác hung hăng xẹt qua vai trai không phòng bị của Long Đằng. Hắc y nhân tự cho mình không có đối thủ, hắn đang định tiếp tục vùng kiếm lên, nào biết Long Đằng nghiêng người, khéo léo trong nháy mắt đoạt được kiếm của hắn.

Xoay người, hắn tức giận quát Sương Lan Nhi: “Ngu ngốc, thời điểm như vậy ngươi chạy làm gì! Ngươi chỉ cần đứng sau lưng ta là được! Mỹ nhân tự nhiên phải để anh hùng tới cứu, ngươi đến tốt cùng có hiểu không hả, đoạt mất sự nổi bật của ta, thật đúng là sát phong cảnh!” (Đến lúc này mà anh còn tự sướng được T_T)

Nàng có chút ủy khuất, cúi đầu lẩm bẩm “Ai biết ngươi có được hay không!”

Thanh âm mặc dù thấp nhưng hắn vẫn nghe được rành mạch: “Hừ, nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, ngàn vạn lần đừng nói một nam nhân không được. Được hay không buổi tối ngươi cứ thử xem chẳng phải sẽ biết sao? Thật là! Đối với ta đó chính là một loại bêu xấu!”

“A! Mau mau! Ngươi nhanh lên! Kẻ kia lại tới rồi!” Nàng sốt ruột hét lớn, thật không ngờ trong giờ khắc sinh tử nguy cấp hắn còn có thể so đo loại tâm tư thế này.

Long Đằng vùng kiếm lên dễ như trở bàn tay, kiếm bạc trong tay hắn vẽ lên hàng vạn những đường kiếm cực kỳ nhẹ nhàng phiêu dật mà chớp nhoáng hiểm ác công kích hai hắc y nhân kia, thân người hắn lúc này giống như du long, khí thế tuần nhã.

Ngay sau đó hai tên hắc y nhân đồng thời ngã xuống đất, trong miệng phun ra máu đen lênh láng, nằm trên mặt đất không chút động đậy.

Hết thấy mọi chuyện diễn ra chỉ như một khắc đá đánh lửa.

Sương Lan Nhi nhìn thấy thích khách sau khi ngã xuống liền cắn lưỡi tự sát, quả nhiên là tử sĩ, làm không được nhiệm vụ liền tự sát. Nàng lúc này chỉ thấy cả người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không thể nói nên lời, môi run rẩy lợi hại, nàng gắt gao túm chặt lấy cánh tay của Long Đằng. Lúc này tầm mắt của nàng mới dừng ở bờ vai đang không ngừng chảy máu của hắn, nàng đột nhiên thất thanh hét lên.

“Trên kiếm có độc. Có độc! Ngươi có được không...”

Long Đằng quay mặt nhìn nàng, nắm chặt bàn tay đang run rẩy của nàng, gò má hây hây đỏ như là một đóa hoa xuân nở rộ: “Đùa gì chứ, chỉ là hai tên tiểu mao tặc mà thôi. Ta luyện kiếm hai mươi năm nay, ngươi như thế nào có thể hoài nghi ta. Đêm nay trở về cho ngươi thử xem! Xem ta rốt cục có được hay không! Ngươi đợi đấy!”

Trong nháy mắt kia, ý cười đã đọng đầy đôi mắt hắn nhìn nàng.

Nàng chỉ cảm thấy con ngươi trong suốt đen bóng của hắn như hoàn toàn hút nàng vào, ánh mắt thâm thúy như thế làm cho nàng trong nháy mắt cảm giác như bản thân đi lạc.

Sự thật chứng minh Long Đằng quả nhiên là cây mạnh. Một khắc kia té xỉu, kiếm trong tay hắn rơi xuống đất, thân thể chậm rãi ngã xuống thảm lá rụng tích đầy trên đường núi dài đằng đẵng.

Nàng đỡ lấy hắn, quỳ xuống bên cạnh, thần sắc ngỡ ngàng nhìn máu trên vai hắn càng ngày càng tuôn ra nhiều, dưới ánh trăng có thể nhìn thấy rõ toàn là máu đen, sắc mặt hắn ngày càng xấu đi, hai mắt nhắm chặt, nàng thất thanh hô lên: “Thiếu Quân! Thiếu Quân!”

Nhưng trả lời lại tiếng gọi của nàng chỉ có tiếng lá không ngừng tuôn rơi như nói như khóc...

Trong thành Hồng Châu, trời dần dần có dấu hiệu sáng lên, Sương Lan Nhi sớm đã sức cùng lực kiệt, đầu tiên nàng giúp hắn xử lý qua vết thương, lại dùng kim khâu luôn mang theo bên mình phong bế toàn bộ kinh mạch của hắn. Thật vất vả cho đến lúc hừng đông nàng gặp được một nông phu, hắn lấy xe đẩy giúp nàng đưa Long Đằng vào trong thành.

Vừa vào thành nàng vội vàng đưa hắn vào tiệm thuốc gần nhất, cái gì cũng không quan ngại, cấp tốc phân phó với chủ quầy: “Mau, lấy bạch hoa xà thảo, địa linh, bại tướng thảo, thổ phục linh, thiên quý tử, xuyên tâm liên, bán chi liên, hoàng cầm các loại hai chỉ khô đun thành chén thuốc. Quan trọng nhất chính là có một loại dược tên là tử hà uyên ương, ngươi có hay không? Sau khi thuốc sôi thì mới để loại dược này vào thêm, đun tiếp khoảng nửa nén hương nữa.” Nàng sợ dĩ không trở về tiệm thuốc của mình, thứ nhất là không có ai ở đó bây giờ, nàng cần phải chăm sóc cho Long Đằng, không thể phân thân như thần tiên, quan trọng hơn chính là cửa hàng của nàng không có loại dược liệu quý hiếm này.

Chàng quầy nhìn nam tử đang nằm trên tháp, sắc mặt có chút khó xử: “Tử hà uyên ương, hiệu thuốc đối diện có loại thuốc bắc này. Cô nương, nhìn cô giống người trong nghề cô hẳn là biết, thuốc này quý giá vô cùng, chỉ sợ cửa hiệu đối diện sẽ không lấy cho ta đâu.”

“Chuyện này...” Sương Lan Nhi vốn biết tử hà uyên ương là vị thuốc trân quý vô cùng, trong tiệm của nàng thật ra có chút bạc nhưng từng đó không đủ, về phần trên người lúc này cũng chỉ có mấy lượng mà thôi. Dưới tình thế cấp bách nàng bất chấp chuyện nam nữ, hai tay liền mò lên người hắn sờ soạng khắp một lượt, hắn là người hoàng tộc, không có khả năng không mang theo ngân lượng trên người. Chỉ là nàng lật hết lớp này đến lớp khác, thậm chí ngay cả bên trong nội sam của hắn nàng cũng cẩn thận tìm kiếm nhưng lại không tìm thấy bất kỳ tờ ngân phiếu nào. Trong lòng nàng không khỏi sốt ruột,

nàng quay đầu nói với chủ quầy: “Ngươi xem, thật sự rất khẩn cấp, cứu người mới là quan trọng, bạc có hay không ngày mai còn có thể giải quyết.”

Chường quầy nhẹ lắc đầu: “Nếu là dược liệu của ta thì không nói, nhưng đây là của tiệm đối diện. Trương lão bản nổi tiếng keo kiệt, mấu chốt là phải có không ít bạc.” Nói xong tầm mắt hắn liền dừng trên chiếc nhẫn ngọc bích trên tay Long Đằng, suy tư một chút liền nói: “Nhẫn của vị công tử này chính là hàng thường đẳng, nếu không thì đi thế chấp, ngày sau lại chuộc lại? Dù sao cũng chỉ là vật ngoài thân, mạng sống quan trọng hơn.”

Sương Lan Nhi do dự, lắc đầu, nàng cúi đầu nhìn chiếc vòng bạc trên tay mình. Chường quầy hình như hiểu ra ý tứ của nàng, hắn liền tục xua tay: “Cô nương, một chiếc vòng bạc này còn không mua được một mảnh lá của tử hà uyên ương.”

Nàng gật gật đầu rồi lấy từ trong vạt áo trước ngực ra một mặt ngân kính, nàng chậm rãi hít một hơi rồi đưa cho chường quầy: “Đây là vật quý hiếm ở Tây Vực, ngươi cầm lấy rồi đến tiệm cầm đồ đổi tiền. Kháng định đủ tiền mua.” Thời điểm rời khỏi Thụy vương phủ, tất cả mọi thứ nàng đều không mang đi, chỉ có duy nhất mặt ngân kính này là nàng không bỏ được. Hiện tại nàng cùng Long Tiểu Đình đã... có thể vứt bỏ tất cả... cũng không ngoài mặt ngân kính này.

Chường quầy đưa tay tiếp nhận, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy loại ngân kính như thế này, có thể thấy từng cái nếp nhăn hiện lên vô cùng rõ ràng, hắn không khỏi sợ hãi thán phục, quả nhiên là tuyệt thế trân phẩm. Hắn vội đáp lại: “Được, cô nương đừng vội, ta đi một lát sẽ trở về.” Nói xong hắn liền phân phó người làm: “Tiểu Tứ, ngươi đi lấy dược liệu theo lời của cô nương này, ta lập tức sẽ trở lại.”

Ước chừng khoảng một nén hương dược liệu cũng đã được chuẩn bị tốt.

Sương Lan Nhi tiếp lấy chén thuốc, chuyển mắt nhìn sang Long Đằng đang hôn mê bất tỉnh, đôi mi thanh tú nhắm lại. Lúc này ánh mặt trời đã xuyên qua song cửa chiếu vào căn phòng, chiếu lên khuôn mặt bạch ngọc, đôi mi khẽ lay động, chỉ là đôi môi vốn đỏ hồng như cánh hoa đào giờ phút này lại xanh tím khiến người ta nhìn qua cũng cảm thấy sợ hãi.

Trong lòng nàng biết đến giờ không thể trì hoãn thêm được nữa, nàng vội vàng gọi Tiểu Tứ đến hỗ trợ đỡ Long Đằng dậy rồi múc từng thìa thuốc cho hắn uống.

Công hiệu của tử hà uyên ương quả nhiên nhanh chóng, sắc mặt tái nhợt của Long Đằng khôi phục lại một chút, môi cũng không còn xanh tím như trước nữa. Sương Lan Nhi lúc này không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Chường quầy đứng một bên nhìn thấy, tình huống vạn phần nguy cấp đến hắn cũng cảm thấy hết hồn, liền tục than thở: “Cô nương thật sự là giỏi y thuật, nếu không phải nhờ có cô nương giúp vị công tử này phong bế kinh mạch chỉ sợ giờ phút này đã sớm cứu không được. Dùng loại dược mạnh như hồ lang tử hà uyên ương này để giải độc, ta thật sự mới nghe thấy lần đầu, hôm nay thật vinh hạnh, đúng là mở mang tầm mắt. Không biết cô nương tới từ đâu, hiện tại làm ăn lớn đến đâu rồi?”

Sương Lan Nhi cởi bỏ vạt áo trước ngực Long Đằng, bảo Tiểu Tứ đưa chút bạch hoa xà thảo rồi trả lời: “Chường quầy quá khen, ta hôm nay cũng là tình thế cấp bách, y thuật cũng chỉ là ngựa chết chữa thành ngựa sống thôi. Ta với ngươi giống nhau, đều mở tiệm thuốc bắc ở trong Hồng Châu thành, tiệm của ta ở phía tây chỗ ngã rẽ, cũng chỉ là làm ăn buôn bán nhỏ thôi, không có làm ăn lớn như chường quầy nói đâu. Đủ ăn đủ mặc, nói gì đến chuyện làm lớn.”

Chường quầy “à” một tiếng: “Khó trách ta lại cảm thấy có chút quen mặt, thì ra hiệu thuốc ở đầu phố chính là của cô sao, nghe nói danh tiếng không tồi. Cô nương thật sự là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tiền đồ vô lượng a.”

Nàng cười cười: “Đầu có, hôm nay quá gấp, cửa hàng thuốc của ta cũng không nhiều dược, lúc này mới quầy rầy chường quầy.”

“Không có gì, không có gì, cùng là người trong nghề, giúp đỡ nhau cũng là hẳn thôi. Như vậy đi, đợi lát nữa vị công tử này tỉnh lại, ta sẽ lấy xe ngựa đưa hai người trở về.”

“Đa tạ chường quầy.”

“Cô nương, cô cùng vị công tử này nghỉ đi, ta ra quầy trông một lát, nếu có gì cần cứ trực tiếp phân phó Tiểu Tứ là được.” Nói xong chường quầy liền xoay người rồi đi rồi nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Sau khi chường quầy cùng Tiểu Tứ đi ra khỏi phòng, Sương Lan Nhi liền lấy khăn giặt nước ấm rồi vắt khô, ngồi xuống bên người Long Đằng.

Lúc này ánh nắng mặt trời ngày càng gay gắt, những tia sáng xuyên qua song cửa sổ chiếu lên khuôn mặt hắn. Tóc có chút rối, những sợi mai nhẹ nhàng bám lên vàng thối dương, mềm mại mà cong cong. Từ trước đến nay nàng chỉ cảm thấy hắn bình thường rất xinh đẹp, hiện giờ trong lúc an giấc, hai mắt nhắm lại như buổi chiều hoàng hôn tắt nắng, làn môi hơi tái nhợt, phong thái sáng sủa cao ngạo, có một loại anh khí cương nghị mà bình thường không có. Nàng thờ dãi một tiếng, người này ngay cả lúc bệnh cũng vẫn anh tuấn như vậy, không thể chê trách chỗ nào. Nếu trên người hắn là hoàng bào, thật không biết sẽ là loại phong tình liễm diễm đến thế nào. Bất quá chí hướng của hắn không đặt ở nơi đó, giờ phút này sinh mệnh của hắn đã gắn liền với son thùy, ngày ngày chu du thiên hạ.

Khăn lau trên tay nàng nhẹ nhàng lau trên khóe miệng hắn, lau đi vết canh thuốc màu nâu còn vương lại bên khóe miệng.

Chợt trên tay trở nên căng thẳng, hắn đang nắm chặt bàn tay nàng. Trong hôn mê, hắn trở mình một cái, đứt quãng nói: “Sương Sương, dám nói ta không được... xem ta làm thế nào trị ngươi...”

Nàng giật mình ở nơi nào đó, chỉ cảm thấy lòng bàn tay hắn đang nắm chặt tay nàng truyền đến độ ấm đến vô tận, nàng cơ hồ cười ra tiếng. Thiếu Quân

đúng là Thiếu Quân, trúng độc hôn mê mà trong đầu còn nghĩ đến những chuyện không đâu với đâu. Như thế, thật không giống người thường.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Ăn cơm của ta, dùng đồ của ta, ngủ giường của ta

Độc hạ trên kiềm hôm đó so với tường tượng của Surong Lan Nhi lợi hại hơn rất nhiều. Long Đằng khi mê khi tỉnh, đứt quãng hôn mê gần ba ngày. Nàng cùng một người nữa vác hán lên xe đưa về tiệm thuốc bắc của mình thật sự quá vất vả. Đúng lúc này hàng hóa Phong Duyên Tuyết đưa đến từ Thượng Dương thành chất đầy hậu viện, rơi vào đường cùng, nàng đành phải để hán tạm thời ngủ trên căn lầu nhỏ của mình. Còn nàng thì trải thêm chăn gối nằm dưới đất.

Một ngày này, nàng cho hán uống xong được, hán tựa vào bên giường nghỉ trong chốc lát. Dung nhan anh tuấn lúc ngủ có một tia tiêu tụy, một thân tâm y màu trắng, cổ áo cũng thêu hoa văn màu trắng tinh tế nhẹ nhàng. Bên môi hán vẫn luôn duy trì một độ cung, ngay cả khi ngủ cũng là vẻ mặt vui vẻ khoái hoạt.

Ánh mặt trời như gần như xa, cách một tầng sa mỏng chiếu lên người hán, ánh sáng nhu hòa quang mang, mà cái loại hào quang này giống như là tự đáy lòng sinh ra, như một trần đèn sáng hút đi những tâm tình phiền muộn, mệt mỏi của nàng.

Đứng lên, nàng cho một chút phong lan tím vào lư hương, loại cây này có tác dụng khử độc định thần. Hương thơm chậm rãi phieu ra, thần nhiên lượn lờ trong không khí, một cổ thanh thanh nhật nhật khiến cho người ta thần trí thanh tỉnh.

Nàng thuê một người làm đứng quầy, gọi là Tiểu Lạc, như vậy cũng có thể giúp đỡ chút ít, những việc buôn bán nhỏ đơn giản hán đều có thể làm, nếu như khách hỏi những vấn đề khó, nàng sẽ đến tự mình giải đáp. Như thế gần đây nàng vừa có thể chạy đi làm ăn với vài vị khách lớn, vừa có thời gian chiếu cố Long Đằng, nếu không dù có hai đầu nàng cũng không thể có được.

Hôm nay việc buôn bán không quá bận, nàng lại lẳng lặng ngồi bên cạnh hán, nhìn dung nhan hán ngủ, nàng cảm thấy đáy lòng có một sự tĩnh lặng đến vô hạn.

Đợi cho đến khi hán tỉnh lại đã là rất lâu sau.

Thời điểm mắt phượng mở ra, mâu trung của hán vừa có sợ hãi vừa xem lẫn vui mừng: “Surong Surong, người vẫn luôn ở cạnh ta sao?”

Nàng thấy khí sắc hôm nay của hán đã tốt hơn trước rất nhiều, tâm tình mấy ngày nay cuối cùng cũng thể buông lỏng một chút, nàng liếc hán một cái: “Người đắc ý gì chứ, ta thấy mệt nên mới ở trong này nghỉ ngơi một lát, không được sao?”

Hán hơi hơi ngồi dậy, lưng thoải mái dựa vào gối mềm phía sau, “Ta hơi khát.”

Nàng đứng dậy rót cho hán một chén trà bạch cúc, đưa đến tay hán: “Không nóng lắm, uống đi. Khi bắt mạch cho người ta thấy độc tố còn dư lại trong cơ thể người đã được thanh trừ, hiện tại người cảm thấy như thế nào?”

Hán uống một ngụm trà, chậm rãi nói: “Hai ngày trước không còn choáng nữa nhưng toàn thân mệt mỏi, nhất là phía sau lưng, tê dại không có cảm giác.”

Nàng hơi kinh ngạc: “Sao có thể? Độc tính lần này quả thực rất mạnh, cũng may là không phải loại kịch độc gì hiếm thấy, bằng không cái mạng nhỏ của người đã có thể không giữ được.” Nói xong nàng ngồi phía sau hán, ngón tay dọc theo lưng hán ấn xuống nhẹ nhàng. Thủ thế nhìn như không có kết cấu quy luật nhưng kỳ thực là đang khơi thông huyết vị cùng kinh lạc sau lưng.

Hán nhẹ hô lên một tiếng, hầu gian phát ra một chuỗi các âm thanh thoải mái: “Surong Surong, người học thứ này ở đâu vậy, thật sự là rất thư thái. Trước kia các cung nữ hầu hạ ta đều không có được thủ pháp tốt như người, có thể xem như mở ra toàn bộ kinh mạch lại có thể dẫn khí chạy ngược.”

“Có tốt hơn chút nào không?” Tay nàng tăng thêm lực đạo: “Độc mặc dù đã giải nhưng độc tính dù sao cũng đã ăn mòn kinh mạch của người, ta giúp người khơi thông vài ngày xem có hiệu quả hay không. Nếu không có hiệu quả chúng ta sẽ trị liệu bằng liệu pháp châm cứu.”

“Được được được.” Hán gật đầu như cù tỏi.

“Nhưng những người đó vì sao lại muốn giết người?” Surong Lan Nhi vẫn chưa dừng tay, hỏi.

“Giết ta? Surong Surong, người làm rồi. Thích khách này là hướng về người mới đúng.” Hán nghiêng người, tròn to mắt phượng nhìn nàng: “Áy, ta chính là vì cứu người nên mới bị thương, công lao lớn như vậy nên người không thể gạt bỏ đâu.”

“Ta gạt bỏ công lao của ngươi làm gì? Những người đó làm sao có thể hướng về phía ta được? Ta là người với hai bàn tay trắng, tiền không có, chức vụ quan trọng cũng không, giết ta thì chúng được cái gì? Nhưng ngươi thì khác, hiện tại thái tử bất lợi, nếu trừ bỏ ngươi nữa thì còn có ai có thể ngăn cản Thụy vương ngày sau quang vinh ngồi lên ngôi vị hoàng đế?” Nàng tức giận nói. Long Đằng này đúng là đúng là biết trọng mất nói điều.

“Không phải Long Tiêu Đình làm, với tính tình của hắn, nếu muốn lấy mạng ta, thời điểm gặp mặt trước đó hắn chỉ cần tự mình động thủ là được, làm gì phải phức tạp như vậy. Hơn nữa có thể có những ai biết ta đang ở Hồng Châu thành? Hai hắc y nhân kia rõ ràng là muốn giết ngươi.” Hắn đột nhiên cầm lấy tay nàng, nói nghiêm túc: “Này, ta chính là bị thương vì ngươi, ngươi phải chăm sóc ta, phải phụ trách với ta. Nghe thấy không!”

Lòng bàn tay hắn dán lấy tay nàng, tất cả xúc giác đều là sự ảm áp uốn lượn.

Nàng đột nhiên cảm thấy không biết phải nói gì, ra về bất đắc dĩ nói: “Ta ở Hồng Châu thành lâu như vậy, muốn giết ta thì sao giờ mới đến. Nói với ngươi đúng là nước đổ đầu vịt! Ngươi yên tâm, trước khi bệnh của ngươi hoàn toàn hồi phục, ta sẽ hảo chiêu cổ ngươi. Chuyện thích khách đó đến tột cùng là muốn ám sát ai không quan hệ, hiểu chưa?”

Hắn cười nói: “Ta đói bụng.”

Nàng “à” một tiếng, “Ta đang đun cháo. Để ta đem đến cho ngươi, đúng rồi, còn có sáng nay ta mua chút sữa đậu nành, ngươi có muốn uống không?”

“A...” Khuôn mặt anh tuấn của hắn ngưng tụ lại thành một bộ dạng thất vọng tràn trề, ngữ điệu có chút bất mãn: “Lại là mấy thứ đồ đó, hai ngày trước khi tỉnh lại ngươi đều cho ta ăn như thế, hôm nay vẫn vậy. Sương Sương, ta là người bệnh, ngươi có thể đối xử tốt với ta một chút có được không?”

Sương Lan Nhi bận tới mắt tới mũi, nào có nhiều công phu lo chuyện ăn uống cho hắn, trong lòng nàng không khỏi có chút áy náy, nàng nhẹ nhàng cắn môi nói: “Cái này... Ngươi muốn ăn cái gì?”

Hắn làm bộ nhích lại gần nàng, nghĩ nghĩ nói: “Canh gà tổ yến, hải sâm xào gân heo, súp trai trứng tôm...”

Lúc này sắc mặt Sương Lan Nhi đen lại.

Giống như nghĩ thôi cũng vô cùng vất vả, hắn cứ lắc lắc đầu rồi lại khoát tay nói: “Sương Sương, không không không, ăn trai không tốt. Vẫn là canh cua vây cá, đúng rồi, còn có gà hầm nấm, cái này ta thích ăn.”

Mặt nàng đen đến mức không thể đen hơn, răng nghiến vào nhau còn có thể nghe thấy tiếng ken két, nhìn về mặt thềm thường của hắn nàng chỉ biết cắn hận nói: “Long Thiếu Quân! Ngươi cho đây là đồng cung sao!”

“Ách...” Hắn cười đến có chút xấu hổ, thân thiết ngồi sát vào người nàng, nói: “Được rồi, đùa ngươi thôi. Ta thật sự chỉ là không muốn ăn cháo mà thôi, ngày muốn chết rồi. Tốt xấu gì ta cũng là vì ngươi mới bị thương, đúng không, ngươi đối xử với ta tốt một chút không được sao!”

Khóe môi nàng run rẩy, nhìn thoáng qua tuấn nhan tái nhợt của hắn, trái tim nàng vẫn mềm đi, thờ dãi nói: “Nói đi, ngươi cuối cùng muốn ăn cái gì?”

Hắn nhìn nàng, ngữ khí trầm trầm giờ phút này lại như những tia sáng ảm áp: “Sương Sương, ta muốn ăn mì.”

Mì, chỉ đơn giản như vậy? Người này, nội tâm thật đáng giận. Không cách nào chịu nổi vẻ mặt ai oán cùng tiếng kêu réo rất thảm thiết, thanh âm trầm thấp cầu xin của hắn, nàng thật sự không thể cự tuyệt. Nàng đem tất cả bất mãn nuốt vào trong bụng, không tình nguyện “ừ” một tiếng.

Vừa xoay người rồi đi đã nghe thấy tiếng Long Đằng tiếp tục lải nhải cằn nhằn phân phó: “Sương Sương, đúng rồi. Nơi này không thể so bằng trong cung, chúng ta làm đơn giản một chút cũng được. Mì này trước hết phải hấp gà cách thủy làm canh, hấp được bảy phần rồi thì đem chân giò hun khói cắt thành miếng rồi sau đó lại xé thành sợi, để vào hấp cách thủy cùng với gà, chín yện không có thì thôi vậy, cho một chút sò khô. Đúng rồi, mì chỉ cần luộc trong nước chín năm phần, vớt ra rửa lại bằng nước sạch mấy lần, chờ mỳ lạnh rồi mới để vào canh gà hầm nhỏ lửa. Còn có, các loại phụ gia có năng non, nấm kim chi, sườn đều phải xào qua dầu một lần, sau đó rửa lại rồi mới đặt vào canh gà đun tiếp...”

“Long Đằng!” Sương Lan Nhi cuối cùng cũng phát hỏa, nàng thuận tay với lấy cái gối ném vào tuấn nhan đáng giận của hắn: “Ta cho ngươi ăn mì này! Ta cho ngươi ăn mì này! Ăn mì mà cũng còn phải chú trọng như vậy, còn đơn giản đâu. Ngươi cái tên thiếu gia này!”

Nói tới nói lui, phát hỏa rồi lại phát hỏa.

Cuối cùng Sương Lan Nhi vẫn ngoan ngoãn nhận mệnh lệnh đi làm mỳ canh gà cho hắn. Có biện pháp nào đâu, ngay từ câu đầu tiên hắn đã hạ gục nàng rồi, hắn là người hoàng tộc, vốn chính là thiếu gia của thiếu gia. Còn điểm mấu chốt chính là, hắn vì nàng mà bị thương nên nàng không thể không quan tâm.

Như thế hơn mười ngày sau, nhất nại của nàng cuối cùng cũng đến cực hạn.

Long Đằng, quả thực chính là quỷ hành tinh!

“Sương Sương, thuốc đắng quá!”

“...”

“Ta thật sự không muốn uống.”

“Thuốc đắng dã tật, người cũng không phải là tiểu hài tử, chẳng lẽ còn muốn ta đi mua đường sao?”

“Không, không, không cần đường. Mứt hoa quả ở đầu phố phía đông cũng được lắm, mua cho ta cái đó là được.”

“...”

“Sương Sương, hôm nay ta muốn ăn hoa quế từng cao.”

“...”

“Sương Sương, hôm nay ta muốn ăn vịt nướng.”

“...”

“Sương Sương, hôm nay ta muốn ăn bạch diệp tam ti.”

“...”

“Sương Sương, người bán cho ta ăn được không?”

“Người không có tay sao?”

“Sương Sương, độc tính mạnh ăn mòn kinh mạch ở tay, cần chút thời gian để phục hồi như cũ. Người sao có thể nhẫn tâm như thế?”

“...”

“Sương Sương, vừa rồi uống thuốc có chút không cẩn thận làm đổ xuống giường, người giúp ta đổi một chút.”

“...”

“Sương Sương, vết thương ở bả vai bắt đầu tróc vảy rồi, người giúp ta đổi được được không?”

“...”

“Sương Sương, vết thương của ta sau này có lưu lại sẹo hay không? Được người dùng rớt cục có được không vậy, là người tự lấy được của mình hay là mua bên ngoài vậy? Có ngưng cơ lộ ở trong cung không?”

“Người một nam nhân, trên vai dù có mấy đường cũng có làm sao? Người ta mang binh đánh giặc trên người đều không biết có bao nhiêu sẹo!”

“Như vậy sao được? Một cái sẹo nhỏ cũng sẽ phá hủy thân thể hoàn mỹ không sứt mẻ của ta. Ta mặc kệ, người phải phụ trách với ta, giúp ta chữa khỏi hoàn toàn, không thể lưu lại một chút dấu vết.”

“...”

“Sương Sương”

“Chuyện gì?”

“Trời lạnh, người giúp ta đi mua thêm y phục. Đứng rồi, không được quá kém, ít nhất cũng phải gấm vóc nước Ngô. Màu sắc thì thôi, xanh tím mấy loại đều được. Tốt nhất là màu tím, màu tím có thể làm tôn lên khí chất cao quý tuấn nhã của ta. Mấy họa tiết hoa văn tròn tròn, hình rồng tơ vàng gì đó quê mùa lắm, năm này khá thịnh hành nhưng ngàn vạn lần đừng mua. Ta vừa ý với loại hoa văn sóng nước, đây là kiểu dáng mới ra, phải là tơ bạc, như vậy đẹp hơn.”

“...”

“Đứng rồi, ta còn muốn một chiếc khăn cổ lông cáo, áo khoác lông chồn. Chất lượng lông thú người có biết xem không? Nếu không biết thì có thể dùng tay sờ, vuốt từ trên xuống dưới mà không có tỳ vết gì thì chính là hàng thượng đẳng.”

“Ta không có nhiều tiền như vậy, người đưa bạc đây.”

“Chuyện này, ta cũng không nghĩ sẽ đến Hồng Châu thành lâu ngày như vậy, ai biết lại còn bị thương, thực sự không mang theo ngân phiếu. Sương Sương, người không nhỏ mọn như vậy chứ, ngay cả một bộ y phục cũng tiếc không muốn mua cho ta? Ta là vì người nên mới bị thương... Sương Sương...”

“Đủ rồi! Đừng nói nữa! Ta đi mua!”

“Sương Sương, đừng quên còn có khăn quàng cổ... phải là lụa tơ tằm...”

“...”

Nhẫn. Nàng nhẫn. Mỗi ngày nàng đều mong hấn khỏe nhanh, đến lúc đó nàng sẽ không lưu tình chút nào đuổi hấn ra khỏi cửa.

Cái tên cận bã này!

Nàng thề, nếu có lần tiếp theo nàng thà để chính mình bị người ta chém một trăm đao, cho dù có bị chém chết cũng nhất định không để cho tên yêu tinh này bị thương, cho dù chỉ là sứt một chút thịt.

Cái gì có thể nhẫn, cái gì không thể nhẫn nàng cũng chịu đủ rồi!

Mà những ngày như vậy trôi đi cuối cùng cũng đến Trung thu. Nàng nghĩ Long Đằng chính là ở trên giường giả bệnh, nhưng với tính tình ham chơi của hấn, buổi tối nào nhiệt như vậy, hấn chắc chắn muốn ra ngoài đường chơi đùa.

Qua nhiên tới buổi chiều, Long Đằng mặc quần áo trắng đi xuống lầu, hấn nhìn Sương Lan Nhi đang bận rộn dưới quây, hấn làm bộ dạng đuổi chân dưới tay, thở phào một hơi nói: “Ta cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều rồi, Sương Sương người thật lợi hại, cuối cùng cũng có thể chữa khỏi hoàn toàn cho ta.”

Nàng mặc kệ hấn, không buồn ngẩng đầu lên, vẫn tính toán: “Nhìn người có thể xuống lầu, xem ra đã rất tốt rồi. Chúc mừng a!”

Hấn vọt một cái đứng gần nàng, nhìn nhìn ngó ngó, chỉ thấy sổ sách đầy bàn, bên cạnh còn đánh dấu chẳng chút: “Sương Sương, nhìn không ra người làm ăn rất thông thạo. Thời gian ngắn ngủi mà lợi nhuận không ít.”

Nàng nghiêng mặt lờ mờ một cái. Trong lòng mắng thầm: phải nuôi một kẻ rảnh rỗi như hấn nàng còn có thể không cố gắng kiếm tiền? Thật là! Long Đằng này tuyệt đối là cực phẩm vô lại. Giờ phút này nàng chỉ có cảm giác tại sao mình lại có thể dính phải khối da trâu này, như thế nào cũng bỏ không xong.

Long Đằng không biết nàng đang nghĩ gì, hấn cười đến sáng lạn: “Sương Sương, hôm nay Trung thu, buổi tối có hội đèn lồng, chúng ta đi nhìn một chút đi.”

“Không rảnh” Nàng tức giận nói.

“Đừng như vậy, chúng ta đi thả đèn được không. Nghe nói đem nguyện vọng viết lên giấy, để vào hoa đăng thả lên, tương lai nhất định sẽ trở thành hiện thực. Sương Sương...”

Lại nữa, lại là ngữ điệu này.

Sương Lan Nhi chỉ cảm thấy nhức đầu, nàng qua loa gật đầu. Đi thì đi, kỳ thật thả hoa đăng, viết tâm nguyện... nàng thật sự có chút động tâm.

Đêm Trung thu đầy sao, sáng ngời bốn phía, vàng trắng tròn vằng vặc như ngọc luân ly trong suốt treo giữa bầu trời.

Bóng đêm lạnh như nước, vô biên vô hạn rạt rào như dòng thác bằng bạc đều ngưng lại trên người hấn, phong thái ngọc thụ lâm phong, chói lọi không chút tỳ vết.

Từ ngõ nhỏ phóng ra, thiên địa phồn hoa giống như bỗng nhiên xuất hiện trước mắt. Trên đường nơi nơi đều là đèn, nơi nơi đều là người, là tiếng cười đùa huyền ảo.

Cơ hồ khắp thiên hạ người người đều đi ra ngoài đường, đèn lồng khắp chốn đều được thắp lên. Lúc này Hồng Châu Thành giống như tân nương mới gả, đang tí mỉ trang điểm bước vào nhà chồng.

Long Đằng cười cười, tay ôm chặt thắt lưng nàng.

Nàng không nói ra tiếng, chỉ nhẹ đẩy hấn ra nhưng hấn cũng không miễn cưỡng, chỉ cầm lấy tay nàng tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này từng đàn đèn lồng giống như từng đoàn ánh sáng không ngừng luân chuyển di chuyển trước mắt.

Phồn hoa như vậy, náo nhiệt như vậy, tất cả lại giống như đã từng thân thuộc.

Trung thu năm nay, chậm hơn một tháng, nhưng có chậm đến đâu cuối cùng vẫn phải đến. Trung thu năm trước nàng cũng từng đi ngắm hoa đăng, thoát cái đã một năm trời qua. Hiện tại nàng cũng đang nhìn hoa đăng, nhưng lại không phải ở Thượng Dương thành, người làm bạn bên cạnh cũng không phải là hấn...

“Sương Sương, người làm sao vậy?” Long Đằng nhìn ra nàng có tâm sự, thân thiết hỏi.

Nàng không trả lời, bỗng nhiên phía sau có tiếng pháo hoa vang lên, mọi người đều nhất loạt ngẩng đầu lên nhìn, bầu trời ngập tràn ngân quang, những đóa hoa cực đại nở rộ, đến ngay cả ánh trăng cũng trở nên ảm đạm thất sắc.

Pháo hoa màu sắc sặc sỡ như ánh bạc cùng gió thu hàn se lạnh lướt qua mái tóc dài của hắn, phía sau một biển đèn phấp phồng ánh lửa, khi những ngọn đèn rực sáng, khuôn mặt hắn cũng sáng ngời rạng rỡ, khi những ánh đèn trầm xuống, khuôn mặt ấy cũng trở nên mờ mờ mông lung.

Một khoảng trời lập lòe ánh lửa, nàng nhìn hắn đến xuất thần ngẩn ngơ, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Tiêu Đình...”

Hắn đột nhiên nâng mắt, hai ánh mắt chạm vào nhau. Chỉ là trong mắt nàng... một tia sáng cũng không có...

Mâu trung đen láy trong vắt cùng sự nhiệt tình trong nháy mắt giảm xuống. Hô hấp dồn dập, dần dần mất đi trọng lực, giống như cứ như vậy trở nên âm trầm.

Đột nhiên hắn nắm chặt lấy tay nàng kéo về phía trước, nhanh như vậy, gấp như vậy khiến ai cũng không thể tránh đi.

Hai bên đường là những quán xá liên miên, thậm chí cũng có cả những vật trang sức hiếm lạ tinh xảo, vàng bạc chói mắt khiến ai liếc qua cũng cảm thấy hoa mắt. Sương Lan Nhi tỉnh thần hồi phục một chút, nàng vốn không quan tâm đến mấy thứ đồ kia nhưng người bán hàng cứ cố tình ngăn bọn họ lại, nhiệt tình hướng Long Đăng chào hàng: “Công tử, mua cho nương tử nhà ngài trâm cài ngọc này đi. Nương tử ngài dung mạo mỹ miều, nếu cài trâm ngọc của ta đảm bảo càng xinh đẹp như tiên.”

Long Đăng nhất thời hứng thú: “Sương Sương, người nhìn xem có thích hay không?”

Sương Lan Nhi kỳ thực đối với mấy thứ này không có cảm tình quá lớn, nàng không tập trung tinh thần, chỉ thuận tay cầm lên một trâm cài hoa điệp khảm tơ vàng, nhìn nhìn rồi lại buông, sau đó cầm lên một chiếc khác màu hồng san hô, lại nhìn rồi lại buông xuống.

“Vị phu nhân này, cô thích thứ nào? Đây đều là những mặt hàng tốt nhất.” Người bán hàng cười hỏi.

Tầm mắt của Long Đăng dừng trên một chiếc trâm ngọc màu phi thủy xanh biếc, hắn đột nhiên quay sang nói với nàng: “Cúi đầu.”

Sương Lan Nhi nhíu mày: “Ta không thích mấy thứ này.”

Hắn kiên trì: “Cúi đầu.”

Tay hắn cầm lên chiếc trâm cài màu ngọc bích cài lên tóc nàng. Hắn thật sự chăm chú, cẩn thận từng tí một, sau khi cài xong còn quan sát hồi lâu mới chịu.

Khoảng cách gần như vậy, hô hấp nóng rực của hắn đều thổi vào mặt nàng, ảm áp lại có chút ngứa ngứa. Trên người hắn nồng đậm hơi thở nam tính, loại hương vị này thân nhiên lại có sức hút mãnh liệt, có thể chặt chẽ vây lấy người khác.

Người bán hàng đứng một bên phụ họa nói: “Công tử đúng là nhãn lực tốt, đây chính là trâm cài tóc quý nhất của tiệm của ta. Cái này hai mươi lăm lượng bạc.”

Long Đăng lấy bạc từ trong tay áo đưa cho chủ quán rồi kéo tay Sương Lan Nhi đi về hướng đám đông.

Quay đầu nhìn lại, đèn lồng lung linh lấp lánh, thân ảnh nàng xinh đẹp là lướt đi theo sau hắn, dung nhan thanh lệ, đồng tử như nước, con ngươi đen láy tỏa sáng cùng những ngọn lửa hoa mỹ lấp lánh hai tròng mắt hắn.

“Sương Sương...” Hắn thất thần, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Làm sao vậy?” Đêm nay nàng tỉnh thần mơ hồ, lúc này trả lời lại hắn cũng chỉ là dựa theo bản năng.

“Không có gì, chúng ta đi thả hoa đăng.”

“Được.” Nàng mỉm cười đáp lại.

Nhưng đột nhiên nàng giống như nhớ ra một chuyện rất quan trọng, cước bộ dừng lại, đứng một chỗ bất động: “Long Đăng, người lấy đâu ra bạc mua trâm cài tóc?”

Hắn cười đến thực vô lại: “Trước khi đi, ta lấy tiền trong ngăn kéo tủ quần áo của ngươi.”

“Cái gì?”

Nàng nhất thời nổi trận lôi đình, nàng vừa rồi bắt quả hồn bay về phía chân trời, đúng là phạm phải một lỗi lầm cực lớn. Hai mươi lăm lượng bạc! Trời đất! Số tiền này nàng phải vất vả mấy ngày mới kiếm được, hai mươi lăm lượng bạc, có thể trả bảy ngày tiền thuê nhà của nàng, có thể thuê hai người giúp việc, thậm chí còn có thể đủ cho nàng ăn hai tháng. Thế nhưng hắn, thế nhưng hắn lại dùng để mua trâm cài tóc!

Cái tên ăn chơi trác táng, cái tên bại hoại này!

Nàng muốn nhấn mà nhấn không nổi!

Giữa đám đông nàng nhìn không được rõ ràng: “Long Đăng, ngươi thực quá đáng! Ta vất vả kiếm tiền dễ dàng lắm sao? Ngươi ăn cơm của ta, dùng đồ

của ta, ngủ giường của ta! Ngươi có thể hiểu cho ta mà tiết kiệm một chút được không?”

Ăn cơm của ta, dùng đồ của ta...

Còn cái câu độc nhất kia, ngủ giường của ta... nhất thời hấp dẫn rất nhiều người qua đường dừng lại cước bộ, bọn họ đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Sương Lan Nhi.

Long Đằng đáy lòng ghen cười nhưng trên mặt chỉ ủy khuất nói: “Nuông tử, mặc dù chúng ta hằng đêm hòa thuận... nhưng nàng không thể nói trắng ra giữa đường giữa phố như vậy được, nhiều người đều nghe thấy hết, thật ngượng ngùng!”

Nàng càng thêm tức giận: “Ta nói cái gì?”

Hắn hảo ý nhắc nhở nàng: “Nàng nói ‘ngủ giường của ta’” Hắn còn cố ý nhấn mạnh âm cuối.

Oanh một tiếng, Sương Lan Nhi chỉ cảm thấy đầu muốn nổ tung, mặt đỏ đến tận mang tai, nóng đến bỏng tay. Nàng kỳ thật chỉ có ý Long Đằng hằng đêm đều chiếm lấy cái giường nhỏ của nàng, hại nàng đêm nào cũng phải nằm dưới đất. Nhưng những người xung quanh chỉ sợ không nghĩ như vậy.

Bọn họ, cả đám người này đều dùng ánh mắt như thú vật nhìn nàng.

Lúc này nàng chỉ muốn tìm một cái huyết mà cúi vào, thật xấu hổ không chịu nổi, nàng xoay người muốn chạy trốn.

Hắn đuổi theo, túm lấy tay nàng kéo về.

Thân mình mềm mại của nàng bất ngờ không kịp phòng bị mà ngã vào lồng ngực ấm áp của hắn, trầm luân rơi vào hơi thở khiến người khác mê loạn.

Đêm lạnh như nước, gió thu đưa hương bay khắp thế gian. Trước mắt bao nhiêu người, nụ hôn của hắn giống như gió xuân dạt dào. Hai tay hữu lực chặt chẽ chế trụ nàng đang còn kinh ngạc cùng phản kháng, làn môi nóng bỏng trần trọc hôn, nuốt lấy toàn bộ thanh âm muốn hét lên của nàng, lưỡi linh hoạt mềm mại xâm nhập bá đạo không để cho nàng một đường chạy trốn.

Dưới ánh trăng, hai gò má nàng nhiễm hồng, như một con thú nhỏ bị chế trụ, không thể động đậy.

Dưới màn pháo hoa mỹ lệ, tóc đen hắn phủ xuống sừng nhan, khuôn mặt đẹp đến tuyệt thế.

Mọi người vây xem đều đã sớm quên mất chuyện vừa rồi, giờ phút này họ chỉ thấy trước mắt một bức họa xinh đẹp quyến luyến, một đôi bích nhân đứng bên đường hôn nhau, phía sau họ là hoa nở ngũ sắc, khói lửa lập lòe, những ánh sáng bạc nhẹ nhàng rơi xuống phía chân trời, sáng ngời rồi trầm xuống, lại sáng ngời rồi lại trầm xuống...

Đôi môi nóng bỏng như lửa thiêu đốt của hắn đi tới sau tai nàng, thanh âm mềm mại đầy tình ý: “Sương Sương, ta không đành lòng nhìn ngươi vất vả.”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Diễm báo đại hung

Sương Lan Nhu lúc đó nghĩ mà không hiểu, giống như Long Đằng tay ăn chơi trác táng này, có thể làm cái gì để kiếm được hai mươi lăm lượng bạc trong một buổi tối này? Nàng cân nhắc, nếu như kiếm tiền như lời hắn nói, ý muốn nói ở đây là bán sắc... thì thực ra hắn lại có chút vốn liếng.

Lúc này Long Đằng kéo tay Sương Lan Nhi hướng về chỗ đám đông.

Nàng dùng sức đẩy hắn ra: “Ngươi cách xa ta một chút, đừng tới gần ta.”

Hắn ủy khuất nói: “Sương Sương, ngươi còn giận vừa nãy ta hôn ngươi? Ta chỉ là thay ngươi giải vây thôi, hơn nữa...”

Nàng đột nhiên đánh gãy lời hắn: “Ngươi đừng nói nữa. Ta biết ngươi muốn nói gì. Dù sao chúng ta cũng đã từng hôn nhau, hai lượt hay ba lượt thì có gì khác nhau, đúng không?” Nàng học theo ngữ điệu của hắn, nói cho hắn nghe. Nàng nhớ rõ lần ấy bên lãnh hồ, hắn chiếm tiện nghi của nàng, lúc đó hắn chính là nói như thế.

Mắt phượng hẹp dài mở to, lông mi hắn chớp chớp một cái, mặt tràn đầy vẻ không thể tin: “Trời đất, Sương Sương, ngươi còn hiểu biết ta như vậy. Xem ra, chúng ta đúng là có tâm lý tương thông.”

“Tới địa ngục đi.” Nàng mặc kệ hắn: “Này, ta chờ xem ngươi có bản lĩnh gì kiếm bạc, đừng mong trốn được.”

Hắn cười, kéo nàng đi vào một tiệm bán quạt, nhìn trước quán vắng vẻ, hắn cười hỏi: “Lão bản, thế nào? Tới nay buôn bán được không?”

Chủ quán vẻ mặt ai oán: “Làm sao có thể tốt được? Đã sớm qua thời gian mùa hè bán chạy, hiện tại lạnh như thế thì còn ai muốn mua quạt. Đồng hàng này có khi phải tích đến tận năm sau. Bây giờ chỉ có thể bán để lấy lại tiền vốn, định thừa dịp Trung thu này lại có thể kiếm thêm ít lợi nhuận, nào biết... xem ra mùa đông năm nay lại khó qua. Vị công tử này, ngươi hảo tâm mua một cái đi, lão bà của ta chuẩn bị sinh đứa nhỏ, trong nhà đang cần dùng tiền.”

Long Đăng lại hỏi: “Quạt của ngươi bán bao nhiêu tiền?”

Chủ quán nghĩ hắn muốn mua, ánh mắt buồn bã chợt sáng lên: “Không đắt, không đắt, mười văn tiền thôi.”

Long Đăng cầm lên một chiếc, tay lật lật thưởng thức, mặt quạt màu trắng, không có một chút hoa văn nào hết. Chính là chất liệu nhìn ra được là đồ tốt. Hắn khép quạt lại, vỗ vỗ vào lòng bàn tay, từ từ nói: “Lão bản, ta cùng người bạn chuyện làm ăn thế nào?”

Chủ quán có chút sững sờ không hiểu: “Làm ăn gì?”

Long Đăng chuyển mắt liếc nhìn Surong Lan Nhi một cái rồi lại nhìn chủ quán: “Lão bản, cây quạt này, ta có thể thay ngươi bán mười hai lượng bạc, nhưng ta muốn tiền chia năm năm, được không?”

Chủ quán há hốc miệng có thể đủ để nhét quả một quả trứng vịt: “Ta nó vị công tử này, đầu óc ngươi có phải bị làm sao? Mười hai lượng một chiếc quạt? Cái này không phải ngọc phiến, cũng không phải mặt vàng, ai sẽ mua với cái giá đó? Vật liệu làm quạt chỉ là gỗ thường mà thôi, mười văn tiền đã là cao nhất rồi. Công tử, cho dù ngươi thấy ta đáng thương cũng không thể miễn cưỡng như vậy chứ.”

Lúc này trăng ngày càng sáng, đèn lồng lấp lánh muôn màu.

Nụ cười bên môi hắn càng thêm xinh đẹp như một bức tranh hoa mỹ đến tận cùng.

Hắn chỉ tay vào tiệm đối diện bán tranh, đưa cho người bán quạt mấy lượng bạc: “Ngươi đi mua giúp ta một chiếc bút lông, một chút thuốc màu, chu sa, đất đỏ, phẩm xanh, thư hoàng, còn có một loại gọi là mực nhũ, đi mua về giúp ta.”

Chủ quán cầm lấy tiền, mặc dù trong lòng khó hiểu nhưng nhân rồi vẫn là nhân rồi, còn không bằng nhìn xem vị công tử này rốt cục có biện pháp gì.

Rất nhanh sau đó, chủ quán đã chuẩn bị xong những đồ vật này.

Long Đăng mở quạt ra, tao nhã triển khai, tay phải chấp khò bút lông, ngòi bút nhẹ nhàng như điểm xuống rồi lại ngẫu nhiên dùng sức, mấy nét tô vẽ nên một bức tĩnh cảnh. Hắn cúi đầu, tóc dài thư thả bên người theo gió lay động, nhẹ nhàng phiêu dật. Thủ thế vô cùng tự nhiên, đầu bút lông ở trên mặt quạt tầng tầng lướt qua, những hình ảnh trùng trùng điệp điệp được phác họa đầy tinh tế.

Kéo tay áo, hắn lại chấm chấm chút đất son, vẽ xung quanh hình dáng đại khái, sau đó dùng mực nhũ tinh tế điểm xuyết, Surong Lan Nhi đứng bên cạnh nhìn mà không khỏi nín thở, nhất mực nhìn hắn thông dong vẽ tranh.

Cuối cùng cũng hoàn thành.

Nàng ngắm nhìn, nét mực phóng khoáng tạo nên những ngọn núi sừng sững, hơi nước mê mang phủ lấy núi non trùng trùng điệp điệp, sau đó thanh phong điểm thủy, núi rừng tĩnh lặng, mặt trời đỏ mới nhú lên, tất cả một bức đồ núi sông tráng lệ lung lay.

Không thể ngờ một kẻ ăn chơi trác táng cũng có chút không ngờ được. Nàng mặc dù không hiểu biết thưởng tranh nhưng lúc này cũng không thể không nhìn với cặp mắt khác xưa.

Hắn lại cầm lên một chiếc quạt khác, bức tranh lần này là một bức chim bói cá hót thể hiện tình yêu, tiếp theo là hoa mai hé nở, mẫu đơn điểm lệ, thanh trúc đậm mực...

Tới chiếc quạt cuối cùng, bút lông trong tay hắn đột nhiên dừng một chút, hắn nâng mắt nhìn nàng thật sâu, ánh mắt ngưng tụ trong mắt nàng. Khóe mắt hắn hơi nhếch lên, hai tròng mắt đen láy sâu như động không đáy, bên trong duy nhất chỉ có thân ảnh nàng, bộ dạng âm áp nhu hòa.

Bị hắn nhìn chăm chăm như vậy, hai gò má nàng chợt nóng lên, cả người đều cảm thấy không tự nhiên, đang định cử động thì hắn lên tiếng ngăn cản: “Surong Surong, đừng động.”

Ngòi bút trong tay hắn hạ xuống, một vài nét bút đã khắc họa nên sườn nhan một nữ tử. Nàng giống như đã hiểu ra ý tứ của hắn, tự nhiên mà đứng bất động.

Cuối thu, gió có chút lạnh, ánh đèn lồng lura thưa dưng trên thân ảnh hắn, sắc vàng nhạt tạo một cảm giác mát mẻ dễ chịu. Đêm Trung thu rõ ràng là không khí huyền ảo, không biết tại sao giờ phút này lại yên tĩnh đến thế.

Trong thiên địa, giống như chỉ còn tồn tại hai người bọn họ.

Hắn vì nàng vẽ tranh, mắt thỉnh thoảng nâng lên nhìn nàng một cái rồi lại chuyên chú tiếp tục vẽ.

Thân ảnh hắn dưới ánh trăng sáng như ngọc, màu tím của y bào theo gió nhộn nhạo từng đợt từng đợt như mặt nước gợn sóng. Vẻ mặt hắn vẫn luôn nghiêm túc, giống như đem toàn bộ tâm tư dung nhập vào bức tranh đang vẽ.

Nàng yên lặng đứng trong gió, cũng không nhúc nhích.

Thật lâu sau.

“Xong rồi.” Hắn nhét vào tay nàng cây quạt vẫn còn lưu lại độ ẩm từ lòng bàn tay hắn.

Cúi đầu, ánh mắt nàng chậm rãi di chuyển, nữ tử trong bức tranh mặc một bộ y phục màu nhạt, cổ áo trắng tấp, ngay cả những chiếc cúc cũng sống động như những bông hoa nở rộ. Búi tóc như mây, trâm cài ngọc bích xanh biếc, màu sắc ấy, giống như có thể làm ngưng tụ dòng chảy của nước. Khuôn mặt với da thịt trắng hồng như ánh bình minh buổi sớm tuyết mai. Mắt sáng như sao, sáng trong như ánh trăng in xuống mặt sông tĩnh lặng, đôi môi mím chặt có chút cao ngạo, giữa mi tâm ánh lên một tia quạt cường, cả bức tranh đều trở nên sống động như thật.

Giờ phút này nàng nhìn chính mình trong tranh, nó giống như một chiếc gương, lại có thể thật đến như vậy.

Gió, từng cơn lại từng cơn như quạt vào mặt nàng khiến hốc mắt không biết tại sao lại thấy cay cay. Nàng chăm chú nhìn, chỉ cảm thấy nhịp đập ngày càng dồn dập, không thể nghĩ đến, tốt cùng phải hiểu nàng đến nhường nào, không chỉ là dung mạo, còn hiểu được lòng nàng sâu sắc mới có thể vẽ được bức tranh sinh động đến vậy.

Một khắc này, nàng hoàn toàn bối rối.

Bên tai, nàng không nghe thấy những tiếng ồn ào huyền ảo, chỉ cảm nhận được thanh âm như gió mát của hắn thoảng bên tai: “Lão bản, bức họa này ta muốn, tiền chia đôi, ta đưa ngươi năm lượng bạc. Còn về phần những chiếc còn lại, hiện tại ngươi có thể rao hàng. Nói đây là bút tích của Tường Long Quốc Minh Đường Tử, mười hai lượng xem như là bán lỗ rồi.”

Chủ quán bán tin bán nghi, nhưng dù sao những bức họa này vẽ rất tốt... Nghe vậy hắn liền lớn tiếng rao hàng.

Long Đằng kéo Surong Lan Nhi đứng ở dưới một tàng cây cách đó không xa, yên lặng chờ.

Chỉ một chốc lát sau, sạp hàng đã kín người, mọi người nhón ngáo nghị luận.

“Bút tích của Minh Đường Tử, hiếm thấy!”

“Tất cả đều như vậy sao? Sao đột nhiên lại có nhiều như thế? Liệu có phải là hàng giả?”

“Tranh vẽ đẹp như vậy, nhìn qua cũng biết là thật. Tường Long Quốc có mấy ai có thể vượt qua tranh của Minh Đường Tử, giả được sao?”

“Nhưng tranh của Minh Đường Tử dân gian chỉ có lưu truyền vài bức, ngay cả trong Thượng Dương thành một bức cũng đã khó cầu, huống chi là Hồng Châu thành xa xôi này?”

“Ngươi nhìn nét mực này xem, có lẽ Minh Đường Tử đột nhiên xuất hiện ở Hồng Châu, vừa hay có nhã hứng thưởng hội Trung Thu liền vẽ nên những bức họa này.”

“Tránh ra tránh ra. Ta là lão bản quầy tranh đối diện, bức tranh này bán thế nào?”

“Mười hai lượng một chiếc.”

“Được, được, được, ta mua hết. Để lại hết cho ta.”

“Này, ngươi là ai, chúng ta ai cũng muốn mua, ngươi dựa vào cái gì mà đòi mua hết.”

“Phi, ta buôn bán tranh nhiều năm như vậy, nhìn đầu bút lông, xem phần đề chữ, thật giả chỉ cần liếc mắt một cái là biết ngay. Mặt quạt này nếu không phải không có phần đề chữ của Minh Đường Tử, không có ấn triệt bảo lưu dấu gốc thì các ngươi có ngàn vàng cũng đừng nghĩ mua được. Bất quá mặc dù không có ấn triệt bảo lưu bản gốc, mười hai lượng là cái giá quá thấp, ai bảo các người do dự, ta đương nhiên mua hết.”

“Không được, không được, ngươi còn chưa trả tiền, không tính.”

“Tại sao không được? Ai bảo các ngươi không có nhãn lực. Mau mau, gói lại hết cho ta.”

“Không được, ta thấy bức trọng thủy này trước, dựa vào cái gì phải đưa cho ngươi.”

“...”

Mười lăm cây quạt, ngay cả nửa khắc cũng không đến đều đã được bán hết sạch.

Khi người bán hàng cầm tiền đưa cho Long Đăng, hắn cảm kích đến độ nước mắt chảy ra: “Gia thế sắp đổ, hoàn cảnh gia đình khó khăn, đại ân đại đức của công tử tiểu nhân ba đời ghi nhớ.”

Long Đăng chỉ cười mỉm, hắn nhận lấy bạc, xoay người kéo Surong Lan Nhi ra khỏi khu phố đông người.

“Người thật sự là Minh Đường Tử? Ta mặc dù không hiểu lắm về tranh nhưng cũng từng nghe qua đại danh này. Quý tộc tranh nhau, một bức cũng khó cầu, phú cô thân hào, thiên kim cũng khó mua. Hóa ra người đó chính là người.”

“Làm sao, nhìn ta không giống sao?”

“Ha ha” Nàng cười, “Không phải không giống, mà là khó có thể tưởng tượng.”

Hắn đem bạc để vào túi rồi đặt vào lòng bàn tay nhẵn nhụi của nàng, thanh âm lẩm bẩm bên tai: “Surong Surong, bạc chính là dùng để tiêu, dùng luyện tốc này luyện tốc kia. Người làm lưng vất vả, đến tột cùng là vì ai, vì cái gì? Ta hy vọng người có thể đối xử với bản thân mình tốt một chút mà không phải đều chỉ vì sống cho người khác.”

Lời nói của hắn khiến nàng lâm vào trầm mặc.

Bọn họ đi càng lúc càng xa, tách khỏi phố xá đông đúc tấp nập. Phía sau họ là đèn lồng Trung thu dệt thành bức tranh cầm tú, chân trời khói lửa sáng lạn phồn thịnh đến hưng vượng, tất cả hội tụ như những đám mây tía đẹp nhất thiên địa.

Bước chân cứ đi mãi, bất tri bất giác đã tới bờ sông.

Phóng mắt nhìn ra xa, những tràn đèn lồng hoa sen đã được thả ngập tràn. Mỗi một đóa hoa là một tác phẩm thủ công tinh xảo, toát ra một vẻ đẹp tự nhiên, một vẻ đẹp thuần mỹ.

Không biết từ khi nào, trong tay Long Đăng đã cầm theo một tràn hoa đăng, trên tay hắn còn cầm theo một cây bút cùng một tờ giấy nhỏ, trên môi nở nụ cười dạt dào nói: “Surong Surong, người có tâm nguyện thì viết vào đây. Chút nữa thả hoa đăng chúng ta sẽ đặt nó vào trong đó.”

Nàng tiếp nhận, chỉ thấy một tràn hoa đăng, nàng quay sang nhìn hắn hỏi: “Người không cần ước nguyện sao?”

“Ước nguyện của người cũng chính là của ta.” Hắn cười đến vô lại.

Nàng bấu mỗi một cái rồi quay đi.

Trên mặt hắn tràn đầy tư thái ung dung, hắn vội vàng đứng đắn nói: “Surong Surong, ta tự nhiên cũng muốn ước nguyện, hay là ta cùng người dùng chung hoa đăng đi. Để cho nguyện vọng của chúng ta ở cùng một chỗ, đồng tâm hiệp lực, cùng nhau thực hiện.”

Gió nổi lên thổi loạn những sợi tóc bên mặt, nàng gật gật đầu, nghiêm túc viết lên mặt giấy: Surong Lan Nhi, nguyện cả nhà bình an hạnh phúc.

Bút lực rõ ràng, mỗi lời đều xuất ra từ đáy lòng. Vừa rồi những lời Long Đăng nói làm tim nàng kích động không thôi, nhưng nàng làm sao có thể không sống vì người khác, như vậy thì còn ý nghĩa gì? Hiện tại nàng hai bàn tay trắng, giờ phút này cũng chỉ có thể ước nguyện chờ đợi cả nhà bình an hạnh phúc. Nàng thầm nghĩ, an ổn sống ở Hồng Châu thành, kiếm thật nhiều tiền mua một ngôi nhà, chờ người nhà về đoàn tụ.

Nàng ngồi xuống, nhận lấy châm lửa từ Long Đăng, từ từ thắp sáng hoa đăng.

Bàn tay trắng nõn thả đèn lên trời, đèn nền mộng lung từ tay nàng dần dần lạc vào biển trời, dần dần phiêu ly, hướng ra phía xa xa.

“Người viết tâm nguyện gì vậy?” Hắn tò mò hỏi: “Có phải là viết hai ta vĩnh kết đồng tâm, trăm năm hảo hợp?”

Nàng quay đầu lại lờm lỏm một cái: “Không nói cho người, nói ra sẽ không linh.”

“Ha ha, người không phủ nhận thì là đúng rồi.” Da mặt hắn không phải là dày bình thường nữa, “người không nói cho ta, ta cũng không nói cho người biết ta ước gì, nói ra sẽ không linh.”

Nàng đảo mắt lờm lỏm hắn, người này, cái tính tình của hắn đã vậy, nàng cũng lười cùng hắn nhiều lời.

Trong đám người, không biết ai đó đột nhiên hô to một tiếng: “Nhìn xem, là hoa đăng của ai vừa mới bốc cháy kia?”

Nàng kinh ngạc nâng mắt lên nhìn.

Chỉ thấy hoa đăng nàng vừa mới thả lên trời bị gió thổi đi, giờ phút này chính là nó đang bị lửa đốt cháy rụi. Ngọn lửa kia giống như đến từ địa ngục, khói đen bốc lên, cháy rực giữa mặt sông.

Nàng thần thờ nhìn, chỉ có cảm giác mắt như bị ngọn lửa thiêu đốt đến chảy máu. Hô hấp chợt hỗn loạn, mạch đập không còn quy tắc, ngực như muốn nổ tung thành trăm mảnh.

Không có khả năng! Chuyện này... không có khả năng.

Chỉ là tâm nguyện nho nhỏ mà thôi, như thế nào lại hóa thành một mối lửa.

“Sương Sương...” Long Đăng cũng không lường trước được, hoa đăng sao lại đột nhiên bốc cháy, nhìn thân hình sắp đổ của nàng, sắc mặt tái nhợt, hấn không biết phải nói gì, chỉ có thể ôm lấy vai nàng đang kịch liệt run rẩy.

Nàng nhìn ngọn lửa dần dần suy yếu cuối cùng thì dụi tắt, lưu lại giữa sông chút dấu vết đen đen.

Lòng nàng, tại đây, giờ khắc này cũng chìm xuống đáy cốc.

Bên tai mọi tiếng nghị luận của mọi người truyền đến, tất cả đều lọt vào tai nàng không thiếu một chữ.

“Là hoa đăng của ai vậy?”

“Không biết, mặc kệ đi. Đầu năm này chỉ có thể tự cầu phúc cho bản thân thôi.”

“Đèn hoa đăng bốc hỏa, đây chính là điềm báo đại hung.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Ta hận ngươi

Đêm, sâu thẳm như biển, ngàn dặm mờ mịt, giống như phảng phất trong thiên địa chỉ có một vầng ngọc bàn, trong lành như nước, sáng lạn chiếu rọi khắp trời đất.

Bước chân của nàng nhanh dần, hướng thẳng tới tiệm hàng của mình ở hướng tây.

“Sương Sương, ngươi làm sao vậy?” Long Đăng lo lắng nhìn nàng, tự trách nói: “Đều là tại ta không tốt, không nên đưa ngươi đi thả hoa đăng. Sương Sương, ngươi đừng tin mấy thứ đó. Dù sao cũng chỉ là một cái đèn lồng mà thôi. Cái gì mà ước nguyện, có được có mất, không linh đâu...”

Bên người gió lạnh rít qua, âm thanh xót xa mà quý nị.

Nàng ngừng cước bộ, lòng mi khẽ động, nàng lau khóe mắt nói: “Ta cũng không muốn tin. Còn nhớ rõ lần ta xuất giá ngày đó có từng đi đến chùa cầu một lá bùa bình an. Khi đó đang là giữa hè, thời điểm xuất môn, trời vẫn còn quang đăng, không biết tại sao khi trở về thì mưa to tầm tã, ta không mang theo ô, chỉ có thể chạy một đường về nhà, kết quả là trời mưa làm ta ướt sũng. Ta lấy lá bùa bình an ra, chỉ thấy toàn bộ đã nát, ngay cả chữ cũng mờ hồ nhìn không ra, tất cả chỉ là một màu đen nhòe dử tợn. Lâm thâm ở cách vách nhìn thấy nói đây không phải là chuyện tốt, sẽ gặp chuyện không may, lúc đó nàng hỏi ta cầu nguyện điều gì nhưng ta không nói cho nàng.”

“Vậy lúc đó ngươi cầu cái gì?” Hấn nhíu mày hỏi.

“Ta cầu cùng với phu quân tương lai có thể bình an hòa thuận.” Dứt lời, nàng dừng một chút, mắt hơi khép lại: “Lúc ấy ta cũng không để ý, cũng không dám nói cho mẫu thân biết chuyện, sợ nàng sẽ lo lắng. Nhưng kết cục sau đó... Không cần nói, ngươi hấn là biết. Đêm tân hôn, một trận đại hỏa hoạn, tân khách thân nhân đều chết.”

Lúc này ánh trăng đậu trên sườn mặt nàng, màu vàng ảm đạm càng trở nên sắc lạnh âm u.

Hấn nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi: “Ngươi rất muốn gả cho Lý Tri Hiếu sao?”

Nàng bước ngang qua người hấn, chỉ cảm thấy trong lòng chết lặng: “Tại sao lại muốn? Ta thậm chí ngay cả mặt hấn dù chỉ một lần cũng chưa nhìn thấy.” Tầm mắt nàng hướng ra xa, nhìn tòa lầu gần đó, đèn lồng thấp sáng một màu đỏ chiếu lên cây cỏ vạn vật xung quanh khiến chúng cũng nhiễm một vẻ mặt đỏ bừng như thiếu nữ say rượu. Nơi chốn đều là cảnh tượng phong phú mỹ miều, chỉ có lòng nàng như bóng đêm tĩnh mịch, tất cả chìm trong sương mù mông lung mờ mịt. Nàng không muốn tin mệnh nhưng nàng lại không thể không tin.

“Sương Sương, ngươi nghĩ nhiều rồi. Khi ta vừa mới sinh ra, thân thể yếu ớt, nương ta đi rút quẻ cầu may, nhưng trong đó lại nói ta cả đời gặp ghênh, trở trêu, chỉ sợ sống không được đến hai mươi. Nhưng ngươi xem, ta hiện tại đã hai mươi sáu, còn không phải vẫn đang đứng lì trước mặt ngươi hay sao, nào có bấp bênh lận đận. Vẫn thuận buồm xuôi gió đấy thôi.” Hấn thoải mái mỉm cười trấn an nàng.

Nàng trầm tư: “Chỉ mong là ta nghĩ nhiều.”

Bước đến trước cửa, nàng lấy chìa khóa từ trong tay áo rồi mở cửa ra. Chìa khóa nàng còn đưa cho Tiểu Lạc một cái, mỗi buổi sáng Tiểu Lạc đều đến mở cửa trước để dọn hàng ra ngoài sạp. Nàng một thân nữ tử, vì tránh cho hàng xóm láng giềng sau lưng nói xấu nên ngày thường đều phải để Long Đăng vào hậu viện bằng cửa sau, người ngoài không ai biết hậu viện cùng cửa hàng này thông với nhau, chỉ khi Long Đăng còn đang tạm tá túc ở Hồng Châu, bọn họ cũng xem như là hàng xóm, bất quá quan hệ tốt hơn một chút. Nhưng gần đây nhất Long Đăng bị bệnh, nàng thường xuyên thổi thuốc nấu com, còn thay hắn mua quần áo, đồ dùng, chắc chắn hàng xóm bên cạnh cũng đã kín đáo phê bình.

Bước vào trong viện, Long Đăng tiếp lấy chìa khóa trong tay Sương Lan Nhi rồi tự mình mở cửa.

Nàng nhìn tư thế động tác của hắn, trong nháy mắt trong lòng có những gợn sóng âm áp mềm mại. Hắn ở cùng với nàng, kỳ thật hai người đều có chung mục đích hướng tới, đó là có được một cuộc sống nhân tàn dân dã. Đáng tiếc cuộc đời sóng gió, tình cảnh bó buộc, bọn họ đều chân chính không thể có được nó. Long Tiểu Đình cùng Thái tử đối lập nên sớm đã xem Long Đăng là địch nhân, mà Long Đăng một ngày cùng nàng có quan hệ, Long Tiểu Đình chỉ sợ một ngày cũng không dừng tay. Nàng lo nàng sẽ làm liên lụy đến hắn.

Mắt nàng giật một cái nhẹ, nàng khẽ gọi: “Thiếu Quân...”

Hắn xoay người, bên môi nở một nụ cười yếu ớt, trong suốt như pha lê. Tuấn nhan xinh đẹp, mắt sáng ánh lên như ngọn lửa hùng hực cháy, như ánh mặt trời chiếu sáng chân trời. Trong trí nhớ, nàng chưa từng tự nói với mình thứ giọng mềm mại ôn nhu như vậy. Bạc thân hắn khẽ nhếch lộ ra một tia cười: “Sương Sương, làm sao vậy? Muốn nói với ta chuyện gì sao?”

Nàng thở hắt ra một hơi, chậm rãi nói: “Ta nghĩ, qua đêm nay, ngươi nên quay về Lô Châu thôi, dù sao bên đó ngươi còn có chức quan, thời gian dài như vậy cũng nên bận tâm đến. Đừng để hoàng thượng thất vọng nữa...”

Hắn cười nhẹ: “Đây chính là điều ngươi muốn nói?”

Nàng nâng mắt nhìn nhưng không nói tiếp.

Dưới ánh trăng chiếu xuống, mắt hắn chặt chẽ khóa chặt nàng giống như có thể nhìn thấu tới tận nơi sâu nhất. Đột nhiên tay hắn nâng lên bóp lấy cằm nàng: “Lâu như vậy, ta không tin ngươi một chút cũng không biết.”

Nàng cố gắng cười xa cách, nói với hắn: “Ta biết cái gì? Ta chỉ biết bản thân là một kẻ bị vứt bỏ, thậm chí còn có một đứa con...”

Nàng còn chưa nói hết đã bị Long Đăng dồn đến góc tường, hắn nhủ mày nhìn nàng: “Ngươi luôn nghĩ bản thân như vậy?”

Nàng nhìn hắn, nơi khóe mắt lộ ra tia cười tựa như bình thường hắn vẫn luôn như vậy, nửa thật nửa đùa mà không có chỗ nào có thể bắt bẻ. Mỗi lần nhẹ nhàng hôn xuống đuôi mắt nàng, ngón tay thon dài nâng lên một lọn tóc đen nhánh của nàng, động tác tao nhã như một đoạn thơ thiên phú lộng lẫy.

Thật lâu sau hắn buông nàng ra, nói: “Đi ngủ sớm đi.”

Nàng không biết hắn có thật sự tức giận hay không. Trong ấn tượng, hắn chưa bao giờ nổi giận với nàng, tóm lại sau đó hắn không nói thêm một lời, đi lên trên lầu, vừa ngã đầu đã ngủ, tiếng hít thở đều đều rất nhanh truyền đến. Còn nàng nằm trên mặt đất trần trọc miên man, hỗn loạn không biết đến lúc nào mới có thể chìm vào giấc ngủ.

Như thế nào đến sáng, nàng bỗng cảm thấy đầu choáng váng. Thời điểm tỉnh táo hẳn, trời đương nhiên đã lên cao, những tia sáng mặt trời xuyên qua khe cửa sổ chiếu vào như nhuộm xanh cả căn phòng.

Xung quanh tĩnh lặng yên ắng, trái giường mềm mại, cảm giác quen quen... này không phải là... Chợt thấy mình đang ngủ trên giường, nàng đột nhiên cả kinh. Vừa muốn ngồi dậy, bên hông bỗng có một bàn tay dùng sức kéo nàng trở lại.

Phía sau lưng giống như va chạm với một bức tường cứng rắn, có một chút đau, còn có cả một cổ hơi thở nam tính quen thuộc. Nàng khẽ kinh động, biết được là Long Đăng, nàng không khỏi hô nhỏ thành tiếng.

Hắn lại xoay người một cái, đem nàng đặt dưới thân, kiên quyết ghé cằm ở hõm cổ nàng, “Sớm như vậy, ngủ thêm một lát nữa. Ngoan nào.”

Nàng dùng sức đẩy hắn: “Ta nhớ rõ mình nằm ở trên chăn rải dưới đất.”

Hắn mơ mơ màng màng ừ một tiếng, làm bộ dụi mắt vào tóc nàng: “Ai biết, có lẽ nửa đêm ngươi tự mình bò lên, có lẽ bởi vì trời lạnh, ngươi biết người ta âm áp nên liền dựa vào. Chuyện cũng thường tình, có gì đâu mà phải tò mò.”

“Nói bậy.” Mặt nàng nóng đến độ không biết nói sao cho phải, nàng lại dùng lực đẩy hắn ra: “Nam nữ thụ thụ bất thân, chúng ta không thể ở cùng một chỗ. Ngươi, hôm nay, lập tức rời khỏi cho ta.” Nàng vốn là thấy tội qua hắn tức giận, trong lòng có chút áy náy, dù sao cho tới lúc này, nàng cũng đã liên lụy đến hắn không ít. Nhưng sáng nay hắn thể nhưng lại làm ra bộ dạng ăn nói đưa đẩy như vậy, nàng cũng không tất yếu phải khách khí với hắn nữa.

Hắn một chút ý tứ cũng không có, một tay chặn lại vai của nàng, một tay kia chống xuống giường, hơi hơi nhô lên. Máu trung tâm thụy như có ngọn lửa u tối sáng quắc bùng cháy, hắn từng từ từ từ từ nói rõ ràng: “Xem ra, ta chỉ có thể đem gạo nấu thành com.”

Nàng có chút kinh ngạc, trong đầu còn chưa kịp tự hỏi, chỉ trong chớp mắt tiếp theo, tay chặn vai của hắn đột nhiên dùng sức kéo áo nàng rút đi

một nửa, lộ ra cái yếm màu xanh cùng một mảng lớn da thịt trắng như tuyết.

Không đợi nàng phản ứng lại, tay hắn đã đi vào thắt lưng nàng, nhanh chóng cời bỏ nút thắt bên hông, không thảo mã, hắn cúi đầu, răng nanh cắn xuống đầu vai trắng nõn của nàng.

“A” Nàng kêu lên một tiếng.

Hắn hôm nay có một tia điên cuồng xao động không bình thường, không giống lần đầu tiên ở trong ngực, hắn đùa giỡn nàng giống như một tên ăn chơi không màng sự đời, vô liêm sỉ yêu cầu nàng dùng thân trao đổi điều kiện, không giống như bình thường vui cười, tùy ý làm bậy, đối với nàng thì thoảng động thủ động cước, cũng không giống như đêm đó trong Thiên Phụng Lâu ở Lô Châu, hắn nửa tỉnh nửa say, không biết thật thật giả giả...

Hồ hấp của hắn dồn dập, không có sự lãnh đạm thường thấy, vẻ mặt mất đi sự lười biếng mà trở nên nghiêm túc chăm chú, động tác của hắn như thể tho bạo, cũng không tao nhã như đã quen thuộc. Hắn giống như đang vô cùng gấp gáp, giống như nếu bỏ lỡ hôm nay sẽ là bỏ lỡ tất cả...

Tay vùng lên, cạnh giường, những tấm màn che khẽ lay động, mặt đất lún nhún một đồng hồ ồn.

Hắn bắt lấy hai tay nàng, chặt chẽ đặt ở trên đầu. Trời, một khắc đó, nàng tựa hồ nghe thấy tiếng xương cổ tay đang gào thét. Hắn chống tay xuống, từ trên cao nhìn thẳng vào đôi mắt kinh hoàng của nàng, hắn giống như một con mãnh thú đang săn mồi, hơi thở càng lúc càng mất kiểm soát, hắn nắm lấy cằm của nàng, thờ dốt nói: “Sương Sương, ta chờ không được... Thực xin lỗi...”

Nàng không dám dây dưa quá mức, cũng không dám hô to thành tiếng. Nàng nghĩ, hắn nhất định nắm được tâm lý của nàng cho nên mới dám kiêu ngạo như thế. Tiêu Lạc lúc này khẳng định đang ở ngay dưới lầu trông hàng, nếu như nàng hét lên, Tiêu Lạc không rõ tình huống nhất định sẽ chạy lên, chỉ sợ đến lúc đó toàn bộ hàng xóm láng giềng đều biết chuyện. Nếu như nàng không hét lên, mặc hắn muốn làm gì thì làm, kết cục chỉ sợ cũng tương đồng.

Nên làm gì bây giờ? Giấy khắc này, nàng rơi vào mộng, toàn bộ đều là rối loạn.

Thật tình nàng không biết trong mắt hắn lúc này, vẻ mặt khảm trương mang theo một tia mê vờng của nàng có biết bao là mê người. Những đường nét với độ cong tuyệt đẹp, hai tay thon dài trắng nõn như ngọc, bộ ngực no đủ, lộ ra một đường cong mơ màng xinh xắn, mạch máu căng ra có thể nhìn thấy rõ ràng. Vòng eo kia tinh tế cuốn hút như cổ lọ nhỏ nhỏ của bầu rượu trầm hương, chỉ một tay cũng đủ nắm hết, xuống chút nữa, đôi chân thon dài trắng nõn...

Hắn càng thêm kích thích, khó có thể tự kiềm chế.

Nàng có thể cảm giác được đường tay hắn đang quấn chặt cơ thể nàng, có thể cảm giác được hai tay của mình bị hắn nắm chặt đang run lên, dần dần mất đi cảm giác... Kỳ thật không chỉ hai tay mà ngay cả não bộ của nàng cũng mất đi tri giác, nàng chỉ cảm thấy hỗn độn, những tiếng kêu ong ong cứ không ngừng gào thét trong tai, thậm chí nàng còn không cảm nhận được đến tội cùng nàng đang nghĩ gì...

Ba một tiếng, nam nhân trên người đã gấp đến khó kiểm soát mà rút đi đai lưng ngọc của mình, xiêm y hoa mỹ từng lớp từng lớp một rơi xuống cho đến khi lộ ra vòm ngực tinh trắng. Tư thái gât áo tuyệt đẹp, giống như mảnh lụa đẹp nhất tốt nhất chạm rãi nhẹ nhàng bay bay rồi hạ xuống.

Tình cảm mãnh liệt, lại hết sức căng thẳng.

Lúc này, ngoài dự đoán, một thanh âm thanh thúy đã đánh gãy tất cả.

“Lan Nhi, Lan Nhi! Ta thật vất vả mới có thể trốn ra khỏi nhà, Lan Nhi! Ta có một tin tức vô cùng quan trọng muốn nói với cô! Lan...”

Kèm theo tiếng bước chân rầm rập leo lên lầu, một thân ảnh diễm lệ đột nhiên vọt tới, tóc như mây, châu sai ngọc ngà đẹp đẽ, quần áo tỉ mỉ rực rỡ, trang điểm kĩ càng đẹp như hoa.

Nhưng, đúng giờ khắc ấy, thanh âm như tiếng chuông của Linh Lung cùng cước bộ đầy hưng phấn của nàng ngay lập tức dừng lại.

Nhìn về phía giường cảnh tượng kiều diễm, quần áo hỗn độn, suy nghĩ của nàng chợt đình chỉ, cương cứng tại chỗ, môi nàng dần dần trắng bệch, cả người lạnh như băng, tâm giống như rơi xuống hố sâu vạn trượng, tất cả mạch máu như đông cứng tại chỗ, tất cả tâm tình vui vẻ đều rút ngược trở về.

“Linh Lung...”

Sương Lan Nhi vội vàng đem quần áo tán loạn của mình sửa sang lại, nàng không biết biểu tình lúc này của mình ra sao, có lẽ là xấu hổ, cũng có thể là thứ gì khác, nàng chỉ biết trước tình huống bất chợt như vậy, ngay cả lời giải thích, nàng một câu cũng không nói ra được.

Sắc dục nhuộm mờ mắt như nước hải triều nhanh chóng rút đi, Long Đằng cũng đã thanh tỉnh vào phần. Trên mặt hắn biểu tình đầy chống đối, hắn thân nhiên kéo chiếc áo đã chảy xuống, tao nhã nhún vai một cái, thông dong trước mặt Linh Lung thất lại đai ngọc. Hắn đứng dậy, khi đi lướt qua Linh Lung sắc mặt vẫn còn trắng bệch, thanh âm lạnh cực lạnh phát ra: “Lần này cho ngươi mặt mũi, lần sau cách xa nàng một chút.”

Tâm Linh Lung tại đây, một khắc này, vĩnh viễn rơi xuống đáy hồ.

Trên mặt hết xanh rồi trắng, sau đó lại chuyển hồng, lần lượt xẹt qua mọi sắc thái. Lúc sau nàng mới giật mình, nàng nhìn Sương Lan Nhi, khó khăn mở miệng: “Các người... Nếu đã như vậy tại sao lúc trước còn cho ta hy vọng? Cho ta hy vọng rồi đập nát nó, người không biết người như vậy... rất tàn nhẫn sao?”

Nàng hít một hơi thật sâu, trong mắt ứa lệ, quật cường chịu đựng không để nước mắt chảy xuống: “Sương Lan Nhi, ta hận ngươi!”

Xoay người, nàng chạy vội xuống lầu.

Căn lầu nhỏ hẹp còn dư lại tiếng bước chân cùng tiếng kêu ột ột của tấm thang gỗ cũ kỹ, còn cả tiếng khóc thất thanh của Linh Lung thật lâu không có tiêu tan...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Tru di cửu tộc

Qua một hồi lâu Sương Lan Nhi mới mặc lại xiêm y, đối diện với chiếc gương đồng, nàng trang điểm lại khuôn mặt mặt nhợt nhạt cùng búi tóc hỗn độn, sửa sang xong mới bước xuống lầu. Mọi việc phát sinh sáng nay xảy ra quá nhanh, quá không chân thực khiến cho nàng đến tận lúc này vẫn chưa hồi phục tinh thần. Long Đăng đột nhiên lại... sau đó thì bị Linh Lung nhìn thấy... Nàng thừa nhận, giờ phút này tâm trạng nàng vẫn còn rối loạn, giống như có một tấm lưới đang kìm hãm hô hấp, cảm giác phiền muộn khiến cho người ta hít thở không thông.

Linh Lung là bằng hữu duy nhất của nàng ở Hồng Châu, hai người đã từng tình cảm thân thiết như vậy, cùng uống rượu, cùng hoan xướng, thức trắng đêm cùng nói chuyện phiếm, vậy mà chỉ một khắc tất cả đã trở thành mây khói. Chẳng lẽ cuộc đời này của nàng vốn đã cô độc, ngay cả một người bạn bằng hữu cũng không thể giữ lại được hay sao.

Nàng sờ đi ở lại trên lầu lầu như vậy, đương nhiên chính là không biết làm sao đối mặt với Long Đăng.

Ngoài tưởng tượng, Long Đăng bình thân nhìn giống như chưa hề phát sinh chuyện gì, thấy nàng bước xuống cũng chỉ cười như mọi ngày. Tiếp theo, hẳn lại vui vẻ giúp đỡ Tiểu Lạc cùng buôn bán.

Tiểu Lạc năm nay mười sáu tuổi, gia cảnh nghèo khó, tuổi còn nhỏ đã phải ra ngoài kiếm sống, hẳn vốn có chút hiểu biết về thảo dược, hơn mười nay đến chỗ Sương Lan Nhi cũng học được không ít, đối với nàng luôn vô cùng khâm phục.

Long Đăng khen thật lòng, nói: “Tiểu Lạc, người chịu khó lại chăm học, nếu có thời gian rèn luyện nhất định có khả năng tiến xa.”

Tiểu Lạc cười đến mặt mày.

Lúc này một đại thẩm áo lam bước vào quầy hàng, nàng nhìn qua hàng hóa bày trên sạp, không khỏi khen ngợi: “Này, Tiểu Lạc, gần đây lại có được phẩm mới sao, nhìn so lần trước có vẻ tốt hơn nhiều, lão bản của cậu đúng là có ánh mắt không tồi. Nhìn nàng một mình lại trẻ tuổi như vậy, quả thật là không dễ dàng. Nàng trông xinh đẹp lại có năng lực, Tiểu Lạc, hay là cậu nói một tiếng với nàng, Lâm tẩu ở đầu phố có đứa con trai muốn giới thiệu qua.”

Long Đăng cầm dược liệu đã được gói lại cẩn thận, cười nói đưa cho đại thẩm áo lam: “Đây là thuốc của đại thẩm, tổng cộng năm lượng.”

Đại thẩm áo lam tươi cười hơn hờ tiếp nhận, thanh toán xong bạc, nói: “Cậu không phải là vị tuấn công tử ở cách vách hay sao? Sao hôm nay lại đến đây hỗ trợ vậy? Chẳng lẽ Sương lão bản gần đây thân thể không khỏe? Nhờ cậu đến giúp đỡ?”

Mâu trung hẳn lóe ra những tia sáng xán lạn.

Tiểu Lạc đầu óc nhất thời chuyển biến, hẳn quay sang nhìn Long Đăng: “Long đại ca, hai người sắp lấy nhau sao? Chuyện này quyết định từ bao giờ vậy. Vì sao hôm qua cả ngày ta ở rạp mà không nghe nói tới vậy?”

Long Đăng trừng mắt nhìn hắn một cái, tiểu tử này hôm nay đúng là không có nhãn lực: “Tối hôm qua là Trung thu mà, ngày tốt, ta và Sương tỷ của ngươi đã cùng tư định cả đời. Ngốc muốn chết.”

Tiểu Lạc còn trẻ không hiểu tình hình, nghe Long Đăng nói như vậy, lúc này mặt đỏ đến tận mang tai, nói nhỏ: “Khó trách Long Đăng ca hôm nay từ trên lầu đi xuống, thì ra là, haha...”

Long Đăng gõ một cái vào đầu Tiểu Lạc: “Có người ngoài, chuyện này lại có thể nói ra sao?”

Đại thẩm áo lam sau khi nghe xong, khuôn mặt tươi cười bỗng chốc cứng đờ, nửa ngày sau mới ngượng ngùng nói: “Như vậy... Thật sự chúc mừng hai người.” Dứt lời, nàng liền cầm gói thuốc rồi ra về.

Lúc này Tiểu Lạc phát hiện ra Sương Lan Nhi không biết từ khi nào đã đứng ở phía sau, hần đỏ mặt nói: “Sương tỷ, tỷ xuống rồi sao.” Giống như có chút xấu hổ, hần lại cười gượng một tiếng: “Sáng nay bán hàng không tồi, đã được năm đơn hàng. Gần đây làm ăn càng ngày càng tốt.”

Sương Lan Nhi trên mặt một tia biểu tình cũng không có, chỉ nói: “Tiểu Lạc, đưa cái hòm đựng tiền trên quầy cho tỷ. Tỷ cần dùng.” Nói xong nàng đi đến chỗ ngăn kéo, lấy chìa khóa ra mở hòm, cầm hết tất cả số tiền bán hàng tích góp mấy hôm nay cùng với số bạc tối hôm qua Long Đằng đưa cho nàng.

Tiểu Lạc giao hết tiền trên quầy cho Sương Lan Nhi rồi, nàng gật đầu qua loa rồi phân phó: “Trông cửa hàng cho tốt, tỷ ra ngoài có chuyện.”

“Được, Sương tỷ yên tâm.” Tiểu Lạc cười đáp lại.

Nàng xoay người, khi vừa bước ra khỏi cửa hàng thì một tay nàng bị Long Đằng kéo lại, “Sương Sương, có chuyện gì vậy? Ngươi giận ta thì cứ đánh cứ mắng, đừng lãnh đạm như vậy, ta không chịu nổi. Ngươi không phải là tức giận ta nói với vị đại thẩm kia như thế đấy chứ?”

Ngày hôm nay, sáng sớm trời trong mây tạnh, ánh mặt trời chiếu tỏ khắp phía, nhưng có lẽ bị nhiễm bởi tâm tình tối tăm mà khắp trời mờ mịt, những tầng mây dày giống như đè xuống thấp khiến cho kẻ khác hít thở không thông.

Bên môi nàng cong lên một độ cung nhạt như sắc trời âm đạm: “Ta không có tức giận, chỉ là muốn ra ngoài làm chút chuyện thôi.”

Tuần nhan hần nhăn lại, nói gấp: “Ngươi mang tất cả bạc cầm đi, chẳng lẽ không muốn tiếp tục làm cái cửa hàng này nữa? Phong Diên Tuyết bên kia, ngươi làm thế nào giải thích?”

Có ngọn gió thổi qua làm bay những sợi tóc mai hai bên má, nàng nhủ mảy, giương mắt nhìn hần, phía chân trời, ánh nắng đã bị mây đen chum kín bao phủ. “Ta nhớ chưa bao giờ nói qua với ngươi chuyện ta hợp tác với Phong Diên Tuyết.” Dừng một chút, nàng nhìn sâu vào mắt hần, nghi ngờ nói: “Ngươi làm sao lại biết được?”

Long Đằng biết mình đã nói lỡ, tuần nhan xẹt qua tia xấu hổ, định tiếp tục che dấu, nói “Ngươi không phải nói với ta rồi hay sao? Nếu không làm sao ta biết được? Có lẽ ngươi quên chính mình đã nói qua với ta. Ha ha.” Nói xong hần liền cười gượng.

Nàng nhìn hần, ước chừng một lúc, không nói thêm một lời.

“Được rồi.” Hần biết mình không gạt được nàng, “Ta thừa nhận, ta cùng Phong Duyên Tuyết có quen biết, là hần nói cho ta biết.”

Ngữ khí của nàng thân nhiên nói: “Chỉ đơn giản như vậy? Ta đến Lô Châu gặp được ngươi, đúng ngày đó Phong Duyên Tuyết trở về Thượng Dương Thành. Chuyện nói cho ngươi biết là trước đó hay là lúc sau? Kỳ thật, ta vẫn luôn nghĩ... Tất cả có phải hay không sắp xếp rất khéo?”

“Được rồi, được rồi. Sương Sương, ta và Phong Duyên Tuyết có làm ăn với nhau, chuyện buôn bán của hần ở Thượng Dương thành đại đa số đều là đứng trên danh nghĩa của ta. Hần cũng giúp ta đảm đương cái danh nghĩa này.” Hần nói có chút bất đắc dĩ, dừng một chút, giống như sợ nàng lại tức giận, hần nắm chặt tay nàng, thanh âm mềm mại lại ấm áp, lí nhí nói: “Sương Sương, kỳ thật ta...”

Nàng đánh gãy lời hần: “Cửa hàng kia thì sao?”

Hần đành phải thừa nhận: “Là của ta.”

Nàng quay đầu đi: “Thì ra là như vậy, vậy người nên rời đi phải là ta mới đúng.”

“Sương Sương...”

Nàng mỉm cười, nhẹ nhàng hất tay hần ra: “Ta đến hiệu cầm đồ chuộc lại một vật, ngươi đừng đi theo ta.” Nói xong, thân ảnh mềm mại nhanh chóng biến mất ở góc đường.

Sương Lan Nhi đi đến cổng thành. Lần trước Long Đằng bị trúng độc, nàng đã đem ngân kính đổi đi lấy bạc, hiện tại thời hạn sắp hết, nếu không chuộc lại sẽ bị coi như mất. Ngày hôm qua Long Đằng đưa cho nàng bảy mươi lăm lượng bạc, hơn nữa cộng với số bạc mấy ngày nay kiếm được, cuối cùng cũng đủ tiền.

Thời điểm nàng rời đi, sắc trời đã âm trầm, khi chuẩn bị quay về không nghĩ đến lại có mưa to.

Gió cuộn cuộn thổi mang theo khí lạnh đầu mùa đông, lá rụng vô số, điện cuồng phát khởi, bay lượn trong không trung. Mưa rất to, bọt nước bắn lên trắng xóa cả khoảng trời.

Nàng đứng trước mái hiên của tiệm cầm đồ, nhất thời không thể đi được.

Mưa từ mái hiên rơi xuống giống như một bức màn được dệt từ nước, qua lớp sương mù mông lung mờ mịt, nàng giống như nhìn thấy một người cầm theo tán ô màu trắng đang chậm rãi đi về phía nàng.

Không biết tại sao lòng của nàng một khắc này bỗng nhiên đập mãnh liệt, tay cầm ngân kính siết chặt.

Tán ô khẽ nâng lên, người tới là Long Đằng.

Hắn một tay kéo nàng vào trong ô, tiếng mưa tí tách như một khúc nhạc tấu lên rộn rã trên đỉnh đầu họ.

Tiếng mưa át lớn, hắn phải lớn giọng nói với nàng: “Người đi gấp như vậy, rõ ràng thấy trời tối lại mà không mang theo ô, thật sự là không biết tự chăm sóc bản thân mình.”

Nàng chưa kịp mở miệng thì hắn đã nhìn thấy ngân kính trong tay nàng, nghiêng người muốn cầm lấy: “Là bảo bối gì vậy, bán cũng bán rồi mà người còn đi chuộc lại, đưa cho ta nhìn xem.”

Nàng giấu ngân kính vào sâu trong tay áo, tránh khỏi tay hắn: “Không có gì.”

Hắn không thuận theo, trên mặt tràn ngập ý cười vô lại: “Keo kiệt cái gì. Cho ta nhìn xem nó là bảo bối gì. Cất giấu như vậy, khẳng định là vật người rất quý.”

Hắn đoạt lấy rất nhanh mà nàng thì nhất định không cho.

Người kéo người đẩy, tay nàng trơn trượt, ngân kính từ trong tay áo rơi xuống.

Choang, tiếng vỡ thanh thúy vang lên, ngân kính đã rơi xuống đất vỡ thành ngàn mảnh trong suốt rải rác khắp mặt đường.

“Long Đằng, người cố ý?” Nàng tức giận, khuôn mặt trắng nõn vì vậy mà đỏ ửng lên. Ngực hô hấp kịch liệt, hai tay nàng nắm chặt đến phát run, kinh hoàng nhìn những mảnh kính vỡ.

Khoảnh khắc đó, nàng trầm mặc, trong lòng có một cảm giác nặng nề không biết là gì. Vốn là một trận bão hoàn mỹ không sút mẻ nhưng đến giờ phút này vô luận là như thế nào cũng không thể chiếu được bất cứ một khuôn mặt đầy đủ nào nữa.

Long Đằng nhìn mặt ngân kính vỡ, ngữ điệu có chút lạ: “A, thì ra đây chính là thứ hắn tặng cho người, khó trách người xem nó như bảo vật. Được rồi, đừng buồn nữa, mấy thứ gương như vậy ta có rất nhiều, cũng đâu có gì ngạc nhiên. Người thích, ta sẽ bảo Phong Diên Tuyết ở Thượng Dương thành mang đến cho người. Như thế nào, người muốn hai cái? Hay là năm? Đừng nói năm, mười cái cũng không có vấn đề gì.” Hắn cẩn thận nhìn sắc mặt của nàng, kỳ thật hắn sớm đã nhìn thấy thứ đó, hắn tự nhiên chính là cố ý làm hỏng nó.

Sương Lan Nhi than nhẹ một tiếng, thôi, vốn là nghĩ sẽ đem trả lại cho Long Tiêu Đình nhưng xem ra giờ không cần nữa rồi.

Suy tư một lát, nàng đột nhiên hỏi: “Không đúng, ta nhớ rõ thời điểm mua nó, Phong Duyên Tuyết nói đây là ngân kính Tây Vực hiếm có, thứ này chỉ có một, người lấy đâu ra mười?”

Hắn nhìn thấy nàng không còn tức giận, tiếng cười giòn tan như tiếng mưa rơi: “Ta nói với hắn, bán đồ cho Long Tiêu Đình chỉ cần nói thứ này chỉ có một, hắn đảm bảo sẽ không hỏi giá, cũng không chút do dự mà mua. Việc buôn bán, đương nhiên phải biết nhìn ra kẻ coi tiền như rác, ai bảo hắn có tiền, không nói giá cao thì sao làm ăn được, ha ha.”

Sương Lan Nhi sắc mặt đen lại, khóe môi nhẹ run rẩy, người này, nhìn không ra hắn cũng là gian thương.

“Đi thôi, Chúng ta cần phải trở về...”

Hắn kéo nàng lại gần, cẩn thận không để cho nàng dính mưa.

Nhưng lúc này, đột nhiên có cảm giác bất ổn, Long Đằng thần sắc trầm đi vài phần, hắn nhìn về phía hướng xa xa, thấy phía cuối con đường có một bóng người phi ngựa chạy đến.

Người nọ đi với tốc độ vô cùng nhanh, giống như đang vô cùng gấp gáp, vó ngựa đập xuống làm bọt nước bắn lên cao ngang thắt lưng.

Mưa lại càng lớn hơn nữa, dần dần trong trời đất chỉ nhìn thấy màn hơi nước dày đặc, cả Hồng Châu thành, tường trắng ngói đỏ đều ẩn ẩn sau lớp mây khói mờ ảo mông lung, như thật như giả.

Gần, càng lúc càng gần.

Một hắc y nhân tung người nhảy xuống, động tác cấp tốc nhanh gọn, Sương Lan Nhi nhận ra người này, chính là Huyền Dạ thường xuất hiện bên cạnh Long Đằng.

Sắc mặt Long Đằng thâm trầm, ánh mắt tối lại. Huyền Dạ hiểu ý, không chút chậm trễ nói: “Thái tử hoăng.”

(Hoăng: chết)

Sương Lan Nhi cả kinh. Thượng Dương thành không ngờ lại xảy ra chuyện động trời như vậy. Nàng lo lắng quay sang nhìn Long Đằng, chỉ thấy hắn bất động, biểu cảm ngưng trệ khiến người ta không thể đoán ra hắn đang nghĩ gì, ngay cả khi phong ba bão táp cũng vẫn luôn bình tĩnh như thế.

“Điện hạ...” Huyền Dạ gọi một tiếng.

Hắn nheo mắt lại hỏi: “Chuyện khi nào?”

Huyền Dạ đáp: “Hai ngày trước, thông tri phải qua một ngày mới có thể đến, Hoàng đế cũng không ban lệnh đặc xá triệu điện hạ trở về, cho nên người liên... không phải người báo cho điện hạ. Thần sau khi xác định được tin tức liền đi suốt đêm đến khẩn báo cho điện hạ.”

Long Đăng chậm rãi hít một hơi: “Còn có tin tức gì khác sao? Ta nhìn người đang giấu giếm chuyện gì đó.”

Huyền Dạ hạ mắt nhìn về phía Sương Lan Nhi, mâu trung lộ ra một tia thông cảm.

Lúc này lòng nàng bỗng chốc rơi xuống, lo sợ bất an bao trùm tất cả, cảnh tượng đèn hoa đăng bùng cháy tối hôm qua tái hiện trước mắt, khói lửa bùng cháy thiêu đốt đôi mắt nàng.

Nàng nín thở chờ đợi câu trả lời của Huyền Dạ. Trải qua nhiều biến cố như vậy, nàng nghĩ cho dù kết cục có như thế nào nàng cũng có thể chịu đựng được. Nhưng sau đó không biết rằng thời điểm sau khi nghe xong, nàng chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh tối đen. Tâm lạnh lẽo một mảnh, giống như vĩnh viễn mất đi độ ấm.

“Thái tử hoảng thê, đêm đó còn tra ra ẩn tình cái chết của thái tử phi, mà Sương Liên Thành có tham gia vào vụ hạ sát thái tử phi.”

Long Đăng cả kinh: “Xử trí như thế nào?”

“Sương Liên Thành chính mồm thừa nhận, hoàng đế vô cùng tức giận, khẩu dụ tru di cửu tộc.”

Bốn chữ, giống như một lưỡi kiếm hung hăng đâm thẳng vào tim, nàng cuối cùng chống đỡ không nổi, thân hình mềm đi rồi ngã xuống...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Độc dẫn cùng thuốc dẫn

Giữa tháng mười một, ngoại ô Thượng Dương thành, tuyết trắng bay tán loạn, không khí lạnh bao trùm cả thiên địa.

Bóng đêm nặng nề cùng với gió tuyết cuộn thổi, một chiếc xe ngựa từ ngoại ô tiến đến, dừng lại ở ngay trước cửa một khách điểm.

Một gã nam tử đã sớm đứng ở trước cửa, đôi mắt tà mị, hình dáng cao lớn dũng mãnh, con ngươi lợi hại như mắt điều hâu. Nhìn thấy xe ngựa đi tới, hắn từng bước tiến đến, ghim dây cương giữ ngựa lại, thấp giọng nói: “Mau lên, phòng đã chuẩn bị tốt.”

Cuối giờ hội, xung quanh tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ có tuyết trắng vẫn tung bay.

Người trong xe ngựa cúi người, từ bên trong ôm ra một người khác, cúi đầu nhìn khuôn mặt kia vẫn ngủ say, mâu trung hiện lên tia đau xót nhưng rất nhanh đã ẩn vào bóng đêm nồng đậm, sau đó tiến vào trong khách điểm.

Sau khi vào sương phòng, Thu Đình Lan nhìn xung quanh không có người mới đóng cửa lại. Hắn liếc mắt một cái nhìn nữ tử đang nằm trong ngực Long Đăng, hai tròng mắt yếu ớt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt thậm chí còn có thể nhìn thấy mạch máu xanh dưới da. Hắn không khỏi lo lắng hỏi: “Nàng làm sao vậy?”

Long Đăng than nhẹ một tiếng: “Tâm tình không ổn định. Ta lo lắng nàng không chịu nổi đã kích lớn như vậy cho nên dọc đường đi đã cho nàng chút mê dược. Cho dù có nói như thế nào, kể cả là hành hình, ta tin chắc nàng rất muốn được gặp mặt người nhà lần cuối cùng.”

Thu Đình Lan trầm ngâm, dừng một chút, thần sắc hắn lại thêm khẩn trương hỏi: “Thiếu Quân, thái tử đột nhiên hoảng thê, hiện tại bên trong Thượng Dương thành đều có phòng vệ, đều là thủ hạ của Long Tiêu Đình nắm giữ tất cả các chốt cửa thành. Ta đã thăm dò cả tám cổng, nghiêm ngặt chỉ sợ ngay cả ruồi bọ cũng không phi vào được. Thiếu Quân, giờ phải làm như thế nào?”

Long Đăng cúi đầu suy nghĩ: “Chắc chắn sẽ có biện pháp, người đi chuẩn bị chút nước ấm đến đây, cả một chút thức ăn nữa. Đợi đến lúc nàng tỉnh lại... có lẽ sẽ đói bụng. Còn có, nàng hình như bị bệnh, người chuẩn bị luôn một chén thuốc hạ sốt đến đây.”

“Được.” Thu Đình Lan không nhiều lời, lập tức rời khỏi sương phòng.

Lúc này Sương Lan Nhi đang rơi vào cõi mộng không có điểm dừng, giống như mặt biển mênh mông không nhìn thấy bờ, cho dù có ngẫu nhiên thanh tĩnh trong chốc lát ngán ngùi nhưng cũng không thể nhúc nhích, trước mắt nàng luôn hiện lên khuôn mặt quen thuộc của người nhà. Nàng biết vì sao bản thân rơi vào hôn mê, là Long Đăng cho nàng uống mê dược, nhưng cho dù là hôn mê, cho dù có thể quên đi nỗi thống khổ trong ngần ngùi thì trong lòng

vẫn luôn có cảm giác trống rỗng, trái tim tựa như bị đục khoét. Nàng rất sợ, sợ cảm giác tỉnh lại sẽ lập tức nghe thấy tin cả nhà đã chết, nếu như vậy, nàng thà rằng vĩnh viễn không tỉnh lại.

Nhưng mộng chỉ là mộng, cuối cùng vẫn phải tỉnh lại.

Nàng mơ mơ màng màng mở hai mắt, trong ánh nền mờ mờ, nàng chậm rãi quay đầu, thật lâu sau mới nhìn rõ người đang ngồi bên cạnh đang ngồi đưa lưng tựa vào thành giường, áo khoác trắng lông cừu, tư thái thanh tao lịch sự phảng phất như gió mùa xuân nhưng sống lưng thẳng tắp tựa như cây tùng.

Nghe thấy động tĩnh, Long Đằng lập tức xoay người, trong tay đang cầm một ly trà nóng, hần thân thiết nói: “Sương Sương, người tỉnh rồi. Uống chút nước đi.”

Nàng nhẹ gạt tay hắn ra, đưa mắt nhìn căn phòng xa lạ, thanh âm khàn khàn cất lên: “Đây là đâu?”

Hắn đưa tay lên kiểm tra nhiệt độ trên trán nàng, có chút nóng: “Đã tới ngoại ô Thượng Dương thành. Sương Sương, mấy ngày nay chạy ngựa mệt mỏi, thân thể người chống đỡ không nổi. Chúng ta trước tiên cứ ở nơi này nghỉ ngơi trong chốc lát, được không?”

Nàng đột nhiên ngồi dậy: “Ta phải về nhà, không, ta phải về nhà...” Nói xong bỗng nhiên hai hàng nước mắt tuôn trào.

Hắn nhìn nàng, chỉ cảm thấy khuôn mặt thanh lệ như hoa sen nở rộ, lúc này chỉ còn lại chút huyết sắc như nhát dao đâm vào tim hắn. Hắn không chuyển mắt mà vẫn nhìn nàng, ngữ điệu trầm thấp: “Phòng thủ trong thành rất nghiêm ngặt, Đình Lan đang nghĩ biện pháp, Sương Sương...”

Lời nói của hắn đột nhiên dừng lại, trước mắt hắn, nàng đang run rẩy đến lợi hại, dung nhan trắng nhợt bỗng nổi lên tia dị hồng.

Nàng nằm xuống giường, đau đớn đến lịch liệt giống như một lưỡi dao sắc nhọn đang cắm sâu vào tận xương tủy.

Hắn ôm chặt lấy nàng, không rõ nguyên nhân, thần sắc tối đi: “Làm sao vậy? Sương Sương, người làm sao vậy?”

Nàng cúi mình trong chăn, cả người vô lực cùng mệt mỏi, dần dần đau đến trước mắt chỉ còn một mảnh trắng xóa. Nàng giãy dụa, dùng sức đẩy hắn ra rồi chạy đi mở cửa sổ.

Bên ngoài, phía chân trời hé ra một tia sáng trắng, trừ điều này ra, tất cả đều duy nhất một màu đen mù mịt, tuyết rơi dày đặc bao phủ cả bầu trời, cảnh sắc ngoại ô đầu mùa đông lại càng thêm tiêu điều hiu quạnh. Tiếng gió đêm gào thét như tiếng ai đó gào khóc đầy quý mị, hàn khí xâm nhập tủy cốt giống như bị đao kiếm cắt rời.

Về mặt nàng bị thương, lại là tuyết rơi, tuyết điều chi độc trong thân thể nàng lại phát tác. Có lẽ, năm nay so với năm trước... càng đau...

Long Đằng nhấn chặt mày, hắn đóng cửa sổ lại, ôm nàng trở về giường: “Sương Sương, người có nặng lắm không, chính người học y thuật, cần thuốc gì cứ nói với ta.”

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, mâu trung đượm buồn, nói: “Vô thuốc chữa, chỉ cần chịu đựng là được.”

“Sương Sương...” Đôi môi hắn khẽ run rẩy, thân mình dưới lớp áo choàng cũng khẽ run lên, lông mi như cánh bướm chớp động, ánh mắt mờ mịt như phủ lên một lớp sương mù ưu thương.

Mãi sau hắn mới nói: “Thực xin lỗi, chuyện của lệnh tôn không thể giúp đỡ được người chuyện gì.”

Cơ thể nàng càng lúc càng đau, nhất thời vô lực không thể nói được gì.

Tiếng đập cửa vang lên. Người tới không đợi người bên trong mở cửa đã tự mình trực tiếp đi vào.

Trên tóc Thu Đình Lan vẫn còn vương tuyết trắng, hắn cúi bỏ áo choàng đen, từ trong ngực lấy ra mấy cái bánh bao nóng đưa cho Long Đằng: “Khuya khoắt, chỉ có cái này.” Nhìn thấy Sương Lan Nhi tỉnh dậy, tuấn nhan của hắn cứng lại, cũng không biết phải nói gì. Lần gặp nàng ở Thụy vương phủ, hắn đối với nàng đã có hiểu biết một chút ít, nhiều biến cố như vậy, nhiều tai vạ như vậy, bảy thước nam nhi còn khó có thể đứng vững, huống chi là một cô nương như nàng.

Long Đằng đưa bánh bao đến bên môi nàng, khuyên nhủ: “Ăn nhiều một chút, đợi lát nữa trời hừng sáng chúng ta sẽ vào thành.”

Thu Đình Lan nghi hoặc nói: “Người biết mặt Sương Lan Nhi không nhiều, cái trang còn có thể qua mắt được quan binh, nhưng Thiếu Quân người thì phải làm thế nào để vào thành? Thủ hạ của Long Tiêu Đình cũng không phải là chỉ biết ngồi không, chúng đều có bức đồ họa, người mà chúng đề phòng chính là người.”

Long Đằng cười cười: “Ta đã nghĩ ra một biện pháp.”

Thu Đình Lan lại nói: “Ta còn một nghi hoặc khác khó hiểu. Sau khi lệnh ban xuống Sương gia tru di cửu tộc, quan binh liền bắt giữ toàn bộ nhà họ Sương, Sương Liên Thành gây tội, ngày mai sẽ bị hành hình, mà những người thân khác của Sương Lan Nhi, ta nghe được hôm nay sẽ được ban rước độc. Ta không rõ vì sao quan phủ lại không hề tìm Sương Lan Nhi, để mặc cho nàng ở bên ngoài? Chẳng lẽ là do Long Tiêu Đình có ý giấu diếm?”

Long Đằng lắc đầu: “Không đơn giản như vậy. Ngày đó Long Tiêu Đình nạp Sương Lan Nhi làm thiếp, lúc đó Sương Liên Thành đã mắc từ tội thông

đồng với địch phản quốc, vì đề phòng vạn nhất, lúc ấy Đoan quý phi đã xóa đi thân phận, thân thể của nàng, làm giả một thân phận mới.”

“Bác của ta?” Thu Đình Lan kinh ngạc.

“Đúng, phòng ngừa chu đáo xưa nay là sở trường của Thu gia.”

“Nhưng không có bức tường nào là kín gió, vạn nhất bác vạch trần chuyện này ra, chẳng phải là...” Thu Đình Lan lộ vẻ lo lắng.

Long Đăng khẽ cười: “Sẽ không. Thu Đoan Trà không dám, làm như vậy tội khi quân nàng làm giả mạo thân phận năm đó sẽ bị tra ra. Nàng sẽ không vì đui tận giết tuyệt Sương Lan Nhi mà bí quá hóa liều.” Dừng một chút, thanh âm của hắn bỗng lạnh đi: “Phụ thân của ta là chết vì bệnh? Nương ta thì sao? Chỉ sợ đã cùng xuống suối vàng?”

Thu Đình Lan hít một hơi: “Ta không gạt người, Liễu Lương đệ sau khi nghe Thái tử hoảng thế, tự biết không thể tránh khỏi kiếp này, ngày thứ hai ở trong ngục đã tự sát.”

Thanh âm Long Đăng thâm trầm tựa hồ như không phải của chính hắn: “Ta sớm đã đoán được.” Chợt thấy cánh tay bị nắm lại, cúi đầu nhìn, thì ra Sương Lan Nhi đang gắt gao bám chặt tay hắn, nước mắt rơi đầy mặt, một giọt lại một giọt rơi xuống mu bàn tay hắn, độ ẩm kia, giống như có thể xuyên thấu vào tim. Hắn nhẹ nhàng để lại tay nàng: “Là người đã chết hay còn sống, chúng ta đều phải tranh thủ. Ta sẽ đến gặp Hoàng gia gia, vô luận là như thế nào cũng phải xin Hoàng gia gia một cái kỳ hạn, trong án có án, chỉ cần có chút ân tình ta nhất định có thể tra ra manh mối.”

Chuyển mắt, hắn hỏi Thu Đình Lan: “Phụ vương ta chết bất đắc kỳ tử, tại sao lại liên quan đến chuyện Sương Liên Thành tham gia mưu hại thái tử phi? Thật sự là quỷ dị.”

Thu Đình Lan nói: “Nói đến cũng thực khéo. Lúc ấy Đông cung hỗn loạn, một cung nữ không cẩn thận làm rơi đôi lục bình phi thủy Tây Vực tiến cung, nào biết bên trong bình có cất giữ một bí mật. Trong đó lại tìm ra kỳ độc... Hòa hân độc. Mà người biết phối chế độc này, chính là Sương Liên Thành.”

Hòa hân độc!

Cái tên quen thuộc như thế, Sương Lan Nhi suy nghĩ trong chốc lát rồi cả kinh kêu lên: “Đó không phải là độc trên người của Thu Khả Ngâm sao? Làm sao có thể?”

Thu Đình Lan tiếp lời, nói: “Chính xác. Năm đó Thái tử còn khỏe, mà Long Tiêu Đình lại chính trực thẳng thắn rất được lòng Hoàng thượng. Thái tử lo lắng địa vị khó giữ, trăm phương ngàn kế muốn bắt được nhược điểm của Long Tiêu Đình. Vừa vận gia tỷ Thu Bội Ngâm cùng Long Tiêu Đình có một đoạn tình, Thái tử liền bắt gia tỷ cùng Long Tiêu Đình nhốt tại một biệt viện, vốn định ép hai người phải viết khẩu cung, sau đó lại đem chuyện này gièm pha ra bên ngoài, làm cho Long Tiêu Đình không thể trở mình. Nào biết suốt một tháng mà không có kết quả. Tình huống cụ thể ta cũng không rõ ràng, sau đó bác ta đã điều động toàn bộ binh lực Thu gia, cuối cùng cũng tìm được nơi giam giữ hai người bọn họ. Ta nhớ rất rõ ràng, ngày hôm đó ta tự mình dẫn đội thị vệ tiến vào trong biệt viện, ta đi tới cứu Long Tiêu Đình trước còn xá muội Thu Khả Ngâm đi cứu gia tỷ, nào biết được thời điểm nàng đuổi tới đã quá muộn, người của Thái tử đã ép gia tỷ uống thuốc độc, xá muội chạy đến giằng co đã không may trúng một chưởng, từ đó đến giờ bị độc tính xâm nhập, thân thể bệnh tật không thể chữa khỏi. Người có thể tưởng tượng hòa hân độc này hành hạ người ta như thế nào. Nghe nói người trúng độc sẽ vô cùng thống khổ.”

Dừng một chút, hắn giống như đang nhớ lại chuyện cũ đau buồn, mày nhẩn lại: “Ta chỉ nhớ rõ, lúc ấy gia tỷ đau đớn đến cả người run rẩy, nàng dùng chút khí lực cuối cùng, cắn nát mười đầu ngón tay viết huyết thư xuống tảng đá dưới đất, thừa nhận tất cả mọi chuyện là do nàng câu dẫn Long Tiêu Đình, cùng Long Tiêu Đình không có quan hệ. Ta nhớ rõ lúc Hoàng đế đuổi đến nơi, gia tỷ đã tắt thở. Sự việc đến mức này, hoàng đế cũng đành phải từ bỏ, không thể tiếp tục truy cứu. Điều đáng giận chính là, không tìm được chút dấu vết nào của hòa hân độc trong mạch đập, ai cũng không thể chứng minh do chính thái tử hạ. Nào biết được nhiều năm về sau... lại có thể tìm ra độc này được đặt tại một nơi rất khác biệt, tìm hiểu nguồn gốc thì tra ra Sương Liên Thành.”

Thu Đình Lan nói đến đây thì quay sang nhìn Sương Lan Nhi một cái: “Ta không có ý trách cứ người, có lẽ cha người thật sự...”

“Thật sự là cha ta chế được sao?” Hỏi xong câu này nàng cũng tự cảm thấy tuyệt vọng, có lẽ chính phụ thân nàng đã phối chế loại độc này. Có phải hay không cũng chính lúc đó lấy máu của nàng làm độc dẫn, cho nên... cũng chỉ có máu của nàng mới có thể làm thuốc dẫn... Có phải hay không là như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Nếu người thật sự thích ta, cầu người đừng cứu ta

“Cho dù thật sự là phụ thân người chế được thì như thế nào? Một khi đã làm quan tặc là đã chìm sâu vào vũng bùn, thân bất do kỷ. Cha người hai mươi

năm trước sớm đã bị cuốn vào cuộc phân tranh quyền lực vô tận trong hoàng thất. Có lẽ trong thâm tâm hẳn nghĩ, bởi vì mười mấy năm trước bị buộc tội mà vẫn có thể toàn thân trở ra, cũng không nghĩ đến lần này lại có kết thúc như vậy.” Long Đằng nhìn thần sắc bi thương của Sương Lan Nhi, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai nàng an ủi.

Ngon gió thổi lương từ nơi nào luồn qua khe cửa thổi vào, thần sắc Long Đằng thanh tĩnh một mảnh, đôi mi chớp động nói: “Hết thấy những thứ này, ta sớm đã chán ghét.”

Mỉ tâm Thu Đình Lan khẽ nhăn lại, thở dài nói: “Đáng tiếc, Long Tiêu Đình cũng sớm đã hăm sâu, hẳn vô luận thế nào cũng nhìn không thấy. Nếu không phải cha ta tận lực thúc ép, hai phần biên giới kia ta vô luận như thế nào cũng không muốn gánh trách nhiệm. Tương lai Long Tiêu Đình lên làm vua, ta nhất định sẽ đi từ quan. Đến lúc đó...” Hắn đột nhiên mỉm cười, “Thiếu Quân, đến lúc đó việc làm ăn bên Tây Vực ta đến giúp ngươi một tay, thế nào?”

Long Đằng cười nhạt, “Đình Lan, chuyện này để nói sau. Ta nhớ rõ lúc trước khi phụ thân hăm hại Thu Bội Ngâm, thời điểm đó phụ thân đã dẫn ta đi thăm sơn lâm thú rừng. Nếu lúc đó ta có mặt có lẽ mọi chuyện đã đỡ phần nào, ít nhất sẽ giúp được các người không mất nhiều rắc rối như vậy mới có thể tìm được họ. Đình Lan, làm khổ ngươi đến giờ vẫn coi ta là bằng hữu.”

Thu Đình Lan im lặng trong chốc lát: “Ta biết ngươi không giống bọn họ. Kỳ thật thủ đoạn của cha ta làm sao không độc ác, nếu để ông ấy nắm được nhược điểm của Thái tử, khó có thể bảo toàn sẽ không xảy ra chuyện tương tự. Người thật là kỳ quái, cả đời tranh giành quyền lực, kết quả cũng không biết vì cái gì. Chung quy lại tóc xanh đã hóa bạc...” Hắn thở dài một tiếng: “Thiếu Quân, khi gia tỷ chết, tình cảnh vô cùng thảm. Cũng may ngươi không nhìn thấy. Cha ta biết rõ đem nàng gả cho Thái tử chung quy lại sẽ có một kết cục như vậy nhưng ông vẫn cố làm. Vì sao không nói chính cha ta mới là hung thủ sát hại gia tỷ.”

“Đình Lan, ngươi có hay không nghĩ đến” Long Đằng trầm mặt nói: “Thu Bội Ngâm trước khi chết có viết huyết thư trên đá, đến cuối cùng là để bảo vệ Long Tiêu Đình hay là Thu gia? Có khi nào trước lúc chết có người nào đó đã nói với nàng chuyện gì đó?”

Thu Đình Lan rung mình, hắn xoay người, vung quyền đâm lên song cửa gỗ, xuyên qua khe hở nhìn ra ngoài phòng những bông tuyết đang bay là tả, “Nếu có một ngày ngươi điều tra được chân tướng thì xin ngươi, đừng nói cho ta...”

Thật thật giả giả, đúng đúng sai sai, đối với hắn mà nói, đã sớm không còn ý nghĩa. Phụ thân hắn, bác hắn, còn cả muội muội của hắn, đến tận cùng chân tướng là như thế nào... Có lẽ hắn sợ biết sự thật, thà rằng hãy cứ giữ lại trong trí nhớ chút nhân cách tốt đẹp của họ.

Long Đằng bạc thần khẽ nhếch, cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa.

Thu Đình Lan kinh ngạc nhìn về phía chân trời, tuy là trời mù mịt tuyết trắng nhưng vẫn nhìn thấy phương đông lộ ra chút tia sáng mặt trời, hắn nhẹ nói: “Hôm nay rượu độc sẽ được ban thưởng, Sương Lan Nhi nếu như ngươi còn muốn gặp người nhà lần cuối cùng thì...” giống như vì đột nhiên nhớ lại cái chết thảm của Thu Bội Ngâm, cô hống hắn có chút nghẹn ngào, cuối cùng không thể nói thêm được nữa.

“Ta muốn đi!” Tay nàng nhẹ nhàng để vào lòng bàn tay Long Đằng, thần sắc lộ rõ vẻ kiên định.

Tay nàng lạnh quá, lạnh giống như băng tuyết khắc nghiệt của mùa đông. Long Đằng nắm chặt tay nàng, chỉ cảm thấy trước mắt là một biển hoa lan lộng lẫy sâu thẳm đang nở rộ, một thứ cảm giác uyển chuyển hàm súc len lỏi vào tận trái tim giữa tiết trời sương mù mờ mịt.

Thu Đình Lan trên mặt đều là sự lúng túng, “Trời sắp sáng rồi, Thiếu Quân ngươi có biện pháp gì để vào thành?”

Long Đằng hướng Thu Đình Lan vẫy vẫy tay, cúi đầu nói vào tai hắn vài câu.

Thu Đình Lan nâng mày, đáy mắt tràn ngập sự kinh ngạc: “Thiếu Quân, ngươi quyết định như vậy?”

Long Đằng đẩy hắn: “Ít nói nhảm! Mau đi làm theo lời của ta!”

Sương Lan Nhi không thể nào nghĩ tới biện pháp trà trộn vào Thượng Dương thành theo lời Long Đằng nói chính là... hắn sẽ giả nữ trang!

Long Đằng sắc mặt ngưng ngồi trước bàn trang điểm, Sương Lan Nhi dùng cây lược gỗ chải tóc cho hắn, thay hắn búi tóc hoa sen, sau đó còn cài lên một cây trâm rủ đung đưa dao động. Long Đằng da thịt trắng nõn, mắt dài mi cong, vốn đã thập phần xinh đẹp, sau khi trang điểm liền biến thành một đóa phù dung, thân thể như liễu xanh rù, thiên kiều bá mị, tuyệt sắc nữ tử (@_@ em ngất)

Long Đằng đứng dậy, gấp rút nhìn vào gương đồng, hỏi: “Thế nào? Có giống không?”

Thu Đình Lan thật sự không nín được, rốt cục cũng cười thành tiếng: “Khắp người tỏa sáng như ngọc, xinh đẹp không thứ gì sánh được. Thiếu Quân ngươi thật sự uống công làm nam tử, tạ thế nhớ rõ nhất định phải đầu thai làm nữ tử, đến lúc đó ta nhất định sẽ thú ngươi về nhà.”

Long Đằng hung hăng trừng mắt lườm hắn một cái, chuyển mâu nhìn sang vẻ mặt si ngốc của Sương Lan Nhi, tức giận nói: “Làm sao, chưa nhìn thấy mỹ nữ bao giờ à! Thật là, có gì mà kỳ quái!”

Nàng sợ run nửa ngày mới hoàn hồn, nếu bình thường nàng chắc chắn sẽ giễu cợt hắn một phen, Long Đằng giả nữ trang thật sự quá kinh điển. Nàng thân nữ tử còn cảm thấy không bằng, thật sự đúng là làm muôn hoa cũng phải xấu hổ mà héo mòn. Đáng tiếc tâm tư nàng lúc này trầm trọng, làm sao mà cười được, nàng chỉ đành thúc giục nói: “Sắp mở cửa thành rồi. Chúng ta mau đi thôi.”

“Được” Thu Đình Lan khôi phục lại thần sắc, nói: “Xe ngựa đã chuẩn bị tốt, các người sẽ ra về tỷ muội, Sương Lan Nhi ngươi thân thể nhiễm bệnh nặng,

hai người vào Thượng Dương thành tìm người thân nương tựa, nhớ kỹ chưa? Nếu có ai hỏi các người tìm nhà ai thì phải trả lời là tiệm tạp hóa nông thôn ở phía đông phố. Còn lại những thứ sau ta đều đã có an bài rồi.”

Sương Lan Nhi nhất nhất ghi tạc trong lòng.

Hết thầy đều đã được an bài thỏa đáng, nàng cùng Long Đăng sẽ đi vào Thượng Dương thành từ cửa nam, Thượng Đông Môn.

Lúc đó gió rét cuộn cuộn, khắp nơi đều là tuyết, toàn bộ Thượng Dương thành đều bị bao phủ bởi một màn sương mù màu trắng.

Trời đột nhiên trở lạnh, dân chúng đều mặc áo bông thật dày đứng chờ ở cửa thành, tay xoa xoa vào nhau, hai chân đứng chờ đã đông cứng tưởng chừng như chết lạnh. Cách một tiếng dài, cửa thành nặng nề được mở ra, bên trong là phố phường phồn hoa đô hội.

Hai đội thị vệ chạy đến tự động tách sang hai bên, về mặt nghiêm nghị. Bọn họ đều khoác kim bào, trước ngực là biểu tượng mãnh hổ, chân giày da lộn, bên hông đeo đai mềnh xà, đầu đội mũ ni màu đen, trong tay cầm kiếm dài.

Bên trong xe ngựa Long Đăng nhẹ giọng nói với Sương Lan Nhi: “Đây đều là thủ hạ của Long Tiêu Đình, xem ra hẳn không tiếc sử dụng toàn bộ người dưới trướng. Người đừng nói gì hết, cứ ở trong xe, tất cả cứ để ta lo.”

Sương Lan Nhi gật gật đầu.

Lúc này hắc y thị vệ đứng đầu đột nhiên lớn tiếng hô: “Mọi người chú ý nhìn thật kỹ. Mục tiêu của chúng ta là tìm ra người khả nghi, nhất là một nam một nữ. Bức họa các người đã xem nhiều lần, ghi nhớ thật rõ. Tất cả đều tập trung tinh thần cho ta.”

“Tuân lệnh!” Tất cả thị vệ đều đồng thanh đáp lại, thanh âm to giống như có thể làm rung chuyển bầu trời.

Sương Lan Nhi trong lòng trầm xuống, xem ra Long Tiêu Đình sớm đã đoán được nàng cùng Long Đăng sẽ trở về. Hiện tại Long Đăng đã cải trang nhưng mặt nàng nếu so với tranh vẽ có lẽ chỉ là trắng bệch hơn mà thôi, cũng không biết liệu có thể qua được hay không, trong lòng nàng không khỏi lo lắng.

Cuối cùng cũng đến lượt bọn họ.

Long Đăng xuống xe ngựa, trong tay hắn cầm theo hai bức văn điệp. Thu Đình Lan đứng là rất có bản lĩnh, mấy thứ này chỉ cần một chút công phu liền có thể chuẩn bị ổn thỏa.

(Văn điệp: giấy chứng nhận thân phận)

Nhưng vào đúng lúc này, phía sau bụi tung mù mịt cùng tiếng vó ngựa phi đến, một đại đội quan binh đang tiến gần. Nhìn qua là có thể biết chính là thị vệ hoàng gia, người đứng đầu là thống lĩnh Thụy vương phủ. Cách màn mỏng, Sương Lan Nhi tìm đập nảy lên, Long Đăng lách mình đứng tránh sang một bên, bụi cuốn mù mịt, quan thống lĩnh liếc mắt nhìn Long Đăng một cái rồi phi ngựa đi qua.

Sương Lan Nhi trong lòng bội phục kế cải trang Long Đăng, bằng không vừa rồi viên thống lĩnh đi qua nhất định sẽ nhận ra hắn.

Trước cửa thành ngay sau đó liền khôi phục lại trạng thái bình thường.

Hắc y thị vệ cầm văn điệp trả lại cho Long Đăng, khi hắn nhìn lên khuôn mặt Long Đăng thì bỗng chốc sững sờ trong chớp lát, ánh mắt lóe lên, một lát sau mới hỏi: “Trong xe là người nào, vì sao không xuống?”

Thanh âm Long Đăng đè xuống thật nhẹ: “Là xá muội, thân nhiễm bệnh nặng, sợ quấy nhiễu đến quan gia. Chúng ta là tới đây tìm thân nhân ở tiệm tạp hóa nông dân ở phía đông thành. Quan gia nếu không tin có thể tự mình đến kiểm tra.” Nói xong hắn liền hướng hắc y nam tử cười quyến rũ một phen, ngón tay thon dài ẩn dưới tay áo rộng thùng thình chỉ vào mình ngựa.

Hắc y thị vệ liếc nhìn một cái, chỉ thấy một nữ tử dung nhan tái nhợt như tờ giấy, tóc dài tán loạn che đi phân nửa khuôn mặt, toàn thân giống như đang không ngừng run rẩy, bộ dạng thập phần thống khổ. Hắc y thị vệ không khỏi lộ vẻ mặt chán ghét, xua tay nói: “Thôi thôi. Ta nhìn thấy rồi. Các người có thể qua.”

Long Đăng trong lòng đè lại vui sướng, nắm lấy dây cương xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, mắt thấy sắp thông qua trạm kiểm soát, thành công đang tới gần, mặt hắn không khỏi lộ ra tia cười vui sướng.

“Đứng lại.” Đúng lúc này bỗng nghe thấy hắc y thị vệ hét lớn một tiếng, Long Đăng chậm rãi dừng lại cước bộ, tay hắn lặng lẽ siết chặt chùy thủ, nếu như vạn nhất...

Hắn từ từ xoay người lại, cười xinh đẹp nói: “Không biết quan gia còn có chuyện gì?”

Nụ cười kia giống như một đóa mai nở rộ giữa trời đông gió tuyết khiến người người đều kinh diễm. Hắc y thị vệ sững sờ nửa ngày, lại nhìn lên nhìn xuống Long Đăng chằm chằm, Long Đăng giả bộ e lệ, hơn nữa còn có nhiều phản cảnh giác.

Hắc y thị vệ đột nhiên lộ ra nụ cười, đưa tay lên hà hơi một cái rồi nhẹ giọng hỏi: “Cô nương, nàng đã thành gia chưa? Cha mẹ ở đâu?”

Long Đăng trong giây khắc hiểu được dụng ý của hắc y thị vệ này. Coi trọng hắc sao, có cảm tình với hắc sao! Trước mặt mọi người dám đùa giỡn hắc! Hắc nhìn xuống sự tức giận đang mãnh liệt muốn phun trào, đang định lên tiếng thì không nghĩ đến có một thanh âm khác trong trẻo như giọt sương chen ngang: “Vị quan gia này, làm phiền! Đây là tiện thiếp của ta, ta đến đón chậm một chút. Thật có lỗi, thật có lỗi, làm phiền quan gia!” Nói xong, người tới liền nhét một thỏi bạc nặng vào tay hắc y thị vệ.

Hắc y thị vệ mặc dù không có được mỹ nhân nhưng cũng có được bạc nên sắc mặt cũng hòa hoãn một chút: “A, là Phong lão bản! Nghe nói Phong lão bản làm ăn rất lớn nhưng vẫn chưa lập gia đình, hóa ra trong nhà lại có một kiểu thiếp như vậy, thật là có phúc.” Dứt lời hắc không cam lòng, ánh mắt dâm loạn đảo qua khuôn mặt xinh đẹp của Long Đăng, ánh mắt rực lửa nóng bỏng.

Long Đăng mắt tối lại càng sâu, Phong Diên Tuyết nhanh tay kéo hắc cách xa, thuận tay nắm lấy dây ngựa tiến vào trong thành.

Qua cửa này, mặc dù nguy hiểm nhưng cũng đã là qua được.

Long Đăng quay đầu liếc mắt nhìn cửa thành một lần nữa: “Hỗn đản, sau này để ta biết hắc là ai chần chẫn sẽ cho hắc đẹp mặt.”

Phong Diên Tuyết nhìn từ trên xuống dưới, nhìn cười nói: “Thiếu Quân, ai bảo ngươi quốc sắc thiên hương. Để ta xem, cái tên đứng đầu bảng Túy Hồng Lâu cũng không bằng một phần mười của ngươi.”

Long Đăng hung hăng trừng mắt liếc hắc một cái: “Còn ngươi! Hay cho cái tên Phong Diên Tuyết, cái gì tiện thiếp! Ngươi chờ đấy! Xem ta sau này như thế nào thu thập ngươi.”

Phong Diên Tuyết cười ôn hòa, chuyển đề tài khác. Hắc kéo xe ngựa tới một góc không có người, thò đầu vào nói: “Sương Lan Nhi, việc này không thể chậm trễ, ngươi mau trở về nhà nhìn qua một chút. Xe ngựa này ta sẽ kéo đi, các ngươi cứ đi bộ, như vậy sẽ không gây sự chú ý.”

Nàng bước xuống xe ngựa, trong mắt đều là cảm kích nhưng tình huống trước mắt không để nàng nói thêm câu gì. Nàng kéo tay Long Đăng hướng về phía nhà mình mà chạy đến.

Vừa rồi ở trong xe ngựa, tuyết điêu chi độc phát tác, hắc y thị vệ lúc đó mới nhìn thấy thân thể nàng run lên kịch liệt. Cảm ơn trời đất, tuy là đau như cắt da cắt thịt nhưng cũng giúp nàng thuận lợi thoát khỏi kiểm tra.

Thượng Dương thành trước mắt, tất cả đều là màu trắng.

Màu trắng của tuyết, màu trắng của màn sương, màu trắng của lễ cúng tế. Thái tử hoàng thế, toàn bộ Tường Long Quốc đều mang tang, mọi người chỉ được mặc màu trắng. Trên đường, ai ai cũng mang bộ mặt tái nhợt sợ hãi. Có lẽ ngay cả dân chúng cũng đều hiểu, thái tử hoàng thế chính là nền tảng lập quốc dao động, tranh quyền đoạt vị tất yếu sẽ dẫn đến một cuộc gió tanh mưa máu.

Màu trắng thuần khiết, màu trắng âm trầm, trong trời đất chỉ còn một loại màu sắc duy nhất.

Gió lớn quạt mờ mắt nàng, nàng chạy không ngừng nghĩ đến cây đại liễu trước cửa nhà, không nghĩ đến trước cửa hiện tại đã bị dân chúng vây kín, đội binh sĩ hoàng cung chia làm hai bên đứng canh giữ nghiêm ngặt trước cửa, cho dù là một con bọ cũng đừng mong chạy thoát.

Long Đăng trong lòng căng thẳng, nhìn thế cục này, chỉ sợ rượu độc đã được đưa đến.

Trong gió tuyết, hắc gắt gao cầm lấy tay nàng, gỡ khăn quàng trên cổ xuống rồi trùm lên che mặt cho nàng, xong hắc kéo nàng chen vào giữa đám người tiến lên phía trước.

Cảnh tượng trước mắt....

Có lẽ bất cứ là ai nhìn, cả đời cũng khó có thể quên.

Lá rụng đầy sân, phía trên còn phủ thêm một lớp tuyết dày, những nhánh hoa khô héo đập vào mắt lúc này đã không còn chút sinh mệnh, khô vàng đến ảm đạm, mỗi một nơi đều tiêu điều đến thê lương.

Thái giám trong cung đứng thẳng, trên mặt mỗi người đều không chút may mắn đổi sắc, trong tay họ bưng một trân ngọc bàn, phía trên là một chén rượu màu trắng, còn bên trong là thứ nước màu đen, giống như tiếng gọi từ địa ngục.

Sương Mai Nhi, năm nay mười sáu, mi thanh tú mục, chỉ nhìn qua ai cũng biết là một mỹ nữ. Nàng không chút khấn trương, mâu trung chỉ còn lại mê mẩn cùng trống rỗng. Nhân sinh của nàng vốn đã như một cái giếng cạn, sống hay chết đều đã không còn quan trọng.

Sương Hán Võ, năm nay chín tuổi, tuổi nhỏ ngây thơ, giờ phút này nó chỉ tay vào chiếc chén bạch ngọc, thanh âm non nớt hỏi: “Nhị tỷ, vừa rồi người nọ nói đây là hoàng đế ban thưởng cho chúng ta. Nhị tỷ, có phải là thứ gì đó rất tốt đúng không?”

Sương Mai Nhi cổ họng tràn lên chua xót, nàng cúi đầu, ôm chặt đệ đệ vào lòng, nhẹ giọng nói: “Tốt lắm, đệ đệ. Đệ còn nhỏ, uống ly rượu này có thể đường đường trở thành nam tử hán.”

Khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn của Sương Hán Võ tràn đầy vui vẻ, hưng phấn nói: “Thật sự sao?”

Sương Mai Nhi nghiêng đầu, lặng lẽ lau đi khóe mắt ướt lệ, tay cầm lấy ly rượu độc đặt bên môi đệ đệ: “Không cần sợ, tất cả đã có nhị tỷ ở đây.”

Rượu độc chảy xuống cổ họng, mi tâm Surong Hán Vũ run lên kịch liệt, tay nó khó khăn vươn lên hướng về nhị tỷ: “Nhị tỷ, đệ đau quá... đệ thật sự rất nhớ đại tỷ, trưởng thành rồi có thể nhìn thấy tỷ ấy không...”

Surong Mai Nhi gắt gao ôm đệ đệ trong lòng ngực, khuôn mặt lạnh như băng áp vào khuôn mặt nó, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng như muốn làm giảm bớt đau đớn: “Rất nhanh thôi sẽ không còn đau nữa, tỷ tỷ giúp đệ xoa xoa... Chúng ta sẽ đi đến một nơi rất đẹp, nơi ấy là tiên cảnh nhân gian, không có thống khổ, chỉ có niềm vui khoái lạc...”

Nó gật đầu nhẹ nhẹ, một dòng chất lỏng ấm áp chảy xuống, một giọt lại một giọt, màu sắc đỏ tươi không ngừng rơi xuống, tanh tách thấm xuống bông tuyết, nở rộ như những đóa hồng mai điểm lệ.

Surong Mai Nhi nghẹn ngào không ra tiếng, từng từng bị thương đều nén lại trong tim, khúc mắt nhòe đi, cuối cùng những giọt nước mắt nóng rực chảy xuống rồi nhanh chóng bị chôn vùi dưới lớp tuyết dày đặc. Những ngày sống trong U Lan Viện, nàng sống không bằng chết, hiện tại, rốt cục cũng có thể được giải thoát rồi sao...

Nâng tay lên, ngửa đầu, nàng uống sạch ly rượu độc, tư thế thong dong tựa như đang làm một chuyện quá đỗi quen thuộc, giống như đang tự mình nhắm nháp ly rượu của dân gian, vẻ mặt nàng khoan khoái thanh thản tựa một rừng mây hồng, đôi mắt lấp lánh đang tỏa sáng.

Trên khuôn mặt thanh lệ ấy nở một nụ cười hờ hững, nàng vẫn gắt gao ôm lấy đệ đệ, đau đớn dâng trào, cuối cùng một khắc kia cả hai người đều ngã xuống, ánh mắt xuyên qua đám người chạm vào đáy mắt Surong Lan Nhi.

Nàng nở một nụ cười yếu ớt xa xôi tựa như đóa hoa quỳnh trắng tinh khôi nhất trời đất. Đôi mắt chậm rãi khép lại giống như không thể tiếp tục chịu nổi những môi mê, đại tỷ vẫn khỏe mạnh, như vậy nàng ra đi rồi cũng có thể yên tâm...

Bên kia Surong Hán Văn, hai mươi chín tuổi, trước đó được Surong Liên Thành đưa về nhận nuôi, bình thường không học vấn, không công việc, ngang bướng thành tính, thế nhưng Surong Liên Thành vẫn nuôi dưỡng hắn, nuông chiều hắn. Hắn không cam lòng số phận xiềng xích, liều mạng hét lên: “Ta không phải con trai của Surong Liên Thành, tru di chín tộc không liên quan đến ta! Không, không thể! Ta không muốn chết! Ta không muốn chết... Van cầu các người... Ta thật sự không phải con trai hắn sinh ra...”

Những cố gắng giãy giụa của hắn cuối cùng thì bị quân thị vệ hoàng gia chế phục, ép uống thuốc độc, tiếng kêu gào dần dần lắng lại.

Cuối cùng, không còn tiếng động.

Cuối cùng, tất cả trở về tĩnh lặng.

Sắc trời âm u mờ mịt che lấp ánh sáng khiến tim ai đó cũng từng trận co rút. Quang cảnh trước mắt hết thảy như một con mộng trời nổi, cảm giác tựa như tất cả đều không còn tồn tại.

Tay Surong Lan Nhi được Long Đằng gắt gao nắm chặt, móng tay nàng hung hăng cắm vào lòng bàn tay hắn, cảm giác sắc nhọn đâm vào da thịt làm cho hắn đau đớn, cũng làm cho hắn thanh tỉnh.

Con người chuyển tầm nhìn, trước mắt lặng yên tràn ngập một tầng hơi nước, hắn đứng là không dám nhìn về mặt bị thương lại ấn nhẫn của nàng lúc này.

Trận tuyết đầu mùa đông năm nay rơi xuống thật dày, thật lạnh.

Tuyết phủ kín mặt đất không chừa ra một chỗ dư thừa, tất cả mọi ngõ ngách đều trở nên dị thường sáng bóng lại mượt mà. Đều là bởi tuyết rơi, càng lúc càng thêm dày đặc.

Xung quanh thực sự im ắng? Những người vây xem cũng thật sự ngỡ ngàng đến không nói được một lời hay sao?

Nhưng vì sao bên tai nàng cứ vang lên những tiếng ong ong sắc nhọn muốn giết người...

Đội cấm vệ quân mặt không đổi sắc dần dần rút đi, kéo theo cả thi thể muối muối, đệ đệ ca ca giống như kéo một mớ cỏ dại, một mảnh lọ cũ, có lẽ đem đi bãi tha ma, chỉ vì hoàng đế có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được phép nhặt xác.

Từ ngày nàng xuất giá gả cho Lý Tri Hiếu, nàng chưa một lần đoàn tụ cùng gia đình. Ngày mong đêm mong, tận sâu dưới đáy lòng cũng không ngừng hy vọng, hy vọng một ngày nào đó cả nhà sẽ đoàn tụ, không khí vui vẻ, vừa cười vừa nói, vừa ngồi ăn bánh chèo.

Chỉ là nghĩ không đến... hôm nay cuối cùng được tái kiến cũng lại là vĩnh biệt.

Thân thể nàng rét lạnh cùng đau buốt đến thấu xương, tất cả nỗi đau này nàng đặt ở trong lòng, trái tim như bị nghiền nát, không thể chữa trị.

“Tàn ra! Tàn ra!”

Đội thị vệ không chút khách khí lừa đám người sang hai bên, giấy niêm phong màu trắng dán trước cổng, đem tất cả những đồ nát tiêu điều, đem khoảng sân nhuộm đầy máu tươi, đem tất cả bị thương chôn vùi sau hai cánh cửa gỗ cũ kỹ bạc màu.

Nàng bị đội cận vệ cách ly thật xa, nhìn hai cánh cửa gỗ từ từ đóng lại, lòng nàng chấn động mạnh mẽ, giống như cánh cửa trái tim cũng từ đó mà khép

lại. Nàng lão đảo, muốn chạy lên nhưng Long Đằng đã giữ chặt tay nàng, thấp giọng nói: “Không được.”

Rằng nàng cắn chặt môi dưới, cắn đến bật máu, cắn đến môi cũng tím lại. Rồi chân nàng như mềm nhũn, cả người ngã vào lòng ngực hắn... giống như đã chịu đựng đến cực hạn.

Hắn ôm lấy nàng: “Chúng ta đi thôi, đứng đây lâu sẽ bị bại lộ.”

Trong Thượng Dương thành, tại một căn nhà ở phía đông.

Thu Đình Lan một mình đi vào, khuôn mặt hắn trầm xuống, nhìn căn phòng trống rỗng, rồi lại nhìn Long Đằng đang ngẩn ngơ đứng cạnh cửa sổ, hắn nghi hoặc hỏi: “Sương Lan Nhi đâu?”

Ánh mắt Long Đằng âm trầm, hắn chỉ tay ra bên ngoài: “Nàng còn ở ngoài đó múa.”

Múa? Thu Đình Lan ngẩn người, theo tầm mắt của Long Đằng hướng ra phía xa xa.

Chỉ thấy một điệu múa tựa một con chim nhạn đang bay trong hoảng loạn đầy kích động, lúc này mà có cả ánh trăng, kỹ thuật nhảy của nàng nhất định còn có thể càng trở nên khuyh đảo dưới ánh trăng chiếu rọi.

Tóc Sương Lan Nhi bay lên, làn váy xòe ra như muôn hoa nở rộ, điệu múa lướt trên bậc thềm lạnh lẽo, mặc cho băng tuyết đang dần thấm vào giày, vào tất, đông cứng đôi bàn chân của nàng.

Tuyết trắng bay tán loạn, mềm mại như tơ. Cả vũ trụ long lanh như dát bạc, băng ngưng tụ lại thành những hạt thủy tinh, tràn đên lồng cao cao cùng với ánh nền màu đỏ mơ màng chiếu vào những hạt tuyết đọng lại chiết xạ nên những tia tinh lưỡng quang mang, tất cả đều dừng trên người nàng.

Nàng vốn là một nữ tử mỹ mạo, giờ phút này đuôi lông mày nhếch lên, cái nhìn xa xăm như núi, so với vẻ xinh đẹp ngày thường, lúc này phần nhiều là sự lạnh lùng trong trẻo.

Ông tay áo bay bay, tóc dài uốn lượn, phiêu dật như thiên tiên. Mỗi một động tác múa đều khuấy đảo những bông tuyết rơi xuống, chúng lướt qua mái tóc, trượt trên váy rồi nhẹ nhàng bay lên, tuyết trắng bay lượn xung quanh bông bành như mây càng làm tôn lên khí chất của nàng.

Trong đêm đen, ánh mắt thu thủy ấy tĩnh lặng mà phát sáng.

Ông tay áo lại phát lên tựa như du long, phiêu diêu như cánh bướm, nàng cứ múa không ngừng nghỉ.

“Đẹp, thật sự quá đẹp.” Ánh mắt Thu Đình Lan dao động, kinh ngạc khen ngợi.

“Từ lúc trở về từ Sương gia nàng cứ như vậy, múa cho đến tận bây giờ.” Thanh âm của Long Đằng mang theo một tia ghen ngào khó nhận ra, “Nàng nói, nàng từng đáp ứng mọi người Sương Mai Nhi. Chờ đến lúc Sương Mai Nhi mười sáu tuổi, nàng sẽ dạy mọi người học múa. Điệu múa này có tên là “Phá nguyệt”. Nàng nói Sương Mai Nhi hôm qua vừa mới qua tuổi mười sáu... Ta chưa bao giờ nhìn thấy nàng múa, vẫn luôn nghĩ rằng nàng chỉ biết y thuật. Thật không thể tưởng tượng được kỹ thuật của nàng... đúng là thanh thuần hơn tuyết, trong trẻo vô hạn...”

Thu Đình Lan hầu gian khẽ động, mặc dù là bảy thước nam nhi nhưng tận sâu trong lòng cũng trở nên xúc động: “Nàng... nhất định là rất thương tâm.”

Long Đằng hít một hơi thật sâu: “Nàng một giọt nước mắt cũng không chảy xuống, giả như nàng cứ khóc lóc thảm thiết, cho dù là khóc đến chết đi sống lại thì ta đến tận lúc này ta đã không phải lo lắng như vậy... Đình Lan, ngày mai là ngày hành hình Sương Liên Thành, chẳng hy vọng gì xa vời nhưng ta vẫn muốn dùng hết sức thử một lần! Đây là... người nhà cuối cùng của nàng.”

Thu Đình Lan chuyển mắt, thần sắc kinh ngạc: “Người định dùng quyền lực ra mặt?”

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu: “Không còn kịp nữa rồi, ta sẽ cướp pháp trường! Ngày mai nếu thành công ta sẽ tự mình đến Tam Tư một chuyến, trong án có án, phụ vương ta, nương ta, Sương Liên Thành, những chuyện vài năm trước, còn vô số điểm đáng ngờ, ta nhất định có thể kết nối chúng lại. Chỉ cần Sương Liên Thành còn sống, chỉ cần thêm thời gian nhất định có thể tìm ra manh mối. Nếu như hắn chết đi, tất cả manh mối cũng bị chặt đứt.”

“Cướp pháp trường...” Thu Đình Lan nhấn chặt mày, trầm ngâm một lát: “Được, ta toàn lực trợ giúp ngươi!”

Long Đằng xoay người đi vào trong phòng. Trên bàn trà, nước trà vẫn còn ấm, đương nhiên là nhờ hắn đã thay nước mấy lần. Rót một ly, gói giấy vàng vàng trong tay run lên nhẹ nhẹ, một thứ bột phấn màu trắng hòa vào trong ly trà xanh biếc, chỉ trong giây lát tất cả đã hòa trộn làm một.

Hắn bước ra ngoài, nhẹ nhàng giữ tay nàng lại, ôn tồn nói: “Sương Sương, ngươi nhảy lâu như vậy, nhất định là rất khát. Uống ly trà này trước đi đã.”

Nàng dừng lại, nhìn con mắt xinh đẹp như giọt mưa long lanh chảy từ mái hiên rơi xuống của hắn, nhẹ nhàng gật đầu.

Thân thể của nàng đang chịu đựng đau đớn từ tuyết điêu chi độc, nhưng thứ đau đớn này làm sao có thể sánh bằng nỗi đau từ nội tâm, tất cả đều đã chết lặng.

Những ngón tay lạnh buốt như không còn của chính bản thân nàng, nàng tiếp nhận lấy ly trà, khi đặt lên môi, nàng ngay lập tức nhận ra được sự khác thường, là mê dược!

Ánh mắt âm đậm như tro tàn bỗng hiện lên một tia kính ngạc, nàng vừa định đẩy ly trà ra thì nào biết được Long Đằng đã chế trụ hàm dưới của nàng, ép nàng ngửa đầu. Nước trà ấm chảy xuống cổ họng, nàng dần dần cảm thấy trong đầu trở nên trống rỗng, ý thức ngày một mờ hồ.

Không, nàng không muốn, nàng không muốn hôn mê, mặc dù sẽ lại thống khổ nhưng nàng vẫn muốn gặp lại phụ thân một lần cuối cùng, nàng còn muốn hỏi... phụ thân của nàng...

Cuối cùng đầu nàng nhẹ nhàng gục xuống đầu vai hắn, cả người ngã vào tay hắn, tiếng hít thở đều đều như một con chim non mệt mỏi đã đến lúc nằm ngủ.

Long Đằng ôm lấy nàng, nủ đầu nói nhỏ một câu.

“Chuyện kể tiếp, cứ giao phó cho ta. Nàng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi cho tốt, ngoan...”

Ngày hôm sau, tuyết rơi càng thêm dày đặc.

Trời đất âm u tối mịt như bị xé ra thành từng mảnh, những bông tuyết trắng xóa theo đó mà rơi xuống, kéo lên ánh sáng trong suốt long lanh, rơi xuống không một tiếng động nhưng lại nhẹ nhàng phủ lên vạn vật trong thế gian.

Bên tai, những tiếng gào thét ngày càng trở nên sắc nhọn không ngừng xoay trên đỉnh đầu.

Trên phố.

“Tránh ra, tránh ra!”

Hai hắc y thị vệ đi phía trước mở đường, bộ mặt lạnh lùng quát lớn. Phía sau là một đoàn quan binh di chuyển chậm chạp, trong tay họ đều cầm theo một cây thương dài, cận trọng áp tải một chiếc xe ngựa chở tù nhân.

Long Đằng ẩn trong nhóm người vây xem, sắc mặt âm u lạnh đến thấu xương, nhìn xe ngựa đi qua càng lúc càng xa, vẻ mặt ấy càng lúc càng trầm xuống bởi phía sau đám người áp giải có thể thấy rõ ràng triều phục màu vàng, vật áo rồng bay, trang phục quý giá chói giữa bầu không khí thâm trầm giống như ánh mặt trời đột nhiên chiếu rọi, khí phách như vậy hiển ngang. Lòng hắn lạnh đi, sắc mặt tối lại.

Không thể lường được, người tọa trấn pháp trường hôm nay chính là Long Tiêu Đình.

Một lát sau, phía trên pháp trường, Long Tiêu Đình ngồi ngay ngắn trên vị trí cao nhất.

Gió tuyết tàn sát bừa bãi, một chút thổi bay mái tóc dài của hắn, đoạn áo phật tung bay. Vẻ mặt hắn đầy nghiêm nghị, một thân chói lọi như lưỡi dao sắc bén đâm vào mắt.

Một khắc sau có người hô lớn một tiếng: “Canh giờ đã đến!”

Ánh mắt Long Tiêu Đình bình tĩnh nhìn chăm chú vào ống thẻ trước mặt.

Một cây thẻ bài bằng gỗ cắm bên trong ống, huyết sắc chói mắt ghi chữ “trảm” làm hắn có chút thất thần.

P phía dưới, Sương Liên Thành mặc trang phục màu trắng đang quỳ gối dưới pháp trường, dấu vết của năm tháng in hằn trên cơ thể không chút che dấu, tuy mới là hơn bốn mươi nhưng tóc đã trắng một nửa. Đen cùng trắng trộn vào nhau run rẩy trong gió đông gào thét càng trở nên thể lương tiêu điều. Nếp nhăn bên mắt lặng yên rủ xuống, lúc này con ngươi hắn chỉ còn lại một màu đen âm đậm, giống như tử hình tiếp theo đến với hắn mà nói chính là một loại siêu thoát.

Thời gian trôi qua quá chậm.

Không khí xung quanh như ngưng đọng.

Thật lâu sau Long Tiêu Đình mới giật mình, tay đưa lên nhắc chiếc thẻ bài mà chậm chạp chưa hạ xuống.

Thời gian chờ đợi như vậy không thể nghi ngờ khiến cho tất cả mọi người đều hít thở không thông, thái giám bên cạnh nhẹ nhắc vào tai Long Tiêu Đình: “Vương gia, canh giờ đã đến.”

Hắn khẽ chớp mắt, tay hơi run lên, chỉ trong giây lát liền ném ra thẻ bài gỗ.

Thái giám bên cạnh lập tức hô to: “Canh giờ đến, trảm!”

Kẻ hành quyết rút phản gỗ cắm phía sau lưng Sương Liên Thành ra, dùng sức ấn đầu hắn xuống hình thành một tư thế quỳ xuống khuất nhục cúi đầu. Đại đao trong tay lạnh lẽo đến rợn người nâng lên, mắt thấy sắp sửa hạ xuống.

Lúc này chợt có ngân quang lóe lên, một lưỡi dao sắc bén đánh trúng cổ tay kẻ hành quyết, hắn rên lên một tiếng, đại đao trong tay nặng nề rơi xuống đất phát ra âm thanh thanh thúy chói tai.

Tiếp theo là những tiếng động lớn cách đó không xa đang không ngừng oanh tạc, một tiếng lại một tiếng. Tiếng sấm càng lúc càng vang, càng lúc càng dày đặc, qua một lúc mới có thể nhận ra đây rõ ràng không phải là tiếng sấm mà là những tiếng nổ mạnh truyền đến từ bốn phương tám hướng, oanh oanh liệt liệt phô trương hướng thẳng tới pháp trường giống như hồng thủy dồn dập đánh úp xuống nơi này.

Những người đứng vây xem xung quanh lập tức rối loạn, ai ai cũng bất ngờ, nhìn ngó khắp nơi, không biết đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Trong đám người đột nhiên có kẻ hét lớn: “Không tốt, thái tử hoàng đệ, trong thành Thượng Dương có đảo chính! Quân đội đã tràn vào đây, mọi người mau chạy!”

Rồi tiếp theo lại có một toán nữa hô lên: “Chạy mau, có quan binh phía sau đang hạ sát dân thường, máu, khắp nơi đều là máu!”

Lòng người vốn luôn yếu ớt, hướng chỉ là là trong tình huống hỗn loạn không biết thật giả. Bảo vệ mạng sống quan trọng hơn, lúc này mọi người đều sợ đến hồn phi phách tán, hồn vía lên mây, người tranh ta đẩy, bốn phía tìm đường chạy thoát, trong chốc lát khiến cho đội thị vệ trấn thủ bị va chạm mà trở nên hỗn độn.

Lúc này bụp một tiếng, tín hiệu được bắn lên giữa trời, lửa khói tỏa ra giữa không trung tạo thành một đường cung màu đỏ thu hút sự chú ý của những người khác, lại một tiếng nổ nữa, một trùm pháo hoa nở rộ như một đóa hoa rực rỡ, vô số bột phấn nhỏ rải đầy không khí, hòa cùng tuyết rơi xuống là tã.

Long Tiêu Đình neho mắt lại, hẳn biết sự tình tuyệt đối không đơn giản như vậy. Bột phấn này chỉ sợ chính là nhuộm cân tán, chỉ cần tiếp xúc vào da thịt sẽ lập tức khiến người ra trở nên vô lực, không thể động đậy.

Hắn còn chưa kịp ra mệnh lệnh thì trước mắt bỗng phát ra thêm tiếng nổ lớn, những chùm khói trắng phát tán ra nhất thời che hết tất cả mọi cảnh tượng xung quanh. Bởi vì có nhuộm cân tán trong không khí nên hắn không thể dễ dàng vọng động.

Đợi cho đến khi gió cuốn bay đi lớp khói mù, phía trên pháp đài đã không có bóng dáng Sương Liên Thành, chỉ còn lại chiếc dây thừng nằm lẳng lẳng dưới đất bên cạnh ván gỗ.

Gió nổi lên từ phía. Hắn mặc áo khoác chồn, móc cài bằng vàng dưới sắc trời âm u vẫn lóe lên những tia sáng trong trẻo mà lạnh lẽo.

Hắn hít một hơi, hô hấp phả ra, trước mắt dần dần mờ hồ, hết thảy mọi chuyện diễn ra quá nhanh, giống như không đúng sự thật.

Những bông tuyết tuôn rơi bay múa tựa trích tiên, những bông hoa năm cánh sáng trong tựa nước mắt. Không bao lâu mọi dấu vết đều biến mất, hết thảy lại như cũ, giống như chưa từng có ai xuất hiện phía trên pháp trường.

Thật lâu sau, thái giám mới nom nóp lo sợ đi đến hỏi: “Vương gia, nên làm gì bây giờ?”

Hắn thân nhiên nói: “Lệnh vua không thể trái, đi thăm dò tám cổng thành, có động tĩnh gì lập tức bẩm báo cho ta. Chúng ta tuyệt đối không dám lưu lại Thượng Dương thành, nhất định hiện tại đang nghĩ biện pháp rời khỏi. Ta nhất định phải biết được chính xác phương hướng mà chúng bỏ chạy để đuổi theo.”

Thái giám lập tức lui xuống hạ lệnh. Một lúc lâu sau lại chạy đến bẩm báo: “Vương gia, tám cổng thành đều không có dấu hiệu đặc biệt, chỉ có xe ngựa bình thường ra vào, không có dị động.”

“Còn gì nữa?” Long Tiêu Đình vẻ mặt không chút tức giận, nói: “Đem tất cả sổ sách ghi chép những người ra khỏi thành sáng nay tới đây. Ta sẽ tự xem.”

Một lát sau thái giám theo mệnh lệnh mang tới. Long Tiêu Đình cẩn thận lật từng trang, đột nhiên mỗi lần nở một nụ cười, chính là một nụ cười âm lãnh so với băng tuyết còn kinh hãi hơn, ngón tay thon dài của hắn chỉ vào một chỗ ghi lại: “Làm sao có thể có người lúc này lại đi đưa tang, rõ ràng là không hợp lý. Sương Liên Thành khẳng định là được giấu trong quan tài! Hảo mưu kế! Bọn họ đang tẩu thoát từ cổng bắc, đuổi theo!”

Từng chữ lạnh như băng ngưng tụ trong không khí, lưu lại mãi không tan...

P phía bắc Thượng Dương thành là núi rồng kéo dài, ngoài dãy núi này, những chỗ khác đều là sa mạc đầy cát, tiếp tục đi tiếp chính là lãnh địa của Bắc Di Quốc.”

Đại tuyết vẫn như trước bay tán loạn trong trời đất, thiên địa một mảnh sát lạnh.

Bóng đêm nặng nề trùm xuống, hai chiếc xe ngựa không ngừng nghỉ lao về phía trước.

Sương Lan Nhi tỉnh dậy sau những trận sóc nảy, nàng cố sức mở hai mắt ra, trước mặt một mảnh mờ hồ, cách đó không xa hình như có những ánh nến lập lòe không ngừng chớp lên, nhộn nhạo càng khiến tầm mắt thêm mờ hồ.

Đầu nàng vẫn còn nặng trĩu, lúc này nàng mới nhớ ra bị Long Đằng hạ mê được... nàng vém rèm che lên nhưng trước mắt lúc này cũng chỉ là bóng đêm cùng tuyết trắng. Lại là trời tối... Phụ thân của nàng đã bị hành hình...

Đáy lòng nàng chợt trầm xuống, đau đớn trào ra, từ trong khoang xe nhỏ bé, nàng thét lên: “Dừng lại! Đây là chuyện gì? Rốt cục là như thế nào? Ta phải quay lại Thượng Dương thành, ta muốn gặp mặt phụ thân lần cuối cùng!” Ngay sau đó nàng trở nên điên cuồng lao về phía trước muốn cướp lấy dây

cương.

Người phóng xe ngựa là Huyền Dạ, tiếng nói của hắn giữa đêm tuyết hoang vu vắng vẻ vang lên: “Sương cô nương đừng vội, cha cô bình yên vô sự, hiện tại đang ở trong xe ngựa phía sau. Xe ngựa ít người mới có thể chạy nhanh, tất cả mọi chuyện điện hạ cùng Thu tướng quân đều đã an bài tốt, theo mệnh lệnh ta nhất định phải đưa các người an toàn đi qua rừng núi trước mặt.”

Nàng sùng sốt: “Vậy Long Đăng... những người khác đâu...” Trong lòng nàng trầm xuống, hắn sẽ không vì nàng mà làm chuyện bừa bừa... Bằng không phụ thân làm sao có thể bình an vô sự?

“Điện hạ sẽ cười ngựa đuổi theo sau.” Hắn đáp.

Phụ thân... còn sống.

Sương Lan Nhi lúc này liền tỉnh tâm, nàng vui sướng hé rèm che nhìn về phía sau liền thấy có một chiếc xe ngựa khác đang đi theo sát. Sau đó bóng đêm đã khiến cho dấu vết tồn tại của chiếc xe dần biến mất, nếu không nhìn kỹ thì không thể phát hiện.

Đang trong lúc lòng tràn đầy vui sướng, huyền Dạ đột nhiên thấp giọng hô lên: “Không tốt!”

Tim nàng nhảy lên, vội vàng nhìn về phía sau, nín thở ngưng thần, nàng hình như nghe thấy tiếng vó ngựa như sấm đang tiến gần. Theo phương hướng của âm thanh, ần ần có thể nhìn ra một vạch màu đen trùng trùng điệp điệp phi đến. Nhìn kỹ hơn, một toán người như vũ bão đang đuổi theo. Trong lúc nhất thời không thể phân ra là có bao nhiêu người đến.

Này không phải là Long Đăng, càng không thể là người Thu Đình Lan phái tới, nếu như là bọn họ thì chỉ âm thầm phóng ngựa đuổi theo, không có khả năng phô trương như vũ bão thế này. Nàng càng nghĩ tâm càng lạnh, mà sắc mặt Huyền Dạ cũng ngày một đi xuống. Tâm nàng đập loạn không thể không chế, tay gát gao nắm chặt, lòng bàn tay đỏ mớ hôi lạnh.

Huyền Dạ duy trì trấn định, bắt động thanh sắc, hấn vung roi lên thúc ngựa, Sương Lan Nhi ngã người về phía sau, xe ngựa ngày một phóng gấp hơn. Chiếc xe ngựa phía sau nhận thấy tình thế không đúng cũng đang gia tăng tốc độ.

Nàng vát và ngồi thẳng bằng trong xe, sốt ruột nhìn về phía sau, thấy xe ngựa vẫn đuổi kịp mới thoáng yên lòng.

Chỉ là nhóm hắc y nhân kia ngày càng tới gần, đạp ngựa phi đến, trời đất chìm trong cát bụi cùng sương mù. Người cầm đầu toàn thân hoàng y chói mắt, mặc dù là trong gió tuyết vẫn có thể phát ra ngân quang làm người khác khiếp sợ.

Đêm quá đen, nàng nhìn không rõ khuôn mặt hắn, chỉ mơ hồ thấy cánh tay hắn đeo trường cung, thông thả rút tên dài nhắm bắn, phảng phất lưu lại một tia sao băng giữa trời đen, họa xuất nên một đường cung xinh đẹp, ngay sau đó lại một mũi tên nữa được rút ra.

Cơ hồ đồng thời cả hai xe ngựa đều trúng tên. Những tiếng sóc nảy vang lên không ngừng, hai chiếc xe ngựa ngay lập tức ngã xuống. Con ngựa chấn kinh, giãy giụa cương chạy như điên về phía trước.

Sương Lan Nhi ở trong xe không ngừng bị va đập, máu tươi trên trán ồ ạt chảy xuống, dọc một đường chảy xuống cổ, ẩm áp, dính dính. Con đau ập đến, nhưng nàng cố nhịn, vội vàng bò ra khỏi xe ngựa, lao đảo tiến đến chiếc xe ngựa đã sập phía sau.

“Phụ thân, phụ thân...” Nàng lo lắng gọi, tay đưa vào trong xe, chạm được vào một cánh tay gầy khô kiệt sức, là tay của phụ thân. Nàng cố sức kéo Sương Liên Thành ra khỏi xe ngựa, lúc này mới thấy hai mắt ông nhắm chặt, hô hấp suy nhược. Hắn là do sức khỏe đã đến cực hạn, lại vừa trải qua một hồi va đập mãnh liệt như vậy, Sương Liên Thành đã hôn mê bất tỉnh.

Sương Lan Nhi vội vàng lấy kim khâu từ trong tay áo, nhanh tay hạ xuống một vài huyết đạo.

Lúc này, Sương Liên Thành cuối cùng cũng chậm rãi tỉnh lại. Hai mắt mệt mỏi khẽ mở, trong con mơ hồ dần dần thanh tỉnh, biểu cảm biến hóa từ ngạc nhiên vui mừng khi nhìn thấy Sương Lan Nhi rồi sau đó lại ngưng tụ lại thành vẻ tiếc nuối đầy thương xót, chỉ trong khoảnh khắc, con mắt đã từng trải qua bao thương hải tang điền, bãi bể nương dâu hình như chất chứa bao lời muốn nói, lại nhiều đến khôn kể, cuối cùng ngưng tụ lại ở hầu gian một câu: “Lan Nhi... Con tội gì phải cứu ta...”

Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng vỗ ngực cho phụ thân, trong mắt đã nhanh chóng ứa lệ: “Phụ thân, người đừng nói gì nữa, chúng ta mau chạy thôi.”

Lúc này Huyền Dạ truy ngựa đã quay trở về, đi đến bên cạnh hai người, thần sắc đầy lo lắng: “Không hay, truy binh đã đuổi tới, mau lên ngựa chạy vào trong rừng...”

Câu còn chưa kịp nói hết, vó ngựa như sấm đã gần ngay bên người. Cát bụi cùng gió tuyết nghênh diện cơ hồ làm mù mắt nàng. Nàng nâng tay lên chắn trước mặt, khi ông tay áo hạ xuống cũng là khi đội hắc y thị vệ đã vây lấy họ trong một vòng tròn, khoảng cách ước chừng hai mươi bước. Cuối cùng, một con ngựa nhanh nhẹn phi tới, y bào kim long dưới trời tuyết phát sáng rực rỡ.

Nàng cuối cùng cũng hiểu, đây chính là Long Tiêu Đình đem truy quân đuổi tới.

Nhìn bốn phía, trong vòng trăm bước xung quanh đều là những lưỡi dao chói lọi, ngoài ra còn có những ánh lửa hừng hực cùng thanh âm tanh tách phát ra từ những cây đuốc.

Hắn đứng ở đó.

Hai tay thông bên người, đứng trên nền tuyết trắng xóa mà tỏa sáng như tinh quang, kim bào lấp lánh mà lạnh lẽo đến thấu xương giống như gió rít qua những rặng tùng bách trong hẻm núi, lại kịch liệt như dòng nham thạch cuốn tròn dòng nước.

Hắn chỉ lẳng lặng đứng đó cũng đủ để khiến cho người ngoài cảm nhận được phong tư ngạo nghễ khí thế đến bức người, tuần nhan dung nhập trong bóng đêm, tuyết trắng bay tán loạn, thâm sơn, tùng thụ cùng hắn hợp thành một bức vẽ tuyệt mỹ, một loại mỹ cảm không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả.

Hắn chậm rãi nhìn nàng, đôi mắt ấy thế nhưng lại chất chứa sự thê lương nhưng đối với nàng nó lại giống như một thanh hàn kiếm sắc nhọn đang đâm tới.

Sương Lan Nhi chỉ cảm thấy một trận rùng mình, có một thứ lạnh lẽo chảy trong xương tủy, hoàn toàn chế ngự cơ thể nàng.

Tuyết đêm, ngay cả trong bóng tối cũng lộ ra một thứ bạch quang kỳ lạ, gió rét thỉnh thoảng lại gào rít thổi qua.

Long Tiêu Đình cuối cùng cũng nói: “Sương Lan Nhi, tự ý cướp tử tội triều đình nhất định phải chịu tội nặng, không phải chuyện mà ngươi có thể gánh vác nổi, hơn thế nữa còn có thể liên lụy đến Thu Đình Lan. Ngươi cho là có thể bịt kín chuyện được sao? Phụ hoàng nếu biết được đương nhiên sẽ vô cùng tức giận, lúc đó sẽ ra thánh dụ lập tức hành quyết! Bỏ vương linh mệnh triều đình, tuyệt đối không thể làm chuyện thiên tư, ngươi tránh ra cho ta.”

(Thiên tư: vì chuyện riêng mà làm trái mệnh lệnh.)

Lời nói của hắn như một chậu nước lạnh đổ xuống đầu nàng khiến lục phủ ngũ tạng như muốn nhảy lên. Ánh mắt nàng đau xót, thê thảm nhìn về phía hắn: “Vương gia, có thể hay không về tình chúng ta từng... có chút quan hệ, buông tha cho phụ thân của ta.”

Hắn quay đầu, thần sắc lạnh lùng như sắc trời buổi đêm

Nàng đột nhiên đứng dậy, trong giây lát chạy đến bên ngựa của hắn, búi tóc xổ ra tung bay trong gió tuyết, một cảnh tượng đẹp đến mê hoặc lòng người.

Hắc y thị vệ xung quanh lập tức cảnh giác, ngân thương hàng loạt chĩa về phía nàng, ngân quang chói mắt, khí thế bức người. Vô ngựa xao động, còn nghe thấy cả tiếng ngựa hí lên đầy chói tai như muốn xé rách trời cao.

Long Tiêu Đình lập tức nâng tay, trường thương trong tay đội hắc y thị vệ hạ xuống, khôi phục trạng thái cùng vẻ mặt như trước.

Tuyết, không một tiếng động rơi xuống, trong thiên địa chỉ còn một mảnh tĩnh lặng.

Dưới chân nàng, những tiếng đập tuyết vang lên, rõ ràng thanh thúy đập vào tai.

Nàng chậm rãi quỳ xuống đất...

Tóc dài xổ hai bên giữa mùa đông giá lạnh mà mang theo tia hàn ý. Nàng ngửa đầu, nhìn hắn cao cao tại thượng ở phía trên, như vậy xa, như vậy lãnh, cho dù có cố gắng đến bao nhiêu cũng không thể với tới.

Trong lòng có một cỗ kích động mãnh liệt, nàng lúc này chỉ cảm thấy tình ý ảm đạm đến nản lòng. Có thật là nàng không còn nhớ đến hắn? Nàng đã sớm hăm sâu vào vũng bùn, hồi tưởng lại người xưa, đêm dài miên man, nửa đêm mộng tỉnh lệ đã đầm gối, trong lòng đau khổ đến tận cùng, nàng đến tận cùng là nhớ về ai?

Là khó quên, hay là không muốn quên? Nàng sớm đã rơi vào mê vọng...

Không biết từ khi nào, nàng lại thích lẳng lặng ngồi ngắm bầu trời đêm đầy sao, trắng non như mũi câu, trong cảnh tượng ấy, hắn như ngẫu nhiên nâng mắt nhìn nàng, nhẹ nhàng cười, ôn nhu dịu dàng, khiến trái tim nàng xao động. Độc này đã ngấm sâu, nàng muốn giải độc lại không biết phải tìm giải được ở phương nào... nghĩ muốn quên... nhưng chính sự trốn tránh mới là liều thuốc độc... chỉ biết độc càng thấm càng sâu...

Giờ phút này hắn cũng nhìn nàng.

Tuyết đêm âm trầm, không có ánh trăng, cũng không có ánh sáng, chỉ có sương mù cùng những bông tuyết không ngừng rơi xuống, chậm rãi vương trên người hắn như cốc u lan trống trải nhưng lại thoang thoảng hương sen nhẹ nhàng phiêu dật.

Trời hắn là rất lạnh, thanh âm của nàng phát ra có chút run rẩy: “Tiêu Đình... Dù sao phụ thân ta cũng là ngoại phụ của Quân Trạch, máu mủ tình thâm...”

Hắn nghiêng mặt đi, không thấy rõ được biểu tình: “Đêm hôm đó ta đã nói, vì giới đã vạch. Hoặc là người của ta, hoặc là địch của ta. Ngươi dĩ nhiên đã cho ta đáp án.”

Mâu thuẫn nàng lóe lên lệ quang, môi bật ra từng từ như trái tim rỉ máu: “Tiêu Đình, cầu... ngươi...”

Thân mình hắn khẽ run lên, hắn không trả lời nàng, mãi sau mới nói: “Ngươi có biết Bội Ngâm chết như thế nào không? Ngươi có biết bọn chúng đối xử với nàng như thế nào không? Ngay trước mắt ta...”

Giống như không thể tiếp tục, thanh âm của hắn nghẹn lại. Trong màn tuyết dày đặc, thanh âm của hắn nhẹ nhàng mà ưu thương vang lên: “Mặt nàng tái nhợt trong suốt như tuyết. Hòa hàn độc, khiến cho người ta cùng một lúc như chìm trong hàn băng ngàn năm lạnh đến thấu xương cùng với lửa luân phiên đốt cháy, thống khổ đến tận cùng. Thế gian không ai có thể chịu đựng, nếu như đã trúng độc thì thả tình nguyện đâm đầu chết hoặc cắn lưỡi tự sát. Nhưng nàng... kiên cường chịu đựng... tàn phá đầu ngón tay... viết xuống mặt đất từng chữ từng chữ một. Ta nhìn ngón tay nàng run rẩy như không còn của chính mình nhưng vẫn kiên trì như thế, ta nhìn thân thể nàng ngã xuống, nhìn khuôn mặt trong suốt, nhìn bên môi máu tươi ồ ạt chảy ra... Huyết kia, giống như dòng sông chảy siết không ngừng, cứ như vậy trào ra, nhuộm đỏ cả tay ta... Cảm giác ảm áp lại đau đến tận xương tủy đã dạy ta không bao giờ được quên! Người nói cho ta biết, phải làm thế nào có thể quên?”

Hắn nhắm mắt lại trong suy sụp, hít một hơi thật sâu rồi nhìn thẳng vào nàng, ánh mắt ánh lên tia nhìn phức tạp đầy hàm ý. Hắn chính là không nói, cứ lững lờ nhìn nàng giống như nhìn một đề bài khó không có lời giải.

Thật lâu sau, bạc thần mới khẽ nhếch, hắn nói: “Ta thề, những kẻ khiến nàng phải thống khổ, ngày sau ta sẽ trả lại gấp trăm lần! Sương Liên Thành tội ác đầy trời, giúp người làm việc xấu, ta nào có thể buông tha cho hắn! Sương Lan Nhi, người hiện tại thân phận là nhi nữ của tri huyện Lạc Xuyên ở Lô Châu, cùng Sương gia không còn một chút quan hệ. Cũng vì điều này người có thể tránh được một kiếp nạn. Bỏ vương niệm tình người... Thả cho người một con ngựa, việc này hãy coi như chưa từng biết. Người nghe cho rõ, Bỏ vương cho người một cơ hội, người tự mình hỏi phụ thân người có phải hắn đã làm những chuyện như vậy hay không! Ta sẽ không oan hắn!”

Lời nói của hắn hờ hững đến tuyệt tình, trời mặc dù lạnh nhưng lưng nàng đã thấm ướt mồ hôi. Nàng chuyển mắt nhìn về phía phụ thân cách nàng chừng hai mươi bước.

Sương Liên Thành lúc này đang ngồi dưới đất, khuôn mặt già nua như củi khô đã tàn, thanh âm hắn khàn khàn: “Lan Nhi, hòa hàn độc chính xác là do phụ thân làm, phụ thân đúng là phải bị trừng phạt đúng tội. Nhiều năm như vậy, cái gì tới cũng tới, muốn tránh cũng không được... Từng tội nghiệt có xóa bao nhiêu cũng không hết... Vẫn là trở về được thì tốt...” Ánh mắt của hắn trống rỗng, mơ hồ không biết đang nhìn về phương nào. Hai mươi năm chìm nổi trong bể khổ, sai cũng được, đúng cũng được, hắn thật sự là quá mệt mỏi rồi, liên lụy đến người nhà, hóa ra kết cục chính là như vậy. Một mệt mỏi rồi, giờ phút này chỉ mong được giải thoát.

Câu nói hạ xuống, sắc mặt Sương Lan Nhi lập tức kém đến cực điểm chẳng khác gì kẻ vô dụng. Tuy rằng nàng hoài nghi thật sự có đúng là phụ thân phối thuốc độc hay không nhưng khi nghe chính miệng ông thừa nhận, đối với nàng nó vẫn là một sự đã kích quá lớn.

Nàng buồn bã nhìn, mâu trung ảm đạm, liễu mạng lắc đầu: “Không, phụ thân, nhất định có ân tình... Người nói cho con biết... nói cho con biết...”

Sương Liên Thành bình tĩnh nhìn Long Tiêu Đình, phía sau hắn là bóng đêm đặng đặng vô tận, đen tối, đáng sợ giống như cái chết, giống như đang cắn nuốt cả người hắn, nhưng hắn chỉ thản nhiên nói: “Hòa hàn độc, quả thật năm đó là do ta chế. Thụy vương, năm đó thái tử phi nếu không phải trúng hòa hàn độc thì khi hoàng đế đứng lúc tìm đến, nàng đã không cần phải chết... Người hãy giết ta đi.”

“Không, không được...” Sương Lan Nhi giãy giụa đứng dậy, túm chặt vạt áo của Long Tiêu Đình như muốn bắt lấy một tia hy vọng cuối cùng.

Nhưng làm gì cũng vô ích, đột nhiên một mảnh ngân kính chói mắt từ vạt áo nàng rơi xuống.

Trường tiên trong tay Long Tiêu Đình giờ lên, đồ vật nọ chưa kịp rơi xuống đất đã bị trường tiên cuộn lên, hắn nắm trong tay đồ vật nọ, là ngân kính!

(Trường tiên: roi ngựa)

Là ngân kính hắn đã từng tặng cho nàng, chỉ là giờ đây nó đã vỡ, hoàn toàn triệt để, lạnh lẽo khiến cho người ta sợ hãi.

Năm ngón tay chậm rãi siết lại, trong nháy mắt hắn đem ngân kính trong tay bóp đến vỡ nát, từng mảnh vụn rơi xuống mặt đất lạnh lẽo.

Từng chữ rợn người như gió rít bên tai: “Trừ phi, kính vỡ có thể lành.”

“Bội Ngâm...” Hắn đẩy Sương Lan Nhi ra xa, gọi một tiếng nhẹ. Chuyện cũ như hiện lên trước mắt, ngay cả việc hít thở, mỗi lần hô hấp là một lần đau đến rí máu. Suốt một tháng, hắn đã chịu đựng những chuyện gì, dày vò như vậy, rồi đến cuối cùng đợi được kết cục dạng gì. Hắn cắn môi: “Không truy cứu người đã là cực hạn lớn nhất của ta! Đừng khiêu chiến kiên nhẫn của ta.”

Nghĩ muốn quên nhưng không thể quên, cũng không dám quên.

Nghĩ không muốn hận, hắn làm không được!

Trong đầu hắn giống như có một cây kim châm đâm vào rồi lại rút ra! Đau như vậy! Càng đau càng khiến hắn thanh tỉnh!

Thị vệ bốn phía cầm đuốc trong tay chiếu sáng rực cả một khoảng trời, những bông tuyết trong suốt vẫn bay, tinh quang lóe sáng nhưng rơi xuống không một tiếng động, lặng yên trùm lấy vạn vật, trùm lấy tất cả.

Giương cung, lên dây, tay kéo ra, lưng đỉnh như thanh sơn, cung tên giương thẳng.

Một khắc kia Sương Lan Nhi bị hắn đẩy ngã xuống mặt đất, xương cốt nàng chỗ nào cũng đau đến chết lặng, trong đầu cũng trống rỗng giống như có một chiếc rui đã đục khoét tất cả, nàng từ mặt đất bò lên, theo bản năng chạy như thực mạng, ôm chặt lấy phụ thân, dùng chính thân mình che chở.

Mặc dù thật sự là do phụ thân gây nên nhưng nàng cũng không thể trơ mắt nhìn người chết. Nếu người thân cuối cùng của nàng cũng rời nàng mà đi, nàng

không biết, sống trên đời còn có ý nghĩa gì, vì cái gì, còn trông mong vào điều gì nữa.

Còn không bằng... cùng đi...

Sương Liên Thành thân mình không tốt, sao còn sức lực đẩy nàng ra, chỉ đành thở dài: “Lan Nhi, phải sống tốt. Đây là tâm nguyện lớn nhất của phụ thân, đừng làm chuyện điên rồ nữa.”

Ban đêm như vậy tĩnh lặng, tuyết dừng trên khuôn mặt nàng hóa thành những giọt nước mắt chảy xuống. Cảm xúc nàng kích động không thể khắc chế, chỉ biết găt gao ôm lấy Sương Liên Thành, nàng không nhìn Long Tiêu Đình, đưa lưng lại hét lớn: “Vương gia, muốn giết người thì giết luôn cả ta đi.”

Long Tiêu Đình nhú chặt mày.

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, bức bách chính mình không nhìn cảnh tượng trước mắt.

Mắt găt gao nhắm chặt, ngưng tụ lại thành một độ cung, mặc cho tuyết phủ lên mí mắt khiến khuôn mặt hắn càng trở nên lạnh lùng. Hắn mở miệng, thanh âm trầm thấp đầy kiên định: “Sương Lan Nhi, hoàng mệnh tại thân, huyết hải thâm cừ. Ta đến tới mười sẽ bắn, ngươi hiểu tính ta, tự mình tránh ra.”

“Một, hai ba...”

Nàng không hề động đậy.

Mâu trung hắn bình tĩnh đến dị thường, nhìn không ra một chút cảm xúc: “Bốn, năm, sáu...”

Nàng vẫn như trước bất động.

“Tám, chín, mười!”

“Không, không được!” Có một tiếng hét lên như phá rách trời cao.

Cách đó không xa, một con ngựa vội vã chạy đến, gấp gáp như vậy, một chút cũng không thể chậm trễ.

Tay Long Tiêu Đình run lên, dây cung đã thả ra. Mũi tên màu bạc như lưỡi dao đoạt mệnh mang theo một hình cung tàn nhẫn mà xinh đẹp xuyên qua sương tuyết trắng xóa, thẳng tắp bay về phía trước.

“A...” Sương Lan Nhi đau đến hét lên một tiếng.

Thanh âm gió lạnh thấu nhập da thịt tưởng chừng không thể nghe thấy, giống như tơ lụa mềm mại bỗng chốc bị rách đến đứt ra.

Nháy mắt, mũi tên đã đâm vào lưng nàng, đâm thủng, trực tiếp xuyên vào ngực trái của Sương Liên Thành, đó là vị trí của trái tim.

Một mũi tên bắn xuyên qua hai người.

Máu tươi trong miệng Sương Liên Thành ồ ạt trào ra, đầu ngã xuống vai Sương Lan Nhi. Máu tươi nóng vô cùng dần dần thấm ướt da thịt, trong giây khắc khiến cả người như bị bỏng.

Tay nàng run rẩy không thể khống chế được, nàng vất vả thăm dò mạch đập của phụ thân... nhưng... đã ngừng đập...

Một khắc đó lòng nàng vỡ vụn giống như mặt đất đang chuyển động, hi vọng cuối cùng đã bị Long Tiêu Đình dập tắt, bóp vụn thành những hạt bụi nhỏ li ti bay vào trời đất, hòa cùng tuyết trắng, vĩnh viễn không thể lấy lại được.

Lưng nàng đã bị mũi tên nhọn xuyên qua, đau như vậy, nàng tựa hồ như không còn cảm giác, chỉ cảm thấy trên người từng tầng mồ hôi lạnh túa ra, dính dính vào thân thể, nội y đều đã ướt đẫm, chỉ là không biết là bởi vì mồ hôi hay là máu, không biết là máu của phụ thân hay là máu của nàng.

“Không được.”

Khi Long Đăng đuổi đến nơi thì đã quá muộn, ánh mắt hắn chìm trong bi thương thống khổ, cả người tỏa ra hơi thở không chút độ ấm. Hắn xông về phía trước đoạt lấy một câu trường đao, chém gãy mũi tên giữa Sương Lan Nhi cùng Sương Liên Thành.

Sương Liên Thành ngã về phía sau, đôi mắt già nua nhắm lại, không còn chút sự sống, ngực vẫn không ngừng trào máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất phủ tuyết trắng, xa xa nhìn giống như một ngọn lửa bùng cháy.

Đau đớn mãnh liệt cùng tuyệt vọng làm cho thân thể của nàng tựa như chiếc lá cuối cùng đang phát phơ trong gió rét, không tự chủ được mà ngã vào một lòng ngực ấm áp.

Ngẩng đầu, nàng nhìn người đã tới.

Giờ phút này phía chân trời dâng đông, chỉ còn một mảnh lụi bại, mặc dù ánh sáng không nhiều nhưng cũng đủ để chiếu rọi dung nhan tuần lệ của hắn, đại mi như trăng non, giờ phút này cong lại trong đau đớn, con ngươi sáng ngời nhanh nhẹn luôn rực sáng giờ phút này so với đêm tối càng trở nên sâu thẳm.

Lông mi dài như cánh bướm khẽ run, ở đầu mí mắt còn vương lại chút bụi tuyết nhợt nhạt cùng tĩnh mạch.

Thanh âm hần khàn khàn: “Sương Sương, thực xin lỗi, ta đã tới chậm...”

Nước mắt của nàng một khắc kia không không chế được mà rơi xuống.

Hắn nâng tay lau đi nhưng càng lau càng nhiều, càng lau nước mắt càng tuôn ra mãnh liệt, ầm ầm, nhưng cũng làm hần rất đau.

Trước mắt nàng dần dần mờ hồ, bên môi chảy ra một dòng máu đỏ tươi, từng giọt từng giọt như một đóa hoa xinh đẹp nở rộ trước mặt hần, sắc đẹp ấy như lưỡi dao nhanh chóng hung hăng đâm vào tim hần.

Tuyết điều chi độc, phong hần chi nhiệt, trái tim đau đớn, cơ thể trọng thương, rất nhiều rồi, nàng cuối cùng cũng không thể tiếp tục chịu đựng được nữa... Ánh mắt của nàng dần dần tan rã, bàn tay run rẩy trong vô lực xoa xoa hai gò má hần.

Hần cầm lấy những ngón tay lạnh như băng của nàng, hầu gian lẫn lộn trong đau đớn không nói nên lời.

Nàng gượng sức nở một nụ cười xinh đẹp nói với hần: “Thiếu Quân... Người thích ta không?”

Hần gật gật đầu.

Thích nàng sao? Đương nhiên là thích. Tội cùng là từ lúc nào... có lẽ chính bản thân hần cũng không biết, là lúc ở trong nhà lao ở Thượng Dương thành, nàng đứng trước mặt hần không chút do dự cỡi vạt áo, đối với trình tiết của chính mình cũng dám vứt bỏ, chỉ cần có thể giải oan cho người nhà. Là khi ánh mắt của nàng nhìn thẳng vào hần, hiện rõ sự miệt thị đối với quyền quý, khinh thường đối với tiền tài. Là từ khi đó sao? Có lẽ là sớm hơn.

Giữa phố chợ trung tâm, trên con đường thẳng tắp, nàng một mình một người, một thân áo trắng không chút trang sức, đôi chân không mang giày trần trụi vượt qua dao kiếm bước tới. Hai chân nàng trắng trẻo ngọc nhuận lại thấm đẫm máu tươi, hai tay trình lên một bức huyết thư. Màu sắc đỏ tươi thê lương như tia chớp đập vào mắt hần. Là khi đó sao? Có thể hay không còn sớm hơn?

Vẫn là cái đêm sơ ngộ hôm đó, nàng rõ ràng sợ hãi muốn chết, tay run rẩy nhưng vẫn cố gắng trấn định uy hiếp hần. Có phải hay không, lúc đó nàng còn cướp lấy xiêm y của hần cùng lệnh bài ra khỏi thành, cũng cướp luôn cả trái tim hần từ đây...

Rõ ràng biết rằng trong lòng nàng có người khác...

Đêm hôm đó ở hồ nước nóng, hần từng nói với nàng: “Sương Sương, ta có chút thích người.” Nhưng ngay sau đó hần lại sửa miệng: “Người tin thật sao? Người đúng là dễ lừa. Từng gặp qua nhiều kẻ ngốc nhưng chưa thấy ai ngốc như người. Ha ha ha...”

Là bởi vì sợ nàng cự tuyệt, nói ra những lời hần không dám nghe, chính vì vậy mới hoảng sợ phải bào chữa hay sao? Có phải hay không.

Nghĩ đến Long Đằng hần, chơi bởi khắp chốn nhân gian, ăn mặc như một khóm hoa rực rỡ, không bao giờ để chuyện gì trong lòng. Bách hoa đối với hần từ trước đến nay chỉ là gió thổi mây bay, chưa bao giờ lưu lại tình cảm. Nhưng không ngờ hần lại cũng có thời điểm chật vật như thế này...

Nguyên nhân chính là vì yêu nên không dám nói?

Nguyên nhân chính là vì yêu cho nên chấp nhận lùi bước?

Hần gật đầu rồi lại gật đầu, hầu gian nghẹn lại.

Cho đến lúc này hần còn gì không thể nói, còn gì phải rụt rè, còn gì không thể thừa nhận. Vốn định để nàng chậm rãi yêu hần, nhưng hôm nay, cảm xúc tâm hoảng ý loạn bao trùm lấy hần, không biết phải làm sao...

Tuyết, dần dần ngừng lại. Trời sáng.

Ánh nắng buổi sớm dừng lại trên cơ thể hần, chiếu xuống dung nhan của nàng, cả người tinh khiết lạnh như băng.

Nàng khó khăn mở miệng, hần nhìn nàng nói gấp: “Sương Sương, nàng muốn nói gì?”

Nàng vô lực dựa vào hần, trước mắt từng mảnh mờ hồ, dần dần không còn nhìn thấy rõ khuôn mặt anh tuấn của hần, hình như có ánh lửa u ám đang nhảy nhót, giống như ma trơi ở mình giới đang dẫn người đi. Nàng giống như nhìn thấy đệ đệ cùng muội muội khuôn mặt tươi cười, họ đang hiện lên ngay trước mặt nàng. Nàng muốn được giải thoát, nàng thật sự quá mệt mỏi rồi, không biết còn cái gì để tiếp tục kiên trì nữa. Cuộc sống năm tháng trôi đi đối với nàng chính là thiên đạo vạn quả, ngày ngày tàn phá nàng. Sống, có lẽ chỉ là dày vò.

Cổ họng khó khăn bật ra từng chữ nhỏ.

Hần cúi sát vào mặt nàng, nghe thanh âm vô cùng nhỏ của nàng, từ ngữ đứt quãng:

“Thiếu Quân, nếu như người thích ta... cầu người... đừng cứu ta... cầu xin người...”

Một khắc kia, nàng vô thanh vô tức mê man trong lòng hần, không còn nhúc nhích.

Ý tứ của nàng, hẳn không thể không hiểu, nàng không muốn sống nữa, cũng sống không nổi nữa.

Đột nhiên hắt gao ôm chặt lấy nàng, hai nắm đấm siết lại, hẳn ngửa mặt lên trời hét to như tiếng một con thú gầm lên trong đau đớn phẫn uất, tiếng hét cuộn cuộn dâng trào như bão táp phong ba, mưa sa gió giạt, lôi điện tề minh.

Trái tim như có hàng ngàn lưỡi dao đồng thời giảo phá, đau đến lục phủ ngũ tạng như tàn phế. Hắn nghẹn ngào, ánh mắt chột chuyển sắc bén, lạnh nhìn nàng ngủ say, găm nhẹ nói: “Không, nàng còn có đứa nhỏ, nàng còn có thân nhân. Chúng ta sẽ tranh, chúng ta sẽ đấu! Chúng ta sẽ giành lấy ngôi vị hoàng đế! Đoạt lại tất cả mọi thứ!”

“Chúng ta sẽ tranh, chúng ta sẽ đấu! Chúng ta sẽ giành lấy ngôi vị hoàng đế! Đoạt lại tất cả mọi thứ!” Hắn lặp lại mấy lần nhưng nàng đã không còn nghe thấy, vẫn im lặng ngủ say.

Cuối cùng hắn đứng lên, nhìn về phía Long Tiêu Đình.

Ánh mặt trời chói lọi, kim quang chói mắt.

Hắn chạm đến một đôi mắt cũng đang đau đớn ảm đạm không thua kém hắn.

Long Tiêu Đình lúc này đã sớm xuống ngựa, hắn kinh ngạc đứng trong gió, thất hồn lạc phách. Trên vai hắn vẫn còn tuyết đọng, vàng thái dương chiếu rọi khiến chúng chậm rãi biến mất, ngưng tụ thành những giọt lệ thấm vào y phục, buồn bã rời đi.

Long Đằng từng bước đi đến trước mặt hắn.

Khi bốn mắt đối diện, hai bên đều nhìn không ra nổi tâm tư của đối phương.

Trầm mặc trong chốc lát, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp giống như tiếng gió lướt trên mặt biển rộng.

Long Đằng nâng mắt, cười đến bi thương: “Ngươi và ta cùng tuổi, ta lại kính ngươi hơn ta một bậc. Long Tiêu Đình! Ta biết ngươi từ nhỏ đến lớn chịu không ít khổ, nương ngươi khi còn là một mỹ nhân bị hoàng hậu chèn ép không ít lần, ngươi lớn lên trong sự thiệt thòi, có thể sống đến ngày nay đã là một kỳ tích! Phụ vương ta nơi nơi đều đề phòng ngươi, áp chế ngươi, hãm hại ngươi, sau đó còn... Chuyện của thái tử phi, ta biết ngươi còn đường bước đi không dễ dàng, nếu không có thù hận ngươi có lẽ không thể sống tiếp. Đối với những chuyện tàn ác của phụ vương ta, nương ta làm đến tận cùng, bọn họ có chết cũng không hết tội, người ngoài còn không thể chấp nhận được. Ta cũng không hận ngươi. Ta chưa từng nghĩ muốn tranh ngôi vị hoàng đế, chỉ cần ngươi muốn, tất cả đều là của ngươi.”

Dùng một chút, hắn vươn tay chỉ thẳng vào Long Tiêu Đình, gằn từng tiếng: “Nhưng đến hiện tại, ta với ngươi không còn thân thích, chúng ta không phải là đối thủ, mà là tử địch! Chỉ cần Long Đằng ta còn sống một ngày, ngươi đừng mong làm hoàng đế!”

Chuyển mắt, Long Đằng nhìn sang Huyền Dạ đang bị chế phục gần đó, hướng đám thị vệ liếc một cái sắc bén, lúc này tất cả đội thị vệ đành phải buông lỏng Huyền Dạ ra.

Hắn xoay người, siết chặt Sương Lan Nhi trong lòng, phi thân lên ngựa, vung roi lên.

“Huyền Dạ, chúng ta đi.”

Long Tiêu Đình toàn thân sớm đã chết lặng, những lời Long Đằng nói còn nhiều ở bên tai, hắn cũng không biết có nghe được lời nào hay không. Tuyệt dư lại ngày hôm qua tan chảy đã làm ướt đầm người hắn, toàn thân lạnh lẽo nhưng trong lòng lại thống khổ như chìm vào biển lửa thiêu đốt.

Về mặt bi thương... hẳn nghĩ... nàng sẽ tránh... hẳn nghĩ... hẳn biết rất rõ tính tình của hắn... Không, tính cách cương liệt bất chấp của nàng, hẳn hẳn là biết rất rõ...

Nhắc chân, nhưng phía dưới phù phiếm như đi dưới lớp bông dày, dù thế nào cũng không thể tiếp tục.

“Bội Ngâm, ta thay nàng báo thù...”

Nói xong nhưng trong đầu hắn lại hiện ra hình ảnh Sương Lan Nhi, đôi mắt ngày xưa đã mất đi thần thái, hơi thở mong manh như vậy như một chiếc dây điều không biết lúc nào sẽ đứt. Mà nàng có lẽ cũng không biết lúc nào sẽ theo gió mà mất đi.

Trận tuyết đầu mùa năm nay, cuối cùng cũng ngừng lại.

Đưa mắt nhìn ra xa, đâu đâu cũng là màu sắc rực sáng tốt lành, trùng trùng điệp điệp. Rặng mây đỏ phù phiếm, hết thấy đều phiêu đảng, bay lượn.

Hắn cúi đầu thì thào, thanh âm trầm thấp như quý mị, có lẽ chỉ mình hắn mới nghe thấy.

“Ta không yêu nàng, ta sẽ không hối hận. Bội Ngâm, ta báo thù cho nàng...”

Tuần nhan dưới kim quang lúc này trắng bệch, hắn lặp lại.

“Ta không yêu nàng, ta sẽ không hối hận. Bội Ngâm, ta báo thù cho nàng...”

“Ta không yêu nàng, ta sẽ không hối hận. Bội Ngâm, ta báo thù cho nàng...”

“Ta không yêu nàng, ta sẽ không hối hận. Bội Ngâm, ta báo thù cho nàng...”

“Ta không yêu nàng, ta sẽ không hối hận. Bội Ngâm, ta báo thù cho nàng...”

Lừa chính mình sao? Lừa chính mình sao? Hắn cảm thấy đầu óc hắn hồng thật rồi, trái tim hắn đã rơi xuống vực sâu không đáy, hắn hét lên, quỳ xuống dưới nền tuyết, đầu hung hăng đập vào thân cây nhưng lại không có chút cảm giác đau đớn.

Hắn vẫn đập đầu, nhưng vẫn là không có cảm giác. Một lần lại một lần, hình như có vụn gỗ bay tới đâm vào hai tròng mắt đau khổ của hắn, chỉ là vẫn không có cảm giác...

Trên mặt hắn lúc này không phân ra được những giọt nước long lanh kia là tuyết tan hay thực ra là nước mắt.

Ánh mặt trời như vậy mãnh liệt như muốn làm phỏng não bộ của hắn, hắn đau lòng đến vô ngữ, trước mắt một mảnh mơ hồ. Thái dương, máu tươi chậm rãi chảy xuống...

Ánh mặt trời ngày càng lên cao, chiếu rọi từng mảng tuyết lớn.

Chỉ còn hắn quỳ rạp bên cạnh một thân cây, gió đem lời nói bay xa.

“Ta không yêu nàng...”

Thật lâu lại thật lâu...

Lúc viên thống lĩnh tìm đến đã là chàng vạng. Hắn nhìn thấy Long tiêu Đình vẫn ngồi trong tuyết, kinh ngạc sững sờ, hắn tiến lên đỡ Vương gia dậy, sốt ruột nói: “Vương gia, không thể nhìn tuyết lâu như vậy được, sẽ mắc chứng quáng tuyết.”

Long Tiêu Đình về mặt như khói như mơ, ngẩn ra, mắt chớp vài cái nhưng không thể nhìn thấy thấy người tới, tất cả trước mắt chỉ còn một mảnh tối đen... Hắn đã... không còn nhìn thấy gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ra Tàn quan, tiến vào đại mạc

Thượng Dương thành, Thụy vương phủ, Túy viên.

Trời trong, ánh nắng chói chang tựa như muốn thiêu cháy vạn vật, mây trắng phá lệ rực sáng, những đám mây lớn an tĩnh khoan thai làm lòng người cũng trở nên trầm xuống.

Khi tuyết dừng lại cũng là khi vườn hoa trước sân đã nở rộ, lúc này gió thổi qua, những cánh hoa rơi xuống khẽ khàng tựa như sương mù, nhất thời làm mê mang tầm mắt.

Đợi cho gió lặng, hoa đã rơi xuống hết, lúc này mới có thể nhìn thấy rõ một thân ảnh mơ hồ, gió khẽ làm lay động vạt áo kim sắc triều phục.

Nàng tay lên, hắn nhẹ nhàng phất đi những cánh hoa vô tình đậu trên vai, cảnh sắc vô cùng huyền mỹ, phá lệ yên tĩnh.

Dung nhan ấy vẫn anh tuấn như trước chỉ là đôi mắt có một dải lụa trắng quấn quanh.

Thu Khả Ngâm chậm rãi đi tới, cước bộ của nàng vô cùng nhẹ, khi tới ngay sau lưng hắn, nàng không khỏi dừng lại. Quần áo hoa lệ, phượng sai dưới ánh nắng mặt trời phát ra những tia sáng chói mắt. Máu trung tràn ngập vết đau thương, nàng nói: “Tiêu Đình, đã năm ngày rồi, mắt của chàng chỉ sợ vẫn chưa thể hồi phục. Trở về phòng để Trầm thái y thay băng cho chàng được không. Chàng đã đứng ở nơi này... hơn nửa ngày rồi.” Từ lần Tiêu Đình trở lại, ngày ngày đều đứng tại Túy viên này, ngày tại nơi Sương Lan Nhi đã từng ở, bộ mặt ngẩn ngơ.

Trầm Mộc Vũ đi theo phía sau Thu Khả Ngâm, trong tay hắn cầm theo một khay gỗ hồng son, bên trên là một chiếc kéo cùng một lọ thuốc.

Long Tiêu Đình vẫn im lặng, cuối cùng sau đó mới mở miệng: “Không cần trở về phòng, thay luôn ở đây đi.” Nếu như có thể nhìn thấy trở lại, hắn chỉ

muốn cảnh vật đầu tiên được nhìn thấy chính là nơi nàng đã từng sống.

Thu Khả Ngâm lo lắng, vội khuyên can nói: “Tiêu Đình, ngoài này ánh sáng quá chói mắt, vạn nhất chàng hồi phục thị lực, chẳng phải sẽ lại làm tổn thương mắt sao.”

Hắn vẫn bất động, kiên trì.

Nàng bắt đầu đi đành phải quay sang Trầm Mộc Vũ ra hiệu, Trầm Mộc Vũ lập tức hiểu ý, đem khay đặt trên một tảng đá lớn, rồi lấy kéo cắt dải băng trên mắt, thay Long Tiêu Đình gỡ xuống.

Trái tim Thu Khả Ngâm đập thình thịch, nàng khẩn trương nắm chặt năm ngón tay, nàng cẩn thận hỏi Long Tiêu Đình: “Thế nào, chàng mở thử mắt ra xem, có thể nhìn thấy hay không?”

Hắn thử, chậm rãi mở mắt ra.

Con người sáng ngời như thanh tuyến sâu thẳm, bên trong là ảnh ngược của trời mây xinh đẹp. Đáng tiếc với hắn, phía trước ngoài một màu đen cũng chỉ là màu đen. Về mặt hắn vẫn hờ hững, tĩnh mạch tựa như mặt hồ đóng băng không có một chút gợn sóng. Hắn nhẹ nhàng lắc đầu xem như trả lời câu hỏi của Thu Khả Ngâm.

Thu Khả Ngâm trong lòng đột nhiên trùng xuống, nhìn không được roi lệ, nàng chuyển mắt chấp vấn Trầm Mộc Vũ: “Trầm thái y, y thuật của người siêu tuyệt, là như thế này sao? Chỉ là chứng quáng tuyết mà thôi, với y thuật của người, năm ngày rồi vì sao vẫn không nhìn thấy?”

Trầm Mộc Vũ thở dài một tiếng: “Vi thần trước đó đã lo lắng, Vương gia chính là đang tạm thời mù, không đơn giản chỉ là quáng tuyết. Vi thần hôm đó giúp Vương gia xem mắt, nhận thấy trong mắt Vương gia hình như có vụn gỗ đâm bị thương, lại kết hợp với chứng quáng tuyết, hiện tại đã năm ngày, Vương gia vẫn chưa có khả năng nhìn thấy được, chỉ sợ lúc này mù chính là bởi vì vụn gỗ đâm vào mắt dẫn đến bị thương.”

Thu Khả Ngâm nghe xong, từng trận lạnh người, toàn thân tựa mồ hôi, nàng túm chặt tay Trầm Mộc Vũ, run rẩy nói: “Vậy phải làm sao bây giờ? Chàng có phải hay không. . . Không, y thuật của người tốt như vậy, nhất định sẽ có biện pháp, người nói đi?”

Trầm Mộc Vũ nhẹ lắc đầu, về mặt bắt đầu đi nói: “Y thuật của vi thần xuất thân cứng nhắc, mặc dù là chính thống nhưng không dễ ứng biến. Tài sơ học thiển, đã là hết thời. Bất quá thần nghĩ Vương gia chỉ là tạm thời mù, cũng không phải là vĩnh viễn. Thời gian sau nếu có thể có khả năng tìm được cao nhân, cẩn thận điều trị, nhất định sẽ có hiệu quả.”

Thu Khả Ngâm nghe xong lời hắn nói, kinh ngạc: “Thời gian sau là bao lâu. . .” Nàng không phải là để bụng chuyện gì, nàng chỉ lo lắng hai mắt mù có thể hay không ảnh hưởng đến tiền đồ của hắn, dù sao đây cũng chính là điểm mấu chốt.

Trầm Mộc Vũ chấp tay hạ thấp người: “Vương Phi, thứ cho thần nói thẳng, việc này muốn thành còn phải xem ý trời, vi thần thực sự không đủ khả năng. Nếu là. . .” Hắn muốn nói lại thôi.

Long Tiêu Đình thân nhiên tiếp lời: “Nếu là cái gì? Cứ nói đừng ngại.”

Trầm Mộc Vũ hơi hơi nâng mắt, nhìn về phía chân trời phía xa xa, mây trắng nhẹ bay như nhớ về thân ảnh cô nhân. Thanh âm hắn trong suốt lại gọn sóng, từng chữ từng chữ nói: “Nếu là Lan phu nhân, nàng so với vi thần hiểu biết về kỳ môn tả đạo rất sâu sắc, phối được cùng độc rất lớn mật, có lẽ có thể. . .”

“Cảm ơn, đừng nói nữa.” Tâm tình Thu Khả Ngâm đột nhiên không thể khống chế được, hướng Trầm Mộc Vũ tức giận hét lên.

“Vi thần nói lỡ, thỉnh Vương phi trách tội.” Trầm Mộc Vũ cúi đầu, về mặt càng thêm nghiêm nghị. Cúi người, hắn cầm tất cả dụng cụ, lặng lẽ rời đi.

Lan phu nhân. . . Lan nhi. . .

Giờ khắc này con người trong khoảng không của hắn bỗng giật mình. Kỳ thật, bóng tối đâu chỉ bao phủ con mắt hắn, mà bóng tối còn chiếm ngự cả trái tim hắn lúc này. Hắn một mặt ngờ ngẩn trầm tĩnh, ánh mắt trời xuyên qua những kẽ lá vương trên người hắn như những hạt ngọc, giống như một bức tranh thủy mặc, chiếu lên sự âm u bao phủ con người hắn.

Hồi lâu.

Phía sau có tiếng bước chân vội vàng chạy đến, càng lúc càng gần.

Hắn nghe thấy người tới, về mặt trong nháy mắt ngưng trọng, hầu gian phát ra thanh âm khàn khàn: “Như thế nào, có tin tức sao?”

Tiếng nói trầm thấp của viên thống lĩnh truyền vào tai hắn rõ từng chữ: “Vương gia, bọn họ đi về hướng tây bắc. Ra Tần quan, hình như định tiến vào đại mạc, hơn nữa họ đã đi vào địa phận của Bắc Di quốc, thực thứ lỗi, thần không thể đuổi theo được. Về phần Lan phu nhân. . . khi chúng thần đuổi tới thành trấn thì nghe được Long Đẳng đã đưa Lan phu nhân đi tìm rất nhiều đại phu. . . nhưng tất cả đều nói. . .”

Viên thống lĩnh chợt dừng, lời nói nghẹn lại ở yết hầu.

Tay Long Tiêu Đình khẽ run lên, chỉ cảm thấy huyết thái dương không ngừng nhói đau, kịch liệt đốt cháy mi tâm, thanh âm phát ra tựa như không còn

phải của chính mình: “Đều nói... cái gì...?”

“Không kéo dài được mấy ngày nữa... Hiện tại... chuẩn bị hậu sự... có lẽ giờ họ đã vào Bắc Di quốc, chỉ sợ...”

Đình một tiếng, tiếng kim loại rơi xuống đất đánh nát sự yên tĩnh an hòa của mùa đông. Dưới ánh nắng le lói, Lôi Đình lệnh leo lên những chùm sáng chói mắt. Đáng tiếc hắn không nhìn thấy... Cúi người, hắn mò tìm, chạm tới lệnh bài lạnh lẽo cũng cùng lúc chạm vào một đôi tay nhẵn nhụi.

Trong lòng đột nhiên đau xót đến tột cùng. Đã từng, nàng đã từng như vậy đặt đôi bàn tay nhỏ bé vào lòng bàn tay hắn, nắm ngón tay nhỏ nhắn, tinh tế mềm mại, độ ẩm ấy... Nhưng hắn biết không phải, đây không phải là tay nàng...

Đôi mắt Thu Khả Ngâm tràn đầy đau đớn, nàng nhìn hắn, đặt Lôi Đình lệnh vào tay hắn. Vừa định đỡ hắn đứng dậy thì không ngờ bị hắn đẩy ra. Thân thể ngã mạnh xuống đất, nàng cảm giác xương cốt giống như vỡ vụn, trong lòng cũng trào lên một cỗ thương tâm.

Long Tiêu Đình không còn chút dịu dàng, khuôn mặt trầm lạnh, đôi mắt tuy rằng không còn nhìn thấy nhưng vẫn sáng như hàn tinh, hắn lạnh lùng nói: “Phụ hoàng biết Long Đằng cướp pháp trường, mặc dù giận dữ tím mặt nhưng cũng chỉ hạ lệnh đưa hắn quay trở về. Thử hỏi vì sao hắn bị buộc phải chạy vào sa mạc địa phận Bắc Di Quốc? Là người hay là mấu chốt? Các người đến tột cùng đã làm gì?”

“Tiêu Đình... Tiêu Đình...” Thu Khả Ngâm gian nan từ trên mặt mặt đất đứng lên, túm chặt vạt áo của hắn, khóc nói: “Tiêu Đình, bác đều là vì chàng, vì tương lai của chàng... Bác vốn có ý buông tha cho Surong Lan Nhi... Nhưng chuyện đã đến mức này, vạn nhất một ngày kia sự việc bại lộ, chúng ta nhất định không thoát khỏi tội khi quân... Tiêu Đình...”

Về mắt hắn lướt qua một tia phiền chán đến vô tận, phát tay áo dời đi.

Đi được vài bước, bởi vì mắt nhìn không thấy mà vô ý va vào thân cây một cái rất mạnh, cả người lão đảo lui về phía sau, viên thống lĩnh vừa định tiến đến đỡ thì hắn đã phẩy tay, một mình mò mẫm, lão đảo đi ra khỏi Túy viên... Thân ảnh màu vàng nhanh chóng biến mất dưới sắc trời lam trắng như ngọc khảm.

Tây Vực, sa mạc.

Trời xanh tựa như nước hồ, xa xa nhìn lại, cả khoảng trời bình nguyên này nhìn thực không phân ra được ranh giới. Chỉ duy nhất biết được đây chính là sa mạc, sa mạc chỉ một màu vàng khô bao phủ, không trung vẫn luôn xanh ngắt một màu. Trước mắt đều là cát sỏi, khắp nơi thì thoáng lộ ra một vài cái chấm màu xanh thì cũng chỉ là một khóm xương rồng nào đó.

Mặt trời đỏ lửa càng lên cao, dòng khí nóng rực bao lấy cả vùng sa mạc, cuộn cuộn đến tận trời cao, mang lại một cảnh tượng có chút quỷ dị.

Leng keng, leng keng, tiếng chuông lạc đà một tiếng, hai tiếng, ba tiếng vang lên giống như lay động một mảnh tĩnh lặng nơi từ vực xa xôi này.

Trong địa phận sa mạc, ngày đêm nhiệt độ chênh lệch rất lớn. Ban ngày nắng nóng mãnh liệt, phạm vi trăm dặm không có một chỗ nào có bóng râm, nếu không phải bây giờ đang là mùa đông, chỉ sợ mọi người đã suy sụp ở nơi này.

Ngay cả ban đêm, Long Đằng vẫn luôn dắt lạc đà đưa Surong Lan Nhi tới một trấn nhỏ trên sa mạc... Y Mã Hãn Cát. Cũng may hắn từng chính mình đi buôn bán qua thương lộ Tây Vực cho nên từng nghiên cứu kỹ lưỡng đường tuyến, đối với khu vực Tàn quan này vô cùng quen thuộc. Nếu không như vậy làm sao bọn họ có thể tránh được sát thủ đuổi tới diệt khẩu, làm sao lại có thể toàn mạng thoát ra khỏi đại hoang mạc này. Và cũng kể từ đó không gặp phải truy binh nữa.

Trấn nhỏ Y Mã Hãn Cát là nơi có những quái thạch bị bào mòn bởi gió, chen chúc nhau mọc lên, mỗi tảng đều đặc sắc và có một phong cách riêng. Có tảng nhọn chỉ thẳng lên trời tựa kiếm ngọc xuyên thủng chín tầng mây, lại có tảng to lớn đồ sộ hùng vĩ, như vũ oai hùng, lại có tảng yếu kiêu duyên dáng như nữ tử e lệ. Tất cả những quái thạch này không ngừng xoay chuyển, đem trấn nhỏ này bảo vệ bên trong.

Tiến vào trong đó, cảnh tượng thật khiến cho người ta kinh ngạc.

Hoa hồng xanh xinh đẹp cùng muôn ngàn loài hoa khác đua nhau nở rộ kiêu diễm, ốc đảo tựa như mặt hồ chìm trong sương mù, quả thực chính là nhân gian tiên cảnh.

Nhưng phong cảnh này có đẹp đến đâu thì với hắn cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Đi vào trấn Y Mã Hãn Cát, chuyện đầu tiên hắn làm chính là tìm một khách điểm, nhất định phải là phòng tốt nhất, sai tiểu nhị tìm một lang trung già tuổi nhất, có nhiều kinh nghiệm nhất đến xem bệnh cho Surong Lan Nhi. Sau đó còn phân phó tiểu nhị chuẩn bị chút nước ấm đưa tới.

Vào phòng, hắn nhẹ nhàng đặt nàng trên giường, thủy chung ôm nàng không buông, hắn siết chặt những ngón tay gầy yếu xương xương của nàng, những ngón tay đan vào nhau cùng một chỗ không thể tách rời, hắn cũng không nghĩ muốn buông tay. Tư thế như vậy hắn nghe nói chính là “đồng tâm khâu”, mười ngón giao nhau, sinh tử không chia lìa.

“Surong Surong...”

Cúi đầu gọi một tiếng, nâng tay nàng lên, hắn đem bàn tay lạnh lẽo không chút sinh khí của nàng đặt bên môi, hôn từng ngón tay ấy, từng ngón từng ngón, một lần lại một lần.

Tiểu nhị cùng lang trung được mời tới khi nhìn một màn buồn bã lưu luyến này mà không khỏi thở dài một tiếng: “Nhìn phục trang của công tử, xin hỏi hai người là tới từ Tường Long Quốc sao?”

Long Đằng về mặt ngẩn ngơ, gật gật đầu.

Lang trung lại nói: “Nhìn vị cô nương này xem ra đã hôn mê vài ngày, nói vậy trước đây công tử cũng từng thỉnh rất nhiều đại phu tới chữa trị cho nàng. Trong thành trấn, lang trung đều không có biện pháp mà ta ở vùng hoang mạc, y thuật nơi thâm sơn cùng cốc này làm sao có thể có biện pháp. Thử cho ta nói thẳng, công tử vẫn là nên thay nàng chuẩn bị hậu sự đi...”

Thở dài một tiếng, lang trung đứng dậy rời đi, ngay cả kim châm đặt trên bàn sớm đã chuẩn bị cũng không dùng đến.

Cửa phòng cứ vậy lại đóng lại, căn phòng tiếp tục rơi vào khoảng không tĩnh lặng.

Hắn một câu cũng đều không nói.

Chuẩn bị hậu sự... Còn nhớ hay không có bao nhiêu người đã từng nói với hắn câu nói đó? Bảy người, hay là mười? Hay là hơn?

Cúi đầu, ánh mắt hắn ôn hòa như ánh trăng sáng lẳng lẳng nhìn nàng. Cuối cùng, khóe mắt có một tia long lanh trong suốt, một giọt nước mắt lạnh yên không tiếng động rơi xuống, điểm lên mặt nàng một viên châu sai xinh đẹp.

Đã từng có đoạn thời gian, trong căn lầu các nhỏ hẹp ở Hồng Châu, hắn cũng lẳng lẳng ngắm dung nhan nàng say ngủ như thế.

Lúc đó ánh trăng đậu trên cửa sổ để lại những tia sáng lam tím huyền ảo, những sợi tóc của nàng phất lên mặt hắn, một loại cảm giác ngửa ngửa, cũng giống như đang phe phẩy lông người. Hắn nhớ rõ, mỗi nàng, trong ánh sáng mơ hồ, ánh lên màu phiếm mặt nhẵn bóng.

Nhưng giờ phút này đôi môi ấy tái nhợt như giấy trắng, hơi thở suy yếu như cánh điều tùy thời mà bị gió cuốn đi mất lúc nào không hay. Hắn muốn vươn tay ra giữ lại nhưng làm thế nào cũng không thể bắt được.

Nụ cười của nàng, tinh thần phấn chấn của nàng, sự kiên cường của nàng.

Giống như vẫn còn của ngày hôm qua, thế nhưng, sao đã trở thành lâu đến như vậy.

Lâu tưởng chừng như đã hóa thành hy vọng xa vời.

Dòng chất lỏng lạnh như băng chảy trên sườn mặt hắn, hắn nghĩ cả đời này sẽ không bao giờ rơi lệ vì một nữ nhân, từ nhỏ đến lớn nhìn mẫu thân cùng người ngoài tranh đấu, nhìn mẫu thân không chút lưu tình đoạt đi tính mạng của những cung nữ kia, chỉ vì họ cười với phụ vương. Hắn nghĩ, nữ nhân trên thế gian này đều như thế, vì chính ham muốn của bản thân, tranh đến đoạt đi, vô chi vô tận. Hắn nghĩ, nữ nhân cũng chỉ để dùng mấy loại mỹ phẩm kia để duy trì nhan sắc. Hắn sẽ chỉ đối với các nàng cười, vĩnh viễn không đối với các nàng khóc.

Chỉ vì hắn cho rằng nó không đáng giá.

Là đêm đó, là bởi vì nàng, làm cho hắn lần đầu tiên biết đến tư vị của những giọt nước mắt, đúng là chua xót.

Còn nhớ rõ đêm đó, nàng mông lung nhìn hắn, mâu trung nàng ngập tràn vẻ đau đớn cùng tuyệt vọng, nàng nói với hắn: “Nếu ngươi thực sự thích ta, cầu người đừng cứu ta... cầu xin người...”

Làm sao có thể? Hắn làm sao có thể không cứu nàng...

Sáu ngày, nàng hôn mê sáu ngày rồi.

Trong lòng, sự chua xót cơ hồ đã dung nhập cơ thể, trước mắt nàng vẫn mê man không chịu tỉnh lại, vô phương vô pháp khiến hắn chìm trong trống rỗng vắng vẻ.

Hắn thật sự rất muốn được cứ nhìn nàng như vậy, nhưng những trói buộc che mờ đôi mắt này.

Hắn... ngay cả dừng khí nhìn nàng cũng không có... hắn đúng là yếu đuối như vậy, và cũng chỉ có hắn mới biết đến tội cùng hắn có bao nhiêu yếu đuối, đến tội cùng để ý nàng đến nhường nào.

Sáu ngày sáu đêm hắn không dám đi vào giấc ngủ, cho dù có một môi đến nhường nào cũng chỉ dám ngả đầu liên miên, chỉ cần một khắc hắn bừng tỉnh, cả người đều chảy mồ hôi lạnh, khăn trướng đi nhìn nàng, cho đến khi nhìn thấy ngực nàng vẫn phập phồng, chạm tay vào cổ nàng vẫn cảm nhận được độ ấm thì tim hắn lúc ấy mới có thể thoáng yên ổn.

Hắn sợ hãi, hắn thật sự sợ hãi, sợ nàng cứ như vậy ngủ, vĩnh viễn ngủ không bao giờ tỉnh lại

Hốc mắt ẩm ướt, lệ thật lạnh lẽo, một giọt lại một giọt dừng trên đôi môi trắng nhợt của nàng.

Hắn nhẹ cúi người, trần trọc hôn đôi môi lạnh ngắt của nàng, cũng lại một lần nữa tự cảm nhận tư vị nước mắt của bản thân, trong mặn có đắng, trong đắng có chất...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Mất trí nhớ hoặc chết

Ban đêm ở sa mạc, lạnh vô cùng.

Cũng may căn phòng mà họ đang ở được xây bằng gạch lò cùng bùn đất dựng lên vì vậy chắn được không ít gió lạnh, chỉ còn lại cửa sổ trong đêm không ngừng run rẩy, thi thoảng còn nghe thấy những tiếng răng rắc nứt vỡ, giữa màn đêm tĩnh mịch lại càng phá lệ rõ ràng.

Tiểu nhị khách điểm dừng lại gõ cửa rồi trực tiếp đem được vào. Hắn đặt bồn rửa mặt cùng một số vật dụng xuống, sau đó tay nâng tay lên chà sát khuôn mặt đã đông cứng, nói: “Công tử, những thứ công tử cần đều đã chuẩn bị xong hết rồi. Bên ngoài trời rất lạnh, không đợi công tử cho phép đã tự mở cửa tiến vào, thật xin lỗi.”

Trong phòng chẳng có ai trả lời lại câu nói của hắn.

Tiểu nhị nghi hoặc ngẩng đầu, chỉ thấy vị tuấn mỹ công tử cách đó không xa vẫn gất gao ôm vị cô nương kia trong ngực, cùng với tư thế lúc mới vào không có gì khác biệt. Ân ân có thể thấy sắc mặt vị cô nương kia trắng bệch tái nhợt, yếu ớt tựa như một cây kim châm cũng có thể khiến nàng tan vỡ. Quyển luyện âm áp, cảnh tượng này không khỏi làm hốc mắt hắn ửng đỏ, lên tiếng hỏi: “Công tử, vị lang trung vừa rồi tới có kê được gì không? Có cần ta giúp công tử đi đun thuốc không?”

Long Đằng nhẹ cử động, vẻ mặt vẫn đống băng như trước, không có chút gợn sóng, tựa như động tác vừa rồi chỉ là theo bản năng mà xuất hiện trong chớp mắt. Được sao? Từ ngày đó, cũng không có lang trung nào kê thuốc cho hắn.

Tiểu nhị thở dài một tiếng rồi xoay người rời đi.

Kết một tiếng, thanh âm cửa đóng lại cuối cùng cũng khiến Long Đằng có phản ứng. Hắn đỡ nàng nằm ngay ngắn, đứng dậy đem chậu nước đến đầu giường, những khăn sạch vào nước ấm, vắt khô rồi nhẹ nhàng lau khuôn mặt nhỏ nhắn, cái trán, đôi mắt, cái mũi thanh tú, đôi môi mềm mại rồi đến cổ nàng.

Hắn nhẹ nhàng cúi bỏ nút thắt cổ áo cho nàng, xuống chút nữa, một đường cúi bỏ đai lưng bên hông, thay nàng cởi ngoại sam ra. Miệng vết thương ở ngực phải đã sớm được cầm máu của nàng giờ đã kết vảy, thân mình cũng không còn nóng, hắn biết nàng không sốt cao, nhưng chính những cơn sốt nhẹ liên miên không dứt này mới khiến cho người ta sợ hãi, cũng là phương pháp đoạt mệnh nguy hiểm lúc nào không hay.

Hắn đem khăn ẩm du nhập vào bên trong áo ngủ của nàng, thay nàng cẩn thận lau thân mình, cũng vệ sinh kỹ lưỡng miệng vết thương. Hắn lau hai cánh tay nhỏ nhắn, rồi tới lòng bàn tay, thậm chí mỗi một ngón tay cũng đều tỉ mỉ lau sạch.

Nâng tay, hắn điểm lên chóp mũi nhỏ bé của nàng một cái, nở nụ cười gượng nói: “Nhìn nàng xem, bốn ba khắp sa mạc hai ba ngày nay, biến thành bản như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn này giống hệt mèo con. Bây giờ thì tốt rồi, sạch sẽ hơn, nhìn rất nhẹ nhàng khoan khoái.”

Nói xong hắn liền lấy một kiện y phục mới mua, màu sắc đỏ tươi, giống như giữa màn đêm ám dạ bùng lên một tia chớp làm rực sáng cả căn phòng. Hắn mặc vào cho nàng, từng nút đều cẩn thận thắt lại, hắn nhẹ giọng giận dỗi nói: “Nàng nhìn nàng xem, rõ ràng mặc màu sắc này tiên điểm như vậy, có bao nhiêu là thủy nhuận? Vậy mà cả ngày chỉ biết mặc màu trắng, người không biết còn tưởng tượng công nàng chết, ngày ngày thủ tiết.”

Nói xong hắn đột nhiên vỗ vào miệng mình một cái: “Không nên không nên, nói thế này không phải là nói chính mình sao. Surong Surong a, ta đã nói với nàng bao lần rồi, y phục của nàng sớm đã hết thời rồi, đương nhiên không phải là đồ tốt, nhưng nàng cứ không chịu nghe. Nàng như vậy thật không giống một nữ nhân, cẩn thận tương lai không ai thú nàng... haiz, ai bảo hai ta hữu duyên như vậy, quên đi quên đi, ta ủy khuất hạ thấp chính mình thú nàng là được chứ gì. Có điều sau này... y phục của nàng nhất định phải để ta chọn, không được mặc màu trắng nữa, đừng có nguyên rửa tướng công nàng là ta đây? Còn có... mấy loại hoa văn...” Hắn vừa thay quần áo cho nàng vừa thao thao bất tuyệt, khóe mắt thoáng nhìn, bữu môi nói: “Hoa văn xưa cũ như thế, ánh mắt của Surong Surong thật quá kém, so với ta thì đúng là một trời một vực. Sau này nàng nhất định phải theo ta học hỏi, bằng không việc buôn bán sau này làm sao giúp ta đây? Ta cũng không nuôi nàng rảnh rồi, gả cho ta là phải làm việc. Sẽ rất vất vả đấy, coi như ta đây nhắc trước cho nàng. Sau này đừng nói nàng chưa nghe thấy, ta sẽ không tha cho nàng đâu.”

Mặc xong xiêm y, hắn lại thay nàng đi đôi hài thêu hoa làm bằng da dê. Cuối cùng hắn lấy nước sạch gột rửa một lần mái tóc tú lệ của nàng, cẩn thận làm, thắt lại dây đai vàng, chỉnh tề đặt ở trước ngực nàng.

Hắn tĩnh lặng nhìn dung nhan nàng ngủ yên, hi phục đồ rực, tú vấn trăm năm hảo hợp. Nhìn thật lâu thấy những hoa văn này giống như đang di động trước mắt, thật thật ảo ảo.

Cũng không biết nhìn đến bao lâu, hắn đột nhiên hoàn hồn, bên môi treo lên nụ cười cứng nhắc thứ hai trong ngày: “Ta đã nói hình như thiếu thiếu thứ gì

đó, Surong Surong nâng từ đầu đến chân, chỉ có mỗi cổ tay là có đeo một chiếc vòng bạc, kiểu dáng khó coi chết đi được, còn có cả chiếc trâm cài ngọc bích lần trước ta mua cho nàng nữa, thử ta mua đương nhiên so với tự nàng lựa chọn đương nhiên tốt hơn. Còn ngoài ra thì... thật sự là không còn thứ trang sức nào khác nữa. Đúng là keo kiệt, người ngoài không biết còn tướng tượng công nhà nàng nghèo túng. Đây đúng thật là... tổn hại mặt mũi của ta.”

Nói xong, hắn tháo chiếc nhẫn ngọc phỉ thúy ở ngón cái ra, nghiền răng nửa ngày mới rút ra được, làm xong, hắn thở hắt ra một hơi, làm bộ oán giận nói: “Nàng xem, đồ vật này nọ chúng ta thu thập có bao nhiêu loạn, nàng làm thế từ đúng là vô cùng tức trách. Còn không mau tỉnh dậy, bằng không ta sẽ thực sự tức giận cho nàng xem.”

Nhưng người bên cạnh, vẫn không hề nhúc nhích.

Hắn vẫn thì thào tự nói, luồn một sợi chỉ hồng qua chiếc nhẫn ngọc phỉ thúy, thất lại rồi đeo vào cổ nàng, hắn nhìn trái nhìn phải một lượt, không khỏi tấm tắc khen: “Ân, cuối cùng cũng có được thứ gì đó ra hồn, đáng giá. Nơi này đất khách quê người, chúng ta lại không có chuẩn bị, coi như đây là sinh lễ ta đưa cho nàng.” Trong lời nói của hắn, khi vừa nhắc đến hai từ sinh lễ, tuần nhan chợt cứng đờ, hiện giờ nàng lẻ loi một mình, không còn người nhà, không còn thân thích, sinh lễ của hắn... có lẽ cũng chỉ có thể đưa cho nàng mà thôi.

Trong những đồ mà tiểu nhị đưa đến có một đôi nến đỏ. Lúc hắn phân phó tiểu nhị đi mua, tiểu nhị nghi hoặc nhìn hắn, nghĩ chắc là bởi vì buổi tối cần phải dùng nến để thấp sáng cho nên nói với hắn rằng trong khách điểm có cung cấp đèn nến. Kỳ thật thì không phải, muốn thành thân mà không có nến thì làm sao được? Lễ tiết đều có thể bỏ qua nhưng duy nhất cái này thì không được.

Hai cây hỉ chúc được châm lên ở đầu giường, căn phòng bỗng chốc càng thêm sáng sủa, ánh sáng tỏa ra nhu hòa ấm áp.

Hắn xoay người, nâng nàng dậy ôm vào lồng ngực, cười yếu ớt dịu dàng nói: “Như thế nào cũng là già rồi, hiện tại đành ủy khuất nàng một chút. Nếu sau này còn có cơ hội ta nhất định sẽ cho nàng một nghi thức thật náo nhiệt.”

Hắn ôm chặt nàng, cúi người nói: “Nhất bách thiên địa.”

Giống như suy nghĩ gì đó, hắn mãi sau mới tiếp tục: “Ân, nhị bách cao đường thì miễn vậy. Dù sao hai ta hiện tại đều giống nhau.”

Tiếp theo hắn lại đỡ nàng ngồi đối diện với mình, trán hắn hạ thấp xuống chạm nhẹ vào cái trán lạnh lẽo của nàng, “Surong Surong, như vậy có thể xem là vợ chồng đối bái được không?”

“Nói cho nàng nghe, ta không phải là muốn bỏ là bỏ được đâu, đã vào cửa nhà ta thì ra ngoài có thể rất khó khăn. Nàng cần phải hiểu rõ. Nha, nàng không lên tiếng tức là đồng ý rồi.”

Nàng giọng lên một chút, hắn ôn nhu nói, “Phu thê giao bái. Kết thúc nghi lễ.”

Thanh âm trong trẻo như gọn sóng, ấm áp ôn hòa vắng vắng trong căn phòng nhỏ phiêu đảng không dứt.

Hắn nhẹ nhàng buông tay, nàng liền như vậy mềm mại ngã vào lồng ngực hắn.

Hắn cười đến sáng lạn, mang theo tia vô lại như thường ngày, “Nhìn nàng xem, chính mình yêu thương nhưng nhớ ta, lại gấp gáp như vậy, đúng là không biết e lệ.” Ý cười trên mặt cứng lại, đáy lòng chậm rãi dâng trào cơn lũ đau thương, những tia vô vọng đầy hỗn loạn, tay hắn lồng vào tay nàng, những ngón tay đan chặt vào nhau.

Ánh nến đỏ hồng chiếu vào khuôn mặt nàng, thật là ấm áp, giống như truyền thêm sinh khí. Ánh mắt hắn hiện lên một tia sáng màu lam, tựa như tinh quang leo lên phía chân trời nhưng trong nháy mắt không còn nhìn thấy đâu nữa.

Đột nhiên hắn dùng lực, hung hăng cắn một ngụm lên cổ tay phải của nàng, dùng sức như vậy, cắn cho đến nỗi hắn dấu răng, vết cắn tại thành một đường màu tím trên cổ tay trắng nõn.

“Như vậy là tốt rồi, lưu lại cái ấn ký. Như vậy... đòi đòi kiếp kiếp cũng có thể tìm được nàng...”

Hắn ôm chặt nàng trong cơ thể hắn, đặt cằm lên đỉnh đầu nàng, một giọt lệ từ khóe mắt hắn chảy xuống, rơi tí tách xuống hỷ phúc đồ thảm của nàng, nhanh chóng biến mất không còn dấu vết. Hắn vẫn luôn ôm nàng, chưa từng buông ra.

Nến đỏ đã cháy hơn nửa, những giọt nến chảy xuống kết thành một đóa san hô, giống như giọt nước mắt chảy trong niềm vui sướng.

“Surong Surong, chờ một chút trời sắp sáng rồi. Nàng đừng lo lắng, sẽ có biện pháp... nhất định sẽ có... nàng nhất định phải chờ ta, nàng phải kiên trì...”

Sau một lúc lâu, hắn rút cục cũng buông nàng ra, đặt nàng nằm xuống giường, cẩn thận không để nàng bị va chạm, nhưng khi chính hắn đứng dậy không may lại đụng phải bình sứ đựng nước đặt đầu giường. Loảng xoảng một tiếng, chiếc bình bị rơi vỡ thành hàng trăm mảnh, rải rác khắp trên mặt đất.

Bọt nước bắn tung tóe, hai ngọn đèn nến thì một ngọn chợt tắt.

Xèo một tiếng, dải khói đen lượn lờ bay lên không trung.

Hắn kinh ngạc xoay người, một câu cũng không nói thành lời. Phong tục dân gian, một đôi nến đỏ đốt đến bình minh, hai cây đèn tắt, vợ chồng đầu bạc

đến già. Nhưng hiện tại, chỉ một cây đã tắt... có phải hay không...

Nhận thức được gì đó, giống như có một tia sét đánh thẳng vào đầu hắn.

Hắn đột nhiên có chút hoảng hốt không biết phải làm sao, không biết chính mình nên làm gì.

Đúng rồi, trời sắp sáng, hắn phải đi chuẩn bị chút đồ đạc. Hắn còn phải đi đun chút cháo cho nàng nữa...

Đi được hai bước hắn bỗng nhớ đến những mảnh sứ vỡ tán loạn trên mặt đất, vạn nhất Surong Surong đột nhiên tỉnh lại, vạn nhất nàng đột nhiên xúc động, vạn nhất nàng xoay người ngã từ trên giường xuống chẳng phải sẽ bị những mảnh vỡ này cứa vào hay sao? Nghĩ đến đây hắn liền chạy lui về hai bước, ngồi xuống tự mình nhặt nhạnh. Phụng mầu trông rỗng mờ mịt, hai tay vô thức đưa về phía trước cầm lấy những mảnh sứ, những phiến nhọn sắc bén cứa vào lòng bàn tay hắn, máu tươi chảy ra ồ ạt. Hắn giờ hai tay lên, kinh ngạc nhìn máu trào ra từ miệng vết thương dọc theo những ngón tay chảy xuống.

Hai tay đều là máu, trước mắt cũng nhuộm đầy máu, lúc này mới có chút cảm giác sợ hãi.

Xương cốt, tim phổi như bị đục dùi, nhưng hắn cảm thụ không thấu, chỉ cảm thấy lồng ngực buồn bực như muốn nổ tung. Hắn ngồi trên mặt đất tiếp tục tìm kiếm những mảnh nhỏ. Chỉ là trước mắt dần dần mờ hồ, không nhìn thấy rõ những thứ trước mặt, cái gì cũng đều không thấy. Máu tươi chảy từ tay xuống loang lổ khắp mặt đất như những bông hoa đỏ máu nở rộ.

Thu Đình Lan nghe thấy bên phòng Long Đằng có động tĩnh, hắn mạnh mẽ phá cửa xông vào, thời điểm đó lập tức nhìn thấy cảnh tượng hỗn độn trước mặt.

Hắn sai bước tiến về phía trước, hung hăng kéo Long Đằng đứng dậy, “Thiếu Quân, ngươi đang làm gì vậy? Ngươi có biết sa mạc ban đêm lạnh đến thế nào không, có biết ban đêm tối như thế nào không, căn bản không thể xác nhận được phương hướng? Ta mạo hiểm đến chết vì lạnh, đặt sinh mệnh vào nguy hiểm để tới được Y Mã Hãn Cát trấn này, nhưng ngươi lại ở trong này làm gì? Ngươi muốn chết sao? Ngươi muốn cứ như vậy chết sao?”

Long Đằng bị Thu Đình Lan mạnh mẽ lay động, cuối cùng hắn hoàn toàn tỉnh táo lại, chuyển mắt nhìn nàng đang mê man nằm trên giường, lúc này hắn mới cảm thấy đau. Tay hắn, tim hắn, cả người hắn, đau đến tê tâm phế liệt.

Trên đời này nếu như không còn nàng, thì hắn còn sống làm gì? Hắn nên làm gì?

Ngay ngốc trong chốc lát, Thu Đình Lan đã giúp hắn băng bó lại vết thương. Nhìn Surong Lan Nhi một thân hi phục, trong lòng Thu Đình Lan tự hiểu ra điều gì, hầu gan hắn nghẹn lại: “Thiếu Quân, hiện giờ ngươi không thể trở về Tường Long quốc được nữa. Ngươi có tính toán gì không... Nơi này hoang vắng như vậy... lại không có thái ý...”

Long Đằng chậm rãi nói: “Ta đã sớm nghe nói, từ trấn này đi về hướng tây có một tòa hành sơn, ở đỉnh núi có một vị thần nhân, người này thần thông quảng đại, không gì không làm được. Hằng năm vào mỗi mùa thu, các tín đồ từ bốn phương tám hướng đều chen chúc tới đó. Truyền thuyết kể lại, từng bước một quỳ một khấu đi hết hơn hai ngàn chín trăm bậc thang, cảm động được thần nhân thì hắn sẽ thỏa mãn ngươi một tâm nguyện. Ta muốn... thử xem!”

Thu Đình Lan về mặt không thể tin nổi, nói: “Ngươi điên rồi sao? Chuyện đó ta cũng có nghe qua nhưng cứ một bước quỳ một bước đập đầu đi lên hai ngàn chín trăm bậc thang, chỉ sợ là chết ngay giữa đường, ngươi đã từng nghe thấy có ai đạt được tâm nguyện hay chưa? Còn có cái vị gì đó xưng là thần nhân, nghe nói muốn có được một tâm nguyện còn phải trả giá bằng một điều kiện, nghe nói thập phần hà khắc.”

Long Đằng hít một hơi thật sâu: “Ta đã quyết định. Hiện tại ta đã như thế, còn có thứ gì không thể làm được nữa. Cho dù hắn muốn gì cũng được.”

“Thiếu Quân...” Thu Đình Lan bất đắc dĩ nhìn hắn: “Hiện giờ đã bắt đầu mùa đông, ban ngày phơi nắng, ban đêm lại lạnh như vậy. Chỉ sợ ngươi...”

Hắn chỉ mỉm cười, ánh mắt tràn đầy vẻ kiên nghị.

Hành hương sơn giữa đại mạc, kỳ thật là ngọn núi chọc trời, cảnh sắc hoang vu.

Vàng thái dương mọc giữa trời, ánh sáng chói chang nguy nga chiếu lên đỉnh núi, một cảnh đẹp tuyệt sắc. Cả đỉnh núi như khoác lên chiếc mũ phượng, thật giống như Surong Lan Nhi đang nằm trong ngực Thu Đình Lan lúc này. Đều là màu đỏ lộng lẫy lóa mắt, ngay cả sườn núi xanh xanh ngà ngà sắc trắng buổi sớm cũng vô cùng giống với khuôn mặt liêu bạch của Surong Lan Nhi giờ phút này.

Đi dọc đường núi, những thềm đá chỉ có cát bụi trắng vàng, tạo cảm giác hoang mang không nhìn thấy điểm kết thúc. Quả thực khó tưởng tượng lại có người sống ở nơi hoang vu như thế, thật sự chỉ có thần nhân mới sống được.

Nơi này vô cùng tĩnh lặng, thoang thoang nghe thấy tiếng hò nơi đâu vọng lại.

Từ chân núi đi lên tổng cộng có hai nghìn chín trăm chín mươi chín bậc thang. Tương truyền, chỉ có người thành tâm, kiên trì từng bước một khấu một quỳ đi hết số bậc thang này mới có thể lấy được một nguyện vọng từ vị thần nhân kia.

Long Đằng đứng trước những bậc thang phủ đầy cát trắng, ngẩng mặt nhìn lên đỉnh núi.

Hắn vốn không tin quỷ thần, cũng không tin có thần nhân nào đó, giờ phút này vì nàng hắn nguyện ý cúi đầu trước thần minh. Hắn cũng không có khăn

cầu gì khác, chỉ mong nàng có thể tỉnh lại. Chỉ cần nàng có thể sống, hân nhìn trời thề, cuộc sống sau này của nàng tuyệt đối sẽ không tiếp tục rơi vào giếng cạn như cũ...

Đó là một cảnh tượng như thế nào...

Thu Đình Lan cồng Surong Lan Nhi yên lặng đi theo phía sau hân.

Nhìn hân từng bước một đi lên, cứ một bước quỳ là một bước rạp đầu vượt qua hơn hai ngàn chín trăm bậc thang.

Thái dương như thiêu đốt ngày càng lên cao, thẳng tắp bắn những dòng khí nóng rực khiến cơ thể họ như muốn bốc hơi. Thu Đình Lan nhìn đầu Long Đăng đã phủ đầy cát vàng, máu tươi trên mặt đất, máu tươi trên tay, dần dần mờ hồ một mảnh.

Từng bước một quỳ một khấu.

Xoay người nhìn lại, phía sau họ đã là cồn cát vô tận, trấn nhỏ Y Mã Hãn Cát chỉ còn lại một chấm nhỏ, dần dần trở nên xa xôi.

Trên núi cảnh sắc cũng không có gì, chỉ có mấy lùm cây thấp thấp, trụi lụi, một mảnh lá cây cũng không có, thân dài dài, bộ dáng nửa sống nửa chết, không có nửa điểm sinh khí.

Trên trời không có một cọng mây, đẹp tất mọi hy vọng tìm được chút bóng râm của họ, giờ phút này không trung xanh thẳm một màu nhưng lại giống như địa ngục treo trên đỉnh đầu bọn họ.

Thu Đình Lan nhìn hân mồ hôi chảy ròng ròng hòa cùng máu tươi nhỏ xuống lưu lại vết tích trên từng bậc thang. Màu sắc đỏ tươi lan ra nhưng cũng nhanh khô lại, dưới ánh nắng mặt trời thiêu đốt biến thành một màu nâu đen.

Không dễ dàng gì vượt qua cái nắng tàn bạo của ban ngày, đến ban đêm, nghênh đón bọn họ là rét buốt đến thấu xương. Trăng sáng nhô lên cao, sao giăng đầy trời, gió thổi như những lưỡi dao cứa vào da thịt, không chút lưu tình quật vào người, lạnh như vậy, lạnh đến thấm vào xương tủy, răng hân đánh vào nhau cầm cập. Nhưng dù có bao nhiêu chật vật, ánh mắt hân vẫn luôn kiên định nhìn về phía trước, không một bước thụt lùi.

Thu Đình Lan lấy áo lông cừu bao lấy Surong Lan Nhi, đi theo phía sau Long Đăng, giờ phút này hân không thể giúp được chuyện gì, chỉ có thể yên lặng đi theo, cùng nhau duy trì. Nhìn nàng nằm trong lòng ngực hơi thở như có như không, mê man chìm trong giấc ngủ, trong đầu hân không khỏi cảm khái, nếu như chính mắt nàng nhìn thấy một màn này không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào...

Cuối cùng ánh rạng đông lại hé sáng.

Bọn họ rốt cục cũng tới những bậc thang cuối cùng, chỉ còn mấy trăm bậc nữa.

Gió buổi sớm, vẫn lạnh đến cắt da.

Quá mức mệt mỏi, thanh âm Long Đăng gần như khàn đến không bật ra được hơi: “Ngay tại nơi này, chờ ta...”

Hân kiên trì, kiên trì, đỉnh núi ngay trước mắt... Suốt một ngày đêm, trải qua nắng cháy cùng lạnh lẽo hai thái cực tra tấn... Trời mới biết hân kỳ thực đã sớm kiên trì không nổi nữa, toàn bộ là nhờ ý niệm chống đỡ... Nghiêng ngã lao đảo... hân đã ngã không biết bao nhiêu lần, thậm chí còn... một bậc lại một bậc cứ hiện ra trước mắt...

Ba... hai... một...

Rốt cục thời điểm đã tới, chút khí lực cuối cùng khắp thân thể xem như đã dùng hết, cả người hân mềm nhũn ngã xuống... mặt dán xuống mặt đất đầy cát và đá. Dắm vào đau như vậy... nhưng tất cả sớm đều đã chết lặng...

Đột nhiên hân bỗng cảm thấy trước mắt một chùm ánh sáng màu hồng chớp động.

Vẫn là ánh bình minh sao? Hay là...

Hân có thể cảm giác được có người chậm rãi tới gần hân, hân vô lực ngẩng đầu hy vọng.

Đỉnh núi như xoay chuyển, có nước trong vội âm thanh của những gợn sóng: “Người có tâm nguyện gì?”

Hân cố hết sức mở miệng: “Ta muốn, cứu thể tử của ta...”

“Sinh hựu hà thường sinh? Tử hựu hà thường tử? Phối hợp luân phiên, sinh sinh tử tử, sinh tử tử sinh, sinh sôi phát triển, xoay chuyển không ngừng. Người nếu kiên quyết muốn cứu nàng, không phải là không thể. Chỉ là thất hành luân đạo, người nhất định sẽ phải trả một cái giá rất lớn. Vì nàng, người nguyện ý sao?”

Hân trầm ngâm: “Đương nhiên nguyện ý. Bất luận người muốn ta trả giá như thế nào ta đều nguyện ý. Chỉ là ta còn rất nhiều chuyện chưa hoàn thành, không biết có thể để lại cho ta chút thời gian được hay không?”

“Thiện tấn hậu nghị, nhân chi thường tình. Nói bằng hữu người đưa nàng tới, ta sẽ trị liệu cho nàng. Bất quá, ta ở đây có hai viên đan dược, người lựa

chọn một viên ăn vào. Đầu là ba năm sau sẽ phát tác, người sẽ lựa chọn hoặc là mất trí nhớ về sau vong tình, hoặc là lựa chọn cái chết rồi xa trần thế, nghĩ xong rồi nói cho ta biết...”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Nếu không có yêu, hãy để thù hận chống đỡ nàng

Ba ngày sau.

Sương Lan Nhi giống như vừa trải qua một giấc mộng rất dài, tất cả ký ức dần dần tái hiện lại trong đầu, những xúc cảm chân thật, những đau đớn chân thật khiến nàng hoài nghi chính mình hay không còn tỉnh táo. Nàng đột nhiên thấy bản thân chìm sâu vào cổ sương mù, nàng giống như lạc vào rừng sâu mờ mịt khôn cùng, khắp nơi dày đặc, không cách nào xác định được phương hướng, tứ phương đều giống hệt nhau mặc cho người ta có đi như thế nào cũng như trở lại vị trí ban đầu.

Trước mắt nàng bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh già nua, đứng là phụ thân, thanh âm người u oán mà trống rỗng: “Lan nhi, nơi này không phải là nơi con nên đến, mau trở về! Trở về!”

Trong phút chốc, một mũi tên sáng bạc như tuyết phóng tới, cắm phập vào lồng ngực của phụ thân. Khoảnh khắc máu tươi trào ra đầm đìa không dứt, đầu tiên là từ thân thể của phụ thân, rồi lại giống như từ trên hai gò má nàng, trên quần áo nở ra muôn vàn những đóa hoa đào tiên diễm, cảnh sắc như vậy lại không phải là mỹ mà là thể lương đến kinh hoàng.

Chợt bừng tỉnh, nàng mở to tròn mắt, chỉ cảm thấy cổ họng như được tự do, hít một luồng không khí lớn vào ngực, nàng hô hấp kịch liệt, tim đập càng lúc càng mau, rồi sau đó mới dần dần bình tĩnh lại.

Nàng thử giật giật. Sau đầu, sau lưng giống như ướt đẫm mồ hôi, một trận gió từ đâu luồn vào làm nàng cả người lông tóc dựng đứng.

Tầm mắt từ từ mờ hồ đến rõ ràng. Nàng nhìn thấy trường mạn màu khói, giường gỗ với hoa văn hình thù kỳ lạ, lọ hoa bên giường được khắc ngọc tinh xảo, diễm lệ. Ngay cả chiếc giường cũng mang kiểu dáng mà nàng chưa từng được nhìn thấy.

Chuyện này rốt cục là thế nào?

Trong ánh mắt nàng chợt nổi lên tia hoảng hốt, nàng vẫn còn sống, hay là đã chết? Nàng đã lạc vào một thế giới hoàn toàn xa lạ?

Tầm mắt của nàng chợt dừng trên chiếc gương đồng trên bàn trang điểm. Nàng cố gắng đứng lên, nghiêng ngả đi về phía chiếc bàn, bước cuối cùng không còn sức lực liền lao đảo gục tại mặt bàn.

Nâng mắt, nàng bất ngờ không kịp phòng thủ nhìn vào dung nhan chính mình trong gương.

Trong gương đồng mờ nhạt, dung nhan kia tiều tụy, trắng bệch, đôi mắt vô hồn, gò má gầy gò nhô ra...

Nàng còn sống... nếu như đã chết... làm sao có thể chiếu ra hình ảnh bi thương của mình như vậy? Nghe nói, người chết không thể phản chiếu được... Hiện tại người trong gương, đôi mắt giống như đóa hoa đã héo rũ, chết mòn trong gió lạnh. Còn đầu nàng của trước kia, hai mắt linh động như châu sa, long lánh dao động.

Trí nhớ người nhà chết thảm giống như thủy triều mãnh liệt tràn vào, cơ hồ trong nháy mắt làm sụp ý trí yếu ớt còn lại của nàng. Không thể thừa nhận, cũng không cách nào thừa nhận, nàng cũng chỉ là người bình thường mà thôi, làm sao bảo nàng có thể thừa nhận?

Nâng tay, nàng đột nhiên gạt tay đập vỡ gương đồng.

Rắc rắc, tiếng thủy tinh nứt vỡ thành những mảnh nhọn sắc bén, nàng cầm lấy một mảnh, không chút mấy may run rẩy, không chút mấy may do dự, trực tiếp hướng cổ mình đâm tới. Nàng không cần sống, nàng muốn chết, nàng không cần sống...

Dúng sức đâm như vậy nhưng lại không có cảm giác đau đớn truyền đến, tay nàng giống như bị một thứ gì đó hung hăng đánh trúng, phút chốc liền mềm nhũn, mảnh gương đồng khó khăn rơi xuống đất. Nàng vừa định nhấc lên, lại bị người vừa tới đá một vớ vẩn đi rất xa.

Đó là một đôi giày da báo, lạnh lẽo khí thế như chủ nhân của nó.

Từ đôi giày nhìn hướng lên trên, nàng nhìn thấy cảm bào màu đen, vạt áo, cổ tay áo đều là điều nhung màu vàng. Hắc cùng kim, hoàn mỹ tôn lên những đường cong cương nghị. Lại tiếp tục nhìn lên, là một đôi mắt chìm ung lợi hại. Thu Đình Lan!

Hắn một tay bung khay, bên trong đựng một thứ gì đó đang bốc nhiệt.

Đặt khay lên bàn, Thu Đình Lan phát áo ngồi xuống. Sắc mặt hắn trầm lại, thanh âm nguội lạnh nói: “Ngươi nếu như muốn chết như vậy thì mời ăn xong bát mỳ này đi rồi hãy chết.”

Giờ phút này tâm tình Suong Lan Nhi căn bản khó tự khống chế, chỉ cần thoáng nhớ lại cảnh tượng tan cửa nát nhà, toàn thân nàng đều đau đớn co rút, khó mà suy nghĩ thấu đáo. Nàng lo sợ không yên, lắc đầu nói: “Ta không muốn sống, ta không muốn sống!”

Thu Đình Lan đá cái ghế đến trước mặt Suong Lan Nhi, quát lạnh nói: “Ngồi xuống! Ăn mỳ! Bản tướng quân kiên nhẫn có hạn, đừng để ta nói lần thứ hai!” Giờ phút này hắn trừng mắt lạnh lùng, quả nhiên là uy phong bát diện, khí thế bức người.

Suong Lan Nhi giật mình, nghe lời ngồi xuống.

Hắn đem chén canh nóng hổi đặt trước mặt nàng: “Ta xem ngươi sẽ mau tính nhưng công phu bất quá chỉ có thế này thôi sao, ngươi thể nhưng còn muốn tìm cái chết! Tốt! Tốt lắm! Ta không ngăn cản ngươi. Chính là đừng phụ tâm ý ta. Ngươi muốn chết cũng phải ăn xong rồi mới được chết!” Trong lời hắn nói đã là tận lực duy trì khách khí. Nếu với tính tình bình thường của hắn sớm đã mắng những lời thô tục, quát mắng nàng mạnh mẽ thêm chút nữa. Nàng nghĩ đây là mạng nàng nhặt được sao? Đã vậy còn không biết quý trọng!

Nàng thất thần.

Sắc mặt hắn không tốt, hung tợn kéo tay nàng, đặt đũa vào lòng bàn tay, “Trước đó lang trung đã xem qua, thương thế của ngươi đã khỏi hẳn nhưng thân mình vốn mắc chứng khí hư, cần dinh dưỡng, tỉnh lại cần bổ sung một chút đồ ăn bồi bổ! Mau ăn đi!”

Nàng vẻ mặt vẫn như trước đại ra, ngồi trên ghế hơi hơi giật mình, chỉ cảm thấy khí lực đã sớm bị rút cạn, cả người mệt mỏi yếu ớt. Chiếc đũa trong tay giống như một khối nặng nề, nàng phải dùng mọi sức lực để nâng lên, vô thức đưa thức ăn vào miệng.

Thu Đình Lan thấy nàng rốt cục cũng chịu ăn, nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi, không khỏi ảo não nói: “Nơi này là địa phận Bắc Di Quốc, gần với thủ phủ Bắc Di phồn hoa. Hiện tại ngươi đã an toàn, tuyệt đối sẽ không có ai truy tới nơi này.”

Nàng ngẩn ngơ lắng nghe, động tác trì hoãn chậm chạp. Nhưng sau đó dư vị trong miệng chỉ là một mảnh nhạt nhẽo bỗng chốc giờ phút này lại tràn ngập mùi hương thơm ngát, cho dù tinh thần thoáng hoảng hốt nhưng vẫn có thể nhận ra hương vị thật tốt, tinh khiết, thanh thuần, thơm ngát đến cực điểm.

Không biết tại sao, trong đầu nàng chợt hồi tưởng lại một đoạn nói chuyện.

“Suong Suong, đứng rồi. Nơi này không thể so bằng trong cung, chúng ta làm đơn giản một chút cũng được. Mì này trước hết phải hấp gà cách thủy làm canh, hấp được bảy phần rồi thì đem chân giò hun khói cắt thành miếng rồi sau đó lại xé thành sợi, để vào hấp cách thủy cùng với gà, chim yến không có thì thôi vậy, cho một chút sò khô. Đứng rồi, mì chỉ cần luộc trong nước chín năm phần, vớt ra rửa lại bằng nước sạch mấy lần, chờ mỳ lạnh rồi mới để vào canh gà hầm nhừ lửa. Còn có, các loại phụ gia có măng non, nấm kim chi, sườn đều phải xào qua dầu một lần, sau đó rửa lại rồi mới đặt vào canh gà đun tiếp...”

Canh gà, chân giò hun khói, chim yến, sò khô, măng non, nấm kim chi... gần như giống hệt.

Đây chính là mỳ mà Long Đằng lúc dưỡng thương từng dẫn nàng làm cho hắn, lúc ấy nàng ngại phiền toái, không thể chiều theo những gì hắn nói mà làm được, chỉ tùy tiện làm một bát mỳ canh gà bình thường cho hắn.

Thì ra đều không phải là khó... cái khó là ai có thể làm, kỳ thật nàng vô tâm ích kỷ... nàng không có lòng dụng tâm như hắn...

Nàng thật sự không làm được việc, nhưng Long Đằng thì có thể.

Nàng không làm được mì nhưng Long Đằng thì có thể.

Nhớ mang máng đêm đó, sinh mệnh như sắp đứt, xung quanh đều là khí lạnh bao trùm, duy chỉ có phía sau, cái ôm của hắn như vậy ấm áp, như vậy ôn hòa. Trước mắt đều là một màu đen, chỉ có khuôn mặt hắn vẫn hiện lên sáng ngời như ánh bình minh rực rỡ.

Trên người hắn có một thứ gì đó khiến cho người ta không rõ là gì, một thứ gần như niềm hy vọng. Tựa như giữa bóng tối chợt nhìn thấy một điểm sáng le lói xua tan đi hắc ám bao trùm,

Hôm đó nàng nhớ rõ hắn ôm nàng, thân mình run rẩy không ngừng, ôn nàng thật chặt...

Nàng hỏi hắn có phải hay không thích nàng, hắn gật đầu thừa nhận... nhưng nàng lại đưa ra một đề nghị khác nghiệt như vậy... rõ ràng biết hắn sẽ không làm được... rõ ràng biết hắn nhất định sẽ cứu nàng...

Chính là hắn không biết, nàng thật sự không muốn sống nữa.

Nàng còn cái gì đâu? Lẽ loi một mình, cô đơn tại nhân gian lạnh lẽo này, còn có ý nghĩa gì nữa?

Nhìn bát mỳ trước mặt, ánh mắt nàng buồn rầu, nước mắt đột nhiên chảy xuống từ từng giọt một cho đến khi tuôn rơi thành dòng, tất cả đều rơi vào bát.

Nàng khóc, đem nước canh nóng hồi cùng chính nước mắt của mình nuốt xuống... đầu tiên chỉ là khóc nhỏ giọt, sau đó là nghẹn ngào khóc lớn... dần dần không tự khống chế được mình...

Hai mắt nàng mờ hồ, nàng không còn nhìn rõ đồ vật xung quanh, trước mắt mờ mịt một mảnh, nàng cái gì cũng đều không thấy, chiếc đũa trong tay không ngừng di chuyển lên xuống, đem tất cả mỳ nhét vào miệng, cho đến khi không thể nuốt xuống được nữa. Hương vị dần dần trở nên đắng chát... không hề ngon... đều là nước mắt của nàng.

Đối với Long Đằng, nàng mắc nợ nhiều lắm.

Nàng vốn là một nữ nhân không đáng một đồng, đối mặt với thế giới này chỉ còn lại tuyệt vọng bởi nàng không còn tìm được chút hy vọng ở nơi nào. Chỉ là khi người nhìn thấy một con người lại chấp nhất như thế, hấn che chở người, hấn ôm lấy người, hấn đau lòng người, đối với người luôn nhìn với ánh mắt áp áp, cho dù người có ý chí sắt đá đến bao nhiêu cũng sẽ phải động lòng.

Nhưng nàng giờ chỉ là một cái xác không hồn, làm gì còn năng lực gì để trả lại cho hấn... nàng cái gì cũng không trả lại được...

Thu Đình Lan nhìn thấy Sương Lan Nhi khóc lớn, tuần nhan hơi giật giật, quay đầu khẽ thở dài. Ngày ấy tại đỉnh núi, thần nhân kia nói Sương Lan Nhi ba ngày sau sẽ tỉnh dậy. Khi đó Long Đằng thân thể đã yếu đến cực hạn, hấn từng đề nghị Long Đằng tạm thời trở về trấn Y Mã Hãn Cát trước nhưng hấn vẫn kiên quyết cố kéo cái thân tàn xuyên qua sa mạc trở về phương bắc. Hấn vẫn không hiểu được dụng ý của Long Đằng, mặc dù hai người đã quen nhau từ lâu nhưng nhiều khi hấn vẫn không cách nào hiểu được. Tỷ như vì sao Long Đằng không cho phép hấn nói với Sương Lan Nhi những chuyện mình đã làm vì nàng, một chữ cũng không cho nói.

Chỉ có một việc mà đến sáng nay hấn rốt cục cũng hiểu được. Mặc cho thân thể đã kiệt sức mà vẫn cố vượt qua sa mạc, nguyên lai là ở đại thành phương bắc, nơi phổ phùng phồn hoa đô hội, chỉ ở đó mới có thể tìm được phòng nghỉ thoải mái nhất cho nàng, cũng chỉ có nơi đó mới có những vật phẩm quý báu để chữa bệnh, bồi bổ sức khỏe tỷ như chim yến... cũng chỉ là bởi một lý do như thế...

Từ đêm qua, Long Đằng một mực ở trong phòng bếp của khách điểm hãm canh gà, mỳ cứ làm một bát rồi lại một bát, chỉ vì... để khi nàng tỉnh lại... có thể được ăn bát canh nóng hồi nhất, ngon miệng nhất... sợ lúc nàng tỉnh lại sẽ làm không kịp, nàng sẽ bị đói... sợ mỳ để lâu sẽ nở ra...

Nghĩ đến đây, mặc dù là bầy thước nam nhi, mặc dù nhiều năm rong tuổi sa trường Thu Đình Lan cũng không khỏi nghẹn lại, trong lòng ề ảm khó chịu. Cho nên vừa rồi mặc dù phát giận, mặc dù cường chế hấn vẫn muốn Sương Lan Nhi phải ăn cho hết bát canh mỳ này.. Chỉ vì... bên trong đó có rất nhiều tâm ý...

Lúc này Sương Lan Nhi đã ăn xong toàn bộ những gì trong bát, lúc nâng mâu chợt thấy trước mắt ánh hào quang lay động.

Ngược hướng ánh sáng, Long Đằng quần áo một màu đỏ tía, bộ dáng xinh đẹp nhàn tản, tao nhã bước vào, đại mi như trắng non, phong thái cao ngạo hiên ngang. Chỉ có một điểm đặc biệt duy nhất là trên trán hấn có một mảnh gạc trắng quấn quanh, đôi môi hơi tái nhợt.

Nàng kinh ngạc nhìn. Giờ mới phát hiện đôi mắt hấn trong vắt, nụ cười khẽ khi nói chuyện, hơi thở phả vào cái mũi nàng, nụ cười ấy như một chùm sáng đầy mị hoặc, khi hấn vẽ tranh, biểu cảm đầy chú tâm như đổ hết tâm tư mình vào đó... kỳ thật trong trí nhớ của nàng đều có... nàng đều nhớ rất kỹ... bất tri bất giác đã khắc sâu trong lòng từ lúc nào...

Mặc dù nơi này cũng là nơi phồn hoa huyền ảo nhưng lại không phải là Tường Long Quốc nơi sinh ra họ, lại càng không phải là nơi cổ hương Thượng Dương thành. Lần đầu tiên nàng đã hại hấn bị biếm đến Lô Châu. Lần thứ hai nàng hại hấn đường đường là hoàng tôn mà ngay cả chính đất nước của mình cũng không trở về được.

Thiếu hấn bao nhiêu ân, bao nhiêu tình như vậy, nàng phải trả như thế nào...

Nhưng nàng thực sự sống không nổi nữa... nếu như nàng chết... hấn không còn vương mắc, luôn luôn còn cơ hội quay trở về Tường Long Quốc. Năm rộng tháng dài, hoàng đế nhất định sẽ tha thứ cho hấn.

Đúng vậy, hết thảy, chỉ cần nàng chết, tất cả đều chấm dứt.

Nếu như nói nàng cuối cùng còn có thể làm điều gì vì hấn thì chỉ còn đường đi tìm cái chết, giải thoát cho hấn từ nay về sau...

Nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm nàng nhuốm đầy bi ai: “Thiếu Quân, cảm ơn canh gà của người... nhưng... người không nên cứu ta... vì cái gì... vì cái gì... Người hiểu ta như vậy... người bảo ta làm thế nào có thể sống tiếp... đều là ta làm liên lụy đến người...”

Long Đằng nhìn bát mỳ trống không trước mặt nàng, bên môi nở một nụ cười: “Xem ra canh gà ta mua bên ngoài rất hợp khẩu vị người. Cũng tốt, chờ người ăn no, có tinh thần rồi, chúng ta cùng ngồi xuống đàm phán một vụ làm ăn.”

Thu Đình Lan đột nhiên nâng mắt thâm thúy nhìn Long Đằng, nơi đó trầm ám mênh mông không đáy, hấn chăm chú nhìn mà không thể hiểu nổi. Hấn đây là có ý tứ gì? Bát mỳ này rõ ràng là hấn làm, vì cái gì phải nói như vậy? Còn có vụ làm ăn gì đây? Hấn cùng Sương Lan Nhi trước đó còn có giao dịch gì khác? Sao giờ lại trở nên thế này?

Vô số nghi vấn nghẹn lại trong lồng ngực khiến Thu Đình Lan muốn mở miệng hỏi.

Nhưng Long Đằng lại nhìn hấn, thanh âm tuy là thân nhiên nhưng làm cho người khác không thể cự tuyệt: “Đình Lan người ra ngoài đi. Ta có lời muốn nói

với nàng.”

Thu Đình Lan hồ nghi liếc hắt một cái, trong lòng lại càng bẽ tắc. Hắn cảm nhận được Long Đằng từ sau khi trở về từ chân núi đến nay đã thay đổi một chút. Mặc dù vẫn là giọng nói lười biếng như xưa nhưng lại có gì đó bất đồng. Hắn cũng không sao hình dung được. Hít một hơi sâu, hắn chậm rãi đứng dậy, thời điểm bước ra khỏi phòng còn đem cửa đóng lại.

Sương Lan Nhi nhìn Long Đằng bước tới gần, cuối cùng ngồi ở chiếc ghế đối diện, trên mặt hắn có một tia sắc lạnh mà trước đây nàng chưa từng gặp, sao lại trở nên xa lạ như thế.

Nàng kinh ngạc nói: “Ta cứ tưởng bát mỳ này...”

Nói chưa xong hắn đã đánh gãy lời, trong nụ cười mang theo mấy phần đùa cợt: “Người nghĩ là ta làm bát mỳ này?” Quay đầu đi, hắn khẽ cười ra tiếng: “Sao có thể. Ta từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, nhưng lựa cao quý, làm sao có thể xuống bếp làm. Người cũng quá thú vị rồi, như thế nào lại nghĩ như vậy?”

“Trán người làm sao vậy?” Nàng hỏi.

“A”. Ngón tay thon dài của hắn nâng lên khẽ chạm vào lớp gạc trắng, khoát tay nói: “Đừng nói nữa, đêm qua ở Hồng Nhan Viện lớn nhất nơi này, các cô nương đúng là dũng mãnh, tranh nhau châm rượu hiến vũ, một lời không hợp là đánh nhau, người nhìn ta đây, bất hạnh bị một bình rượu đập phải.” Thời điểm nói trước mặt nàng những lời này, tay áo hắn hơi run lên.

Sương Lan Nhi giống như người được một cỗ hương rượu nồng đậm bay tới.

Hắn nói: “Ta chưa từng đến Bắc Di Quốc mở mang tầm mắt, các cô nương ở đây đúng là rất coi mở, váy mặc thấp như vậy, để hở eo, thắt lưng nhỏ tinh tế như cổ bình.”

Hắn nói sinh động như đã gặp, Sương Lan Nhi chỉ nhui mày không nói. Dừng một chút hắn lại tiếp lời: “Ta nhìn người có vẻ vừa khóc một trận sung sướng, lại muốn chết sao?”

Nàng yên lặng không nói.

Thật lâu sao nàng vẫn không ngừng đầu, chỉ mấp máy: “Người không nên cứu ta... Thiếu Quân... Thực xin lỗi, ta thật sự...”

Kỳ thật vừa rồi, tinh thần nàng vẫn còn hốt hoảng, không cẩn thận nghe hắn nói nên không biết đến tột cùng hắn đang nói gì. Nàng không dám đối mặt với hắn, nàng đang cố gắng nghĩ làm sao nói lời từ biệt, làm sao có thể kết thúc sinh mệnh chính mình. Hắn có thể cứu sống cái mạng này nhưng lại không thể đem linh hồn sớm đã khô kiệt này trở về.

Hiện giờ nàng chuyện gì cũng không muốn... chỉ thăm nghĩ được giải thoát... Huống hồ chỉ cần nàng chết, với hắn mà nói cũng là một loại giải thoát...

Lời của nàng, kể cả suy nghĩ chưa nói ra của nàng sau đó đã bị hắn làm cho nghẹn lại.

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền vào tai.

“Người chính là quân cờ thật vất vả ta mới bày ra được, nếu như chết đi rồi thì vụ làm ăn này của ta có thể sẽ lỗ nặng.”

Tốc độ nói của hắn không nhanh, thanh âm cũng không cao, vốn là ngữ điệu rất bình thường nhưng giờ phút này lại như mặt hồ đã bị đóng băng bỗng nhiên nứt vỡ, những mảnh nhọn thì nhau lao đến cắm vào mặt nàng, làm nàng từ đầu đến chân đều đông lại triệt để.

Về mặt cứng đờ của nàng rốt cục cũng có biến hóa, nàng mâu, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thăm thẳm của hắn, đôi môi tái nhợt của nàng run run phun ra hai chữ: “Quân cờ?”

Hắn hơi nheo mắt lại, ánh sáng sắc lạnh bắn ra: “Người nghĩ ta thật sự yêu người? Yêu đến không thể thoát ra được? Yêu đến mức không tiếc tất cả? Ta thừa nhận đối với người có chút hứng thú nhưng thiên hạ lớn như vậy, nữ tử làm cho ta hứng thú có rất nhiều. Người bất quá cũng chỉ là một trong số đó. Người đừng khờ dại, ta làm vậy với người cũng là có mục đích.”

Tạm dừng một lát, hắn ngả người về phía trước đưa tay nâng cằm nàng lên giống như cận thận nhìn kỹ khuôn mặt tinh xảo của nàng: “Không thể không thừa nhận trong số những nữ tử ta từng gặp, người là người khó lừa nhất. Ta ở cạnh người dùng bao nhiêu tâm tư như vậy, trêu chọc người lâu như vậy mà người đúng là một kẻ ngoan cố. Ha ha, vốn định chờ đến khi người yêu ta, sau đó tình nguyện làm quân cờ của ta nhưng bất quá hiện tại đã không còn tồn tại cái tát yếu kia nữa, giờ chắc hẳn người hận Long Tiêu Đình thấu xương, với ta mà nói cũng như nhau, sẽ không cần phải lãng phí thời gian.”

Nàng hơi ngạc nhiên, khi nghe đến ba chữ Long Tiêu Đình, trong đầu nàng như có vạn kim châm đâm vào rồi rút ra, cả người trong nháy mắt không kim được run rẩy, nàng bình tĩnh lại, yên lặng nói: “Thiếu Quân, tối qua có phải người uống say rồi, hiện tại còn nói mê gì đó.” Nàng không biết Long Đằng trước mặt đến tột cùng là làm sao, đột nhiên có gì lại thay đổi như vậy. Tuy là ngữ điệu so với ngày thường không khác biệt nhưng ý tứ trong lời nói lại hoàn toàn bất đồng khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng.

Không gian chìm trong tĩnh lặng tựa như có thể nghe thấy rõ cả tiếng hít thở liên tiếp làm bay những lọn tóc trước mặt.

Ánh mắt hắn trong phút chốc ôn hòa rồi lại trở nên sắc bén: “Sương Lan Nhi, người cũng thật dễ lừa. Hiện tại ta sẽ nói thẳng ra, làm một cuộc giao dịch,

người trợ giúp ta đoạt lại ngôi vị hoàng đế, còn ta thay người đoạt lại đứa nhỏ, như thế nào? Sau khi ta trở thành vua một nước được vạn dân kính ngưỡng, người sẽ được hưởng một cuộc sống tiêu dao.”

Nàng cầm tay hắn: “Sắc mặt người không tốt lắm, đến tột cùng là làm sao vậy? Có phải là có chuyện gì hay không?”

Tuần nhan trong nháy mắt chợt cứng nhắc.

Ánh mặt trời chiếu vào gian phòng, tuy là kim quang rực rỡ nhưng chung quanh lại bao trùm bởi thứ không khí nặng nề tiêu điều đến ngạt thở.

Hắn lạnh lùng nói: “Ta muốn cùng người làm một cuộc giao dịch, người rốt cục đã nghe rõ hay chưa? Ta không ngại lập lại một lần nữa, ta muốn làm hoàng đế, người trợ ta, ta đoạt lại con cho người, như thế nào?”

Nàng dờ dẩn nhìn khuôn mặt xinh đẹp của hắn, bỗng nhiên nàng cười, nhớ lại chuyện cũ nói: “Ta còn nhớ ngày ấy ở Hồng Châu thành, lúc du thuyền người còn nói với ta người từ trước đến nay không muốn làm hoàng đế.”

Hắn chuyển mắt thân nhiên nói: “Thuận miệng trên người thế nhưng người cũng tin?”

“Nếu người muốn làm hoàng đế vậy lúc trước bị mưu hại sao phải gánh tội thay. Người vốn có tiền đồ tốt, bị biếm về Lô Châu, không quyền không chức, người làm sao có thể vùng dậy? Thiếu Quân, người đến tột cùng làm sao vậy? Ta không biết rốt cục người đang nghĩ gì, tóm lại ta sẽ không tin chuyện bịa đặt đó. Người còn muốn giúp ta đoạt lại đứa nhỏ sao? Ta! Không muốn kéo người xuống bùn nữa! Người không cần nói, ta không muốn nghe, ta chỉ cần người hãy bình tĩnh lại, được không?”

Một khắc ngắn ngủi trầm mặc, căn phòng nhỏ như có tiếng tim ai đó đang đập lên dữ dội.

Tay Long Đăng có chút run rẩy, hắn cúi đầu nghịch viên chân trâu hoàn mỹ trơn nhẵn tựa không thể tróc ra. Nàng thật sự tin nhiệm hắn như thế, tin nhiệm vô điều kiện. Cho dù hắn nói những lời tàn nhẫn như vậy, nàng vẫn may mắn không tin... Chỉ là hắn đã không còn đường lui...

Khi ngẩng đầu lên, đáy mắt hắn chỉ còn dư lại hàn băng, cười nhạt nói: “Ta trong mắt người đúng là thật thanh cao trong sạch, quả nhiên đã bị ta mê hoặc đến mức này. Xem ra điều ta đoán chắc chắn đúng, nếu sớm dè người xuống giường có lẽ không chỉ dễ bảo mà còn bảo làm gì thì làm đó.”

Kéo ghế, hắn ngồi ngay trước mặt nàng, tay đưa lên kéo vạt áo nàng lại thật gần, một tay kia mon trón xoa mặt nàng, một chữ một chữ nói cho nàng nghe: “Người có nghe qua một câu, lấy lui vì tiến?”

Không đợi nàng mở miệng hắn đã tiếp tục: “Phụ vương ta, Long Tiêu Đình cùng Thu gia tranh đấu đã nhiều năm, người nghĩ rằng ta và người nhập cuộc, ra tay giúp phụ vương ta thì có thể nắm chắc phần thắng sao? Nói cho người biết, hoàn toàn thua không thể nghĩ ngờ! Phụ vương ta có bao nhiêu năng lực, đã làm những gì, người nghĩ hoàng gia thực sự không biết gì cả? Sương Lan Nhi, không ngại nói cho người, trở ngại lớn nhất để ta lên làm hoàng đế căn bản không phải Long Tiêu Đình, mà là phụ vương ta! Hắn tàn nhẫn có thừa nhưng năng lực lại có hạn, lòng dạ hẹp hòi, không người dung, cũng không thành bậc đế vương có tài. Hơn nữa nếu thực sự để phụ vương ta đăng cơ, ta muốn an tọa thì phải chờ đến ngày nào tháng nào? Ta cũng không muốn như thế, hơn nữa đời mang cái danh thái tử hảo, hoàn toàn không có thực quyền, hai ngày nửa tháng sống cẩn thận dè dặt, thật đúng là sống một ngày mà như cả năm.”

Sương Lan Nhi mi tâm dựng lên, thân mình hơi rung động.

Những từ hắn nói giống như tiếng đá ném xuống hồ róc rách bên tai nàng, từng chữ từng chữ rõ ràng.

“Cho nên thông minh nhất chính là nhìn huynh đệ cùng cha khác mẹ đấu nhau! Nếu như Long Tiêu Đình không đấu lại được phụ vương ta, ngôi vị hoàng đế sớm muộn gì cũng sẽ là của ta. Nếu như phụ vương ta thua, những thủ đoạn kia của Long Tiêu Đình cùng dã tâm của hắn sẽ bị bại lộ trước mặt hoàng gia gia. Mà ta hiện giờ, lại càng có thể chiếm được sự đồng tình của người, lại nói đó chính là tín nhiệm!”

Ánh mặt nàng hiện lên một tia đau thương: “Nhưng hiện tại người ngay cả Tường Long Quốc cũng không về được, nói gì đến ngôi vị hoàng đế... Thiếu Quân...” Khóe miệng nâng lên giống như một đóa hoa đầy bi thương, nàng nâng tay chạm vào bàn tay đang vuốt ve mặt mình nói: “Thiếu Quân, người đừng gạt ta nữa, được không...”

Hắn ngoan độc quả quyết rút tay về, ngăn cách với nàng bằng một tầng xa lạ, lạnh lùng nói: “Thiên thời địa lợi nhân hòa, hiện tại ta chỉ kém hai thứ là có thể thành công. Chuyện thứ nhất, cần lập kỳ công để trở về.” Hắn đột nhiên cười: “Trừ tính nhiều năm, chuyện lập kỳ công này ta đã nắm trong lòng bàn tay. Có một người không biết người còn nhớ hay không?”

“Ai?” Nàng theo bản năng hỏi.

“Lý Tri Hiếu.”

Trong nháy mắt gương mặt Sương Lan Nhi trở nên trắng ngắt. Hôn lễ hôm đó cùng Lý Tri Hiếu đối với nàng chính là sự khởi đầu của một cuộc đời bi kịch, cũng là khởi đầu của những bí mật, thông đồng với địch phản quốc, đến tột cùng Lý Tri Hiếu cùng Bắc Di Quốc có quan hệ thế nào, mà hết thảy mọi thứ với Long Đăng...

Hắn nhìn thật sâu vào đôi mắt nàng: “Người nhắm lại xem, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là khi nào, chỗ nào?”

Thanh âm của nàng yếu ớt nói: “Đêm đó là đêm tân hôn, ta bị bắt cóc đến Thụy vương phủ. Ta đã đánh ngã Quế ma ma, trốn khỏi nơi đó, chạy đến

Sùng Vô Môn nhưng không có lệnh bài, vừa vịn gập được kiệu của người...”

Hắn đánh gãy lời: “Vậy người có hay không nghĩ tới, đêm muộn như vậy, ta đến tốt cùng ra khỏi thành để làm gì?”

Nàng không nói, lẳng lặng nhìn hắn, trong mắt chứa một khoảng không tĩnh mịch hoang mang.

“Bắc Di Quốc, nguyên bản là sự liên kết của một vài bộ lạc, từ nội bên trong đưa một tên tộc trưởng tộc Khả Hãn lên đứng đầu. Lúc này người tên Phong Cát Khả Hãn muốn cùng Tường Long Quốc ta kết thân hữu hảo, không gây chiến tranh. Chỉ là trong bộ lạc luôn có những tên quý tộc hiếu chiến, bọn họ tranh đất, tranh tiền tranh nữ nhân, nơi nơi đốt nhà cướp của. Phong Cát Khả Hãn mười phần kiêng dè, vẫn nghĩ muốn dùng biện pháp chèn ép bọn quý tộc để giữ cho biên ải ổn định. Nhưng những biện pháp chèn ép bọn quý tộc hiếu chiến khiến chúng dần dần sinh dị tâm, bọn chúng liên hợp lại, đem quân tiến đánh, ám sát Khả Hãn ngay trong trường, soái vị, đem một tên khác lên đứng đầu, cũng chính là người đương quyền Bắc Di Quốc hiện tại, tên Tả Bộ Khả Hãn. Tả Bộ Khả Hãn trời sinh tính tình tàn bạo, từ đó trở đi hai nước chiến hòa không ngừng. Tường Long Quốc ta hằng năm đem nửa số binh lực đi áp chế biên cảnh nhưng vẫn luôn không quét sạch được nhiều loạn. Những binh sĩ ở biên cảnh, một nửa do Thu Đình Lan thống lĩnh, một nửa còn lại thuộc quyền Long Tiêu Đình. Chuyện này chắc người đã biết.”

Sương Lan Nhi gật gù đầu, nàng từng cùng Long Tiêu Đình đi tuần tra biên cương, nhiều ít cũng đã nghe tới nguyên do. Lúc này thanh âm nàng có chút run rẩy: “Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến Lý Tri Hiếu, cùng người có quan hệ gì?”

Hắn ngả về phía sau, bày ra tư thế nhàn tản, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười tàn khốc: “Đêm hôm đó ta đương nhiên là đi cứu Lý Tri Hiếu. Thân phận của hắn thiếu chút nữa thì bị Thu Cảnh Hoa biết được, ta nào có thể không đi ngăn cản. Kỳ thật, Lý Tri Hiếu không phải tên thật của hắn, chẳng qua chỉ là một cái tên che dấu đi thân phận thật sự mà thôi, hắn chính là con trai duy nhất của Phong Cát Khả Hãn, những năm này hắn vẫn luôn lưu lạc bên Tường Long Quốc. Mà ta sớm đã cùng hắn có quen biết, sắp đặt bày trận nhiều năm, kinh thương là để chuẩn bị về mặt tiền bạc, được liệu lương thực chính là để tích trữ sử dụng cho chính biến sau này. Phong Cát Khả Hãn ở Bắc Di Quốc đã thiết lập nền tảng lập quốc vững chắc uy quyền, hiện tại Tả Bộ Khả Hãn bạo ngược thành tính, các bộ tộc phía dưới đã sớm oán than dậy trời, nếu như con trai của Phong Cát Khả Hãn có thể đảo chính thành công, trở thành tân nhậm Khả Hãn, giữ vững an ổn cho vùng biên cương Tường Long Quốc ta, làm cho Long Tiêu Đình cũng phải tái thiện chiến. Bất quá tất cả dù chỉ là chiến thuật đánh lui địch nhân nhưng cũng chính là khiến cho chúng phải mai danh ẩn tích, không thể ngóc đầu trở lại, tan rã từ trong ra ngoài. Cho nên nếu ta hoàn thành đại sự này, có phải chính là kỳ công từ trước đến nay chưa từng có?”

Dùng một chút hần nhẹ nhàng phun ra mấy câu: “Lấy công lớn quay về Tường Long Quốc, nếu có thể bắt được nhược điểm của Long Tiêu Đình. Người nói xem, ngôi vị hoàng đế còn không phải nằm ngay trong lòng bàn tay?”

Theo những lời hắn nói, Sương Lan Nhi không khỏi bối rối.

Hắn bổ sung: “Đêm đó vì che dấu sự thật chân tướng, ta đã phải rất nhiều sát thủ đi tiêu hủy chứng cứ, sao đó thông qua quan hệ với bên Tam Tư, đổi trắng thay đen, dùng dụng cụ giả thi thể Lý Tri Hiếu, đem tội danh thông đồng với địch bán nước của hắn sửa lại không còn bất cứ dấu vết, cũng không cách nào tiếp tục điều tra. Cũng không nghĩ tới người lại bị người của Long Tiêu Đình bắt đi. Nếu không... chỉ sợ người hiện tại cũng sẽ không ngồi ở chỗ này.”

Giật mình tỉnh lại, nàng cực lực trấn định tâm tình hỗn loạn, hai tay không ngừng phát run.

Nàng đột nhiên khóc lớn, gục trên bàn khóc rống lên, những giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống mu bàn tay giống như có ngọn lửa thiêu đốt.

Long Đăng nắm chặt năm ngón thành quyền, bạc thần khẽ động. Hắn chưa bao giờ thấy nàng thất thố khóc lớn như thế, tiếng khóc mang theo vô cùng vô tận bi ai, tuyệt vọng.

Tiếng khóc như vậy vang vọng trong căn phòng nhỏ không dứt.

Cũng chỉ có tuyệt vọng như vậy mới sinh ra quyết tâm

Thật lâu sau nàng ngẩng đầu lên, không còn những giọt lệ tuôn rơi, giống như mảnh đất khô cằn đã bị lửa thiêu cháy rụi, cổ họng khô khốc nói: “Nếu ta đã sớm chỉ là quân cờ... ta chỉ hỏi người, người muốn ta làm gì?”

“Ta cần người làm nội ứng cho ta, trà trộn vào người của Long Tiêu Đình, bắt lấy nhược điểm của hắn thì mới có thể đánh bại được. Không ai thích hợp hơn người.” Hắn nhìn thật sâu vào mắt nàng: “Bất quá người hiện tại bộ dạng yếu đuối, tuyệt đối không thể làm được việc. Ta cho người thời gian hai năm, người phải học được kỵ mã, bắn tên, học được những võ thuật cơ bản, cách bày binh bố trí, đến lúc đó ta sẽ an bài cho người địch dụng. Mỗi một thứ người đều phải học thật tốt, đừng làm ta thất vọng! Nghĩ đến hải tặc của người, sau khi thành công, thiên hạ to lớn, người muốn mang nó đi đâu cũng được.”

Nàng ngẩn người nhìn hắn.

Long Đăng trên mặt không chút biểu tình: “Vì sao nhìn ta như vậy, chẳng lẽ người không hận Long Tiêu Đình? Không muốn đoạt lại hải tặc của người?”

Nàng không đáp, tầm mắt dừng lại ở dấu răng trên cổ tay.

Hắn thoáng nhìn, ngữ khí âm trầm: “Lúc đó nhìn bộ dạng người, ta hận đến cực điểm, cảm người một ngụm xem như tiện nghi cho người.”

Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng chạm vào y phục đỏ thắm trên người, lướt qua những hoa văn trăm năm hảo hợp.

Hắn mở miệng giải thích: “Mang theo người chạy đi thật sự vô cùng phiền toái, lúc đó tiệm quần áo thiếu hàng, thuận tay chọn luôn chiếc đồ đổi cho người. Bằng không toàn thân người toàn là máu, làm sao để khiến cho kẻ ngoài không dị nghị?”

Tay nàng lại vuốt ve chiếc nhẫn ngọc phi thủy trước cổ, xúc cảm lạnh lẽo như đáy lòng nàng đã đông lạnh. Nàng vừa định tháo xuống thì hắn đưa tay ra ngăn cản: “Không có gì đáng giá, ta sớm đeo đến chán. Người cứ giữ lại tùy tiện chơi đùa. Muốn ném cũng được, không cần đưa cho ta.”

Cúi người, hắn tiến sát gần tai nàng, lời nói bật ra như nhát dao trí mạng.

“Đừng nói với ta người vẫn không tin. Muốn biết phu quân chưa từng gặp một lần Lý Tri Hiếu kia thực sự là ai không?”

Gần hơn chút nữa, hơi thở nóng rực của hắn phả vào sườn mặt nàng.

Hắn chậm rãi nói từng chữ: “Phong! Diên! Tuyết!”

Sắc mặt nàng kể từ lúc đó trắng bệch một mảnh.

Nàng trầm mặc cúi đầu, ánh sáng mặt trời chiếu vào da thịt trắng như tuyết, những sợi tóc mai thùy bên mặt, mở hôi rịn ra ở cổ...

Không muốn tin nhưng không thể không tin.

Nếu hắn đơn thuần chỉ muốn giúp nàng đoạt lại hài tử, nàng sẽ không đồng ý, nàng không muốn lại làm liên lụy đến hắn.

Nếu đây là chỉ là một cuộc giao dịch, như vậy nàng sẽ nghiêm túc suy nghĩ. Dù sao cũng là theo nhu cầu.

Chuyện cũ như gió thoảng qua, nàng đột nhiên nhớ lại.

Đêm đó mặc dù bị người thiết kế hãm hại nhưng hắn chỉ nhẹ nhàng cười, động tác chậm chạp, chậm đến khiến kẻ khác giận sôi, giống như hắn không có làm sai chuyện gì mà là người ta đang quấy rầy chuyện tốt của hắn.

“Thì làm sao? Không phải chỉ là nữ nhân của hoàng thúc thôi sao, ta đã sớm muốn chơi đùa với nàng.”

Hoàng đế Long Khiếu Thiên tức giận nâng trượng hung hăng nện xuống người hắn. Máu tươi từ cổ họng phun ra nhuộm đỏ y phục màu trắng của nàng.

Nhưng hôm nay hắn lại nói với nàng, đây là lấy lui vì tiến, là một phần trong kế hoạch của hắn.

Nàng rời khỏi Thụy vương phủ, đi tới Hồng Châu thành, gặp gỡ Phong Diên Tuyết, rồi từ đó trở đi nàng có công việc của riêng mình, tuy chỉ là làm ăn nhỏ nhưng có thể nuôi cả gia đình. Đó là hy vọng của riêng nàng.

Nhưng hôm nay hắn lại nói cho nàng hết thấy đều nằm trong kế hoạch tốt của hắn. Hắn trừ hàng, trừ được liệu nguyên lai là trợ giúp cho Phong Diên Tuyết bình biến chỉ dùng. Buồn cười nhất chính là được liệu này đều là đích thân nàng lựa chọn kỹ lưỡng.

Lô Châu, Thiên Phụng lâu, bọn họ gặp nhau.

Sau đó từng chút từng chút một.

Thanh âm hắn ôn hòa như gió nhẹ thoảng, nói với nàng một câu: “Sương Sương, ta có chút thích người.”

“Người tin? Người thật sự dễ lừa. Từng gặp qua những kẻ ngốc nhưng chưa thấy ai ngốc như vậy. Ha ha ha...”

Hắn luôn như vậy nửa thật nửa đùa, nàng không thể nào phân biệt nổi, cũng không lòng dạ nào đi phân biệt...

Hắn luôn cười đến vô lại.

Giữa phố xá tấp nập, người ngoài nghĩ họ đang cãi nhau.

Hắn giả bộ ủy khuất: “Nương tử đừng giận, đều là vì phu không tốt. Vì phu lần sau sẽ không như thế nữa, được không? Có các vị ở đây làm chứng, ta đối với nàng là thật tình, thiên địa chứng giám. Nương tử, nàng tha thứ cho ta được không...”

Lúc du thuyền ở Hồng Châu.

Dòng sông vắt ngang núi, con thuyền diêm tinh uyển chuyển trôi theo những gợn sóng, hai bên là cây cối xanh rì cao ngất, phía sau là mặt trời đỏ rực ngả bóng như lưng lay sắp đổ.

Nàng còn nhớ rất rõ hắn nói: “Ta từ trước đến nay chưa từng muốn làm hoàng đế.”

Hắn nhẹ nhàng nâng mặt nàng, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ta xác định, đây không phải là cuộc sống mà ta muốn, đến ngay cả những gì mình thích đều không có được. Nhân tân phiêu du mới là cuộc sống mà ta hướng tới.”

Khi đó đôi mắt xinh đẹp của hắn đã khắc ghi vào sâu trong đầu nàng, mặc dù trời đất tinh quang sáng như ngọc nhưng cũng không thể sáng bằng đôi mắt hắn chân thành tha thiết đêm đó.

Nàng còn nhớ rất rõ ràng.

Bị người ám sát, trên đao có độc, hắn bị thương còn cựa mạnh: “Hai tiểu mao tặc mà thôi. Ta luyện kiếm hai mươi năm, người như thế nào có thể nghi ngờ ta. Đêm nay trở về cho người thử xem ta rốt cục có được hay không! Người chờ đấy!”

Nàng còn nhớ rất rõ ràng.

Trước cửa tiệm cầm đồ, tiếng mưa rơi nặng hạt, hắn cao giọng nói to: “Người đi gấp như vậy, rõ ràng thấy trời tối lại mà không mang theo ô, thật sự không biết tự chăm sóc chính mình.”

Nàng còn nhớ rất rõ ràng.

Đêm đó khi mũi tên cắm xuyên qua thân thể, nàng sớm đã đau đến không còn cảm giác. Chỉ có cái ôm của hắn từ phía sau có bao nhiêu ấm áp.

Nhưng hôm nay hắn lại nói cho nàng hay hết thảy đều chỉ là giả.

Đều là thế cục hắn đã sớm dự liệu, mà nàng bắt quá chi là quân cờ của hắn.

Có lẽ hắn không biết.

Nàng sợ dĩ không muốn sống cũng có một phần nguyên nhân là không muốn liên lụy đến hắn.

Chỉ cần nàng còn sống hắn sẽ luôn vì nàng mà lo lắng. Nhưng hắn không biết nàng cái gì cũng không thể đáp trả được, lòng của nàng, thân thể nàng sớm đã rách nát, không hề trọn vẹn. Nàng rất muốn đem từng mảnh vụn của chính mình khâu vá để đáp lại ân tình của hắn, đáng tiếc nàng đã sớm không còn là một nữ nhân nguyên vẹn, một chén tuyệt dục kia đã biến nàng thành một cái giếng cạn.

Một khi đã như vậy thì vì sao còn phải liên lụy đến hắn. Nàng thầm nghĩ muốn tìm cái chết...

Nhưng hôm nay hắn lại nói cho nàng hay hết thảy đều là giả.

Nàng cái gì cũng không thiếu hắn, vừa không thiếu ân, cũng không thiếu tình. Tương lai tất cả chỉ là một cuộc giao dịch.

Kỳ thật nàng vẫn không cách nào nói ra.

Nàng rất muốn nói cho hắn, thật ra nàng không phải không có cảm giác với hắn, nàng cũng là thích hắn. Chỉ là tình yêu của nàng không thể cho đi. Nàng vốn định nhận lời hắn một đời lại một đời, nếu như có luân hồi nàng nguyện ý sẽ yêu hắn thật lòng.

Nhưng hôm nay hắn lại nói cho nàng hay tất cả chỉ là giả.

Vậy những lời kia cũng không cần phải nói nữa...

Nàng vẫn là không cam lòng bị số phận gông cùm xiềng xích. Nàng vẫn luôn muốn chạy trốn nhưng thủy chung vẫn không thoát nổi.

Nàng thừa nhận nàng yếu đuối, nàng vô dụng, nàng không muốn tranh giành gì hết, nếu như cái gì cũng không có thì nàng nguyện tìm một nơi, một mình im lặng rồi đi, hóa thành cát bụi.

Nhưng hôm nay...

Nếu toàn bộ thế gian này đều lãnh khốc như vậy, mọi người đều âm hiểm ngoan độc như vậy, vô tình như vậy, những âm mưu không ngừng luân chuyển.

Nàng vì sao còn yếu đuối? Vì sao?

Nếu như hợp tác, nếu không mắc nợ Long Đăng, nếu chỉ là một cuộc trao đổi, nàng vì sao còn không tranh thủ, vì sao không thử một lần?

Nàng vốn định rời khỏi, ai có thể làm cho hứa hẹn của Long Tiêu Đình không thể thực hiện?

Giết cả nhà của nàng, để cho nàng tận mắt chứng kiến người thân cuối cùng một thân đầy máu chết đi, gieo mình nơi hoang dã.

Không, không phải là người thân cuối cùng của nàng. Nàng còn có một đứa con, nàng muốn đoạt lại nó, đó chính là người thân duy nhất của nàng.

Nàng nhất định phải đoạt lại.

Một khắc kia, nàng đau đớn hạ xuống một lời thề.

Không cho nàng chết vì chính nghĩa vậy thì nàng tất thành ma.

Từ nay về sau, lãnh tâm tuyệt tình, thu dọn hết thầy chường ngại, không đạt được mục đích không bỏ qua.

Giờ khắc này nàng ngồi thẳng, Sắc mặt không còn bi thương, ngược lại sáng bừng bởi hận ý như ánh trăng xuyên qua tầng mây u ám, chiếu tỏ khuôn mặt nàng. Nàng chợt đứng dậy, thanh âm bình tĩnh trấn định nói: “Giao dịch của ngươi, ta đồng ý.”

Long Đằng nhìn về mặt nàng lúc này, từ thê oán đến mờ mịt, rồi sau đó là kiên nghị, cuối cùng là lạnh lùng lãnh khốc.

Tìm hấn, đau.

Bờ môi hấn, đang run rẩy.

Hấn nhắm mắt lại, khi mở ra hấn kim nén hoảng hốt rồi đi mà không nói thêm một lời.

Hấn một khắc cũng không thể tiếp tục ngồi đó, chẳng sợ nhiều hơn một giây, chỉ là sợ không thể tiếp tục che dấu chính mình.

Hấn xuyên qua những con đường, xuyên qua đám người...hấn không biết bản thân nên đi về đâu.

Trước mặt như có sương mù che mờ đôi mắt, hết thầy cảnh tượng như bị ngăn cách bởi một tầng sa mỏng. Đột nhiên hấn cảm thấy gò má lạnh lạnh.

Hấn mạnh mẽ ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu, không cho nước mắt chảy ra, cật lực nhìn xuống. Kinh ngạc nhìn về địa phương xa lạ, khoảng không xa lạ hấn cảm giác như nhìn một hồ vực sâu, tình không vạn lý...

Tầng tầng bi thương sinh sôi xé rách miệng vết thương, máu tươi chảy giàn giụa, hấn không thể hô hấp.

Đến tận cùng phải phí bao nhiêu tâm tư, đến tận cùng phải chịu bao nhiêu đau đớn, nhớ lại những giây phút tốt đẹp giữa hai người rồi đem nó đập nát để rồi mới có thể tự biên tự diễn một lời nói dối hoàn mỹ như vậy... mới có thể lừa gạt nàng... nhớ lại ánh mắt nàng buồn bã sáng trong, điềm đạm đáng yêu như cầu xin chính mình... Hấn đến tận cùng phải làm thế nào để nói thành lời...

Nhưng khó đến đâu hấn cũng đã làm được... mà nàng, đã tin rồi...

Đây không phải là điều hấn mong muốn sao.

Nếu không có yêu, hãy để cửa hận chống đỡ nàng...

Ánh mắt trời như vậy mãnh liệt, như muốn thiêu cháy cả người hấn. Hấn đứng giữa phố xá phồn hoa, đưa mắt nhìn lại đều là những nóc nhà tròn tròn hoặc vuông cạnh, màu trắng, màu lam, những chùm mây phiêu diêu ngay cạnh người, như vậy mờ mịt thật thật ảo ảo.

Có tiếng gió len lỏi qua từng góc phố, hấn dường như nghe thấy cả tiếng hoa lan không tiếng động nở rộ, tiếng ngày tháng đổi rồi, tiếng cỏ cây héo khô cằn cỗi, tiếng xuân len lỏi như sóng biển nhấp nhô, tiếng chim nhạn lưu lại dấu tích trên khoảng không hiu quạnh...

Nếu, tình yêu của nàng đối với hấn, chưa bắt đầu, vậy sẽ không có tiếp sau.

Nếu, tình yêu của nàng đối với hấn, vừa mới nảy sinh, vậy cũng chỉ có thể cứ như vậy phải bị bóp chết.

Bởi vì...

Ngày qua ngày, năm qua năm.

Thời gian như khe suối giữa dòng, chỉ trong giây lát liền mất đi. Có rất nhiều thứ nàng phải học được, nàng phải lớn dần, phải tự dựa vào chính mình bảo vệ bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Hiền vương

Thời gian hơn một năm chớp mắt qua đi.

Lại là tháng chín mùa thu, cũng là khoảng thời gian này vào hai, ba năm trước, thiên cao khí sáng, vân đạm phong khinh.

Chỉ là mùa thu này, Bắc Di Quốc trong một đêm xảy ra chính biến.

Tả Bộ Hãn Cát lên ngôi bất chính, hấn tại vị mấy năm nay, tàn nhẫn bạo ngược, giết người như thú vui, hoang dâm vô độ, xa hoa trụy lạc, các bộ lạc thủ lĩnh đều vô cùng căm giận hấn mà không dám nói gì. Thêm vào đó có một vài viên quan quý tộc hiếu chiến thường xuyên góp ý với hấn, cử binh liên tục xâm chiếm ranh giới đất đai phương bắc của Tường Long Quốc, đốt nhà cướp của, không chuyện ác nào không làm.

Phải biết rằng binh lực Bắc Di Quốc không thể sánh với Tường Long Quốc, hơn nữa Thu Đình Lan tướng quân dũng mãnh thiện chiến của Tường Long Quốc hằng năm tọa trấn biên cương, Bắc Di Quốc muốn lấy được thắng lợi trên quy mô lớn là không có khả năng. Nhưng nhiều lần đối đầu với Bắc Di Quốc đã có nền tảng lập quốc lâu đời như vậy thì hao tổn cũng rất lớn, trong quân sớm đã có dao động.

Thời cơ đã định, nguyên là con trai Phong Cát Khả Hãn tụ tập hàng vạn binh sĩ, lặng lẽ tiến công trung tâm trọng yếu của Bắc Di Quốc. Một đêm đó chiếm lĩnh hoàng thành, đồng thời giết chết toàn bộ các tướng lĩnh cấp cao của bộ Khả Hãn ở bên trong. Đáng tiếc cho tên Tả Bộ Khả Hãn chè chén rượu ngon hoang dâm vô độ, hấn còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì đã bị một lưỡi dao cứa chết ngay trên người mỹ nhân.

Kế tiếp con trai Phong Cát Khả Hãn đoạt được tuyệt đại đa số sự đồng tình của các thủ lĩnh bộ lạc, tân nhậm vị trí Khả Hãn, danh hiệu Phong Diên Khả Hãn.

Tân nhậm Khả Hãn trị thành trị quốc, làm việc dứt khoát vang dội, chỉ hai tháng đã bình định các bộ lạc quý tộc hiếu chiến ngày xưa, những kẻ không chịu phục tùng liền giết chết. Đến tận đây hoàn toàn giải quyết gọn những tai họa ngầm cho việc duy trì vị trí Khả Hãn.

Dân chúng Tường Long Quốc ai ai cũng biết chuyện này.

Mọi người đều phỏng đoán Bắc Di Quốc có độ kỵ binh đệ nhất thiên hạ, thiện chiến, tốc độ như gió, đối với địa hình thủ thành vô cùng linh hoạt chiếm đầy ưu thế. Dân chúng lo lắng không biết tân nhậm Khả Hãn này là chủ chiến hay chủ hòa. Nhìn những hành động của hấn, tương lai có thể hay không sau này sẽ phát động một cuộc chiến tranh lớn hơn nữa.

Cũng có người đồn đại nói đêm đó chính biến xảy ra, có người nhìn thấy quân đội Tường Long Quốc đến tương trợ, cũng không biết chắc là như thế nào.

Tất cả những tin đồn cuối cùng kết thúc bởi một tin tức vô cùng tốt đẹp.

Tường Long Quốc chương nguyên hai mươi lăm năm, Bắc Di Quốc kiến thành một năm.

Tường Long Quốc cùng Bắc Di Quốc đạt được hiệp nghị hòa bình giữa hai bên, vĩnh viễn kết thân thiện hữu hảo. Quyết định ngày mùng một tháng mười một, biên cảnh hai nước thiết hạ yên hội. Đến lúc đó song phương, hoàng đế cùng Khả Hãn hai bên gặp mặt cùng đóng dấu vào hiệp nghị hòa bình.

Như vậy đúng là một tin tức tốt đẹp làm phấn chấn lòng người nhưng lại làm triều thần sực sõi. Ai chẳng biết công thần đứng đầu việc này chính là nhân vật đã mai danh ẩn tích ba năm... hoàng trưởng tôn... Long Đăng.

Từ ngày thọ yến hoàng đế, Long Đăng không chịu luân lý, làm chuyện hoang đường, bị biếm tới Lô Châu, trong triều không ai là chưa từng gặp được vị hoàng trưởng tôn này. Hai năm trước, Long Đăng bị khả nghi cướp pháp trường bỗng nhiên biến mất vô tung vô ảnh, ước chừng suốt một năm đó, cả Tường Long Quốc phò lớn phò nhỏ đều dán hoàng lệnh truy nã hấn. Cũng từ đó toàn bộ Thượng Dương thành, dân chúng trên dưới đều biết thanh thiên đại lão gia... Thượng Dương phủ doãn chính là vị hoàng trưởng tôn này. Dân chúng đều khóc thút thít, có người không tin, cũng có người thừa cơ giầu đồ bìm leo. Cũng có lời đồn đại nói hoàng trưởng tôn Tường Long Quốc bỏ chạy đến Bắc Di Quốc theo địch, vĩnh viễn không quay về nữa.

Ai cũng không ngờ, Long Đăng không hề đi theo địch mà là nhiều năm về trước đã mưu tính trợ giúp Phong Diên Khả Hãn giành lại vị trí tối thượng, hấn ở Bắc Di Quốc hai năm trừ tính vất vả, chung quy đôi lấy thiên hạ thái bình, dân chúng an cư. Phải biết rằng Tường Long Quốc mặc dù có tiềm lực quân sự cường đại, có thể đánh lui liên tiếp sự xâm phạm của Bắc Di Quốc, chỉ là mấy năm liên tục chiến hòa khiến cho dân chúng phải gồng mình gánh thuế trung bình. Chỉ có hiệp nghị kết thân vĩnh viễn hữu hảo mới khiến cho dân chúng được yên ổn, mới chân chính hoàn toàn giải quyết được vấn đề biên cương.

Tin tức tốt truyền đến cũng chính là khi hoàng đế công bố ra ngoài. Thượng Dương thành dân chúng nơi nơi đều bắn pháo chúc mừng vì hiệp nghị lần này, cũng là vì vị quan phụ mẫu trước đây của bọn họ. Lập tức cán cân lòng người nghiêng hết sang một bên.

Ngày đó sau chín tháng kể từ ngày Bắc Di Quốc có chính biến, tin tức tương trợ của Long Đăng truyền đến tai vua. Hoàng đế đại duyệt, lúc này liền ban đặc xá xóa bỏ hết toàn bộ tội danh trước kia, triệu hấn về kinh.

Nhưng sau đó Long Đăng chỉ dăng sớ, đơn giản là xin miễn, nói mình nghiệp chướng nặng nề, nguyện ở biên cương trấn thủ, lập công chuộc tội. Từ đó trở đi hoàng đế nhiều lần hạ chiếu thư nhưng Long Đăng vẫn như trước cự tuyệt, cho đến khi đề cập đến việc hai bên ký kết hiệp ước hòa bình, Long Đăng mới đáp ứng ra mặt phối hợp. Đến tận đây, gia tôn ba năm cách biệt rốt cục cũng có thể gặp lại.

Trong cung đồn đại hoàng đế dị thường cao hứng, có thể nói là chưa từng hưng phấn đến vậy. Kỳ thật người sáng suốt trên quan trường nhìn một cái là biết được ngay, một cảm một tưng, tất cả đều nằm trong khống chế của vị hoàng trưởng tôn này.

Mùng một tháng mười một, tại chân núi rồng Tường Long Quốc, nơi đó có một biệt viện hoàng tộc, trăm năm trước được xây để phục vụ hoàng tộc đi săn bắn, bỏ trống đã lâu đến nay mới có dịp dùng lại.

Hôm qua vừa trải một trận mưa rào, không khí tươi mát như dòng suối xanh.

Ở khe núi, nơi có con sông nhỏ uốn lượn vờn quanh, ánh bình minh chiếu rọi, rực rỡ lân quang, điểm lẹ vô cùng.

Tại nơi này ngay từ sáng sớm đã dựng một lễ đài vô cùng to lớn, vì bày tỏ thiện ý coi trọng lễ ký kết lần này, khán đài được dựng lên từ những khối ngọc thạch trắng tinh xảo hợp lại kết với nhau, mặt nền trơn bóng như gương, bốn phía khắc trạm vân văn đồ án. Thảm đỏ phô trương, hai bên đặt hai bảo tọa rồng vàng.

Ngồi ở vị trí ngai vàng sáng chói chính là hoàng đế Tường Long Quốc Long Khiếu Thiên, đầu đội thiên quan, bạch ngọc châu mười hai thủy buồng xuống trước mặt, mặc dù che đi mặt rồng nhưng cả người toát ra khí thế lạnh lùng uy nghiêm không giảm theo tuổi tác.

Một bên còn lại có phần kém cạnh hơn là vị trí ngồi của tân nhậm Bắc Di Quốc Phong Diên Khả Hãn, phục trang hoàn toàn bất đồng với Tường Long Quốc, áo lông chồn, mũ nhọn dựng đứng như núi vân chông chát, phục y chủ yếu là gấm da họa tiết báo, bên hông là thắt lưng vàng mặt hổ.

Phong Diên Tuyết của hiện tại mặc dù vẫn là mi thanh mục tú nhưng khuôn mặt dường như đã bị gió phong phương bắc mài mòn đến góc cạnh, con mắt thương nhân vốn vẫn luôn khôn khéo nay đã thu liễm lại, chỉ còn con ngươi sâu thẳm không nhìn thấy đáy.

Ngồi ở dưới, Thu Khả Ngâm ngồi cạnh Long Tiêu Đình cẩn thận nhìn Phong Diên Khả Hãn, nhìn hết lần này đến lần khác, cuối cùng nghi hoặc mở miệng: “Tiêu Đình, sao thiếp lại thấy Phong Diên Khả Hãn này cực kỳ giống Phong lão bản trước đây.” Nàng thở nhẹ một hơi: “Chỗ nào cũng giống, chỉ là khí chất này thì hoàn toàn bất đồng, sắc bén như kiếm, hàn quang bức người. Rất có khí thế. Nghe nói Phong Diên Khả Hãn trước nay lưu lạc bên Tường Long Quốc, sẽ không phải hãn chính là Phong lão bản đi. Thật đúng là không thể tưởng tượng... Tiêu Đình? Sao chàng không nói lời nào?”

Long Tiêu Đình trường bào nguyệt sắc, im lặng ngồi. Con ngươi màu nâu âm trầm, trên mặt không một phân biểu tình. Bàn tay đặt trên bàn khê du động, giống như đang tìm kiếm thứ gì đó, cuối cùng thì cầm chén rượu lên uống cạn.

Hắn chỉ thân nhiên thưởng rượu, một chữ cũng không nói. Nếu như để ý kỹ thì có thể nhận ra trong đáy mắt hắn có một tia sắc lạnh bắn ra khiến kẻ khác không rét mà run, nhìn không ra là giống một người bị mù. Khoảng thời gian hai năm đã khiến hắn càng trở nên lạnh lùng, tĩnh lặng hơn trước.

Lúc này pháo mừng bắn lên không trung, sứ thần hai bên hoàn thành giao kết hiệp ước. Triều thần hai nước nhất loạt vỗ tay như sấm vang chớp giật.

Sau đó yến hội bắt đầu, hương rượu ngào ngạt, ca múa nổi lên.

Bên dưới, vũ nữ của Bắc Di Quốc ca hát vô cùng náo nhiệt, mỗi một nữ tử đều mang một vẻ xinh đẹp riêng như những nụ hoa nở trên mặt nước, y phục của các nàng vô cùng mạnh dạn, áo chỉ ngắn đến eo, váy dài từ thắt lưng đến chấm đất, phần eo lưng hở ra một phần da thịt trắng như tuyết, eo nhỏ không ngừng uốn lượn như rắn nước cơ hồ mê hoặc toàn bộ ánh mắt.

Thu Khả Ngâm vẫn về khấn tay nói: “Dân chúng Bắc Di Quốc quả là cởi mở, nữ tử thật đúng là vô cùng quyến rũ.”

Long Tiêu Đình thân nhiên uống rượu không nói một lời. Ca múa nhạc bên tai hắn đơn giản cũng chỉ là phiên toái.

Hoàng đế Long Khiếu Thiên xem ca múa, trên mặt dần dần hiện lên vẻ mỏi mệt, hắn vẫy tay một cái, thái giám bên cạnh liền lập tức đi đến cung kính hỏi: “Hoàng thượng có gì phân phó?”

Long Khiếu Thiên nhìn xung quanh một lượt: “Ai, hoàng tôn của trẫm đâu? Nhiều năm không gặp, trẫm đương nhiên là nhớ đến nó. Trẫm đã xóa tội cho nó rồi, sao vẫn còn chưa đến? Chẳng lẽ trong lòng vẫn oán hận trẫm sao? Kỳ thật năm đó trẫm chỉ là nhất thời buồn bực, huống hồ có bao nhiêu người, trẫm phải phân xét công bằng.”

Thái giám xu nịnh nói: “Hoàng thượng xin người đừng nghĩ nhiều, hoàng trưởng tôn điện hạ vẫn luôn khiến cho người vui vẻ, có lẽ lúc này đang chuẩn bị đại lễ tặng Hoàng thượng cũng hay.”

Vừa dứt lời thì một chuỗi âm thanh réo rắt vang lên quanh quần xuyên qua khe núi tú lẹ.

“Hoàng gia gia, nhìn ta mang đến cho người thứ gì đây?”

Nghe thấy tiếng nhìn lại, một thân ảnh màu tím nhanh nhẹn hiện thân. Áo choàng màu đen tùy ý khoác trên vai, trên tay hắn cầm một cung tên vàng rồng, tay còn lại nâng một hộp gấm đỏ thẫm.

Dung mạo tuấn mỹ vẫn như ngày nào, thời gian hai năm trôi đi, hắn cũng thay đổi một chút, nét vui cười của trước đây đã thu liễm lại, tất cả chỉ còn một phong thái tà mị tôn quý. Lúc này màu vàng của ánh nắng nhỏ vun rơi trên mái tóc đen mượt, phản chiếu trong con ngươi trong suốt của hắn khiến mái tóc, đôi mắt như được nhuộm một màu đỏ máu, một loại mị hoặc không giống con người mà giống như sứ giả đến từ âm phủ.

Thái giám vội vàng phụ họa trước mặt Long Khiếu Thiên: “Hoàng thượng nhìn xem, hoàng trưởng tôn điện hạ không phải đến rồi sao.”

Long Đăng sai bước đi đến trước mặt Long Khiếu Thiên, quỳ một gối, nâng tay dâng lên hộp gấm, cung kính nói: “Hoàng thượng, biên cương chỉ có gió lạnh bão tuyết, tội thần không thể hiếu kính, chỉ đành sáng nay tự mình đi săn gấu chó trong núi, dâng lên mặt gấu để người tắm rượu. Tội thần chúc Hoàng thượng vạn tuế vạn phúc.”

Thái giám tiến lên tiếp nhận hộp gấm, hơi hơi mở ra rồi đưa đến trước mặt hoàng đế: “Hoàng thượng, quả nhiên là mặt gấu thượng đẳng, máu tươi này

còn chưa ngưng kết. Khó trách điện hạ đến chậm, nguyên lai là đi săn gấu. Tâm ý hiếu thuận này, thật sự là thiên địa chứng giám.”

Hoàn cảnh như vậy không khỏi khiến hoàng đế trong lòng đau xót, trên mặt hiền lành đi, hần tự mình nâng Long Đăng dậy, kéo lại bên người rồi phân phó: “Ban thưởng ghê.”

Sau đó hoàng thượng nhìn Long Đăng từ trên xuống dưới, vừa lòng nói: “Ân, hoàng tôn của trẫm hiện tại đúng là trưởng thành không ít, không làm cho trẫm phải thất vọng.”

Long Đăng cúi đầu nói: “Trước kia là tội thần hồ đồ, khiến cho hoàng thượng tức giận.”

Long Khiếu Thiên nhẹ nhàng vỗ tay hân: “Sau lại xưng hô xa lạ như vậy, nơi này không có người ngoài, gọi trẫm là hoàng gia gia!”

Long Đăng lúc này mới nở một nụ cười xinh đẹp, thân thiết gọi: “Hoàng gia gia, tôn nhi đã trở lại!”

Long Khiếu Thiên mâu trung hơi rung động, khóe mắt có chút ẩm ướt, cảm khái nói: “Thiếu Quân, hiện giờ hoàng thúc của ngươi hai mắt mù, Tể tướng Long Quốc ta đây tổn thất thật lớn. Trẫm già rồi, có một số việc thật sự là lực bất tòng tâm, may có ngươi trở về... Thiếu Quân, biên cảnh phong hàn, trẫm không muốn ngươi chịu khổ, lần này theo trẫm quay về Thượng Dương thành.”

Hoàng đế đã nói đến nước này, ngay cả thái giám bên cạnh cũng rơi lệ.

Long Đăng cười thân thiết nói: “Được, hoàng gia gia. Từ hôm nay trở đi thần sẽ cùng người quay về Thượng Dương thành, ngày ngày làm bạn, bồi người uống trà chơi cờ, một tắc cũng không rời, được không? Giống như trước kia vậy, nhưng mà thần vẫn phải đi, phi thiếp của ngài ngóng ngài mỗi mắt, ai oán nhìn thần.”

“Ngươi nha, vẫn mở miệng là nói ngọt như vậy, luôn biết cách làm trẫm vui vẻ.” Long Khiếu Thiên tâm tình vô cùng tốt, tiếng cười sang sảng vang truyền khắp son gian.”

Kế tiếp, lời tuyên bố phát ra khiến cho những kẻ khác phải run sợ.

“Hiện tại Thái tử đã hoẵng thế, thế tử đã trở về, tước vị đương nhiên không thể để trống. Long Đăng nghe chỉ, lần này hai quốc gia nghị hòa, công lao to lớn, phong Hiền Vương, phần thưởng vạn lượng hoàng kim, ấp vạn hộ.”

Long Khiếu Thiên đưa ra thánh chỉ, thanh âm cứng cáp hữu lực, từng từ rõ ràng hạ xuống như thiên lôi.

Thu Khả Ngâm hai tay nắm chặt chiếc khăn nóng, roạt một tiếng, chiếc khăn liền rách ra hai nửa. Thứ lụa là tốt nhất, hoa văn ngàn dặm giang sơn đỏ lúc này đã nứt ra làm đôi.

Nàng thật không ngờ, chỉ hai năm, Long Đăng đã có thể ngóc đầu trở lại, còn huy hoàng hơn lúc trước. Hần hiện giờ chẳng những công trạng hiển hách mà xưa nay còn luôn biết cách làm hoàng đế vui vẻ. Điều quan trọng nhất chính là được thụ phong Hiền vương.

Một chữ “Hiền” kia hàm ý không giống với chữ “Thụ” trong Thụ vương lúc trước phong cho Long Tiêu Đình, chữ Thụ bắt quá chỉ là ý muốn kỳ vọng vào một thiên hạ thái bình an lành lạc cư. Nhưng chữ “Hiền” trong Hiền vương chính là một sự khẳng định công nhận năng lực đối với Long Đăng. Chỉ sợ từ nay về sau ở Thượng Dương thành, rất nhiều chức vụ thực quyền sẽ dừng lại trên người Hiền vương Long Đăng này.

Hoàng gia, thường thường chỉ một chữ cũng có thể nhìn ra thứ bậc.

Nàng không khỏi có chút lo lắng, chuyển mắt nhìn về phía Long Tiêu Đình, vẻ mặt hần vẫn bình tĩnh, biểu tình trừ lạnh lùng cũng vẫn chỉ là lạnh lùng.

Thu Khả Ngâm rốt cục cũng lên tiếng: “Tiêu Đình, chúng ta nên làm sao bây giờ...”

Lúc này thời tiết rất đẹp, gió ấm cùng gió lạnh lồng vào nhau, tay áo mềm mại khẽ động như tay ai đó mềm mại khẽ vuốt.

Long Tiêu Đình im lặng một lát, chỉ thân nhiên hỏi một câu: “Hần một mình trở về sao, có thấy ai đi cùng hần không?”

Thu Khả Ngâm lúc hiểu ra ý tứ trong lời nói của hần, mi tâm nhăn lại, tức giận quay đầu đi, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Không có!”

Đôi mắt hần đen thẫm thẫm không mang chút ánh sáng, tay áo nâng lên, một hơi uống cạn ly rượu. Chợt, trẫm mặc càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Nạp Cát Nhã quận chúa

Lần này hiệp nghị hòa bình giữa hai bên được thông qua, hai quốc gia đều thập phần coi trọng, thiết yến diễn ra liên tục đến tối. Những người tham gia, vương công quý tộc rồi triều thần tướng lĩnh, nữ quyền đi theo ước chừng đến ngàn người, số lượng vô cùng đông đảo.

Ca múa đàn hát chính là sở trường của Tường Long Quốc cho dù nhiều người không hẳn tất cả đều hài lòng nhưng vì thành ý lần này mà trong yến hội cũng chuẩn theo tập tục của Bắc Di Quốc mà an bài nhiều tiết mục hơn.

Buổi chiều, bên cạnh lễ đài cử hành trận đấu đua kỵ mã. Đầu là những tướng lĩnh dũng mãnh tham gia dự thi, thực lực hai bên ngang nhau, không phân biệt được cao thấp. Mục đích chính là một trận đấu hữu hảo, không cần người chết ta sống, hai bên dần dần chuyển từ đua ngựa sang thưởng ngoạn.

Cũng không biết ai làm ra một quả cầu da dê ném lên không trung. Một đạo đường cong cắt ngang bầu trời, một tướng trẻ bên Bắc Di Quốc thúc ngựa phi về phía trước, hướng về phía quả cầu, khi cầu sắp rơi xuống đất, hắn lập tức xoay người hất bóng lên cao, phong thái nam nhi phương bắc anh hùng hào kiệt là không thể nghi ngờ.

Cùng lúc đó, hai bên tham gia đua ngựa nhất thời đều nổi hứng thú phóng ngựa tranh cầu. Tướng lĩnh Tường Long Quốc từ trước đến nay chưa từng chơi loại trò chơi này, chỉ cần nhìn cũng đủ thấy họ đang chơi vô cùng tận hứng.

Quả cầu da dê không ngừng bay tới bay lui trên bầu trời, tiếng vó ngựa cuộn cuộn như sấm, họ đập lên thảm cỏ, khuấy động vô số những cánh hoa phù trắng cả khoảng trời. Cũng không biết là ai, nhìn có thể đoán ra là một viên tướng Tường Long Quốc, vì trò chơi không quá quen thuộc, đột nhiên dùng sức khiến cho quả cầu da nặng trĩu bay đi rất xa, rơi vào rừng đại thụ gần đó, mọi người đều dõi mắt theo nhìn, chỉ thấy cầu kia biến mất hút trong những tán cây rậm rạp.

Bởi vì đoạn này có thác nước, ngựa không thể phi qua phía đối diện, mọi người chỉ đành vọng nhìn mà cảm thán.

Lúc này nơi chân trời rắng đỏ, ở phía đối diện đột nhiên có một con tuấn mã màu đen phi tới, trên yên ngựa ánh vàng là một nữ tử mặc cẩm y đỏ như hoa hồng, giống như một ngọn lửa rực cháy đang phi đến.

Lúc này mặt trời đã ngả bóng, lưu lại trên bầu trời những vệt sáng bảy màu kéo dài đến vô tận.

Nàng từ phía xa thúc ngựa đi tới, thân ảnh như nắng chiều tung bay. Kỹ thuật cưỡi ngựa vững chắc, thân ảnh phiêu dật. Trường tiên trong tay nàng giơ lên, vút một cái, con ngựa hí lên một tiếng rồi phi như vũ bão về phía trước, khi đến dòng thác, nàng kim chặt dây cương, hắc mã lập tức phi thân lên cao.

Thời gian giống như ngừng lại tại thời khắc này, mọi người chỉ biết mở to mắt nhìn theo, không dám hô hấp, sợ nữ tử kia sẽ cả người lẫn ngựa đều rơi vào trong nước.

Thanh sơn bích thủy, hắc mã hồng trang, bọt nước tung bay, gió lạnh gào rít, mọi người không rời mắt nhìn một người một ngựa, chỉ là chưa kịp nhìn thấy rõ ràng thì hắc mã đã dễ dàng băng qua dòng thác. Tay nàng giơ cao, cách đó mười bước lớn, phát lực phi một cung tiễn về cành cây vương vào quả cầu.

Rạp một tiếng, cành cây đổ xuống.

Nữ tử nhanh nhẹn kẹp mã phi thật nhanh về phía trước, mắt thấy quả cầu sắp rơi xuống đất, trong chớp mắt nàng khom lưng xuống chụp tới rồi nhẹ nhàng trở về tư thế ban đầu, y phục đỏ rực tung bay trong gió, đúng là một đóa mầu đơn nở rộ.

Khi nàng xoay người lại cũng là lúc quả cầu da dê trong tay được ném sang bên đối diện.

Lúc đó ánh sáng mờ ảo như bột phấn rắc vào không khí, dung mạo nàng xa xa nhìn không rõ ràng, chỉ thấy cả người toát ra một tư thái còn kiêu diễm hơn cả muôn hoa.

Tầm mắt của Long Đằng từ lúc nàng xuất hiện đã không thể rời đi, hắn gắt gao nắm chặt tay ấn dưới ống tay áo, chỉ là đôi tay ấy đang không ngừng run rẩy. Surong Lan Nhi... Hai năm, hắn biết lần này nàng ra đi tức là bọn họ đã không còn đường lui. Cho dù có bao nhiêu gian nan cũng chỉ có một đường như vậy, cho dù không thể kiên trì vẫn phải tiếp tục gắng gượng...

Long Khiếu Thiên vẫn chưa chú ý đến sự khác thường của Long Đằng, hắn vô cùng hứng thú, thanh âm to rõ nói: “Hắc mã hồng trang, quả nhiên không hổ danh. Đúng là ngựa tốt, kỹ thuật cưỡi ngựa tốt, hảo nữ tử.”

Thái giám bên cạnh cũng không ngừng phụ họa theo: “Hoàng thượng, nữ tử Bắc Di Quốc đều vô cùng hào sảng phóng khoáng, cưỡi ngựa bắn cung, phong thái ngênh ngang không thua kém nam tử hán, giờ được tận mắt chứng kiến quả thực không sai.”

Phong Diên Tuyết chuyển mắt liếc một cái, thần nhiên giới thiệu: “Đây là nữ nhi của thủ lĩnh bộ lạc Cách Nhật Lặc, Cát Nhã quận chúa.”

Hắn nói ra một câu như vậy dù cho nhìn từ xa không thể thấy rõ được dung mạo của vị Cát Nhã công chúa kia. Lúc đó mọi người trên lễ đài vẫn chưa quá chú ý, sau đó tầm mắt liền bị thu hút bởi trận đấu của các vị dũng sĩ phía trước.

Trò chơi này là phong tục thảo nguyên của những bộ lạc ở đây, hằng năm đều diễn ra mấy lần. Ở Bắc Di Quốc, chỉ có người thắng mới được xưng danh

dùng sĩ, mới có thể trở thành tướng soái. Quy tắc rất đơn giản, trên mặt đất sẽ vạch ra một vòng tròn lớn màu trắng, ai có thể khiến đối phương bị đẩy ra khỏi vạch trắng là người thắng.

Bắt quá hôm nay các đại dũng sĩ chỉ lấy việc trợ hứng làm chính, chỉ cho phép đấu trong một thời gian hẹp, nếu không hai bên không biết chừng sẽ có đánh nhau kịch liệt. Người đứng đầu sẽ được hoàng đế Tường Long Quốc cùng Khả Hãn Bắc Di Quốc phong thưởng, có thể nói chính là vầng quang vô thượng.

Các tướng sĩ Tường Long Quốc chưa từng tham gia một trò như thế này nên không khỏi rục rịch.

Trận đấu cứ một hồi tiếp một hồi, một vòng tiếp một vòng, không khí càng lúc càng hưng phấn, người xem cũng vô cùng hồi hộp. Mặc dù trầm ổn như Long Khiếu Thiên cũng không khỏi toát lên vẻ mặt chờ mong.

Trận đấu cuối cùng, nhập cuộc là một tướng quân Tường Long Quốc họ Phương, tên chỉ một chữ Tấn, là tướng lĩnh dưới quyền Thu Đình Lan, người còn lại là một thủ hạ đặc lực bên người Phong Diên Khả Hãn.

Hai người ở trong vòng trắng đều vô cùng dũng mãnh, không phân biệt được thắng bại. Đám người vây xem cũng nhiệt huyết sôi trào, trong lúc gay cấn thì Phương tướng quân đột nhiên ngã xuống, sắc mặt tím tái, miệng sùi bọt mép.

Một vị tướng quân vừa rồi còn khỏe như rồng như hổ, như thế nào lại đột nhiên bất tỉnh? Thật là không thể tưởng tượng.

Lúc này những quân sĩ hai nước vây xem liền xông vào tranh cãi.

“Chúng ta hằng năm đóng quân ở biên cương, thân mình so với hổ báo còn cường tráng hơn, làm sao có thể đột nhiên bất tỉnh?”

Có người cười nhạo: “Có lẽ là nam nhân trời sinh yếu đuối.”

Phải biết Tường Long Quốc cùng Bắc Di Quốc nhiều năm giao chiến, hiện giờ kết thân hữu hảo nhưng tự đáy lòng, đối phương hai bên không ai hoàn toàn thần phục. Một việc, một câu cũng dễ dàng kích động tranh đấu, chỉ là mâu thuẫn phải bị cường chế vì lợi ích chung.

Lúc này các tướng sĩ Tường Long Quốc đều phẫn nộ: “Hừ, man nhân giả dối, sợ dũng sĩ thua trận không chịu nổi mất mặt liền hạ được quân ta.”

“Ai hạ được? Các người đừng có ngậm máu phun người.”

“Không hạ được làm sao sắc mặt lại phiếm tử, miệng sùi bọt mép. Rõ ràng là trúng độc.”

Hai bên khắc khẩu rất hung hăng, mặc dù chủ tướng đã ngăn lại nhưng mâu thuẫn vẫn vô cùng căng thẳng.

Phía trên lễ đài, Long Khiếu Thiên cùng Phong Diên Tuyết trên mặt đều không lộ ra bất cứ biểu cảm nào. Hai bên ký kết hiệp nghị vốn là một việc đại sự đáng chúc mừng, ca múa, kị mã, dũng sĩ thi đấu chẳng qua chỉ là tăng thêm nhã hứng. Nếu chỉ là một việc còn con mà ảnh hưởng đến hòa bình hai bên thì quả thực là không đáng.

Nhưng tình hình hôm nay là đâm lao thì phải theo lao. Hai bên ai nhượng bộ đều sẽ tổn hại đến mặt mũi.

Long Đăng trầm tĩnh, hần vẫy tay gọi thái giám bên cạnh hoàng thượng đến. Thái giám tiến đến cung kính hỏi: “Hiền Vương có gì phân phó?”

Long Đăng liếc hần một cái: “Phương tướng quân bất tỉnh, sao còn chưa đi gọi thái y đến. Trước hết cứu người là quan trọng nhất. Phân phó xuống dưới, nhanh đi chuẩn bị, không cần làm bữa tối trước, trước tiên đến tương trợ.”

“Dạ.” Thái giám nhanh chóng lui đi.

Long Khiếu Thiên nhìn không ra được cảm xúc, bình tĩnh ổn trọng nhìn Long Đăng, mỉm cười, hài lòng gật gật đầu.

Về mặt tán thưởng của hoàng thượng như vậy khiến Thu Khả Ngâm ngồi phía dưới không khỏi thần sắc bất an, vậy mà Long Tiêu Đình ngồi bên cạnh không có một chút biểu tình.

Thái y rất nhanh được gọi tới. Mọi người vừa định di chuyển Phương Tấn tướng quân thì chợt nghe thấy một giọng nữ tử trong trẻo vang lên.

“Đừng động vào hần! Nếu như di chuyển hần, chỉ sợ sẽ không thể chữa được.”

Thanh âm kia réo rắt mà mang theo một tia trầm thấp, trong trầm thấp lại có chút khàn khàn đến mê hoặc. Là lạnh lùng, là thần nhiên, giống như gió đông hiu hắt quét lên mặt hồ đóng băng làm mặt băng dày vỡ ra một đường, nước từ khe nứt chậm rãi lan ra, lan ra đến vô tận.

Mọi người không khỏi nhất loạt quay lại nhìn.

Đó là một nữ tử mặc hồng y gọn gàng làm tôn lên dáng người nhanh nhẹn hoạt bát, đôi chân thon dài cân xứng chiếc quần ẩn dưới đôi dày da lộc dài. Tóc thả đến ngang hông. Trên đầu nàng đội một chiếc mũ lông hồ, ở vành mũ là vô số những tua rua thủy tinh theo ánh sáng lưu động, theo từng bước chân của nàng mà phát ra những tia sáng quang mang như trăng bản lóa mắt.

Điều khiến kẻ khác kinh điển chính là dung mạo của nàng.

Làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, mi dài khê nhếch, ánh mắt sáng lạnh như bảo thạch le lói, lại như hàn tinh, lạnh lùng đến rét run. Đôi môi nhếch lên, trong ánh mắt chỉ có sự thành nhiên cùng tĩnh lặng.

Qủa là một nữ tử có khí chất, lạnh lùng giống như tuyết mà lại cháy bỏng như hồng mai, huyền hoặc ánh mắt người nhìn.

Cách đó không xa, Long Tiêu Đình nghe thấy thanh âm đó, thân mình khê run lên.

Thanh âm này, nếu nói là giống, kỳ thật không hoàn toàn là giống, hơn nữa lại rất lạnh lùng, lạnh đến thấu xương, cũng có chút khàn khàn. Nhưng nếu nói là không giống thì tại sao hắn lại có cảm giác quen thuộc như vậy? Giống như thanh âm vẫn luôn quanh quẩn bên tai hắn hằng đêm, thủy chung không dứt khiến cả đời hắn cũng không thể quên được. Sương Lan Nhi... Nàng đến tốt cùng là đã theo gió bay đi... hay vẫn còn tồn tại ở chân trời nào đó hạn mình...

Khoảng không trước mắt vẫn chỉ là một màu đen bao phủ. Hắn cup mắt xuống, nhẹ hỏi: “Là người nào đang nói?”

Lúc này có người nhận ra vị nữ tử kia, cung kính nói: “Là Nạp Cát Nhã quận chúa.”

Thu Khả Ngâm nhìn nói: “Nga, hình như chính là nữ tử phi ngựa qua thác đó phải không? Là nữ nhi của thủ lĩnh bộ lạc Cách Nhật Lạc, Cát Nhã quận chúa.”

“Thật không...” Thanh âm của hắn không dấu được một cổ thất vọng. Nạp Nhã Cát quận chúa, kỳ mã phi qua dòng thác... Không có khả năng là nàng... Khóe môi hạ xuống, hắn nhẹ lắc đầu, hắn đến tốt cùng còn chờ mong điều gì... hắn đã phái bao người đi truy tìm tin tức, vô số lần, tất cả đều giống nhau, nàng sớm đã hương tiêu ngọc vẫn nơi đại mạc mờ mịt đó, không bao giờ... có thể trở lại được nữa, nhưng hắn đến tốt cùng còn chờ mong điều gì... Chờ mong điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Nguyện vì ngài cống hiến sức lực

Sương Lan Nhi bước lên vài bước.

Phượng tướng quân đang nằm trên mặt đất, mắt nhắm chặt, môi tím tái, khóe miệng sùi bọt mép, nhìn thật đúng như là trúng độc.

Các tướng sĩ nhìn nữ nhi của tộc trưởng tộc Cách Nhật Lạc tiến đến không phải là thái y của bọn họ, trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Ai cũng lên nghị luận, chẳng lẽ Nạp Cát Nhã quận chúa còn biết y thuật? Bất quá, mới vừa rồi quận chúa còn cười ngựa tư thế hiên ngang oai hùng bay vút qua thác nước kia, nhìn nàng không giống như đang đùa cợt.

Sương Lan Nhi cũng không để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, một đầu gối nàng quỳ xuống, một tay vươn đến bắt mạch kỹ lưỡng. Thời gian chậm rãi trôi qua, mi tâm nhíu chặt của nàng dần dần giãn ra, bên môi nở một ý cười thần nhiên. Thì ra là thế!

Lúc này thái y của Tường Long quốc mới chạy tới. Sương Lan Nhi đứng dậy, hơi hơi đứng tránh ra, làm một tư thế “mời”, “Vị thái y này, mời ngài bắt mạch, chỉ là đừng làm động đến hắn.”

Thái y vượt cạm, tình thế cấp bách quan trọng hơn, lập tức tiến lên bắt mạch. Một lát sau, tương phản với Sương Lan Nhi, vẻ mặt thái y vô cùng ngưng trọng, hắn đứng dậy nhìn nàng, do dự nói: “Nạp Cát Nhã quận chúa, vì thần thấy Phượng tướng quân đúng là trúng độc, mạch tượng đập vô cùng suy yếu, khí điển đã nghiền tắc, chỉ sợ là vô phương cứu chữa. Không biết... không biết Nạp Cát Nhã quận chúa có cao kiến gì hay không?”

Qủa nhiên là trúng độc!

Lời này vừa nói ra làm các tướng sĩ Tường Long Quốc nháy mắt liên phần nộ, bọn họ ngơ ngác đẩy ta kéo, tranh nhau muốn tiến lên cùng Bắc Di Quốc lý luận đúng sai, nếu không phải chủ tướng hai bên ra tay ngăn cản thì chỉ sợ đã có một cuộc ẩu đả.

Sương Lan Nhi nhẹ nhàng phát tay, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Ta có thể chữa cho hắn. Phượng tướng quân không phải là bị hạ độc.”

Có người bất mãn: “Ngươi là người Bắc Di Quốc, đương nhiên là phải nói đỡ cho nước mình. Rõ ràng chính là trúng độc, thái y của chúng ta đã chuẩn đoán bệnh, vậy mà còn mở to mắt nói mò, chúng ta không tin ngươi, nhất định là các người muốn hại tướng quân của chúng ta, dọn sạch một cái chướng ngại cho ngày sau các người muốn xâm chiếm biên giới của chúng ta.”

Có người phụ họa: “Đứng đứng, chúng ta dựa vào gì mà phải tin người. Cái gì mà hòa đàm, ta xem các người chính là lừa gạt mà thôi.”

Các tướng sĩ Bắc Di Quốc cũng phần nộ nói: “Bản lĩnh cũng chỉ vậy thôi sao, dám vũ nhục Nạp Nhã Cát quận chúa của chúng ta, các huynh đệ, chúng ta lên! Người Tường Long Quốc lật lọng, nam nhân gián trá, chúng ta đừng tin những lời chúng nói.”

Mắt thấy mẫu thuẫn đã hết sức căng thẳng.

Lúc này Sương Lan Nhi trong bộ y phục đồ rực dưới ánh chiều tà lại càng thêm lóa mắt, nàng nhẹ hỏi: “Ai là phó tướng tùy thân của Phương tướng quân?”

Một người bước ra khỏi hàng, đồng dạng nói: “Là mặt tướng.”

Sương Lan Nhi hỏi: “Tướng quân của các người có phải từng bị thương ở vai phải, cứ tới thu đông gặp phong thấp là đau?”

Phó tướng kinh ngạc, vội vàng trả lời: “Bẩm, lời quận chúa nói một chút cũng không sai.”

“Vây ngày thường tới thu đông, có phải hẳn thường dùng một loại thảo dược tên là dị điệp thanh lan? Dược liệu này rất ít người biết đến nhưng đối với đau đớn của vết thương sau phong thấp lại có kỳ hiệu rất lớn.”

Phó tướng kia kinh ngạc há to miệng, một câu cũng không nói được, nửa ngày sau mới phục hồi tinh thần: “Đúng vậy. Tướng quân mỗi khi đến thu đông đều sẽ dùng dị điệp thanh lan, hiệu quả vô cùng kinh ngạc, từ khi tướng quân hỏi được phương thuốc này, mỗi khi thu đông đến, ngày ngày đều dùng, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều.”

Sương Lan Nhi lạnh nhạt nói: “Tướng quân của các người chỉ biết thứ nhất mà không biết thứ hai. Dị điệp thanh lan tuy có công hiệu trị đau phong thấp nhưng nó không thể một mình kết hợp dùng với thịt hươu. Ta đoán không nhầm hôm nay ngọc thiện có dâng lên không ít thịt hươu.”

Lúc này một tướng sĩ Tường Long Quốc mới nhớ lại, gật gật đầu nói: “Đúng, đích thật là có món thịt hươu. Ta nhớ rõ là món cuối cùng lần thứ hai được đưa lên. Lẽ nào...”

Thái y Tường Long Quốc lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ: “Quận chúa đúng là có nhãn lực tốt, dị điệp phong lan cùng thịt hươu kết hợp đúng là tạo ra một loại ki độc hiếm thấy, lúc ban đầu sẽ không có phản ứng, ước chừng hai ba canh giờ sau mới phát độc. Độc này làm tâm mạch suy yếu, mỗi phiếm tử, miệng sùi bọt mép, nếu như di chuyển sẽ làm tổn thương tâm mạch, cuối cùng không còn cách chữa trị. Quận chúa y thuật siêu quần, vi thần tự nhận không bằng... , độc này vi thần vô lực, thỉnh công chúa tương trợ.”

“Được, vậy xin nhờ thái y làm cho ta một phương thuốc thanh nhiệt giải độc bình thường, ta sẽ dùng kim châm phong tỏa kinh mạch. Bất quá, còn thiếu một loại thuốc dẫn, không biết ở đây có ai có thể cho ta mượn một bộ cung tiễn?”

Phó tướng của Phương tướng quân lập tức nói: “Thỉnh quận chúa chờ một lát, trong yến hội không được mang binh khí, mặt tướng sẽ ngay lập tức mang cung tiễn đến cho quận chúa.”

“Được, phải nhanh, không thể chậm trễ.” Nói xong nàng quay đi, những viên thủy tinh trên chiếc mũ hồ lông rủ xuống chạm vào trán mang lại chút cảm giác mát lạnh, cũng đồng thời che khuất dung nhan lạnh lùng điểm lệ cùng nụ cười khoái ý bên môi.

Chờ đến lúc cung tên được đưa tới, ai cũng không chú ý Thụy vương Long Tiêu Đình đã đứng dậy, một đường mò đi về hướng này.

Thu Khả Ngâm muốn giúp hấn nhưng hấn không cho nàng đụng vào người, chỉ yêu cầu một người đi theo. Mọi người nhìn thấy Thụy vương đi đến, ai cũng biết hấn bị mù cho nên nhanh chóng tránh ra hai bên mở đường cho hấn đi.

Long Tiêu Đình nghiêng ngả lão đảo, hấn toàn bộ dựa vào cảm giác cùng thanh âm kia mà đi tới. Cuối cùng thanh âm lạnh lùng mà trong trẻo ấy cách hấn ngày càng gần, càng gần. Đột nhiên hấn nâng tay chộp tới, nắm vào đúng cánh tay của Sương Lan Nhi, không để cho nàng phản kháng, theo cánh tay trượt xuống dưới cảm lấy cổ tay nàng. Hấn cảm nhận được chính thanh âm run rẩy của mình: “Lan nhi, ngươi là Lan nhi sao...”

Sương Lan Nhi chăm chú nhìn vào cổ tay bị hấn nắm chặt, không nhìn vào đôi mắt hấn, mà chỉ thản nhiên nói: “Vị này là ai? Nam tử Tường Long Quốc có lẽ có nghĩa, như thế nào lại giống một đấng đồ tử?” Dứt lời, nàng dùng sức vùng tay, đẩy Long Tiêu Đình ra xa.

Lập tức có người tiến tới giảng hòa: “Nạp Cát Nhã quận chúa, vị này là Thụy vương điện hạ Long Tiêu Đình của Tường Long Quốc.”

Nàng quay mặt đi chỗ khác. “Xem ra Thụy vương điện hạ của các người nhận sai người rồi. Thực xin lỗi, nghe nói Thụy vương của quý quốc bị mù, vừa rồi là bản quận chúa thất kính.”

Thật sự là nhận sai người sao?

Tuần nhan của Long Tiêu Đình không giấu được vẻ thất vọng, tay này đúng là không giống với tay nàng, tay nàng hấn từng nhớ rất rõ ràng, nhẵn nhụi mềm mại, nắm trong bàn tay hấn như những sợi bông tựa như phù phiếm không thực. Nhưng hôm nay, đây đúng là một đôi bàn tay đã nắm cung, giương tiễn, mỗi một khớp xương đều lộ ra độ cứng khỏe khoắn, lòng bàn tay cũng có những nốt chai sạn.

Mới vừa rồi hấn nghe thấy Nạp Cát Nhã quận chúa chẩn bệnh cho Phương tướng quân, một khắc kia về mặt hấn cứng lại, khắp người ngay cả sợi lông tơ cũng dựng đứng.

Hắn nhớ ngày từng đưa nàng tới biên cương. Nàng nhân tận đến vô sự, sau đó liền tự mình chẩn bệnh cho các binh sĩ trong trại.

Hắn còn nhớ rất rõ ràng, một ngày nọ trời xanh, ngàn dặm không mây, trong quân hắn có một lão tướng quân chạy đến tìm Sương Lan Nhi kể khổ, nói xương đùi bị thương, cứ mỗi khi đến mùa đông, ban đêm đau không chịu nổi.

Ngay lúc đó, nàng miệng không thể nói, lập tức rút giấy ra lưu lại một dòng chữ xinh đẹp.

“Có một loại kỳ dược tên là dị điệp thanh lan. Đun thành thuốc uống, có khả năng trị được phong thấp.”

Lão tướng quân thập phần cảm kích. Bên môi nàng liền nở một nụ cười như hoa lan nở rộ, đẹp đến mê người, ký ức của hắn giống như vẫn còn mới, khi đó nàng rất hiếm khi viết, nhưng trên giấy lại viết thêm một hàng chữ.

“Nhớ không được dùng cùng thịt hươu.”

Lúc ấy hắn vô cùng tò mò, từng hỏi qua nàng: “Lan nhi, y thuật của nàng sao lại tốt như vậy?”

Nàng liền viết lên giấy nói: “So với những những y nhân khác, ta chỉ là yêu thích đọc kỳ thư mà thôi, không đáng nhắc đến.”

Dị điệp thanh lan, thịt hươu, không thể cùng kết hợp.

Trí nhớ tốt đẹp năm đó như hồng thủy cần quét mạnh liệt, hắn cơ hồ không chịu nổi những đợt sóng triều đánh tới mà trở nên nghiêng ngã. Hắn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng đáy lòng mình đang cuộn cuộn dâng trào, thanh âm vỡ vụn như bị từng tảng băng xô vào.

Khéo như vậy, làm sao lại khéo như vậy?

Lúc này phó tướng mang cung tiễn đến, khi hắn đưa cho Sương Lan Nhi, trên mặt đã đầy phần tôn kính: “Nạp Cát Nhã quận chúa, thỉnh.”

Sương Lan Nhi tiếp nhận, trên mặt nàng không một chút biểu tình, nàng giương cung lên, đôi mắt lạnh nhìn lên bầu trời.

Lúc này, sắc trời âm đạm, cuối cùng tia sáng duy nhất nơi cuối chân trời cũng biến mất. Xung quanh bốn phía đã thấp đèn lồng sáng rực, hào quang chiếu rõ như ban ngày, mà trời đất lại càng bị tôn lên sự thất sắc của nó.

Nàng chăm chú nhìn một lát, cuối cùng trong đêm đen nồng đậm, nàng thả tay bắn cung lên trời.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng vút như phá rách trời xanh, ánh sắc lóe lên dị thường rồi nhanh chóng mất hút.

Đột nhiên ngay lúc đó có một vật gì đó đen đen rơi xuống bộp một tiếng, khói bụi nổi lên.

Một tướng sĩ Tường Long Quốc vội vàng tiến tới nhặt lên, nhất thời trong không khí tràn ngập mùi máu tanh. Mọi người tập trung nhìn thì mới thấy rõ một con chim cắt bắc cực thủ lĩnh. Con chim kia vẫn chưa chết, cánh vẫn không ngừng vỗ đập.

(Chim cắt bắc cực là loài lớn nhất trong Chi Cắt. Loài cắt này sinh sản ở trên bờ biển Bắc Cực và các đảo ở Bắc Mỹ, châu Âu, và châu Á. Nó chủ yếu loài không di trú nhưng một số con lại di chuyển đến các khu vực khác sau mùa sinh sản, hoặc trong mùa đông. Bộ lông của nó thay đổi theo vị trí, với màu sắc từ trắng toàn thân cho đến màu nâu sẫm. Nguồn: wiki)

Những người vây xem không khỏi trầm trồ khen ngợi. Loài chim này cũng không quá lớn nhưng dị thường hung mãnh, vốn là loài không thể bắn trúng chứ đừng nói là bắn trong đêm tối. Trong lúc nhất thời mọi người đều không ngừng nghị luận. “Hảo tiền pháp!”

Về mặt Long Tiêu Đình vốn trầm mặc, sau khi nghe mọi người nghị luận, trên mặt càng rơi vào âm đạm như tro tàn. Nếu thật sự là nàng như thế nào lại có thể có tài bắn cung tuyệt hảo như vậy, nàng vốn là người có bao nhiêu mềm yếu... Tuy rằng nàng vốn rất kiên cường, chung quy vẫn là tay trái gà không chặt, làm sao lại có thể biết cưỡi ngựa bắn cung trên thảo nguyên, phong thái nữ tử còn đâu? Hắn đến tột cùng làm sao vậy... hôm nay... cứ một lần lại một lần đem một người hoàn toàn không thể là nàng mà quy là nàng, hắn đến tột cùng là làm sao vậy... Nàng sớm đã chết rồi, là chính hắn tự tay giết chết nàng, hắn vì sao còn không hết hi vọng... có ai có thể đến nói cho hắn đến tột cùng hắn đang vì cái gì...

Thu Khả Ngâm giống như hiểu trong lòng hắn nghĩ, nàng đánh giá Nạp Cát Nhã quận chúa thêm lần nữa, nhìn vóc người đứng là không sai biệt lắm, bóng dáng cũng thập phần tương tự, thanh âm cũng có phần giống nhau, chỉ là màu da kia không thể trắng nõn như ngọc giống Sương Lan Nhi, là một loại màu mạch trầm do phơi nắng nhiều năm. Hai má lại càng nhợt gầy, mi mắt dương dương, đuôi mắt có chút hất lên. Khí chất ấy cùng Sương Lan Nhi thì hoàn toàn bất đồng, lạnh lùng mà xinh đẹp, trên người vị Nạp Cát Nhã quận chúa này có một loại vẻ đẹp thập phần hoàn mỹ.

Bỗng nhiên, Nạp Cát Nhã quận chúa hướng về phía nàng nhìn lướt qua, bên môi xẹt qua một nụ cười lạnh làm trái tim Thu Khả Ngâm đột nhiên nhảy dựng lên, nụ cười như vậy, tuy nói không có cảm giác gì nhưng lại khiến cho nàng cảm nhận như có một con rắn nhỏ trườn sau lưng, một cảm giác rùng rợn sơn gai ốc.

Tầm mắt Sương Lan Nhi dừng lại chỗ Long Tiêu Đình cùng Thu Khả Ngâm không quá lâu, nàng tiếp nhận lấy bát thuốc thái y đưa tới, phân phó nói: “Thuốc dẫn chính là hai mắt của chim cắt bắc cực, người cho Phương tướng quân ăn đồng thời hai thứ này. Chỉ một lát sau hắn sẽ tỉnh lại.”

Thái ý gật gù, nhất nhất nghe theo.

Lúc này chúng tướng sĩ mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, nhạc tấu nổi lên, tiệc tối bắt đầu. Trước tiên Hiền Vương phía Tường Long Quốc đã cho người sắp xếp từ trước, mười mấy vũ nữ bước vào, áo trắng như tiên, tiến đến trợ hứng.

Một lát sau thái y đi tới trước mặt hoàng đế Long Khiếu Thiên và Phong Diên Khả Hãn bẩm báo: “Hoàng thượng, Khả Hãn bệ hạ, Phương tướng quân đã tỉnh lại, không còn nhiều trở ngại.”

Long Khiếu Thiên không khỏi khen ngợi: “Phong Diên Khả Hãn, xem ra nữ nhi của thủ lĩnh bộ lạc Cách Nhật Lạc quả không thể xem thường, cái gì mà dũng sĩ đều bị nàng một nữ tử đoạt hết nổi bật rồi.”

Phong Diên Tuyệt mỉm cười nói: “Ý tứ hoàng thượng là...”

Long Khiếu Thiên cười to: “Gặp nguy không loạn, có thể biến chiến tranh thành tơ lụa. Không bằng đem danh hiệu dũng sĩ này phong thưởng cho Nạp Cát Nhã quận chúa, ta nghĩ các tướng sĩ hai bên đều sẽ tâm phục khẩu phục.”

Phong Diên Tuyệt gật gù.

Một lát sau, Sương Lan Nhi được gọi đến dưới lễ đài phong thưởng.

Đôi mắt phượng của Long Đằng chặt chẽ khóa trụ nàng, con ngươi đen láy cơ hồ muốn nhìn thấy rõ đáy lòng nàng. Hắn nhớ hẳn bắt quá an bài nàng đi ra, tìm một cơ hội nói chuyện, tìm một lý do để Phong Diên Tuyệt mở miệng đề cho nàng đi theo Tường Long Quốc học hỏi kiến thức. Về mặt những chuyện khác sau sẽ bàn bạc tiếp. Mà giờ phút này tiết mục bản chất chìm cất bắc cực cứu sống Phương tướng quân đúng là làm hắn không thể nào phân biệt nổi nàng đến tột cùng là gặp thời ứng biến hay là sớm đã có trù tính. Đúng là khiến hắn rơi vào trạng thái mơ hồ.

Tiếp nhận xong danh hiệu dũng sĩ cùng phần thưởng của hoàng đế và Phong Diên Khả Hãn, nàng dập đầu bái tạ, lúc đứng dậy, nàng khéo cười nói: “Hoàng đế bệ hạ tôn quý, nghe nói quý quốc có Thụy vương điện hạ dũng mãnh thiện chiến nhưng bất hạnh mù hai mắt, kẻ bắt tài này lại vừa vận biết được chút bằng môn tà đạo y thuật.” Dừng một chút, nàng quay đầu nhìn về phía Long Tiêu Đình đang im lặng ngồi, từng từ từng từ nói: “Thụy vương điện hạ, nguyện vì ngài cống hiến hết mình.”

Một khắc kia, mười ngón tay nắm chặt ống tay áo của Long Đằng cứng lại giống như thạch đá, không thể nhúc nhích. Một khắc kia, trước mắt hắn giống như nhìn thấy một con chim ưng trưởng thành đang vỗ cánh bay về phía trời xanh, chỉ trong tức khắc liền không nhìn thấy bóng dáng... Nàng của hiện tại, hẳn giờ đây đã không cách nào nắm trong tay...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Tựa như người xưa ngay trước mắt

Tháng mười một ngày hai, Nạp Nhã Cát quận chúa cùng hoàng tộc Tường Long Quốc trở về Thượng Dương thành, tá túc tại dịch quán, tiếp đón như sứ thần.

Tháng mười một ngày ba, một chiếc kiệu màu đỏ thẫm giặt theo chiếc màn màu xanh thêu hoa, xa xỉ đến cực điểm đang đứng ở cửa dịch quán. Dưới ánh nắng mặt trời, tú liềm tự nhiên mà sáng bóng lên, phảng phất chút ráng chiều mây tia bảy sắc cầu vồng. Tất cả có tám người khênh kiệu đang đứng chỉnh tề.

Người qua đường đều phỏng đoán, nhìn xa hoa phô trương vốn đã vượt qua những nghi thức của một công chúa, cũng không biết là tới đón vị khách quý nào.

Chẳng mấy chốc Sương Lan Nhi với y phục Bắc Di Quốc từ trong dịch quán đi ra. Ráng chiều như kim, nàng vén màn lên hé ra khuôn mặt lạnh lùng mà xinh đẹp, nói: “Đi Thụy vương phủ.”

Xe ngựa chậm rãi di chuyển vào dòng người đông đúc nơi phố xá, tiếng ngựa lộc cộc dưới mặt đất tạo nên tiếng nhạc nhẹ nhàng khoan khoái.

Không bao lâu xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại.

Bên trong Thụy vương phủ sớm đã có cung nữ cùng thị vệ đứng trước cửa nghênh đón, bọn họ vừa định tiến lên đỡ thì Sương Lan Nhi phong tư trầm tuyệt đã nhẹ nhàng từ trên cao nhảy xuống.

Lạc công công cùng Thu Khả Ngâm cũng đã đứng chờ sẵn trước đó, lấy nghi thức tôn trọng sứ thần Bắc Di Quốc mà tiếp đón. Nhìn thấy Sương Lan Nhi xuống ngựa, Thu Khả Ngâm giống như một con bướm giương cánh bay đến, chặt chẽ kéo lấy ống tay áo của Sương Lan Nhi, tươi cười vui vẻ nói:

“Nạp Cát Nhã quận chúa đại giá quang lâm, thật là vinh hạnh. Ta thế nào cũng không nghĩ đến quận chúa thể nhưng lại nguyện chữa trị mắt cho Vương gia, Vương gia chẳng hai năm nay, ta đã mời không biết bao nhiêu ngự y... nhưng...” Lời còn chưa dứt hai hàng nước mắt đã cuộn cuộn chảy xuống.

Sương Lan Nhi trên đầu đội một chiếc mũ lông hồ mao, vô số những tua rua óng ánh che khuất dung mạo của nàng. Tiệc tối ngày ấy vì ngồi cách có chút xa nên không thể cẩn thận đánh giá Thu Khả Ngâm, nhìn thoáng qua chỉ thấy nàng một thân nguyệt sắc, váy dài màu xanh dài thướt tha, ở giữa thêu một chùm hoa quyền xinh đẹp, dưới ánh nắng mặt trời còn phát sáng lung linh, cả người nàng tỏa ra nét đẹp diễm đảm.

Hai năm qua đi, Thu Khả Ngâm mặc dù không còn thần sắc có bệnh, hai gò má cũng hồng nhuận hơn, đáng tiếc chính là ánh mắt nàng chung quy không giấu được thất vọng, cũng hai năm này vì đôi mắt của Long Tiêu Đình mà nàng đã hao hết tâm tư, khuôn mặt nàng nhợt nhạt, khóe mắt đã có vầng đen nhẹ.

Động chạm của nàng khiến Sương Lan Nhi trong lòng dâng lên một cỗ phiền chán dù trên mặt nàng không có gì bất thường, chỉ thần nhiên nói: “Thụy vương đừng đành mệnh thiên chiến, hiện tại lại có bệnh không tiện nói ra, nếu có thể thay Thụy vương công hiến sức lực cũng chính là thành ý một lòng hòa bình của Bắc Di Quốc ta. Bộ lạc Cách Nhật Lạc ta sinh tử đều đi theo Phong Diễn Khả Hãn, thay Khả Hãn chia sẻ cũng là điều đương nhiên. Thụy vương phi không cần khách khí.”

Lạc công công tiến đến phụ họa nói: “Từ sớm đã được nghe danh quận chúa được phong danh hiệu dũng sĩ, gặp mặt rồi mới thấy tự hổ thẹn với mình. Thân là nữ tử mà gánh vác chuyện quốc gia, thật khiến cho người ta khâm phục.”

Thu Khả Ngâm thanh âm như tiếng chim oanh thánh thót, uyển chuyển nói: “Trong phủ đã chuẩn bị tốt, mời quận chúa.”

Sương Lan Nhi gật đầu không nói, ánh mắt nhất nhất lưu ý những hành động xung quanh mình. Rồi khỏi Thụy vương phủ hơn hai năm, nhớ rõ ngày nàng rời đi mới là đầu thu, hiện giờ đã là đầu mùa đông năm thứ ba.

Pủ đệ vẫn nguy nga như trước, ba chữ “Thụy vương phủ” bên ngoài vẫn hết sức chói mắt. Con đường nhỏ đá cuội thông tới lãnh hồ trong trí nhớ vẫn giống như cũ. Tất cả mọi thứ so với trong trí nhớ không có chút khác biệt. Nàng chậm rãi đi trong Thụy vương phủ, con đường từng quen thuộc mà nàng phải làm bộ như chưa từng đi qua, những cảnh quan ngày ngày tịch mịch ngắm nhìn mà nàng phải làm bộ như lần đầu tiên được nhìn thấy, màu trung ánh lên đầy vẻ kinh ngạc, khen: “Không nghĩ đến vương phủ lại rộng rãi đến như vậy, còn tinh xảo hơn cả trong tranh vẽ, thật đúng là mỗi nơi một vẻ.”

Thu Khả Ngâm mỉm cười, nàng đi theo phía sau Sương Lan Nhi, màu trung ánh lên những tia dị sắc ngày một rõ ràng, kỳ thật tối hôm đó Nạp Cát Nhã quận chúa đột nhiên đề nghị muốn chữa trị mắt cho Long Tiêu Đình, trong đầu nàng liền hiện lên rất nhiều nghi hoặc. Nạp Cát Nhã quận chúa bất quá mới là lần đầu tiên gặp Long Tiêu Đình, tại sao lại nguyện ý ra tay giúp đỡ. Nhưng vị quận chúa này lại có y thuật rất tốt, ngay lúc đó có thể cứu sống Phurong tướng quân, nàng không nên được khúc mắc trong lòng, dù sao trước đây Sương Lan Nhi cũng là một y nữ kiệt xuất, thế gian sao lại có việc trùng hợp như vậy? Huống chi nhìn Nạp Cát Nhã quận chúa từ phía sau như thế này, tầm lưng kia cùng với Sương Lan Nhi quả nhiên không có sai biệt, bất quá là tư thế oai hùng kiên cường hơn mà thôi.

Nghĩ như vậy, Thu Khả Ngâm phân phó Lạc công công: “A, đúng rồi. Bẩm vương phi đột nhiên nhớ tới một việc. Nếu như Nạp Cát Nhã quận chúa yêu thích cảnh sắc nơi này như vậy thì không bằng ở lại Túy viên. Trong viện có hồ, lúc này hoa mai lại nở rộ, ta nghĩ quận chúa chắc chắn sẽ thích.”

Túy viên? Lạc công công vừa nghe đến liền sững sờ, đang định nói gì đó thì gặp phải ánh mắt sắc bén của Thu Khả Ngâm. Hắn chỉ đành gật đầu nói: “Đúng đúng đúng, trong Túy viên bình thường hằng ngày đều có cung nữ đến quét dọn, quang cảnh sạch sẽ. Nạp Cát Nhã Quận chúa bên này, mời.”

Sương Lan Nhi lạnh nhạt cười, thần thái ôn nhu thạch bàn. Nàng nếu thật sự muốn che dấu hoàn toàn các nàng thì chỉ cần dịch dung kỹ lưỡng một chút nhưng nàng cũng chỉ phôi da thịt trong ánh nắng chói chang để nhuộm thành màu đồng, trên mặt cũng chỉ dùng chút thủ thuật nhỏ bằng cách dùng kim châm điểm trụ một vài huyết. Nàng chính là muốn làm cho giống mà lại không giống, làm cho Thu Khả Ngâm ngày ngày phải sống trong hoảng sợ đề phòng cùng phỏng đoán, ngủ mà không được an ổn.

Thu Khả Ngâm muốn thử nàng, chỉ sợ là không dễ như vậy.

Nắng ấm, gió chan hòa, vương phủ khá rộng lớn, các nàng đi một lúc mới tới một biệt viện, Lạc công công cúi đầu nói: “Quận chúa, tới Túy viên rồi.”

Túy viên, sở dĩ tên là Túy viên, nàng nhớ rõ hắn đã từng nói qua là bởi vì ở nơi này có nhiều cây đại thụ che rợp bóng trời, khi ánh mặt trời xuyên qua những kẽ lá, tường trắng ngói đỏ đắm chìm trong một quang ảnh mờ ảo mộng lung, đẹp đến say lòng người.

Lúc này ánh mặt trời mùa đông thưa thớt xuyên qua những khe hở rơi xuống, lại có hương mai thoang thoảng, cả Túy viên như ẩn mình trong một bầu không khí thơm mát hiền hòa.

Sương Lan Nhi không tự chủ mà dừng chân, nơi này, tất cả mọi thứ đều như cũ, dễ dàng có thể nhận ra ngày ngày đều có người tới dọn dẹp quét tước. Những hàng trúc xanh rì, màn cửa sổ bằng lụa mỏng màu khói vẫn vậy, bên trong chính là nơi mà nàng đã từng sống.

Bỗng nhiên sâu trong mắt nàng hiện lên một tia tưởng niệm, nàng giống như đang nhìn thấy bản thân mình trước kia với sắc mặt trắng nhợt, đó chính là nàng của quá khứ, ngày ngày đứng trong Túy viên, mặc cho ánh sáng mặt trời hắt lên khuôn mặt tràn ngập ưu thương. Nàng của quá khứ, cuộc sống chỉ như một chiếc giếng cạn ngàn năm không đổi.

Thu Khả Ngâm quan sát thật kỹ biểu tình của Sương Lan Nhi, thật lâu sau mới hỏi: “Như thế nào, quận chúa có thấy thích nơi này không? Chúng ta cùng đi vào nhìn một chút.”

Cửa gỗ nặng nề được đẩy ra, âm thanh không kéo kẹt bởi quá lâu không động vào như trong tưởng tượng. Trong phòng phủ kín màn che, bóng tối bao

trùm không nhìn rõ, khoảng khắc cửa mở ra nhưng lại giống như mở ra một đoạn thời gian đã từ xưa cũ.

Thế nhưng vẫn là quang cảnh vào thời điểm lúc nàng rời đi, một chút cũng không thay đổi.

Bàn ghế rồi các vật dụng bài trí, tấm màn thêu nàng yêu thích nhất, ngay cả một chút bụi cũng không có. Trên giường, đệm chăn được gấp ngay ngắn chỉnh tề, thậm chí còn có cả bộ xiêm y thủy lam tinh khiết, màu xanh còn trong trẻo hơn sắc trời, áo choàng giao sa bảy màu kéo dài trên mặt đất giống như một đám mây hồng thùy lạc. Nàng làm sao quên, nàng từng mặc bộ y phục này cùng hắn đi xem kịch đèn chiếu...

Hình như có một cỗ hương khí quanh quẩn, nàng quay đầu nhìn lại, là hương lan, lá dài mà sắc bén như bảo kiếm, những bông hoa trắng xanh thuần khiết, màu xanh ngọc ôn nhuận, lẳng lẳng tỏa hương thơm thanh nhã.

Nàng nhớ rõ hắn từng nói hoa này tên là... xuân kiếm điệp điệp. Loài hoa này rất khó trồng, không thể tưởng tượng được đã qua hơn hai năm vậy mà vẫn có thể sống tốt như vậy.

Nàng đột nhiên nhớ tới đêm đó trăng sáng như cầu, thanh thuần như nước, mấy ngày liền đều có sao sáng đầy trời giống như khảm vào bức tranh đêm khuya những hạt pha lê trong suốt, nàng ngồi ngay tại chiếc bàn này tự tay may đa ảnh nhân vật cho hắn.

Một đôi tay từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy nàng, ánh trăng xuyên qua khe cửa dừng lại trên sườn nhan ấy.

Trong ánh mắt hắn phản chiếu những ánh nến long lanh, mộng ảo như vô như thực. Nàng nhớ rõ thanh âm hắn rất nhỏ tưởng chừng như không thể nghe thấy: “Ngày sau thế của ta, chỉ có nàng.”

Đều đã qua hết rồi...

Sương Lan Nhi biết lúc này Thu Khả Ngâm rất muốn nhìn thấy phản ứng của nàng, một ý cười lạnh mòng lút qua khóe miệng, nàng tiến lên vài bước, vươn tay nhẹ chạm vào bộ xiêm y bằng gấm, nàng than một tiếng: “Haiz, người Bắc Di Quốc chúng ta xưa nay yên vị trên lưng ngựa, lấy thiên làm manh, lấy địa làm chiếu, chưa từng ngủ trên một chiếc giường mềm mại như vậy. Chấn nhẹ thế này sao có thể so với da hổ lông cừu. Đêm qua ta ngủ ở dịch quán một đêm mà xương sống thắt lưng đau muốn rời ra, thật sự là dùng không quen.”

Nàng thử ngồi lên giường, chiếc đệm mềm mại theo động tác của nàng mà lún xuống, nàng lắc đầu thở dài: “Không được, giường này ta ngủ không quen. Quên đi, vẫn là như vậy, ta mỗi buổi tối sẽ đến Vương phủ xem bệnh cho Vương gia sau đó lại quay về dịch quán, giường ở đó ít nhất cũng cứng hơn ở đây một chút. Hơn nữa ta còn mang cả thảm da báo, dùng như vậy quen hơn.”

Lạc công công ngăn người, nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào.

Sau đó Thu Khả Ngâm cười nói: “Thật thứ lỗi, đều là tại ta không tìm hiểu tập tục cuộc sống của quận chúa. Nếu như quận chúa muốn ở lại dịch quán vậy thì vương phủ sẽ chuẩn bị xe ngựa cùng thị vệ cho quận chúa, cả một thị nữ hầu hạ cho cô? Ý quận chúa thế nào?”

Sương Lan Nhi cười đáp lại. Thị nữ hầu hạ? Xe ngựa cùng thị vệ? Nói là hầu hạ nàng còn không bằng nói thẳng ra là đến giám thị nàng đi. Thu Khả Ngâm này muốn nàng chữa khỏi mắt cho Long Tiêu Đình lại làm ra vẻ muốn đề phòng nàng. Bất quá với nàng cũng không có quan hệ. Nàng không còn là Sương Lan Nhi của trước đây nữa. Nàng của hiện tại, có tiền, và quan trọng hơn cả là có thế, thân là quận chúa, mặc dù là Thu Khả Ngâm nhìn thấy nàng cũng phải kính ba phần.

“Được, đa tạ hảo ý của Thụy vương phi. Bất quá hôm nay toàn nói những chuyện không đâu, không biết Thụy vương gia đến khi nào mới hồi phủ?”

Thu Khả Ngâm cười nói: “Tại sao lại là những chuyện không đâu, ngọc thiện đã chuẩn bị xong cả rồi. Quận chúa mời, chúng ta đến tiền sảnh dùng bữa. Biết được quận chúa đến, ta đã chuẩn bị một vài món đồ nhắm rượu, hy vọng quận chúa sẽ thích.”

Nói đến đây bỗng nhiên có một thanh âm thanh thúy như chim hoàng oanh hót. Thanh âm kia uyển chuyển, nghe như thế nào lại thấy quen tai.

“Cô cô, người chuẩn bị đồ ăn gì chiêu đãi khách nhân vậy? Ta đến đây rồi, người đừng đuổi ta đi nga.”

Sương Lan Nhi cơ hồ lúc đó giật mình tim đập loạn nhịp. Theo tiếng nói quay đầu nhìn lại, nàng không che dấu được sự kinh ngạc trên mặt mình.

Mi mực bay lượn, tư thế oai hùng bùng bùng. Bề ngoài thì mi trang điểm, một chấm đỏ điểm giữa mi tâm như một đoá hải đường ngủ say trong hương rượu. Áo choàng màu mật trong suốt, y phục bên trong hai tầng vẩy màu lam tinh khiết, từ trên xuống dưới đẹp đẽ quý giá. Đúng là Linh Lung!

Ngày đó ở Hồng Châu thành, trong tiệm thuốc của nàng, hai người xảy ra chuyện không vui, vậy mà đã từ biệt được hơn hai năm. Linh Lung hiện tại so với trước kia có thêm vài phần quý khí, nàng cảm giác được Linh Lung đã bớt đi vào phần khờ dại không rành thế sự như trước.

Ngoài chuyện không lường trước được sự xuất hiện của Linh Lung, kỳ thật điều khiến nàng khiếp sợ nhất chính là Linh Lung đúng là gọi Thu Khả Ngâm là cô cô. Điều này làm sao có thể?

Vì che dấu sự kinh ngạc của mình, Sương Lan Nhi thân nhiên mở miệng: “Ai cũng nói Tường Long Quốc địa linh nhân kiệt, mỹ nữ như mây, hiện giờ được nhìn tận mắt quả nhiên như vậy. Không biết vị cô nương này là?”

Thu Khả Ngâm thân thiết kéo tay người mới tới, tươi cười giới thiệu: “Đây là Thu Nhượng Y. Nhượng Y, đây là Nạp Nhã Cát quận chúa của Bắc Di quốc.”

Không biết tại sao Sương Lan Nhi cảm giác được nụ cười của Thu Khả Ngâm đối với Linh Lung có điểm già. Nàng hơi nghiêng đầu, giống như nghĩ ngợi: “Thu đại tướng quân lẽ nào lại có một nữ nhi lớn như vậy, nếu không tại sao lại gọi Vương phi là cô cô?”

Thu Khả Ngâm cười giải thích: “A. Nhưộc Y nàng kỳ thực là nữ nhi đã lưu lại bên ngoài nhiều năm nay của gia tỷ. Nguyên do có một chút đặc biệt không tiện nói ra, cha ta đã thừa nhận nàng chính là cháu gái, mang họ Thu như chúng ta cho nên mới gọi ta là cô cô.”

Từ lời giải thích của Thu Khả Ngâm, nụ cười nhẹ bên môi của Sương Lan Nhi không biết từ lúc nào đã cứng đờ.

Ánh nắng mặt trời hẹp dài xuyên qua những tấm màn lụa mỏng, hình như có tiếng vang ầm ầm nện vào đáy lòng nàng, khiến tay nàng có chút run lên.

Tỷ tỷ của Thu Khả Ngâm, chẳng phải là Thu Bội Ngâm sao? Thì ra... Linh Lung là nữ nhi đã lưu lạc bên ngoài nhiều năm của Thu Bội Ngâm... Trên đời này làm sao lại có thể có nhiều chuyện trùng hợp như vậy? Xem ra Linh Lung không phải là đứa con chung của Thu Bội Ngâm cùng thái tử, bởi vì nếu là như vậy thì Linh Lung phải được nhập hoàng tịch mới phải. Chắc là Thu Bội Ngâm năm đó tư sinh nữ nhi, không công khai, lúc này quay trở về được thừa nhận mới mang họ mẹ, trở thành cháu gái của Thu Cảnh Hoa.

“Làm sao vậy, Nạp Cát Nhã quận chúa? Vì sao cứ nhìn Nhưộc Y như vậy, trước kia có quen biết sao?” Thu Khả Ngâm cười nói.

Sương Lan Nhi khẽ lắc đầu: “Làm sao có thể? Bản quận chúa lần đầu tiên đi đến lãnh thổ phía nam, chỉ là cảm thấy tên tự của người phía nam thật là dễ nghe, rất có ý cảnh. Nghe danh, nhìn người trước mắt giống như được nhìn một quyển sách về thiên nhiên cảnh sắc phía nam.”

Thu Nhưộc Y hơi nâng mắt, nàng đánh giá Sương Lan Nhi, vẫn chưa thật sự lưu tâm trong lòng, chỉ cười nói: “Thật vậy sao? Ta cũng cảm thấy cái tên này rất hay. Thật may là do Thụy vương gia tự mình đề danh.”

“Thật không ngờ Thụy vương gia lại tài hoa như vậy, lại giỏi chinh chiến, quả nhiên là không thể xem thường.”

Sương Lan Nhi nói đều những lời khách sáo, tâm tư nàng lúc này đã phiêu xa...

Thu Nhưộc Y, đúng là cái tên Thu Đình Lan đặt cho Linh Lung sao, là nữ nhi của Thu Bội Ngâm.

Nàng cơ hồ trong nháy mắt liền hiểu dụng ý của hán khi đặt tên này. Nhưộc Y... phảng phất người xưa ngay trước mắt... Thu Nhưộc Y!

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Sinh không bằng dưỡng

Ra khỏi Túy viên, đoàn người trong vương phủ từ từ bước về phía thính đường.

Ánh mặt trời sáng ngời ánh lên những bông cúc màu sắc rực rỡ dường như không bị ảnh hưởng bởi tiết trời đông lạnh giá, lúc này sao lại có nhiều nụ hoa đang hé nở đến vậy, trông thật kiều diễm. Một bên khác, hoa trà cũng không chịu lép vế, nhưng cánh hoa lớn nở rộ, cánh hoa màu đỏ thắm trông vô cùng chói mắt.

Thu Nhưộc Y một thân một đường đi qua những khóm hoa trà, nhìn tầng tầng những cánh hoa nở rộ, nàng vói tay hái một bông rồi quay người đưa cho Sương Lan Nhi, cười nói: “Nạp Cát Nhã quận chúa, cô nhìn xem, hoa ở Thượng Dương thành chúng ta đều vô cùng kiều diễm, cô có muốn cài lên vành mũ kia không, chắc chắn sẽ rất đẹp.”

Sương Lan Nhi tiếp nhận, nàng đặt nó lên lòng bàn tay thường thức rồi chậm rãi nói: “Thu cô nương quả là người nhiệt tình, bất quá đối với những loài hoa này thì ta lại yêu thích nhuyển tiên chủy thủ với các loại đao kiếm hơn.”

Thu Nhưộc Y cố ý thả chậm cước bộ để cho Thu Khả Ngâm đi ở phía trước, còn bản thân thì ghé sát người Sương Lan Nhi: “Này, nghe nói nữ tử Bắc Di Quốc các người từ nhỏ đã được học bắn cung cưỡi ngựa, ngày ngày phơi nắng phơi gió, cô có cảm thấy như vậy rất vất vả và không? Ta nghĩ chắc chắn ta học không nổi, chuyện của cô ta đều được nghe kể, thật đúng là lợi hại.”

Sương Lan Nhi lắc đầu: “Làm sao có thể? So với nữ tử phương Bắc muốn học cầm kỳ thi họa, nữ công gia chánh, nếu để cho ta học thì ta cũng học không nổi.”

“Thật sao? Ta kỳ thật rất thích xem người ta bắn tên, bất quá mới chỉ nhìn thấy nam tử cưỡi ngựa cầm cung chứ chưa từng nhìn thấy nữ tử cũng như vậy, hay là hôm nào cô dẫn ta đi để ta được khai mở nhãn giới được không?” Thu Nhưộc Y nghiêng đầu, đôi mắt long lanh nhìn Sương Lan Nhi, mấy sợi tóc đen vương bên má trông nàng càng thêm đáng yêu xinh đẹp.

Nàng như vậy giống như ngày xưa khờ dại ngây ngô khiến cho Sương Lan Nhi trong lòng khẽ động, nàng khẽ đáp lại: “Được.”

Đúng lúc đó Thu Khả Ngâm quay người nhìn thấy hai người bộ dạng thân thiết mà không khỏi khẽ cười một tiếng: “Quận chúa, Nhượng Y vẫn luôn hiếu động nói nhiều như thế. Bất quá nàng cứ hé miệng là nói ngọt, chẳng khác gì mật đường, nhất định sẽ làm cho quận chúa vui vẻ.”

Sương Lan Nhi khách khí đáp lại, Linh Lung ngay tức khắc liền chạy đến đẩy đẩy người Thu Khả Ngâm: “Cô cô của ta, người mau đi thôi, đôi chết ta rồi, ta còn muốn hỏi Nạp Cát Nhã quận chúa nhiều thứ kỳ văn dị vật hiếm gặp khác nữa.”

Thu Khả Ngâm cười khoát tay rồi đi thẳng về phía trước.

Thu Nhượng Y thấy Thu Khả Ngâm đã đi xa thì ôm lấy một cánh tay của Sương Lan Nhi dịu dàng nói: “Quận chúa là từ Mặc Hách thành tới sao?”

Thấy nàng hỏi vậy, Sương Lan Nhi khéo trả lời: “Không phải, ta từ trước đến nay luôn cùng phụ thân sống ở khu vực phụ cận gần đó, sau này đi theo Phong Diên Khả Hãn mới cùng người tiến vào Mặc Hách thành.”

“A.” Thu Nhượng Y thần sắc thêm hưng phấn. “Nghe nói bộ lạc Cách Nhật Lạc vẫn luôn đi theo Phong Diên Khả Hãn, phụ thân cô có dũng có mưu, gan dạ sáng suốt khác hẳn với thường nhân. Khó trách lại có một nữ nhi kiệt xuất như vậy.”

“Ha ha, Thu cô nương quá khen.” Sương Lan Nhi hồ nghi nhìn nàng, nói chuyện phiếm rồi đi dạo, không đi thẳng vào vấn đề chính, lại càng không ngừng khen nịnh, cũng không biết rốt cục nàng muốn cái gì. Nghĩ xong, Sương Lan Nhi trực tiếp hỏi: “Thu cô nương nếu có gì muốn hỏi ta thì không cần nhiều lời, cứ việc nói thẳng. Người Bắc Di Quốc chúng ta xưa nay luôn thẳng thắn.”

Thu Nhượng Y khoát tay cười có chút xấu hổ: “Kỳ thật ta muốn hỏi cô, Hiền vương hai năm nay đều ở Bắc Di Quốc phải không? Vậy cô nhất định sẽ quen biết hẳn.”

Sương Lan Nhi ngẩn ra, lúc này mới hiểu ra ý tứ của nàng. Nguyên lai nói suốt một hồi, tào lao bao lâu như vậy, hóa ra nàng muốn tiếp cận mình là vì muốn hỏi thăm Long Đăng.

Không biết tại sao trong lòng Sương Lan Nhi bỗng nhiên lại có chút cảm giác mất mát. Suốt hai năm qua Linh Lung vẫn không thể quên được Long Đăng sao. Hiện giờ có lẽ nàng nghĩ Sương Lan Nhi sớm đã chết, đối với chuyện của Long Đăng, nàng càng có thêm cơ hội tranh thủ.

Thu Nhượng Y nhìn thấy thần sắc kinh ngạc của Sương Lan Nhi, gọi nhỏ: “Quận chúa?”

Sương Lan Nhi khôi phục trạng thái: “A, là Hiền vương của quý quốc mới được hoàng đế phong danh hiệu. Ta nhất thời có chút không quen, chính là Long Đăng sao. Ta đương nhiên là quen biết hẳn. Hai năm trước hẳn vẫn luôn cùng phụ thân ta trừ tính kế hoạch, chúng ta đương nhiên là quen biết.”

Thu Nhượng Y bỗng nhiên cười: “Quận chúa là lần đầu tiên đến Thượng Dương thành, kỳ thật phía nam cũng có rất nhiều thú thú vị, phổ phường nhộn nhịp, quận chúa có lẽ còn chưa nhìn thấy được nhiều thứ.” Nàng vươn tay ra chỉ về hướng Thu Khả Ngâm vừa đi xa. “Ta không giống các nàng gia đình khuê tú, cả ngày chỉ biết ngồi trong phòng, buồn đến chết. Ta từ nhỏ đã lớn lên nơi phổ phường đô hội, ta đưa cô đi chơi, được không?”

Lúc đó hai người vừa vặn đi qua lãnh hồ. Trên mặt hồ mây khói mờ màng ánh tuyết trắng, một hương vị tươi mát lan tỏa.

Lời của nàng Sương Lan Nhi không trả lời. Quay đầu nhìn những gợn sóng lăn tăn, bên môi nở một ý cười đậm nhạt. Nàng đã từng cùng Linh Lung có một mối tương giao thật lòng, không có gì giấu nhau, cùng nhau du ngoạn đường phố, buổi tối uống rượu ca hát, tán gẫu đến tận bình minh. Nhưng hôm nay chung quy cảnh còn người mất. Linh Lung, không, hiện giờ đã là Thu Nhượng Y, nàng muốn tiếp cận chính mình, cùng mình đi du ngoạn, vốn từ đầu đã có mục đích vậy là sớm đã không còn thứ tình cảm hồn nhiên thuần túy như xưa nữa.

Có một khắc trầm mặc ngắn ngủi.

Sương Lan Nhi quay đầu cười, gật đầu nói: “Được.”

Thu Nhượng Y không biết suy nghĩ của nàng vì vậy càng thêm nhiệt tình, nói đông nói tây, nhện không được một lát lại hỏi sang chuyện của Long Đăng, hỏi xem Long Đăng hai năm này ở Bắc Di Quốc đã làm gì, bên người còn có ai khác không.

Sương Lan Nhi nhất nhất trả lời, biểu tình trên mặt dần dần ngưng tụ lại thành một độ cứng nhắc.

“Phu nhân...”

Đột nhiên một tiếng kêu từ phía sau truyền đến vô cùng quen thuộc, là Tiểu Tích.

Sương Lan Nhi tuy rằng nghe thấy nhưng cũng không hề quay đầu lại. Nàng làm bộ nghi hoặc hỏi Thu Nhượng Y: “Là ai ở phía sau đang kêu lên? Là gọi ai vậy?”

Thu Nhượng Y quay đầu, nhìn thấy Tiểu Tích, đôi mày thanh tú của nàng nhíu lại: “Tiểu Tích, người gọi ai vậy? Bên hồ này không có người bên ngoài, có phải là người giữa ban ngày lại ngủ mơ hay không?”

Vừa vặn lúc Sương Lan Nhi quay đầu, những hạt thủy tinh dưới ánh mặt trời lóe lên thứ ánh sáng quang mang chói mắt, Tiểu Tích trên mặt không giấu

nổi về thất vọng trần trụi, không phải, không phải là Lan phu nhân của nàng. Chỉ là cái bóng đáng áy quá quen thuộc, nàng thiếu chút nữa tưởng là thật. Lúc này hồi ức quá khứ cùng những nỗi đau như sóng biển tràn về, nàng nâng tay lên lặng lẽ lau đi khéo mắt đã vương lệ.

Thu Nhược Y thấy vậy liền kéo Tiểu Tịch sang một bên, trách mắng nhẹ: “Ngươi làm sao vậy? Nạp Cát Nhã quận chúa quang lâm Thụy vương phủ, ngươi ở đây khóc cái gì? Còn không nhanh hành lễ.”

Tiểu Tịch hạ thấp người cúi đầu nói: “Nạp Cát Nhã quận chúa.”

Sương Lan Nhi nhìn bộ dạng buồn bã của Tiểu Tịch, trong lòng có chút đau xót, nàng khoát tay ý bảo Tiểu Tịch rời đi.

Trải qua những chuyện nhỏ nhặt không đâu như vậy, nàng cuối cùng cũng cùng Thu Nhược Y tiến vào tiền đình, đương nhiên đã chậm mất một chút. Thu Khả Ngâm sớm đã ngồi yên vị, nàng cười chỉ vào chỗ ngồi cho Sương Lan Nhi: “Quận chúa xin mời ngồi.”

Sương Lan Nhi đang chuẩn bị di chuyển thì chợt nghe thấy tiếng bên ngoài nói vọng vào: “Tiểu thế tử đến.”

Tay nàng hơi run lên, vẻ mặt trong chốc lát ngưng trệ, cả người giống như ngay cả một sợi lông tơ cũng dựng thẳng đứng, nàng rất muốn ngay lập tức xoay người nhưng vẫn phải cố gắng giằng lòng xuống. Quân Trạch, là con trai của nàng, đứa con mà từ khi nó ra đời nàng chưa một lần gặp mặt, hiện giờ cuối cùng cũng tới rồi... Nàng đứng sững sờ một chỗ, tim đập lợi hại, hai má dần dần nóng lên, dĩ nhiên là không phân biệt rõ được là bởi vì nàng sợ bị bại lộ nên không dám quay người hay thực chất là nỗi sợ từ sâu trong đáy lòng...

Thu Nhược Y lên tiếng, nàng lôi kéo tay của Sương Lan Nhi, vui vẻ nói: “Mau nhìn biểu đệ của ta đi, mập mập trắng trắng ai cũng yêu.” Dứt lời, Thu Nhược Y tiến lên ôm lấy Long Quân Trạch đi đến trước mặt Sương Lan Nhi.

Một khắc kia tầm mắt của Sương Lan Nhi cơ hồ ngưng trệ, tất cả dừng trên người người Quân Trạch. Quần áo màu lam cẩm tú, ở cổ đeo một mệnh kim khóa, đôi hài da hồ màu vàng. Đôi mi dương dương, mắt to ngập nước, đôi môi đỏ xinh hồng nhuận. Bộ dạng này giống với hồi nhỏ của nàng như khuôn đúc.

Nàng nhớ Quân Trạch sinh vào đầu thu, hiện giờ cũng đã hơn hai tuổi rồi. Hơn hai năm nàng ngày nhớ đêm mong, lúc thanh tỉnh hay trong mộng cũng không ngừng nhớ, nhớ đến nhĩ tử chính mình hoài thai mười tháng sinh ra, nhớ đến thân nhân duy nhất trên đời này của nàng, nhớ đến cốt nhục của nàng, cũng chính là hy vọng sống duy nhất còn tồn tại cho đến giờ của nàng. Hiện tại nó đang ở ngay trước mặt nàng, nàng cuối cùng cũng gặp được.

Trong lòng nàng giống như có một cỗ nhiệt khí nóng bỏng hùng hực kích động dâng trào, đáy lòng sớm đã hóa đá của nàng khi nhìn thấy Quân Trạch bỗng nhiên như có một dòng nước ấm chảy qua, cả người vui mừng đến bần rần chân tay.

Hai năm rồi, biên cương phía bắc thật sự rất lạnh, lạnh như lưỡi dao sắc bén cứa vào da thịt và cả trái tim nàng nữa. Hai năm này nàng đã thay đổi chính mình, bắn cung cưỡi ngựa, bao nhiêu khổ sở nói bằng miệng làm sao hết. Thế nhưng ngay tại giây phút này, ngay khi nhìn thấy Quân Trạch, nàng bỗng nhiên cảm giác những khổ sở ấy cũng không tính là gì, những đau đớn, những tủi nhục đều không tính là gì.

Chỉ vì, đáng giá!

Nhiệt lệ như muốn trào ra khoe mắt, cảm giác ấm áp dần dần lan tỏa. Trời biết được nàng phải khó chịu như thế nào để kìm chế chính mình không rơi lệ, trời biết được nàng có bao nhiêu khao khát muốn ngay lập tức ôm con vào ngực. Đáng tiếc nàng không thể bởi vì có rất nhiều ánh mắt đang gắt gao nhìn nàng, nàng không thể lộ ra một chút sơ hở nào. Nàng phải nhẫn nại có thể đoạt lại Quân Trạch.

Nàng chậm rãi hít vào rồi thở ra, cuối cùng bên môi nở một nụ cười: “Đúng là hổ phụ vô khuyển tử, khí chất quả nhiên khác biệt.”

Thu Nhược Y bên má hiện lên hai núm đồng tiền xinh đẹp: “Đúng vậy, biểu đệ này ta vô cùng thích, từ khi đến Thượng Dương thành, ta cũng không ít lần dẫn hắn đi chơi.” Nàng nói xong, thần sắc đột nhiên âm trầm. Kỳ thật lúc vào Thụy vương phủ nàng đã từng ngẫu nhiên một lần nghe thấy hạ nhân nghị luận, nói mẫu thân của Quân Trạch là Lan phu nhân, ban đầu nàng không để ý, sau mới biết thì ra chính là Sương Lan Nhi. Bằng hữu ngày xưa, tuy rằng có chút hiểu lầm ngăn cách nhưng nàng chưa từng nghĩ tới hôm đó chia tay không vui vẻ nào ngờ chính là vĩnh biệt, nàng lại càng không biết Sương Lan Nhi lại từng có một đoạn quá khứ đau khổ như vậy, trong lòng nàng không khỏi sinh áy náy cùng đồng tình. Cho nên đối với Quân Trạch là nhĩ tử của Sương Lan Nhi, nàng là xuất phát từ yêu thương chân tình từ tận đáy lòng.

Thu Khả Ngâm trên mặt vẫn duy trì vẻ tươi cười. Thu Nhược Y thấy Nạp Cát Nhã quận chúa vẫn nhìn chăm chăm vào Quân Trạch, cười nói: “Quận chúa cũng thích hài tử sao, cô có muốn ôm một cái không?”

Giờ khắc này Sương Lan Nhi tự đáy lòng cảm kích nàng, nếu như không có nàng mở miệng nói thì chính mình dù có muốn cũng không dám tự mình đến ôm.

Trong lòng vừa cảm thấy chưa sót vừa cảm thấy vui, giống như viên ô mai tẩm mật đường, nàng gật đầu chắc nịch, kim lòng không nổi liền đưa tay ra.

Nào biết được Quân Trạch vẻ mặt xa cách nhìn nàng, rút đầu lại phía sau người Thu Nhược Y, sợ hãi lắc đầu.

Sương Lan Nhi cười đưa tay ra, dịu dàng nói: “Ta ôm người một cái, ngày sau đưa người đi cưỡi ngựa, được không?”

“Không cần, người là ai?” Âm thanh non nớt vang lên, Long Quân Trạch cảnh giác nhìn Sương Lan Nhi trong bộ dáng kỳ dị, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ không tình nguyện.

Đột nhiên hắt từ trên người Thu Nhược Y lưu loát tụt xuống, tập tễnh chạy về phía trước.

Đan Thanh ở bên cạnh sốt ruột kêu lên: “Thế tử cẩn thận, đừng vội. Thế tử, cẩn thận bị ngã.”

Chỉ thấy Quân Trạch chạy vài bước đến bên người Thu Khả Ngâm, Thu Khả Ngâm ngay lập tức ôm nó vào lòng. Thân hình nho nhỏ đáng yêu kia liền rướn cổ cúi cúi đầu vào cổ nàng, tóc mai tán loạn. Thu Khả Ngâm nhẹ nhàng đỡ dành nó: “Quân Trạch, ngoan.”

Trong tiền thính rộng lớn, Sương Lan Nhi xấu hổ thu tay về, lưu lại một động tác cứng nhắc mà bất đắc dĩ.

Quân Trạch gắt gao ôm lấy cổ Thu Khả Ngâm, thanh âm non nớt lại vang lên, khi nói chuyện vẫn còn chưa rõ từ nhưng miễn cưỡng vẫn có thể nghe hiểu được: “Con không muốn nàng ôm, nàng là ai? Thật là quái dị... Con muốn ôm mẫu phi.” Ngáng đầu, hắt nhìn Thu Khả Ngâm một cái rồi bỗng nhiên òa lên khóc lớn: “Mẫu thân không chơi với con, có phải mẫu thân không cần con nữa không...”

Thu Khả Ngâm vội vàng đỡ đứa nhỏ: “Quân Trạch ngoan, sao lại khóc thế này. Là vì nhìn thấy vị đại tỷ này sao? Nàng là quận chúa Bắc Di Quốc, mẫu phi từ sáng sớm phải đón tiếp khách quý, cho nên mới không rảnh chơi cùng Quân Trạch.”

“Không cần, không cần, con không cần nàng đến. Con chỉ muốn mẫu phi thôi.”

Khuôn mặt nhỏ nhỏ nhìn về phía Sương Lan Nhi, cái miệng xinh xắn méo xệch, trông bộ dạng vô cùng bất mãn.

Sương Lan Nhi kinh ngạc nhìn, trên mặt đều là vẻ xấu hổ. Đáy lòng nàng càng lúc càng lạnh, lạnh đến chính mình cũng không còn cảm nhận được cảm giác, giống như có những ngọn sóng lớn như hải triều đổ ập xuống đầu nàng, đứa con nàng thân sinh hiện giờ ngay cả mẹ đẻ của nó cũng không cho ôm... Đến ngay cả người xa lạ bình thường cũng không bằng... là ai nói mẫu tử tình thâm... kỳ thật sinh không bằng dưỡng...

Thu Nhược Y thấy vậy, vội vàng cười hòa giải: “Quân Trạch ngoan, vị tỷ tỷ này vô cùng lợi hại. Nàng có thể cưỡi ngựa, còn có thể bắn chim trên trời. Quân Trạch có muốn cùng tỷ tỷ đi chơi không?”

Quân Trạch cúi đầu nghĩ nghĩ, tâm có chút động, lại nhìn về phía Thu Khả Ngâm, cuối cùng thân thiết, điềm nhiên hỏi: “Muốn đi, mẫu thân cùng ta đi.”

Sương Lan Nhi miễn cưỡng cười, lên tiếng đáp lại: “Được.”

Thu Khả Ngâm gọi Đan Thanh đưa thế tử đi ăn cơm. Lúc này mới nói: “Nhanh ngồi đi, Nạp Cát Nhã quận chúa, xin lỗi đã chậm trễ.”

Một bữa cơm trưa này Sương Lan Nhi ăn không có cảm giác gì, tất cả chỉ giống như nước lã. Buổi chiều thời gian trôi qua thật gian nan, một tràn nước chè, nói chuyện đôi câu.

Rốt cục khi trời sắp ngả bóng, Lạc công công mới tiến đến bẩm báo.

“Vương gia đã trở lại, người đang ở chính sảnh đợi quận chúa.”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Đi lướt qua nhau

Sương Lan Nhi theo Lạc công công đi tới chính sảnh, Thu Khả Ngâm cùng Thu Nhược Y không đi theo mà ở lại tiền thính chỉ vì Long Tiêu Đình đã phân phó chỉ đưa Nạp Cát Nhã quận chúa đến.

Lúc này đã là đầu đông, trong phủ nơi nơi đều có lá vàng rụng xuống giống như dẹt thành một bức màn sa vàng rực, xa xa nhìn lại thì lại giống như bao trùm lấy cả chính sảnh, chỉ lộ ra một con đường nhỏ thẳng tắp dẫn tới đó.

Phía chân trời, vầng thái dương đã hạ xuống, bóng đêm dần dần bao phủ.

Gần đến chính sảnh, nàng nhìn thấy bên trong ánh sáng u ám, Long Tiêu Đình một mình ngồi, cả người giống như chìm trong bóng tối mà ánh sáng không thể với tới được, bị cái không khí tiêu điều bao bọc lấy.

Sương Lan Nhi trong tay bưng một khay thuốc bên trong có những chiếc bình sứ nhỏ tinh xảo, đều là làm từ gốm bạch thanh hoa, có bình cao có bình thấp, có bình to có bình nhỏ, cả lụa trắng, kim châm, kéo đều đủ cả. Kỳ thật trong lòng nàng, giúp Long Tiêu Đình chữa trị mất thực chất chỉ là cái cớ, bởi vì chỉ có như vậy nàng mới có thể danh chính ngôn thuận tiến vào Thụy vương phủ. Về phần mất của hắt còn có thể chữa trị khỏi hay không, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay nàng.

Nàng ngẩng đầu, chậm rãi hít vào một hơi rồi bước vào bên trong chính sảnh, thân nhiên nhìn Long Tiêu Đình nói: “Thụy vương thoát nhìn giống như còn chưa dùng bữa tối, không biết ta tối có đúng lúc không?”

Sườn mặt hần hất lên chút ánh sáng nhạt của sắc trời sắp ngả, phảng phất trong lành như tuyết đầu mùa. Khi hần xoay người lại, chỉ thấy cặp mắt kia u ám không chút sinh thần, vẫn lạnh lùng như trước. Hần thấp giọng nói, vẫn là thanh âm trầm trầm như xưa: “Quận chúa mời ngồi.”

Lúc này Lạc công công đã thấp nền lên, đưa cho Surong Lan Nhi rồi cung kính rời khỏi chính sảnh, đóng cửa lại. Trước khi đi hần còn nói: “Nạp Cát Nhã quận chúa nếu có chuyện gì có thể nói với người bên ngoài một tiếng.

Surong Lan Nhi đi về phía trước, trong tay nàng cầm khay thuốc rồi đặt trên bàn trước mặt hần, cũng đem nền cấm đủ.

Những ánh nến bập bùng cháy như đang nhảy nhót, ánh sáng ấm áp lượn lờ như sương mù mờ ảo, vây lấy khoảng không tĩnh mịch trong căn phòng rộng lớn. Những tia sáng đậu trên tuấn nhan hần, giống như màn sương trắng giăng trên khuôn mặt kia. Nàng kim lòng không được vươn tay đến trước mặt hần quơ quơ, màu quang hần vẫn như cũ bình tĩnh bất động.

Quả nhiên một chút ánh sáng cũng không cảm nhận được. Nội tâm nàng không khỏi thổn thức, năm đó Thụy vương có biết bao cao cao tại thượng, hiện giờ hai mắt lại bị mù. Cũng không biết đây liệu có phải là thiên ý? Nguyên lai một phen khổ tâm tính kế, chuẩn bị nhiều năm như vậy chỉ vì muốn đập thái tử xuống ngựa, kết quả là đầu không lại được số mệnh.

Thanh âm nặng nề, nàng thân nhiên hỏi: “Chứng bệnh này của Vương gia ước chừng được bao lâu rồi?”

Hần cúi đầu đáp: “Khoảng hơn hai năm trước.”

Nàng nghĩ nghĩ: “Lúc trước nguyên nhân xác định là do chứng quang tuyết gây ra, kỳ thật mới vừa rồi ta cùng với Trầm thái y bên trong vương phủ có trao đổi qua, trước hết là muốn xác nhận thời gian từ chỗ Vương gia, có thể lúc ấy Trầm thái y làm chữa trị, chưa nhận định được nguyên nhân chính dẫn đến chứng mù của ngài cho nên mới bỏ qua thời cơ trị liệu tốt nhất. Hiện tại đã quá hai năm, mặc dù không tính là quá lâu nhưng cũng không phải là ngắn. Ta tuy có am hiểu chút kỹ thuật nhưng vẫn cần phải tự mình xem qua cho Vương gia một chút mới có thể xác định có thể hay không chữa trị được.”

Thời điểm nói chuyện, nàng thấp phần bình tĩnh, cũng thực rập khuôn. Nói xong nàng đưa tay lên định hướng về phía sườn mặt hần.

Còn chưa chạm vào mặt hần thì hần đột nhiên nắm trụ cổ tay nàng. Động tác vô cùng nhanh.

Nàng không hề lưỡng lự trước được, đột ngột bị hần dùng lực nắm lấy, xoay người ép nàng vào khung cửa. Trên đầu nàng đội mũ lông, nhưng viên thủy tinh châu ngọc chớp lên, đánh vào song cửa tạo nên những âm thanh tít tách.

Hần vốn định chạm vào mặt nàng, rồi đến trán nàng, nhưng lại chỉ chạm được vào những hạt thủy tinh chắn trước mặt nàng. Như thế lạnh như băng, không hề có độ ấm.

Nàng phản kháng, hần thế nhưng không chịu buông tay mà còn gắt gao đè nàng lại.

Rắc một tiếng, song cửa sau lưng nàng vì dùng lực quá mạnh mà đột nhiên bị khai phá, cả người nàng ngã ngửa ra phía sau.

Bên ngoài gió lạnh đến thấu xương, bóng đêm như cánh cửa hắc ám đang bảo phủ vạn vật. Ngã ngửa ra phía sau, lưng nàng đè lên những thanh gỗ khung cửa, cảm giác đau đớn lan tỏa. Xuyên qua mái hiên, trước mặt nàng bây giờ chính là một bầu trời đầy sao sáng tựa như ngân hà khuynh đảo, sáng lạn đến lóa mắt.

Trong giây lát hoảng hốt, nàng giống như hòa mình vào trời đất, phiêu phiêu nhìn lên không trung. Nhưng ngay sau đó hần đã kéo nàng trở về.

“Có nặng lắm không?” Trong màn đêm tối mịt, thanh âm hần vang lên có chút khản trương.

Nàng thừa dịp hần phân thần mà dễ dàng trở tay đẩy hần ra xa vài bước.

Long Tiêu Đình lão đảo lui về phía sau mới đứng vững, hần đưa tay lên đụng phải giàn hoa ở bên cạnh, lúc này mới định vị được chỗ mình đang đứng.

“Đây là đạo hiếu khách của Tường Long Quốc sao?” Surong Lan Nhi lạnh lùng cười.

Long Tiêu Đình đi về phía trước hơn mười bước, bình tĩnh tự nhiên ngồi trở lại chỗ vừa mới ngồi, hần đóng lại cánh cửa vừa rồi bị bật ra rồi mới mở miệng nói: “Quận chúa thân thủ không tồi.”

Những động tác tự nhiên không chút trở ngại vừa rồi của hần khiến cho Surong Lan Nhi thầm kinh ngạc. Xem ra hai năm nay hần đã sớm sống quen trong bóng tối. Tất cả bài trí xung quanh hần đều nắm rõ như lòng bàn tay, thậm chí ngay cả việc đi bao nhiêu bước đến vị trí muốn đến đều đã tính toán rành mạch. Hành động của hần ai nhìn vào cũng không đoán ra được là hần bị mù.

Nàng tiếp lời nói: “Nữ tử Bắc Di Quốc phần lớn đều có thuật phòng thân, chuyện này cũng không tính là gì cả. Ta học cũng không đến nỗi tinh thông, chưa từng nghĩ đến hôm nay lại dùng để đối phó với Vương gia ngài. Vương gia nếu là muốn cùng so chiêu với ta chỉ sợ trước mắt không phải là thời cơ. Người không biết sẽ nghĩ Vương gia ngài là một kẻ đáng đồ từ.”

Về mặt hán không một chút biến hóa, cũng không giải thích hành vi vừa rồi của mình, chỉ nói: “Quận chúa, đắc tội.”

Sương Lan Nhi tìm đập có chút nhanh, đưa tay lên lau mồ hôi trên trán mới phát hiện sau lưng mồ hôi lạnh cũng túa ra, nàng loáng thoáng cảm giác được mới vừa rồi Long Tiêu Đình nhất định là muốn kiểm tra mặt của nàng, từ đó phán đoán xem nàng đến tột cùng là ai. Giờ phút này nàng thờ phào nhẹ nhõm, không tới gần nói mà chỉ thần nhiên nói: “Vương gia, vẫn là để cho ta xem mặt cho ngài đi. Ta vì ngài chữa bệnh cũng chính là mệnh lệnh từ hoàng đế của quý quốc, vì chính thành ý hòa bình của Bắc Di Quốc chúng ta. Trọng trách như thế ta cũng không dám làm chậm trễ, cũng là cấp cho Phong Diên Khả Hân một cái công đạo.”

Hán không nói, chỉ là đột nhiên đưa tay ra như muốn mò tìm thứ gì đó, đột nhiên tay hán đụng phải cây nến bên cạnh khiến giá nến đổ xuống.

Sương Lan Nhi không rõ hán muốn làm gì, mắt thấy nến sắp rơi xuống tay hán, nàng lên tiếng nhắc nhở: “Nến đổ rồi, Vương gia.”

Hán cũng không để ý, mặc cho sáp nến nóng bỏng chảy vào mu bàn tay. Từ phản xạ bị đau, hán đột nhiên thu tay lại, gạt khay thuốc trên bàn rơi xuống đất.

Leng keng, tiếng kêu va chạm của những lọ sứ nhỏ liên tục vang lên.

Nàng nhìn thuốc bột văng đầy trên mặt đất mà sững sốt.

Trên mặt hán giống như có chút áy náy: “Thực xin lỗi, ta nhất thời sơ suất, hình như thuốc quận chúa mang đến đều rơi hết rồi.”

Nàng nâng mắt: “Ta cảm thấy Vương gia là không muốn phối hợp, chẳng lẽ ngài không muốn chữa khỏi hai mắt mình sao?”

Hán đột nhiên đứng lên, theo hướng âm thanh của nàng đi đến, mỗi bước đều giẫm lên những mảnh sứ dãi đầy trên đất. Xung quanh vẫn là im lặng như vậy, nhất thời chỉ nghe thấy tiếng vỗ vụn của những mảnh sứ rõ ràng lọt vào tai.

Hán đang đứng trước mặt nàng.

Lòng nàng bỗng chốc đập loạn, yên lặng đứng đó, hai năm rồi, mới vừa rồi không ngờ nàng lại có cảm giác chân tay luống cuống như vậy. Bất quá nàng không giống như trước kia nữa, rất nhanh đã có thể trấn định lại tinh thần. Chỉ là đang định mở miệng nói thì Long Tiêu Đình vẫn tiếp tục bước đi về phía trước, bỏ lại nàng ở sau.

Nàng há mồm tròn mắt, chung quy một chữ cũng đều chưa nói.

Hán cứ như vậy một mình đi về phía chính sảnh rồi dần dần mất hút trong bóng tối, chỉ để lại bóng dáng nàng tiêu điều đứng đó.

Nơi mà hán đang đi là một nơi chìm trong đen tối. Ánh sáng nền mỏng manh bên song cửa sổ dường như đang gãy dựa phát ra những tia sáng cuối cùng, căn bản không cách nào chiếu đến được nơi hán đang đứng. Chỉ là những thứ đó giờ đối với hán không còn quan hệ, dù sao thì trước mắt hán đều chỉ là bóng tối, không còn gì khác nữa.

Cuối cùng hán một người, đứng sâu trong chỗ tối tăm nhất, đứng ở một nơi bề ngoài thì có vẻ sa hoa nhưng lại nơi không hề có một tia ánh sáng.

Không xoay người, hán chỉ nhẹ nói: “Nếu không phải là thứ bản thân muốn thấy thì dù có nhìn được hay không thì còn quan hệ gì nữa?”

Đứng cách quá xa, nàng không nghe rõ hán nói gì, đành hỏi lại: “Vương gia, ngài có thể nói lại lần nữa không?”

Hán cười âm đạm, thanh âm có chút to hơn: “Quận chúa mời quay về. Đồ vật này nợ đều đổ rồi, đành mời quận chúa ngày khác lại tới.”

Nói xong ánh nến đột nhiên tắt.

Đại thánh đường bên trong bên ngoài đều trở nên đen tối như nhau.

Nàng xoay người rời đi.

Gió đêm cuộn cuộn thổi bay tay áo nàng tựa như hai cánh bướm, đáng tiếc muốn bay đi mà không cách nào bay được. Xung quanh là tường đài cao vút, những đỉnh các lầu thai nối nhau không ngừng kia giống như núi non trùng điệp muốn nhìn mà nhìn không đến, mờ mờ ảo ảo nhất thời cũng không biết là đang ở nơi nào.

Hán nói, ngày khác lại đến, đương nhiên là có thể.

Nàng nếu như đã đi lên con đường này thì sẽ không nghĩ sẽ quay đầu lại. Đối với những gì là của mình nàng nhất định sẽ đòi lại. Những kẻ đã từng làm tổn thương nàng, nàng sẽ vạch trần bộ mặt thật của từng người một. Là nên bắt đầu từ ai? Là nên xuống tay từ ai? Là từ cung nữ độc ác Đan Thanh bên người Thu Khả Ngâm trước... hay là Thu Đoan Trà, còn cuối cùng mới là Thu Khả Ngâm?

Ra khỏi Thụy vương phủ, sớm đã có xe ngựa cung kính chờ nàng từ bên ngoài.

Nàng không bước lên, chỉ để lại cho xa phu một ánh mắt cự tuyệt sắc bén. Hành tung của nàng còn không phiến đến tay của Thu Khả Ngâm.

Đi bộ trở về dịch quán, gió đêm thổi có chút lạnh, cước bộ của nàng cũng dần dần nhanh lên.

Xung quanh người vẫn là một thế giới phồn hoa như trước, một thành Thượng Dương ồn ào náo động.

Ánh đèn lồng nhà ai mờ mờ nhạt nhạt, chiếu lên hết thảy những suy nghĩ trước kia, tất cả lại càng thêm mông lung ảo ảo.

Nàng đi đến trước cửa một nơi, ở đó có những trần đèn lồng cao cao như ngũ sắc chiếu xuống. Hai nữ tử đứng ở cửa đón khách, y phục tơ vàng ngân tuyến đứng dưới ánh đèn càng như là được dệt từ sao băng.

Nàng nhận ra nơi này, đây là Tùy Hồng Lâu, là nơi nam nhân tiêu kim mất hồn. Là nơi mà có người đã từng bảo nàng đến, làm làm sao có thể quên được, Long Đăng.

Bước chân nàng càng nhanh hơn, đi lướt qua thứ địa phương đó.

Thế giới phồn hoa cảm tử đối với nàng bây giờ mà nói không có gì đáng giá mà cùng lắm chỉ là liếc mắt một cái rồi thôi. Thế giới đó cũng không cần ánh mặt trời với mây hồng, cũng không cần sương mù cùng sóng gió, chỉ có tín niệm cùng mục tiêu hướng tới.

Thời điểm đến đầu ngõ hẻm, đột nhiên có một người ở phía sau vỗ nàng một cái, nàng theo bản năng quay đầu lại, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị một đôi bàn tay hữu lực giữ chặt, cả người nàng tiến vào một lồng ngực ấm áp.

Hương vị quen thuộc mang theo mùi rượu nồng đậm.

Nàng biết là Long Đăng cho nên thử nhẹ từ chối hắn.

Hồ hấp vô cùng nóng bỏng của hắn phả vào bên mặt nàng, hình như hắn đã uống rất nhiều rượu, thanh âm mang theo chút mê hoặc, tay hắn gắt gao ôm lấy nàng, hắn gượng cười: “Hiệu Dung, nàng đi đâu vậy? Làm cho ta chờ lâu như vậy, xem ta như thế nào phạt nàng. Ha ha, nàng nói xem phải phạt làm sao mới được đây...”

Tên nữ nhân kia... nàng bỗng chốc chờ người ra.

Nàng nghĩ muốn đẩy hắn nhưng hắn lại càng siết chặt nàng hơn, chặt đến mức không còn một chút khoảng cách nào giữa hai người. Thanh âm mềm mại lại truyền đến: “Đừng động, tiểu tâm cam của ta, để ta ôm nàng một chút.”

Những người qua đường đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn vào họ.

Mà hắn vẫn hoàn toàn không buồn để ý.

Là bởi vì nàng. Những âm thanh nhộn nhạo, những tiếng cười ồn ào huyền ảo trong nháy mắt như ngừng lại, ánh sáng như biến mất. Tay nàng cứ như vậy buông thõng xuống, không nhúc nhích, không giãy dụa, mặc cho hắn ôm. Ở trong lồng ngực của hắn, nàng giống như kinh qua hết phong cảnh nửa đời người. Những thống khổ, những đau thương, những vết lòng... thậm chí ngay cả những đoạn thời gian đẹp nhất sát cánh bên nàng đều nhớ lại, từng cảnh từng cảnh cứ như vậy huyền ảo di động trước mắt, như lá rụng trời thu theo gió cuốn đi không bao giờ có thể trở về được nữa... Mùa đông qua đi cũng là lúc mùa xuân lại tới nhưng nàng thực sự không biết, mùa đông dài đằng đẵng của nàng qua đi liệu mùa xuân có hay không còn đến?

Hắn gắt gao ôm nàng thật chặt. Ngón tay thon dài men theo má xuống đến cổ rồi một đường xuống đến cổ tay nàng, ngón cái vuốt ve nơi mà hắn đã từng hạ ấn ký.

Đêm như vậy, say lòng người mà lại đầy ưu thương.

Hắn chỉ là muốn ôm nàng mà thôi, hắn nói với chính mình hắn chỉ là muốn ôm nàng, bởi vì chỉ có như thế hắn mới có thể kìm lại trái tim đang không ngừng bối rối, từ khi trở về Thượng Dương thành, hắn không có lấy một ngày an ổn, mỗi một giây phút đều muốn nhìn thấy nàng, nhớ nàng tưởng chừng muốn phát điên.

Hắn sợ hãi, nghe nói hôm nay nàng đến Thụy vương phủ, hắn lại càng thêm sợ hãi, cái loại sợ hãi này ăn sâu khiến hắn đứng ngồi không yên.

Nhưng hắn biết con đường này, nếu đã bước lên thì không thể quay đầu lại.

“Hiệu Dung... Hiệu Dung...”

Lồng ngực hắn ôm trọn lấy nàng nhưng miệng lại nói tên của một nữ nhân khác.

Cái loại cảm giác này, đầy lòng như có sóng biển cuộn trào làm hắn buồn nôn nhưng đầu khó hắn vẫn phải làm như vậy, hắn phải nhịn xuống bởi vì trừ bỏ làm bộ như uống rượu, trừ bỏ làm bộ như nhận sai người hắn thật sự không nghĩ ra biện pháp nào khác để có thể được ôm nàng.

Nguyên vọng của hắn thực ra rất đơn giản, chỉ là muốn ôm nàng mà thôi. Nhưng ngay cả một nguyên vọng như vậy mà hiện giờ muốn thực hiện được lại trở nên gian nan đến thế. Nếu giờ phút này không được ôm lấy nàng, cảm nhận sự ấm áp của nàng, ngửi được hương vị mà hắn ngày đêm thương nhớ... hắn thậm chí sợ rằng mình sẽ không còn đủ dũng khí để tiếp tục duy trì... Nàng không biết được... kỳ thực hắn kiên trì không nổi nữa, từ khi để nàng quay trở về bên cạnh Long Tiêu Đình, hắn thật sự sắp kiên trì không nổi... Hắn sẽ sụp đổ mất, chỉ là hắn không thể...

Thật lâu sau, có lẽ là rất rất lâu sau.

Một nữ tử ăn mặc xinh đẹp hồ nghi tiến đến, nàng vỗ vỗ nhẹ vào cánh tay Long Đăng, mặt đầy ủy khuất nói: “Vương gia, không phải người nói ở chỗ này chờ thiếp, đưa thiếp về phủ Thượng Thư sao? Vậy mà chỉ một lúc thôi liền không thấy bóng dáng đâu? Thiếp không chịu, thiếp không chịu.”

Thân mình cao to tuấn lãng của Long Đăng khẽ động, hần chậm rãi buông Sương Lan Nhi ra, đôi mắt xinh đẹp nhìn nàng có vài phần sưng mù, vài phần say.

Hần nhẹ lắc lắc đầu, cẩn thận nhìn Sương Lan Nhi rồi lại nhìn nữ tử xinh đẹp bên cạnh, nghi hoặc nói: “Áy, sao lại thế này? Sao lại có hai người trước mặt ta? Đến tốt cùng ai mới là Hiếu Dung?”

Nữ tử tên Hiếu Dung kia bĩu môi, vẻ mặt bất mãn trừng Sương Lan Nhi một cái, nàng nắm lấy một cánh tay của Long Đăng nói: “Vương gia, là thiếp. Người đêm nay uống thực sự quá nhiều rồi, đến, thiếp đưa người về phủ Thượng Thư uống chén trà tỉnh rượu.”

Long Đăng lại khẽ chớp mắt phượng, giống như cuối cùng cũng nhìn rõ người trước mắt, hần buông Hiếu Dung ra, đi lại có chút chệnh choạng, chậm rãi tiến đến trước mặt Sương Lan Nhi.

Sương Lan Nhi cũng nhìn hần, mâu quang bất động.

Hần giờ phút này hai tay khoanh trước ngực, âm đạm đứng đó, sau lưng là những ồn ào náo nhiệt, đôi mắt phượng ánh lên dưới ánh đèn le lói.

“A, là Nạp Cát Nhã quận chúa, tại sao lại là cô? Vừa rồi mạo phạm, xin đừng để ý.” Nói xong hần liền cười với nàng.

Nụ cười này tựa hồ so với bộ dáng bất cần đời trong trí nhớ của nàng có chút bất đồng, giống như một đạo ánh sáng ban mai dịu dàng mà kinh diễm.

Trên mặt nàng ngay một tia biểu tình cũng không có, nàng chỉ thản nhiên nói: “Thiếu Quân, đại sự chưa thành, mong người thu liễm một chút. Uống ít rượu thôi.” Chuyển mắt, ánh nhìn của nàng dừng trên người nữ tử tên Hiếu Dung kia, phủ Thượng Thư? Xem ra là thiên kim nhà quan lại. Long Đăng quả nhiên rất có mị lực, mới hai ngày trở về mà đã...

Không tiếp tục đứng đây nữa, nàng sai bước đi ngang qua người hần mà không hề quay đầu nhìn lại.

Hần nhìn bóng dáng nàng dần dần đi xa, khuôn mặt cũng trầm xuống, ánh mắt trở lại trạng thái thanh tĩnh.

Hần ngẩn ngơ nhìn tựa như một khắc kia cả thế giới chìm trong yên lặng.

Loại cảm giác này, với hần, nên thế nào để hình dung? Nó giống như là số mệnh, giống như là sinh tử luân hồi, như ánh chớp lóe lên khi hai hòn đá đánh lửa đập vào nhau.

Hần một mình đứng giữa phố phường huyền ảo, giống như đứng giữa dòng chảy của thời gian trôi đi như nước lũ, đám người xung quanh không ngừng đi qua nhưng bỗng chốc giống như tất cả không hề tồn tại, chỉ còn một mình hần, một mình hần cô đơn đứng đó nhìn thế gian hoa lệ nhưng rốt cục lại chỉ nhìn thấy đáy lòng mình hoang vắng trống trải.

Nàng đã đi rồi, hần lại vẫn đứng nơi này không nhúc nhích.

Trang Hiếu Dung nghi hoặc nhìn hần, hỏi: “Vương gia?”

“Tự người trở về đi!” Hần lạnh lùng nói.

Trang Hiếu Dung sửng sốt: “Cái gì?”

“Tự người trở về, đừng để bản vương nói lần thứ ba.”

Gạt tay nàng ra, thân thủ hần nhanh chóng biến mất trong màn đêm mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Vị khách ngoài ý muốn

Ước chừng qua hơn mười ngày, sau khi xử lý thích đáng công việc ở biên cương, Thu Đình Lan dẫn theo đại quân trở về Thượng Dương thành, chỉ để

một bộ phận ở lại trấn thủ. Thời điểm hần trở về nghiêm nhiên đã trở thành công thần lớn của Tường Long Quốc, cơ hồ dân chúng toàn thành đều đổ ra đường hoan nghênh, một biển người như hải triều cuộn cuộn.

Ai chẳng biết Thu Đình Lan tướng quân hằng năm trấn thủ biên cương, công lao đếm không kể xiết. Lần này hần hỗ trợ Hiền Vương hiệp trợ Phong Diên Khả Hãn thượng vị, nghe đồn vào chính biến hôm đó có một người tận mắt nhìn thấy binh sĩ Tường Long Quốc lên vào trong thành Mặc Hách, giờ chứng thật lại, quả nhiên chính là vị tướng anh tuấn Thu Đình Lan này dẫn đầu. Sau khi chính biến Bắc Di Quốc thành công, Thu Đình Lan lại hiệp trợ thủ lĩnh Cách Nhật Lạc vịn vào điểm yếu mà bình định lũ quý tộc hiếu chiến. Công lao nghìn đời này dân chúng tự nhiên sẽ nhớ mãi không quên.

Hoàng đế vô cùng hài lòng, đương triều phong làm Định Bắc Hầu, có thể nói là vô thượng vinh quang.

Ngày kế tiếp, Hiền Vương mời Định Bắc Hầu tới trà lâu Mãn Đình Phương làm một tiểu yến, một là để đón gió tẩy trần, hai là ăn mừng. Tất cả quan lại đều biết Hiền Vương cùng Định Bắc Hầu xưa nay quan hệ rất tốt, lần này mở tiệc chiêu đãi cũng là cái tình cái lý.

Đêm xuống, trời có chút lạnh.

Sương Lan Nhi tùy tiện khoác một chiếc áo chồn bạc trên vai, một mình đi giữa phố xá. Kỳ thật đêm này Long Đăng mở tiệc chiêu đãi Thu Đình Lan, cũng kêu nàng đến, bất quá nàng chỉ là muốn đến muộn một hai canh giờ mà thôi. Bọn họ cần thương lượng lại kế hoạch sau này cũng vừa là muốn tránh miệng lưỡi của bè lũ kết bè kết cánh, lúc này họ mới chân chính suy nghĩ biện pháp.

Lúc này không trung đầy sao sáng tựa như minh châu trải khắp bốn bề, vàng trắng tròn vằng vặc treo giữa bầu trời. Đêm lạnh như nước, lênh lênh như vô biên vô hạn những ngọn sóng bạc. Tất cả phủ lên thân thể nàng giống một tấm màn sa bằng bạc.

Nàng đi tới dưới mái hiên Mãn Đình Lâu rồi dừng lại chờ, cho đến khi khách khứa quan lại đều đã rời đi hết, lúc này nàng mới tiến vào từ cửa sau.

Địa điểm cụ thể Long Đăng sớm đã cho người thông báo với nàng. Xác định bên trong không có triều thần nàng mới nhẹ tiến đến đẩy cửa ra.

Bên trong hương rượu vẫn chưa tan hết nhưng tiệc tùng đã được thu dọn sạch sẽ. Sương phòng rất lớn, có cả cầu nối từ ngoài vào trong, khung cảnh làm như lấm nguyệt trắng địa. Có tiếng nói chuyện truyền đến, là xuất phát từ bên trong sương phòng.

Theo phương hướng nơi tiếng nói phát ra, chỉ thấy một dải lụa rèm buông xuống thỉnh thoảng hơi động khi có gió thổi, bóng trăng ánh lên lay động đầy vô định.

Trong朦胧 lung, nàng nhìn thấy bên trong có ánh nến đỏ sậm chiếu lên khuôn mặt lộ rõ mọi một của Thu Đình Lan. Vừa định tiến lên thì đã nghe thấy tiếng hần: “Sương Lan Nhi? Tiến vào đi, đừng quên đóng cửa lại.”

Sương Lan Nhi vén rèm lên rồi đi vào.

Long Đăng y phục màu lam tơ tằm, khoác ngoài áo choàng lông cừu đang nửa nằm nửa ngồi trên tháp, trong tay còn cầm một chén rượu thưởng thức. Hần biết Sương Lan Nhi đến nhưng không có ngăn đầu, mâu quang bình tĩnh nhìn chén rượu sóng sánh.

Sương Lan Nhi thi lễ nói: “Vương gia, Hầu gia.”

Thu Đình Lan cười một tiếng, hần nhẹ lắc đầu, thái độ mệt mỏi vì vừa phải đối phó với yến tiệc trước đó, nói: “Người ngoài gọi ta là Hầu gia nghe đều khách sáo. Sao nghe người gọi ta như vậy lại cảm thấy có ý tứ chế giễu vậy?”

Sương Lan Nhi mỉm cười: “Thu tướng quân được phong Định Bắc Hầu, này vốn là vinh quang vô thượng, ta nào có thể chế nhạo.”

Thu Đình Lan hơi quay mặt, ánh nến phủ lên thân hình cao lớn càng thêm sâu xa. Ánh mắt hần có chút bất đắc dĩ, vẻ mặt cực kỳ buồn rầu nói: “Đối với nhiều người mà nói vinh hoa phú quý là nguyện vọng cả đời. Nhưng với ta mà nói lại thiếu đi sự tự do tự tại. Thiếu Quân, trước mắt con đường này...” Hần muốn nói rồi lại thôi.

Nói như vậy giống như đã từng quen thuộc. Thật lâu trước kia tựa hồ đã từng có người nói với nàng như vậy. Tầm mắt của nàng vẫn chưa từng rời khỏi Long Đăng mà từ nãy đến giờ vẫn chưa mở miệng, hần đêm nay có chút thâm trầm, cũng có chút lạnh lùng, bên mặt có vài sợi tóc rủ xuống càng làm tăng thêm vẻ xinh đẹp tà tử của hần.

Nàng thân nhiên nói, tuy là trả lời Thu Đình Lan nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào thân ảnh kia: “Quyền lực cao nhất không giống vinh hoa phú quý, có lẽ nó mới là thứ có mị lực. Người lại chưa từng với tới, lại càng không phải hần, sao biết tương lai hần không có lên mặt.”

Thu Đình Lan hơi hơi cúi đầu, tay áo rộng vắt qua tay vịn son son thiếp bạc: “Có thật sự khoái hoạt hay không vị tất chỉ có bản thân hiểu được. Ta cùng với Thiếu Quân trước kia đã từng thề...”

Nói còn chưa xong, Long Đăng bỗng nhiên lên tiếng. Nâng mắt, đôi mâu trung thâm thúy không thấy đáy tới lại, hần khẽ nâng một tay, thân nhiên nói: “Nếu đã đến rồi thì ngồi đi, thời gian có hạn. Chúng ta không cần lãng phí thời gian, tốt nhất là nhanh thương nghị bước tiếp theo nên làm thế nào.”

Sương Lan Nhi theo lời ngồi xuống.

Long Đăng đem ánh mắt dừng lại một bên nói: “Mặc dù được phong vương hầu nhưng chúng ta còn cách thành công rất xa. Nhìn thế lực triều đình hiện nay, hai phần ba đều nằm trong khống chế của Thu Cảnh Hoa. Phụ vương ta đã hoăng thế, hai năm vừa rồi ta rời đi, Thu Cảnh Hoa càng càng cố thêm

quyền lực của hắn, hăm hại kẻ trung, bài trừ đối thủ, thủ đoạn so với những năm về trước ngày càng ngoan độc. Đình Lan, ta nói những lời này đều là sự thật, người sẽ không để ý?”

Thu Đình Lan nhắm mắt lại, một tay đặt trên trán, bên môi nở một nụ cười bất đắc dĩ mà thê lương: “Phụ thân ta thế nào ta còn không rõ sao. Từ ngày ông từng bước tiến sâu vào triều đình đã xác định là không thể vãn hồi. Hơn hai mươi năm, trong tiềm thức, người luôn kỳ vọng rất lớn ở ta, cho đến bây giờ vẫn luôn khắc nghiệt. Kỳ thật người không biết, cũng không muốn tìm hiểu xem rốt cục điều ta muốn là gì. Lần này ta được phong Định Bắc Hầu, phụ thân cực kỳ cao hứng, nhiều năm rồi ta chưa bao giờ thấy người vui vẻ như vậy. Cũng là lần đầu tiên trong trí nhớ ta nhìn thấy một nụ cười chân thật của người. Ngẫm lại cũng thật bi thương, mới trước đây ta luôn hy vọng người cười với ta một cái, chờ nhiều năm như vậy cuối cùng cũng đợi được đến lúc đó... chỉ là không phải như ta mong đợi...”

Long Đăng chuẩn bị định nói gì đó thì Thu Đình Lan đã nâng tay lên ý bảo hắn đừng đánh gãy, dừng một chút rồi lại tiếp tục nói: “Thiếu Quân, ta biết cha ta muốn trợ Long Tiêu Đình lên ngôi vị, tiến tới chính là ngoại thích chuyên quyền. Nếu như không thể thao túng được Long Tiêu Đình, người nhất định sẽ đề tâm đến vị nhỏ tuổi Quân Trạch kia. Nếu ta đoán không sai, người đầu tiên người muốn thủ tiêu chính là ngươi, người thứ hai là Long Tiêu Đình. Đến lúc đó, ta thật không dám nghĩ... nhiều năm như vậy, người đã làm sai quá nhiều chuyện, hại chết bao nhiêu người... Thiếu Quân, ta sẽ vẫn trung thành đứng cạnh ngươi, người hiểu không. Ta đương nhiên biết ngươi muốn làm Hoàng đế, việc đầu tiên là phải lật đổ Thu gia, yên tâm, ta sẽ toàn lực trợ ngươi, ta sẽ không để phụ thân ta tiếp tục mắc sai lầm thêm được nữa.”

Long Đăng cúi đầu, trên mặt đất in lên bóng dáng hắn, ánh nến mờ hồ làm thân ảnh có chút mong lung.

Lặng thinh trong chốc lát, hắn bỗng nói: “Muốn lật đổ Thu Cảnh Hoa cũng không dễ dàng, hắn hiện tại là đương triều Tể tướng, có thể nói là một tay che trời. Trong triều duy nhất một người có thể đối đầu với hắn chỉ có binh bộ thượng thư Trang Diêu Thanh, Trang Diêu Thanh này chính là người đã trợ hoàng gia gia ta lên ngôi vị hoàng đế, cũng từng cứu mạng người một lần, có thể nói chính là bằng hữu tốt của hoàng gia gia từ thời còn trẻ. Giống như ta và ngươi vậy. Cho dù là hoàng gia gia khi thấy hắn cũng khách khí vài phần. Cảnh Thu Hoa muốn nắm thóp người này là không có biện pháp.”

Thu Đình Lan bồi thêm một câu: “Thiếu Quân, ngươi muốn mượn sức của Trang Diêu Thanh?”

Long Đăng không phủ nhận.

Con ngươi sắc bén như điều hâu của Thu Đình Lan trợn lên, mang theo một tia không tin nói: “Thiếu Quân? Trang Diêu Thanh thái độ làm người phải nói là cứng như bàn thạch. Ngươi nghĩ muốn mượn sức hắn có phải là quá khó khăn rồi không? Huống chi người này sớm kiêu căng, nhiều năm trước còn không đồng tình với Thái tử. Hắn sẽ giúp ngươi sao?”

Lúc này trong không khí chợt tràn ngập một mùi hương thoang thoảng dịu mát, là hương thơm phát ra từ ly trà mà nàng đang nhẹ nhàng khuấy đảo, nàng thân nhiên tiếp lời nói: “Người bên ngoài không làm được. Nhưng với Hiền vương thì chưa chắc. Nghe nói Trang Diêu Thanh này tính tình kiêu ngạo nhưng đối với đứa con gái duy nhất của mình thì lại thương yêu vô hạn, có thể nói là thiên lôi bảo đầu đánh đó, bảo sao nghe vậy. Ha ha, đúng là buồn cười, cả đời luôn là người uy hiếp, ai biết được nữ nhi của hắn lại chính là uy hiếp của hắn.”

Long Đăng nghe đến tận đây thì sắc mặt khẽ biến.

Thu Đình Lan nghi vấn hỏi: “Tuy nói là Trang Diêu Thanh cũng có điểm yếu nhưng cùng chúng ta thì có quan hệ gì?”

Sương Lan Nhi nghiêng mặt, hơi thở của nàng rất nhẹ, khoe miệng cong cong thành một độ cung: “Nữ nhi của Trang Diêu Thanh là Trang Hiểu Dung, gần đây cùng với Hiền Vương rất nhiệt tình. Nếu chuyện tốt được thúc đẩy, nghĩ đến chuyện sau này có Trang Diêu Thanh trợ trợ cũng không còn là tương lai xa.” Thời điểm nói xong nàng đột nhiên nâng ly trà lên một hơi uống cạn. Không còn một chút độ ấm, lạnh lẽo chảy xuống cổ, lạnh cho đến tận đáy lòng.

Không gian đột nhiên chìm vào tĩnh lặng, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng gió rít ngoài cửa sổ.

Thu Đình Lan đem nghi hoặc cùng những buồn bực nuốt xuống, nhàn nhạt nhìn Long Đăng hỏi: “Thiếu Quân? Thật sao?”

Hắn nhìn Long Đăng vẫn không nói gì, lại nhìn sang khuôn mặt bình tĩnh của Sương Lan Nhi mà không khỏi thở dài. Hắn càng lúc càng không thể hiểu nổi. Hai năm này, hai người như gần như xa, Long Đăng không cho hắn để lộ ra bất cứ chuyện gì, và cũng thế, hắn lại càng không hiểu Long Đăng rốt cục muốn làm gì, hắn chỉ biết là, Long Đăng nhất định phải làm chuyện gì đó, nhất định hắn có đạo lý của chính mình. Về phần Sương Lan Nhi, hắn bàng quang nhìn, luôn cảm giác được nàng đối với Long Đăng không phải là vô tình. Có khi hắn nhìn thấy nàng xa xa nhìn về phía Long Đăng mà thất thần hồi lâu, cũng không biết là suy nghĩ cái gì. Hắn nghĩ hai người này có lẽ đang bị ngăn cách bởi thứ gì đó, và cũng có lẽ sẽ có một ngày mây tan sương mù biến mất, hai người họ sẽ ở bên nhau. Nhưng từ lúc trở về Thượng Dương thành, hắn lại cảm nhận được họ càng lúc càng xa cách, mà hiện tại chần ờ giữa lại có thêm một Trang Hiểu Dung. Một chữ tình thật sự là cắt không đứt mà để ý thì càng rối loạn.

Nghĩ rồi, Thu Đình Lan hỏi thêm một câu: “Thiếu Quân, có phải vậy không?”

Long Đăng chỉ lạnh lùng đáp lại: “Muốn làm đại sự, chuyện này có tính là gì.”

Sương Lan Nhi chỉ ngồi đó, khuôn mặt bình tĩnh nhìn không ra một tia gợn sóng, như một đóa mẫu đơn lặng lẽ nở rộ trong phong ba bão táp, bình tĩnh mà lạnh nhạt.

Duy chỉ có nàng biết rằng khuôn mặt bình tĩnh là thế nhưng đáy lòng thì đang rung động.

Muốn thành đại sự thì chuyện này có tính là gì. Cho nên nàng năm đó hắn cũng có thể hy sinh, tiếp cận nàng, xem nàng như một quân cờ hay sao?

Nhưng dịu dàng của hấn đối với nàng chỉ là lừa gạt, hiện tại có thêm một Trang Hiểu Dung bên người, đây cũng là mục đích của hấn sao, là như vậy sao? Sống ở phương Bắc hai năm này nàng từng vô số lần dao động, nàng không muốn tin lời hấn nói nhưng những sự việc hết lần này tới lần khác xảy ra trước mặt, không phải nàng không tin. ...

Thu Đình Lan chăm chú nhìn Long Đằng, tuần nhan dần dần nhấn chặt lại, cuối cùng thì bật ra hai chữ: “Hiểu rồi”. Đến giờ phút này hấn đột nhiên vạn phần khẳng định, Long Đằng nhất định có chuyện quan trọng gạt hấn. Nếu Long Đằng không chịu nói, hấn nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp tìm hiểu rõ ràng.

Chuyển hướng đề tài, Long Đằng vẫn cầm trong tay ly rượu bạch ngọc: “Muốn lật đổ Thu Cảnh Hoa, ta có phần nắm chắc. Chỉ còn thiếu một người, ta thúc thủ vô sách, không có biện pháp lật đổ.”

Sương Lan Nhi tiếp lời: “Ý người là Thu Đoan Trà? Đoan quý phi?”

Long Đằng vuốt cằm, suy nghĩ một lát: “Người mặc dù có thể vào Thụy vương phủ nhưng chung quy cũng không thể làm thân với các nàng. Huống hồ chuyện như vậy...” Hấn có chút lo lắng nhìn về phía Thu Đình Lan: “Ta không nghĩ để cho Thu Đình Lan ra mặt, dù sao cũng là cùng huyết mạch.”

Thu Đình Lan hơi hơi sững sốt, trên mặt lộ vẻ cảm kích nói: “Ta biết bọn họ làm nhiều việc ác. Ta mặc dù có thể hiểu được đại nghĩa nhưng chung quy vẫn còn một phần tư tâm. Hy vọng hết thảy mọi chuyện qua đi rồi vẫn có thể lưu lại cho họ tính mạng, ta sẽ đưa họ về phía nam đường già.”

“Đương nhiên rồi.” Long Đằng nhẹ vỗ vai hấn nói: “Ta tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng người. Nếu người cảm thấy khó, tùy thời có thể bỏ đi.”

Thu Đình Lan lắc đầu: “Ngăn cản bọn họ cũng có trách nhiệm của ta. Trờ lại chuyện chính, chúng ta còn thiếu người có thể trà trộn vào trung tâm bọn họ... Kỳ thật cha ta vẫn luôn đề phòng ta, dù sao thì ta và người cũng có giao hảo...” Nói chưa xong, hấn đột nhiên nâng tay bảo mọi người chớ có lên tiếng: “Bên ngoài có người.”

Long Đằng liếc mắt nhìn Sương Lan Nhi một cái: “Người trốn đi.” Hấn chỉ tay vào bên trong nội đường có mười hai phiến bình phong điều khác phía sau: “Nơi đó không có người chú ý, nếu bị người ngoài nhìn thấy chúng ta ở một chỗ không khỏi sinh dị nghị.”

Đột nhiên có tiếng đập cửa vang lên cùng với đó là một thanh âm lạnh lạnh: “Thúc thúc, là ta, nhanh mở cửa.”

Thu Đình Lan sững sốt, hấn nhìn Long Đằng: “Là Thu Nhược Y. Có muốn cho nàng tiến vào không?”

Lúc này Sương Lan Nhi đã lắc mình tránh ở phía sau bình phong.

Long Đằng nói: “Người muốn ngăn cũng ngăn không được, nàng đã cố tình đến đây thì cho nàng vào.”

Thu Đình Lan đứng dậy mở cửa, chỉ trong chốc lát Thu Nhược Y đã chậm rãi đi đến, trông thấy Long Đằng, nàng liền thi lễ, cười nói: “Gặp qua Hiền Vương.” Nàng mặc một kiện váy thêu ánh trắng, trên đó còn thấp thoáng óng ánh quần tử lam vàng nhạt, khuôn mặt trang điểm tí mỉ, nhìn thanh nhã mẽ người.

Long Đằng hơi hơi nheo mắt lại, mâu trùng ánh lên một tia lạnh lùng, sớm đã nghe nói Thu gia vừa tìm được cháu gái, kỳ thật chính là nữ nhi tư sinh của Thu Bội ngâm. Thu Nhược Y, mới chỉ nghe danh, chưa từng gặp mặt, không thể tưởng được lại là nàng!

Hai năm trước đây, Thu Đình Lan không giống Long Đằng bị truy nã khắp nơi, hấn thi thoảng cũng sẽ về Thượng Dương thành vài lần cho nên hấn sớm đã quen với Thu Nhược Y, tính tình nàng sang sảng, cũng có thể xem là ăn ý. Hấn vừa định quay sang giới thiệu người với Long Đằng thì đã nghe Thu Nhược Y nói: “Thúc thúc, ta cùng Hiền vương từng quen biết.”

Thu Đình Lan sững sốt: “A?”

“Vâng.” Nàng gật gù đầu: “Ở Hồng Châu thành, khi đó tên ta còn là Linh Lung. Đúng không, Hiền vương?”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Rước họa vào thân

Long Đằng quay mặt, âm thầm cười: “A, nhân sinh không có chỗ nào không có chữ khéo. Loanh quanh một hồi không ngờ lại hội ngộ.”

Thu Đình Lan kinh ngạc, mắt mở to nhìn Thu Nhược Y: “Hồng Châu? Thiếu Quân người không phải ở Lô Châu sao, như thế nào lại là Hồng Châu? Sao lại quen biết Nhược Y?” Đoạn thời gian Long Đằng bị biếm đi, hấn lúc đó còn đang ở biên cương, mọi chuyện cũng không được biết hết, sau cũng

không có nghe Long Đăng nhắc đến lần nào.

Thu Nhược Y trong mắt có ý cười nhạt: “Thức thức có chuyện không biết, Sương Lan Nhi rời Thụy vương phủ đi Hồng Châu mở tiệm thuốc làm kế sinh nhai, ta cùng nàng là bằng hữu, quan hệ rất tốt. Mà trùng hợp là Lan nhi nàng lại quen biết Hiền vương, cho nên chúng ta đã từng gặp qua vài lần.”

Khi nhắc đến Sương Lan Nhi, thanh âm của nàng trở nên bi ai, giống như lá rụng cuối mùa: “Đoạn thời gian đó, hồi tưởng lại thật sự rất vui vẻ... ta chưa bao giờ nghĩ đến lần đó gặp mặt lại là vĩnh biệt. Kỳ thật ta có rất nhiều chuyện muốn nói với nàng... Lúc ấy ta không nên nói với nàng như vậy, ta thật sự vô cùng hối hận... Đáng tiếc không còn cơ hội...” Nói xong nàng liềm im lặng cúi đầu, nhìn không thấy nước mắt của nàng, chỉ thấy vạt áo đã ướt nhòe, biến thành một màu lam u ám.

Thu Đình Lan ngăn người, nhất thời chưa thể hoàn hồn. Không thể tưởng được Nhược Y cùng Sương Lan Nhi từng là bằng hữu tốt. Hiện tại Nhược Y nghĩ Sương Lan Nhi đã chết cho nên không khỏi đau lòng rơi lệ. Cũng phải, ai ai cũng đều nghĩ Sương Lan Nhi đã chết, nếu không phải có Long Đăng hi sinh cứu nàng thì chỉ sợ đến cái xác đến giờ cũng không còn.

Lúc này Sương Lan Nhi ở phía sau bình phong cũng nhìn về phía Thu Nhược Y, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Còn nhớ rõ, lần cuối cùng nàng gặp Linh Lung, lúc đó bị Linh Lung bắt gặp nàng cùng Long Đăng đang trong tư thế mập mờ, nàng còn nhớ rõ ràng, Linh Lung đứng trước mặt nàng, vẻ mặt đang vui mừng bỗng chốc cứng lại, sắc mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc.

Lời nói khi ấy vẫn còn văng vẳng bên tai: “Các người... Nếu như vậy lúc trước vì sao còn cho ta hy vọng? Cho ta hy vọng rồi chính tay đập nát nó, người không biết là như vậy... rất tàn nhẫn sao?”

Nàng làm sao có thể quên được?

Khi đó Linh Lung trong mắt ứa lệ lại quật cường nhìn không để nước mắt rơi xuống, cuối cùng nàng nói một câu: “Sương Lan Nhi, ta hận ngươi.”

Nàng làm sao có thể quên? Lặng lẽ che môi, nàng thất thần ngồi sau phía bình phong...

Bên trong sương phòng bỗng rơi vào im lặng.

Giây lát, Thu Nhược Y nhẹ nhàng nâng tay áo lên lau nước mắt, thanh âm có một tia nghẹn ngào: “Thực xin lỗi, nhớ tới cố nhân, vừa rồi ta có hơi thất thố.”

Tầm mắt của nàng dừng trên người Long Đăng, một chút cũng không rời.

Dung mạo hần tuần mỹ tựa như ánh bình minh xinh đẹp. Hết thấy vẫn là bộ dáng như còn trong trí nhớ của nàng, đại mi dương dương, phượng mâu tà mị, thời gian hai năm làm quanh thân hần trùn lên một khí thái lạnh lùng càng thêm hấp dẫn nàng.

Lúc trước nàng mang theo con tim tan nát rời khỏi Hồng Châu thành, sau đó tới Thượng Dương thành, rồi một loạt những chuyện nàng nghe thấy được, từ đó nàng biết thân phận hần không đơn giản, không ngờ chính là hoàng trưởng tôn. Nàng ban đầu vốn không có thân thể tốt, sau lại bởi vì Long Tiêu Đình đem nàng trở về, lại được Thu Cảnh Hoa nhận làm cháu ngoại. Chỉ có như thế nàng mới xứng thân xứng phận với hần, nếu bản thân nàng vẫn chỉ là chi nữ con nhà thương nhân ở Hồng Châu thành kia, mây cùng bùn từ trước đến nay vẫn luôn khác biệt.

Hai năm này ở Thượng Dương thành, nàng lúc nào cũng chú ý đến mọi tin tức của hần. Nàng biết nàng xong rồi, nàng sớm đã hăm sâu không thể quay đầu lại. Hiện giờ thân phận của nàng tôn quý, hai năm nay có biết bao người đến cửa cầu thân mà nàng vẫn nhất nhất cự tuyệt. Bởi vì nàng biết trong lòng nàng chỉ có hần, không còn bất cứ chỗ cho ai khác. Khi biết hần lập công lớn, nàng hưng phấn nhiều đêm không ngủ được, chỉ mong đợi đến ngày hần trở về. Yến tiệc kỷ kết hợp nghị hòa bình hôm đó, nàng không có tư cách đi. Sau lại nghe nói hoàng thượng phong hần làm Hiền vương, nàng so với ai khác đều cao hứng hơn rất nhiều. Nàng không dám tùy tiện xuất hiện trước mặt hần, kỳ thật hần không biết, nàng đã từng xa xa nhìn trộm hần rất nhiều lần. Mà đến ngày hôm nay, nàng rốt cục cũng tìm được cơ hội tới gần hần.

Thu Đình Lan không chú ý đến tâm tư bí mật của Thu Nhược Y, hần có chút cảm khái nói: “Cũng may có vật nhận thức gia tỷ để lại, cho nên Long Tiêu Đình tìm được người trở về. Như vậy, gia tỷ dưới tuổi vàng cũng có thể được an nghỉ.”

Thu Nhược Y nhẹ nhàng chạm vào chiếc vòng bằng đồng trước ngực, cũng thở dài nói: “Vật trang sức này từ nhỏ ta đã mang theo bên người. Cũng không phải là vàng bạc quý giá gì, nếu không năm đó sợ đã bị cướp mất rồi.”

Long Đăng dựa lưng ra sau, tay vẫn nắm mê ly rượu trong tay. Rượu trong chén dưới ánh nến quanh mạng chiếu xạ thành những tia sáng ánh in trong mắt hần càng làm lộ thêm vẻ thâm thúy. Khi hần nói, thanh âm lười biếng lạnh nhạt: “Ta còn hỏi, Long Tiêu Đình tự nhiên mò đến Hồng Châu thành làm gì, còn không hiểu tại sao lại đến Phương phủ, thì ra là vì chuyện này.”

Nói xong, hần nhẹ hừ một tiếng.

Sương Lan Nhi ở phía sau bình phong trên mặt cũng xẹt qua tia giống như là cuối cùng cũng hiểu ra. Khó trách khi bọn họ ở lễ ném tú cầu chọn rể khi đó lại bắt gặp Long Tiêu Đình. Nàng bỗng nhiên nhớ tới, ngày hôm đó Linh Lung kích động chạy lên lầu của nàng, nói có tin rất quan trọng muốn kể cho nàng. Nguyên lai là chuyện về thân thể. Chỉ tiếc sau đó hai người đã chia tay không vui vẻ.

Thu Đình Lan chỉ vào ghế nói: “Nhược Y, người ngồi xuống đi. Trở lại chuyện chính, đêm nay người như thế nào lại chạy đến nơi này?”

Thu Nhược Y chậm rãi ngồi xuống, động tác không còn tùy ý như trước, cẩn thận như tiểu thư khuê các. Nàng mở miệng, nói ra chuyện khiến mấy vị đang ngồi đều kinh ngạc: “Ta biết các người đang thương lượng chuyện gì, ta muốn cùng tham gia hiến kế.”

Thu Đình Lan hít một ngụm khí lạnh.

Sương Lan Nhi thì cứng người lại.

Chỉ có Long Đăng mặt vẫn thản nhiên, hần nâng tay đem chén rượu một hơi uống sạch.

Yên lặng, xung quanh lại rơi vào yên lặng. Tiếng gió thổi nổi lên từ phía, ầm ầm còn nghe thấy tiếng chuông ở đâu đó vang lại.

Gió rít qua khe cửa luồn vào sương phòng làm tấm màn lụa mỏng khẽ động, ánh nến theo đó cũng chập chồn phiêu dật.

Long Đăng nhẹ nhàng nâng tay áo, tay búng một cái, ánh nến đột nhiên vụt tắt, chỉ để lại một cây: “Ai châm đèn như vậy, ám dạ u quang, quả nhiên không có chút thú vị.”

Thu Nhược Y thấy Long Đăng cố ý chuyển đề tài, không khỏi nóng ruột nói: “Ta nói thật”

Thu Đình Lan giận giữ quát: “Ngươi biết người đang nói gì không? Làm sao ngươi biết được? Chuyện như vậy nữ nhi như ngươi chen vào làm gì?”

Thu Nhược Y cắn môi, liên tục xua tay: “Ta không phải là nghe lén từ chỗ này, ta chỉ là tự mình phỏng đoán mà thôi. Ta mặc dù xuất thân đường phố nhưng không phải kẻ ngu. Hiện giờ hoàng đế tuổi già, người kế vị chỉ có thể là Thụy vương hoặc Hiến vương. Ta biết thúc thúc ngươi muốn trợ giúp Hiến vương, nhưng ông ngoại lại muốn tương trợ Thụy vương.” Dừng một chút nàng đột nhiên đứng lên, đi đến gần Thu Đình Lan, nghiêm túc nói: “Thúc thúc, ta chỉ muốn nói cho thúc biết ta sẽ đứng cùng bên với thúc trợ giúp Hiến vương. Ta đã nghĩ rất rõ ràng, ta cũng hiểu rất rõ Thu gia cùng Hiến vương là từ địch, Hiến vương nếu muốn thượng vị nhất định phải lật đổ Thu gia. Nhưng đến nay ông ngoại đối với thúc lại phòng bị, thúc không thể tiếp cận được chứ đừng nói đến chuyện lấy được tín nhiệm của Đoan quý phi. Ta tuy là nữ tử, tuy nhiên có khi có những chuyện chỉ có nữ tử mới làm được. Ta nguyện ý trợ giúp các người.”

Long Đăng nghe đến đây, hần đứng dậy tiến đến chỗ Thu Nhược Y, thân hình cao lớn nhìn xuống nàng. Hơi thở hần phả ra lạnh lẽo, mắt hần hơi híp lại, ánh sáng như đao bắn tới, từng từ nói: “Thu Nhược Y, thật không? Có chuyện này bốn vương cũng phải nhắc nhở ngươi.”

Đem Thu Nhược Y bức đến đường cùng, làm cho nàng ngã ngồi xuống ghế, hần lạnh lùng nói: “Phụ vương ta, hại chết mẫu thân của ngươi. Cho nên ta và người là thù nhân đối địch. Đình Lan giúp ta là có nguyên nhân của hần, còn ngươi thì có lý do gì?”

Thu Nhược Y liên tục lắc đầu: “Không phải, ta biết chuyện đó không liên quan gì đến huynh cả...”

“Thu Bội Ngâm chính là mẫu thân của ngươi, Thu Cảnh Hoa cùng Thu Đoan Trà đối xử với ngươi không tệ, ngươi vì sao lấy oán trả ơn? Vì sao phải giúp ta?” Ngữ khí cùng ánh mắt của hần ngày càng lạnh.

Thu Nhược Y bị hần hỏi đến không còn đường thoát, đột nhiên nàng liếc nhìn hờ lớn.

“Bởi vì... bởi vì... ta thích huynh!”

Thu Đình Lan lúc này sừng sốt, thì thào nói: “Nhược Y...” Khó trách Nhược Y sắp qua hai mươi mà không chịu gả đi, nguyên lai là sớm đã có người trong lòng, nhưng người này, lại là Long Đăng... Chuyện này thì thật sự đúng là càng ngày càng loạn.

Thu Nhược Y mặt đỏ phừng phừng giống như ráng chiều thiêu đốt, hôm nay nếu đã như vậy nàng cũng thông suốt nói với Long Đăng: “Ta thích huynh, ngay lần đầu nhìn thấy huynh ở Lô Châu ta đã thích huynh! Hai năm này ta chưa từng quên, ta vẫn cứ thích huynh như vậy! Ta xác định, ta thực sự xác định tâm ý này.”

Khuôn mặt Long Đăng vẫn không có chút biến hóa nào. Mới vừa rồi hần cùng Thu Đình Lan thương nghị, diệt trừ thế lực của Thu Cảnh Hoa không phải là ngày một ngày hai mà được, hần phải nghĩ ra biện pháp nào đó. Phía Thu Khả Ngâm bên kia đã có Sương Lan Nhi. Duy chỉ còn người khó đối phó nhất chính là Thu Đoan Trà. Thu Đoan Trà xưa nay cẩn thận, lại rất khó thân cận, muốn tìm được sơ hở của bà ta là không dễ dàng. Nếu như có Thu Nhược Y... Có lẽ sẽ đẩy nhanh được kế hoạch của hần.

Im lặng một lát, đưa tay ra nâng cằm nàng lên, giọng nói pha lẫn đùa cợt: “Ngươi muốn bốn vương hứa hẹn với ngươi chuyện gì?”

Thu Nhược Y mâu trung trong suốt, nhẹ giọng nói: “Ta không dám đòi hỏi gì quá đáng, hết thảy đều do ta cam tâm tình nguyện. Nếu như một ngày huynh lên ngôi vị, hy vọng có thể cho ta một cơ hội làm bạn bên cạnh huynh...”

Hần cười lạnh, ánh mắt như chim ưng xoáy sâu vào mắt nàng.

Thu Nhược Y cắn môi, đỏ mặt nói: “Cho dù là cung nữ cũng được.”

“Xin huynh hãy nhớ về Sương Lan Nhi đã mất, tin tưởng ta. Tâm tư của ta không khuyết, cũng muốn vì nàng làm chuyện gì đó... Ta biết nàng đã chịu rất nhiều khổ sở, chẳng lẽ không nên đòi lại hay sao...”

Câu cuối cùng này Thu Nhược Y nói rất nhỏ, chỉ có Long Đăng có thể nghe thấy. Nàng biết hần sẽ không dễ dàng nhận lời nàng, chỉ có một người, một

người luôn là vương bận trong lòng hấn, chỉ cần nàng nhắc tới người đó nhất định có thể động đến nội tâm gợn sóng của hấn.

Ánh nền âm đạm, Long Đằng có chút thất thần.

Thu Nhượng Y không giống Trang Hiểu Dung, Trang Hiểu Dung không có mỹ mạo cũng không có chủ kiến. Thu Nhượng Y, từ trước đây có thể thấy nàng rất có tâm cơ, thái độ làm người chấp nhất. Thậm chí có thể nói không đạt mục đích không bỏ qua, hấn biết nữ nhân như vậy hấn nên tránh xa, không nên cấp cho nàng cơ hội tiếp cận mình, không chừng sau này sẽ tai họa vô cùng. Thậm chí hấn còn cảm giác được nếu như hấn đáp ứng nàng, ngày sau chỉ sợ sẽ rước họa vào thân.

Nhưng, vì Sương Lan Nhi... nàng ở trong Thụy vương phủ chung quy lại một mình cũng thập phần nguy hiểm, thêm một người tương trợ cũng tốt.

Cuối cùng hấn nói: “Được, ta đáp ứng ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Hòa thân

Từ sau khi Hiền vương mở tiệc chiêu đãi Định Bắc Hầu, lại hai ngày nữa trôi đi.

Trời đột nhiên trở lạnh, lá cây đều đã rụng hết, cuối cùng cũng không còn thấy sắc thái cuối thu trong sáng cùng tinh thuần nữa.

Mây như hạ thấp xuống, khó chịu mà buồn bực, trời mưa cả một đêm, âm u mù mịt, sương mù giăng khắp lối, trong Thụy vương phủ ai ai cũng cảm thấy nặng nề, cũng may đến ngày thứ hai, vào giữa trưa mưa rốt cục cũng ngừng.

Lúc này Sương Lan Nhi đang ở tiền sảnh trong Thụy vương phủ cùng Thu Khả Ngâm dùng ngọc thiện.

Trên bàn bày sẵn rượu ngon, món ăn đa dạng thứ gì cũng có. Hiện giờ Sương Lan Nhi mỗi lần đến Thụy vương phủ đều là đại biểu cho sứ thần Bắc Di Quốc, Thu Khả Ngâm nào dám chậm trễ, luôn luôn phải cẩn thận chuẩn bị, tiếp khách rất chu đáo.

Vừa dùng ngọc thiện, Thu Khả Ngâm vừa cười nói: “Nạp Cát Nhã quận chúa, không biết hôm nay Vương gia có chịu để cho cô khám mắt không? Thật sự xin lỗi, tính tình chàng không tốt... Ta nói cũng không có gì tốt mà, có lẽ hai năm này thái y rồi cả thầy lang bên ngoài đều đến chữa trị cho chàng mà không có kết quả, có lẽ chàng cảm thấy có chút phiền chán. Từ trước đến giờ chàng vốn chưa từng có ý kháng cự trị mắt như vậy...”

Sương Lan Nhi nhẹ nhàng nhấp rượu hoa quế, đôi mi thanh tú khẽ rung: “Thụy vương phi, không phải ta từng nói, rượu phía nam này thật sự chẳng khác gì nước trà, không thể nào so được với rượu lúa mạch ở Bắc Di Quốc chúng ta. Uống thật sự là một chút cũng không thấm”

Thu Khả Ngâm nhẹ hất một sợi tóc mai ra sau, giấu đi xấu hổ nói: “Quận chúa nói phải, là sơ suất của ta. Lần sau ta nhất định sẽ chuẩn bị rượu lúa mạch cho quận chúa.” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng lại ảo não, Nạp Cát Nhã quận chúa này thật khó hầu hạ, nếu không phải nàng ta đến trị mắt cho Long Tiêu Đình thì nàng không đời nào chịu nhẫn nhịn như thế.

Sương Lan Nhi buông chén rượu, khoát tay nói: “Ta cũng không có ý này, bất quá chỉ là muốn so sánh một chút mà thôi. Thái y ở đây chính là giống như rượu hoa quế ôn hòa, mặc dù cũng có thể chữa bệnh nhưng lại quá tầm thường, không cầu không công, cho nên không có chỉ hướng tiến thủ. Mà người làm nghề y ở Bắc Di Quốc ta lại giống như loại rượu lúa mạch, thích dùng hồ lang chi dược, làm việc luôn mạnh tay.”

Thu Khả Ngâm vội nghiêm túc nói: “Quận chúa nói phải, không biết quận chúa có cao kiến gì?” Dùng một chút, trên mặt nàng lộ ra vẻ chờ mong: “Hôm nay Vương gia sẽ chịu để cô chữa mắt?”

Sương Lan Nhi nhắm mắt lại, gật gật đầu: “Ta là danh chính ngôn thuận lấy danh nghĩa sứ thần làm theo thánh dụ của quý quốc. Vương gia người đương nhiên... Ha ha, mới vừa rồi ta đã cùng Trầm thái y đi xem mắt cho Vương gia rồi” Nói xong, trong lòng nàng thầm nghĩ, Long Đằng quả nhiên sẽ không kháng cự. Trước đây hấn một lần lại một lần cự tuyệt nàng chữa trị cho hấn làm nàng thập phần đau đầu không biết làm sao. Phải biết rằng đây chính là lý do duy nhất để nàng có thể ra vào Thụy vương phủ. Nếu như hấn cứ như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến kế hoạch của nàng.

Thu Khả Ngâm nghe đến đây nhất thời nhẹ nhàng thở ra, không biết lần này vì sao Long Tiêu Đình liên tục làm nháo, vài lần đề cho Nạp Cát Nhã quận chúa đến chữa lại phải về. Nàng lo lắng cứ như thế Nạp Cát Nhã quận chúa cho dù nhẫn nại đến đâu cuối cùng cũng sẽ mất hết. Nàng mặc dù không biết Nạp Cát Nhã quận chúa này có bao nhiêu thân, nhưng nhiều hơn một người xem bệnh so với không còn chút hy vọng nào cũng còn tốt hơn. Hơi chút trầm ngâm, nàng hỏi: “Không biết khi quận chúa qua đó, mắt của Vương gia đã...”

Sương Lan Nhi lúc này đã ngừng ăn, nàng với tay bóc một quả quýt, đem vỏ vót vào chậu hương sưởi ấm, nhất thời trong không khí tràn ngập mùi thơm ngào ngạt làm tinh thần cũng cảm thấy tươi mát. Nhẹ nhàng cười, nàng nói: “Ta có thể trị được mắt của Vương gia.”

Khi nói chuyện, tốc độ nói của nàng không nhanh, âm điệu cũng không cao nhưng không hiểu vì sao khí phách lại làm cho người đối diện có cảm giác rung động.

Thu Khả Ngâm trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng, kim lòng không được kích động nói: “Thật sao?”

Sương Lan Nhi mắt lạnh nhìn nàng, thân nhiên nói: “Lấy các loại dược mạnh đánh dược, thêm một vài vị thuốc khác, mới vừa rồi ta đã sai người cấp tốc đem thuốc từ Bắc Di Quốc tới. Bất quá, Thụy vương phi, để chữa khỏi cho Vương gia ta cần chút thời gian, nhanh là hai tháng, chậm thì một năm. Trong khoảng thời gian này có lẽ ta sẽ làm phiền Vương phi nhiều rồi. Ta cần tùy thời chú ý đến chuyển biến bệnh của Vương gia để ước đoán phân lượng dùng dược.” Kỳ thật trong lòng nàng đã tính toán, hai tháng đến một năm cũng đủ để nàng làm nên chuyện. Về phần mắt bị thương của Long Tiêu Đình do bị vụn gỗ đâm vào đến giờ vẫn chưa đâm sâu vào chỗ hiểm cho nên nàng thực sự có thể chữa khỏi cho hắn, bất quá cuối cùng là lúc nào mới chữa khỏi hay có muốn chữa khỏi hay không... tất cả đều nằm trong lòng bàn tay nàng.

Thu Khả Ngâm vui mừng vô cùng, liên tục nói: “Quận chúa khách khí rồi, sao có thể nói là làm phiền dược, đừng nói là một năm, nếu quận chúa nguyện ý, cô có thể ở trong Vương phủ bao lâu cũng được. Ta vô cùng hoan nghênh. Ta sẽ phái người báo cho Hoàng thượng biết mất của Tiêu Đình có thể chữa được. Chuyện này thật sự quá tốt rồi.”

Sương Lan Nhi trong lòng cười lạnh một tiếng, Thu Khả Ngâm này cũng thực gấp gáp quá rồi, nàng muốn Long Tiêu Đình thật nhanh có thể lên được ngôi vị hoàng đế, sợ người ngoài suy nghĩ tất làm ảnh hưởng đến tiền đồ của hắn. Bên này còn chưa có gì triển tiến mà bên kia nàng đã gấp rút báo lên hoàng thượng. Mục đích của Thu Khả Ngâm thực quá rõ ràng, ít nhất là khiến cho Hoàng đế không còn khúc mắc đối với tật mắt của Long Tiêu Đình, thứ hai cũng làm cho chính mình không còn đường nào để lui, nếu nói thẳng ra ắt sẽ phải dốc hết toàn lực chữa khỏi bệnh này cho Long Tiêu Đình.

Nghĩ đến đây, bên môi Sương Lan Nhi xẹt qua một ý cười tàn mạn, nàng quyết định sẽ kích thích Thu Khả Ngâm, cười nói: “A? Vương phi thật sự không ngại ta quấy rầy trong quý phủ sao? Nếu như ta muốn trong này cả đời thì sao?”

Thu Khả Ngâm từ trong niềm vui sướng, không có nghi ngờ ý nói trong lời của nàng, liên tục gật gù: “Quận chúa dốc lực vì Vương gia chữa bệnh, vì vậy cô cũng chính là ân nhân lớn nhất của ta, đừng nói là sống cả đời, cô muốn gì ta cũng sẽ làm hết sức mình thỏa mãn cô.”

Sương Lan Nhi bật cười một tiếng, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh sáng mặt trời chiếu lên chiếc nhẫn ngọc lưu ly trên ngón tay nàng, rực rỡ tựa như dung nhan của nàng vậy.

Thu Khả Ngâm thấy nàng biểu cảm kỳ quái, nghi hoặc hỏi: “Quận chúa cười gì vậy? Ta nói những lời này đều là xuất phát từ thật tâm.”

Sương Lan Nhi đột nhiên đứng lên, đi đến trước mặt Thu Khả Ngâm, nụ cười khê nhếch của nàng giống như đê xuống người Thu Khả Ngâm một loại áp lực vô hình, nàng lạnh lùng nói: “Biết ta suy nghĩ gì không? Nếu như hoàng đế của quý quốc cùng Phong Diễn Khả Hân hạ xuống một đạo thánh chỉ. Vì hòa bình hai nước mà hòa thân...”

Nàng cố ý dừng lại, đem Thu Khả Ngâm bức lùi từng bước, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng bệch của nàng, nói: “Nếu như để cho ta hòa thân gả vào Thụy vương phủ, như vậy ta thực sự có thể vĩnh viễn ở lại đây cả đời, Thụy Vương phi, cô nói xem có được không?”

Hòa thân!

Nghe đến hai chữ này, Thu Khả Ngâm giống như bị sét đánh, mồ hôi chảy ròng ròng, hai tai nàng ong ong, tay nắm chặt thành quyền. Nàng không ngờ Nạp Cát Nhã quận chúa này xưa nay chưa từng quen biết Long Tiêu Đình, tự nhiên muốn vì hắn chữa trị mắt có phải hay không sớm nhìn thấy hắn đã sinh lòng yêu thích? Nếu như Nạp Cát Nhã quận chúa thật sự có thể trị khỏi mắt cho Long Tiêu Đình, công tích hiển hách, hoàng đế hài lòng, không chuẩn việc này sẽ được thúc đẩy, vậy nàng chẳng phải...

Sương Lan Nhi vô cùng hài lòng nhìn biểu tình khiếp sợ của Thu Khả Ngâm, nàng vãn về chiếc khăn tay thêu hoa, thờ dãi nói: “Người phương nam các người đều thích những thứ lẻo lét nhìn được mà dùng không được.” Tiện tay nàng liền ném chiếc khăn tay vào trong chậu than bên cạnh.

Chuyển mắt nàng nhìn Thu Khả Ngâm đầy đùa cợt: “Bắc Di Quốc chúng ta nói một là một, tuyệt đối không dối ý, không giống người nam mụ mọ gian trá. Mới vừa rồi Vương phi chính mồm nói bất luận ta muốn cái gì, cô sẽ dốc hết sức thỏa mãn ta. Là thật sao? Không phải lừa gạt ta đấy chứ!”

Dừng một chút, đột nhiên ngọn lửa trong chậu than đồng bùng cháy, màu đỏ như máu rần rộc. Màu đỏ đối lập với khuôn mặt trắng bệch của Thu Khả Ngâm.

Thu Khả Ngâm nhìn ngọn lửa cháy rực trong chậu than mà không khỏi đưa tay lên ngực đè lại trái tim đang kịch liệt nhảy lên của mình, chỉ cảm thấy tay lạnh như băng chạm vào lồng ngực cháy bỏng như bị lửa thiêu đốt.

Ánh mắt lợi hại của Sương Lan Nhi vẫn luôn nhìn không sót biểu cảm nào trên mặt Thu Khả Ngâm, nữ nhân này bề ngoài khiêm thuận ôn nhu nhưng kỳ thực giả dối đến cực điểm, chung quy sẽ có một ngày nàng vạch trần được bộ mặt thật của Thu Khả Ngâm.

Trong chậu đồng, vô quyết vừa rồi bị ném vào bỗng tách ra, kêu lên những tiếng tít tách khiến cho Thu Khả Ngâm cả kinh, nàng chấn động, chiếc khăn nắm trong tay đưa lên che đi khóe miệng, cũng là dấu đi nụ cười ngoan độc, nàng cực lực duy trì vẻ hòa nhã nói: “Nạp Cát Nhã quận chúa, cô và ta tán gẫu như vậy thật chẳng khác nào tỷ muội thân thiết. Nạp Cát Nhã quận chúa tựa hồ ít hơn ta chút tuổi, ta không ngại gọi cô một tiếng “muội muội”, nếu như là muội muội thực sự có ý muốn hầu hạ Vương gia, ta và muội cùng nhau chiếu cố, đây quả thực là phúc của ta và Vương gia.”

Sương Lan Nhi mắt lạnh dò xét, Thu Khả Ngâm thật đúng là có tài giả trang, khó trách có thể lừa được nhiều người như vậy. Mới vừa rồi, một tiếng

xung hô “muội muội” kia làm nàng nhớ tới bộ dáng làm bộ làm tịch của nàng trước kia gọi mình là “Lan nhi muội muội”, thật khiến cho kẻ khác buồn nôn. Nàng sẽ nhìn xem Thu Khả Ngâm có thể diễn đến lúc nào.

Tiến lên từng bước, nàng nói từng chữ rõ ràng: “Bất quá, ta đường đường là quận chúa Cách Nhật Lạc, thân phận tôn quý, làm thiếp chẳng phải là ừy khuất sao? Huống chi, hòa thân làm thiếp, vậy đối với việc hòa thân chẳng phải là không có thành ý sao? Vương phi nói xem có đúng không?”

Thu Khả Ngâm nhin sự chua sót cùng phần nộ xuống, trong mắt chợt lóe lên: “Việc này ta tin tưởng hoàng đế cùng Khả Hân sẽ có suy tính đúng mực, đến lúc đó ta tự nhiên sẽ tuân theo, lui cư tiểu thiếp, quận chúa xin hãy yên tâm.”

Sương Lan Nhi về mặt kính thường, quay đầu: “Đúng rồi, Thụy Vương phi. Ta dù sao cũng là nữ tử, việc này không tiện mở miệng. Hòa thân nên là chuyện từ Vương phi ngài đề xướng lên hoàng đế. Không biết Vương phi có phiền lòng không?”

Nói xong, nàng ngoái đầu lại nhìn Thu Khả Ngâm, mỉm cười rồi xoay người định rời đi. Nàng cơ hồ còn cảm nhận được ánh mắt sắc bén của nàng như muốn đâm vào sau lưng mình. Nhưng lúc này chẳng còn quan trọng. Với lý do tương lai chữa trị khỏi mắt cho Long Tiêu Đình, nàng muốn Thu Khả Ngâm ném thư cái gọi là sống một ngày mà bằng một năm, thống hận đến đâu cũng không thể không đáp ứng nhu cầu của nàng.

Hết thấy đều đang nằm trong kế hoạch, một kế hoạch đang được tiến hành vô cùng vẹn toàn.

Thu Khả Ngâm siết chặt tay, khuôn mặt xinh đẹp vằn vẹo, nàng khó có thể duy trì được sự bình tĩnh thêm nữa, thanh âm run rẩy nói: “Nạp Cát Nhã quận chúa đã có ý này, ta nhất định sẽ bẩm lên hoàng thượng.”

Sương Lan Nhi nhẹ nhàng sửa lại cổ áo, thờ dãi: “Aiz, hôm nay không lạnh, lại bật nhiều lò sưởi như vậy, thật là nóng chết ta. Nếu không, chúng ta cùng đi đến hồ dạo một vòng, Vương phi thấy sao?”

Thu Khả Ngâm vừa định lấy lý do thân thể không khỏe để từ chối thì Sương Lan Nhi đã nói: “Ta nghĩ, Vương phi sẽ không cự tuyệt chứ, haha.”

Thu Khả Ngâm bắt đắc dĩ, chỉ đành thu hồi cảm xúc nói: “Đó là đương nhiên.”

Sương Lan Nhi ngoái đầu lại nhìn, phát khởi làn váy đi trước dẫn đầu. Thu Khả Ngâm nhất định phải đi vì ở đó có một trò chơi đang đợi nàng... mà đã có trò hay làm sao có thể thiếu diễn viên?

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Chuyện cũ năm xưa

Bên ngoài tiền đình, mưa mới tạnh không lâu, sắc trời vẫn còn âm u, duy chỉ có phía trên đỉnh đầu có ánh minh quang xé mở một đường, lộ ra ánh sáng vàng vàng, có lẽ không lâu sau trời sẽ trở nên sáng sủa hơn.

Sau cơn mưa, không khí tươi lành, gió lạnh thổi đến làm con người ta cảm thấy thanh tĩnh.

Chưa tới ven hồ mà đâu đó đã lạnh lạnh tiếng cười truyền đến, hòa cùng gió tạo nên âm thanh như tiếng chuông ngân vang, leng keng rung động.

Sương Lan Nhi quay đầu nhìn sắc mặt có chút vàng xanh của Thu Khả Ngâm, nói: “A, xem ra đã có người tới trước chúng ta, không biết là đang chơi cái gì?”

Thu Khả Ngâm miễn cưỡng mỉm cười: “Nghe thanh âm này có vẻ giống như tiếng của cháu gái ta.” Dừng một chút nàng lại bổ sung thêm một câu: “Nhược y tính tình hào sảng ham chơi, cũng thích có ý đồ chinh người.”

“A, thật sao? Ta càng muốn đi nhìn một chút.”

Nói xong, Sương Lan Nhi bước nhanh qua ngọn núi giả to sừng sững tiến đến trước mặt hồ, xuất hiện ngay trước mặt các nàng. Mặt hồ vẫn xanh biếc như trước, chỉ là mùa đông khiến cho màu nước sậm hơn so với mùa hè. Gió từng trận thổi qua, những gợn sóng nhỏ đua nhau từng tầng từng tầng nổi ra xa. Nguyên bản giữa hồ có trồng một tảng hoa sen lớn, lá nổi trên mặt nước rất cao, nhưng đến hôm nay nhìn lại đều đã trở nên khô vênh héo úa.

Nhưng đối lập với cảnh sắc suy tàn chính là trên mặt nước, liếc mắt một cái có thể thấy một chiếc thuyền lớn, mà tiếng cười lạnh lạnh vừa rồi chính là phát ra từ phía con thuyền đó.

Thu Khả Ngâm rốt cục cũng nhìn thấy rõ người trên thuyền, đúng là Thu Nhược Y cùng Quân Trạch.

Thu Nhực Y một thân y phục xanh nhạt, áo khoác lông cừu trắng, trong tay cầm thứ gì đó rất dài màu bạc đang đi lại gần mạn thuyền, cũng không biết là đang làm gì. Còn Quân Trạch thì toàn thân áo bông thêu hình rồng đỏ thẫm, đầu đội mũ nhung. Khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé đỏ bừng lại cực kỳ hưng phấn, đáng yêu vô cùng.

Sương Lan Nhi mâu quang vốn lạnh lẽo, nhưng ngay khi nhìn thấy Quân Trạch thì nhất thời trở nên nhu hòa, nàng lưu luyến nhìn con trai mình mà không muốn dời mắt.

Thu Khả Ngâm từ xa phát tay về phía Thu Nhực Y, cao giọng gọi: “Nhực Y, các người đang làm gì vậy? Trên mặt hồ rét như vậy, chú ý đừng để Quân Trạch bị lạnh.”

Thu Nhực Y tháo khăn lông trên cổ xuống, nắm trong tay gờ lên vẩy vẩy, la lớn: “Chúng ta chỉ là đùa vui chút thôi, một chút cũng không lạnh. Mọi người có muốn cùng đến chơi không?” Nói xong nàng liền nhắc chiếc sào trúc lên rẽ nước tiến về phía bờ.

Đợi cho đến khi thuyền chuẩn bị cập bờ, Thu Nhực Y tay vẫn cầm sào trúc, cười nói: “Nạp Cát Nhã quận chúa, cô cũng ở đây sao, có muốn cùng lên đây chơi không?”

Sương Lan Nhi mỉm cười, tay đỡ lấy mái chèo, chân nhún một cái đã nhẹ nhàng đáp xuống giữa thuyền, thân thể nhẹ nhàng như chim yến, khi nhảy xuống, mặt thuyền không một chút lay động.

Quân Trạch từ phía sau lưng Thu Nhực Y hé đầu ra nhìn Thu Khả Ngâm, miệng cười ngọt ngào với gọi: “Mẫu thân, chúng ta cùng nhau chơi đi.”

Sắc mặt Thu Khả Ngâm vẫn cứng đờ, khi nhìn thấy Quân Trạch mới lộ ra chút thả lỏng, nàng định với chân bước xuống thuyền nhưng khoảng cách lại khá xa, đầu thuyền lại hơi nhếch lên trên, khi nàng mới chỉ khẽ bước một chân lên thuyền thì con thuyền lập tức chao đảo khiến mặt nước khuấy động mãnh liệt. Nàng vốn là tiểu thư khuê các, từ nhỏ đã được học đi đứng nhỏ nhẹ, khó tránh khỏi lúc này có chút bất nhả.

Lại thử một hồi, cuối cùng Thu Khả Ngâm không dám, chỉ đành nói: “Quên đi, các người cứ đi đi. Nhưng mà, Nhực Y người đang làm gì vậy?”

Thu Nhực Y thực sự là cố ý không để thuyền tiến về gần sát bờ, nàng đúng là không muốn để cho Thu Khả Ngâm lên thuyền, trên mặt nàng làm như rất tiếc, cười nói: “Cô cô, chúng ta là đang đi hái củ sen, đúng lúc còn đang non, bữa tối dùng làm đồ nấu canh cho Quân Trạch ăn được không?”

Quân Trạch vẫn luôn nhìn về phía Thu Khả Ngâm, thấy nàng không đến liền sốt ruột, lúc này bỗng nghe thấy Thu Nhực Y nói vậy liền hưng phấn quay đầu hô lên: “Được, được.”

“Vậy chúng ta đi.” Thu Nhực Y dùng sức đẩy sào gỗ, hướng con thuyền ra giữa hồ, tiến gần đến những khóm sen dày đặc.

Thu Khả Ngâm đứng ở trên bờ nói vọng: “Nước lạnh, phải cẩn thận.”

Thu Nhực Y phát tay: “Yên tâm, cô cô. Không có việc gì đâu, việc chèo thuyền đối với ta quen rồi.”

Ba người cùng đứng trên chiếc thuyền nhỏ, dần dần trôi ra xa.

Sương Lan Nhi cuối cùng cũng có cơ hội được ở riêng với Quân Trạch, trên mặt nàng lộ ra chút tia lo lắng nhẹ, nàng nhẹ nhàng nhắc: “Quân Trạch, chèo thuyền không được nghịch.”

Thu Nhực Y đang chèo thuyền, Quân Trạch liền đứng cách xa Sương Lan Nhi một chút, nó cũng không tới gần, chỉ quy củ nói với nàng: “Nạp Cát Nhã quận chúa.”

Mặc dù phát âm còn chưa rõ nhưng mang máng cũng có thể nghe ra. Nó một người nho nhỏ lại làm ra động tác quy củ như người lớn, thật đúng là khiến người ta vừa gặp đã thương.

Xa cách lạnh nhạt như vậy khiến Sương Lan Nhi không khỏi đỏ mặt, thanh âm có chút nghẹn nói: “Quân Trạch, ta có thể bế con một cái, được không?”

Quân Trạch lắc đầu, trên mặt lộ chút vẻ kháng cự.

Sương Lan Nhi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nó, ngũ quan xinh xắn tỉ mỉ như một bức họa, rõ ràng là giống như đúc hời nàng còn bé. Trong lòng nàng không khỏi trào lên nỗi chua xót, nàng quay mặt đi lặng lẽ che một chút hơi nước làm mờ mắt, từ trong vạt áo lấy ra một đồ vật gì đó, dịu dàng nói: “Quân Trạch ngoan, con xem ta mang cho con thứ gì này?”

Trời quang, ánh nắng chan hòa.

Nhìn lại mới thấy, đó chính là một cây cung được làm từ gỗ vô cùng khéo léo, tông màu nhạt, chỗ nắm được mài nhẵn vô cùng tinh tế, tron bóng đến phát sáng, một chút cũng không có dấu gỗ có thể cầm vào tay, hiển nhiên là người làm đã bỏ ra rất nhiều công sức.

Quân Trạch vừa rồi cúi đầu nghịch nghịch vạt áo của chính mình, nhìn thấy đồ vật mới, nó tò mò nhìn, thanh âm non nớt: “Đây là cái gì?”

Sương Lan Nhi thấy nó cuối cùng cũng để ý đến mình mà không khỏi cảm thấy vui mừng, nàng lắc lắc chiếc cung trong tay, cao hứng nói: “Cái này gọi là cung, đến, ta chơi cho con xem.” Nói xong, nàng từ trên thuyền nhặt được một viên sỏi nhỏ, đặt trên sợi dây cung, kéo căng rồi dùng sức bắn đến một chiếc lá khô phía xa xa.

Chỉ nghe thấy tõm một tiếng, thân lá lập tức gãy, mặt lá to lớn rơi úp xuống mặt nước.

“Oa, hay quá, hay quá.” Quân Trạch mở đôi mắt to tròn lay lá nhìn nàng hưng phấn vỗ tay: “Tiếp nữa, tiếp nữa đi.”

Sương Lan Nhi lại làm lại thêm hai lần nữa, sau đó nàng vẫy vẫy tay với Quân Trạch: “Này tặng con, ta dạy con chơi, được chứ? Bất quá cho ta ôm một cái được không?”

Quân Trạch chần chờ một chút, Thu Nhược Y quay lại cười: “Quân Trạch, đệ luôn thoải mái rộng rãi lắm mà. Đến thơm nàng một cái, nàng chính là người sẽ chữa khỏi mắt cho phụ thân đệ đó.”

Quân Trạch lúc này mới đến gần bên người Sương Lan Nhi. Sương Lan Nhi lập tức ôm nó vào lòng, thân hình nó nhỏ nhỏ mềm mềm, cơ thể nhẹ như không, mùi sữa còn chưa hết, nàng hít thở một hơi thật sâu, trong lòng ngọt ngào khôn siết, hay tay nàng đúng là không kìm được mà có chút run rẩy. Mãi cho đến hôm nay nàng mới được có cơ hội ôm nó một cái. Con đường sau này xem ra càng lúc càng khó đi, bụi gai nhấp nhô, không thể đoán trước được tương lai. Nàng không phải không sợ hãi, cũng không phải không lưỡng lự. Vậy mà mới vừa rồi được ôm con, nàng lại càng thêm kiên định quyết tâm. Mặc kệ phía trước gian nan đến đâu, nàng nhất định sẽ hoàn thành chính tâm nguyện của mình.

Ôm được một lúc lâu, Quân Trạch bắt đầu ngo ngoe, nó thơm chụt một cái vào bên má nàng rồi vội cầm cung, trượt khỏi người nàng rồi chạy đến bên người Thu Nhược Y.

Thu Nhược Y xoa xoa đầu nó, cung chiều nói: “Được rồi, ngồi xuống đi, chúng ta cùng đi hái củ sen.”

Quân Trạch vẫn mở to đôi mắt trong veo nhìn Sương Lan Nhi.

Sương Lan Nhi ân cần hỏi: “Quân Trạch, con muốn hỏi ta điều gì sao?”

Thanh âm nó tràn đầy nghi hoặc nói: “Cô có thể chữa khỏi mắt cho phụ vương ta sao?”

Sương Lan Nhi sững sốt, theo bản năng gật gật đầu.

Hắn giống như vô cùng vui mừng, tay chân múa máy: “Vậy thì thật tốt quá.”

Sương Lan Nhi yêu thương nhìn nó nói: “Quân Trạch rất hy vọng hai mắt phụ vương có thể nhìn thấy đúng không?”

Nó gật đầu như củ tỏi: “Ta đã lớn thêm rất nhiều, muốn cho phụ vương thấy bộ dáng của ta... Phụ vương khỏi rồi, mẫu phi mỗi buổi tối sẽ không khóc nữa, ta không muốn mẫu phi khóc.”

Sương Lan Nhi trên mặt có chút buồn rầu, hỏi: “Quân Trạch, nghe có vẻ như con rất thích mẫu phi của mình.”

Cái đầu nho nhỏ của Quân Trạch xoay đi, ánh mắt quyến luyến nhìn về phía Thu Khả Ngâm đang đứng ở bờ: “Đúng, ta phải nhanh lớn lên mới được.”

“Vì sao lại muốn lớn lên? Trưởng thành sẽ có thêm nhiều phiền não, như đệ bây giờ có phải vui vẻ hơn không.” Thu Nhược Y đột nhiên chen vào nói một câu, lúc này nàng đã cho dừng thuyền.

“Trưởng thành mới có thể bảo vệ mẫu thân, nếu ai dám làm hại mẫu thân, ta nhất định sẽ không tha cho hắn.” Quân Trạch lập tức chống nạnh, vừa nói vừa khua tay, về mặt còn vô cùng nghiêm túc.

Nghe xong lời này, Sương Lan Nhi không khỏi nhũn mảy, khóe miệng cong lên thành một độ cung lạnh lẽo, có một loại cảm giác khó chịu đang dâng trào trong lòng.

Thu Nhược Y không cho là phải, ngón tay chọc chọc vài cái túi gấm trên người Quân Trạch nói: “Ai dạy đệ những điều này? Nhỏ tuổi mà đòi học khẩu khí người lớn. Đệ mới có mấy tuổi thôi đấy.”

Quân Trạch bất mãn chu cái miệng nhỏ nhắn lên, đầu quay sang một bên, không thèm để ý đến Thu Nhược Y nữa.

“Này, không muốn hái củ sen nữa sao?” Thu Nhược Y phất phất tay, trên mặt lộ ra thần thái đắc ý, chỉ là một tiểu hài tử, nàng lẽ nào lại không nắm bắt được sao?

Quả nhiên Long Quân Trạch lại quay đầu lại, gật gật đầu chờ mong.

Sương Lan Nhi cười nhạt một tiếng, lấy ra một cái vợt, cột vào một sào trúc dài rồi hướng đến chỗ khóm sen: “Đến đây, Quân Trạch. Ta giúp con lấy.” Nói xong nàng liền khua vợt xuống, tay vươn ra nắm lấy hoa sen. Quân Trạch hai tay nhỏ bé nắm chặt mạn thuyền, mắt nhìn chăm chú.

Thu Nhược Y chọn một cây hoa sen khác rồi nhổ lên, nàng nhìn Sương Lan Nhi cười nói: “Nhìn không ra Nạp Cát Nhã quận chúa cũng yêu thích Quân Trạch đến thế.”

Sương Lan Nhi sau lưng chợt cứng đờ. Thu Nhược Y không biết thân phận thực sự của nàng. Từ khi nàng nói muốn tương trợ Long Đăng, sau đó Long Đăng chỉ bóng gió nói mọi người cùng chung một nhà, có thể phối hợp hành động.

Không muốn để bại lộ thân phận, Sương Lan Nhi đáp lời: “Cha ta có nhiều con ta từ nhỏ đã rất thân với các đệ đệ muội muội, cho nên ta rất thích trẻ con.”

Thu Nhược Y không nghi ngờ, chỉ “à” một tiếng rồi lại chuyên tâm vớt củ sen, rửa sạch sẽ, nhìn thì dài nhưng lại chỉ nhỏ bằng ngón tay.

“A, sao lại nhỏ như vậy.” Nàng làm như không cam lòng, đưa củ sen nhỏ cho Quân Trạch, tức giận nói: “Nhìn ta lấy cho đệ một cái thật lớn.”

Lúc này chỗ khóm sen mà Sương Lan Nhi khêu được cũng đã khá khá, nàng dùng sức kéo, mới đầu không được, nàng lại càng ra sức hơn... Cuối cùng tõm một tiếng, có một đồ vật gì đó rơi xuống nước.

Dùng sức quá mạnh nên Sương Lan Nhi thiếu chút nữa cũng ngã xuống hồ.

“Uy, cẩn thận! Là một củ lớn sao?” Thu Nhược y nhào người đến nhìn nhìn.

Sương Lan Nhi sau khi đã ổn định lại thân thể, bè thân cây đi rồi nhúng củ vào nước rửa sạch bùn, không thể tưởng được là thân nó lại có thể to như vậy.

Quân Trạch một phen đi tới, cúi đầu chăm chú quan sát, cười đến sáng lạn.

“Còn lấy nữa không?”

“Có.” Sương Lan Nhi nhẹ nhàng cười, nâng tay lên lau mồ hôi trên trán, sau đó nàng đột nhiên hốt hoảng.

Thu Nhược Y chú ý đến thần sắc khác thường của nàng, không khỏi lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

Sương Lan Nhi chần chờ, nàng hướng ánh mắt nhìn xung quanh lãnh hồ, mày nhíu chặt lại, cuối cùng mới nói: “Vòng tay của ta, vừa rồi nhỏ sen có thể đã... rơi xuống hồ rồi!”

“A” Thu Nhược Y kêu lên: “Vậy phải làm sao bây giờ? Rất quan trọng sao?”

Sương Lan Nhi gật gật đầu: “Rất quan trọng, là chiếc vòng Phong Diên Khả Hân ban tặng cho lúc sắc phong quận chúa.”

“Như vậy...” Thu Nhược Y vẻ mặt ngưng trọng, nàng lấy sào trúc bơi thuyền về bờ, vội vàng nói: “Chúng ta quay trở lại bờ, gọi người biết bơi đến, phải gấp rút, vạn nhất sóng đẩy nó lại trôi đi chỗ khác sẽ rất khó tìm kiếm.”

Dứt lời, Thu Nhược Y đã nhanh chóng lấy sào vạch nước đưa thuyền về bờ.

Đánh rơi vật ban thưởng của Khả Hân, nói lớn không lớn mà nói nhỏ thì không nhỏ.

Mà một chuyện không lớn không nhỏ như vậy đã khiến cho Thụy vương phủ suốt một chiều phái tới bốn gã thân hình cường tráng cùng với kỹ năng bơi lội giỏi lội xuống hồ tìm.

Chỉ là khiến người ta không ngờ tới là bên cạnh việc tìm được vòng tay của Nạp Cát Nhã quận chúa lại có thêm một thu hoạch ngoài ý muốn... Có một chiếc rương gỗ vô cùng nặng được vớt lên. Khi mở ra nhìn, lập tức có người nhận biết, bên trong đều là vàng bạc châu báu mà hoàng đế tặng cho Lan phu nhân hồi nàng còn mang thai.

Lúc đó trời đã ngả bóng, ráng chiều đỏ như máu chiếu lên chỗ vàng bạc sáng lạn, lóe mắt.

Còn một thứ khác cũng vớt được từ đáy hồ lên. Là một chiếc trâm như ý vàng ròng, bởi vì ngâm nước quá lâu cho nên màu sắc đã loang lổ phai màu, bất quá hình dáng vẫn có thể nhìn ra.

Có cung nữ nhìn trái nhìn phải, cuối cùng cũng thốt ra.

“Cái này không phải là đồ của Đan Thanh sao?”

Lại có cung nữ khác nhỏ giọng nghị luận: “Mọi người đều nói năm đó Lan phu nhân vì tiền mà rời Vương phủ, mang đi tất cả tài bảo. Xem ra căn bản là không đúng rồi. Nhưng mà kỳ lạ, sao trâm của Đan Thanh lại cũng rơi xuống hồ? Lại còn cùng chỗ với chiếc rương được vớt lên của Lan phu nhân? Lẽ nào...”

Thu Nhược Y nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Thu Khả Ngâm, quay đầu thán nhiên phân phó Lạc công công: “Chuyện lớn như vậy, đi thỉnh Vương gia.”

Lạc công công gật gù, cung kính đáp lại.

Sương Lan Nhi quay đầu đi chỗ khác, bên môi hàm chứa một ý cười sâu xa khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Đả hổ động rừng

Hoàng hôn cuối ngày, ánh nắng mặt trời như lửa bàn thiêu đốt, bao phủ hơn nửa bầu không gian.

Không khí xung quanh mặt hồ đặc biệt trong suốt, sáng lạn phản chiếu những áng mây lượn lờ trên bầu trời cùng hình ảnh lâu các xa hoa bên trong Thụy vương phủ, cảnh sắc nhuốm trong một màu đỏ chói mắt.

Quân Trạch đi bên cạnh Thu Nhược Y, nó túm lấy váy nàng, mắt nhìn đông nhìn tây.

Sương Lan Nhi thấy vậy không khỏi bật cười, tiến lên nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nó trong tay mình. Tay nó nhỏ như vậy, lại mềm mại, giống như những lá cây non mềm mại như đầu mùa xuân. Vừa định nói thì Quân Trạch đã rút tay về, mắt đưa lên nhìn nàng.

Trong lòng nàng xẹt qua chút chua xót, xấu hổ cười, dịu dàng nói: “Quân Trạch ngoan, thời gian không còn sớm, về dùng bữa tối trước đi.”

Quân Trạch không nói, quay đầu nhìn Thu Khả Ngâm.

Thu Khả Ngâm mắt vẫn nhìn về phía khoảng không hoang mang, giống như tâm tư không để nơi này, ngẩn người một lúc mới phân phó: “Sai người đưa thể tử đi, đêm nay không có chuyện gì thì đừng đến hồ.”

“Không được, không được, ta muốn ở nơi này cùng với mẫu phi.” Quân Trạch vui vẻ chạy đến bên người Thu Khả Ngâm, nhất quyết không chịu đi.

“Quân Trạch ngoan, nhanh đi đi.” Thu Khả Ngâm lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, Quân Trạch nhìn thấy chỉ đành ngoan ngoãn để cung nữ dẫn đi.

Một lát sau, ánh nắng chiều trong không trung vụt tắt, khắp trời đất chỉ còn lại một màu xám bạc mờ lung.

Xa xa nhìn lại thấy có một bóng người cao to đang chậm rãi tiến đến gần đến phía này, dường như từng bước từng bước người đó để lại đều mang theo hơi thở của gió lạnh quật đến.

Các cung nữ vẫn còn đang nghị luận râm ran, thấy Long Tiêu Đình thì ngay lập tức im bặt, chỉ còn dư lại tiếng hít thở không thông.

Tiếng bước chân của hắn rất nhẹ, đi cũng rất chậm nhưng lại không biết do đâu lại khiến cho người ta cảm thấy có một loại áp lực. Lạc công công cũng không dám tiến lên刁 hấn, chỉ là nhỏ giọng nói cho hắn biết bước tiếp theo phải đi như thế nào.

Tiếng lá rơi rào rạc, gió đêm khê rít, bên hồ, những cánh hoa mai khê rụng, bay lên không trung như mưa lượn, lặng lẽ rơi xuống người hắn. Hắn tùy tay phất một cánh hoa vương trên mặt, mặc dù không nhìn thấy nhưng cũng biết đó là một cánh hoa trắng nõn mềm mại nhẵn nhụi. Để sát vào hơi thở, một mùi thơm ngát ngập tràn. Trong đầu hắn từ từ hiện ra một thân ảnh điểm đậm...

Lại đi vài bước, gần tới lãnh hồ, Lạc công công nhỏ giọng nhắc hắn: “Vương gia, chính là nơi này.”

Long Tiêu Đình dừng lại cước bộ. Khuôn mặt hắn điềm tĩnh, sắc trời mới hạ chiếu lên khuôn mặt hắn tựa như mỹ ngọc trong suốt. Một lát sau hắn mới mở miệng nói: “Nói đi, rốt cục là có chuyện gì?”

Mọi người nhìn nhau, suy nghĩ xem nên nói như thế nào.

Cuối cùng Thu Nhược Y nói trước: “Vương gia, sự tình là như thế này. Giữa trưa sau khi dùng xong yến thiện, ta cùng Quân Trạch chèo thuyền ra hồ hái củ sen. Mấy ngày trước mưa không dứt, buồn muốn chết, cho nên lúc đó ta mới nghĩ mang Quân Trạch đi chơi một chút.”

Sương Lan Nhi thanh âm nhẹ cất lên: “Vương gia, lúc đó ta cũng cùng Vương phi đến bên hồ tản bộ, ở trong phòng mãi cũng ngột ngạt, ta liền nghĩ muốn ra ngoài hít thở không khí. Lúc này vừa vặn gặp được Nhược Y bọn họ.”

Long Tiêu Đình yên lặng một lát, thanh âm trầm thấp đầy từ tính, chậm rãi nói: “Thì ra Nạp Cát Nhã quận chúa cũng ở chỗ này.”

Sương Lan Nhi hơi nhíu mày, trên mặt có chút áy náy: “Làm phiền rồi.”

Thu Nhược Y tiếp lời: “Lúc ấy ta chỉ nghĩ càng nhiều người thì càng náo nhiệt, lúc đó liền mời Nạp Cát Nhã quận chúa cùng lên thuyền đi hái củ sen. Cô cô cũng định đi nhưng đáng tiếc thuyền rung mạnh quá nên liền quyết định ở lại chờ.”

Sương Lan Nhi nhìn về phía Thu Khả Ngâm: “Nói đến chuyện này, vẫn là do ta gây nên. Khi lấy củ sen ta vô ý làm rơi chiếc vòng tay Phong Diên Khả

Hắn ban tặng xuống hồ. Lúc này làm cho Vương phủ phải cử người đến tìm, phiền toái hạ nhân trong Vương phủ giúp ta tìm kiếm. Thật sự là xin lỗi.”

Long Tiêu Đình từ chối cho ý kiến, vẫn giữ im lặng.

Lạc công công nói tiếp: “Vương gia, lúc ấy lão nô phải vùi tên thân hình cường tráng lặn xuống hồ tìm kiếm, trời cũng vào đầu đông rồi, nước lạnh đến thấu xương, mặc dù là khỏe mạnh nhưng cũng không lặn được bao lâu, cho nên chỉ có thể để họ thay phiên lặn xuống. Lúc đó chưa tìm được vòng tay của quận chúa nhưng một người đã đã mò được dưới đáy hồ một thứ gì đó nặng nặng, hắn cố vớt lên nhưng không được. Lão nô lúc này liền cho người xuống xem, lần này bọn họ xác định vật đó chính là một chiếc rương. Vì thế lão nô phải hai tên xuống dùng dây thừng buộc vào rồi dùng thuyền kéo lên. Sau đó một tên khác ở ngay tại chỗ chiếc rương phát hiện còn một chiếc trâm cài như ý bằng vàng. Sau đó không lâu cũng tìm được cả chiếc vòng của quận chúa gần đó. Lão nô phân phó người gỡ mở chiếc rương ra thì nào biết bên trong chính là đồ của Lan phu nhân được ban thưởng năm đó. Sự tình là vậy, lúc này mới đánh mời Vương gia đến.”

Nội quân gia tiến lên cung kính bẩm báo: “Vương gia, Vương phi, Lạc công công, nô tài đã kiểm kê toàn bộ.”

Lạc công công vẫy tay một cái, nói: “Mau bẩm cho Vương gia biết.”

Chủ sự tiến lên phía trước, miệng lầm bầm: “Phượng điệp san hô, bát bảo ngọc lưu ly, Nam Hải trân châu, tử kim lục điệp kính...” Hắn niệm một chuỗi vô cùng dài, giống như rất lâu rất lâu cuối cùng mới có điểm dừng, sau đó hắn còn bổ sung: “Vương gia, dưới đáy hồ là một ngàn lượng hoàng kim. Nô tài đã kiểm tra rõ ràng, dưới mỗi thời đều khắc ba chữ “trình hiến giám”, ba chữ này khắc cho vàng bạc chuyên dùng ban bổng lộc cho các cung phi tần trong cung.”

Sương Lan Nhi nghe xong, trên mặt lộ một tia cười lạnh. Còn nhớ năm đó là cuối mùa xuân, Trầm Mộc Vũ trấn đoán nàng hoài nam thai, hoàng đế vô cùng mừng rỡ, thưởng cho nàng rất nhiều đồ quý giá. Về phần một ngàn lượng bạc kia là Đoàn quý phi ban cho nàng. Lúc nàng nhận được một ngàn lượng này cũng đồng ý làm theo tất cả yêu cầu của Đoàn quý phi, làm cho Long Tiêu Đình cho rằng nàng là một kẻ không từ thủ đoạn, tranh quyền đoạt lợi, một kẻ bị vàng bạc làm cho mờ mắt. Nàng nhớ lại thỏa hiệp của mình ngày ấy, nàng thoái nhượng để đổi lấy bình an cho người nhà nhưng đến ngày hôm nay chung quy vẫn tan cửa nát nhà. Nàng sai rồi, nàng hoàn toàn sai rồi, nàng không nên trốn tránh, không nên lùi bước. Lần này nàng trở về đã không còn như lúc trước, tất cả, hết thảy nàng nhất định phải đòi lại.

Nội chủ sự sau khi liệt kê danh sách xong liền cung kính hành lễ: “Vương gia, nô tài đã so lại, tất cả những đồ vật hoàng đế ban thưởng cho Lan phu nhân đều được nội vụ ghi lại, tất cả đều đầy đủ không kém một thứ, cả một ngàn lượng vàng kim cũng đều ở trong này.” Nói xong hắn liền khom người lui ra.

Bóng đêm tập kích, âm u không có điểm dừng, bầu không khí lúc này chỉ cảm nhận được sự bức bách, áp lực nặng nề.

Lạc công công xoay người phân phó: “Trời tối rồi, mau cầm đèn đến.”

Vài cung nữ nhanh chân rời đi, những người vây lại cũng dần dần giãn ra. Trong đám người có kẻ thả lỏng, có kẻ lại thấp thỏm không yên, nhóm cung nữ khề nhỏ giọng bàn luận.

Vàng có khắc chữ “trình hiến giám”, trong cung phi tần, không phải chính là Đoàn quý phi...”

“Đừng nói bậy.”

“Nhưng ngoài Đoàn quý phi ra, còn ai vào đây?”

“Nghe nói năm đó Đoàn quý phi cho Lan phu nhân một tuyệt bút, để cho Lan phu nhân sau khi hạ sinh thế tử sẽ rời khỏi Vương phủ. Xem ra sự việc này đúng là thật a.”

“Nghe nói Lan phu nhân vì tiền, thời điểm nàng ra đi còn mang theo tất cả vàng bạc châu báu, một kiện cũng không để lại, nhưng hiện giờ xem ra nàng căn bản là một thời cũng không mang đi, tất cả đều để lại ở Vương phủ. Lan phu nhân thực ra là không cần tiền của Vương phủ...”

“Có khi nào nàng là bị đuổi ra.”

“Hay là bị đoạt con...”

“Người nói xem vì sao cây trâm của Đan Thanh lại rơi xuống hồ, trùng hợp lại nằm ngay cạnh chiếc rương.”

“Có phải hay không năm đó Đan Thanh phát hiện Lan phu nhân không mang theo châu báu, để Vương gia không phát hiện, cũng phòng ngừa ngài ấy đi tìm Lan phu nhân trở về, lúc đó liền vội vàng đem toàn bộ chôn dưới đáy hồ?”

“Đan Thanh là cung nữ đắc lực bên cạnh Vương phi, nàng làm như vậy chẳng phải là đồng nghĩa với việc... Nhưng Vương phi nàng... không giống người như thế a...”

“Ai biết được, cho dù thế nào, nhưng vì con nối dòng, khó tránh khỏi có biến...”

“Ta có điểm không thể tin được, Vương phi nàng bình thường đối xử với hạ nhân chúng ta không tệ.”

“Nhưng sự thật xảy ra ngay trước mắt, cũng không phải do chúng ta không tin.”

“Có lẽ Vương phi ngày thường chỉ là mượn lòng người, chúng ta đều bị nàng che mắt.”

Trong lúc nhất thời, lời đồn đại giữa các cung nữ đều hấp dẫn những ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Thu Khả Ngâm.

Thu Khả Ngâm xưa nay luôn bình tĩnh là thế nhưng nghe những lời này, bàn tay nàng bỗng chốc run rẩy lợi hại, càng nghĩ đến càng tức giận. Nhưng mà trong chớp mắt, nàng giấu bàn tay trong tay áo rộng thùng thình, thản nhiên nói với Lạc công công: “Lạc công công, hôm nay Đan Thanh có việc riêng ra ngoài phủ đến giờ vẫn chưa tới, không biết Lạc công công đã cho người thúc dục hay chưa?”

Lạc công công xoay người cung kính nói: “Vương phi, lão nô đã cho người đi tìm, có lẽ nàng sắp đến rồi.”

Thu Khả Ngâm ngừng điệu nhân nhạ, bình tĩnh nói: “Như vậy thì chờ nàng một lát, chân tướng sự việc sẽ nhanh chóng được làm sáng tỏ.”

Lúc này các cung nữ đã đem đèn lồng tới, ánh sáng ngay lập tức đẩy lùi bóng tối.

Long Tiêu Đình tự nhiên cũng nghe được những lời nghị luận của các cung nữ, hần khẽ ngẩng đầu lên, con ngươi không có tiêu cự nhìn về phía chân trời hắc ám xa xa. Không có trăng sáng, cũng không có tinh thần, tất cả chỉ là một màu đen kịt, tận chỗ sâu nhất trong trí nhớ, hần tựa hồ như nhìn thấy dung mạo thanh lệ của Sương Lan Nhi, tiếng hít thở nhẹ nhàng theo thanh âm khe khẽ khắc sâu đến tâm niệm, cúi đầu gọi: “Lan nhi...”

Sương Lan Nhi lúc này đem toàn bộ lực chú ý tập trung trên vẻ mặt đặc ý của Thu Nhược Y, nàng vẫn chưa nhìn đến Long Tiêu Đình. Không biết tại sao, nàng luôn cảm thấy Thu Nhược Y còn có chuyện gì đang giấu nàng, nghĩ muốn tự mình hành động.

Đang nghĩ ngợi, không biết có ai đó chợt hô lên: “Đan Thanh tới rồi.”

Mọi người theo âm thanh đó nhìn lại, chỉ thấy trong bóng tối, một nữ tử mặc y phục lam, nhất kiện kim tuyến le lói, châu sai khê lay động, có thể thấy nàng ngày thường ở trong Vương phủ địa vị rất cao, tương lai có thể sẽ ngồi lên vị trí trước kia của Quế ma ma.

Đan Thanh trong lòng nghi hoặc, bình thường nàng chẳng biết sợ nhưng nhìn thấy nhiều người nghiêm túc như vậy, trong lòng không khỏi sinh ra sợ hãi. Khi tiến đến gần, hai chân nàng chợt mềm nhũn, nàng quỳ xuống trước mặt Long Tiêu Đình, cúi đầu nói: “Nô tỳ thỉnh an Vương gia, Vương phi.”

Tĩnh tế mà nghe có thể thấy giọng của Đan Thanh có chút phát run.

Sương Lan Nhi không khỏi cười lạnh, trong lòng khinh thường. Trước kia nàng ở trong phủ, Đan Thanh đối xử với nàng như thế nào, trong ký ức nàng vẫn còn như mới, đánh chửi nhục nhã, Đan Thanh này không có chuyện ác nào không dám làm. Hiện giờ nhìn bộ dáng sợ hãi của nàng, trong lòng nàng không khỏi vui sướng. Chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng, chung quy cũng có ngày hôm nay.

Long Tiêu Đình không mở miệng, cũng không có hỏi.

Thu Khả Ngâm có chút sốt ruột, nàng ra hiệu cho một tên nô tài gần đó, hần liền vội vàng tiến đến mang cây trầm như ý cho Đan Thanh phân biệt. Thu Khả Ngâm khẩn trương hỏi: “Cây trầm như ý này là của người? Đan Thanh, người cứ nói thật, mỗi một đồ vật trong vương phủ đều được ghi chép trong sổ sách, thực hư đều có thể tra ra sự thật, phải là phải, không phải là không phải, người cứ trả lời đi.”

Nương theo ánh lửa mông lung nhảy lên bập bùng, Đan Thanh nhìn cây trầm như ý, do bị ngâm trong nước lâu ngày cho nên để lại những dấu vết loang lổ, bất quá vẫn có thể nhìn ra hình dáng từ trước, nàng gật gật đầu: “Cây trầm này đích thực là của nô tỳ. Nhưng việc này cũng thật kỳ lạ, nô tỳ đã lâu cũng chưa từng dùng chiếc trầm này, đoạn thời gian vừa rồi, lúc sửa sang lại đồ đạc tìm thế nào cũng không thấy.”

Lạc công công nói: “Nô tài trong phủ vừa vớt được ở dưới lãnh hồ một chiếc rương, bên trong đều là vàng bạc châu báu năm đó hoàng đế ban cho Lan phu nhân. Ngay chỗ chiếc rương này còn tìm thấy cả chiếc trầm của người.”

Đan Thanh vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, trên mặt đều là hoang mang. Nàng hiện giờ thân phận cao quý, ghét bỏ những chiếc trầm hình thức đơn giản, cho nên sớm đã không cài những thứ trầm cài như ý này. Nhưng mấy tháng trước lúc nàng kiểm kê đồ đạc rõ ràng còn thấy nó. Nghi hoặc nghĩ ngợi, nàng liền biện giải: “Lạc công công, ta thật sự không biết. Có lẽ gần đây có ai đó ăn trộm chiếc trầm này của ta, sau đó sợ hãi liền ném xuống hồ. Có thể chính là như vậy? Ta thực sự cái gì cũng không biết, cái gì mà rương của Lan phu nhân?”

Sương Lan Nhi nâng tay khẽ day mi tâm, thản nhiên nói một câu: “Sợ hãi có người phát hiện cho nên trèo thuyền ra giữa hồ rồi thả xuống? Động tác lớn như vậy lại không sợ bị người phát hiện sao? Tên trộm này quả thực là có nhả hứng, thực tình người nam các người đứng là nhân rồi, haha.”

Đan Thanh sắc mặt trầm xuống, chính nàng cũng hiểu được lý do này đúng là không thể nào nói nổi, nhất thời cũng không biết biện bạch thế nào cho phải, chỉ đành đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Thu Khả Ngâm.

Thu Khả Ngâm khẽ cau mày, quay đầu đi chỗ khác. Sự việc tối nay thật sự khó giải quyết, ngày xưa quả thực nàng không biết chuyện chiếc rương này bị thả xuống hồ, nhưng dù sao cũng là nàng để cho Đan Thanh đi xung quanh lan truyền những lời đồn về Sương Lan Nhi tham tài tham của. Hiện giờ xem ra nàng chính là đang tự lấy đá đập chính mình. Cho dù chuyện này thực không phải do nàng làm nhưng giờ phút này nhìn tình huống xảy ra nàng khó tránh khỏi có can hệ.

Lạc công công lại nói: “Đan Thanh, người ở trong Vương phủ xem như đã là người lâu năm. Người đáng ra là hiểu rõ rồi chứ, Vương gia tối kỵ nhất là bị người ta lừa gạt. Chiếc trầm như ý này lúc vớt lên, nhìn màu là biết đã ngâm nước rất lâu, tại sao người lại nói gần đây mới bị người đánh cắp? Vương gia ở ngay tại đây mà người còn không ăn ngay nói thật! Hơn hai năm trước, đến tột cùng có phải là người trộm đem chiếc rương này của Lan phu nhân thả

xuống đáy hồ, sau đó vu khống hãm hại nói nàng mang đi tất cả mọi thứ, lan truyền cho mọi người khiến ai ai cũng nghĩ như vậy. Chính là lúc ấy người không cẩn thận, vô ý làm rơi trâm cài đầu của mình ngay giữa hồ mà cũng không biết.”

Lạc công công nói thẳng ra sự thực tàn khốc như vậy khiến cho Đan Thanh kích động ra mặt, nàng sững sốt mất một lúc lâu, bỗng nhiên nức nở, nghẹn ngào nói: “Không phải, ta thực sự không làm. Kia... có thể hay không... Lan phu nhân xưa nay gian trá, chắc chắn nàng sớm đã trộm đem trâm cài tóc của nô tỳ đi, sau đó thả nó chìm xuống đáy hồ, tương lai lấy đó hãm hại nô tỳ...”

Sương Lan Nhi rất cục không nín được cười thành tiếng. Vành nón châu sa khẽ động, vừa hay che đi đôi mắt gọn sóng của nàng. Xem ra Đan Thanh đã hoàn toàn lúng túng, việc này là nàng cùng Thu Nhược Y một tay bày ra, đầu tiên là Thu Nhược Y hẹn gặp cung nữ Tiểu Tịch, nói nàng là bằng hữu thân thiết của Lan phu nhân năm đó, từ đó nhanh chóng áng chừng ra được chỗ Tiểu Tịch thả chiếc rương xuống. Kế tiếp nàng lại trộm được từ chỗ Đan Thanh một chiếc trâm như ý mà nàng ta rất lâu không dùng, sau đó nàng còn dùng một loại phấn thạch đặc thù chuyên ăn mòn kim loại, khiến cho cây trâm nhìn như đã bị ngâm nước từ rất lâu. Hết thấy được dân xếp không lộ chút dấu vết.

Thu Khả Ngâm tuy rằng sắc mặt không tốt nhưng vẫn cố gắng hỏi: “Nạp Cát Nhã quận chúa cười gì vậy?”

Sương Lan Nhi khoát tay, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười lạnh có mà như không, nàng ray mi tâm nói: “Người nam đúng là không đơn giản, thực làm cho ta bội phục. Hai năm trước mà đã có thể tru tính cho chuyện của sau này, thực là cao thâm, lại có mắt nhìn xa, này đúng là làm cho người bắc như ta tự cảm thấy hổ thẹn... A, có lẽ là do người Bắc Di chúng ta làm việc đầu óc đơn giản, bất quá, chúng ta là những người thẳng thắn, dám làm dám chịu. Nếu như là có rắp tâm hại người thì việc thừa nhận cũng chẳng có gì là ghê gớm cả.”

Thu Khả Ngâm thần tình lộ vẻ lo lắng, cắn răng oán giận nói: “Phòng ngừa chu đáo, cũng không phải là chuyện không thể.”

Long Tiêu Đình vẫn luôn giữ im lặng từ này đến giờ cuối cùng cũng mở miệng: “Lan nhi nàng... đã không còn nữa rồi...” Nói xong hẩn im lặng đứng bất động, quanh thân như tản ra một thứ ánh sáng lạnh lẽo khiến người ta như chìm trong hồ băng.

Lạc công công nhìn sắc mặt, hiểu được ý tứ của Long Tiêu Đình, vội vàng tiến lên răn đe Đan Thanh: “Người nói mê sảng gì vậy? Lan phu nhân hãm hại người? Nàng làm sao biết được sẽ có ngày hôm nay... Người thật sự là! Không biết hối cải! Nói bậy, cẩn thận ra rút lưỡi người.”

Đan Thanh sợ đến mức ngay cả khóc cũng không dám, kinh hoảng nói: “Ta thật sự không làm, thật sự không làm...”

“Hay là gọi người đã vớt chiếc rương lên hỏi?” Sương Lan Nhi đề nghị nói.

Rất nhanh, một nô tài khoác chiếc áo khoác rất dày tiến đến, tóc vẫn còn nhỏ nước, giờ phút này hẩn đang bọc kín người, thấy Long Tiêu Đình cùng Thu Khả Ngâm thì lập tức quỳ xuống hành lễ.

Thu Khả Ngâm mất lạnh liếc tên nô tài một cái, đột nhiên lại dịu dàng nói: “Hôm nay người vớt lên được rất nhiều đồ, nghe nói kỹ năng bơi rất nhanh nhẹn, quả nhiên là đã vất vả rồi. Chóc nữa ghi sổ chỉ hai mươi lượng bạc, xem như là ban thưởng cho người.”

Nô tài kia liên tục vái đầu, trên mặt lộ vẻ cảm kích.

Thu Nhược Y tiến lên, nàng ngồi xổm xuống ngay trước mặt tên nô tài, lớn tiếng nói: “Người kể lại sự tình rõ ràng, chuyện này có liên quan đến thanh danh của cô cô ta, hậu quả gì người gánh vác không nổi đâu.”

Lời này vừa nói ra khiến cho các cung nữ liền cúi gằm mặt xuống. Theo như lời Thu Nhược Y nói như thế nào lại nghe ra đều giống như đang uy hiếp.

Thu Khả Ngâm trầm mặt xuống, Thu Nhược Y này không biết có phải đang giúp nàng không, chỉ biết nàng càng nói càng hồng бет. Nữ tử lớn lên giữa phường giữa chợ quả nhiên không chút mưu lược, không đáng tin cậy. Nghĩ xong nàng liền lạnh mặt kéo Thu Nhược Y sang một bên, cúi đầu nói: “Nhược Y, người tạm thời đừng lên tiếng.”

Chỉ có Sương Lan Nhi hiểu Thu Nhược Y là cố ý.

Lạc công công nhìn gã nô tài, nghiêm túc hỏi: “Người cẩn thận trả lời. Người tìm được cây trâm như ý này ở đâu?”

Tên nô tài kia sợ hãi nhìn Thu Khả Ngâm một cái, muốn nói lại thôi, suy nghĩ một lúc rồi lắp bắp: “Ta... ta không dám... Không không, ta không nhớ rõ.”

Lạc công công trầm mặt xuống, “Nói mê sảng gì vậy.”

Long Tiêu Đình đi về phía trước, khẩu khí lạnh lùng nói: “Bốn vương ở đây, không ai có thể hại người. Người cứ nói thật, bốn vương lập tức phong người lên làm kim đình ngự vệ.”

Nô tài kia vui mừng lộ rõ trên nét mặt, liên tục gấp đầu nói: “Lúc ấy nô tài xuống nước vớt vòng tay của quận chúa, nô tài lo lắng hay là vòng bị nước đầy rơi xuống nơi khác rồi, nô tài liền dọc theo đáy hồ tìm lại một lượt, vẫn không có kết quả, nô tài đang định nổi lên trên mặt nước thì đột nhiên chân đập vào một vật cứng. Lúc ấy nô tài cảm thấy không đúng, trồi lên mặt nước hấp khí rồi lại lặn xuống, lúc này mới phát hiện có một chiếc rương lớn. Nô tài kéo nhưng nó vẫn bất động, sau đó công công liền cho hai người nữa xuống kéo, vẫn không thể kéo được, vì vậy đành dùng dây thừng buộc vào rồi kéo đi mới có tác dụng. Khi đó nô tài còn ở dưới đáy hồ, ngay tại chỗ chiếc rương được nhắc lên thì tìm ngoài ý muốn nhìn thấy chiếc trâm này.”

Lạc công công giật mình: “Ý người là chiếc trâm này nằm cạnh đáy hòm hay là bị đáy hòm chặn dưới?”

Gã nô tài liền đáp: “Nô tài không dám hồ ngôn loạn ngữ, lúc ấy trời tối cho nên nô tài nhìn không rõ. Bất quá nô tài nghĩ, nếu không phải bị chiếc rương chặn lên thì cây trâm có lẽ không còn ở chỗ đó nữa, sớm đã xuôi dòng bị cuốn đi chỗ khác rồi.”

“Tốt lắm, người lui xuống đi.”

Long Tiêu Đình nhẹ nói một câu, hần chậm rãi nhắm mắt, mi có chút nhú lại, cả người như đang chìm đắm trong chuyện quá khứ từ rất lâu về trước, không cách nào thoát ra được.

Sương Lan Nhi trong lòng vui vẻ, quay ra nhìn Thu Nhược Y một cái. Gã nô tài vừa rồi rõ ràng chính là người Thu Nhược Y tìm, cây trâm kia căn bản không hề ở dưới đáy hồ, nhưng gã nô tài nói lại rất thỏa đáng, không một mực chắc chắn nhưng từ tình lý bên trong mà nói lại càng khiến cho người ta tin tưởng. Xem ra, Thu Nhược Y dạy dỗ rất khá. Hôm nay mục đích của các nàng đã đạt được, nàng liền hướng ánh mắt nhìn Thu Nhược Y một cái, ý bảo nàng chuyển biến tốt thì cứ theo kế hoạch mà làm, trước hết đề nghị nhốt Đan Thanh vào trước rồi ngày sau sẽ tiếp tục tra hỏi.

Nào ngờ Thu Nhược Y đột nhiên nói, thanh âm giống như vô cùng bất bình tức giận: “Vương gia, Nhược Y vào vương phủ không lâu nhưng cô cô đối xử với ta thế nào ta không dám quên, Nhược Y tin tưởng cô cô nhất định không thể làm ra những chuyện như vậy. Nhất định là có người hãm hại Đan Thanh để từ đó làm đổ oan cho cô cô, Nhược Y khẩn cầu Vương gia phái người cẩn thận lục tìm sương phòng của Đan Thanh, xem còn lưu lại dấu vết của tên trộm hay không, nhờ đâu hần để lại chút sơ hở, nhất định phải trả lại trong sạch cho cô cô của ta.”

Sương Lan Nhi đột nhiên nâng mắt, trong con ngươi rõ ràng là khiếp đảm cùng nghi hoặc không thể lý giải được. Hai người chưa từng bàn qua chuyện này, đến tột cùng nàng muốn làm gì?

Thu Khả Ngâm vội vàng kéo tay Thu Nhược Y: “Người đừng nhiều chuyện.”

“Nhưng bọn họ đổ tội cho người...” Thu Nhược Y lộ vẻ mặt bất mãn, quay đầu lại nói: “Vương gia!”

Long Tiêu Đình vẫn như vậy nhưng chỉ nhẹ nói một chữ “Được”, giống như hần vẫn còn đang xuất thần chưa tỉnh lại.

Lạc công công hiểu ý, liền tuân lệnh làm theo.

Thụy vương phủ xưa nay làm việc luôn mạnh mẽ vang dội, không đến một canh giờ đã có tin tức trọng yếu thông báo cho Long Tiêu Đình cùng Thu Khả Ngâm. Đó là một chiếc khăn bên trong bọc một loại bột phấn màu trắng.

Trầm Mộc Vũ bị gọi đến, hần lấy ra một chút ngửi ngửi, hai tay run lên: “Vương gia, đây là tước linh phấn.” Tước linh phấn, chính là độc dược năm đó hãm hại Lan phu nhân khiến nàng bị cầm.

Lạc công công tiến lên cầm lấy chiếc khăn đang bọc tước linh phấn, cẩn thận nhìn nhìn sau đó cơ hồ suýt thì ngã té trên mặt đất: “Vương gia, chiếc khăn này là công phẩm sa tanh...”

Lại là đến từ hoàng cung.

Thu Nhược Y nhẹ nhàng quay đầu đi chỗ khác, bên môi lộ ra một ý cười. Phải đem các nàng một lưới bắt hết.

Sương Lan Nhi không lạc quan giống như Thu Nhược Y. Trong lòng nàng đột nhiên trùng xuống, xong rồi! Thu Nhược Y quá mức nóng vội, đóng băng ba thước không thể một ngày tan chảy. Muốn tuyết tan không được nhất thời nóng vội. Muốn đối phó với Thu Khả Ngâm cùng Thu Đoan Trà, phải nhớ kỹ là không thể vội vàng manh động, nhất định phải chậm mà chắc, muốn chỉ một đêm mà đòi lật trời, đây là chuyện không có khả năng.

Thu Khả Ngâm lúc này đi chậm đến bên cạnh Đan Thanh, thờ dài nói: “Đan Thanh, người đi theo ta nhiều năm như vậy, vẫn luôn trung thành với ta. Ta cũng luôn chiều cố người, cha mẹ già ở nhà người, rồi cả đệ đệ còn nhỏ tuổi, ta nhất nhất quan tâm, nhưng hôm nay chuyện đã vậy ta cũng không thể giúp được người nữa rồi. Ta người giải thích với Vương gia đi.” Nói xong nàng liền hờ hững phát tay áo quay đi, vẻ mặt cũng không còn tái nhợt như trước nữa. Ánh nến bập bùng trong bóng đêm, duy chỉ thấy châu sai vàng ròng trên đầu nàng ánh lên một tia sáng lạnh lùng mà lóa mắt.

Sương Lan Nhi nhắm mắt, chuyện nàng lo lắng rốt cục cũng xảy ra. Cho tới lúc này, Thu Khả Ngâm lại thoát được rồi. Vốn kế hoạch của nàng không phải như vậy nhưng hiện giờ đều bị Thu Nhược Y phá hỏng.

Dưới ánh sáng mờ lung, Đan Thanh gặt gao nắm chặt nắm đấm, bàn tay trắng nõn lần những vết xanh đỏ. Ý tứ của Vương phi đã quá rõ ràng, nàng đương nhiên nghe hiểu được, chỉ cần nàng nhận tội, hy sinh chính mình, Vương phi sẽ để cho nhà nàng được bình yên vô sự. Bằng không... chỉ sợ đến lúc đó sẽ là chu di cửu tộc. Dù sao cũng phải chết, nàng không còn lựa chọn nào khác.

Nước mắt nóng rục rơi xuống rồi dần dần lạnh đi, Đan Thanh đập đầu hết lần này đến lần khác, nghẹn giọng nói: “Vương gia, chuyện đến nước này nô tỳ cũng không dám nói dối. Từ ngày Lan phu nhân trở về vương phủ nô tỳ đã nhìn nàng không vừa mắt. Nàng bắt quả chỉ là dân thường, ý vào bản thân có một chút tư sắc mà ra mặt người trên, nô tỳ không cam lòng, cho nên hết lần này đến lần khác nghĩ kế hãm hại nàng. Chiếc khăn tay này mặc dù lấy từ trong cung, là đồ Quý phi ban cho Vương phi, Vương phi xưa nay đối xử với hạ nhân rất tốt, sau đó đã tặng lại chiếc khăn này cho nô tỳ...”

Vạt áo nàng đã thấm ướt nước mắt, lời còn chưa dứt, bỗng bịch một tiếng, nàng đột nhiên đứng lên, đâm đầu vào hòn núi giả bên hồ.

Máu đỏ còn nóng hổi bắn tới trên mặt Sương Lan Nhi, nàng nhắm mắt lại lùi về phía sau hai bước, khi mở mắt ra thì đã thấy Đan Thanh nằm dài trên mặt đất, hai tay nắm chặt, đến chết cũng không thả lỏng ra, có thể thấy nàng chết không hề cam lòng.

Trên hòn núi già, máu tươi chảy xuống thành dòng, nhiều điểm máu loang lổ tựa như một đóa hoa đào đỏ rực chói mắt.

Xung quanh nhất thời rơi vào im lặng không một tiếng động, giống như tất cả chìm vào chết chóc.

Ngay sau đó, trong nháy mắt mọi người trở nên hỗn loạn.

Màn đêm đen tối, bóng trăng nhàn nhạt, nơi chốn đều ngập tràn mùi máu. Các cung nữ sắc mặt đều trở nên trắng bệch, nhiều người vô cùng kinh hãi, không ngừng hét lên mời thái y tới cứu, vô số hình ảnh chấp chôn lay động, quý mị khiến cho người ta sồn tóc gáy.

Không khí lúc này lạnh lẽo như băng, mỗi lần hít thở là cảm giác đau đớn tràn vào khoang mũi, tay chân tưởng chừng cũng đông lại. Trên mặt, trên quần áo Sương Lan Nhi đều có vết máu bắn lên. Nàng đứng thật lâu không nhúc nhích. Mãi sau nàng theo bản năng muốn tìm khăn lau lau đi vết máu trên mặt mình nhưng tìm tới tìm lui cũng không thấy, lúc này nàng mới nhớ đến chiếc khăn nàng dùng bữa trưa đã bị chính nàng ném vào chậu than mất rồi.

Thu Nhược Y hoàn toàn không ngờ được kết quả lại như vậy. Nàng kinh ngạc đứng trong gió mà biểu tình cứng đờ, không dám động đậy. Bức Thu Khả Ngâm nóng nảy lại dẫn đến một cái chết không đem cái kết cục. Nàng thực sự không thể ngờ được, nàng đã quá nóng vội sao?

Sương Lan Nhi hít sâu một hơi, nghĩ đến Thu Nhược Y nóng lòng muốn biểu hiện trước mặt Long Tiêu Đình, hiện giờ thì phản tác dụng rồi, không những thế còn để cho Thu Khả Ngâm cùng Thu Đoan Trà có thêm thời gian và không gian, kế hoạch tiếp theo chỉ sợ sẽ càng trở nên khó đối ứng.

Trái tim nàng nhảy dựng lên không kiềm chế lại được. Nàng ngược mắt lên nhìn bầu trời, chỉ có một màu đen, đình lâu thai vũ phía xa cong cong nhìn trông mà vận vận, tư thế hoang liêu.

Sương Lan Nhi quay đầu, nàng lướt qua khuôn mặt trầm mặc không chút biến hóa suốt một đêm của Long Tiêu Đình.

Ánh trăng có chút mờ nhạt nằm giữa bầu trời đầy sao, in bóng trên mặt hồ, lênh láng theo từng gợn sóng dập dềnh, chỉ cảm thấy nhịp điệu sao vẫn yên tĩnh như vậy. Tóc mai hắt bị gió đêm thổi tán ra một chút, ánh mắt không có tiêu cự, một chút tang thương hiện lên giữa mi gian trên mặt tuần tú.

Lạc công công do dự hỏi: “Vương gia, chuyện Lan phu nhân năm đó, có cần truyền cung nữ Tiểu Tịch đến tra hỏi không?” Dứt lời, hắt liền liếc ánh mắt sai người đi gọi.

Một lát sau có người truyền đến tin tức khiến kẻ khác giật mình.

“Lạc công công, Tiểu Tịch... Tiểu Tịch nàng... không thấy... Hình như đã thu thập đồ đạc, đào tẩu...”

“Cái gì?” Lạc công công sững sờ.

Long Tiêu Đình nhẹ nhàng xoay người nói một câu “Bỏ vương mạng rồi.” Sau đó thì nâng bước rời đi.

Lạc công công vội vàng đuổi theo Long Tiêu Đình, đồng thời cũng ra hiệu cho đám người bên ngoài mau chóng tạm thời xử lý hỗn loạn bên hồ.

“Tiêu Đình...” Thu Khả Ngâm hét to, chung quy lại cũng không nói thêm gì nữa, răng cắn chặt môi dưới, thân mình lao đảo. Hai cung nữ lập tức tiến lên đỡ lấy nàng.

Đêm rất lạnh, bên hồ ánh nến vẫn chiếu sáng rực nhưng cũng không nhìn được quá xa, bóng dáng thể lương của Long Tiêu Đình rất nhanh bị bóng tối nuốt chửng. Sương Lan Nhi quay mặt đi chỗ khác, không hề nhìn hắt, Kỳ thật, trong lòng hắt nàng có phân lượng như thế nào giờ nàng không cần biết nữa, mà cũng không còn quan trọng. Hiện giờ những gì nàng làm bắt quá chỉ là cầm lại những thứ vốn thuộc về nàng mà thôi. Tiểu Tịch đào tẩu, cũng không hẳn là chuyện không tốt, ở lại trong phủ cũng chỉ còn đường bị đám người Thu Khả Ngâm hại chết.

Hít sâu một hơi, nàng nói: “Xiêm y của bản quận chúa bẩn rồi, ta quay về dịch quán trước, cáo từ.”

Trước khi đi nàng còn không quên nhìn Thu Nhược Y một cái, ý bảo nàng bớt thời gian đến gặp.

Việc đã đến nước này, chỉ có thể cẩn thận từng bước một. Việc hôm nay chung quy cũng đã có tác dụng đã hồ động rừng, Thu Khả Ngâm bị ép, hình như đã bỏ đi con cờ là Quế ma ma từ lâu rồi.

Cười lạnh một tiếng, Sương Lan Nhi đi ra khỏi Thụy vương phủ, Thu Khả Ngâm hiện tại đã trở thành đơn phương độc mã, không còn khả năng khi dễ người khác nữa. Chấn được lần này, xem lần sau nàng còn cách nào để chống đỡ.

Chương 92: Chờ những lời này của người

Bóng đêm như tấm màn hạ xuống, cả Thượng Dương thành như chìm vào màn đêm lạnh lẽo, áp lực đến hít thở không thông.

Sau khi ra khỏi Thụy vương phủ, Sương Lan Nhi quay trở về Phong Mãn Lâu.

Nàng càng đi càng nhanh, trên trán rịn một tầng mồ hôi, nâng tay lau đi mới thấy lòng bàn tay vẫn còn lưu lại vết máu, phá lệ chói mắt. Nàng biết đó là máu của Đan Thanh, ảm ảm mà dinh dính, mùi máu xông vào mũi, thẳng đến dạ dày khiến nàng muốn nôn mửa.

Nếu không phải không thể chịu đựng được mùi này thì nàng đã chẳng nhanh chân như thế. Phong Mãn Lâu kỳ thực là địa phương mà Long Đăng âm thầm kinh doanh, hiện giờ nó trở thành nơi mà họ gặp nhau để thương nghị, lão bản nơi này đương nhiên là rất quen thuộc với Sương Lan Nhi, mặc dù thấy trên người nàng có vết máu loang lổ nhưng cũng không nói thêm gì nhiều, chỉ sai người chuẩn bị cho nàng một bộ xiêm y mới sau đó thu xếp sương phòng cho nàng tắm rửa.

Đợi đến khi nàng đã tắm xong thì đã là giờ tỵ.

Nói với lão bản một tiếng, sau đó nàng đi ra phía sau hậu viện, rẽ vào một lối đi bí mật rồi tới một sương phòng, tiến lên nhẹ nhàng gõ cửa.

Thu Nhược Y tiến đến mở cửa, nhìn thấy Sương Lan Nhi mặt không khỏi ngẩn ra. Nạp Cát Nhã quận chúa lúc này, vừa mới tắm rửa xong, tóc dài thả xuống, phía trên còn vương lại chút bọt nước long lanh. Trên người nàng khoác chiếc áo choàng thêu hoa tứ hợp, bông bành như mây, được dệt từ loại gấm tốt nhất, tựa như màu xanh ngọc của trời đất, thập phần xinh đẹp. Từ trước đến nay ấn tượng của nàng về Nạp Cát Nhã quận chúa này chính là đầu luôn đội mũ đính đầy châu sa rủ xuống cùng lớp lông cừu giữ ấm, còn để tóc thả tung như thế này nàng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nàng mỉm cười, tiến đến gần nói: “A, Nạp Cát Nhã quận chúa, cô nhìn như vậy có vài phần rất giống nữ tử Tường Long Quốc chúng ta.”

Sương Lan Nhi đi vào trong phòng, đem cửa đóng chặt rồi đi đến chiếc ghế gỗ đàn ngồi xuống, nàng chỉ nói: “Nhược Y, người làm sao mà nhanh như vậy đã ra khỏi vương phủ, lúc rồi đi có làm ai chú ý đến hay không?”

Thu Nhược Y đi đến gần người nàng, thuận tay với lấy chiếc lược thay nàng chải tóc: “Đang hỗn loạn như vậy, ai lại chú ý đến ta. Nạp Cát Nhã quận chúa, bộ dáng cô lúc này làm ta nhớ đến một người bằng hữu cũ. Ta cùng với nàng đã từng rất thân thiết, cũng từng chải tóc cho nàng như vậy... Cô không biết, ta có rất nhiều bằng hữu nhưng nàng là người hợp ý với ta nhất. Chỉ tiếc...”

Thanh âm Thu Nhược Y thanh thúy mà rõ ràng, giống như tiếng chuông gió uyển chuyển kêu giữa trời. Sương Lan Nhi nghe xong không khỏi cảm thấy trong lòng nhộn nhạo. Yên lặng trong chốc lát, nàng chậm rãi nói: “Nghe người từng nói nàng đã hương tiêu ngọc vẫn.”

“Đúng vậy, bất quá dáng người của cô thật sự rất giống nàng, có nhiều lúc nhìn cô ta lại không khỏi mà nhớ đến nàng. Chuyện Đan Thanh ngày hôm nay ta quả thực đã quá nóng vội.” Thu Nhược Y thở dài, lại nói: “Kỳ thật mà nói, từ sau khi rời khỏi Hồng Châu đến Thượng Dương thành, ta thường hay tá túc lại trong Thụy vương phủ, Thu Khả Ngâm đối xử với ta rất tốt nhưng không biết tại sao ta lại cảm giác được nàng có điểm giả. Cuối cùng ta cũng phát giác nàng trên mặt thì đối tốt với ta như vậy nhưng trong lòng lại để phòng ta.”

Hai tròng mắt nhu hòa của Sương Lan Nhi trong nháy mắt trù lên một lớp màn lạnh lẽo, nàng cười lạnh. Thu Nhược Y chính là nữ nhi của Thu Bội Ngâm, dù sao đối với Thu Khả Ngâm mà nói thì chứng ngại lớn nhất là Thu Bội Ngâm chứ không phải là Sương Lan Nhi nàng. Hiện giờ, vô duyên vô cớ xuất hiện nữ nhi của Thu Bội Ngâm, Thu Khả Ngâm có thể không sốt ruột sao.

Thu Nhược Y thấy Sương Lan Nhi không nói, nàng tiếp lời: “Sau đó, từ chỗ một người bạn tâm giao trước kia kể qua ta mới biết, thì ra trong Thụy vương phủ không cho phép ai được nhắc đến chuyện của Lan phu nhân. Ta mất rất nhiều công sức mới thăm hỏi được rõ ràng mọi chuyện. Hôm nay ta vốn là định đòi lại cho nàng một cái công đạo.”

Sương Lan Nhi làm như không biết: “Người nói cho ta chuyện tước linh phần kia, việc này ta chính là nửa điểm cũng không biết.”

Thu Nhược Y trên mặt đều là ảo não, khoát tay nói: “Không cần nói đến nữa, đều là ta không tốt. Vốn là định đem các nàng một lưới bắt hết. Ta từng nghe nói tước linh phần chính là loại độc được từng khiến Lan nhi bị cầm, vốn định mượn cơ này dụ được Thu Đoan Trà vào, nào biết...”

Sương Lan Nhi nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Lan phu nhân bất quá cũng chỉ là một tiểu thiếp nhỏ trong phủ, mặc dù Đoan quý phi có làm gì với nàng cũng không đủ để kéo nàng xuống. Thuốc bột kia, là người đặt ở trong phòng Đan Thanh?”

Thu Nhược Y gật đầu.

Sương Lan Nhi có chút trầm ngâm, nàng nhắm mắt lại: “Qua đêm nay, ta sẽ bị bại lộ.”

Thu Nhược Y nghe xong đột nhiên ngẩng đầu: “Như thế nào? Việc lần này là do ta nóng vội nhưng cũng có liên quan gì đến cô?”

Sương Lan Nhi quay mặt nói: “Tại sao lại không? Ban đầu là chúng ta thiên y vô phòng gặp nhau, sau đó còn từ giữa hồ vớt được đồ vật cũ, này bất quá cũng là trùng hợp, sẽ không có ai nghi ngờ chúng ta, xét theo lý mà nói vẫn có thể tra ra Đan Thanh. Chỉ cần Đan Thanh bị giam giữ là chúng ta vẫn còn cơ hội. Hiện giờ hình bộ tử trên xuống dưới ở Tam Tư đều nằm trong tay Hiền vương, đe dọa dụ hoặc, chúng ta luôn có cách đề đối phó với Đan Thanh, không sợ nàng không nói. Mà chuyện không bị làm lớn thì Thu Khả ngâm cũng sẽ không ngồi yên để Đan Thanh bị bắt, tất sẽ nghĩ cách cứu nàng ra, không sớm không muộn nàng sẽ động sát tâm. Điều này sẽ giúp chúng ta giành được thời gian quý báu.”

Dừng một chút, Sương Lan Nhi nhắc chén trà nóng lên, nhấp một ngụm rồi nói tiếp: “Vốn là chúng ta có thể từ chỗ Đan Thanh thu được chút tin tức giữa Thu Khả Ngâm cùng Thu Đoan Trà, chỉ là nàng đã chết, tất cả thành công đã trắng. Hơn nữa, chuyện tước linh phần kia, nếu như Thu Khả Ngâm cẩn thận ngâm lại thì không khó để nhận ra chắc chắn là có người hãm hại. Nàng không hẳn sẽ nghi ngờ người, nhưng nàng nhất định sẽ nghi ngờ ta, dù sao ta cũng đã nói là ta sẽ lật đổ lý do của nàng.”

Thu Nhược Y tự cảm nhận được đầu ngón tay lạnh đi, tim đập nhanh mạnh: “Lý do gì?”

Sương Lan Nhi vẽ mặt bình tĩnh không gọn qua chút tia cảm xúc, thản nhiên nói: “Buổi trưa hôm nay ta đã nói rõ với nàng rằng chính nàng phải đứng trước mặt hoàng đế đề nghị hòa thân, ta cũng nói với nàng, ta muốn ngồi lên vị trí chính phi của nàng. Đương nhiên ta cũng không phải là bởi vì muốn gả cho Thụy vương, bất quá ta chỉ muốn xem nàng sẽ làm ra chuyện gì. Người nói xem, hiện tại nàng sẽ nghĩ về ta như thế nào?”

Thu Nhược Y trầm ngâm: “Nàng nhất định sẽ đề phòng người hãm hại nàng, lại vừa vạ xảy ra chuyện này, khó trách người nói qua đêm nay người nhất định sẽ bị bại lộ. Aiz, đều là do ta gây họa, Nạp Cát Nhã quận chúa, cô nói xem hiện tại ta nên làm cái gì bây giờ?”

Sương Lan Nhi chăm chú nhìn Thu Nhược Y, lắc đầu: “Không có biện pháp, chỉ có thể đi từng bước xem từng bước.”

Thu Nhược Y thờ dãi một hơi: “Vây, chuyện Đan Thanh kia, nhất định đã đánh vào Thu Khả Ngâm một đòn đả kích. Trong lời nói của Đan Thanh trước khi chết, tuy là nhận tội nhưng cũng không nói rõ ràng, có rất nhiều điểm không hợp lý, Vương gia là người thông minh, nhất định sẽ hoài nghi Thu Khả Ngâm, ít nhất cũng sẽ không tin tưởng nàng nữa. Và lại Vương gia cũng sẽ hiểu ra chuyện của Lan phu nhân năm đó là có người rắp tâm hãm hại...”

Sương Lan Nhi cười âm thầm, ánh mắt trong trẻo lại lạnh lùng, nàng nhẹ nói: “Chuyện năm đó còn quan trọng sao? Thu Khả Ngâm trong lòng Long Tiêu Đình có vị trí như thế nào còn quan trọng sao? Cho dù chuyện của Lan phu nhân năm đó được giải oan thì sẽ thế nào? Với tính tình của Long Tiêu Đình mà nói, nhiều lắm là hắn sẽ không buồn đề ý đến Thu Khả Ngâm nữa, mà nghiêm trọng hơn thì là phế truất nàng đi. Nhưng trước mắt xem ra, Thu Khả Ngâm còn có thể ngồi ở vị trí Vương phi này hay không, đối với chúng ta mà nói cũng không quan trọng. Chuyện chúng ta chân chính phải làm là lật đổ Thu gia, đem mối quan hệ giữa Thu gia và Long Tiêu Đình cắt đứt hoàn toàn, hay nói cách khác, Long Tiêu Đình cùng Thu gia trở mặt, có thể làm được như vậy cũng không dễ dàng. Cũng không phải chỉ chuyện của một Lan phu nhân mà có thể thay đổi được gì.”

“Vây ý cô là?”

Sương Lan Nhi trầm ngâm, lấy giấy bút ra viết lên ba chữ.

Thu Nhược Y xem xong, mi tâm nhíu chặt: “Thu Bội Ngâm, nương ta?”

Sương Lan Nhi hơi ngẩng đầu nhìn ánh nến chớp động, trong nháy mắt có chút hoảng hốt: “Chỉ có một người có thể làm hắn hoàn toàn không thể không chế được. Người đó chính là Thu Bội Ngâm.” Nói xong ánh mắt nàng ngưng trệ, mi giãn ra tựa như tất cả chỉ là mây khói.

Thu Nhược Y nhìn về mặt nàng kỳ lạ, vươn tay ra hươu hươu trước mặt, nghi hoặc nói: “Nạp Cát Nhã quận chúa, ta như thế nào lại cảm thấy cô còn quyết tâm hơn cả ta. Tình cảm trong đó cũng so ra nhiều hơn.”

Sương Lan Nhi hoàn hồn, xấu hổ nói: “Nào có. Hiền vương thường cùng ta ngồi nói chuyện phiếm, rất nhiều chuyện đều là ta nghe từ hắn.”

“A” Thu Nhược Y cổ tình kéo dài âm, mặt lộ rõ vẻ đã hiểu. Long Đăng thích Sương Lan Nhi, nàng đương nhiên biết chuyện đó, nói vậy chuyện của Sương Lan Nhi Long Đăng cũng từng nói ra, về tình lý bên trong hẳn nhất định đã từng phó thác cho Nạp Cát Nhã quận chúa. Bất quá, nếu như nàng đã quyết định can dự vào, nàng nhất định sẽ cho Long Đăng thấy một kế hoạch thật hoàn mỹ, nàng nhất định phải làm thật tốt.

Nâng mắt nhìn Nạp Cát Nhã quận chúa, nàng đột nhiên thấy chuyện quận chúa bị bại lộ cũng không hẳn là xấu. Bởi vì sau này người có thể làm thành đại sự sẽ chỉ còn mình nàng. Cũng tốt, đến lúc đó trước mặt Long Đăng sẽ chỉ có nàng mà thôi, công lao tất thuộc về nàng. Nàng cũng muốn đoạt lấy đứa con của Sương Lan Nhi là Long Quân Trạch để chính tay mình nuôi nấng, như thế ngày sau xem ở phần thượng Long Đăng đặt trên người nó, niệm tình cũ hẳn cũng sẽ không bất hòa với nàng. Nhắm tính thời gian, nàng thăm nghĩ, nhất định mọi sự sẽ thành.

Sương Lan Nhi cũng không biết Thu Nhược Y lúc này đang nghĩ gì, nàng đột nhiên cảm thấy ngực có chút tắc nghẽn. Nàng đứng dậy mở cửa sổ ra. Ban đêm thật tĩnh lặng, gió lạnh thổi từng cơn, ánh trăng nhu hòa, âm ỉ đâu đó nghe thấy âm thanh rào rạc.

Quay đầu, nàng đột nhiên nói: “Nhược Y, chẳng lẽ người chưa từng hoài nghi cái chết của Thu Bội Ngâm có liên quan đến Thu Khả Ngâm?”

Thu Nhược Y sững sờ: “Không thể nào. Các nàng dù sao cũng là tỷ muội?”

“Tỷ muội?” Sương Lan Nhi khi nói chuyện biểu tình như đóng băng ba thước, nụ cười lạnh từ đáy lòng tràn ra: “Những người trung thành với nàng nhiều năm mà nàng còn không chút lưu tình gạt bỏ, thậm chí cả Quê ma ma nhìn nàng lớn lên từ bé cũng không ngoại lệ. Vây ta thấy tình cảm tỷ muội cũng không hẳn là sâu đậm. Huống chi người chiếm cứ được trái tim Long Tiêu Đình là Thu Bội Ngâm, chỉ một Lan phu nhân nhỏ nhoi mà đã khiến nàng hận

đến thấu xương, không tiếc đủ loại thủ đoạn để diệt trừ. Vậy người nói xem năm đó...”

Thu Nhược Y cả kinh, đứng phắt dậy thiếu chút nữa làm rơi ly trà: “Ý người là Thu Khả Ngâm hại chết mẫu thân của ta, tỷ muội tương tàn?”

Sương Lan Nhi cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc vòng ngọc trên cổ tay, mi tâm nhíu lại nói: “Chúng ta không có bằng chứng, bắt quá chỉ là phỏng đoán. Nhìn Đan Thanh đã chết, chúng ta cũng mất đi manh mối. Chẳng qua chỉ đặt ra giả thiết, nhờ đâu lại có triển vọng.”

“Hảo, bắt quá...” Thu Nhược Y trầm tư trong chốc lát, hô hấp ngưng trọng: “Bắt quá, chuyện này đã xảy ra từ rất lâu, nếu như thật sự có manh mối chỉ là Hiền vương chắc hẳn đã sớm điều tra. Không biết chúng ta thì có năng lực gì? Nếu đã nói vậy, ta đột nhiên cảm thấy không loại trừ khả năng Thu Đoan Trà cũng tham dự trong đó. Dù sao cũng chỉ là phỏng đoán, thật giống như Đan Thanh của ngày hôm nay, mẫu thân ta ngày xưa có lẽ cũng bị các nàng ruồng bỏ như vậy...”

“Àn, làm người đương nhiên sẽ có những nỗi sợ hãi. Ta không tin tay nhuộm máu tươi lại có thể an ngủ. Hai ngày này, Đan Thanh chết thảm, nói vậy Thu Khả Ngâm cùng Thu Đoan Trà sẽ ngủ không ngon. Chúng ta có thể lợi dụng điểm này.”

Thu Nhược Y hai mắt đột nhiên tròn lên: “Ý của người là...”

“Giả thần giả quỷ! Chỉ cần làm chuyện trái với lương tâm nhất định sẽ sợ ma quỷ gõ cửa.” Sương Lan Nhi thần nhiên nói.

Lúc này, gió lạnh rít gào ngoài cửa sổ, tiếng lá cây vang lên có chút quỷ mị rợn gáy.

Thu Nhược Y giật mình, cảm giác từng sợi tơ trên người dựng đứng. Chuyển mắt, ánh nến cũng chợt dần mỏng manh lung lay như sắp tàn. Một luồng khói đen thoát ra từ ngọn nến càng làm cho ánh sáng thêm âm ảm suy yếu.

Làm trái với lương tâm, nhất định sẽ sợ quỷ thần gõ cửa... nàng có sao? Nàng có sao? Lan Nhi, nếu như người ngầm biết, sẽ oán ta sở tác vì tác sao?... Người sẽ oán ta lợi dụng Quân Trạch để đạt được mục đích của mình sao? Người đừng oán ta, nếu như ta hoàn thành được tâm nguyện, ta nhất định cả đời này sẽ đối tốt với Quân Trạch...

Sương Lan Nhi thấy hai tròng mắt sáng ngời của Thu Nhược Y bỗng chốc tối đi, ánh nến lại chợt chùn khiến đôi mắt lại càng thêm âm ảm. Cảm thấy nghi hoặc, nàng nhẹ nhàng đẩy đẩy Thu Nhược Y, nói: “Người làm sao vậy? Chuyện ta vừa mới nói người có nghe rõ hay không?”

Thu Nhược Y hoàn hồn, nàng gật đầu: “Hảo, lần này ta sẽ trù tính thật tốt.” Dừng một chút, nàng đột nhiên nhìn chằm chằm vào Sương Lan Nhi, ánh mắt phức tạp giống như đang xem kỹ một vấn đề nan giải.

Sương Lan Nhi bị nhìn như vậy mà có chút tức giận: “Nhược Y, sao người nhìn ta như vậy, có chuyện gì sao?”

Thu Nhược Y lộ ra sắc mặt thâm trầm: “Ta đang nghĩ, cô là người Bắc Di Quốc, vì sao lại đồng ý hỗ trợ Hiền Vương? Sẽ không phải cô có mục đích khác?”

Sương Lan Nhi đứng tựa bên cửa sổ, phía sau nàng là màn đêm vô tận dường như có thể nuốt chửng tất cả. Thu Nhược Y trước mặt lộ ra biểu tình hung ác chưa từng nhìn thấy, đúng là làm cho nàng có chút điểm nhìn không thấu.

“Hiền Vương từng nhiều lần cứu phụ thân ta, lại cống hiến rất nhiều cho bộ lạc ta, ta giúp hắn cũng là cái lẽ.”

“Thật không? Người có dám thề người đối với Hiền Vương không có nửa phần tư tâm?” Thu Nhược Y gây sự: “Ta thích hắn, ta làm tất cả cũng là vì hắn. Ta cái gì cũng chịu làm, không phải bởi vì ta gốc mã mà ta không muốn có bất cứ người nào khác làm thay. Hôm nay ta phải hỏi người một câu. Cô đối Hiền vương, có tình cảm hay không?”

Bước từng bước một, nàng bức Sương Lan Nhi ngửa người ra ngoài: “Có hay không?”

Lui không được, cũng không rảnh nghĩ nhiều, Sương Lan Nhi bật nói: “Không có!”

Thu Nhược Y rút người về, ngồi trở lại trên ghế, bên môi tràn ra ý cười xinh đẹp, đẹp đến quỷ dị: “Hảo, ta chờ những lời này của cô. Nhớ kỹ những gì cô đã nói, cũng đừng đổi ý. Thu Đoan Trà bên kia, ta nhất định sẽ khiến nàng không thể trở mình, đợi tin tức của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Làm khó dễ

Thời gian chậm rãi trôi đi, gió bắc càng thêm cường hãn, trời mỗi lúc một lạnh.

Dần dần cả Tường Long Quốc đều bị bao phủ bởi tuyết trắng, phiêu phiêu là tả, như khói như mây, từ trên xuống dưới đều bao phủ bởi một màu trắng như bạc.

Một trận tuyết lớn dường như cuốn đi hết thảy những gì còn sót lại. Tất cả mọi nơi đều trở nên dị thường trơn láng, mượt mà. Phóng mắt nhìn ra xa cả Thượng Dương Thành như được gột rửa mà trở nên sạch sẽ.

Như vậy vài ngày tuyết rơi không ngừng, cho tới ngày sinh thần hoàng đế, tuyết rốt cục cũng ngừng.

Năm nay theo thường lệ, yến hội được tổ chức ở trong cung, tất cả triều thần cùng nữ quyến đều được gửi thiệp mời đến tiền điện dự tiệc. Sương Lan Nhi thân là sứ thần của Bắc Di Quốc đương nhiên nhất định phải tham dự, không thể chối từ. Chỉ là nàng mấy ngày nay tuyết rơi, thân thể bị tuyết điều chi độc hành hạ, ốm đau quần lẩy thân, không thể ra ngoài.

Ngày hôm đó ở trong dịch quán, Sương Lan Nhi phải uống thuốc liên tục, một ngày bốn năm lần, đến tối mới miễn cưỡng có thể xuống giường đi lại. Ngày sinh thần của hoàng đế, lễ tiết không thể làm chậm trễ, nàng tự mình mặc phục trang Bắc Di Quốc, đội mũ lông mao, chuẩn bị một phần đại lễ.

Ra khỏi dịch quán, sắc trời đã tối, xe ngựa sớm đã chờ sẵn ở bên ngoài.

Nàng chậm rãi bước lên xe ngựa, trục xe lăn bánh trên con đường phủ đầy tuyết lưu lại những đường răng thật sâu.

Hoàng cung Tường Long Quốc nàng chưa bao giờ đi qua. Vào trong đó mới phát hiện so với tưởng tượng của bản thân phải nói là to hơn rất nhiều, giống như một tòa thành trấn hoa lệ nguy nga, những con đường cắt nhau phức tạp, những tòa cung điện hoàng tráng. Tuyết được dọn sạch, lộ ra những con đường thẳng tắp. Đèn lồng được treo cao khắp mọi ngõ ngách, trùng trùng điệp điệp. Ngoài điện cây cối ngập tràn với những khóm băng lăng rậm rạp, giống như thạch anh tinh xảo, trong cung những chiếc đèn lồng đỏ chiếu xạ trong tuyết trắng quang mang, một thế giới phồn hoa như vậy, giống như lạc trong mộng ảo lưu ly, thần trí ở trong đó cũng không biết là nên đi nơi nào.

Bước chân nàng có chút do dự, bỗng nghe đâu có tiếng nữ tử truyền đến.

Người nọ ảo não nói: “Nạp Cát Nhã quận chúa, đã lâu không thấy. Làm sao vậy, nhìn sắc mặt cô có vẻ không tốt lắm?”

Sương Lan Nhi ngẩng đầu, người nói đúng là Thu Khả Ngâm, trên đầu nàng đội châu sai lấp lánh rủ xuống bên tai, ánh vàng lóe lên cùng phục trang quý phái màu hồng đào, nhan sắc vô cùng kiều diễm khiến người ta không thể rời mắt.

Nàng cười nói: “Có Trầm thái y của quý phủ tương trợ, lại thường xuyên đến dịch quán của ta thương nghị cách phối dược do đó mà tiết kiệm cho ta rất nhiều thời gian, miễn phải đi lại vất vả, người xem, ta dần dần cũng lành rồi. Lại đúng lúc này bị phong hàn, ha ha, nhiều ngày nay không thể đến chỗ Vương phi, thỉnh thứ tội.”

“Sao nói vậy được, may mà có muội muội. Mắt của Vương gia còn trông cậy vào khả năng trị liệu của muội nữa mà, bốn vương phi luôn ngóng trông muội khi nào thì đến Vương phủ.” Thu Khả Ngâm ánh mắt lướt qua một tia âm lãnh. Thanh âm cay độc như lưỡi dao xé da xé thịt đã được nàng dùng ngữ khí uyển chuyển chậm rãi nói ra.

Đáy lòng cuộn cuộn như nước nhưng Sương Lan Nhi vẫn cực lực áp chế, từng chữ nói: “Ha ha, Vương phi gấp đến vậy sao? Vương phi cũng đừng quên, bản quận chúa cũng ước sớm ngày được danh chính ngôn thuận bước vào Thụy vương phủ.” Nàng còn cố tình nhấn mạnh vào hai chữ “bước vào”. Nói xong bên môi nàng nở một nụ cười đầy hàm xúc khoái cảm.

Sắc mặt Thu Khả Ngâm đại biến, đôi mắt trong trẻo mà lạnh lùng, ý cười sâu kín như sương mù giăng lối, môi đỏ mọng khẽ mở: “Ha ha, vậy xem muội muội biểu hiện thế nào. Đêm nay là sinh thần hoàng đế, bữa tiệc cũng là thời cơ tốt nhất cho muội tỏa sáng, bốn vương phi sẽ chờ coi tuyết đại tảo nhĩ của muội muội như thế nào. Nếu hoàng thượng hài lòng, bốn vương phi nhất định sẽ trình lên hoàng thượng chuyện đó.” Dứt lời nàng liền xoay người nhanh chóng biến mất trong khung cảnh trắng lệt trước mắt.

Không biết từ lúc nào Thu Nhược Y đã lặng lẽ đứng sau lưng Sương Lan Nhi, nhìn bóng dáng Thu Khả Ngâm rời đi mà muốn xi nhỏ: “Giả mù mưa sa. Thật đúng là giả dối, ta lớn như vậy mà thật sự chưa từng gặp ai giả tạo như vậy.”

Sương Lan Nhi lướt qua phục trang của Thu Nhược Y một vòng, nói: “Nhược Y, người như thế nào lại ở đây, đêm nay người cũng được mời đến đây sao?”

“Đúng. Ông nội đề ta đến cùng người.” Thu Nhược Y cúi đầu kéo cổ áo lông cừu, bĩu môi nói. Kỳ thực là nàng cố ý quần lẩy Thu Cảnh Hoa đòi đến, đã mấy ngày nay nàng chưa được nhìn thấy Long Đăng rồi. Đây là cơ hội rất tốt, nàng đương nhiên không thể bỏ qua.

“Thu Cảnh Hoa?” Sương Lan Nhi bật ra ba chữ này, suy ngẫm một hồi mới nói: “Ta và người không nên ở cùng một chỗ. Thu Cảnh Hoa cho phép người đến đây không chừng lại có mục đích, mới vừa rồi ta cũng đã cùng Thu Khả Ngâm nói chuyện, chúng ta phải cẩn thận ứng phó.”

Thu Nhược Y nhũn mày, nói: “Được.” Dứt lời nàng đã đi về phía trước.

Sương Lan Nhi từ phía sau khoan thai đi tới ngồi vào vị trí của mình, lúc này tiếng nhạc đã bắt đầu từ sớm, du dương không dứt.

Giữa yến hội phủ kín thảm nhung đỏ, phía trên có những dải chỉ vàng. Ánh đèn như ngọc chiếu xuống như dệt một bức họa muôn hoa đua nở.

Phóng mắt nhìn thấy Long Tiêu Đình một thân vương phục thù rồng vàng chói mắt, ngồi ở phía bên trái, hấn một tay chống trán, khuôn mặt yên lặng, màu quang bình tĩnh vô sắc, cũng không biết là đang suy nghĩ chuyện gì.

Ngồi phía bên tay phải chính là Long Đằng đang cùng đương triều bộ binh thượng thư Trang Diêu Thanh nói chuyện. Y phục màu đen nạm kim vân, hai vai khảm kim long khí thế bức người, làm cho hấn toàn thân lộ ra khí thế vương giả lạnh thấu xương. Tay hấn theo âm luật chậm rãi gõ xuống bàn càng làm tăng thêm vẻ tao nhã lịch sự thông dong. Xa xa nhìn lại, chỉ thấy hấn dung mạo xuất thần, phía sau là mấy cảnh mai hồng sáng sủa nhưng thật ra lại chỉ để làm nền cho hấn.

Sương Lan Nhi chưa bao giờ nhìn Long Đằng mặc nghiêm chỉnh như vậy, trong ấn tượng của nàng, hấn luôn yêu thích ba màu xanh lam tím, đặc biệt là màu tím thắm. Bình thường hấn luôn chọn y phục thanh nhã lịch sự, cũng có điểm lệ, tùy tiện, thế nhưng mặc như thế này đúng là hiếm thấy.

Đang mải nghĩ, đúng lúc đó ánh mắt sâu kín từ đôi phượng mâu hẹp dài của Long Đằng phóng đến, Sương Lan Nhi vội vàng quay mặt đi chỗ khác. Lúc quay đầu cũng là lúc nàng đối diện với một đôi mắt khác, là của Long Tiêu Đình nhưng nó lại là hai tròng mắt hoang mang mờ mịt đầy trống rỗng.

Một khắc kia nàng chỉ cảm thấy đáy mắt hấn đều là một màu đen nặng nề u ám, nhìn không thấy điểm cuối. Đoạn thời gian trước, nàng đã bảo Trầm Mộc Vũ ngâm khăn vào thuốc rồi đắp lên mắt hấn, cứ như vậy hai tháng. Xem ra hôm nay vì tới dự tiệc nên hấn đã tháo vải xuống. Không biết tại sao Long Tiêu Đình vẫn luôn hướng đôi mắt vô hồn ấy nhìn về phía nàng. Mà tầm mắt trống rỗng ấy không hiểu sao lại ngấm khiến cho người ta cảm thấy áp lực.

Sương Lan Nhi lấy lại bình tĩnh, nàng cúi đầu uống một ngụm rượu.

Long Đằng từ xa xa nhìn Sương Lan Nhi, Trang Diêu Thanh ngồi bên cạnh có vẻ như uống đã khá nhiều, miệng không ngừng nói chuyện. Từ lúc nàng xuất hiện hấn đã không còn tâm trí nào nghe Trang Diêu Thanh lão nhân này nói gì, ánh mắt hấn chỉ một mực nhìn nàng.

Nàng hôm nay, cách ăn mặc cực kỳ xinh đẹp. Xiêm y Bắc Di Quốc luôn ôm sát lấy cơ thể, mặc trên người nàng thật sự rất hợp. Thắt lưng da dê làm tôn lên đường cong cơ thể, cổ áo lông cừu làm tăng thêm vẻ tinh tế của khuôn mặt. Trên đầu nàng đội mũ lông, khác với ngày thường đó là những hạt chân trâu rủ xuống to hơn, đẹp hơn, một viên lại một viên kích cỡ giống hệt nhau.

Nhưng cho dù có chiên mọ rù xuống che đi phần nào nhưng hấn vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng, sắc mặt của nàng thoát nhìn không tốt, hai gò má dường như có tình phụ nhiều phần đỏ ửng đi lần da tái nhợt.

Hai ngày trước tuyết rơi lớn, hấn còn nhớ rất rõ mỗi khi tuyết rơi, nàng lại bị ốm đau quắn lấy thân. Hấn muốn hỏi nàng vì sao, cũng từng tìm nhiều lang trung đến xem bệnh cho nàng nhưng trong lòng hấn hiểu được, bản thân nàng chính là thầy lang tốt nhất, nếu như chính nàng còn không thể chữa trị được, vậy chỉ còn cách tự mình chịu đựng dày vò. Hấn rất muốn hỏi nàng vì sao lại ốm đau nhưng mỗi lần thanh âm muốn bật ra đều như nghẹn lại ở yết hầu. Nếu như hấn quan tâm quá nhiều nàng nhất định sẽ sinh nghi, hấn không dám. Hấn chỉ biết bắt lực nhìn nàng mỗi lần đều đau đến chết đi sống lại, không còn cách nào khác. Hấn sống đến hai mươi mấy năm nay rồi giờ mới hiểu nỗi đau khi yêu một người là như thế nào, trái tim đau hơn thể xác gấp hàng vạn lần. Nếu như có thể, hấn nguyện thay nàng chống đỡ tất cả.

Thu Nhược Y ngồi ở tầm giữa, tuy xa hơn vị trí trên cùng nhưng vẫn có thể nhìn rõ phía trên. Theo tầm mắt của Long Đằng, nàng thấy hấn nhìn Nạp Cát Nhã quận chúa, mi không khỏi nhăn lại.

Không rảnh nghĩ nhiều, lúc này hoàng thượng cùng Đoàn quý phi đã ngồi vào vị trí, mọi người thu hồi ánh mắt, đứng dậy hành lễ.

Hoàng đế đêm nay tâm tình có vẻ rất tốt, bình thân hai tiếng rồi cho tất cả mọi người ngồi xuống.

Cứ như vậy, ca múa lại bắt đầu, mọi người thoải mái nâng cốc, hưng trí từng bừng.

Rượu quá ba tuần, Sương Lan Nhi đã bắt đầu có chút men say, hơi hơi nghiêng nghiêng thân mình, ngẩng đầu uống cạn ly rượu, ánh mắt nàng không biết có ý hay vô tình mấy lần giao hội với ánh mắt của Thu Đoàn Trà cùng Thu Khả Ngâm.

Ánh đèn rực rỡ như hàng ngàn hàng vạn vì tinh tú, Đoàn quý phi ngồi nghiêm trang với bộ y phục mây xanh vân kết hợp cùng vàng nhạt, khuôn mặt trầm tĩnh mà đoan chính. Tuy tuổi đã xế chiều nhưng vẫn phong hoa tuyệt đại như ngày nào, khuôn mặt của nàng cùng đoá mầu đơn cài trên đầu dưới ánh nến vì điệu mà như tầng tầng lớp lớp hoa nở nhuộm đẫm một màu đỏ mỹ lệ, ngay cả nụ cười lạnh băng của nàng cũng trở nên mê hoặc.

Về mặt như vậy khiến Sương Lan Nhi trầm tư trong chốc lát, lúc này trong con mắt của nàng đang phản chiếu ánh ngược của một thế giới xa hoa hường lạc, ngưng thần suy nghĩ, nàng lặng lẽ nhìn về phía Thu Nhược Y ra hiệu bằng ánh mắt.

Thu Nhược Y hiểu ý, nhanh chóng đứng dậy, tay cầm ly rượu ngọc khiến rượu bên trong sóng sánh. Chậm rãi đi đến bên người Thu Đoàn Trà, nàng cười tươi nói: “Hoàng nữ nãi nãi, ca múa chỉ sợ người mệt mỏi, con gần đây có học được bài xoa bóp vai rất hiệu quả, hay là chúng ta về tâm cung, con sẽ hảo hảo hầu hạ ngài?”

Thu Đoàn Trà cầm tay Thu Nhược Y, mỉm cười nói: “Người có tâm, bản cung cũng không mệt.”

Lúc này Thu Khả Ngâm hơi hơi khom người, mình châu rù xuống trước mặt nàng khiến mọi người không thấy rõ thần sắc nàng lúc này, chỉ nghe thấy nàng nói: “Quý phi nương nương chỉ sợ đã nhìn chán mấy màn ca múa này. Quả thật cũng có chút vô vị, thật ra lần trước khi con tham gia yến hội hữu hảo với Bắc Di Quốc, mắt nhìn điệu nhảy hồ toàn vũ của người Bắc Di Quốc, sôi động lại rất thú vị, đến nay vẫn khó quên.”

Thu Nhực Y biết Thu Khả Ngâm tự dung buồng lời đề nghị, nhất định là có vấn đề, vội đứng một bên phụ họa nói: “Như thế nào cũng là múa, so với điệu nhảy của Tường Long Quốc chúng ta thì có khác nhau? Tóm lại là thân thể của hoàng nữ nãi nãi mới là quan trọng, Nhực Y giúp người xoa bóp.” Nói xong nàng liền đặt tay lên vai Thu Đoan Trà, lực tay rất vừa phải, khiến kẻ khác không khỏi cảm thấy thư thái buồn ngủ.

Hoàng đế Long Khiếu Thiên ngồi không xa, thấy vậy cũng cười nói: “Nha đầu này đúng là lanh lợi.”

Thu Nhực Y mỉm cười.

Ý cười bên môi Thu Đoan trà không giảm, nhìn lại hoàng thượng một cái, gật đầu hài lòng. Tiếp theo, nàng vẫn ghi nhận lời nói của Thu Khả Ngâm, tiếp lời: “Khả Ngâm a, nếu người đã nói vậy, cũng khiến cho bản cung thấy hứng thú. Bản cung thực muốn thưởng thức một phen. Chỉ là... yễn thọ hôm nay cũng không có nữ tử Bắc Di Quốc...”

Chưa dứt lời Thu Khả Ngâm đã cười nói: “Ai nói là không có, Quý phi nương nương người xem.” Ngón tay thon dài của nàng dĩ nhiên chỉ về phía Nạp Cát Nhã quận chúa đang ngồi thân nhiên uống rượu kia, mỉm cười nói: “Lần này sứ thần tới chính là nhi nữ của thủ lĩnh tộc Cách Nhật Lạc, Nạp Cát Nhã quận chúa đa tài đa nghệ, kỹ mã bắn tên, ngay cả y thuật cũng am hiểu. Chỉ vậy cũng đủ thấy nàng vô cùng lợi hại, không ngờ nàng còn biết khiêu vũ, nhóm sứ thần đều nói quận chúa chẳng những am hiểu mà kỹ thuật nhảy mà nàng còn đứng đầu thảo nguyên, không ai có thể so sánh. Đêm nay là sinh thần hoàng thượng, không biết quận chúa có thể bằng lòng nhảy một điệu hồ toàn vũ hay không?”

Lời này nói ra Sương Lan Nhi rốt cục cũng sáng tỏ. Xem ra Thu Khả Ngâm không chỉ hoài nghi mục đích của nàng mà còn hoài nghi thân thể của nàng. Khó trách trước đó Thu Khả Ngâm nói chờ đêm nay sẽ chờ nàng tỏa sáng, nguyên lai chính là ý đồ này. Phải biết điệu nhảy hồ toàn vũ không phải là loại vũ đạo tầm thường, rất khó học thành, đối với đáng người lại càng kén chọn về yêu cầu, ba năm năm chưa thể nhảy được, ít cũng phải học bảy tám năm mới có thể thành công. Năm đó nàng cùng Long Đăng ở Bắc Di Quốc, cũng Cách Nhật Lạc bộ lạc cũng thường xuyên lui tới, hiện giờ nàng lại mượn thân phận nữ nhi của thủ lĩnh bộ lạc Cách Nhật Lạc, mà nữ nhi chân chính của vị thủ lĩnh này đúng là vô cùng giỏi ca múa. Xem ra đêm nay Thu Khả Ngâm muốn thử nàng đến tột cùng có phải là Nạp Cát Nhã quận chúa thật hay không. Nếu như nàng múa, Thu Khả Ngâm biết nàng hiện giờ sức khỏe không tốt, đương nhiên không thể múa sinh động, nhưng nếu nàng không múa, vấn đề không chỉ dừng lại ở mặt mũi thể diện của người Bắc Di Quốc. Như thế nào cũng không thỏa, Thu Khả Ngâm có vẻ như đã tính toán từ trước rất chu toàn.

Thu Nhực Y cũng không biết Thu Khả Ngâm muốn làm gì, nàng chỉ biết là trực giác bảo nàng cần phải ngăn lại: “Aiz, đều là múa cả, cũng chẳng có gì mới mẻ. Nếu không, ta làm ảo thuật cho mọi người xem được không, trước đây ta lớn lên ở gánh xiếc, mấy trò này không thành vấn đề. Hoàng nữ nãi nãi người có muốn xem ta biểu diễn không?”

Thu Đoan Trà cười, nhéo nhéo hai bên má của Thu Nhực Y, ngữ khí đầy sùng nịnh nói: “Người cái tiểu yêu tinh này, không lúc nào yên tĩnh được. Không cần, người cũng đừng ở trước mặt hoàng thượng làm bản cung mất thể diện, đến lúc đó người ta lại chê cười Thu gia chúng ta có một con khi bướng bình.”

“Hoàng nữ nãi nãi...” Thu Nhực Y làm nũng, vẫn còn muốn nói thêm.

Long Đăng từ lúc đầu luôn trầm mặc rốt cục cũng lên tiếng: “Nạp Cát Nhã quận chúa là khách nhân, bắt nàng ca múa, thật không biết xấu hổ sao?”

Thu Khả Ngâm nâng tay áo che đi ý cười lạnh bên môi: “Một vũ hạ thọ, lễ vật này không gì có thể sánh bằng, chẳng lẽ quận chúa lại không chịu sao?”

Hoàng đế Long Khiếu Thiên nhìn chăm chú vào Nạp Cát Nhã quận chúa một lúc rồi chậm rãi nói: “Hồ toàn vũ lần trước trong ký ức của trẫm vẫn còn rất mới mẻ, quả thực là bất phẩm, trẫm thực ra cũng muốn xem lại một lần. Nạp Cát Nhã quận chúa, người tùy ý có thể múa một khúc.”

Nếu hoàng thượng cũng đã mở miệng như vậy, Sương Lan Nhi không thể chối từ, lúc này nàng đứng dậy hành lễ: “Vây cho thần chút thời gian chuẩn bị.”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Loạn điểm uyên ương

Sương Lan Nhi nói xong liền ngay lập tức đi thay y phục.

Trên thảo nguyên, hồ toàn vũ chân chính không hề có nhạc đệm, chỉ lấy tiếng trống phối làm nhịp điệu.

Dựa theo phân phó của Nạp Cát Nhã quận chúa, ngay giữa yễn thọ đặt một tấm thảm đỏ nhưng thật dày, hai bên xếp thành hai hàng trống, mỗi hàng có mười mặt trống. Mặt trống màu tuyết trắng kết hợp với thân trống màu đỏ trông vô cùng bắt mắt.

Sau khi sắp xếp xong, còn một chuyện phiền toái khác, nhạc công bẩm báo rằng, trong cung không ai có thể đánh được nhịp trống của khúc hồ toàn vũ này, Nạp Cát Nhã quận chúa không thể vừa nhảy vừa đánh trống được, việc này đúng là khó giải quyết.

Lúc này, Thu Nhượng Y đang ngồi bên cạnh Thu Đoan Trà, nàng nghiêng người đánh giá sắc mặt của Thu Đoan Trà rồi cẩn thận hỏi: “Hoàng nữ này, kỳ thật, nhịp trống của hồ toàn vũ, ta có biết một chút ít.”

Thanh âm rất nhỏ nhưng vẫn truyền vào tai hoàng đế. Long Khiếu Thiên mỉm cười nói: “Thật không? Người biết đánh trống?”

Thu Nhượng Y nghe hoàng đế hỏi vậy, lập tức quỳ xuống, khuôn mặt tinh xảo khẽ ngẩng lên đáp: “Hoàng thượng, dân nữ lớn lên giữa phố chợ, trước đây từng có vài năm sống cùng một gánh xiếc rong ruổi khắp tứ hải, nơi đâu cũng từng đi qua, từng xem một người Bắc Di Quốc trong gánh hát biểu diễn vài lần cho nên trống này dân nữ có học được một chút. Nhưng thời gian học không dài, cũng đã lâu không động đến, dân nữ sợ rằng đánh không tốt.”

Thu Đoan Trà nghe xong, vẻ mặt quý dị khó lường. Nàng vừa nhìn móng tay tô đỏ của mình vừa nói: “Nhượng Y, người cứ tùy ý đánh một khúc đi.”

Thu Nhượng Y khẩu đầu nói: “Dạ, dân nữ nguyện ý dốc sức thử một lần, chỉ là...” Dừng một chút, nàng giống như cảm nhận được ánh mắt của Long Đăng, ngoái đầu nhìn lại, nàng đáp lại hần bằng một ánh mắt khẳng định rõ ràng. Nàng đã quyết định, mặc cho Long Đăng có tâm tư gì với Nạp Cát Nhã quận chúa hay không, điều quan trọng là bọn họ có cùng mục đích. Nàng nhất định phải dựa vào chính mình để tranh thủ được sự tín nhiệm cùng hảo cảm của Long Đăng. Hôm nay nếu như Nạp Cát Nhã quận chúa có xảy ra sai sót gì, nàng sẽ đánh sai nhịp trống đi, đem toàn bộ trách nhiệm đổ hết lên đầu mình.

Không hề do dự, Thu Nhượng Y gấp người nói: “Hoàng thượng, dân nữ xin được bêu xấu, nếu như không cẩn thận đánh sai nhịp trống làm loạn bước nhảy của Nạp Cát Nhã quận chúa, thỉnh Hoàng thượng cùng Quý phi nương nương đừng trách phạt quận chúa. Dân nữ mặc dù ngu dốt cũng biết quan hệ ngoại giao mới là quan trọng nhất. Gánh nặng lớn như vậy khiến dân nữ vô cùng sợ hãi.”

Hoàng đế Long Khiếu Thiên cười vuốt cằm, hần nhìn về phía Thu Đoan Trà, hải lòng nói: “Nàng nhìn xem, đúng là đứa nhỏ hiểu chuyện. Hoàng cung ta chỉ thiếu loại người thẳng thắn như thế này. Lớn lên giữa dân gian đúng là có chỗ tốt của nó. Ngày sau ai lấy được nàng đúng là có phúc.”

Thu Đoan trà cũng cười nói: “Đúng vậy, đứa nhỏ này vô cùng náo động, ăn nói rất ngọt, thần thiếp cũng rất thích nó. Hoàng thượng nhất định phải thay nàng làm chủ hôn sự.”

Lời này vừa nói ra, Thu Nhượng y vô cùng mừng rỡ, nàng cúi lạy hai cái, nói: “Hoàng thượng, Quý phi nương nương, dân nữ xin tuân lệnh.”

Lúc này, Sương Lan Nhi đã thay xong y phục. Nàng mặc một kiện quần áo đồ tươi, vài lụa nhẹ như tơ không chỉ khiến cho nàng trở nên phiêu dật xinh đẹp mà còn khiến dáng người hoàn mỹ của nàng lộ rõ trước mặt. Cánh tay, bụng, tính cả khuôn mặt tinh xảo của nàng đều dùng lụa mỏng che đi, như ẩn như hiện, chỉ có hai tròng mắt đen láy lộ ra, chớp động như ngọn lửa cháy trong đêm, như ánh mắt đại bàng giữa bầu trời sa mạc.

Ánh mắt Long Đăng trong nháy mắt bị nàng mê hoặc, trong lòng hần không khỏi kinh diễm cùng lo lắng. Mặc dù hần đã từng nhìn thấy Sương Lan Nhi khiêu vũ, quả thực là linh động xuất thần nhưng kỹ thuật nhảy của Tường Long Quốc nhẹ nhàng uyển chuyển, so với hồ toàn vũ mạnh mẽ quyết liệt của Bắc Di Quốc đúng là khác biệt rất lớn. Hần thực lo lắng, sợ thân phận của Sương Lan Nhi sẽ bị bại lộ. Gấp gáp cũng không giải quyết được vấn đề gì, giờ phút này hần chỉ dám ký thác niềm hi vọng cuối cùng lên Thu Nhượng Y. Nếu như có bất trắc, chỉ mong có thể quy hết trách nhiệm cùng những điểm đáng ngờ cho khả năng đánh trống của Thu Nhượng Y.

Long Tiêu Đình yên lặng uống rượu, đôi mắt vô hồn vẫn nhìn về phía xa xa, vẻ mặt lạnh băng ngưng trệ.

Thu Khả Ngâm bất động thanh sắc, nàng khẽ nâng khăn lên che đi nụ cười lạnh nơi khóe môi. Nàng thật sự muốn nhìn xem Nạp Cát Nhã quận chúa này có bản lĩnh gì, có đúng như lời đồn phiêu dật xuất thần, uyển chuyển như du long. Bất quá, Nạp Cát Nhã quận chúa trước mắt, cả người đều được che phủ, chỉ lộ ra đôi mắt. Mà đôi mắt ấy lợi hại như mắt chim ưng làm cho nàng không khỏi có chút hoảng sợ. Nàng đè lại ngực, ngăn cản nhịp tim đập dữ dội của mình.

Phía bên kia, Thu Nhượng y đã vào chỗ, hai tay cầm dùi trống.

Sương Lan Nhi lẳng lặng đi tới giữa tấm thảm đồ lớn, hai tay giao trước ngực, hướng về phía hoàng thượng cùng quý phi làm lễ một cái, sau đó quay sang phía Thu Nhượng Y, dưới tấm sa mỏng che mặt, âm thanh nàng uyển chuyển truyền tới: “Một, ba bốn, sáu, tám, chín, mười. Đan, đan, song, song, song, trắc, song, đan, trắc, trắc. Đồi bên. Có thể không?”

Thu Nhượng Y gật đầu.

Sương Lan Nhi thu hồi ánh mắt, nàng nhìn về phía hoàng đế, ý cười đọng đầy đôi mắt, giống như ánh nắng hắt lên mặt giếng giữa chính ngo.

Lui về phía sau một bước.

Tiếng trống nổi lên.

Bên trong đại điện, không có âm nhạc, chỉ có tiếng trống vang dội, nàng mở hai tay ra, vòng eo mềm mại như dương liễu thảng ba bắt đầu uốn lượn, những chiếc chuông gắn trên váy phát ra những tiếng vang thanh thúy. Sóng lưng nàng theo từng bước nhảy, giống như con rắn đang đưa theo tiết tấu nhịp điệu.

Mỗi lần nàng xoay tròn đều nương theo tiếng trống, chỉ một tiếng trống nổi lên nàng đều có thể phát huy đến cảnh giới cao, điệu nhảy không hề nhàm chán, mỗi một bước đều khiến người khác phải thần phục.

Thời điểm tiếng trống ngày một dồn dập, nàng xoay tròn, làn váy nở rộ như đóa thủy tiên nở giữa hồ nước ngự hoa viên, những hạt thủy tinh long lánh cùng những chiếc chuông vàng tựa như sương sớm đậu trên cánh hoa, đẹp đến hút hồn.

Nàng chuyển động càng lúc càng nhanh, trong lúc ấy, một mùi thơm thoang thoang nhẹ nhàng theo từng động tác tràn ngập yến hội, không ai biết đó là mùi hương gì. Chỉ thấy hương thơm cùng kỹ thuật nhảy khuyên đảo làm mê hoặc mọi người, thậm chí quên cả thở.

Cả thọ yến một mảnh yên tĩnh, ngay cả ánh nến treo khắp nơi cũng như ngừng lay động.

Cả thiên địa, hết thảy không gian chỉ có nhịp trống dồn dập cùng âm thanh tinh tú phát ra từ những chiếc chuông nhỏ đính trên váy nàng. Ánh mắt ai ai cũng nhất mực chăm chú nhìn vào Nạp Cát Nhã quận chúa, tầm mắt họ giống như tụ hội lại thành một dòng sông mà nàng chính là lốc xoáy giữ trung tâm dòng sông ấy.

Khi nhịp trống dừng lại, tất cả mọi người giống như tỉnh lại giữa một giấc mộng dài ngọt ngào, khó có thể hoàn hồn, vẫn còn kinh ngạc thất thần.

Long Đăng vẫn im lặng nhìn nàng, mâu quang không hề di chuyển.

Mới vừa rồi hẳn nhìn nàng khiêu vũ, thời gian giống như quay trở lại những tháng ngày bọn họ ở sa mạc biên quan, nơi mà xung quanh chỉ có sỏi đá cùng cát bụi, không một nhánh cây ngọn cỏ. Ban ngày nóng bỏng chừng có thể bốc hơi, buổi tối lại lạnh đến nước cũng hóa thành băng. Khoảng thời gian gần hai năm, bọn họ cùng nhau vượt qua, sớm chiều làm bạn, gần nhau mà không thể thân thiết, như vậy có bao nhiêu là thống khổ? Nàng không biết cười kìa, hẳn không quên được lúc ấy nàng vô số lần từ trên lưng ngựa ngã xuống, toàn thân đều là những vết thương, hẳn đau lòng. Nàng không biết bắn tên, giương cung lên có bao nhiêu khó khăn, nàng kéo không được dây, hẳn không quên mỗi lần tay nàng đều bị cứa đến bật máu, thời điểm khi đem xuống, nàng đau đến đũa cũng vô lực cầm lên.

Hắn chuyện gì cũng không làm, cũng không thể tỏ ra đau lòng, hẳn còn nói những lời ngoan độc để kích thích ý chí chiến đấu của nàng. Hẳn không thể giúp nàng thay thuốc, cũng không thể ôm lấy cơ thể yếu ớt của nàng vào ngực, lòng hẳn đau, cái loại cảm giác này còn thống khổ hơn cái chết.

Hai năm đối nàng mà nói, gian khổ tôi luyện, ngày đêm không ngừng nghỉ, sống một ngày bằng cả một năm. Còn với hắn cũng không biết phải nói thế nào?

Khi hắn đem loan đoan sắc nhon giao vào tay nàng, hẳn dạy nàng phòng thân. Khi hắn đưa cung tên cho nàng, kim quang chọi lóe, dây cung chấn động, chim ưng rơi xuống, là hẳn dạy nàng bắn tên. Khi hắn nhìn nàng ngồi trên lưng ngựa, cuối cùng có một ngày, từ giữa sa mạc quay mặt lại, chỉ còn thấy những trận gió lốc thổi qua, hẳn biết nàng không còn cần hắn bảo hộ nữa, tựa như đêm nay, nàng chẳng màng thân thể đau đớn, chẳng màng tình thế đối nàng bất lợi, chỉ một mình nàng cũng có thể tự mình ứng phó.

Hồ toàn vũ kết thúc, Sương Lan Nhi giao hai tay hành lễ rồi nhẹ lui ra.

Thu Nhược Y buông dùi trống xuống, tim đập bình bịch. Bình tĩnh trở lại, vừa rồi cảm giác khẩn trương khiến mồ hôi nàng thấm ướt đầm quần áo, giờ phút này đều dính trên da thịt, gió thổi qua lạnh đến thấu xương. Nguy hiểm thật, cũng may Nạp Cát Nhã quận chúa không xảy ra sự cố gì, nàng cũng không cần có ý làm lạc nhịp trống. Giờ phút này nàng buông thõng hai tay đang không ngừng run rẩy, hai chân tưởng chừng cũng muốn nhũn ra. Tiến đến gần phía trước mặt của Hoàng thượng cùng Đoan quý phi, nàng quỳ gối xuống, nói: “Hoàng thượng, Quý phi nương nương, dân nữ bêu xấu.”

Hoàng đế Long Khiếu Thiên vô cùng cao hứng, hay tay liên tục vỗ tay hoan nghênh: “Tốt tốt tốt! Hồ toàn vũ của Nạp Cát Nhã quận chúa quả nhiên là thiên hạ vô song nhất vùng thảo nguyên. Nha đầu người đánh trống cũng không tệ, trọng thưởng!”

Thẳng đến khi hoàng thượng lên tiếng, phía dưới mọi người mới từ điệu múa vừa rồi mà hoàn hồn, ai ai cũng trầm trồ khen ngợi. Trong lúc nhất thời, tiếng vỗ tay vang lên lẫn át tất cả mọi âm thanh.

Một lát sau, Sương Lan Nhi đã thay y phục trở về, đầu đội mũ lông mao, ngồi lại vị trí cũ. Điệu múa trước đó đã làm tiêu hao hết toàn bộ thể lực của nàng, tuyệt diệu chi độc lại phát tác. Hiện giờ nàng phải nhờ vào lớp phấn trang điểm rất dày để che đi sắc mặt trắng bệch của mình.

Sau khi ngồi vào chỗ, ánh mắt nàng cùng Thu Khả Ngâm không hẹn mà gặp. Nàng lạnh lùng cười, Thu Khả Ngâm hôm nay tính toán sai rồi. Nàng tuy là học y nhưng khiêu vũ xưa nay là niềm yêu thích vô tận của nàng, từ nhỏ nàng đã lên nhìn những ca nữ tập múa, sau khi trở về nàng lại dốc lòng nhớ lại, mặc dù không cần người dạy nàng cũng có thể tự học thành. Thời điểm nàng khoảng mười tuổi, trong đoàn ca vũ có một nữ tử từ Bắc Di Quốc, nàng ấy không quen khí hậu cho nên đến đây mới được mấy ngày đã đổ bệnh, càng kéo dài thời gian bệnh càng nặng, mời mấy vị thầy lang đến đều không chữa được. Lúc đó phụ thân của nàng mở một tiệm thuốc tại nhà, kê cho nữ tử Bắc Di Quốc kia một phương thuốc, sau khi trị hết bệnh, cô nương ấy vô cùng cảm kích, còn dạy nàng học múa điệu hồ toàn vũ này. Bất quá lúc đó nàng còn nhỏ tuổi, chưa thể lĩnh hội được hết vẻ đẹp cùng sự nhẹ nhàng mà đầy trọng lực của nó, xương cốt còn yếu, thân thể còn nhỏ bé khiến nàng múa mặc dù giống mà lại không giống. Nhưng hai năm tại ngoại, nàng khổ luyện bắn tên cưỡi ngựa, đã không còn yếu ớt vô lực như ngày xưa.

Vừa rồi nàng dựa vào kỹ thuật nhảy trong quá khứ, cùng với thể lực được rèn luyện suốt hai năm qua, nàng đã xuất sắc hoàn thành điệu hồ toàn vũ. Sau khi múa xong, Thu Khả Ngâm không còn lý do hoài nghi thân phận của nàng nữa.

Khi nàng đã ngồi xuống vào chỗ, mọi người đều nhìn về phía nàng với một ánh mắt tán thưởng. Nàng mỉm cười đáp lại đầy lễ nghĩa.

Lúc này, trong bữa tiệc có một người tóc hoa râm, mặc triều phục bước ra khỏi hàng, cúi người hành lễ với hoàng đế Long Khiếu Thiên một cái rồi bẩm: “Chúc Hoàng thượng vạn thọ vô cương, Hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Long Khiếu Thiên khoát tay nói: “Bình thân, Thu ái khanh.”

Sương Lan Nhi theo tiếng nói nhìn lại, người nọ lông mày rậm, sắc mặt đỏ sẫm, triều phục thêu bạch vũ tiên hạc, khí thế phi phàm. Thu Cảnh Hoa, quả nhiên là kẻ nắm quyền.

Thu Cảnh Hoa đột nhiên bước khỏi hàng tiền tòi quỳ lạy khiến cho Thu Khả Ngâm không kịp được mà run rẩy, trong lòng dấy lên dự cảm không lành. Khó có thể nào...

Long Khiếu Thiên cười hỏi: “Hôm nay sao không thấy Định Bắc Hậu? Thu gia xuất nhân tài, quả không làm trảm thất vọng.”

Cảnh Thu Hoa liên tục thờ dài: “Tạ ơn hoàng thượng quan tâm, khuyến tử gần đây vẫn ở lại biên cương, có một vài chuyện nhỏ cần xử lý, không muốn làm lớn chuyện, vài ngày nữa sẽ quay trở về. Hoàng thượng...” hần dừng lại, muốn nói gì đó lại thôi.

Long Khiếu Thiên khoát tay nói: “Ái khanh có chuyện gì cứ nói.”

Cảnh Thu Hoa khôn khéo ngẩng đầu, trên mặt hàm chứa ý cười: “Hiện nay nước ta cùng Bắc Di Quốc đã hòa bình trở lại, đây chính là việc vui lớn. Nghe nói Phong Diên Khả Hân chính là con trai độc nhất, không có huynh muội nhưng Nạp Cát Nhã quận chúa lại được Phong Diên Khả Hân phong làm quận chúa, kỳ thật, ý thần chính là muốn tiếp thu nền tảng của những năm trước, việc hòa thân chẳng phải càng làm tăng hữu hảo hay sao?”

Hòa thân!

Hai chữ này vừa nói ra khiến sắc mặt Thu Khả Ngâm trắng bệch. Quả nhiên! Quả nhiên phụ thân có ý này! Trước mắt tình thế của Thu gia không có lợi, Long Tiêu Đình bị mù, không biết tới khi nào mới trị khỏi. Xem ra phụ thân muốn thúc đẩy hôn sự của Nạp Cát Nhã quận chúa với Long Tiêu Đình để vãn hồi hoàn cảnh xấu của họ lúc này. Chỉ là... phụ thân người hoàn toàn không để ý đến cảm thụ của nàng hay sao... Nghĩ đến đây nàng cơ hồ không không chế được cảm xúc, tay cầm chén rượu run rẩy.

Cảnh Thu Hoa tiếp tục nói: “Hiện giờ Nạp Cát Nhã quận chúa lại cống hiến sức lực vì Thụy Vương chữa trị mắt, nàng cùng Thụy vương cũng xem như thân thiết. Hoàng thượng, không bằng người ra một đạo kiến thư gửi cho Phong Diên Khả Hân, thúc đẩy chuyện tốt này. Như thế nào?”

Thu Đoan Trà ngồi trên cao không chút cảm xúc nhìn xuống Thu Khả Ngâm mặt mày trắng bệch, nàng liền dùng ánh mắt trấn an. Hiện giờ hoàng đế long thể ngày càng kém, không biết còn có thể sống đến bao lâu. Không ai biết. Nếu như trong lúc hoàng đế còn khỏe thúc đẩy được chuyện lớn này, đối với các nàng mà nói là trăm cái lợi không một cái hại. Về phần Nạp Cát Nhã quận chúa, thử xem nàng còn có thể kiêu ngạo được bao lâu? Đợi hoàng đế bách niên rồi sẽ từ từ thu thập nàng. Muốn thành đại sự thì phải hiểu được nhẫn nại.

Thu Khả Ngâm giống như nhận ra được ý tứ trong ánh mắt của Thu Đoan Trà, nàng dần dần bình tĩnh trở lại. Chỉ cần nàng có thể chịu đựng, ngày sau còn dài, nàng mới là người chiến thắng cuối cùng.

Hoàng đế Long Khiếu Thiên trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Chỉ là Đình nhi đã có chính phi, chẳng phải là ủy khuất cho Nạp Cát Nhã quận chúa sao?”

Cảnh Thu Hoa quỳ gối, thành khẩn nói: “Vi vận mệnh quốc gia hưng thịnh, thiên thu đại kế, tiểu nữ Khả Ngâm có thể rời khỏi vị trí Vương phi, lui cư tiểu thiếp. Thu gia nguyện vì Tường Long Quốc trọn đời cống hiến sức lực, cúc cung tận tụy, chết cũng không tiếc.”

Long Đăng sau khi nghe xong trên mặt lược qua một tia kinh hãi. Ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, tốc độ vô cùng chậm nhưng lại ần ần chứa đựng một loại gấp gáp không tiếng động. Thúc đẩy hòa bình hai quốc gia là công lao của một mình hắn, hiện giờ Thu Cảnh Hoa lại nghĩ muốn lấy đi hào quang, quả nhiên là cáo già.

“Được.” Hoàng đế Long Khiếu Thiên không khỏi thấy hợp lý, nói: “Để trẫm suy nghĩ một chút. Bất quá việc này phải hỏi qua Nạp Cát Nhã quận chúa.” Nói xong hoàng đế nhìn về phía Sương Lan Nhi, ôn hòa nói: “Nạp Cát Nhã quận chúa, ngươi có bằng lòng ở lại Tường Long Quốc hay không?”

Sương Lan Nhi tiến lên cúi đầu nói: “Đương nhiên thần nguyện ý, hôn sự hoàn toàn do Hoàng thượng làm chủ.” Nói xong nàng lui về chỗ ngồi. Chuyện cho đến lúc này nàng đương nhiên không thể cự tuyệt. Nếu như nàng cự tuyệt nhất định sẽ làm mất hòa khí hai nước.

Hoàng thượng hài lòng gật đầu.

Thu Đoan Trà đúng lúc đó cũng không quên bồi thêm một câu, nàng kéo tay Thu Nhược Y lại gần mình, thân thiết xoa xoa mu bàn tay nàng, chậm rãi nói: “Hoàng thượng, kỹ thuật nhảy của Nạp Cát Nhã quận chúa quả làm say lòng người, bất quá đêm nay Nhược Y biểu hiện cũng không tệ. Đã là việc tốt, không bằng Hoàng thượng cũng thay Nhược Y tìm một mối hôn nhân, Nhược Y tuổi tác cũng không còn nhỏ. Đương nhiên phải là công tử có nhân giới, không thể là người tầm thường được.” Nói xong nàng liền nhìn về phía Long Đăng.

Long Đăng khẽ nhú mày, xong cũng rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh. Bàn cờ này Thu gia đánh cũng thật cao tay. Nhiều năm như vậy, bọn họ lại muốn lịch sử tái diễn sao, giống như Thu Bội Ngâm đã từng chỉ là một quân cờ? Hiện tại họ muốn nữ nhi của Thu Khả Ngâm cũng giống như mẹ trở thành một quân cờ, quả nhiên là không có nhân tính. Bất quá, trong lòng bọn họ nghĩ Thu Bội Ngâm cùng Thu Nhược Y không giống nhau, năm đó Thu Bội Ngâm không chấp nhận số phận, từng kịch liệt phản kháng. Có lẽ bọn họ nghĩ Thu Nhược Y rất dễ khống chế, muốn xếp nàng tới bên người hắn, mượn cơ hội đã thương hắn. Đáng tiếc bọn họ sai rồi.

Nâng chén rượu trước mặt, Long Đăng uống một hơi cạn sạch, thời điểm hiện tại chưa đến lượt hắn phải lên tiếng, hoàng gia gia còn chưa nói gì, hắn chỉ có thể chờ đợi.

Thu Nhược Y lúc này trong lòng nửa vui mừng như điên, nửa là tức giận. Nàng vui chính là nàng sẽ được tứ hôn với Long Đằng, đây chính là ước nguyện tha thiết của nàng. Tức giận chính là Thu gia thế nhưng lại muốn đem nàng làm một con cò, nếu như ngày sau Long Tiêu Đình lên làm hoàng đế, nàng chẳng phải sẽ giống như mẫu thân nàng phải chết hay sao. Hoàn hảo là nàng đã sớm quyết định trợ giúp Long Đằng đối phó Thu gia. Sắc mặt của những người này thật sự khiến nàng cảm thấy ghê tởm. Mặt ngoài thì đối xử rất tốt nhưng sau lưng thì đề phòng tính kế, thực mà giả.

Hoàng đế Long Khiếu Thiên cẩn thận đánh giá Thu Nhược Y, thấy nàng mi mục thanh tú, hai tròng mắt linh động, rất có linh khí, hẳn vừa lòng gặt đầu nói: “Đứa nhỏ này trăm rất thích. Nhu thuận lại ngọt miệng, xem ra rất xứng đôi với hoàng tôn của trăm”

Lời này nói ra...

Long Đằng rốt cục cũng ngồi không yên. Khóe mắt hẳn khẽ chau lại, ần ần có thể thấy được vẻ bức bối. Hắn gắt gao nắm chặt chén rượu trong tay, đặt bên môi, ngửa đầu lên uống mới phát hiện trong chén đã không còn rượu, nó sớm đã bị hắn uống cạn từ lúc nào.

Hắn không muốn, trong lòng hắn cực kỳ không muốn thú một nữ nhân khác, cho dù chỉ là về ngoài giả dối hắn cũng keo kiệt không muốn cho. Kiếp này hắn chỉ thăm nghĩ muốn cùng nàng báai đường thành thân, chỉ muốn cùng một người trắng đêm châm long phượng hi chúc, không phải là bất kỳ ai khác. Nhưng nhìn tình huống trước mắt hắn có lẽ rất khó có thể làm được điều đó. Hoàng gia gia xưa nay dựa vào Thu gia, suốt cuộc đời, người không cách nào hoàn toàn lật đổ được Thu gia, trừ phi sau khi người trăm tuổi, hắn có thể lên làm hoàng đế, lúc đó mới có thể hoàn toàn diệt trừ thế lực thâm căn cố đế bám rễ nhiều năm của Thu gia. Nếu lúc này hắn cự tuyệt hôn sự, hoàng gia gia nhất định sẽ bởi vậy mà mất hứng.

Nên làm sao bây giờ? Lòng hắn trở nên nặng trĩu, giống như dùi trống đập từng hồi từng hồi, áp lực, miệng lưỡi khô đắng, hắn hốt hoảng không nói ra lời, mắt gắt gao nhìn vào chén rượu trống rỗng.

Tim đập càng lúc càng nhanh dần dần không thể khống chế, giống như đập lên đến tận yết hầu. Hắn thật sự không thể chịu đựng nỗi cảm giác bức bách như vậy, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía Sương Lan Nhi. Thời điểm này hắn chỉ muốn nhìn thấy nàng, chỉ nhìn nàng không đòi tâm mật. Chỉ có nhìn thấy nàng, nhớ kỹ những tốt đẹp của nàng, nhớ đến những nỗi đau mà nàng từng trải hẳn mới có đủ dũng khí để tiếp tục duy trì...

Sương Lan Nhi cũng nhìn Long Đằng, giờ khắc này nàng nhìn thấy rõ sự sợ hãi trong mắt hắn, giống như triều xuân dâng lên đầy phần nộ cùng bất đắc dĩ... Thiếu Quân... Lòng nàng trầm lặng nhớ thật kỹ tên hắn. Đã bao nhiêu lâu nàng chưa nhìn thấy biểu cảm rõ ràng của hắn đến như vậy, hai năm ở biên cương, hắn bình tĩnh, hắn lãnh khốc, hắn xa cách làm cho nàng tưởng chừng trí nhớ tốt đẹp ngày ấy chỉ là một giấc mộng phù phiếm, nhưng hôm nay nàng lại nhìn thấy ánh mắt của hắn rõ ràng như vậy, phức tạp, đan xen tình cảm... Trong nháy mắt hoảng hốt, giống như Long Thiếu Quân của ngày xưa, một Long Thiếu Quân đặt nàng trong lòng bàn tay mà yêu thương đã trở lại...

Nhưng loại ảo giác này chỉ diễn ra trong một chớp lát.

Hoàng thượng giống như đã suy nghĩ rất kỹ, lúc này hạ quyết định nói: “Hào, không bằng cứ như vậy, Thu Nhược Y tứ hôn với Hiền Vương. Nạp Cát Nhã quận chúa, trăm sẽ hỏi qua Phong Diên Khá Hãn, thỉnh quận chúa hòa thân với Thụy vương. Như thế rất tốt, rất tốt, tối nay là sinh thần của trăm, có thể hoàn thành hai mối nhân duyên, quả là vô cùng tốt.” Nói xong hắn liền cười lớn, những nếp nhăn trên trán cũng dãn lại một chỗ.

Hoàng đế cao hứng như thế ai dám nói không nhận.

Bất quá đương sự tựa hồ lại không muốn đáp ứng. Long Khiếu Thiên đem ánh mắt hướng về phía Long Đằng, về mặt như muốn hỏi.

Gió lạnh từ đâu thổi đến áp vào lưng hắn, Long Đằng chỉ cảm thấy cả người lạnh toát, lúc này mới biết thì ra đã sớm đổ mồ hôi lạnh toàn thân. Chỉ là thân thể có lạnh đến đâu cũng sao bằng đáy lòng trống rỗng hiu quạnh. Kể từ lúc này hắn cùng với nàng, chỉ sợ càng xa hơn. Đáng thương cho hắn, chỉ muốn vì nàng mà lưu lại vị trí chính thất, một nguyện vọng đơn giản như thế mà hiện giờ cũng không làm được... Ngay cả một mảnh niết bàn cuối cùng... cũng vô tình mà bị vấy bẩn...

Mâu thuẫn hắn phản chiếu lại ánh nền cung đình, giống như hai ngọn lửa chớp động đốt thẳng đến tận tim.

Phía chân trời, ánh trăng len qua ké lá rủ xuống, soi sáng những ngọn cây, gió thổi đến run rẩy cả người, xa xa vầng trăng cũng giống như vấn vương không thôi, lung lay như sắp đổ. Nhưng cho dù ánh trăng có sáng ngời đến đâu cũng chỉ đủ chiếu sáng lên tâm tình ảm đạm bị thương của hắn mà thôi.

Bước ra khỏi chỗ ngồi, hắn tiến về phía trước, quỳ gối xuống, thanh âm nặng nề như kéo dài đến cuối chân trời. Hắn đã xuống địa ngục thì sao còn phải sợ tiếp tục dần thân vào chỗ sâu hơn?

Hắn bình tĩnh nói: “Thần, tạ ơn hoàng thượng tứ hôn. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Nói xong hắn che dấu cảm xúc, dấu đi bi thương cùng cực ăn mòn đến xương tủy.

Một khắc kia Sương Lan Nhi cả người chấn động. Hắn thế nhưng đã đáp ứng. Vô số ý niệm quay mòng mòng trong đầu nàng, có khiếp sợ, cũng có cái gì đó mà chính nàng cũng không biết là gì, chính nàng cũng không cách nào phân biệt. Gió quật vào gò má, không có cảm giác gì ngoài nỗi buồn bức tắc nghẹn giữa lồng ngực không thể khai thông.

Đang lúc quần thần chuẩn bị đứng lên chúc mừng thì có tiếng nói bình tĩnh xé ngang: “Phụ hoàng, nhi thần phản đối.”

Nghe tiếng nhìn lại, không ai khác ngoài Long Tiêu Đình.

Cả tối nay hắn chưa từng mở miệng nói chuyện. Lúc đứng lên, thân ảnh hắn đứng giữa ánh sáng mà bên ngoài lại bao phủ bởi bóng tối có vẻ phá lệ tịch liêu, như là một đạo hình thê lương tiêu điều. Dung mạo vẫn thoát tục như xưa nhưng bên môi lại phảng phất ý cười ảm đạm.

Ánh trắng như ngân, xa hoa phù phiếm nhưng khi chiếu vào ánh mắt hắn lại chỉ là một cái nhìn trống rỗng vô hồn.

Hắn thần nhiên mở miệng: “Thu Nhược Y không thể gả cho Hiền Vương.”

Hoàng đế Long Khiếu Thiên có chút ngẩn ra: “Vì sao?”

“Bởi vì nàng cùng nhi thần có hôn ước.”

Một câu thôi mà như sấm sét nổ bên tai.

“Cái gì?” Hoàng đế Long Khiếu Thiên ngạc nhiên, chuyện này, thật sự là không thể ngờ, không thể tưởng tượng nổi.

Long Tiêu Đình chấp tay, tuần nhan lướt qua một tia sáng quang mang, chậm rãi nói: “Năm đó nhi thần đi Hồng Châu thành tìm Thu Nhược Y, lúc đó tại sơn trang của Phương Tiến Ích, nàng đang tổ chức ném tú cầu chọn rể. Lúc ấy nhi thần cơ duyên xảo hợp tiếp được tú cầu. Dựa theo phong tục nhân gian, tiếp được tú cầu chính là có hôn ước, không thể chối từ. Thu Nhược Y cùng nhi thần có hôn ước, sao có thể gả cho Hiền vương?”

“Nhưng Nhược Y nàng cùng Khả Ngâm là...” Thu Đoan Trà không ngờ Long Tiêu Đình sẽ nói như thế, quá mức khiếp sợ.

“Chất nữ làm phi, Tường Long Quốc xưa nay có nhiều tiền lệ, thả như Trang Huệ đế năm đó chính là một giai thoại, chuyện này cũng không là vấn đề.” Hoàng đế trầm ngâm nói: “Đã như thế...” Hắn suy nghĩ lại, cho dù thế nào hôm nay đã mở miệng, nếu đem cả Nạp Cát Nhã quận chúa cùng Thu Nhược Y cùng gả cho Long Tiêu Đình, khó tránh khỏi bất công với Long Đăng. Nhưng... thật đúng là...

Một lát sau hoàng thượng nói: “Thu Nhược Y gả cho Thụy vương, về phần Nạp Cát Nhã quận chúa, trăm hy vọng nàng sẽ vĩnh viễn lưu lại Tường Long Quốc, cái này, thư gửi cho Phong Diên Khả Hãn, trần thỉnh cùng Hiền vương tư hôn. Việc này, cứ định như vậy đi.”

Thọ yến, chợt an tĩnh lại.

Tĩnh đến ngay cả tiếng trầm hương cháy bốc lên giữa đình lư hương ngay giữa thảm đỏ cũng trở nên rõ ràng vô cùng. Mọi người lặng lẽ ngồi, hai mặt nhìn nhau.

Biến cố xảy ra thành linh, Long Khiếu Thiên loạn điểm uyên ương khiến Thu Cảnh Hoa, Thu Đoan Trà, Thu Khả Ngâm, Thu Nhược Y, Long Đăng, Sương Lan Nhi đều kinh ngạc vô cùng, khoảnh khắc khiếp sợ qua đi, biểu tình trên mặt mỗi người đều khác nhau, giống như đều đang rất dăm chiêu.

Mà khúc đoạn điểm uyên ương vừa rồi đã làm đảo lộn toàn bộ kế hoạch của bọn họ.

Rối loạn, tất cả đều rối loạn. Xem ra hết thảy đều cần một lần nữa xem lại từ đầu.

Không kịp phản ứng, quần thần đã đưa nhau đứng dậy rồi quỳ gối chúc mừng.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Tiếng hô tồ như hải triều cuộn cuộn trôi tất cả, cũng dấu đi vẻ mặt của mọi người, sinh thần của hoàng thượng đúng là một ngày tốt, lại là song hỷ lâm môn, hết thảy đều chìm đắm vào không khí vui mừng...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Sinh thần hoàng thượng qua đi, tất cả lại khôi phục về quỹ đạo của nó.

Long Khiếu Thiên sai sứ quan gửi thư cho Phong Diên Khả Hãn, thúc ngựa về phía Mặc Hách thành của Bắc Di Quốc, chỉ bảy tám ngày liền có hồi âm. Một mối hôn lễ hòa thân tốt đẹp như vậy, Phong Diên Khả Hãn sao có thể cự tuyệt? Đương nhiên là đồng ý.

Tin tức tốt được truyền ra ngoài, từ ngày hôm đó trở đi Hiền Vương Long Đăng liền bận túi bụi, ngày ngày đều có triều thần nổi lên không dứt đến chúc mừng, cơ hồ muốn đập đổ long môn vương phủ mới tân kiến của hắn. Có điều, so sánh mà nói, so với hôn lễ rước sùng phi chính là cháu gái của Vương phi bên Thụy Vương phủ thì bên này có vẻ buồn tẻ hơn.

Sau sinh thần hoàng đế cũng là năm mới đến, không khí vui mừng tựa hồ đem tất cả sóng ngầm mãnh liệt che dấu hoàn hảo, bề ngoài nhìn vẫn sóng yên

biển lặng. Trong triều đình, Thu Cảnh Hoa cùng Hiền vương vẫn đối với nhau khách khí lễ độ như vậy, thế lực hai bên đã lặng lẽ cân sức ngang tài, lấy binh bộ thượng thư Trang Diêu Thanh đứng đầu phe Hiền Vương liên tục tác động thường xuyên, các châu huyện quận dần dần ăn mòn thế lực của Thu Cảnh Hoa. Trong triều, nhân việc hôn sự của Nạp Cát Nhã quận chúa với Hiền Vương, nhiều người phỏng đoán hoàng đế Long Khiếu Thiên có ý muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Hiền Vương.

Như vậy, thế lực rắc rối mà Cảnh Thu Hoa gây dựng nhiều năm cũng có chút lỏng lẻo.

Tuy nhiên mặc dù bên ngoài sóng yên biển lặng nhưng nội bên trong những người có liên quan đều hiểu được, sóng to gió lớn chân chính sắp sửa đổ xuống.

Vấn đề mấu chốt ở đây chính là hoàng đế Long Khiếu Thiên ngay sau ngày đầu năm mới đột nhiên ngã bệnh. Thái y chữa trị đúng lúc, tuy là tỉnh lại nhưng nhìn tổng thể không thể bằng như lúc trước.

Chuyện này giống như việc mặt hồ đóng băng bỗng chốc có người nện xuống bằng một hòn đá to, vết nứt không ngừng không ngừng kéo dài ra xa tựa như cho đến khi mặt hồ hoàn toàn vỡ vụn mới chịu dừng lại.

Ngày thứ tư của năm mới, Sương Lan Nhi theo thường lệ đến Thụy vương phủ trị mắt cho Long Tiêu Đình.

Kể từ biến cố xảy ra hôm sinh thần Hoàng thượng, kế hoạch của nàng cùng Long Đăng cứ như vậy đổ xuống biển. Nguyên bản kế hoạch là nàng cố tình lấy cơ trị mắt mà tiếp cận Long Tiêu Đình, cùng Long Tiêu Đình thành thân là một trong những bước trong kế hoạch của họ, trong kế hoạch cũng không phải là lẽ thành thân thật sự mà là ngày hôm ấy, lợi dụng những tàn dư quý tộc hiếu chiến của Bắc Di Quốc làm một cuộc tác loạn, thời cơ đẩy hẳn vào thế bất lợi.

Nhưng hôm nay toàn bộ kế hoạch đã rối loạn. Hoàng đế Long Khiếu Thiên gả nàng cho Long Đăng, không có gì mà kéo hai bọn họ vào cùng một chỗ, như vậy nàng muốn tiến thêm một bước tiếp cận Thụy vương phủ cũng không còn lý do hợp lý. Nếu như đã vậy, chỉ sợ Thu gia sẽ càng thêm phòng bị nàng.

Trong lúc nhất thời, những an bài từ trước của họ lâm vào khốn cảnh.

Chỉ có một người có thể thay Sương Lan Nhi hoàn thành nhiệm vụ, người đó chính là... Thu Nhược Y. Chỉ là Thu Nhược Y vì chuyện Long Đăng sắp thành thân cùng Nạp Cát Nhã quận chúa, ước chừng mấy ngày nay tức giận gì đó mà đã lâu không thấy xuất hiện.

Không biết tình hình Thụy vương phủ gần đây thế nào, Sương Lan Nhi đành phải tự mình đích thân đi nghe ngóng, tìm hiểu tin tức.

Bên trong chính sảnh, Sương Lan Nhi đang gỡ từng tầng gạc trắng trên mắt Long Tiêu Đình, Trầm Mộc Vũ đứng cạnh cầm hộp thuốc phụ tùy.

Buông chiếc kéo xuống, Sương Lan Nhi xoay người từ trong chậu nước lấy ra một chiếc khăn mềm lau xung quanh vùng mắt cho hắn.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc này, tinh thần nàng có chút mờ mịt. Vốn nàng có thể khống chế khi nào thì chữa khỏi hai mắt của Long Tiêu Đình nhưng nếu nàng vẫn tiếp tục chậm chạp không chữa tốt, người bên ngoài ắt sẽ sinh nghi là nàng cố ý, vì Hiền vương thượng vị. Rơi vào miệng lưỡi thế gian, lại đứng ngày đầu sóng ngọn gió, nàng lại không tiện tìm Long Đăng thương lượng, nên làm gì bây giờ? Nàng cũng không biết nữa.

Trầm Mộc Vũ thấy nàng thất thần không khỏi lên tiếng nhắc nhở: “Quận chúa, đã được rồi.”

Sương Lan Nhi giật mình hoàn hồn, buông khăn mặt trên tay, đôi mi thanh tú nhắm lại, nàng mở miệng nói: “Vương gia, ngài thử mở mắt ra nhìn xem thế nào.”

Long Tiêu Đình ngồi ngay ngắn, tranh phục đơn giản thanh thuần, viên ngọc đen giữa ngạch thất trên trán phát sáng mãnh liệt. Hắn chậm rãi mở mắt, con ngươi đen thâm trầm giống như thạch đen thuần túy.

Bên ngoài trời xanh mây trắng, Sương Lan Nhi quan sát mắt hắn kỹ lưỡng. Nàng vươn năm ngón tay ra trước mắt hắn quơ quơ, thấy mâu trung hắn vẫn bất động, nàng không khỏi có chút kỳ quái: “Sao lại thế, như thế nào lại không có cảm giác ánh sáng. Không có khả năng... Kỳ quái...”. Nàng vạch kế hoạch từ trước là giúp Long Tiêu Đình khôi phục chút quang cảm, như thế người bên ngoài nhìn vào cũng không thể trách nàng vô tâm. Chỉ là thật sự kỳ ạ, trị lâu như vậy, không có khả năng một chút cảm nhận ánh sáng cũng không có.

Long Tiêu Đình thân nhiên mở lời nói: “Làm phiền quận chúa rồi. Nước trà ta đã sai hạ nhân chuẩn bị tốt, quận chúa nhất định sẽ khát, mời dùng trà.” Ngón tay thon dài của hắn chỉ về hướng thư án.

Sương Lan Nhi cầm lấy một ly trà, nhẹ nhàng đưa lên môi thưởng thức. Hương cam quất mật lộ thoang thoang thơm ngát. Về mặt nàng có chút cứng lại, giống như nhớ lại điều gì đó, nàng thân nhiên nói: “Trà trong vương phủ cũng thật hiếm lạ, nhìn cũng rất có tâm tư.”

Long Tiêu Đình bên môi ý cười nhẹ như tuyết rơi: “Lan nhi trước đây rất thích trà hương cam quất mật lộ, nàng nói nó có thể giúp nhuận phổi, còn có tác dụng tiêu trừ ứ đọng, uống vào mùa đông rất tốt. Hiệu quả xác thực không tồi, hiện tại bản vương vào đông luôn uống loại trà này.”

Dừng một chút, hắn thấy người bên cạnh không có động tĩnh gì, có chút buồn bã nói: “Như thế nào, quận chúa không thích sao?”

Sương Lan Nhi ánh mắt âm trầm nhìn lướt qua hắn, nàng im lặng một hồi lâu giống như đang cố gắng giải một câu đố khó. Nàng tựa hồ chưa bao giờ hiểu được hắn, nội tâm của hắn so với sương mù giăng lối còn mù mịt hơn, càng không thể thấy rõ. Cam quất mật lộ trà, hẳn đến tột cùng có ý gì?

Sừng sốt một giây lát, Surong Lan Nhi cúi đầu hóp một ngụm trà rồi đặt lại ly trà lên bàn: “Rất ngọt. Mấy thứ đồ của người Nam ta uống không quen.”

Long Tiêu Đình hơi hơi quay đầu đi, những tia nắng bên ngoài nhỏ vun giống như những giọt ánh sáng rơi xuống giữa đôi mi hắn, cả người hắn như chìm trong một tầng ánh sáng nhàn nhạt, tĩnh lặng lại u nhã.

Mỉm cười, nụ cười kia giống như một dòng nước ấm áp tựa ánh mặt trời. Khi hắn mở miệng, khẩu khí tức khắc thay đổi, thanh âm có chút khách sáo nói: “Quận chúa sắp cùng Hiền vương lập gia đình, thói quen ăn uống của người Nam, chỉ sợ đến lúc đó không quen cũng phải quen. Đúng rồi, chưa kịp chúc mừng quận chúa. Bốn vương có chuẩn bị một chút quà mọn tặng cho quận chúa, thứ nhất là để chúc mừng, thứ hai là vì cảm tạ quận chúa đã dốc lòng chữ trị mắt cho bốn vương.” Hắn dừng một chút: “Trầm thái y, người kéo ngắn kéo thứ hai trên thư án, làm phiền lấy giúp ta.”

Trầm Mộc Vũ lập tức đáp: “Dạ, Vương gia.” Hắn mở ngăn kéo ra, thấy một vật được buộc vải đỏ, hắn cầm ra đưa cho Surong Lan Nhi.

Surong Lan Nhi trong lòng có chút nghi hoặc, cũng không hiểu hắn có ý gì, nàng khách sáo trả lời: “Vương gia, như thế này sao được. Thọ yển hôm đó cũng có hôn sự của Vương gia, ta còn chưa có lễ vật gì tặng cho ngài. Hiện tại xin chúc mừng Vương gia, hai cô cháu đều là phi, Vương gia thật có phúc.”

Nàng kỳ thật không lý giải được, Long Tiêu Đình vì sao ngày ấy lại phản đối chuyện ấy trước mặt Hoàng thượng. Nếu như Long Tiêu Đình cố ý muốn thú nữ nhi của Thu Bội Ngâm là Thu Nhược Y, hắn làm sao lại phải đợi hai năm mới thú, tại sao còn phải chờ đến bây giờ. Hơn nữa hoàng đế Long Khiếu Thiên mới đầu đồng ý nàng cùng Long Tiêu Đình hòa thân, lại gả Thu Nhược Y cho Long Đăng, hắn cũng không có lên tiếng phản đối. Nàng còn nhớ rất rõ ràng, Long Tiêu Đình là chờ cho đến khi Long Đăng nói đáp ứng hắn mới lên tiếng phản đối. Rõ ràng hắn muốn nhìn thái độ của Long Đăng trước rồi mới quyết định chính mình nên làm gì, nói gì. Nhưng mục đích của hắn, đến tột cùng là có ý gì?

Nàng nghĩ ngợi, tay cũng đồng thời kéo dây vải đỏ ra.

Nàng chậm rãi mở, dần dần lộ ra một góc ngân kính, sáng quắc làm chói hai tròng mắt, đợi cho đến khi toàn bộ được mở ra, nàng gần như sững sờ tại chỗ. Phải nói là hai chữ kinh ngạc cũng không cách nào diễn tả được cảm giác của nàng lúc này.

Đó là một mặt ngân kính vô cùng tinh xảo. tay cầm cực kỳ đơn giản, chỉ một màu tổ ngan, điêu khắc một đóa sen bình thường, cũng không khảm châu báu gì. Chỉ là mặt kính sáng bóng, không hề giống với gương đồng bình thường, chiếu rõ nét hai tròng mắt nàng đang mở to kinh ngạc cùng hô hấp dồn dập khiến đôi môi khẽ dật.

Điều máu chóet chính là ngăn kính này cùng ngăn kính trước kia của nàng giống nhau như đúc.

Về mặt nàng ngay lập tức ngưng trệ, giờ khắc này nàng giống như bị người ta tạt nước vào mặt, cả người đông lạnh. Mặc dù hai năm tại ngoại, nàng đã luyện tập trấn định bản thân rất tốt nhưng giờ phút này vẫn không nhịn được hai tay run rẩy.

Nàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy con ngươi đen không có tiêu cự kia đang thâm thúy dừng trên mặt nàng. Nàng nghĩ thầm giờ phút này sắc mặt nàng hẳn đang trắng bệch. Đột nhiên nàng tự đáy lòng thầm cảm thấy may mắn vì hai mắt hắn không nhìn thấy, nếu không chỉ sợ cho dù dịch dung có kỹ lưỡng đến đâu cũng không thoát khỏi quan sát tinh vi của hắn.

Thật may, thất thổ của nàng hắn không nhìn thấy.

Một lát sau Surong Lan Nhi vuốt ngực che đi nhịp đập hỗn loạn của mình. Nàng cực lực che dấu thanh âm run rẩy, nói: “Ha ha, đây là vật hiếm lạ gì vậy, ta chưa bao giờ được thấy qua. Xem ra vô cùng quý giá, một phần lễ giá trị như vậy, quận chúa ta tương lai làm thế nào đáp lễ?”

Nói nhiều sai nhiều, sợ bị hắn phát hiện, Surong Lan Nhi nhanh chóng nhét ngăn kính vào trong tay áo, thu thập đồ đạc của mình rồi nói: “Không chậm trễ Vương gia nghỉ ngơi nữa, ta xin được cáo từ trước. Đa tạ lễ vật của Vương gia.” Nói xong nàng liền xoay người rời đi.

Long Tiêu Đình cười nhạt, hắn quay đầu, con ngươi không có thần thái bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, cả người toát ra một vẻ trầm tĩnh khoan thai.

Trầm Mộc Vũ thu thập các loại thuốc Nạp Cát Nhĩ quận chúa để lại, khẽ nhìn Long Tiêu Đình đang xuất thần, hắn nhẹ giọng hỏi: “Vi thần sẽ theo phương thuốc của quận chúa phối lại chút thuốc bồi, bây giờ sẽ bồi lên cho vương gia.”

Long Tiêu Đình nhẹ nhàng lắc đầu: “Không cần.”

Vươn tay ra, hắn chuẩn xác cầm lấy ly trà cam quất mật lộ, mặt nước sáng như ngọc bích, có vài bông hoa quế nhỏ nhấp nhô, phiêu diêu khiến lòng người cũng khẽ động, ánh ngược của hắn hiện lên trên mặt nước tĩnh nhuận.

Hắn nâng ly trà lên uống cạn, bàn tay dùng sức nắm chặt ly trà bạch ngọc hồi lâu cũng không buông ra...

Lúc này Surong Lan Nhi chạy ra khỏi chính sảnh, một đường hướng thẳng đại môn mà rời đi.

Hôm nay lúc nàng đến cũng đã khá trễ, thời điểm này, những ráng mây màu hạ xuống một màu hồng đỏ tía bao trùm trời đất. Chung quanh chỉ có một bầu không gian vắng vẻ không một tiếng động.

Bước chân nàng càng lúc càng nhanh.

Vừa rồi nàng có chút thất thố, hiện tại đang thời khắc mấu chốt nhất, nàng tuyệt đối không cho phép mình mắc phải sai lầm. Nàng còn có chuyện quan trọng chưa hoàn thành, nàng phải ổn định đầu trận tuyến, không thể loạn.

Đột nhiên một chuỗi âm thanh bước chân đánh nát sự yên lặng của trời chiều yên ả.

Nàng quay đầu, xa xa có một thân ảnh nhỏ nhỏ màu lam xuất hiện, là Quân Trạch đang chạy về phía nàng, phía sau nó là cung nữ Chiêu Mặc đang đuổi theo. Nó còn nhỏ mà chạy như thực mạng về phía trước, cơ hồ như sắp té ngã khiến cho người ta đau lòng, muốn lập tức tiến đến ôm lấy.

Sương Lan Nhi trong lòng chợt mềm đi, nàng định tiến lên ôm lấy nó, còn định gọi nó một tiếng, nhưng lời còn chưa kịp đến bên môi, nàng chợt cảm nhận được một vật màu đen xẹt đến, tiếp theo bên má nàng chợt đau đớn, giống như là bị vật gì đó ném vào. Nàng cúi đầu nhìn, trên mặt đất là một cây cung. Đó chính là cây cung mà nàng làm cho nó. Nàng nghĩ nó thân phận thế tử tôn quý, có vật gì lạ mà chưa từng thấy qua, có lẽ chỉ có những đồ chơi dân gian là có lẽ chưa từng thấy, chắc nó sẽ thích. Nàng suy nghĩ thật lâu mới nghĩ ra sẽ tặng nó thứ này. Lại sợ nó tay còn yếu nhỏ cầm gỗ sẽ bị đâm đâm vào tay cho nên nàng mài hết lần này đến lần khác, chỉ là...

Quân Trạch thở hồng hộc, tay chỉ vào người nàng: “Các nàng đều nói từ sau khi ngươi đến, Đan Thanh tỷ tỷ chết, Tiểu Tích tỷ tỷ bỏ đi. Đều là ngươi hại, ngươi là người xấu! Cung trả lại cho ngươi! Ngươi là người xấu! Ta không cần người xấu như ngươi!” Dứt lời Quân Trạch liền quay đầu bỏ chạy.

Cung nữ Chiêu Mặc về mặt xin lỗi nói: “Nạp Cát Nhã quận chúa, trẻ con chưa biết gì, ngài cũng đừng để trong lòng. Thế tử... thế tử...” Nàng nhìn Quân Trạch chạy xa dần, rồi lại nhìn Nạp Cát Nhã quận chúa về mặt xấu hổ, không biết nên nói gì tiếp, lại lo lắng an toàn của thế tử, nàng đành chạy nhanh đuổi theo thế tử.

Ngươi là người xấu! Ta không cần người xấu như ngươi!

Những lời nói như vậy xuất phát từ miệng Quân Trạch mới chỉ có hơn hai tuổi như một lưỡi dao đâm thẳng vào tim nàng. Một loại cảm giác chết lặng... tim gan đau đến quận thất, trống không đến khó chịu.

Nàng đứng giữa khoảng không lạc lõng giữa vương phủ, nhìn cây cung nằm ngổn ngang trên mặt đất, mắt nhòe đi vì lệ, tay chân chợt rét run, cũng không biết là mình còn muốn đi đâu.

Đột nhiên nàng dao động.

Quân Trạch là hy vọng sống duy nhất của nàng mà nó đối xử với nàng như vậy, cho dù nàng dùng hết tâm tư để đoạt lại nó bên người nhưng đến tận cùng nàng sẽ được gì... có hay không một ngày... khi nàng chiến thắng tất cả lại đơn độc bỏ lỡ điều mình mong muốn nhất...

Đôi chân chợt phù phiếm vô lực, nàng đi thật lâu thật lâu trên con đường đá dẫn đến dịch quán.

Sắc trời đã ngả bóng, bên trong dịch quán không có ánh nến, sâu xa mà âm u yên tĩnh.

Tâm cũng một màu như vậy.

Nàng suy sụp vô lực ngã xuống giường. Bịt kín chắn, nước mắt đã nhịn hồi lâu rơi xuống thấm ướt chăn mềm.

Năm mới, mừng bảy tháng giêng, Tại phủ tể tướng.

Bóng đêm giống như bao trùm mọi thứ, đồng hồ nước một giọt lại một giọt rơi xuống, tích tích như đang thúc dục vội vã. Bên trong chính sảnh, liên hoa kim chuyền trên mặt đất gầy khô bên ngoài tĩnh mịch, quý đệ không bình thường.

Tiếng gõ cửa lặng lẽ vang lên.

Kèo kẹt một tiếng, cánh cửa gỗ nặng nề kéo ra một đạo hẹp, một thân ảnh màu đen lác mình tiến mình đi vào.

Thu Đình Lan đang nấp trên nóc nhà, người tới mặc một chiếc áo choàng đen rất kín nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ dung mạo. Đôi mày lợi hại như chim ưng của hắn nhăn lại, hắn nhẹ nhàng nhảy lên rồi lại nhẹ nhàng đáp xuống ngược hướng mái hiên, ngưng thần nghe ngóng động tĩnh.

Bên trong sảnh chính phủ tể tướng.

Thu Cảnh Hoa đợi rất lâu cuối cùng người hắn chờ cũng đến.

Trong phòng có đặt hai chậu than, không khí ấm hơn rất nhiều, Thu Đoan Trà bỏ áo choàng xuống, y phục bên trong quý phái thêu đường kim dài, châu sai cài trên tóc thùy xuống che bớt phần nào vẻ mặt lạnh như băng của nàng.

Thu Cảnh Hoa vội vàng mời Thu Đoan Trà ngồi xuống, cung kính nói: “Quý phi nương nương.”

Thu Đoan Trà khoát tay: “Là huynh muội, không cần khách khí như vậy. Có chuyện gì quan trọng mau nói, bản cung không thể chậm trễ được lâu.”

Thu Cảnh Hoa nâng ly trà lên hướng về Thu Đoan Trà, trà này màu trong như ngọc, lại pha chút màu xanh nhàn nhạt.

Thu Đoan Trà tiếp nhận, uống một ngụm nhỏ.

Thu Cảnh Hoa nói: “Hoàng thượng tình huống như thế nào?”

Thu Đoan Trà nhẹ nhàng thổi hơi trà bốc lên, chậm rãi nói: “Lần này bệnh không nhẹ. Mặc dù còn tinh táo nhưng sức khỏe lúc tốt lúc xấu, bản cung nghe thái y nói, chống đỡ không qua hai tháng nữa.”

Thu Cảnh Hoa sùng sốt: “Nhanh như vậy.” Hít một hơi sâu hần lại nói tiếp: “Ban đầu muốn sắp xếp Nhượng Y đến bên cạnh Hiền vương, để cho Đình Nhi thú Nạp Cát Nhã quận chúa, nào biết được lại xảy ra biến cố như vậy. Trơ mắt toàn bộ kế hoạch của chúng ta đều đã trở thành rối loạn. Thời gian lại gấp như vậy, ta thật sự không có đầu mối.”

Thu Đoan Trà đặt ly trà xuống bàn kêu một tiếng cạch, cả giận nói: “Đình Nhi hiện giờ càng ngày càng không nghe lời, bất quá ca ca đừng vội. Kế hoạch của chúng ta đã rối loạn, kế hoạch của những kẻ ngoài kia chắc hẳn cũng không thực hiện được. Dù như thế nào chúng ta cũng không thể manh động.”

Thu Cảnh Hoa vuốt cằm nói: “Cho nên ta mới mời Quý phi nương nương đến thương nghị. Hiện giờ Hiền vương đặc thế, nếu để cho hần thú Nạp Cát Nhã quận chúa, vậy chẳng khác nào hồ thêm cánh.”

“Vậy nghĩ biện pháp, giết nàng.” Thu Đoan trà lạnh lùng cười, đôi mắt thâm thúy lộ ra sát khí: “Đã không có giá trị lợi dụng, không bằng mau chóng trừ bỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Cho dù là địa ngục cũng vào

“Giết nàng?” Thu Cảnh Hoa sau khi nghe xong, mày rậm nhướn lên, khó nén kinh ngạc: “Nạp Cát Nhã quận chúa chính là sứ thần của Bắc Di Quốc, quan hệ hai nước đang giao hảo, nếu như sứ thần vô duyên vô cớ chết đi, vậy phải như thế nào cho Phong Diên Khả Hãn của Bắc Di Quốc một cái công đạo?”

“Công đạo?” Thu Đoan Trà bên môi nở một nụ cười lạnh như mũi kiếm sát thân, nói rõ: “Nếu như để cho Hiền vương có khả năng xưng đế, người cho là hần không biết chúng ta chính là người đã hại chết Thái tử cùng Liễu lương đệ sao? Người nghĩ ngày sau hần sẽ cho chúng ta một cái công đạo sao? Người cùng ta còn có sự lựa chọn nào khác?”

“Cái này...” Thu Cảnh Hoa do dự, hiện giờ họ đã như tên đã lên dây không thể không bắn, cũng không còn đường lui. Nhưng, ám sát sứ thần... Hần tuy là tâm ngoan thủ lạt nhưng phá hư quan hệ hòa bình hai nước, náo loạn việc giang sơn xã tắc, hần cũng không có dã tâm làm.

“Vô độc bất trượng phu, đừng do dự.” Thu Đoan Trà nắm chặt ly trà, nâng lên uống một ngụm. Chiếc vòng tay tổ kim của nàng dưới ánh nến hắt lên một thứ ánh sáng trong trẻo mà lạnh lùng đầy hàn ý.

Cảnh Thu Hoa suy nghĩ một lát rồi nói: “Được rồi, bất quá việc này cần phải bàn bạc kỹ lưỡng, nếu không phải Nạp Cát Nhã quận chúa kia thì mọi chuyện đã diễn ra tốt đẹp rồi.”

Thu Đoan Trà vuốt cằm, nàng vừa định lên tiếng thì Thu Cảnh Hoa đột nhiên giơ một tay lên ý bảo nàng chớ lên tiếng, hần ngưng thần nghe ngóng một hồi, đột nhiên nâng mi, bước vài bước đến cạnh cửa. Két một tiếng, cửa bỗng chốc mở ra.

Thu Nhượng Y đứng ngay trước cửa, nàng tuy là nghe lén những giờ phút này nguy trang cũng rất khá. Mặt nàng mang theo kinh ngạc, ngọt ngào cười nói: “Gia gia, người thật sự là thần thông quảng đại a, biết ta vội đến tặng cho người cây táo nhỏ, ta còn chưa kịp gõ cửa, gia gia người đã mở cửa giúp ta rồi.” Nói xong nàng liền nâng hai tay cầm một chậu cây được gọt dừa tinh xảo.

Cảnh Thu Hoa cầm lấy chậu cây, trầm giọng nói: “Nhượng Y à, không có việc gì thì sớm trở lại phòng nghỉ ngơi đi.”

Thu Nhượng Y nhìn ngó xung quanh, nhìn thấy một thân thường phục thêu hoa ẩn hiện phía sau cửa, cười nói: “Được, gia gia, ta trở về phòng, gia gia cũng phải chú ý thân thể, không thể thức đêm quá muộn, không tốt cho sức khỏe.”

“Được.” Thu Cảnh Hoa vuốt cằm, sau khi đuổi được Thu Nhượng Y đi hần liền ngay lập tức kéo cửa lại.

Thu Đoan trà nhìn về phía cánh cửa vừa rồi, nói: “Nhượng Y đứa nhỏ này đúng là nhu thuận lanh lợi, vừa rồi để cho nàng tiến vào cũng không tệ, không chừng còn có thể dùng được nàng.”

Thu Cảnh Hoa khoát tay: “Không vội, chúng ta trước hết thương nghị thỏa đáng, ngày sau tự nhiên sẽ cần dùng đến nàng. Ta đang cân nhắc, nếu như giết Nạp Cát Nhã quận chúa, lại đổ oan cho Hiền vương, chẳng phải chính là nhất cử lưỡng tiện hay sao? Đúng, chúng ta nếu có thể giết chết Nạp Cát

Nhà quận chúa, sau đó gán cho Hiền vương kia tội danh mưu phản, vậy thì quá tốt, tại sao trước đó ta lại không nghĩ tới.”

“Mưu phản? Ca ca, ý của ngươi là sao?” Thu Đoan Trà thần sắc có chút run lên.

“Nhớ lại xem, Bắc Di Quốc trước kia chẳng phải là một lũ quý tộc hiếu chiến hay sao? Phong Diên Khả Hân đuổi tận giết tuyệt nhưng tuyệt đối vẫn còn lại tàn dư, nói vậy chúng nhất định hận thấu Phong Diên Khả Hân cùng thủ lĩnh bộ tộc Cách Nhật Lạc. Chúng ta tại sao không lợi dụng cửa hèn của chúng?”

“Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến Hiền vương? Phải biết rằng hòa bình hai nước hiện giờ là một tay Hiền vương tạo nên, nếu ngươi muốn hại hân tội danh thông đồng với địch bán nước, chỉ sợ hoàng thượng cũng không tin.” Thu Đoan Trà nhắc nhở nói.

Thu Cảnh Hoa khoát tay: “Là mưu đồ làm phản, không phải thông đồng với địch bán nước, chúng ta...” Hân đột nhiên đè thấp âm thanh, ghé sát vào tai Thu Đoan Trà nói: “Ta đã cân nhắc, chuyện này phân thành ba bước. Thứ nhất, tìm một khe núi vắng vẻ trong rừng, ta sẽ giấu vũ khí ở nơi đó, sau đó lại thả ra chút sự kiện liên quan đến Hiền Vương, làm thành như Hiền Vương chính là người giấu số vũ khí đó. Thứ hai, muốn giết chết Nạp Cát Nhã quận chúa, ta sẽ cố ý tiết lộ một vài chuyện cho Đình Lan nghe thấy. Đình Lan đưa con này thực sự không đáng tin cậy, nó nhất định sẽ báo lại mọi chuyện cho Hiền vương. Đến lúc đó Hiền vương chắc chắn sẽ tới cứu giúp. Chúng ta phải để hân chạy đến trước, tiên hạ thủ vi cường, lợi dụng lũ quý tộc hiếu chiến còn sót lại, giết chết Nạp Cát Nhã quận chúa, như vậy vừa không khiến cho hai nước lâm vào thế phân tranh, ngược lại còn danh chính ngôn thuận. Thứ ba, chúng ta bên này làm bộ như phát hiện ra tàn dư quân địch, xin thánh dụ của hoàng đế, phái cấm vệ đi bình định lũ quý tộc còn sót lại đó. Vậy là không những có thể giết người diệt khẩu mà còn có thể mượn cơ hội tra ra chỗ giấu vũ khí, hại Hiền vương có ý muốn bức vua thoái vị. Mà Hiền vương ngày hôm đó chính là hẹn Nạp Cát Nhã quận chúa cùng nhau đi tới khe núi không người thương lượng chuyện mưu phản, kiểm kê lại chỗ vũ khí được che giấu. Không khéo gặp phải bọn quý tộc hiếu chiến, bất hạnh bị giết chết, Hiền vương cũng hết đường chối cãi. Nương nung, ngươi nói biện pháp này có được hay không?”

Hai trông mắt Thu Đoan Trà tròn ngược lên: “Quả là khéo! Thực sự hay lắm! Ca ca mấy thập niên này ngươi bày mưu càng lúc càng hoàn mỹ. Ngày trước Trầm lão thái, rồi đến Sương thái y còn không phải bị chúng ta lừa giỡn trong lòng bàn tay, còn cả Thái tử kia cùng Liễu lương đệ, người nào có thể là đối thủ của chúng ta? Nếu không phải trước kia Bội Ngâm không chịu khuất phục, đại sự của chúng ta sớm đã thành. Bất quá, hiện tại cũng không chậm. Ha ha, kể từ đó, Hiền vương muốn xoay người cũng đừng có năm mơ.”

“Ha ha, một kích chí mạng!” Thu Cảnh Hoa vuốt râu, “Nương nung xin yên tâm, ta nhất định sẽ làm thật thiên y vô phùng*! Cái cộc sự này nếu thành, chúng ta từ nay về sau không cần lo lắng gì nữa!”

* Thiên ý vô phùng: không chê vào đâu được.

Bên trong chính sảnh phủ tướng quân, tiếng nói nhỏ không ngừng khe khẽ vang lên.

Thu Đình Lan mặc dù đã thay đổi tư thế nằm trên nóc nhà, bất luận hân ngưng thần lắng nghe kỹ lưỡng thế nào cũng không cách nào nghe được nửa điểm. Thu Cảnh Hoa xưa nay cẩn thận, hân cũng không thể tiếp xúc quá gần. Có thể đêm nay, cô cô đêm khuya xuất cung đi đến phủ tể tướng, cái này không thể tầm thường. Hân mơ hồ dự cảm được sắp tới nhất định sẽ có chuyện lớn xảy ra.

Đêm càng sâu, hân vẫn như trước ngưng thần lắng nghe, chờ đợi.

Ánh trăng lặng lẽ trùm lên người hân, những bông tuyết kết băng lạnh lẽo nhẹ nhàng rơi, khí lạnh dần dần xuyên thấu cơ thể.

Cuối cùng, khi trời xuất hiện vài tia nắng ban mai, Thu Đoan trà rút cục cũng rời đi.

Thu Đình Lan lưu loát xoay người, nhẹ nhàng nhảy lên, bước chân của hân nhẹ vô cùng, không có chút âm thanh nào, xuyên qua từng tầng từng lớp mái hiên, cuối cùng bay ra khỏi phủ tướng quân hân mới đáp xuống đất, thân hình cao to cường tráng biến mất ở cuối con đường.

Tân niên, ngày mùng mười tháng giêng, Phong Mãn Lâu.

Sắc trời đã tối, phía chân trời xa xa chìm trong sương chiều nặng nề âm đạm, bóng chiều tà bao phủ trên những lớp mái ngói đỏ son, cả Thượng Dương thành như chìm trong không khí yên bình mà ẩn sâu bên dưới là lớp sóng ngầm không thể nhìn thấy.

Bên trong Phong Mãn Lâu, Long Đằng đang mãi nhìn ngọn lửa trong chậu đồng không ngừng nhún nhảy. Chân mày hân cong cong như lá liễu, lẳng lẳng xuất thần.

Cửa sổ đóng chặt, từ bên ngoài không thể nhìn thấy được bên trong.

Bên trong phòng, Thu Đình Lan ngồi đối diện Thu Nhược Y hỏi: “Nhược Y, đêm hôm đó ta rõ ràng nhìn thấy người đi tới đưa chậu cây táo, lúc đó ngươi đứng ngay ở cửa, thật sự là một chữ cũng không nghe thấy sao?”

“Ta... thực sự không nghe thấy gì hết.” Thu Nhược Y càng nói càng nhỏ, nàng chỉ cảm thấy trái tim nặng trĩu nhảy lên, một lần lại một lần, nóng rát, bên tai chỉ nghe thấy câu nói kia... Nếu như có thể trừ khử được Nạp Cát Nhã quận chúa, mọi chuyện đều trở nên êm đẹp.

Trừ bỏ Nạp Cát Nhã quận chúa!

Lòng nàng trong chốc lát bàng hoàng, trong chốc lát lại khổ sở. Thọ yến hoàng đế hôm đó, nếu như nàng có thể gả cho Long Đằng, tâm nguyện của nàng có thể hoàn thành, nhưng hết lần này đến lần khác... Cũng không biết Long Đằng đối với vị Nạp Cát Nhã quận chúa kia có tâm ý ra sao, nàng có nên

nói ra hay không? Hay là cứ tùy ý để gia gia cùng cô nãi nãi trừ bỏ Nạp Cát Nhã quận chúa, nàng đứng giữa ngư ông đắc lợi.

Thu Đình Lan nghi hoặc nói: “Không thể, ta thấy người đứng ở đó cũng được một lúc lâu, sao có thể cái gì cũng không biết. Lúc đó ta ở mái hiên, cách quá xa cho nên mới không nghe rõ.”

Thu Nhược Y đột nhiên đứng lên, lông mày nhăn lại tỏ vẻ kiên định: “Ta thực sự nửa điểm cũng không nghe rõ, gia gia thực sự quá cẩn thận. Bất quá...” Dừng một chút, nàng nói bổ sung: “Bất quá ta nhìn thấy bên trong có một người ăn mặc rất hoa lệ.”

“Đó là cô cô.” Thu Đình Lan tức giận: “Ta đã sớm nhìn thấy, phải biết rằng cô cô xuất cung một chuyến này cũng không dễ dàng, lại là đêm khuya, không có chuyện cực kỳ trọng yếu, lúc này hoàng thượng bệnh nặng, cửa thành đều bị chặn, nàng thật sự sẽ không mạo hiểm.”

Chớp mắt một cái, Thu Đình Lan lại nói gấp: “Cho nên ta lo lắng, bọn họ khẳng định đang mưu đồ bí mật một chuyện rất quan trọng.”

Long Đăng hơi hơi nghiêng người, thủy chung đưa lưng về phía họ, hần dùng gậy khêu nghịch nghịch chậu than đỏ lửa, thần sắc bình tĩnh nói: “Gấp cái gì, binh tới tướng chặn, nước tới đất ngăn. Chúng ta sao phải sợ bọn họ. Thu Nhược Y, thời gian không còn sớm, người về trước đi. Phải cẩn thận hành tung của mình, nếu như bị người ta phát hiện liền không xong. Ta cùng Đình Lan nói mấy câu.”

“Được.” Thu Nhược Y vốn là giống như ngồi trên đồng lửa, nghe hần nói thế liền đứng dậy rồi đi.

Thu Đình Lan vẫn là không quên nhắc nhở: “Nhược Y, người so với ta dễ dàng tiếp cận cha hơn, lúc này là thời kỳ bất thường, nếu có tin tức gì thì phải ngay lập tức báo lại cho ta.”

“Hiểu!” Thu Nhược Y cột chặt áo khoác lông, vội vã rồi đi.

Xoay người, Thu Đình Lan nhìn bóng lưng của Long Đăng, mở miệng nói: “Đã nhiều ngày nay phủ tử tướng thật sự quá yên tĩnh, nhưng càng yên tĩnh càng có chuyện. Nói thật, ta không có ở đây mấy ngày, Hoàng đế sao lại đem Nạp Cát Nhã quận chúa gả cho người vậy?”

Trong chậu than, tiếng tách tách yếu ớt quanh quẩn, Long Đăng mím chặt môi mỏng không nói một lời.

Ngon lửa trước mặt như đốt vào tận trái tim hần, tựa như có thể thiêu hần thành tro bụi, là thiên ý sao? Hay là duyên phận? Trời biết được hần có bao nhiêu hy vọng muốn lấy nàng, muốn danh chính ngôn thuận cưới nàng. Còn có gì vinh dự hơn được chính hoàng đế tứ hôn? Là trời xanh nghe được tiếng lòng thật tâm của hần hay sao? Hay là đây bất quá chỉ là một giấc mộng, hay là một hồi khảo nghiệm cực hình?

Sững sờ một hồi, Long Đăng rốt cục mở miệng: “Thế sự khó liệu. Ta khổ tâm hai năm, muốn xếp nàng trở về bên cạnh Long Tiểu Đình, vậy mà thế cục đề đã bị phá.”

Thu Đình Lan nhìn sườn nhan hần, đột nhiên tiến lên túm cổ áo hần, cho đến khi đôi mắt phượng mị hoặc kia nhìn thẳng vào mình: “Long Đăng, ta và người là ngày đầu tiên thân nhau sao? Người thật sự cho rằng người làm cái gì ta hoàn toàn không biết gì sao? Không ngại nói cho người hay. Người thật sự cho rằng lần này ta đi biên cương là để xử lý quân chính hay sao? Người nghe đây, ta đi tới núi hành hương trước kia chúng ta đã từng tới, câu đó thất lại từ nơi này thì phải từ nơi này cởi ra.”

Tuần nhan Long Đăng trong phút chốc liền trắng bệch không còn một tia huyết sắc: “Người biết bao nhiêu?”

“So với người tưởng tượng còn nhiều hơn.” Thu Đình Lan buông hần ra, con người lướt qua một tia đau xót: “Thiếu Quân... ta sẽ giúp người... Bất quá, ta cảm thấy người có thể nói cho nàng biết. Nàng đã học được cách kiên cường, không có gió to sóng lớn nào là không qua được... Thiếu Quân...”

Long Đăng nhủ thầm: “Quên đi, việc này cứ để ta tự xử lý.”

Thu Đình Lan có chút buồn bực, quay mặt đi nói: “Ta hoài nghi, cha ta sẽ hạ thủ đối với Nạp Cát Nhã quận chúa. Đáng tiếc là, bây giờ xung quanh Nạp Cát Nhã quận chúa đầy rẫy cơ sở ngầm, chúng ta nửa bước cũng không thể đến gần nàng. Càng không nói đến chuyện nhắc nhở nàng phải cẩn thận. Thiếu Quân, chuyện này nên làm thế nào bây giờ?”

Long Đăng bỗng nhiên nâng mắt: “Thu Cảnh Hoa hần dám? Sát hại sứ thần sẽ trở thành tội nhân thiên cổ.”

“Còn có lựa chọn sao? Còn hơn ngồi nhìn người như hổ thêm cánh. Đã không có giá trị lợi dụng, không bằng trừ khử cho bớt hậu họa. Đây chính là nguyên tắc cha ta luôn tuân theo. Ta lo lắng chính là điều này. Đáng tiếc không nghe được bọn họ rốt cục đến khi nào sẽ động thủ, cũng không biết sẽ động thủ như thế nào?”

Long Đăng đột nhiên đứng dậy, hần thuận tay với lấy ly trà, hất nước trà lạnh như băng vào chậu than. Lửa đỏ trong nháy mắt dập tắt, khói đen lượn lờ bốc lên, hần cười lạnh: “Có ta ở đây, bọn họ đừng may mơ tưởng động đến nàng.”

“Chỉ sợ, bọn họ cũng tính toán cả người nữa. Dù sao chúng ta ở ngoài sáng, bọn họ ở trong tối, khó đối phó. Thiếu Quân ta lo người sẽ xảy ra chuyện.” Thu Đình Lan ngồi xuống, hai lông mày nhíu lại, vẻ mặt phiền toái.

“Người lại đi thăm dò tin tức đi.” Long Đăng quay lưng đi, tuần nhan luôn bình tĩnh bỗng nhíu lại đầy tâm tư.

Tân niên, mười lăm tháng giêng.

Vài ngày trôi qua, Long Đằng luôn trong tình trạng chờ đợi đầy lo lắng, lúc trời còn tờ mờ sáng, Thu Đình Lan rốt cục cũng mang tin tức đến, nhưng lại không phải là tin tức tốt.

“Thiếu Quân, không xong rồi, ta đã chậm một bước. Surong. . . Nạp Cát Nhã quận chúa sáng nay đột nhiên xuất phát đi Hạ Lan cốc ở núi rồng, chỉ sợ sắp xảy ra chuyện rồi!”

Long Đằng con người co rút lại, hần không nói một chữ liền muốn xông ra ngoài.

Thu Đình Lan kéo tay hần lại: “Thiếu Quân, ta nhiều ngày nay không nghe ngóng được tin tức, vì sao hết lần này đến lần khác thế nhưng hôm nay cha ta lại lỗ miệng tiết lộ. Thiếu Quân, nếu như đây là một cái bẫy, chẳng phải là ta hại người sao?”

Long Đằng gạt tay hần ra, thần sắc kiên định nói: “Đình Lan, người ở lại chỗ này. Dù là bẫy ta cũng không sợ. Chỉ cần nàng gặp nguy hiểm, cho dù là địa ngục ta cũng vào”

Dứt lời, áo bào theo gió cuốn đi. Sắc trời xa xa tiêu điều mà lạnh lẽo, dần dần không còn nhìn thấy bóng dáng hần nữa. . .

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Quân cò vô dụng

Ngoại thành Thượng Dương, những dãy núi nùng nùng nhấp nhô, ráng mây chảy dài thành đường tựa ranh giới giữa trời và đất, vạch ra sắc nồng như mực vấy.

Dưới chân núi, âm thanh trận trận cấp bách như mưa rào trút xuống, đập tan sự tĩnh lặng.

Long Đằng thúc ngựa chạy như cuồng phong vũ bão, tóc đen tán ra bay phấp phới theo gió, ngọc thụ lâm phong, đẹp đến mỹ cực. Áo trong của hần lúc này lộ ra từng tầng mồ hôi, bị gió đông thổi qua, một loại cảm giác lạnh tóc gáy thấm thấu toàn thân, từ trước đến nay, chưa bao giờ sự sợ hãi hoảng loạn lại dần dần lan tràn, chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của hần như vậy.

Surong Surong, nàng nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.

Chờ ta, nhất định phải chờ ta. . .

Roi vung xuống, cong ngựa chạy thực mạng về phía trước, cả rừng cây chìm trong yên tĩnh cũng giật mình mà rung động.

Hần lẻ loi một mình, phóng ngựa chạy vội, cả người giống như một đạo kiếm lợi hại có thể sẽ đôi ngọn núi, nhắm thẳng Hạ Lan cốc mà tới.

Rẽ qua một khúc cong, lại một khúc, Hạ Lan cốc còn cách khá xa nhưng mùi cháy khét đã nồng đậm xông vào mũi. Mây hần càng nhúu chặt lại, hần cảm nhận được có dự cảm không lành, đạp ngựa chạy càng nhanh hơn. Lúc này, ngăn chặn trước mắt hần là một hồ nước cạn yên tĩnh, ánh nắng phản chiếu lên mặt nước, phản xạ một màu đỏ chói mắt. Hần phi ngựa phóng qua, kích dậy bọt sóng bắn lên cao ba thước nhưng hần không rảnh để ý, mặc cho nước xối vào y phục cùng tóc tai.

Lại quẹo vào một khúc, sóng nhiệt tựa như lưu thủy cuộn cuộn dâng trào. Một tiếng oanh lớn nổ ra tựa như vô số nghiệp chướng từ địa ngục mãnh liệt phun trào, thanh âm nổ ầm ầm khiến mặt hần phút chốc run rẩy đến trắng bệch.

Hần nhìn xuống trái tim đập thình thịch, phóng ngựa quẹo vào ngã rẽ cuối cùng, cảnh tượng trước mắt khiến cho hần sợ đến ngây người.

Chỉ thấy phía trước khói lửa đầy trời, Hạ Lan Cốc chìm trong chết tróc giống như địa ngục hiển hiện.

Phía chân trời mây đỏ hùng hực khí thế thiêu đốt, không biết là bởi vì ánh nắng hay là bởi khói lửa, khói đen bao phủ khắp quần núi trùng điệp dường như muốn nuốt trọn tất cả.

Đổi mắt nhìn lại, phía sau là một mảnh u ám nhuộm đầy màu đỏ của máu.

“Surong Surong. . .”

Hần kinh hô một tiếng, đáy lòng như tụt xuống hố sâu vạn trượng, hần bỏ ngựa chạy thực mạng về phía trước. Nhiệt lửa bốc lên nuốt trọn cát bụi cây cỏi và cả hần nhưng hần vẫn liều lĩnh tiến lên. Cảnh tượng thê thảm phía trước càng thêm rõ ràng. Dung nhan tuấn lãng trắng bệch cùng ánh mắt đỏ ngầu như bị thiêu đốt.

Nơi này khắp nơi đều là dấu vết của giao chiến, kiếm tích thương đao lê liệt khắp trên mặt đất, máu chảy thành sông, nơi nơi đều thấy thi thể người chết, Long Đằng nhận ra có trong số những kẻ chết ở đây có đặc phái viên hộ vệ của Bắc Di Quốc đi theo bảo vệ Surong Lan Nhi. Mà những thi thể khác

là...

Trời! Hấn chấn kinh. Nơi này tại sao lại có kỵ binh Bắc Di Quốc? Nhìn tranh phục này, nhìn mũ mào này, trên người khoác khôi giáp khắc mảnh hổ độc xà, đây rõ ràng chính là tàn dư quý tộc hiếu chiến chạy trốn được trong trận càn quét chính biến lần đó... Tất Cảnh bộ lạc. Bọn chúng đã là *tang gia chi khuyển, sao đột nhiên lại xuất hiện ở nơi này? Lễ nào mục tiêu của chúng là Nạp Cát Nhã quận chúa? Giết sứ thần, phá hư hòa bình hai nước, chúng muốn chiến sự tái khởi? Tất Cảnh bộ lạc muốn nhân hai bên tranh cò, ngư ông đắc lợi?

*Mất nơi nương tựa, lang thang.

Thu Cảnh Hoa, quả là kẻ sách thâm độc, xem ra chính là muốn giết người không lộ mặt.

Hấn đã đến chậm một bước, nhìn tàn dư xem ra trận đấu đã kết thúc từ sớm, cũng không biết hiện tại nàng có an toàn không. Long Đằng hận đến nghiến răng, trán nổi gân xanh, hấn lo lắng nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng của nàng, tìm kiếm xem còn có ai sống sót hay không.

Cuối cùng hấn cũng tìm thấy một tên hộ vệ Bắc Di Quốc, người nọ vẫn còn thoi thóp thở, Long Đằng dùng sức lay hấn tỉnh, vội vã hỏi: “Surong... Không phải, quận chúa của các người đâu?”

Người nọ vươn bàn tay đầy máu chỉ về hướng khe núi Hạ Lan Cốc xa xa, nơi đó chính là điểm bắt nguồn của trận cháy rừng ngút này, khói đặc vẫn còn cuộn cuộn bốc lên tựa như một hồ đen khổng lồ. Hao hết khí lực còn lại, người nọ khó khăn nói: “Quận chúa... trước khi vào sơn động kia... đột nhiên gặp mai phục, chúng nó tài có hơn trăm người, còn đối phương... đối phương...” Nói chưa xong hấn đã vô lực buông tay xuống, không còn hơi thở.

Sơn động?

Long Đằng nhìn về phía Hạ Lan Cốc cách đó không xa đang bốc khói đen mù mịt, hấn chỉ cảm thấy đáy lòng trĩu xuống, trước mắt như chìm vào bóng tối. Gắng sức đứng lên, hấn chạy nhanh chạy đến hang núi kia.

Dưới chân hấn có vô số là đao kiếm, còn có cả mũi tên. Hết thấy trời đất phẳng phất như bị ngọn lửa mãnh liệt nuốt trọn, càng đến gần sơn động càng cảm nhận được sức mạnh của trận cháy này, càng lúc càng mãnh liệt, phong trợ hỏa thế, cả thung lũng núi đều hừng hực cháy nghi ngút.

Khói đặc nóng rực khiến cho không khí khắp nơi đều tràn ngập mùi than. Hít thở không thông.

Đột nhiên một thị vệ Bắc Di Quốc còn sống nhận ra Hiền vương, lết người tùm vọt áo hấn, la lớn: “Hiền vương, không thể đi, người không thể đi! Trong động đã bị phóng hỏa, hơn nửa động cũng sập sụp rồi. Hiền vương, người không thể đi!”

Long Đằng hất tay gạt người nọ ra.

Nhưng ngay lập tức sau đó, ầm ầm một tiếng vang thật lớn trút xuống. Là tiếng đất đá sụp đổ, cả thiên địa cũng tựa như run rẩy trước chấn động này, sơn động kịch liệt lung lay, ngọn lửa cháy đến tận trời xanh trong nháy mắt bị vây khốn bên trong.

“Không!” Hấn hét to một tiếng. Mắt hấn mở trừng trừng nhìn từng tảng đá lớn sập xuống, trong nháy mắt bịt kín lối vào sơn động.

“Không, Surong Surong... không!”

Hấn chạy đến cửa động, rút trường kiếm bên hông, dùng sức bổ xuống rồi lại đánh xuống, cự thạch cứng rắn rất nhanh bị hấn bổ xuống mà xuất hiện một vết dao nhưng cũng không có may mắn có chút nứt vỡ nào, mặc cho bảo kiếm tuyệt thế có sắc bén đến đâu cũng trở thành vô dụng. Hấn giận giữ ném kiếm đi, bất chấp lửa hun đến nóng bỏng, hấn tay không nhắc từng tảng đá ra.

Lửa cháy hừng hực xung quanh không chút kiêng kỵ bành trướng như vươn nanh vuốt muốn nuốt chửng hấn, lăn qua da thịt hấn, đau đớn ngấm vào thực cốt.

Cự thạch khó có thể lay động, lại nóng đến bỏng tay, không bao lâu tay hấn đã bật máu, cuối cùng cả đôi tay máu thịt lẫn lộn, máu nhỏ thành dòng trên cánh tay.

Cho dù hấn nỗ lực đến đâu cửa động vẫn không chút nhúc nhích, hấn chỉ còn cách dùng chính thân thể mình đẩy, hấn ngưng tụ tất cả khí lực, dùng sức đẩy, đẩy nữa đẩy nữa thẳng cho đến khi gân cốt đều như chết lặng, không còn nữa điểm cảm giác. Lòng hấn đau, rõ ràng đến vậy, giống như ngàn vạn lưỡi dao cắt vào da thịt, máu thịt lẫn lộn, đau đến lực phụ ngũ tạng.

Nàng không thể xảy ra chuyện, nàng ngàn vạn lần cũng không thể xảy ra chuyện, hấn đã trút bao nhiêu tâm tư như vậy, rốt cục là vì cái gì? Vì cái gì? Hấn chỉ là hy vọng nàng có thể sống tốt. Không chỉ là sống tốt, nàng còn có hài tử của nàng, nàng phải có năng lực bảo hộ hài tử của mình. Hấn làm tất cả cũng chỉ là vì nàng... Vì tương lai của nàng... Chỉ có diệt trừ Thu gia, nếu không cho dù có đi đến tận chân trời góc bể, Thu gia đều sẽ không bỏ qua cho hài tử của nàng. Cho nên hấn mới chịu đi tranh giành ngôi vị hoàng đế, chỉ có làm hoàng đế mới có thể diệt trừ Thu gia, thay nàng dọn sạch cản trở. Hấn biết rõ lắm như vậy là đưa bọn họ vào hiểm cảnh... nếu có thể làm lại hấn vẫn sẽ làm như vậy... hấn không sai... không thể sai... nhưng nếu như nàng xảy ra chuyện gì, vậy tất cả những gì hấn làm còn có ý nghĩa gì...

Surong Surong... Surong Surong...

Đáy lòng hấn không ngừng gọi tên nàng, nàng không thể chết, tuyệt đối không được chết. Nàng chờ ta, nàng nhất định phải chờ ta.

Hắn không ngừng đánh vào đá lớn, huyết nhục mơ hồ đứng trước sức mạnh của thiên nhiên quả là nhỏ bé đến như vậy.

Tâm hắn, từng phần từng phần bắt đầu rơi vào tuyệt vọng, nếu nàng thật sự ở trong động... hắn thật không dám tượng tượng, cũng không cách nào tưởng tượng...

Khắp nơi đều chìm trong khói đen, tai của hắn ù ù, mơ hồ nghe thấy tiếng nói ôn nhu gọi hắn: “Thiếu Quân... Thiếu Quân...”

Hắn thống khổ nhắm mắt lại, thê lương hét lên một tiếng: “Sương Sương...”

Trên mặt hắn lúc này đã không phân rõ được rốt cục là nước mắt hay là mồ hôi, đau lòng đến không ngôn ngữ nào tả được. Trước mắt hắn mờ mịt, hắn tuyệt vọng lắc đầu. Toàn thân hắn đều đau, nhưng lòng đã sớm chết lặng, bức xạ nhiệt nóng bỏng như hun vẫn đang tập kích hắn nhưng vẫn kém xa thống khổ trong trái tim này. Hắn chỉ cảm thấy chính mình sẽ tan chảy, sẽ rơi vào vực sâu không đáy...

Nếu như nàng xảy ra chuyện hắn sống còn có ý nghĩa gì?

Sương Sương... hắn liều mạng hô to cho đến khản cả giọng.

Chỉ tiếc tiếng gào thét của hắn bị thiêu rụi trong khói lửa, không có ai đáp lại hắn. Hỏa hoạn trong gió cuộn càng thêm lộng hành, màu đỏ dữ tợn không chút lưu tình cắn nuốt mọi thứ bên trong nó.

Đúng lúc này, hai gã tàn dư kỵ binh Tá Cảnh bộ lạc còn chưa chết nhận ra Long Đằng, ánh mắt chúng hung hăng nhìn hắn, hận thù nói: “Chính là ngươi, là ngươi hại chết bộ lạc của chúng ta! Ngươi một kẻ người nam, quốc gia chúng ta nội chiến thì liên quan gì đến ngươi! Hôm nay ta nhất định phải giết ngươi, thay Khả Hãn của chúng ta báo thù!”

Nói xong hai kẻ này liền nâng đao lên thẳng tắp hướng về phía Long Đằng đâm tới.

Long Đằng kỳ thực đã sớm phát hiện phía sau có dị động, mà khi hắn nhất trường kiếm trên mặt đất lên thì cả người bỗng nhiên đình trệ tại chỗ, không buồn nhúc nhích. Nếu như nàng đã không còn... hắn còn chống đỡ làm gì, không bằng cùng nhau...

Hai tên kỵ binh tàn tộc thấy hắn không phản ứng, trong lòng không khỏi mừng thầm, càng thêm can đảm, mắt thấy trường thương đã cách người hắn không còn bao nhiêu.

Đột nhiên... “A”... tiếng kêu thảm thiết vang lên, hai người kia lần lượt ngã xuống, trong đó một kẻ sau lưng bị cắm một bả đao vô cùng sắc bén, chỉ nhìn thấy chuôi đao bảo thạch hoa lệ lộ ra dưới ánh lửa mà phát sáng rực rỡ. Máu tươi ồ ạt chảy ra thành dòng chảy trên mặt đất dài.

Long Đằng cũng không ngẩng đầu lên, hắn nán lòng thoái chí nhìn mặt đất, nhìn máu kia chậm rãi chảy thành sông, dừng lại ở đôi giày da nai tinh xảo. Nhìn hình như có chút quen mắt... Nhìn lên nữa, là ống quần gấm đen buộc chặt bên cổ chân, thêu âm văn mà nàng thích nhất, váy ngắn da dê màu nâu, đai lưng bảo văn, vật áo trắng thậm chí có những chiếc chuông nhỏ nhẹ nhàng lay động trong gió phát ra những âm thanh đinh đàng.

Đi lên nữa, dưới mũi liềm chân trâu tựa hồ là dung nhan vô cùng quen thuộc đối với hắn, là hai tròng mắt linh động ấy.

Hắn triệt để sững sờ, là nàng... hay là ảo giác...

Sương Lan Nhi mới vừa rồi tựa hồ nghe được ai đó gọi nàng, lúc này nhìn xung quanh xem còn ai muốn tập kích nữa hay không. Nàng kỳ quái nhìn Long Đằng, nghi ngờ nói: “Hiền vương? Ngươi sao vậy? Hai người nó vừa rồi muốn giết ngươi, sao ngươi lại không phản kháng? Nếu không phải ta vừa vận chứng kiến, ngươi bây giờ chẳng phải đã đi gặp Diêm vương?”

“Ta...” Long Đằng áp ứng. Nhìn rõ nàng đang đứng trước mặt, còn đang nói chuyện với hắn, hắn đột nhiên thấy đầu óc trống rỗng, tay chân không nghe theo sai khiến, thì ra cảm giác kinh hi lại hoang mang đến vậy.

Sương Lan Nhi liếc nhìn đáng vẻ toàn thân chặt chẽ của hắn, hai tay, đầu vai máu thịt mơ hồ, khuôn mặt xinh đẹp tuấn tú đen bản. Nàng lại nhìn về phía tảng đá chặn cửa động sau lưng hắn rồi lại một lần nữa nhìn hắn. Đột nhiên nàng lên tiếng hỏi: “Hiền vương, không lẽ ngươi cho là ta còn ở trong đó?”

“Ta...” Hắn lại một lần nữa nghẹn lời. Trời biết hắn đích thực là nghĩ như thế, thiếu chút nữa hắn còn định cùng nàng quy tiên.

Nàng nhũ mào giải thích: “Trong sơn động toàn bộ đều là vũ khí, thoáng nhìn ta cũng đoán được nhất định có gì đó sẽ liên quan đến ngươi, giữ lại những thứ này nhất định để lại tai họa, chắc chắn có kẻ muốn nhân cơ hội hãm hại ngươi, cho nên ta đành chủ trương đốt hết chúng, đem toàn bộ sơn động đốt toàn bộ. Bất quá, ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

Chưa đợi Long Đằng mở miệng, nhãn thần nhạy bén của nàng đã khóa chặt hắn.

Lúc này phía chân trời ánh nắng đã rút đi, hỏa diễm bốc cao, thẳng chiếu vào dung nhan xinh đẹp lại lạnh lùng của nàng. Nàng nhìn hắn chăm chú, ánh mắt thâm thúy như nhìn thấy đáy lòng hắn, nàng đồng dạng nói từng chữ: “Hiền vương điện hạ, kế hoạch của chúng ta đã bị phá, ta bây giờ đối với ngươi mà nói bất quá chỉ còn là một quân cờ vô dụng.”

Nói xong, môi nàng xẹt qua một tia cười xinh đẹp như trăng sáng: “Ta đang nghĩ, liệu ngươi có lời giải thích nào muốn nói với ta không?”

Long Đằng sững sờ, lí nhí nói: “Giải thích cái gì?”

Đột nhiên hấn tựa như cuối cùng cũng hoàn hồn, hấn bước lên một bước, gất gao ôm lấy nàng vào trong ngực, hấn ôm như vậy chặt, như vậy dùng sức, dường như muốn dung nhập nàng vào cơ thể mình, như muốn hòa nàng vào trong tận xương tủy.

“Nàng không có việc gì là tốt rồi... Thật tốt... Ta đã cho rằng...” Hấn kích động nói không thành câu.

Sương Lan Nhi bị hấn ôm chặt quá đến hít thở không thông, xương sườn của nàng như muốn gãy ra, nhưng trong lòng nàng lại lắng yên này sinh cảm giác ngọt ngào.

Nàng đưa hai tay ra ôm chặt lấy hấn, nhẹ nhàng cảm nhận thân thể hấn đang khẽ run lên. Nàng nghiêng mặt, áp tai vào lồng ngực hấn, nghe thấy tiếng tim đập thình thịch mãnh liệt của hấn, rõ ràng như vậy, khiến tim nàng cũng như muốn hòa vào nhịp đập ấy.

Khí tức nam nhân quen thuộc, sự ấm áp quen thuộc, còn có.... Long Thiếu Quân mà nàng quen thuộc... rốt cục cũng trở về!

Môi nàng cong lên, nàng mỉm cười, thanh âm như mưa xuân kéo dài: “Thiếu Quân, người trước đó không phải nói ta chỉ là một quân cờ của người hay sao? Vậy người đối với quân cờ vô dụng này có phải hay không khẩn trương thái quá rồi? Phải không Thiếu Quân?”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Bồi liễu phu nhân hựu chiết binh

Bồi liễu phu nhân hựu chiết binh: tiền mất tật mang, xôi hỏng bỏng không, mất cả chì lẫn chài.

Sương Lan Nhi vẫn đang chờ câu trả lời của Long Đằng, nàng từng hoài nghi hấn vô số lần, đáng tiếc hấn vẫn luôn che giấu, hơn nữa che giấu cũng rất tốt, chưa bao giờ xuất hiện tình huống không kim chế được nổi lòng như ngày hôm nay.

Nàng đợi hồi lâu mà hấn lại không nói thêm câu nào.

“Thiếu Quân, Thiếu Quân...” Nàng lại gọi hấn thêm lần nữa.

Hấn vẫn không trả lời, ngược lại trên vai nàng càng lúc càng nặng trĩu, dần dần chuyển thành nàng chống đỡ toàn bộ trọng lượng người hấn.

Nàng đẩy hấn một cái, hấn bất động, nàng lại dùng sức đẩy hấn một lần nữa.

Nghiêng mặt, lúc này nàng mới phát hiện hấn dĩ nhiên đã hôn mê.

“Thiếu Quân...” Nàng kinh hô, vội vã lại cẩn thận đỡ hấn ra khỏi sơn cốc, từng bước một, rời xa khe núi bị hỏa khói hun nóng rực. Rốt cục đi ra khỏi địa phương đó, nàng đặt hấn xuống đất, lúc này mới phát hiện chính mình đã sớm mệt mỏi đến thấm đẫm mồ hôi.

Nàng nâng tay áo lau trán, ống tay của nàng vốn là lông hồ trắng thuần, bị nàng lau như thế, lập tức vo lại thành cục. Mặt nàng cũng bị hun đến đỏ rực, tựa như một đoá hoa nở rộ.

“Thiếu Quân...” Nàng lo lắng gọi một tiếng, thấy mắt hấn đóng chặt, nàng vừa định lấy kim châm trong tay áo châm cứu cho hấn, đúng lúc này nàng chú ý đến ngực hấn phập phồng hô hấp không đều đều, lúc nhanh lúc chậm.

Mây cau lại, nàng nhẹ nhàng bắt mạch cho hấn, đôi mắt xinh đẹp đột nhiên sáng ngời.

Thì ra...

Được thôi! Khỏe miệng nàng co quắp, hảo một Long Thiếu Quân, không biết trả lời nàng thế nào liền thẳng thắn giả bộ hôn mê. Được, quá được! Nàng thật đúng là coi thường hấn, mảnh khỏe của mấy hải tử hấn cũng đòi sử dụng. Hấn còn có chiêu thức nào cao minh hơn nữa hay không. (Anh đáng yêu quá trời J)

Bên môi nàng lướt qua một tia cười giảo hoạt, nàng lại cầm kim châm lên, đang định chiếu theo tay trái của hấn cắm vào huyệt hợp cốc, nàng xem hấn giả bộ được đến lúc nào!

Vừa định hạ thủ thì phía xa xa có tiếng vó ngựa như sấm đánh cuộn cuộn tới, mặt đất cũng vì thế mà rung động.

Sương Lan Nhi vội vả thu tay, nét mặt lạnh đi vài phần, nàng nhìn về phía xa xa, chỉ thấy chân trời một đạo hoàng sắc nhàn nhạt.

Dần dần tiếng vó ngựa càng tăng lên, hầu như che mất toàn bộ âm thanh của trời đất.

Nàng nhú mày, nhìn kỹ thấy một đội nhân mã giáp vàng đang chậm rãi tiến đến, chỉ là nhìn qua không phân được là có bao nhiêu người tới.

Trong lòng đột nhiên trầm xuống, chẳng lẽ vẫn còn kỵ binh Tát Cảnh bộ lạc? Đội thị vệ của nàng vừa mới trải qua một hồi ác chiến, tuy đã tiêu diệt kẻ địch nhưng số người còn lại của nàng cũng không còn dư bao nhiêu người. Nếu như địch còn nhiều người như vậy chỉ sợ nàng và Long Đằng sẽ chết không có chỗ chôn.

Nghĩ vậy, sắc mặt của nàng càng trầm xuống, nàng gắt gao nắm chặt tay, cảm giác được lòng bàn tay đang không ngừng chảy mồ hôi lạnh.

Đội đến khi đội kỵ binh đến gần hơn, nhận ra đó là giáp khải của cấm vệ quân Tường Long Quốc, hùng tuấn mã, hổ hổ sinh uy, hiển nhiên chính là hắc y cấm vệ dưới quyền Long Tiểu Đình. Tâm trạng treo cao của nàng lúc này mới hạ xuống.

Phía trước mặt, một nhóm kỵ binh cười kỵ mã khoảng hai mươi người đang tiến về phía Sương Lan Nhi, kéo thành hai hàng rẽ sang hai bên, kẻ đứng đầu từ giữa phóng lên, đứng là Thu Cảnh Hoa.

Sương Lan Nhi chưa từng nhìn thấy Thu Cảnh Hoa mặc chiến bào, trong chốc lát cũng cảm nhận được uy nghiêm lạnh đến thấu xương của hắn, mà tình hình đột nhiên chuyển biến như vậy, nàng cũng không rõ Thu Cảnh Hoa có tính toán gì. Bất quá nàng có thể khẳng định, Thu Cảnh Hoa chịu tự mình đến Hạ Lan Cốc này một chuyến chắc chắn là có âm mưu.

Thu Cảnh Hoa liếc mắt nhìn Nạp Cát Nhã quận chúa, hắn không khỏi nhú mày thật sâu, sao có thể? Nàng vẫn còn sống?

Lúc này phía chân trời, tia hà quang cuối cùng cũng rút đi, bóng đêm như sương rơi, cách lớp khói đặc hóa quang, Thu Cảnh Hoa hầu như không thể nhìn thấy vết tích của đám vũ khí mà hắn đã giấu. Lập tức hắn hừ lạnh một tiếng, nghiêm nghị nói: “Nạp Cát Nhã quận chúa, vì thần được nội bảo là có kỵ binh tàn dư Bắc Di Quốc tác loạn, đặc biệt phái quân đến cứu giá, không ngờ đến chậm một bước, mong quận chúa thứ tội. Quận chúa, ngài không có sao chứ?”

Sương Lan Nhi hí mắt nhìn hắn, nghĩ thầm: hảo một tên cáo già, giả bộ như thật, ngoài miệng nói không chút sơ hở. Nàng cười nhạt: “Bản quận chúa mạng lớn, cảm tạ ý tốt của đại nhân.”

Thu Cảnh Hoa liếc mắt nhìn đến Long Đằng đang hôn mê, ra vẻ cả kinh nói: “A? Đó không phải là Hiền vương sao? Làm sao vậy? Bị thương? Người đâu, còn không...”

Nói còn chưa xong Long Đằng đã nhấc người tỉnh dậy, hai mắt mở ra trong nháy mắt, hắn làm như tỉnh tỉnh mê mê, giùng giàng đứng lên, hắn đổi mắt nhìn xung quanh, lại nhìn Nạp Cát Nhã quận chúa đứng ngay trước mặt, ngượng ngùng cười: “Ày, bản vương sao lại ngủ miên man? Chẳng lẽ là do nhiều ngày nay uống rượu? Hay là do làm việc quá độ?”

Sương Lan Nhi quay đầu trừng mắt liếc hắn một cái. Hắn tỉnh lại cũng đúng lúc quá rồi, cũng còn biết tỉnh lại, hắn tội gì không giả bộ ngủ tiếp đi rồi cho người ta khiêng về vương phủ cho xong.

Thu Cảnh Hoa thấy Long Đằng tỉnh lại, lập tức xuống ngựa cùng thị vệ quý xuống hành lễ: “Hiền vương điện hạ, ta là theo thánh dụ đến đây cứu giá.”

“Cứu giá?” Long Đằng động tác thanh tao lịch sự, chỉnh lại tóc đen tán loạn, nở nụ cười dạt dào như mây gió, tuấn lãng khuát tay một cái nói: “Tể tướng đại nhân đây thật có lòng, không có chuyện gì. Người nhìn xem, chúng ta đều không sao. Trở về đi! Trở về đi! Tất cả trở về đi!” Dừng một chút, hắn nhìn đội hắc y cấm vệ đang đứng nghiêm bất động, lời nói có chút giễu cợt: “Trời đã tối rồi, các người không muốn trở về dùng bữa tối hay sao, hay là, các người còn có nhiệm vụ gì khác?”

Thu Cảnh Hoa ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Hiền vương, là như vậy, có người mật báo nói rằng trong Hạ Lan Cốc có giấu một lượng vũ khí, thần đây là...”

Long Đằng lập tức nói chen vào: “Mật báo? Vậy ngày mai chuyển tới Ba Tư đi. Hiện tại Hình bộ cùng Ba Tư đều là hạt nằm dưới tay bản vương xử lý.” Dừng một chút, thanh âm của hắn đột nhiên nghiêm túc, uy nghi không cho phép cự tuyệt, hùng hổ nói: “Làm sao, tể tướng đại nhân không phải là muốn đi quá giới hạn đấy chứ?”

“Cái này...” Thu Cảnh Hoa không nhờ Long Đằng lại khó chơi như vậy, trong chốc lát không biết phải ứng khẩu như thế nào.

Bầu không khí nhất thời trở nên cứng đờ, xung quanh im lặng đến kinh người.

Trên không trung, tiếng chim nhạn vắng vắng, bóng đêm dường như đã chụp xuống bao trùm tất cả, sơn cốc âm u hoang dã hé lộ dưới ngân quang, ngân hà xa xôi tựa như lúc này có thể vươn tay là chạm được.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa thong thả vang lên, nghe tiếng nhìn lại, mọi người lúc này mới phát hiện, phía sau nhóm kỵ binh có một người mặc áo giáp bạc trắng, dáng người anh tuấn dưới bóng đêm càng thêm nổi bật.

Gió đông cuộn thổi, người nọ chậm rãi đi đến, con ngựa bước từng bước vững chãi, lại nhìn lại, thấy hai mắt người nọ được che bởi một mảnh lụa mỏng, chỉ lộ ra mũi thẳng cùng đôi môi mỏng lạnh lùng.

Sương Lan Nhi lúc này nhìn thấy rõ ràng, trong lòng không khỏi thất kinh, là Long Tiêu Đình. Hắn cũng tới!

Nhưng Long Đăng lại lộ ra vẻ mặt chẳng có gì ngạc nhiên. Hắn chỉ thờ thờ nói: “À? Chút chuyện nhỏ như vậy, đúng là làm phiền Thụy vương đại giá. Mắt ngươi còn chưa tốt mà vẫn còn muốn thay bản vương quan tâm, cái này làm sao được.”

Long Tiêu Đình nghe tiếng, dừng ngựa lại. Mối mông khề mờ, hắn nói: “Hiền vương, nếu nói tể tướng đại nhân tra sát mật báo là đi quá giới hạn, vậy bản vương tự mình kiểm chứng cũng chưa tính là đi quá giới hạn chứ?”

Long Đăng mặt phượng híp lại, vẻ mặt lạnh như băng nhưng nét cười trên mặt không hề giảm: “Đó là tự nhiên, hắc y cấm vệ của Thụy vương đương nhiên có quyền hạn. Bất quá, việc này là thánh dụ tể tướng đại nhân xin được, nếu như chút nữa không tra ra được gì, Thụy vương nhất định phải cho ta một cái công đạo.”

Long Tiêu Đình sáng khoái gật đầu: “Được. Nếu như không tra được gì, bản vương sẽ tấu với phụ hoàng tạm thời cách chức tể tướng đại nhân hai tháng, phạt bổng lộc một năm, thế nào? Hiền vương có thỏa mãn hay không?”

“Cái này...” Thu Cảnh Hoa cả kinh. Phạt bổng lộc một năm còn được, tạm thời cách chức hai tháng? Lúc này là lúc nào, hoàng đế cũng không biết còn có thể chống đỡ được đến hai tháng hay không, tại thời điểm quan trọng như vậy mà tạm thời cách chức hắn, vậy không phải là hồngбет sao! Tình huống trước mắt khắp nơi đều là mùi khét, cũng không biết bố trí tỉ mỉ của hắn có bị người nào nhìn thấu hay không/ Trong lòng hắn không khỏi sinh vội vã, muốn tiến lên ngăn cản Long Tiêu Đình.

Nhưng Long Tiêu Đình đã giơ tay lên ý bảo Thu Cảnh Hoa không được nói, hắn lạnh nhạt nhắc nhở: “Bản vương đã quyết định, bất luận lễ nào cũng chớ có nhiều lời. Người đến, lục soát!”

Thoáng chốc, hắc y cấm vệ đã lĩnh lệnh tiến đến.

Được được đốt lên, từng hương hỗn tạp với mùi cháy khét xông thẳng vào mũi, Long Đăng kéo Sương Lan Nhi sang một bên, hắn lạnh mặt nhìn một nhóm người tiến vào trong cốc còn chưa hoàn toàn tắt lửa.

Sương Lan Nhi lặng lẽ ghé sát tai hắn, nói thật nhỏ: “Thiếu Quân, ta lúc trước nhìn thấy đám vũ khí kia đã suy luận ra Thu Cảnh Hoa muốn hãm hại ngươi. Cũng may ta đã hỏa thiêu toàn bộ, bọn họ tuyệt đối không lục soát được thứ gì.”

Tuần nhan trầm lặng như nước của Long Đăng khề động, hắn hỏi nhỏ: “Ngươi hôm nay sao lại đến Hạ Lan cốc?”

Sương Lan Nhi giải thích: “Lúc trước, nghe thuộc hạ báo lại, phát hiện tung tích nhóm quý tộc hiếu chiến Tất Cảnh bộ lạc, ta phái người đi điều tra thì biết được số lượng của chúng không nhiều, bất quá chỉ khoảng mười hai mươi người, hôm nay liền dẫn quân đến Hạ Lan Cốc tiêu diệt.”

Long Đăng lộ vẻ không vui nói: “Chuyện lớn như vậy, ngươi vì sao không thương lượng trước với ta một tiếng?”

Sương Lan Nhi cả giận nói: “Ngươi không phải biết rõ còn hỏi? Dịch quán bị người của Thu Khả Ngâm theo dõi đến ngay cả con ruồi cũng không bay ra được, ta làm sao tìm được người thương lượng? Còn có, không phải ngươi phái người đưa ta một tờ giấy, nói là trong nhóm sứ thần có người của Thu Cảnh Hoa, nhắc nhở ta phải cẩn thận, còn nói sắp tới sẽ người hãm hại ta sao?”

“Ta không có phái người gửi tờ giấy nào hết.” Long Đăng nhừ mày.

Sương Lan Nhi kìn ngạc: “Không phải ngươi vậy là người nào? Hôm nay đến Hạ Lan Cốc ta đã mơ hồ đoán được sự tình không hề đơn giản như vậy cho nên đã chia nhân mã thành hai nhóm, một nhóm tiến về phía Hạ Lan Cốc trước. Đầu tiên, người của ta gặp phải kỵ binh của Tất Cảnh bộ lạc, đối phương số lượng nhiều, lúc này liền xảy ra một trận ác chiến. May là có đội phía sau đến kịp mới挽 hồi thế cục. Lúc đó ta đã biết chắc chắn người đặt bẫy không chừng còn có mục đích khác, mất một phen công phu, chỉ có lưu ý đến cái son động, đi vào nhìn thì thấy đều là vũ khí, bên trong còn lẫn cả vũ khí có ký hiệu của ngươi. Chắc chắn có người muốn hãm hại ngươi, ta đây bất quá chỉ là cây đuốc đốt lửa cháy mà thôi. Bất quá, ta biết tất cả mọi việc như vậy là bởi vì có tờ giấy kia. Thật không phải là ngươi sao?”

Long Đăng lắc đầu: “Ngay cả Đình Lan cũng nói không có cách nào truyền tin, huống chi là tờ giấy.”

Sương Lan Nhi lại càng kinh ngạc, không phải Long Đăng, không phải Thu Đình Lan, vậy là người nào? Còn ai đang âm thầm giúp bọn họ? Chẳng lẽ là Thu Nhược Y? Nghĩ vậy, nàng liền hỏi: “Thiếu Quân, liệu có phải Nhược Y hay không?”

Long Đăng lắc đầu: “Không biết, gần đây Thu Cảnh Hoa giám sát rất chặt, ta cũng không có nhìn thấy nàng.” Dừng lại, hắn nhăn mày nói: “Bất quá, muốn dùng vũ khí hãm hại ta mưu phản, cái này Thu Cảnh Hoa tính toán cũng xem như thất bại rồi. Muốn hại ta cũng không dễ dàng như vậy. Kiểm tra thực hư mà nói, đối với những chuyện nhỏ không đáng kể ta xưa nay hữu nghị không tra xét, nhưng đã là do người tạo ra tất sẽ có kẻ hở, không tin không tìm được sai lầm của Thu Cảnh Hoa. Chỉ là lúc này thời buổi rối loạn, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Ngươi làm tốt lắm!”

“Đương nhiên rồi. Thiếu Quân, không phải là Nhược Y thì có thể là ai? Quên đi, sau này hỏi nàng là biết.” Dứt lời Sương Lan Nhi liền quay mặt đi chỗ khác, nhìn về phía Long Tiêu Đình ở xa xa đang bình tĩnh ngồi trên lưng ngựa. Ánh trăng nhu hòa chiếu lên thân ảnh hắn, in xuống mặt đất một cái bóng thật dài, nhìn hắn phiêu phiêu dưới ánh trăng tựa trích tiên khiến nàng không khỏi có chút ngẩn ra. Hắn lặng im đứng đó, cô độc tựa như cả thiên địa chỉ còn một mình hắn.

Nàng nhìn đến thất thần, đột nhiên nàng có một loại cảm giác mọi chuyện hôm nay phát sinh đều nằm trong lòng bàn tay hắn. Có thể sao? Vũ khí đã bị

đốt sạch, nếu như mục đích cuối cùng của hắn chính là muốn tạm thời cách chức Thu Cảnh Hoa hai tháng, Long Tiêu Đình hẳn rất cục cớ dụng ý gì?

Lúc này gió nhẹ khẽ lay động tóc nàng càng làm nổi bật vóc dáng cao gầy như lá liễu. Long Đăng ánh mắt vẫn như trước khóa chặt trên người nàng, trong lòng hắn đang tính toán, mới vừa rồi hắn thất thố trước mặt nàng, không biết tiếp theo phải giải thích ra sao.

Đang nghĩ ngợi, Surong Lan Nhi đột nhiên quay người lại, trên mặt nàng ý cười như ẩn như hiện, nhàn nhạt tựa đóa phù dung: “Được rồi, Thiếu Quân, ta trước hỏi ngươi, ngươi còn chưa có trả lời ta.”

Nàng vừa mới nói xong, còn chưa có được đáp án thì hắc y cầm vệ từ trong cốc đã trở về, nàng đành phải nhin lại khúc mắc trong lòng.

Long Tiêu Đình nhàn nhạt hỏi: “Thế nào, có thu hoạch gì không?”

Hắc y cầm vệ quỳ xuống bẩm báo: “Bẩm Vương gia, đã tìm khắp sơn cốc, có một cửa động bị cự thạch ngăn trở, mặt tường đã cho người phá được một lỗ hổng, đốt đuốc đi vào, bên trong tựa như có rất nhiều đồ vật nhưng đều đã bị đốt hết. Vương gia, có cần vào trong thành mời người đến làm rõ thực hư?”

Long Tiêu Đình khoát tay: “Chuyện tiến thêm một bước làm rõ thực hư này là thuộc quyền hạn của Ba Tư, Hiền vương trở về sẽ xử lý, cần gì Bản vương quan tâm” (Câu này của anh Đình quá hay!)

“Thực sự đã bị đốt hết? Ngươi đã nhìn kỹ hay chưa?” Thu Cảnh Hoa đôi mắt vốn đã thâm trầm lúc này không khỏi ảm đạm thất sắc, hắn khẩn cấp hỏi.

Long Tiêu Đình quay đầu, gió lạnh đưa lời hắn từng chữ từng chữ rõ ràng vang khắp: “Tề tướng đại nhân, ngươi không phải nói nhất định sẽ có thu hoạch sao? Bây giờ không có thu hoạch gì, ngươi cấp bản vương còn mất mũi gì? Bản vương nhìn tề tướng đại nhân giờ đã có tuổi, tai mắt đã bớt thông tuệ, không bằng ở nhà tĩnh dưỡng hai tháng. Chuyện triều đình, tạm thời buông xuống một thời gian.”

Dứt lời, Cảnh Thu Hoa dường như già đi mấy tuổi, nếp nhăn trên mặt nhanh chóng hằn xuống. Hai tháng, bắt hắn tại gia tĩnh dưỡng hai tháng, chỉ sợ đến lúc đó thời thế đã thay đổi. Những thứ vũ khí này cũng là nửa đời hắn tích góp tư bản, lần này đúng là mất cả chì lẫn chài.

Long Tiêu Đình nhẹ nhàng nhắc dây cương, hai mắt hắn mặt dù có quán một tấm lụa mỏng nhưng vẫn có thể dễ dàng tìm được vị trí đứng của Long Đăng cùng Surong Lan Nhi. Ánh trắng như vương trên vai hắn, để lại trên người một luồng ngân quang nhàn nhạt, hắn mỉm cười nói: “Hiền Vương, Nạp Cát Nhã quận chúa, đặc tội.”

Dứt lời, một con ngựa được buộc phía trước thay hắn dẫn đường, hắn vung roi quát ngựa rồi đi.

Sơn cốc mịt mịt, tiếng vó ngựa như đèn vang trời đất. Chỉ trong chớp lát, thân ảnh cao lớn của hắn đã biến mất trong màn đêm dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 99: Trên thế gian, khoảng cách xa nhất

Thượng Dương thành, Hiền vương phủ.

Ngày kế tiếp, ánh mặt trời nhàn nhạt xuyên qua lớp vải ô cửa sổ, từng lớp từng lớp thật mỏng, mềm mại chiếu sáng căn phòng. Long Đăng lúc tỉnh lại, trời đã lên cao, hắn chỉ cảm thấy đầu óc mờ mịt, miệng khát khô, đang định nhòm dậy đi rót nước thì cảm giác được chiếc chăn trên người bị chặn lại. Mắt hắn bình tĩnh nhìn, thấy Surong Lan Nhi đang ghé vào giường hắn ngủ say, người thì vẫn ngồi trên thảm da.

Hắn ngẩn người, không dám nhúc nhích, tựa hồ như vô cùng cẩn thận hít thở. Hắn bỗng thấy ngực trở nên buồn bực, hít một hơi thật sâu lại ngửi thấy mùi hương trên tóc nàng, qua hồi lâu mới phát hiện nguyên lai ở cổ áo của nàng có một nhánh hoa lan, đóa hoa nho nhỏ như chiếc lục lạc treo ngực, mặc dù đã gần héo rũ nhưng vẫn tràn ngập hương khí. Hắn vẫn không dám nhúc nhích, cứ như vậy nhìn nàng, dần dần cánh tay trở nên tê dại mất cảm giác.

Nếu có thể cứ mãi như vậy nhìn nàng thì tốt biết bao. Chỉ tiếc... Hắn thở dài một hơi tựa như có gió thổi đến làm lay động mấy sợi tóc của nàng vẫn còn vương trên mặt hắn, cảm giác hơi ngứa, phảng phất ngứa đến tận lòng người.

Nàng say ngủ như vậy tĩnh mịch, khóe môi hơi hơi nhếch lên, làn môi thủy nhuận trong ánh sáng mờ hồ buổi sớm hồng hồng tròn bóng như mật ong, quả thực là mê người.

Hắn đột nhiên không dám nhìn nữa, quay mặt đi nhìn mép giường. Lần đầu tiên hắn chú ý đến thì ra ở mép giường cũng được bọc một lớp vải thêu long phượng, một con phượng và một con rồng quấn quýt với nhau, kỳ thực vô cùng hòa thuận vui vẻ. Xung quanh tĩnh lặng không một tiếng động, thì thoảng nghe thấy tiếng chim bói cá hót vang hoặc tiếng gió thổi qua mái hiên tạo nên những thanh âm chuông gió nhỏ vụn.

Sự yên lặng buổi sáng này, không có ai quấy rầy, hần không muốn cử động, nàng mềm mại nằm bên cạnh giường hần, giống như thiên trường địa cửu, thời gian tựa như dừng lại, hần tỉnh nguyên cứ như vậy nằm mãi.

Nhưng giấc mộng có đẹp thế nào cũng có lúc phải tỉnh lại.

Sương Lan Nhi vốn là ngủ không sâu, lại tựa như trong lòng đang lo lắng gì đó, nàng đột nhiên tỉnh lại, ngẩng đầu đã nhìn thấy Long Đằng đang mở mắt. Nàng xúc người dậy, mặt tràn đầy vẻ vui mừng nói: “Thiếu Quân, người đã tỉnh, khá hơn chút nào chưa?”

Nếu nói là chiều hôm qua Long Đằng làm bộ ngất xỉu, nhưng sau đó, khi họ từ Hạ Lan Cốc trở về Hiền vương phủ, hần thực sự mệt mỏi vô cùng, mê man lúc nào không biết. Cũng là nàng không tốt, nàng không chú ý đến đầu vai hần kỳ thực chảy rất nhiều máu, trở lại đến vương phủ chỉ sợ đã mất máu quá nhiều, nếu như nàng sớm thay hần băng bó thì tốt rồi.

Long Đằng thấy nàng tỉnh, lúc này mới ngồi dậy, Sương Lan Nhi liền tiến đến lấy gối mềm lót sau lưng hần.

Mắt hần nhìn xuống áo ngủ, chỉ thấy đầu vai quần tăng tăng băng trắng, cánh tay, cổ tay rồi mỗi ngón tay cũng đều được bó lại tinh tế, hần hơi ngẩn ra hỏi: “Là người băng bó cho ta?”

Sương Lan Nhi đứng dậy, rót một ly bạch cúc trà rồi đưa chén cho hần, khoe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt: “Thiếu Quân, làm sao phải ngốc như vậy, huyết nhục chi khu mà vẫn còn muốn đụng vào bàn thạch?” Dứt lời, nàng nhẹ nhàng cầm tay hần, đôi con ngươi tràn đầy vẻ đau lòng: “Người nhìn tay người này, đang yên đang lành lại hủy thành như vậy, tối hôm qua ta mất rất nhiều công sức mới khâu lại được tốt, Cũng may không có thương tổn đến kinh mạch, bằng không...”

Đột nhiên nàng ngồi xuống sát bên cạnh hần rồi từ từ lấy trong tay áo ra một chiếc quạt, hương đàn mộc liễu, phiến xương tranh tranh, không phải là ngọc phiến xương, không phải lá vàng mặt, nhưng khi mở ra, hình ảnh trước mắt lại khiến cho người ta kinh diễm.

Nữ tử trong tranh mặc một bộ y phục màu nhạt, cổ áo vì vi đứng lên, thêu những rặng mây thu cúc nở rộ vô cùng sống động. Búi tóc như mây hững hờ thất lại bởi một chiếc trâm ngọc bích xanh biếc, màu sắc này nhu hòa tựa màu nước. Trên khuôn mặt nàng, da thịt hồng hồng tựa như tuyết trắng dưới ánh bình minh, đôi mắt sáng ngời, quang mang tựa dòng trắng hắt trên sông Hàn, đôi môi khẽ mím lại, có chút cao ngạo, lông mi hơi cong lên mang theo một tia quạt cuồng.

Cây quạt này...

Long Đằng lúc nhìn thấy nó, sắc mặt quả nhiên chấn động. Trong lòng hần giống như tích tụ lại những đau đớn, từng chút từng chút một siết chặt đến hít thở không thông. Quả khứ cứ như vậy lướt qua trước mắt, hư hư ảo ảo kỳ thực lại giống như một giấc mộng. E rằng ký ức chân thật nhất chỉ còn lại chiếc quạt xếp này.

Sương Lan Nhi gắt gao nắm chặt cây chiết phiến trong tay, nàng không nhìn về phía Long Đằng cũng biết hần giống nàng đau lòng. Nàng than thở: “Tháng chín hoa sơn trà nở khắp nhân gian, quay đầu lại, tình mộng rồi mới biết nhân sinh lại thoáng như ban đầu. Thiếu Quân, chiết phiến này ta vẫn luôn mang theo bên người, chuyện cũ như khói, chỉ có nó lưu giữ lại những chân thật kia vào trang giấy, mặc cho vật đổi sao dời cũng không thể biến mất. Ta chỉ luôn nghĩ, một người đến tột cùng có bao nhiêu tri tâm mới có thể vẽ được sinh động đến vậy. Cho nên...”

Nàng rất nhanh quay mặt đi, lặng lẽ lau đi khoé mắt đã ướt nước: “Cho nên, đôi tay này, trân quý như thế, nếu như bị hủy, thế gian này nào còn bút tích của Minh Đạo Tử được nữa...”

Long Đằng chậm rãi rút tay mình khỏi lòng bàn tay ấm áp của nàng. Hần nhìn xuống nội tâm đang dâng trào như thủy triều, lời nói đến môi lạnh lùng như băng: “Bất quá chỉ là một bức họa mà thôi, ta cũng đã từng vẽ cho rất nhiều nữ tử. Chỉ sợ cũng chỉ có người là cát kỹ, nhân sinh giống như một trò chơi, có ai giống người nghiêm túc như vậy. Mà ta bất quá chỉ là gặp dịp thì chơi...”

Lời của hần nàng làm như không nghe thấy, chỉ cúi đầu nhìn cây chiết phiến trong tay mình, phảng phất như soi vào gương.

Thời khắc, nàng cười nhẹ, mở miệng nói, thanh âm như nước trong gợn sóng, như những hạt trân châu rơi xuống mặt nước êm đềm, tí tách tí tách thanh thúy vang lên: “Thiếu Quân, trên đời này khoảng cách xa nhất không phải là giữa cây với cây mà là giữa những cành lá trên cùng một cây, không cách nào giữa gió bão có thể gắn bó với nhau.”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, căn phòng lại càng trở nên tĩnh mịch, nét mặt Long Đằng cũng thêm một tầng u ám.

Những cành lá trên cùng một cây không cách nào giữa gió bão có thể gắn bó với nhau...

Nhân sinh sao mà ngắn ngủi, nhưng hần lại tùy ý để cho quãng thời gian tươi đẹp ấy giống như nước chảy qua những ngón tay chảy mất, vội vã rồi đi không quay đầu lại, làm như vậy rốt cục là đúng hay là sai?

Hần vốn cho rằng khi hần còn sống, bất quá chỉ là cuộc dạo chơi nhân gian, bất quá chỉ một đời cứ sống như vậy mà thôi.

Nhưng nàng lại vô duyên vô cớ xông vào thế giới của hần, phá vỡ cuộc sống nguyên bản của hần. Nàng từng trải qua một đoạn thời gian thống khổ, hần hiện tại còn có thể cho nàng thứ gì đây? Nếu đã không thể cho, hà tất phải một lần nữa để nàng tiếp nhận thêm một lần đau khổ?

Điểm bắt đầu của bọn họ, hần không có khả năng không chế, cũng là không dự liệu trước được. Nhưng điểm kết thúc của họ hần có thể tự tay ngăn

chặn.

Chuyển mâu, bốn mắt nhìn nhau rất gần, ánh mắt nàng kiên định, hấn chợt dạ tránh né, ngồi dậy hướng mặt về phía cửa sổ vạn vật điều tàn, ánh sáng thanh thân muốn say. Mùa đông lại sắp tới rồi mà mùa xuân của hấn sợ rằng sẽ không bao giờ còn nữa.

Hấn nín thở, ánh mắt mù mịt trầm tĩnh mà tịch liêu đến vô tận.

Thanh âm của hấn giống như gió lạnh thổi đến: “Sống chung một thời gian dài luôn sẽ mang theo vài phần cảm tình. Cho dù là con đẻ mền tự ta nuôi dưỡng, tỉ mỉ chăm sóc từ lâu, đều cũng sẽ luyến tiếc chúng nó chết đi. Ngươi đối với ta cũng như thế. Hôm qua ta cũng không phải là đi cứu ngươi. Lúc này là thời điểm quan trọng như thế nào, hoàng đế đã ban hôn để ngươi và ta thành thân, nếu ngươi không lý do gì chết đi, tự nhiên sẽ liên lụy đến ta. Còn nữa, nếu có người lợi dụng cái chết của ngươi làm mưa làm gió, ta chẳng phải là tự chuốc việc vào thân hay sao? Tất cả bất quá đều là vì lợi ích bản thân ta mà thôi.”

Dứt lời hấn quay mặt đi, bên môi nở một nụ cười yêu mị lại yếu ớt vô vị lười biếng

Sương Lan Nhi nhìn hấn, nụ cười của hấn như vậy nàng từng nhìn không biết bao nhiêu lần, thật thật giả giả, nàng đã vô tâm cũng vô lực tiếp nhận.

“Ngươi còn muốn diễn kịch đến khi nào? Thiếu Quân, người không đi làm hí tũ* thật sự là đáng tiếc. Ta hỏi ngươi, đây là cái gì?” Thanh âm của nàng vẫn như trước nhỏ nhẹ róc rách như tiếng nước chảy. Tay nàng run nhẹ, trước mắt hấn khẽ rơi xuống một chiếc túi hương.

* Diễn viên

Long Đằng sừng sốt, theo bản năng hướng bên hông mình khẽ sờ.

Nàng mỉm cười: “Không cần tìm nữa, đêm qua lúc ta thay xiêm y cho ngươi đã tìm được cái này.”

Nàng nhẹ thỏn thức, tiếng nói nhỏ đi như tiếng mưa phùn, phát phơ kéo dài: “Ngươi nhìn đi, chỉ là một chiếc túi hương cỡ nào tầm thường, đi trên phố sợ rằng đi đến đâu cũng có thể mua được. Ngươi là hậu duệ hoàng tộc, đeo một chiếc túi hương như vậy, thật sự là làm cho người khác hoài nghi.”

Mở túi hương ra, tay nàng có chút run lên, bên trong rơi ra thảo dược năm xưa, do để đã lâu nên không còn mùi thuốc, chỉ sót lại từng mảnh lá nhỏ vụn đã vàng khô, khẽ động thôi cũng liền đứt đoạn.

“Loại thuốc này có tác dụng giúp nhuận khí, ta còn nhớ rõ đầu thu năm đó, ta ở trên phố thuận tay mua một chiếc túi hương, lại thêm một chút thảo dược bên người phòng ngừa ho khan đầu mùa ảnh hưởng đến y quán ta đang phụ việc. Đêm qua, nếu không có chút lá thuốc này ta sớm đã quên mình còn có một chiếc túi hương như vậy. Thiếu Quân, ta nhớ đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt nhau, là lần đó ta đánh rơi túi hương này trên kiệu của ngươi. Sau đó ở trong đại lao, ngươi còn ở trước mặt ta lời nó ra, nói nhặt được thì là của ngươi. Có lẽ chính là như vậy?”

“Vậy thì thế nào? Đoạn thời gian trước ta sai người đem đồ đạc từ Phủ doãn Thượng Dương sang Hiền vương phủ, lúc này mới tìm thấy vật cũ năm xưa này, vốn định là trả lại cho ngươi hoặc là vứt đi.” Long Đằng hít một hơi, tàn nhẫn nói.

Lặng yên ngẩn ngui, trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng nàng đột nhiên đứng lên, trần châu trên đầu đụng chạm kêu đing đang như tiếng lòng người nào đó xóc lên đập liên hồi.

Két một tiếng, nàng mở cửa sổ lớn phòng hấn ra.

Thoáng chốc, gió đông lạnh như chảy ngược vào, trong phòng ảm áp thời khắc này lạnh đến khiến người ta thanh tỉnh.

Nàng nín hơi, lạnh giọng từng chữ nói: “Đã như vậy, ngươi ở ngay trước mặt ta, vứt chiếc túi hương này đi, ta sẽ tin ngươi! Ta nhớ rõ ngoài đó là một chiếc hồ lớn thông đến một con sông. Ngươi ném đi!” Dứt lời, sắc mặt nàng buồn bực, nhét chiếc túi hương vào lòng bàn tay hấn.

Bầu không khí lại một lần nữa ngưng trệ.

Sắc mặt Long Đằng lúc này trắng bệch, ánh nắng càng khiến khuôn mặt ấy trở nên tuyệt mỹ. Vài cọng tóc mềm mại buông thõng xuống lại bị mồ hôi lạnh làm dính dính ở cổ. Ánh mắt hấn bình tĩnh, lẳng lặng nhìn túi hương nằm trong lòng bàn tay.

Đột nhiên hấn ngoan hạ tâm lai, nâng tay lên muốn ném túi hương ra ngoài cửa sổ. Nàng không hiểu, hôm nay hấn không đủ ngoan độc, tương lai đối với nàng chỉ có càng thêm tàn nhẫn, nàng thật sự không hiểu, không hiểu cho khổ tâm của hấn, nàng tội gì phải tự ép mình khổ đến như thế?

Hấn muốn vứt chiếc túi hương này đi, nhưng khi hấn ngược mắt lên, một khắc kia, hấn thấy đôi mắt nàng linh động nhìn hấn chằm chằm. Thần tình trong đôi mắt ấy, có một phần róc rách thấm thiết, có một phần khản trương, thậm chí còn có một phần chờ mong. . . hấn đột nhiên không cách nào nhẫn tâm. . .

Đã trải qua sinh sinh tử tử, bây giờ nàng rõ ràng đang đứng trước mặt hấn, nàng dựa vào hấn gần đến như vậy, gần trong gang tấc. Hấn đột nhiên muốn chạm tay vào mặt nàng, không biết nó còn nhăn nhui như trong trí nhớ hay không. Hấn đột nhiên muốn nắm lấy bàn tay nàng, hơn hai năm tôi luyện gian khổ để lại những vết tích không thể xóa nhòa, hấn đau lòng. Hấn đột nhiên muốn vuốt mái tóc của nàng, dài mượt như gấm, còn hay không giống như trong trí nhớ mượt mà.

Còn có trên cơ thể nàng tỏa ra mùi hương, mị hoặc cùng hấp dẫn, hấn cho tới bây giờ đều không thể chống cự.

Còn có đôi môi của nàng mềm mại, nhẵn nhụi, đầy đặn đang ở trước mắt. Kỳ thực, hấn đường nào muốn hôn nàng, lần trước, là như thế nào? Ký ức ngọt ngào hôn nàng trước kia, dư vị vẫn còn cho đến hôm nay. Hấn mỗi đêm đều hồi tưởng, cũng sợ phải tỉnh mộng, sợ rằng ký ức ấy sẽ dần dần phai nhạt không thể nhớ rõ.

Là ai nói, tâm niệm quá lâu là cứ chỉ điên rồ.

Một khắc kia hấn bỗng không khống chế được bản thân, từng chút từng chút một tiến gần về phía nàng, hướng đến đôi môi đã khiến hấn thổn thức mỗi đêm, tới gần, gần thêm một chút, một chút, cho đến khi cơ hồ không còn khoảng cách...

Một khắc kia âm thanh xung quanh phảng phất như dừng lại, chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người, càng lúc càng gấp...

Tim cũng như vậy mà đập nhộn nhịp.

Có thể, tại đây, thời khắc đẹp đẽ nhất sắp xảy ra.

Bỗng, một tiếng khóc bén nhọn vọng tới phá hủy tất cả.

Long Đằng đột nhiên hoàn hồn thanh tỉnh, cùng Sương Lan Nhi bốn mắt nhìn nhau, chỉ là lần này bọn họ không hẹn mà cùng tách nhau ra.

Phanh một tiếng, cửa phòng bị người ta dùng lực đẩy ra. Một nữ tử khóc đến hoa chi loạn chiến vọt vào.

“Vương gia.”

“Vương gia, ta sáng sớm nghe nói người bị hôn mê, có nặng lắm không. Vương gia, ô ô...”

Sương Lan Nhi chỉ cảm thấy trước mắt một hồi nhiễu loạn, hương thơm xộc thẳng vào mũi, nàng kia đẩy nàng sang một bên, nhào người lên giường ôm lấy cánh tay của Long Đằng khóc lớn. Nàng vừa khóc vừa nhìn hấn từ trên xuống dưới, thấy hấn bị băng bó thì lại càng khóc lớn.

Dung mạo kia, yêu dã xinh đẹp, Sương Lan Nhi tự nhiên nhận ra, là nữ nhi của Bình bộ thượng thư Trang Thanh Diệu, Trang Hiểu Dung.

Trang Hiểu Dung lúc này tóc tai buông xõa, xiêm y còn có một nút buộc sai. Nàng hiển nhiên là vừa nghe nói Long Đằng xảy ra chuyện liền vội vã chạy đến, không để ý đến trang điểm liền đi. Nàng khóc đến thê thảm, cả gian phòng bị tiếng khóc của nàng làm cho oang tạc.

Long Đằng trước sự xuất hiện của Trang Hiểu Dung trong chốc lát giúp hấn giải vây nhưng lại không nói gì. Chiếc túi hương nắm chặt trong tay được hấn lặng lẽ nhét vào trong chăn nệm.

Thời khắc ấy chuẩn bị sẽ... lại vô duyên vô bị người ta quấy rầy, Sương Lan Nhi trong lòng buồn bực đến cực độ, nàng hung ác trợn mắt lên liếc nhìn Trang Hiểu Dung một cái, giận dữ nói: “Người khóc cái gì, Hiền vương không phải vẫn còn sống sao, người khóc tang ai? Chẳng lẽ có chủ tâm gì!”

Trang Hiểu Dung lúc này mới chú ý đến trong phòng có nữ nhân khác, đôi mắt xinh đẹp của nàng trợn lên, chỉ tay vào Sương Lan Nhi, không thể tin nói: “Vương gia, trong phòng tại sao còn có nữ nhân khác?” Chuyển mắt, nàng gắt gao trừng Sương Lan Nhi, tức giận nói: “Người! Người tối qua chẳng lẽ ở lại nơi này, các người đã làm gì?”

Sương Lan Nhi cố tình muốn trêu tức nàng: “Cái gì gọi là nữ nhân khác? Người nhìn cho rõ, ta là thê tử danh chính ngôn thuận của Hiền vương, Nạp Cát Nhã quận chúa. Hoàng đế tự mình tứ hôn! Còn có, cô nam quả nữ cùng một phòng, người nói có thể làm cái gì? Chuyện nên làm đều làm!” (Chị nói thâm thúy quá @_@)

“Người! Oa...” Trang Hiểu Dung không ngờ Sương Lan Nhi lại nói như vậy, nàng kinh sợ, nửa ngày sau mới khóc lớn lên. Tiếng khóc kia phải nói là kinh thiên động địa, quỷ thần cũng thảm, càng khóc càng lớn. Nàng vừa khóc vừa nằng: “Người người Man này, nói chuyện như vậy, có biết thế nào là liêm sỉ không!”

Sương Lan Nhi nhíu mày: “Bản quận chúa chính là do Hoàng đế tứ hôn với Hiền vương. Danh chính ngôn thuận! Người thì tính cái gì? Sáng sớm ra ngoài tóc búi không ra sao, xiêm y không cài cúc, chạy vào phòng nam nhân, ta xem người mới là không biết liêm sỉ!”

Trang Hiểu Dung bị nàng nói không cách nào cãi lại được liền hướng về phía Long Đằng kể lể: “Vương gia, nàng khi dễ ta. Nàng khi dễ ta! Thì sao thì sao, cứ xem là Hoàng đế tứ hôn đi, nàng kiêu ngạo, ta làm thiếp cũng được, như thế nào có thể nói người ta vậy... ô ô ô... Vương gia, người phải làm chủ cho ta. Cha ta từ nhỏ hiền ta nhất, ta từ lúc nào lại có thể tức giận như thế này.”

Khóc lóc hồi lâu, phảng phất như có ma âm quanh quẩn bên tai: “Vương gia, người ta là có lòng tốt, vừa nghe nói Vương gia bị bệnh liền chạy đến. Nàng lại nói ta như vậy, ta còn chưa có vào cửa nàng liền đối với ta như vậy, sau này chúng ta làm thế nào tỷ muội sống chung. Vương gia, người phải làm chủ cho ta. Còn có, cha ta từng hỏi, chuyện chung thân của chúng ta, Vương gia đến khi nào mới nói cho Hoàng thượng a... ô ô...”

Sương Lan Nhi trong lòng buồn bực không thôi, Trang Hiểu Dung này thật khó dây dưa. Còn cả phụ thân của nàng Trang Thanh Diệu, chỉ sợ Long Đằng cũng không thể đắc tội. Càng nghĩ lòng nàng lại càng thêm phiền.

Long Đằng bất động thanh sắc cách xa Trang Hiểu Dung ra một chút, thần tình lười biếng nhàn hạ đã khôi phục, bên môi nở một nụ cười nhạt, hấn nói nhỏ: “Được rồi, nàng đừng khóc nữa. Ta đây không phải không có việc gì rồi sao. Nữ tử Bắc Di Quốc tính tình vốn cương liệt như vậy, nàng cũng đừng tính toán gì với nàng ấy.”

“Được rồi, Hiểu Dung, việc cha nàng nói trước kia...” Thanh âm của hắc thấp dần, chỉ đủ cho mình Trang Hiểu Dung nghe thấy.

Trang Hiểu Dung sau khi nghe xong, nàng làm như nững nịu quay mặt đi chỗ khác, che đi sắc mặt ửng hồng.

Nhìn hai người này nói chuyện như không có người khác bên cạnh, Sương Lan Nhi cắn môi, xoay người rời đi.

Đi tới cửa phòng nàng quay mặt lại liếc nhìn hắc, nhẹ nói: “Ngày mai ta lại tới thay thuốc cho ngươi.”

Dứt lời, nàng vội vã rời đi như một con gió.

Ra khỏi Hiền vương phủ, bước chân của nàng từng từng bước chậm vô cùng... tựa như bước mỗi bước này đều trở nên vô cùng gian nan

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Ngẩng đầu ba thước có thần minh

Thượng Dương thành vẫn phồn hoa như trước, xe ngựa đi tới đi lui, người người vẫn bận rộn như vậy.

Gió khẽ thổi bên tai nhưng không ngờ lại có chút xuân ý, không hề lạnh đến thấu xương.

Nàng đi rất lâu, mờ mịt trong lòng không biết nên đi nơi nào, bất tri bất giác đã đứng trước cửa phủ to lớn.

Ngẩng đầu nhìn lên, cửa phủ nguy nga cao trót vót, ba chữ vàng “Thụy vương phủ” đập vào mắt. Nàng sửng sốt, không phải là nàng muốn trở về dịch quán hay sao? Sao lại là nơi này? Hay là... được rồi, chính là vừa rồi nàng muốn gặp Quân Trạch. Hơn mười ngày rồi không thấy nó, nàng nhớ nó vô cùng, hằng đêm trong lúc ngủ nàng đều mơ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái mập mập của nó, còn có nụ cười ngọt ngào, nàng thật nhớ cảm giác được ôm nó trong ngực, lại được hôn khuôn mặt nhỏ nhắn bụ bẫm ấy. Nếu như cuối cùng Quân Trạch có thể đến bên nàng, tất cả khổ cực kia đều không hề uổng phí.

Đầu còn mãi nghĩ, chân đã bước vào phủ. Cảm vệ trước cổng thấy là Nạp Cát Nhã quận chúa, không hề ngăn cản nàng, chỉ cung kính hỏi: “Quận chúa, người đến thay thuốc cho Vương gia?”

Sương Lan Nhi nhẹ nhàng gật đầu.

Chậm rãi đi vào bên trong, lúc này tâm tư nàng lại có chút chần chừ, bàng hoàng không biết có nên bước tiếp hay không. Quân Trạch... Nhớ đến lúc nó tức giận ném chiếc cung tên vào mặt nàng, lòng nàng lại đau đớn, ngực không thở được. Thân tử của nàng lại cùng nàng một chút cũng không thân, thậm chí còn hận nàng. Chuyện này bảo nàng làm sao có thể chịu nổi? Nếu như sau này nàng... với Thu Khả Ngâm... Quân Trạch có hay không sẽ vì vậy mà hận nàng thấu xương?

Nàng dừng lại rồi lại bước tiếp, đột nhiên, xa xa có một thanh âm như có như không thu hút sự chú ý của nàng, nhàn nhạt, thanh mát, như là tiếng nước róc rách chảy từ khe núi.

Mặc dù cách rất xa, nhưng tiếng nói non nớt ấy lại như triền miên đến khắc cốt ghi tâm, yếu ớt mơ hồ. Trừ tiếng nói ấy ra còn một âm thanh khác cũng rất quen tai, tựa như đã từng nghe qua mà nhất thời không thể nhớ ra.

Nàng không phát giác là mình đã dừng chân, lẳng lặng lắng nghe trong chốc lát, âm thanh kia có chút khẽ run, lại thường ngắt quãng, lúc thì tựa như gian khổ trên thế gian rả rích trút xuống, lúc lại như lá thu phiêu phiêu rơi xuống đất, khi thì tựa như gió xuân hiu hiu, nước sông tĩnh lặng.

Tam hồi cửu chuyển, trong ngày đông nghe được đúng là một hồi xuân ấm áp, để lại trong lòng người một cảm giác thư sướng.

Nàng bị hấp dẫn thật lâu, bất giác tìm về nơi phát ra tiếng nhạc, liền thấy bên hồ nước, Long Tiêu Đình y phục trắng như tuyết, nghiêng người ngồi dưới tàng cây, bên người hắc là một thân ảnh nhỏ nhỏ, Quân Trạch.

Dưới ánh nắng mặt trời, vô số những đám mây in bóng xuống mặt hồ trong suốt, bóng của hắc cũng trở nên kéo dài, nhộn nhạo theo nhịp sóng. Nhìn nghiêng, mi tâm điểm hắc ngọc mịn màng, nổi bật lên cả người hắc như phảng phất khói xanh sương mù.

Nàng neho mắt nhìn rõ ràng, trong tay hắc cầm không phải là sáo, cũng không phải tiêu, mà là một mảnh lá cây. Một chiếc lá xanh mòng manh từ môi hắc thoát ra một làn điệu réo rắt uyển chuyển rung động lòng người.

Cảnh tượng như vậy giống như đã từng quen biết, nàng rốt cục cũng nhớ ra, trên đỉnh Ngọc Nữ, tại một nơi hẻo lánh rất khó có thể tìm thấy, hẳn đã cứu nàng thoát khỏi hai tên cường đạo, ngày thứ hai lúc ra khỏi sơn động, nàng bắt gặp hắc đầu và cây thối thành nhạc.

Nàng lẳng lặng đứng đó không nhúc nhích. Âm sắc ấy khắp thiên quang vân ảnh mà trở nên bồi hồi, theo gió làm lay động cảnh lá tựa như để lại dư âm khắp toàn bộ ngõ nhách nơi này, ngay cả chim cũng như ngừng hót.

Trước mắt, vẫn là người đó với bạch y không nhiễm chút bụi trần.

Giai điệu nhẹ nhàng phảng phất kéo dài một mảnh tình ý. Nghĩ đến lúc trước hẳn như vậy khắc cốt ghi xương là vì Thu Bội Ngâm, cũng không biết đến hôm nay, một khúc này là vì người phương nào mà thổi? Hay từ trước đến nay vẫn chỉ là người đó...

Một khúc này dừng lại, Quân Trạch hưng phấn vỗ tay, miệng không ngừng bi bô: “Oa, phụ vương thực lợi hại! Con cũng muốn chơi.” Nói xong nó đã tiến đến với lấy chiếc lá trong tay Long Tiêu Đình đặt lên môi thổi thổi. Đáng tiếc vô luận cố gắng như thế nào cũng không thổi ra được một chút âm thanh. Nó không khỏi ảo não, con người trong suốt đen nhánh bắt đầu ngập nước.

Long Tiêu Đình nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nó: “Quân Trạch, con còn nhỏ, chờ con lớn lên phụ vương sẽ dạy cho con, được không?”

“Được, con nhất định phải nhanh lớn lên.” Quân Trạch dùng sức gật đầu. Nó tiến lên ôm cổ Long Tiêu Đình, cả người như cây kẹo bám chặt vào người hắn, thanh âm ngọt ngào nói: “Phụ vương, người sờ sờ, Quân Trạch đã cao rồi. Phụ vương, mắt của người đến lúc nào thì có thể chữa khỏi? Con muốn phụ vương nhìn thấy con.” Nói xong đôi mắt nó lại ngập nước, nước mắt lớn chừng hạt đậu thi nhau chảy xuống, thanh âm cũng trở nên nức nở.

Long Tiêu Đình mỉm cười, hắc đầu vuốt mái tóc mềm mại của nó, dịu dàng dỗ: “Quân Trạch, nam tử không được khóc, phải mạnh mẽ. Sau này lớn lên mới uy phong bát diện, tiếng tăm lan khắp tứ phương.”

“Được, lớn lên con cũng muốn giống như phụ vương.” Quân Trạch lập tức nín khóc, nó lau nước mắt, kiên định nói. Bỗng nó ôm thật chặt tay của Long Tiêu Đình: “Phụ vương, con rất hâm mộ Tiểu Thuận.”

“Tiểu Thuận là ai?” Long Tiêu Đình tuy mắt dùng vải đen che lại, trông có chút dọa người nhưng bên môi hắn vẫn ôn nhu vẫn không hề giảm: “Quân Trạch vì sao hâm mộ hắn?”

Quân Trạch nghiêng cái đầu nhỏ, mắt nhấp nháy: “Các nàng nói Tiểu Thuận là con trai của Linh Lan tỷ tỷ. Con nhìn thấy Tiểu Thuận và phụ thân cùng mẫu thân của cậu ấy, bọn họ chơi đùa với nhau vô cùng vui vẻ, bọn họ còn cùng nhau chơi đùa cho con xem. Con thật vô cùng muốn phụ vương cùng mẫu phi có thể mang con đi chơi. Phụ vương, người chừng nào mới có thể mang con cùng mẫu phi đi thả diều.”

Hoa Linh Lan? Long Tiêu Đình nhớ lại một chút, có chút ấn tượng, chính là Hoa cung nữ từ trước phụ trách chính sảnh, đến tuổi cập kê liền lập gia đình. Xem ra nàng đưa cả gia đình trở về vương phủ.

Hắn cúi người, nhẹ nhàng sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Quân Trạch, thay nó lau nước mắt còn đọng trên mặt, dịu dàng nói: “Quân Trạch, phụ vương không thể. Có một số việc đợi đến khi con lớn lên mới có thể hiểu.”

“Vâng phụ vương.” Quân Trạch tuy là ngây thơ nhưng vẫn nhu thuận gật đầu. Lúc này nó nghiêng đầu ngoái nhìn, thấy Sương Lan Nhi đứng cách đó không xa, nó vội vội tránh tránh phía sau cánh tay của Long Tiêu Đình.

Long Tiêu Đình cũng phát hiện ra động tĩnh, hỏi: “Quân Trạch, là ai tới?”

Quân Trạch hừ một tiếng: “Nàng là người xấu!”

Sương Lan Nhi nghe thấy, trái tim như bị siết lại, cả người cứng lại tại chỗ. Nàng đột nhiên cảm thấy nghe không nổi nữa, mắt mát lên tiếng chào hỏi: “Xem ra Thụy vương thỉnh thần không tồi. Ta là tới tìm Trầm thái y đổi toa thuốc, không quấy rầy Vương gia nữa.” Dứt lời nàng liền vội vã rời đi, không dám quay đầu, sợ lại phải nghe thấy những lời khiến nàng thương tâm.

Long Tiêu Đình nghe nàng tiếng nàng dần xa, mảy mui lại, hắc đầu giọng nói: “Nói bậy! Quân Trạch, là ai dạy con?”

Quân Trạch chưa từng thấy Long Tiêu Đình nổi giận, sợ đến khóc lớn.

Long Tiêu Đình hai tay đặt lên vai nó, nói rõ ràng: “Quân Trạch con nghe cho rõ, nàng là người tốt, trên đời này không có ai tốt hơn nàng. Quân Trạch không được nói như vậy, đã hiểu chưa?”

Quân Trạch dần dần nín khóc, mặc dù khó hiểu nhưng vẫn gật đầu: “Tại sao Phụ vương?”

Long Tiêu Đình mỉm cười nhu hòa: “Bởi vì nàng thay phụ vương của con chữa trị mắt.”

Quân Trạch nín thinh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ lo lắng: “Phụ vương, lần trước còn làm cho nàng tức giận, nàng có phải sẽ không chữa mắt cho phụ vương nữa? Oa, con không muốn...”

Long Tiêu Đình vỗ vỗ lưng nó, khẽ cười nói: “Sẽ không, nàng sẽ không giận con đâu. Lần sau con nhìn thấy nàng, chạy đến hôn nàng một cái, nói con thích nàng, nàng nhất định sẽ chữa mắt cho phụ vương thật tốt.”

“Thật vậy sao?” Quân Trạch hai mắt mở to đầy chờ mong, thanh âm phấn chấn nói.

“Đứng.” Long Tiêu Đình cười nhẹ: “Quân Trạch ngoan, thôi con đi chơi đi, ta còn muốn ở đây ngồi một chút.”

“Vâng, con đi tìm Mặc tỷ tỷ chơi.” Quân Trạch gật đầu, nhanh như tia chớp chạy đi.

Mặt trời ấm áp nhẹ nhàng chiếu xuống mặt hồ lạnh, Long Tiêu Đình thủy chung như một khối băng cứng đờ, hần cứ như vậy ngồi, cho dù xung quanh ánh nắng mặt trời sưởi ấm vạn vật chung quy lại không làm hần cảm thấy ấm áp dù chút mây may.

Đột nhiên hần đứng dậy, đạp trên con đường nhỏ dọc theo lãnh hồ rồi đi.

Duy chỉ còn dư lại một dấu vết tích chính là một đạo vết thương quanh co phía sau không cách nào có thể khép lại.

Sương Lan nhi cùng Trầm thái y thương lượng xong liền chuẩn bị rời khỏi vương phủ.

Đi trên con đường đá cuội nhỏ, không ngờ lại đụng mặt Thu Khả Ngâm. Nhìn qua sắc mặt nàng cũng không tốt, giống như rất u ám, xem ra bây giờ nàng ở trong vương phủ sống cũng không thoải mái.

Thu Khả Ngâm nhìn thấy Sương Lan Nhi, một tia ngoan độc khẽ lướt qua khuôn mặt, Nạp Cát Nhã quận chúa vẫn còn sống! Sự tình hôm đó nàng đã nghe nói qua, vốn tưởng rằng cha nàng đích thân xuất mã, nhất định có thể nhất chiêu trí mạng, vậy mà Nạp Cát Nhã quận chúa này không những không chết mà còn hại cha nàng bị tạm thời lui chức hai tháng. Lúc này là thời điểm quan trọng thế nào? Cô cô cả ngày thủ trong cung hoàng đế, chính là giới trừ tính thời cơ, thành bại nhất cử chính là ở chỗ này. Cha nàng đúng lúc lại bị tạm thời cách chức, cũng không biết Long Tiêu Đình hần rốt cục đang nghĩ gì?

Trong lòng nàng hận, nàng đi đến gần Sương Lan Nhi, dừng lại, thanh âm uyển chuyển nói: “Đây không phải là Nạp Cát Nhã quận chúa sao? Nạp Cát Nhã quận chúa có được một mối hôn nhân tốt như vậy, ta còn tưởng rằng quận chúa đã hoàn toàn hưởng về phía Hiền vương, không ngờ chúng ta còn có thể gặp lại trong Thụy vương phủ. Thực sự là niềm vui ngoài ý muốn.”

Sương Lan Nhi cúi đầu, thanh âm sắc bén: “Ai, thực sự là đáng tiếc, ta và người không có duyên tỷ muội. Thụy vương quả là có mị lực vô cùng, không ngờ đã sớm có hôn ước với cháu người, người một thân làm cô cô này...” Nàng cố ý dừng lại, lắc đầu, lại như tiếc hận nói: “đương nhiên chuyện này rất lâu sau mới biết, haha, quả thực cùng phụ thân người hiểu biết thông thường không thể nhìn thấu! Sớm biết họ chàng hữu tình nàng hữu ý, người cần gì phải không sớm thành toàn cho họ. chẳng phải muốn giữ cái cái mỹ danh hiền lương thực huệ sao?”

Thu Khả Ngâm nghiêng răng, mười ngón tay xiết lại, các đốt ngón tay vì dùng sức mà trở nên trắng bệch. Châu ngọc mỹ lệ cùng phục trang cao sang màu sắc cũng che không nổi khuôn mặt đã mất đi huyết sắc của nàng.

Sương Lan Nhi cười nhạt nói: “Không biết bây giờ bên ngoài nói như thế nào? Ha ha, đều nói là người làm cô cô mà không hiểu tâm tư cháu gái, không lý do lại khiến cho thanh xuân của người ta bị chặm trề.”

Thu Khả Ngâm cực lực khống chế phần nộ, nàng lãnh đạm nói: “Quận chúa, người Tường Long Quốc chúng ta nói chuyện thường quanh co. Quận chúa cô nói chuyện ngôn từ sắc bén như vậy, hoàng gia lại không phải là nơi tốt đẹp gì, chỉ sợ có một ngày lại tự ruốc lấy họa sát thân. Quận chúa, không phải vận khí lần nào cũng có thể tốt như ngày hôm qua được. Đến lúc đó, đừng nói ta không có nhắc nhở qua.”

Thu Khả Ngâm nói như vậy không thể nghi ngờ chính là thừa nhận hôm qua Thu Cảnh Hoa là muốn giết nàng, còn muốn hãm hại Hiền vương.

Không khí bỗng trở nên trầm tĩnh, Sương Lan Nhi cùng Thu Khả Ngâm đối mặt nhìn nhau, trong ánh mắt đều xuất hiện hận ý. Lâu như vậy, ánh mắt nhìn nhau như có đao kiếm xuất chiêu. Giữa các nàng nhất định phải có kết thúc.

Giăng co.

Thu Khả Ngâm bật cười trước, ban đầu nàng cười rất nhỏ sau đó dần dần càng lớn hơn, nàng còn dùng khăn che môi lại. Sau khi nàng cười xong, nàng tiến lại gần Sương Lan Nhi thêm một bước, khoe môi dường như vĩnh viễn có thể đắc ý mỉm cười: “Nạp Cát Nhã quận chúa, sắc mặt của cô thoát nhìn cũng không tốt. Đêm qua có phải là ngủ không ngon? Hiền vương chính là một công tử phong lưu, nghe nói cùng nữ nhi của Trang Điều Thanh rất hòa hợp. Quận chúa ngàn vạn lần đừng vì lý do đó mà hao tổn tinh thần, nam nhân mà, tam thể tứ thiếp là chuyện rất bình thường.”

Sương Lan Nhi cúi đầu nhìn móng tay mình, nàng không nổi giận, sau đó nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, vươn tay, hướng tới gần phía Thu Khả Ngâm, gần đến cơ hồ không có khoảng cách.

Thu Khả Ngâm theo bản năng tránh đi.

Sương Lan Nhi tùy ý cười một tiếng: “Vương phi sợ gì? Ta bắt quá chỉ là muốn sửa lại cổ áo cho cô một chút mà thôi. Nhìn xem, có phải đạo này tâm tình không tốt mà ngay cả chuyện trang điểm cho mình cũng không để ý nữa.”

Nói xong nàng liền thay Thu Khả Ngâm chỉnh lại cổ áo, làm ra một thần thái vô cùng tự nhiên. Ngược sáng cho nên không có ai nhìn thấy nàng lặng lẽ bỏ một chút bột phấn màu tím vào cổ áo của Thu Khả Ngâm.

Rút tay về, Sương Lan Nhi ghé sát tai Thu Khả Ngâm, u tịch nói: “Vương phi thực sự là có phúc, có thể một mình chăm sóc Vương gia.” Dừng một chút, nàng đột nhiên cười nhạt: “Bất quá, chỉ sợ những nữ tử có liên hệ với Vương gia đều bị người giết hết. Ai, ta đúng là thay cháu gái người mà lo lắng.”

Thu Khả Ngâm vẫn như trước sắc mặt bình tĩnh như băng, chỉ có đôi môi tím lại là bán đứng tâm tư sợ hãi của nàng.

Sương Lan Nhi nhìn thần tình của Thu Khả Ngâm, nàng vươn tay chỉ lên bầu trời. Thu Khả Ngâm theo hướng nàng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy đỉnh đầu là mặt trời treo cao, sắc vàng vô tận.

Sương Lan Nhi cười nói: “Thụy vương phi, ngẩng đầu ba thước có thần minh, đêm dài chậm chậm, lẽ nào ngươi không sợ những người chết oan sẽ đến tìm ngươi đòi mạng sao?”

Dứt lời, quả nhiên sắc mặt Thu Khả Ngâm càng thêm trắng bệch, tay nàng giấu dưới tay áo đang run lên, nàng nắm chặt quyền, đốt ngón tay trắng bệch, thật vất vả nàng mới tìm lại được thanh âm của mình, cắn răng nói: “Quận chúa, cái này không thể nói bừa, phải có chứng cứ.”

Sương Lan Nhi bên môi nở nụ cười chói mắt, nàng vỗ nhẹ bả vai của Thu Khả Ngâm: “Đêm nay ngủ ngon giấc.”

Nói xong nàng liền nhanh chóng xoay người, dọc theo đường cũ khoan thai rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Hà tất phải xá cận cầu viễn

(Xá cận cầu viễn: bỏ gần tìm xa)

Ngày kế tiếp, Sương Lan Nhi mất cả một ngày để thu xếp đối với các sứ thần hộ vệ bị thương hoặc đã chết, gửi thư tin cho Phong Diên Khả Hân báo cáo ngọn nguồn tình hình thực tế, chỉ đến tối muộn nàng mới dành ra được thời gian đến phủ Hiền vương thay thuốc cho Long Đằng.

Mà khi nàng đến Hiền vương phủ lại được báo lại là Long Đằng đã đi Túy Hồng Lâu.

Túy Hồng Lâu? Long Đằng này, thật là...

Sương Lan Nhi nghiêng răng, trong tâm khảm dần dần nổi lên phần nộ, nàng giận dữ quay người, hướng về phía Túy Hồng Lâu rất nhanh đi tới.

Ngoài trời lúc này mưa phùn rả rích, gió đông rét lạnh, mưa tuyết nhẹ phát vào mặt, lạnh đến thấu xương.

Đường đá rất nhanh đã ủng nước, móng ngựa đạp lên phát ra những âm thanh lạnh lạnh. Hai bên đường lá liễu sớm đã tiêu điều, thưa thớt tựa như chùm tóc rối bởi thấp thoáng hai bên cửa hàng.

Nàng không khỏi nhớ tới lần đầu tiên nàng đi tới Túy Hồng Lâu cũng là bởi vì Long Đằng. Lần đó là hấn hẹn nàng tới.

Dưới chân nàng bước đi càng lúc càng nhanh, xung quanh nàng, cảnh sắc phồn hoa cùng phố xá yên tĩnh nhanh chóng lướt qua, màn đêm đã hạ xuống từ lâu, mỗi nhà đều thấp đèn vàng le lói, mưa gió thổi qua, xa xa nhìn lại như những con đóm đóm lưu thừa trong bóng đêm mình mình diệt diệt.

Bước nhanh đến trước cửa Túy Hồng Lâu, nàng đang định đi vào thì hai nữ tử xinh đẹp đã đưa tay ra ngăn nàng lại. Một người trong đó thanh âm châm chọc nói: “Ài, ở đâu ra một cô nương ngoại tộc thế này? Cô có thấy rõ không, đây là nơi tiêu hồn mà nam nhân đến, không phải là nơi mà cô có thể vào.”

Hương phấn nồng đặc trập trập xông vào mũi khiến Sương Lan Nhi cảm thấy buồn nôn, nàng gạt tay: “Ta đến tìm người.”

“Tìm người?” Một nữ tử diêm dúa tựa như nghe được chuyện cười, nàng liền cười đến tiền phủ hậu ngưỡng, lúc này, một nữ tử khác nhích lại gần, nàng lắc lắc chiếc khăn hương trong tay, che đôi môi đỏ tươi, trào phúng nói: “Nam nhân mà, có thể có mấy người không có hoa tâm? Nếu như mỗi vị thê tử đến bất chồng, chúng ta đều cho nàng vào tìm người thì người nói xem chúng ta Túy Hồng Lâu này còn làm ăn được nữa hay không?”

“Ha ha...” Nữ tử nói chuyện trước vươn tay chỉ chỉ vào ngực nàng, nói: “Cô nha, trở về đi. Cô có bản lĩnh đến nơi này của chúng ta tìm người, không bằng về nhà học trang điểm, quyến rũ một chút, lưu lại trái tim nam nhân của mình a...”

Nói được phân nửa, nữ tử diêm dúa này đột nhiên hét thảm một tiếng, tiếp lấy cũng không nói nổi một chữ.

Nguyên là Sương Lan Nhi tiến lên, một tay gắt gao bóp cổ nàng, một tay kia tháo lệnh bài xuống, để ngang trước mặt nàng: “Người nhìn cho rõ. Ta đến tìm Hiền vương! Còn có, người muốn ta phái vệ đội đến san bằng nơi này hay không?”

“Ai u... ra là quận chúa đại giá quang lâm, không thể tiếp đón từ xa.” Tú bà Tổ Nương của Túy Hồng Lâu nghe thấy động tĩnh, nàng vội vã chạy ra, nịnh nọt nói. Kẻ hồ đồ còn biết, huống chi chuyện đám hỏi của Hiền vương cùng Nạp Cát Nhã quận chúa dân gian sớm đã sôi sục lưu truyền.

Sương Lan Nhi buông lỏng nữ tử diêm đúa kia ra. Nàng kia vừa được tự do, vội vã lui sang một bên, không dám lên tiếng nữa.

Nhẹ nhàng phui hương phấn trên người xuống, Sương Lan Nhi hừ lạnh: “Như thế nào? Bản quận chúa không thể đi vào mở rộng tầm mắt sao?”

“Được được được.” Tổ Nương ho nhẹ, vội vàng nhảy mất với gã sai vặt, ý bảo hắn nhanh chân đi thông tri cho Hiền vương biết.

Xoay người, Tổ Nương nhiệt tình tiếp đón Sương Lan Nhi vào Túy Hồng Lâu, một bên không quên cười nói: “Quận chúa, Hiền vương ở gian phòng thứ hai trong hậu viện, ngài ấy hôm nay bắt quả chỉ gọi hai cô nương tới bồi rượu mà thôi, quận chúa đừng suy nghĩ nhiều.”

Sương Lan Nhi cũng không buồn để ý đến nàng, chỉ bình tĩnh đi vào.

Hôm nay Túy Hồng lâu tân trang lại, khắp nơi rèm đỏ che chói mắt, hương khí nồng nàn, so sánh với hai năm trước, ít đi một phần tục tằn, nhiều thêm một phần xa hoa.

Gần tới phòng Long Đăng, Sương Lan Nhi khoát tay lạnh nhạt nói: “Người đi trước đi. Nhớ kỹ quản cho tốt miệng mình, chuyện này nếu như có nửa điểm truyền ra ngoài, bản quận chúa chắc chắn sẽ san bằng chỗ chết tiết này.”

“Dạ dạ dạ.” Tổ Nương liên tục gật đầu, nàng mặc dù không biết nội tình thế lực của Nạp Cát Nhã quận chúa, bắt quả thoát nhìn khẳng định không dễ chọc. Nói xong nàng liền khoát khoát tay, cho hai tên sai vặt rút lui.

Sương Lan Nhi thấy Tổ Nương đi xa, nàng lúc này mới đẩy cửa đi vào.

Két một tiếng, cửa phòng sơn đỏ khắc hoa mở ra.

Bên trong ánh nền cũng không tính là sáng sủa, thậm chí còn có thể nói là âm u, nhưng cái loại âm đạm này lại không phải là màu sắc u ám tối tăm mà thanh thoàng còn chọt lóe một tia hữu tình, giống như một loại quang mang ngậm khúc chiết.

Nàng tinh tế nhìn lại mới phát hiện đúng là Long Đăng mặc một bộ xiêm y tử sắc, một đóa một đóa kim tuyến uyển chuyển thêu, dưới ánh nền nổi lên một tia tinh lưỡng chói mắt khiến cho người ta trong chốc lát không thể mở mắt.

Hắn vốn là một nam tử phong thái xuất chúng thịnh thế văn thơ, xiêm y tử sắc lại càng làm nổi bật quý khí bức người của hắn. (Đọc truyện nào cũng thấy các ông mặc màu tím)

Bên người hắn hai bên trái phải là hai nữ tử xinh đẹp, giống như trên cành lá xanh biếc mọc ra hai đóa hoa kiều diễm.

Một người trong đó gọi là Nguyệt Nghi. Nàng nhìn Sương Lan Nhi mặc y phục ngoại quốc đang đứng ở cửa, đôi vai nhu nhược nhích lại gần Long Đăng, thanh âm bất mãn nói: “Vương gia, người nói đêm nay bồi chúng ta, làm sao còn hẹn thêm người khác đến. Nàng là ai vậy?”

Long Đăng cũng không ngẩng đầu lên, chỉ cười nhạt nói: “À, nàng là người hoàng đế tứ hôn cho bản vương. Bắt quả, bản vương cũng không có gọi nàng đến. Là nàng ta tự đến. Tiểu nữ nhân, bản vương đêm nay là đặc biệt đến chơi với nàng. Sao có thể gọi người ngoài đến?” Dứt lời hắn nâng tay lên véo nhẹ má của nữ tử khác bên cạnh.

Nữ tử này kêu là Tổ Quyên, nàng lại tựa như có vài phần nũng nịu, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Vương gia, nàng đang đứng ở cửa nhìn, không tốt lắm đâu.”

Long Đăng ngẩng đầu uống cạn chén rượu, cảm lợn xòa trước ngực kéo ra đằng sau, cười đến thoải mái: “Nàng muốn nhìn thì để cho nàng nhìn, bản vương cũng không ngại. Nam nhân người nào không phải là trái ôm phải ấp, hoàng đế tứ hôn thì sao? Lẽ nào bản vương còn phải vì nàng thủ thân hay sao? Thực sự là quá buồn cười.”

Nguyệt Nghi khanh khách cười rộ lên, cầm khăn lụa che môi: “Vương gia, người thật xấu... chất ghét... Tới, Nguyệt Nghi rót cho người một chén.” Hôm nay Hiền vương cho nàng và Tổ Quyên mỗi người một thỏi vàng, bảo các nàng cùng hắn phối hợp diễn một màn. Mặc dù nàng không biết Hiền vương vì sao phải làm như vậy nhưng một thỏi vàng này mê hoặc làm sao, nàng đương nhiên không thể cự tuyệt. Vì vậy nàng chỉ biết ra sức lấy lòng Hiền vương, dùng khả năng vô tận cùng hắn ra vẻ thân thiết.

Mỹ tửu rót đầy, hương thơm bay khắp nơi.

Long Đăng ngửa đầu uống cạn, vài giọt rơi xuống xiêm y của hắn như một đóa hoa nở rộ trên mặt áo.

Tổ Quyên tinh mắt, vội vã cầm khăn lụa lên thay hắn lau đi. Nàng vốn là ca cơ mới tới Túy Hồng Lâu, trong tình trường cũng không quen thuộc. Một nam tử xinh đẹp anh tuấn, phong hoa tuyết đại như vậy, mặc dù nhận từ hắn một thỏi vàng, mặc dù biết rõ là bồi tửu diễn trò, thế nhưng vẫn khiến nàng mất hồn. Lúc này, gò má nàng hồng lên, một cảm giác thẹn thùng là xuất từ tâm tình thực sự, cũng trực bức lòng người.

Sương Lan Nhi lạnh mắt nhìn, đáy lòng phảng phất như bị đâm nhói, một loại cảm giác đau đớn lan tỏa. Nàng không thể tiếp tục nhìn nữa, mở miệng, từng chữ như băng rõ ràng: “Đi ra ngoài.”

Nguyệt Nghi sùng sốt, nàng lặp lại lời nói vừa rồi của Sương Lan Nhi: “Đi ra ngoài?” Sau đó nàng nhìn về phía Long Đăng, Nguyệt Nghi cười hỏi:

“Vương gia, nàng nói chúng ra đi ra ngoài.” Dừng lại, nàng lại làm nũng nói: “Vương gia, nhìn bộ dạng nàng thoát nhìn thực dữ, Nguyệt Nghi sợ.”

Long Đăng lắc lư chén rượu trống rỗng trong tay: “Bản vương đêm nay không đi, các người đi thì ai tới bồi bản vương? Tới, rót rượu, đừng để ý đến nàng.”

Nguyệt Nghi thân thiết tiến lên, cả người như dán lên người Long Đăng, tay nàng cầm lấy bầu rượu men sủi, tay khẽ nâng lên, mị hoặc vô cùng. Từ mỹ chậm rãi vẽ trong không trung một đường cong hoa lệ, thẳng tắp rơi xuống ly rượu.

Mắt thấy rượu sắp đầy, đột nhiên keng keng, một tiếng vang thật lớn làm kinh động căn phòng mờ tối ánh nến.

Nguyệt Nghi sững sốt, nàng trong chốc lát không cách nào phản ứng. Trong tay nàng vốn là bầu rượu sủi xanh, vậy mà lúc này chỉ còn tay cầm trống trơn vắt vẻo trên ngón tay cái. Thân bầu rượu đã đứt đoạn rơi xuống, rượu vẩy khắp người nàng, không chỉ trên y phục mà còn trên cả tóc, trên mặt nàng đều vàng đầy rượu, hương thơm thoảng bay.

Tập trung nhìn, đáng sợ hơn là trước ngực nàng, cách một tấc, trên chiếc bàn ngay trước mặt cắm một bả đao sáng loáng, tay cầm khảm đầy bảo thạch, mũi đao không cắm sâu mà lưu lại một đường sáng ngân quang kinh người, triệt để làm nàng khiếp sợ.

Ở cửa sương phòng, chỉ thấy Sương Lan Nhi nhẹ nhàng vuốt vuốt vỏ đao. Bên môi nàng nở một nụ cười xinh đẹp nhưng thanh âm lại lạnh lùng vô cùng, bật ra một chữ.

“Cút!”

Nguyệt Nghi cuối cùng cũng bừng tỉnh, mới vừa rồi thì ra loan đao kia là xuất ra từ nữ tử ngoại tộc này, cứng rắn chém gãy bầu rượu trong tay nàng. Nếu như... nếu như... đao kia lệch một tấc, mạng nàng vẫn còn sao? Thoảng chốc, khuôn mặt xinh đẹp của nàng trắng bệch như tờ giấy, thân thể cùng tay chân run như lá rách giữa trong gió rét.

Cơ hồ xuất phát từ bản năng cầu sống, Nguyệt Nghi cùng Tổ Quyên hai người nghe được chữ “Cút!” của Sương Lan Nhi lập tức hét lên như chim muông tứ tán, bất chấp một thân chật vật, thẳng tắp hướng về phía cửa chạy đi.

Mắt thấy hai người sắp chạy khỏi phòng, Sương Lan Nhi đột nhiên giang tay ra chặn.

Nàng hôm nay vẫn mặc phục sức Bắc Di Quốc, bất đồng chính là vật áo điểm rất nhiều tinh thạch, khi nàng cử động giống như kéo ra một bức rèm che, tiếng kêu linh đình đang như tiếng mưa rơi, giữa hàng lang gấp khúc vắng vẻ nghe vô cùng rõ.

Nguyệt Nghi cùng Tổ Quyên thấy nàng thần tình băng lãnh khó lường, cho là nàng muốn làm khó dễ, sợ đến không biết làm sao. Hai người đều không hèn mà quý xuống, khóc không ra tiếng: “Chúng ta... chúng ta thực sự chỉ bồi Vương gia uống rượu, không có gì cả...”

Sương Lan Nhi cắt đứt lời của các nàng: “Các người cầm của hần bao nhiêu tiền? Cùng hần diễn kịch? Lấy ra!”

Nguyệt Nghi cùng Tổ Quyên nhìn nhau một cái, mỗi người nhanh chóng lấy ra từ tay áo ra một thỏi vàng, đưa tới tay Sương Lan Nhi, sau đó liền vội vàng chạy khỏi phòng. Thật là đáng sợ, nữ tử Bắc Di Quốc không ngờ lại lợi hại như vậy, thiếu chút nữa thì cái mạng nhỏ này của các nàng liền mất rồi.

Các nàng chạy quá nhanh, trong lúc nhất thời, toàn bộ hành lang đều là tiếng trang sức leng keng, tiếng vọng không dứt.

Sương Lan Nhi đi vào phòng, nàng đá chân một cái đóng cửa lại. (oách thiệt!)

Trước mặt, thần sắc Long Đăng có chút cứng nhắc, trong tay hần vẫn nắm chặt ly rượu, không nói được một lời.

Nàng ngồi bên cạnh người hần, nhìn một chút hai thỏi vàng trong tay, lắc đầu nói: “Ai, diễn kém thế này mà lại cho nhiều như vậy. Người quả nhiên là phóng khoáng. Quá lãng phí! Vàng này ta cầm, so với lãng phí còn không bằng đưa ta đi mua y phục mới.” Nói xong nàng liền không khách khí nhét vàng vào trong tay áo.

Long Đăng trước mặt vẫn không nói một lời nào, nàng đột nhiên kéo tay hần, vặn ngón tay đang siết chặt ly rượu của hần, lấy ly rượu ra, oán giận nói: “Người nhìn xem, trên tay còn quần băng mà còn uống rượu, thực sự không biết chăm sóc bản thân một chút nào. Người chẳng lẽ không biết, uống rượu gây bất lợi cho vết thương khép lại? Còn có, hiện tại là thời khắc quan trọng như thế nào, người có thể hay không thu liễm một chút, tại sao còn tới những nơi như thế này! Nếu như bị người ngoài nói lung tung trước mặt Hoàng đế, chẳng phải là tự hủy tiền đồ. Được rồi, theo ta trở về. Thuốc trên vai người cần phải thay, đồ đạc ta đã để ở Hiền vương phủ rồi.”

Hần lại tựa như có chút gãy giữa: “Người có ý tứ gì? Nam nhân đến những chỗ như thế này đương nhiên là...”

Sương Lan Nhi đột nhiên vươn một ngón tay đặt lên môi hần: “Là cần nữ nhân, đúng không?”

Lúc này bọn họ dựa vào nhau gần đến như vậy.

Hần chú ý nàng hôm nay không đội mũ chiến mạo, trên đầu chỉ dùng một trâm cài búi lại tóc. Ánh mắt của nàng, kiêu kiêu lại đặc biệt hoa lệ thanh tao, nổi bật lên thần sắc như say. Bao lâu nàng không có tí mi trang điểm như vậy. Là vì hần sao?

Một khắc kia, hần im lặng, một chữ cũng không nói ra được.

Nàng hít một hơi thật sâu, nói ra lời lớn mật nhất từ trước đến giờ. Hắn giấu quá sâu, nàng kỳ thực cũng không thể khẳng định hắn đến tột cùng nghĩ như thế nào. Nàng chỉ đánh cuộc một lần, dùng toàn bộ tôn nghiêm của mình đánh cuộc một lần.

“Thiếu Quân, ta không phải là nữ nhân sao, ngươi hà tất phải xá cận cầu viễn*?”

(* Xá cận cầu viễn: bỏ gần tìm xa)

Hắn kinh sợ, hầu như không thể tin được những gì mình nghe được. Ý của nàng là... yêu thương nhưng nhớ sao?

Nàng tới gần hắn một chút nữa, ngược mắt lên nhìn khuôn mặt kia mê hoặc lòng người, khuôn mặt đủ để khuynh đảo hết thảy thiên hạ. Ánh mắt hắn thật đẹp, lúc này lại vô cùng giống hạt mưa phi lạc trên mái hiên, là phong cảnh ngày mưa đẹp nhất thế gian.

Gần một chút nữa, gần đến cơ hồ có thể nghe được nhịp tim đập loạn của hắn.

Hắn há miệng thở dốc, chưa bao giờ lại cảm thấy nàng tới gần đem tới một cảm giác áp bách đến vậy.

Nàng không nói gì, chỉ nghiêng mặt sang bên, thân thể hơi nghiêng về phía trước, hôn nhẹ lên đôi môi hoàn mỹ của hắn.

Cái hôn này, quá rung động, Long Đằng Khê chạm vào môi mình, si ngốc nhìn nàng. Một khắc kia, hắn tựa như bị giật giật, từ đầu đến chân, vui sướng chảy dọc toàn thân mang theo cảm giác gần như là run sợ đến vui vẻ. (Cười chết tui @_@)

Mặt nàng ửng đỏ, thanh âm có chút run nhẹ: “Thiếu Quân. Ta không biết ngươi có chuyện gì gạt ta, ta không ép buộc ngươi, ta chờ ngươi nguyện ý nói cho ta biết, ta chờ ngày đó... Ta không thích nơi này, chúng ta trở về thay thuốc, có được không?”

Hắn dường như trở nên không bình thường, thật đúng là đã nhẹ nhàng gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Là nàng, không phải là người

Ra khỏi Túy Hồng Lâu, mưa vẫn rơi nhưng không lớn, tiếng mưa rơi xuống mái hiên tạo nên âm thanh nhỏ giọt.

Không biết là quán trà nào có tiếng sáo ngọc vang vọng cùng tiếng mưa tí tách rơi làm cho màn đêm yên tĩnh không biết rốt cục là phong vận gì.

Trong gió trong mưa.

Nàng cùng hắn đi cạnh nhau, cảm giác như vậy thật tốt. Ngọn đèn lồng đang đưa phát qua khuôn mặt yêu mị xinh đẹp của hắn. Nàng đột nhiên dừng bước, ngược nhìn sườn nhan tuấn mỹ ấy, chậm rãi hướng về phía trước, tưởng chừng có khoảnh khắc nàng như vậy chuyên chú, tựa như có thể quên đi hết tất thảy.

Ngần ngợ một lúc lâu, gió lạnh thổi qua cùng những hạt mưa rơi trên mặt, cảm giác lạnh như băng làm nàng phút chốc thanh tỉnh. Chạy gấp vài bước, đuổi kịp bóng lưng hắn, nàng khẽ gọi: “Thiếu Quân, chờ ta một chút.”

Hắn dừng lại, khuôn mặt anh tuấn hình như có chút ửng hồng nhàn nhạt, có lẽ là do uống rượu. Quay đầu lại, trong gió, trong mưa, hắn đột nhiên vươn tay ra.

Nàng cảm nhận được cái siết chặt, hắn đúng là nắm thật chặt tay nàng, kéo nàng cùng đi về phía trước.

Mặc dù chỉ là một động tác nho nhỏ nhưng nàng lại vô cùng cảm động. Một khắc đó, trong mắt bỗng nhiên thấm ra một lớp lệ quang mơ hồ, mờ lung, lại tựa như nhớ lại ngày xuân hai năm về trước, trời cũng lạnh như vậy, tuyết đọng còn chưa hoàn toàn tan, hắn dạy nàng học cưỡi ngựa. Nàng cười không được tốt, không những thế ngựa phương Bắc lại rất dữ dằn, nàng vì thế mà ngã không ít lần, người đụng vào cây đại thụ, thân thể và gân cốt đều đau như muốn vỡ vụn.

Nàng nhớ rõ hắn đứng cách đó không xa, cưỡi một con ngựa khác. Hắn vẫn không nhúc nhích, chỉ ngồi trên cao lạnh lùng nhìn xuống nàng. Trời biết khi đó nàng kỳ thực vô cùng hy vọng hắn sẽ tự tay kéo nàng lên. Nhưng là hắn không hề làm vậy. Cũng từ đó rất nhiều rất nhiều lần nữa, hắn không bao giờ còn kéo tay nàng, hắn cho tới bây giờ vẫn chỉ lạnh lùng nhìn nàng, rất xa, rõ ràng là gần ngay trước mắt mà lại tựa như xa tận chân trời.

Thăng đến ngày hôm đó, hắn sốt ruột tìm kiếm nàng ở Hạ Lan Cốc... Về mặt hắn như vậy, nàng đã hơn hai năm chưa được nhìn thấy, nhưng đã từng là

quen thuộc như vậy, ấn tượng trong tâm trí không hề khác biệt.

Một khắc kia, rất nhiều những ký ức hai năm về trước, hân hạnh lòng, hân hạnh cách, trong nháy mắt đều tan thành mây khói.

Lòng bàn tay hân vô cùng ấm áp, cái ấm nóng xuyên thấu qua da thịt rồi thấm thấu đến tận trái tim nàng, khiến lòng nàng cũng dần dần trở nên ấm áp. Nàng chưa sót nghĩ, lúc này tình thế gấp rút, Quân Trạch đối với nàng lại luôn xa lánh, còn cả hân, đến tận cùng hân đang che giấu nàng điều gì, sau này phải tiếp tục làm thế nào, hết thầy tất cả, nàng không để tâm nữa, chỉ nguyện giờ khắc này quên hết tất cả, cứ như vậy cùng hân tiếp tục.

Sớm đã đi xa khỏi Tùy Hồng Lâu, sau lưng bọn họ là phố xa phồn hoa náo động, ngọn đèn dầu lập lòe, mê mang trong đêm mưa phùn ẩm ướt.

Đi trong chốc lát, hân lên tiếng: “Ngươi không cần theo ta trở về thay thuốc nữa, trong vương phủ có thái y, không cần ngươi quan tâm.”

Nàng sững sốt, không rõ tại sao hân đột nhiên nói như vậy. Vừa định mở miệng thì hân bỗng đột nhiên kéo nàng vào một hẻm nhỏ.

Trước mặt, một hắc y nhân từ trên tường nhảy xuống, lưu loát xuất hiện trước mặt bọn họ, chấp tay cung kính nói: “Vương gia, Quận chúa.”

Sương Lan Nhi nhìn rõ người đến, là Huyền Dạ. Trong khoảng thời gian này nàng không nhìn thấy hân, chắc hân là Long Đằng phái hân đi làm chuyện quan trọng.

Long Đằng nhìn thấy Huyền Dạ, chân mày lập tức nhíu lại. Huyền Dạ ngay tức khắc tiến lên, nói nhỏ vài câu bên tai hân.

Long Đằng sau khi nghe xong, xoay người nhìn về phía Sương Lan Nhi nói: “Thu Nhược Y đang ở Phong Mãn Lâu chờ ngươi, lúc này là thời điểm máu chột, hai người thương nghị thật kỹ làm như thế nào tiếp cận được Thu Đoan Trà, làm thế nào lật đổ được nàng. Mau mau đi đi.”

Sương Lan Nhi kéo tay hân, trong ánh mắt có vài phần cấp thiết: “Vậy còn ngươi?”

Long Đằng cúi đầu nhìn tay nàng đang nắm chặt cánh tay hân, hân nhẹ nhàng gỡ ra: “Ta đứng ra có điểm bất tiện, Đình Lan bên kia có chuyện quan trọng khác cần thương lượng, Huyền Dạ sẽ bảo vệ ngươi an toàn, ngươi và Thu Nhược Y thương lượng xong thì gọi Huyền Dạ tới báo cho ta một tiếng.” Dứt lời, hân liền xoay người dứt khoát rời đi.

Nàng có chút gấp, lớn tiếng hỏi: “Chúng ta bao giờ gặp lại.”

Quay người nhìn lại, thanh âm hân vang lên không mang nửa điểm tâm tình: “Đại sự chưa thành, chúng ta không cần gặp nữa. Có tình huống gì ta sẽ để Huyền Dạ thông tri cho ngươi biết.” Nói xong hân rất nhanh quay mặt đi, không muốn nhìn thấy con mắt thất vọng tràn đầy của nàng, lòng hân đau xót, vội vã quay đầu lại, giọng hân cuối cùng cũng mềm đi: “Việc này bất quá phải hai tháng nữa. Có chuyện gì sau khi thành đại sự rồi nói tiếp.”

Âm thanh vừa dứt, hân một thân trắng tuyết biến mất ở hẻm nhỏ, chỉ lưu lại làn gió nhàn nhạt khí tức nam tử cùng hương rượu hỗn tạp, mùi hương ấy quanh quẩn bên người nàng rồi bị gió vô tình cuốn đi mất.

Phong Mãn Lâu.

Mưa tạnh, thỉnh thoảng có vài giọt đọng lại nhỏ xuống, đó là tàn mưa còn sót lại trên mái hiên, những hạt li ti đọng lại, trĩu nặng rồi rơi xuống, tách tách rơi đầy sân.

Giẫm lên những vũng nước nhỏ, Sương Lan Nhi đầu tiên gõ cửa sau đó tự động mở ra đi vào phòng.

Trong sương phòng, Thu Nhược Y giống như đã đợi từ rất lâu, nét mặt có mấy phần sốt ruột, khi thấy Sương Lan Nhi không khỏi sinh chút oán khí: “Nạp Cát Nhã quận chúa, thời điểm quan trọng như thế này, cô không ở trong dịch quán coi chừng mà lại đi đâu, làm cho ta chờ lâu như vậy.”

Kỷ thực trong lòng nàng tức giận phần lớn là bởi vì Nạp Cát Nhã quận chúa vẫn còn sống, nàng vốn tưởng rằng tận lực che giấu ý đồ giết chết Nạp Cát Nhã quận chúa của gia gia, nàng có thể mượn cơ hội này trừ khử kinh địch. Không nghĩ tới, Nạp Cát Nhã quận chúa mạng lớn, trốn khỏi thiên la địa võng này.

Sương Lan Nhi sau khi đóng cửa cẩn thận, nàng xoay người tạ lỗi nói: “Thật ngại quá, Hiền vương bị thương, ta chuẩn bị thuốc đưa đến chỗ hân. Lúc này mới không có ở dịch quán.”

“Đưa thuốc, ngươi cần phải đi lâu như vậy sao?” Thu Nhược Y vừa nghe thấy là vì Long Đằng, sắc mặt thoáng chuyển biến tốt lên, nhưng vẫn không vui nói.

Sương Lan Nhi cười nhưng không đáp, nàng mang tới một vòng đàn hương, thận trọng đốt, một làn khói mỏng manh yếu ớt mang theo hương khí tình lãng phảng phất bốn phía căn phòng, giống như một tấm võng lưới vô hình đem người ta bao phủ lấy.

Thu Nhược Y lạnh lùng nhìn Sương Lan Nhi trong giây lát, đôi mắt nheo lại, thật hiếm thấy nàng lại chăm chú đến y phục bề ngoài, trên đầu cài một chiếc trâm cài hoa lệ thanh tao, hân là vì đến đưa thuốc cho Long Đằng, Thu Nhược Y không khỏi sinh lòng cảnh giác: “Nạp Cát Nhã quận chúa, y thuật của cô rất tốt sao?”

Sương Lan Nhi mỉm cười: “Thường thôi, bình thường người trong tộc thường du mục tại ngoại, ít có khả năng vào trong thành trấn bệnh, vô cùng bất tiện, cho nên từ nhỏ ta có học một chút.”

“A.” Thu Nhực Y nghi ngờ nhìn Sương Lan Nhi: “Hiền vương như thế nào lại bị thương? Nghe nói ngày hôm đó vốn xảy ra chuyện nội tộc Bắc Di Quốc các người, vốn không có liên quan đến Hiền vương, hẳn tại sao lại đột nhiên tới Hạ Lan Cốc, sau đó còn bị thương, lẽ nào hẳn là vì cô...”

Không đợi Thu Nhực Y nói xong Sương Lan Nhi đã nhanh trả lời: “Đao thương không có mắt, huống chi đó lại là hỏa hoạn, Nhực Y ngươi cũng đừng suy nghĩ nhiều. Hơn nữa ngươi cũng không biết, Thu Cảnh Hoa vốn là dự định hãm hại Hiền vương tội mưu phản, nếu như ngày đó Hiền vương không đi, làm sao có thể ép chuyện này xuống được? Ngay lúc đó cục diện ta cũng không cách nào khống chế. Thời gian hữu hạn, chúng ta nói chuyện quan trọng trước.”

Thu Nhực Y nghe xong, cả kinh, lông mày nhíu lên, nàng bật khỏi ghế: “Cái gì? Gia gia muốn hãm hại Hiền vương mưu phản?”

“Đừng sợ rằng giết ta bất quá chỉ là một cái cơ mà thôi. Mục đích thực sự của Thu Cảnh Hoa chính là mượn cái chết của ta rồi dò tìm nguồn gốc của động vũ khí giấu trong Hạ Lan Cốc, giả họa cho Hiền vương.” Sương Lan Nhi bình tĩnh nói.

Thu Nhực Y tối mặt, thân thể có chút lung lay, giống như không thể đứng vững. Trời, nàng đã làm gì vậy. Nàng che dấu sự tình hôm đó, không nghĩ tới sát hại Nạp Cát Nhã quận chúa bất quá chỉ là một phần trong kế hoạch, mục đích thật sự của hẳn là muốn đối phó với Long Đăng. Lần này nếu không phải Nạp Cát Nhã quận chúa vận khí tốt, nàng thiếu chút nữa đã làm hỏng đại sự của Long Đăng. Lúc này nàng áy náy trong lòng, tính toán Nạp Cát Nhã quận chúa thực sự là không đúng. Các nàng hợp tác, nhiệm vụ thiết yếu là trợ Long Đăng leo lên được ngôi vị hoàng đế, còn về chuyện tình cảm sau này tính toán sau.

Nghĩ vậy, Thu Nhực Y trong lòng cũng thả lỏng hơn, nàng một tay đỡ trán, thờ dài nói: “Nạp Cát Nhã quận chúa, cô nói đúng, cô nói xem giờ chúng ta phải làm sao, ta thật đúng là đã vội vã. Nếu như đêm đó hoàng đế tử hôn ta với Hiền vương, ta đây có thể danh chính ngôn thuận ở bên cạnh Hiền vương, mà gia gia bên kia khẳng định sẽ xem ta như quân cờ, nhất định sẽ phân phó cho ta việc gì đó, như vậy ta liền có cơ hội biết được họ đang tru mưu chuyện gì. Còn như tình huống hiện tại lạc vào sương mù, không phân biệt rõ phương hướng. Bây giờ...”

Sương Lan Nhi nghe Thu Nhực Y nói vậy trong lòng không khỏi thâm kinh ngạc, nàng hỏi vội: “Được rồi, ta đang có chuyện quan trọng cần hỏi ngươi. Trước đó vài ngày, ta ở trong dịch quán nhận được một tờ giấy, trong đó nói trong sử thần của ta có người của Thu Cảnh Hoa, còn nhắc nhở ta hành sự cẩn trọng. Ta cho rằng tờ giấy này là người phái người đưa tới.”

Thu Nhực Y khó hiểu nhìn nàng: “Tờ giấy gì? Không phải ta.”

Sương Lan Nhi ngạc nhiên, không phải Long Đăng, không phải Thu Đình Lan, không phải Thu Nhực Y, vậy thì là ai? Là ai hảo tâm nhắc nhở nàng phải chú ý an nguy? Nếu không phải có tờ giấy này nhắc nhở chỉ sợ ngày hôm đó nàng khó tránh khỏi một kiếp.

Thu Nhực Y lại tựa như không để ý đến chuyện này, nàng khoát tay nói: “Thôi, bất kể là ai thì cũng đã là quá khứ, lúc này chuyện chúng ta cần bàn bạc là làm sao lật đổ được Thu Đoan Trà. Thời gian của hoàng thượng không còn nhiều, nghe Thu Đoan Trà nói dù thế nào cũng là chuyện của một hai tháng. Nếu như Thu Đoan Trà một mực canh giữ bên người hoàng thượng, chắn chắn không thể thiếu thêm thất này nọ, tình thế đối với Hiền vương lại càng không có lợi.”

Sương Lan Nhi gật đầu, nàng đột nhiên hỏi: “Nhực Y, tối hôm qua ngươi ở đâu?”

Thu Nhực Y đáp lời: “Buổi tối tôi chơi với Quân Trạch, quá muộn nên không trở về phủ tể tướng, liền ở lại luôn trong Thụy vương phủ. Làm sao vậy?”

“Tối hôm qua Thu Khả Ngâm ngủ có ngon giấc không?” Thời điểm Sương Lan Nhi hỏi, khóe môi không ngăn được có chút nhíu lên, trong mắt không giấu nổi tia đắc ý.

Thu Nhực Y giạt mình: “Làm sao ngươi biết? Nàng tối qua gặp ác mộng, hét lên đến nửa vương phủ đều có thể nghe, sau đó bọn họ vội vàng nấu canh an ủi nàng, âm ỉ đến tận hừng sáng, sau khi Thâm Thái y sai người làm thuốc an thần nàng mới bình tĩnh lại.”

“Là cái này!” Sương Lan Nhi lấy từ bên hông ra một hà bao, mở ra thấy bên trong có một loại bột phấn màu tím.

Thu Nhực Y quý dị nhìn thuốc bột kia, biết nhất định cùng con ác mộng của Thu Khả Ngâm có quan hệ, trực giác khiến nàng có chút run sợ mà lùi xuống, lưng dựa vào tay cầm ghế dựa lạnh toát.

Sương Lan Nhi cười nhạt: “Đừng sợ, không độc. Nếu như ngươi chưa từng làm chuyện trái với lương tâm, buổi tối đương nhiên sẽ không gặp ác mộng. Loại bột tím này gọi là Dạ Huyền, chỉ cần một chút nhấm vào da thịt có thể khiến người ta buổi tối sinh ra ảo giác. Sử dụng không để lại dấu vết, cũng không thể tra ra bất kỳ tung tích nào, ngươi cất kỹ đi.” Dứt lời nàng liền bọc lại thật tốt rồi đưa cho Thu Nhực Y.

“Ý của ngươi là muốn ta đem bột này dùng trên người của Thu Đoan Trà?” Thu Nhực Y tiếp nhận, nàng nắm chặt trong tay bọc giấy, tính tế tự đánh giá.

“Thuốc này được tính mạnh vô cùng, da thịt chỉ cần nhấm một chút liền có thể gặp ác mộng, lại có thể duy trì vài ngày liên tiếp, Thu Khả Ngâm có lẽ cũng nhiều ngày không thể ngủ ngon giấc rồi. Nhưng đối với Thu Đoan Trà, chúng ta không thể làm ra sơ hở như vậy được, dù sao trong thâm cung cũng có nhiều người, vạn nhất bị người ta phát hiện sẽ không tốt. Ta nghĩ, ngươi chỉ nên thả một chút bột phấn vào nến cháy, Dạ Huyền theo khói bay vào không khí, hít vào một ít ban đêm tâm thần sẽ không yên, giữa ban ngày tinh thần cũng dễ mất tập trung, mơ hồ ngán ngời. Ta muốn Thu Khả Ngâm mấy ngày ác mộng triền miên, nàng nhất định sẽ vào cung tìm Thu Đoan Trà tìm an ủi. Hai người nói đến chuyện trước kia, nhất định sẽ trở nên sợ hãi. Đến lúc đó chúng ta tiếp tục dùng biện pháp đã thương lượng từ trước... giả thần giả quỷ! Chỉ cần có thể vạch trần chuyện trước kia của các nàng, hoàng đế nhất định sẽ chán ghét Thu Đoan Trà, như vậy mục đích của chúng ta cũng đạt tới.”

“Đúng, nhưng là, ta làm thế vào cung đây?” Thu Nhượng Y có vài phần lo lắng.

“Ta sẽ nghĩ biện pháp vào cung. Hoàng đế không phải là đang mang trọng bệnh hay sao, thân là sứ thần Bắc Di quốc, làm sao ta lại có thể không dâng được liệu chân quý lên được... Ngọc liên đăng. Nói vậy Thu Đoan Trà lúc đó chắc chắn một khắc không rời hoàng đế, ta sẽ nghĩ biện pháp làm chút thuốc bột hạ xuống nàng khiến xương sống thất lưng của nàng đau nhức phát tác, ta lại thoảng chỉ điểm rằng kỹ thuật xoa bóp của người rất tốt, nàng nhất định gọi người vào cung, như vậy cơ hội liền tới. Người chỉ cần trước tiên làm nàng chịu chút kinh hách, không cần quá mức, chúng ta sau này giả thân giả quý kích thích ngồi nỏ.” Sương Lan Nhi nói, con người âm trầm tựa như bóng đêm, đen kịt không nhìn thấy đáy.

“Được, nhưng vẫn còn có một chuyện nữa.” Thu Nhượng Y thở ra một hơi.

“Chuyện gì?” Sương Lan Nhi cầm lên một quả quạt trên bàn, đã lật vỏ, nàng vừa thông thả ăn vừa hỏi.

Mùng mười tháng sau, Thụy vương sẽ nạp ta thành trắc phi.” Thu Nhượng Y bỗng lộ vẻ u sầu, bắt đầu nói.

Sương Lan Nhi thiếu chút nữa bị sặc, nàng liên tục hộc khan vài tiếng, che giấu kinh ngạc trên mặt mình: “Nhanh như vậy sao?”

Thu Nhượng Y thở dài: “Ta không giống như cô cùng Long Đăng, đám hỏi của các người đương nhiên phức tạp hơn một chút. Ta bắt quá là giả cho Thụy vương giả làm trắc phi, nghi lễ đương nhiên đơn giản hơn rất nhiều. Thời gian đã quyết định, chúng ta mùng mười tháng sau, ta cũng là hôm nay mới biết.”

“Thu Khả Ngâm thì sao? Nàng bằng lòng?” Sương Lan Nhi hơi nhú mày, thì ra đến hôm nay mới quyết định ngày làm lễ, chẳng trách hôm qua không thấy Thu Khả Ngâm nói đến.

“Nàng?” Thu Nhượng Y bĩu môi một cái, khinh thường nói: “Nàng thế nhưng lại rất ân cần, từ sáng sớm đã bắt đầu thu xếp chuyện này chuyện kia. Bản mặt kia thực sự giả tạo, ta còn lạ gì. Còn có, ghé thăm nhất chính là đầu tháng mùng mười tới là thời gian mà nàng quyết định. Ngày hôm nay nàng đã sai người đến đo chiêm y, ai... Phiền chết ta, không đề cập đến nữa, không đề cập đến nữa.”

Sương Lan Nhi trầm tư, con người xét qua một tia quang mang. Chuyện này tựa hồ không bình thường, Thu Khả Ngâm lại chủ động định ngày cưới, ân cần như vậy, không thuần túy như giả bộ làm người tốt, ngược lại giống như đang trừ tính chuyện gì.

Sẽ là chuyện gì? Nàng giữa người dựa vào ghế, nhắm mắt. Trước mắt, Thu Khả Ngâm đã từng làm gì, nàng hiểu, càng là sóng yên biển lặng thì càng nguy hiểm. Nhượng Y của hiện tại so với mình năm đó còn có sức uy hiếp, Thu Khả Ngâm nhất định...

Nghĩ, nàng bỗng nhiên tròn mắt, con người lợi hại phóng thẳng đến nhìn Thu Nhượng Y từ trên xuống dưới.

Thu Nhượng Y nhìn hành vi cổ quái của Sương Lan Nhi, lại nhìn lại mình một lượt, nàng cúi đầu xem chiêm y mình vẫn còn chỉnh tề, khó hiểu nhú mày. Nàng vươn tay ra trước mặt Sương Lan Nhi hươ hươ: “Này, người làm sao vậy?”

Sương Lan Nhi đột nhiên bắt lấy cổ tay nàng, hai ngón tay dùng sức đè xuống.

Thu Nhượng Y vừa muốn giằng tay ra thì bên tai đã nghe Sương Lan Nhi khẽ quát: “Đừng nhúc nhích, ta đang bắt mạch.”

Nàng không dám tiếp tục động đây, chỉ nín hơi ngưng thần. hồi lâu im lặng, nàng thấy biểu tình trên khuôn mặt Sương Lan Nhi ngày một rét lạnh, tĩnh mịch như băng. Nàng không khỏi có chút khẩn trương, dường như còn nghe được cả tiếng tim đập thành thịch, chậm rãi đếm, ngân nga thế nào vẫn là chậm mất một nhịp.

Sương Lan Nhi rốt cục cũng buông lỏng cổ tay nàng, đáy mắt hàm chứa sự tức giận kìm nén: “Nhượng Y, đám cưới của người xem ra không được rồi.”

“Vi sao?” Thu Nhượng Y hỏi.

“Người trúng độc, là độc được mạn tính. Nếu như mỗi ngày một chút, loại chất độc này sẽ xâm nhập tứ chi, cho đến ngày mùng mười tháng sau chỉ sợ chết ngay lúc đang ngủ. Hơn nữa ngay cả một vết tích để lại cũng không có.” Nàng ngẩng mặt lên, từng chữ lạnh nhạt nói.

“Cái gì! Nàng sao có thể độc ác như vậy!” Thu Nhượng Y tức giận đứng lên không thể tin được. Ban đầu nàng là tức giận, sau đó chỉ cảm thấy sợ hãi, nàng vội nắm lấy tay Sương Lan Nhi, âm thanh run rẩy nói: “Ta bây giờ phải làm sao? Độc này có thể giải hay không? Còn có thể cứu không?”

Sương Lan Nhi chăm chú nhìn hai bàn tay run rẩy của Thu Nhượng Y, nàng nắm chặt lấy năm ngón tay lạnh toát như băng của Thu Nhượng Y, khẽ cười nói: “Người cứ yên tâm, các nàng không làm gì được người đâu, may là ta phát hiện sớm, độc này đương nhiên có thể giải. Bất quá, người suy nghĩ kỹ xem, độc là đến từ đâu. Ta nghĩ nhất định ngày ngày đều có người hạ độc... nếu là hạ trong thức ăn, ta cảm thấy khả năng này không lớn, dù sao thì Thu Khả Ngâm cũng làm sao đoán được mỗi ngày người có dùng bữa ở Thụy vương phủ hay không. Còn có, hạ độc trên chiêm y ta cảm thấy cũng khó làm được, chiêm y hằng ngày đều thay, người nghĩ kỹ xem, đến tận cùng là vật gì có quan hệ với Thu Khả Ngâm mà mỗi ngày người đều dùng mà nàng có thể hạ thủ?”

Thu Nhượng Y suy nghĩ rất lâu, cuối cùng lắc đầu. Chuyện liên quan đến tính mạng của nàng, nàng đương nhiên sốt ruột, một chút điểm đầu mối cũng không nghĩ ra.

Sương Lan Nhi sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Phải tìm được độc nguyên, nếu không... Người sẽ rất nguy hiểm! Hiện tại độc tích tụ còn ít, ta còn có thể giải, nếu như sau này độc xâm nhập lục phủ ngũ tạng, sợ là thần tiên cũng khó có thể vãn hồi.” Dứt lời, trong lòng nàng lại càng lạnh hơn, nghĩ đến

ngày đó, nếu không phải Thu Khả Ngâm vẫn cần máu của mình chữa bệnh, chỉ sợ nàng sớm đã dùng chiêu này đối phó với mình, thật là độc ác.

Thu Nhược Y giận giữ, hai bả vai không ngừng run rẩy, bên vành tai, đôi khuyên ngọc bích theo gió rung động, thỉnh thoảng đánh vào bên mặt, kéo lên tia sáng chói mắt.

Sương Lan Nhi nhìn thấy không khỏi cảm thán: “Thật đúng là phi thúy thượng hạng, cực phẩm. Bình thường rất ít khi thấy người đeo khuyên tai.”

“Ân, ta rất thích phi thúy. Hơn nữa...” Tựa như nhớ tới chuyện gì đó, Thu Nhược Y dừng lại, đôi mắt đẹp tròn lên, kinh ngạc thốt lên: “Trời, sẽ không phải là... Khuyên tai này là Thu Khả Ngâm tặng cho ta, thượng phẩm hiếm thấy, rất khó có được, ta rất thích cho nên mỗi ngày đều đeo khuyên tai ngọc bích này mà không nỡ tháo xuống.”

Sương Lan Nhi nhíu mày: “Người nhanh tháo xuống đưa ta xem một chút.”

Thu Nhược Y nghe lời làm theo. Sương Lan Nhi cẩn thận nhìn qua, lại đưa tới gần mũi người, khẳng định nói: “Có độc, độc đã ngấm vào ngọc phi thúy, khuyên tai thường xuyên sẽ đụng vào mặt, vừa vận từng chút từng chút đem độc tính ngấm vào da thịt. Quả thực là kẻ sách ác độc, rất khó phát hiện. Không thua kém gì năm đó...” nàng đột nhiên dừng lại. Thủ đoạn này của Thu Khả Ngâm quả thực không kém gì năm đó dùng tước lĩnh phản khiến cho nàng bị cầm.

Thu Nhược Y không ngăn được mà khẽ run, nàng cười lạnh, ánh mắt rét căm, nàng tức giận tiến đến muốn đoạt lại đôi khuyên tai, đập đến nát vụn.

Sương Lan Nhi vội ngăn cản: “Không thể, người đừng xúc động. Người vẫn phải đeo chiếc khuyên tai này, ta sẽ giúp người trừ độc trong đó.”

“Cái gì? Tiệm nhân kia muốn hại ta như vậy, ta giờ muốn đem chiếc khuyên tai này đi vạch trần nàng ngay tức khắc.”

“Chuyện nhỏ không nhẫn sẽ làm loạn mưu lớn. Người ngồi xuống.” Sương Lan Nhi lớn tiếng quát.

Thu Nhược Y gắt gao cắn môi, nàng siết chặt tay đến từng đốt trở nên trắng bệch, nàng cắn giận nói: “Ta cùng với nàng dù sao cũng là huyết mạch chi thân. Nàng sao có thể hạ thủ như vậy? Huống chi Thụy vương hấn chẳng bao giờ buồn liếc mắt nhìn ta đến một cái, ta với hấn bất quá chỉ là ngẫu nhiên, nàng sao có thể đối với ta như vậy?”

“Nàng vì sao không thể làm như vậy? Ta vẫn hoài nghi Thu Bộ Ngâm năm đó cũng là do nàng mưu hại, chỉ là không có căn cứ, không có dấu vết mà thôi. Lúc đó nàng bất quá cũng chỉ mới mười lăm tuổi, còn nhỏ mà tâm địa đã độc ác như vậy, bây giờ nàng đối với người vì sao lại không làm được?” Sương Lan Nhi cố ý dừng lại để thời gian cho nàng cân nhắc suy nghĩ, thấy nàng tỉnh táo lại mới tiếp tục nói: “Lúc này, nếu như người cảm bông tai này đi vạch trần nàng, nếu nàng một mực chắc chắn chuyện này là do người bên ngoài hãm hại, hoặc là giống như trước đó Đan Thanh bị nàng thắng tay vứt đi chết thay, thử hỏi người có cơ hội nào lật đổ nàng.”

Thu Nhược Y quả nhiên chấn động, ánh mắt lộ ra tia sát ý: “Vậy người nói nên làm gì bây giờ? Ta tuyệt nhiên không thể bỏ qua cho nàng.”

Sương Lan Nhi đứng lên, đi một vòng quanh phòng, váy dài phảng phất như đóa hoa sen nở rộ. Nàng lại ngồi xuống, bên môi nở một nụ cười sâu xa khó hiểu, nàng mở miệng nói: “Trương kế tựu kế! Cơ hội của chúng ta đã tới! Người qua đây!”

Thu Nhược Y tiến đến sát bên người Sương Lan Nhi, cúi đầu nghe nàng nói thầm, đôi mày vốn nhíu chặt dần dần giãn ra cho đến khi bên môi nở một nụ cười...

Tường Long Quốc năm thứ hai mươi sáu, Bắc Di Quốc kiến thành hai năm.

Ngày hai mươi tháng giêng, hoàng đế bệnh nặng không thể rời giường, Thụy vương mất mù, Thu Cảnh Hoa tạm thời cách chức, chuyện triều chính do Hiến vương tạm lĩnh.

Hai mươi một tháng giêng, một ngày trong lành ấm áp.

Sứ thần Bắc Di Quốc Nạp Cát Nhã quận chúa nhận lệnh vào cung, dâng lên được liệu chân quý nhất Bắc Di Quốc – Ngọc Liên Đăng. Trong truyền thuyết Ngọc Liên Đăng có thể nâng cao tinh thần, bồi bổ sinh lực, rất có hiệu quả. Quả nhiên, hoàng đế sau khi dùng, sinh lực đại chấn.

Thế nhưng Đoan Quý phi luôn chiều cổ bên cạnh hoàng thượng tuy rằng không quá mệt nhọc nhưng bệnh sống lưng lại tự nhiên phát tác. Thu Khả Ngâm do phải xử lý chuyện nạp trắc phi trong vương phủ, không thể phân thân, cho nên đổi lại thành Thu Nhược Y tiến cung phụng dưỡng.

Không biết tại sao, từ đó về sau cung nhân đều nói hoàng đế bệnh nặng, Đoan quý phi chăm sóc đến độ tâm trí lao lực, ban ngày tinh thần không tốt, buổi tối còn thường xuyên lăn lộn khó ngủ, còn nếu như ngủ được thì lại không ngừng mơ thấy ác mộng. Kể từ đó, Đoan quý phi lại càng thêm ý lại Thu Nhược Y, Thu Nhược Y hầu như thời khắc nào cũng ở bên cạnh nàng hầu hạ.

Mùng mười tháng hai, Thu Nhược Y được gả vào Thụy vương phủ, tạo thành một giai thoại hai nữ nhân vốn là cô cháu được gả chung một chồng. Ngày mùng tám tháng hai Thu Nhược Y được đưa về phủ tể tướng chuẩn bị cưới gả.

Trước đó, bởi vì Thu Đoan Trà mấy ngày liền ác mộng triền miên, tinh thần ngán ngời, Thu Nhược Y vẫn ngủ trước giường nàng trông coi.

Ngày mùng tám tháng hai hôm đó, sáng sớm.

Ánh mặt trời xuyên qua tấm màn che nhẹ nhàng tỉnh té trong cung điện, Thu Đoan Trà yếu ớt mở mắt ra, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, mấy ngày nằm đều ngủ không an giấc, khó có được hôm qua ngủ rất sâu, một đêm không mộng mị, nhưng lúc đứng lên lại thấy toàn thân bủn rủn, miệng lưỡi khô nứt.

Nàng nhìn về Thu Nhược Y đang ngủ trước giường cách đó không xa vẫn còn say giấc, trong lòng có chút ảm áp. Hải tử này thật là nhu thuận, miệng lại ngọt, khoảng thời gian này quả thực khổ cực cho nàng, từ trong ra ngoài đều một tay Thu Nhược Y hầu hạ, Nhược Y xem ra là cực kỳ mệt mỏi rồi, ngủ đến tận lúc này mà còn chưa dậy.

Không đành lòng đánh thức nàng, Thu Đoan Trà tự mình đứng dậy, vậy mà lúc nàng chạm chân xuống đất thì chỉ thấy phù phiếm vô lực. Nàng thật vất vả đi được mấy bước, không muốn nhưng vẫn ngã xuống, vừa lúc đè xuống chỗ Thu Nhược Y đang nằm.

Nàng giãy giụa mấy cái mới miễn cưỡng ngồi dậy được. Chỉ là nàng bỗng thấy nghi ngờ, động tĩnh lớn như vậy, Nhược Y như thế nào lại vẫn bất tỉnh? Chẳng lẽ...

Lúc này nô tài đứng ngoài cửa điện nghe thấy động tĩnh bên trong liền vội vã chạy vào, nâng Đoan quý phi dậy.

Nhưng Thu Đoan Trà lại tựa như đóng băng ngay tại chỗ, không chút nhúc nhích, mặc kệ cho có người diu nàng nàng cũng không chịu di chuyển. Một tay nàng run rẩy chỉ vào Thu Nhược Y hai mắt vẫn đang nhắm chặt, nàng vốn là nữ nhân cao quý trong hoàng cung nhưng lúc này nàng không thể không chế được tâm tình hoảng sợ của chính mình, hai gò má nàng tái nhợt tựa lá khô đã đến ngày tận, âm thanh run rẩy nói: “Nàng... nàng... chết!”

Một cung nữ lớn mật tiến lên, đưa ngón tay sát mũi của Thu Nhược Y thử hô hấp.

Quả nhiên, một hơi thở cũng không có!

Tiếng hét chói tai từ trong cung nổi lên tứ phía!

Trong cung nhao nhao bình luận, Thụy vương mù hai mắt, đã lâu mà vẫn chưa thể hồi phục, Thu Cảnh Hoa thì bị tạm thời cách chức hai tháng, tôn nữ Thu gia không hiểu tại sao chết trong cung, tai ương ập xuống, chỉ sợ vận khí của Thu gia đã đến lúc tận.

Mà Đoan quý phi, trong những ngày đầu xuân giá rét gặp ác mộng liên tục, bệnh ngày càng trầm trọng.

Tường Long Quốc năm thứ hai mươi sáu, Bắc Di Quốc kiến thành hai năm.

Mười một tháng hai, đại tuyết.

Hôm đó trời còn sớm, Thượng Dương Thành không hiểu sao nổi lên gió to, gió cuộn tuyết, tuyết bao gió, trùm lên toàn bộ trời đất, còn chưa tới giờ Thìn mà cả Thượng Dương Thành đã bị lỏng lẻo một mảnh bạch ngân trong suốt.

Khắp nơi một mảnh trắng xóa, phảng phất đang khoác lên tấm áo tang, tiếng gió rít khê tựa như tiếng kèn chia buồn vang vọng.

E rằng đây có lẽ là trận tuyết cuối cùng trước mùa xuân năm nay.

Bởi vì Thu Nhược Y ngoài ý muốn chết trong cung, nguyên nhân lại không rõ, tang sự của nàng tại nơi này được làm hết sức đơn giản. Trong phủ tể tướng, sắc trắng dung hòa với màu khói tuyết khiến cho người ta cũng tâm lạnh thương cảm.

Đoan Quý phi mấy ngày liên tiếp trong cung không cách nào an ngủ, hoảng đé ân chuẩn cho nàng ở lại phủ tể tướng vài ngày rồi mới phải hồi cung.

Cũng không biết có phải hay không vì Thu Nhược Y chết trong cung mà Đoan Quý phi tự thấy cảm thấy thẹn trong lòng, nàng đúng là nên túc trực bên linh cửu của Thu Nhược Y một đêm.

Sáng sớm Sương Lan Nhi liền cải trang thành một đạo cô, lẩn vào trong phủ tể tướng, lúc làm lễ cúng nàng mới biết được Thu Đoan Trà đang ở phía sau linh cửu, nàng tìm một thời cơ không có người xung quanh, lặng lẽ đến bên cạnh cỗ quan tài trong phòng.

Dưới đáy quan tài có thiết kế một cơ quan nhỏ, lặng lẽ mở ra, nàng nói nhỏ: “Nhược Y, Thu Đoan Trà tối nay sẽ túc trực bên linh cửu, cơ hội của chúng ta cuối cùng cũng tới. Xem ra, nàng đối với người cũng rất quan tâm.”

Thu Nhược Y cách một lớp quan tài khê nói: “Nàng là làm nhiều chuyện trái với lương tâm nhiều rồi, sợ sau khi ta chết sẽ tìm nàng trả thù mà thôi. Ai, mèo khóc chuột già từ bi. Ta mới không thèm.”

Sương Lan Nhi cười yếu ớt: “Được rồi, không nói cái này. Quả là điều không ngờ được, Thu Đoan Trà ở lại tể tướng phủ đã cho chúng ta một cơ hội rất tốt. Miễn phải vào cung hành sự, nguy hiểm lại khó thành công.”

Thu Nhược Y không lúng túng nói: “Nàng ở lại phủ tể tướng chỉ sợ là dễ thương nghị việc đăng cơ của Thụy vương mà thôi. Tình thế lúc này, gia gia bị cách chức, Hiến vương tạm thời xử lý mọi chuyện triều chính, rất nhiều quan văn võ trong triều tham gia phản chiến Hiến vương. Nàng nếu không trừ mưu, sau này còn có cơ hội sao?”

Sương Lan Nhi đồng tình nói: “Cũng phải, hôm nay ta thấy Long Tiêu Đình tới, hẩn thấp cho người ba nén nhang xong liền lĩnh hoàng lệnh đi biên giới. Mắt hẩn vẫn chưa tốt, thời điểm này đi biên cương chỉ sợ là điều bình đi.”

“Hiền vương chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao?” Thu Nhược Y khẩn trương hỏi.

“Ta đã phái Huyền Dạ bám theo truyền tin tức. Hiền vương tự có sắp xếp, người không cần lo lắng, chúng ta chỉ cần diễn tốt vai diễn của mình là được. Kế hoạch ta cũng đã thương nghị qua thư với Hiền vương, hẳn tán thành. Đêm nay hạ thủ, chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại.”

“Nhưng mà cảm vệ dưới trướng Long Tiêu Đình nhiều vô số, ta vẫn rất lo lắng.”

“Nhược Y, có Đình Lan ở đây, hơn nữa chuyện cử binh là chuyện chúng ta không thể giúp gì, suy nghĩ cũng vô dụng, vẫn là nên làm tốt việc trong phận sự của mình trước.”

“Được. Chỉ mong trước khi đêm nay nhanh đến, lại ngủ trong cổ quan tài ta có thể nhịn. Ai, Nạp Cát Nhã quận chúa, thuốc giả chết của người sao không dài thêm một chút nữa, hại ta nằm trong này, toàn thân sớm đã cứng cứng lại thành hòn đá rồi.” Thu Nhược Y nhỏ giọng oán giận.

“Nha, người sáng nay tỉnh, tỉnh đến giờ cũng không phải mới chỉ nửa ngày thôi sao?” Sương Lan Nhi trong lòng biết Thu Nhược Y chịu khổ, nàng ngày thường hoạt bát chạy nhảy, chỉ sợ sắp chịu không nổi rồi.

“Ai, còn có nửa ngày, thật không biết chịu đựng thế nào. Sớm biết thống khổ như vậy còn không bằng vác đao cùng Thu Đoan Trà khiêu chiến, há lại không sạch sẽ gọn gàng?”

Sương Lan Nhi bật cười, thấp giọng nói: “Xuyết, có người đến. Ta đi trước, người vạn sự cẩn thận.”

“Được.” Thu Nhược Y lên tiếng.

Căn phòng không còn tiếng vang nữa, chỉ còn lại một mảnh tĩnh mịch.

Sương Lan Nhi lặng lẽ đến phòng khách nơi đang làm lễ cúng bái. Nàng bình tĩnh ngồi vào vị trí của mình, hai chân khoanh lại, làm bộ cảm lên một mảnh ngọc như ý, tay còn lại cầm cái gỗ mõ đập nhịp nhàng.

Nàng lựa chọn vị trí vô cùng tốt, nghiêng người liền có thể nhìn thấy toàn bộ động tĩnh bên ngoài linh đường. Từ sau khi phát hiện Thu Khả Ngâm hạ độc được mạn tính (tức là độc được phát tác chậm), các nàng đã lên kế hoạch hết thảy, đầu tiên là làm cho Thu Nhược Y giả chết, nàng thì mua chuộc đạo quan, lẫn vào trong phủ tế tướng.

Vạn sự đều đã chuẩn bị, chỉ chờ đến buổi tối.

Thời gian thong thả trôi đi, thật vất vả bầu trời mới trở nên tối đen.

Ngoài phòng tuyết đã ngừng, đọng trên mái hiên, có những chỗ tuyết đọng quá nặng khiến nhiều cành cây bị gãy, thỉnh thoảng có tiếng gãy rạp vọng tới. Rất xa, cũng không biết là chó nhà ai u buồn mà bi ai sủa vang, thỉnh thoảng còn xem lẫn tiếng rống khiến người ta sợ hãi.

Đêm vắng vẻ, những thứ âm thanh giao thoa vỡ vụn.

Phủ tế tướng, chính sảnh ảm đạm, cờ trắng trước cửa bay phấp phới, nhang đèn tĩnh mịch lưu huân. Ánh nến càng làm hắt lên thứ ánh sáng hiu hắt sâu thẳm.

Sương Lan Nhi theo đạo cô, đạo sĩ ngồi ngay ngắn, bọn họ sớm đã làm xong lễ cúng bái, đang ngồi tại chỗ phục mệnh.

Không bao lâu, tấm màn trắng nơi chính sảnh được nhấc lên, bên ngoài có tiếng nói của cung nữ cùng gió lạnh thổi vào: “Đoan quý phi đến.”

Tất cả các đạo cô, đạo sĩ đều nhất loạt đứng dậy.

Thu Đoan Trà mặc một chiếc áo khoác hồ lông thật dày, màu xám bạc của lông cáo còn vương lại vài hạt tuyết trắng xóa như thủy tinh. Đáng tiếc nổi bật hơn cả chính là sắc mặt tái nhợt của nàng.

Sương Lan Nhi lạnh mặt từ bên cạnh nhìn, xem ra mấy ngày nay Thu Đoan Trà cũng chịu không ít kinh hách, mặc dù nàng ta sớm trải qua phong trần trong thâm cung hơn ba mươi năm, lúc này vẫn không nhịn được cả người lẫn tinh thần đều du đầu bên bờ tan vỡ.

Sương Lan Nhi lặng lẽ nghiêng mặt đi, bên môi nở một nụ cười thỏa mãn.

Tối nay nàng muốn cho Thu Đoan Trà một kích trí mạng. Nàng quên không được một đoạn ngón tay kia là đại lễ của Thu Đoan Trà tặng cho nàng, mẫu thân của nàng chết trong tay bà ta, còn có muội muội, nàng mới nhỏ như vậy mà lại bị đám người đó tàn nhẫn đưa đến U Lan viện, không thể tha thứ!

Thị nữ tùy tùng bên người Thu Đoan Trà tên Trúc Thanh tiến lên, nhìn quanh một vòng rồi hỏi: “Ai là đạo trưởng chủ sự?”

Sương Lan Nhi bước ra khỏi hàng, nàng khom người, nét mặt hết sức cung kính, cố ý làm cho thanh âm khàn khàn nói: “Bần đạo chủ sự. Bẩm Quý phi nương nương, lễ cúng bái ba ngày ba đêm đã tiến hành xong. Dưới trướng pháp sự còn phải đợi đến minh thần.”

Cung nữ Trúc Thanh nhìn người nói chuyện, chỉ thấy quần áo thanh sam, vạt áo choàng ngắn, sắc mặt vàng như nến, má phải có một nốt ruồi to, thực sự nhìn rất xấu. Không nghĩ người như vậy như vậy lại là đạo trưởng.

Trúc Thanh lộ vẻ mặt khinh bỉ, nhẹ hừ một tiếng.

Thu Đoan Trà cũng không buồn lưu tâm đến vị đạo trưởng này bộ dạng như nào, nàng khoát tay, khuôn mặt uể oải tiều tụy nói: “Àn, vậy tất cả các người lui xuống đi. Bốn cung tối nay sẽ ở lại nơi này, bởi Nhược Y nói chuyện. Trúc Thanh lưu lại cùng ta là được.” Dứt lời nàng đã đi về phía trước, vén lụa trắng rủ xuống trước mặt, thẳng tiến vào nội đường thấp ba nén nhang.

Khói trắng lượn lờ bao quanh lấy Thu Đoan Trà như là mông lung ảo ảnh.

Sương Lan Nhi bình tĩnh nhìn bóng lưng Thu Đoan Trà sau tấm sa mạn. Nàng một bên thông dong cho các đạo sĩ rời khỏi chính sảnh, một bên làm bộ đi theo cung nữ Trúc Thanh bên người Thu Đoan Trà.

Một lát sau nàng cung kính nói: “Quý phi nương nương, có một chuyện bản đạo không biết có nên nói hay không.”

Thu Đoan Trà cũng không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Chuyện gì, cứ nói đừng ngại.”

Sương Lan Nhi cúi đầu đứng một bên, một tay nàng cầm ngọc như ý, một tay cầm cây phát trần phát lên, xẹt qua người cung nữ Trúc Thanh.

Trúc Thanh không rõ ý gì, mày khẽ nhích lên, nét mặt lộ vẻ khinh bỉ càng rõ rệt, khó chịu lùi về một bước.

Sương Lan Nhi cúi người, cười nịnh nói: “Vị cô nương này, người thế nhưng lại là ngũ hành chủ thủy sinh? Ta thấy người gò má xanh sao, ấn đường có vết đen, năm ngoái trong nhà sợ là có gặp biến cố.”

Trúc Thanh sùng sốt, năm ngoái nhà nàng phụ mẫu mất, vì thế nàng mới xin một tháng hồi hương, nhưng đạo cô này làm sao lại biết được? Chẳng lẽ thật sự có thiên mệnh thần đoán? Nhìn người không thể nhìn tướng mạo? Nghĩ rồi, trên mặt nàng đã nhiều phần cung kính: “Đạo cô nói không sai. Ta thật là ngũ hành chủ thủy sinh. Năm ngoái trong nhà từng gặp biến cố, phụ mẫu đều mất, không biết đạo trưởng có gì chỉ điểm.”

Sương Lan Nhi làm bộ phát cây phát trần, mặt hướng về phía Thu Đoan Trà: “Quý phi nương nương, Thu cô nương ngũ hành hỏa sinh, lại chết oan uổng, hôn phách bất an, chúng ta phải ba ngày ba đêm làm lễ cho nàng mới có thể định hồn. Lúc này thực sự không thích hợp gặp thủy sinh tương khắc, lại là người có mệnh tướng biến cố tức tức trực bên linh cữu. Bản đạo lo lắng, chỉ sợ... làm tức giận vong linh.”

Trúc Thanh sau khi nghe xong biến sắc, vội hỏi: “Quý phi nương nương, ngũ hành thuật nô tỳ quả thực không hiểu, nô tỳ tuyệt nhiên không có ý muốn mạo phạm Thu cô nương.”

Thu Đoan Trà khoát tay, thanh âm một hồi lại khô khan nói: “Mà thôi, người trở về phòng nghỉ đi. Bốn cung một mình trông coi cũng được.”

“Làm sao có thể? Nương nương là vạn kim chi khu. Có thể nào lại để người một mình túc trực bên linh cữu?” Trúc Thanh vừa nghe xong liền vội nói, nàng ngay tức khắc quỳ xuống: “Đều do nô tỳ không tốt, không hiểu quy củ. Làm phiền hạ đến nương nương.”

Sương Lan Nhi lúc này đề nghị: “Không bằng bản đạo lưu lại cùng chôn coi với nương nương, như thế nào?”

Trúc Thanh hướng về phía Sương Lan Nhi cảm kích nói: “Như vậy, thực sự đa tạ đạo trưởng. Chỉ là đạo trưởng suốt ba ngày làm lễ cúng bái, không biết tình lực...”

“Không sao cả.” Sương Lan Nhi nhắm mắt lại đáp.

Như vậy Trúc Thanh đành lặng lẽ lui ra.

Linh đường lạnh tanh hiu hắt chỉ còn lại Sương Lan Nhi cùng Thu Đoan Trà.

Đào mắt nhìn quanh, tất cả đều là màu trắng.

Ngoài cửa tuyết trắng, trước phòng phát phơ cờ trắng, trong phòng trắng mạn màu trắng, câu đối màu trắng, còn có khuôn mặt Thu Đoan Trà cũng một mảnh màu trắng. Có trắng thuần khiết, có trắng ảm đạm, nhưng cả trời đất cũng chỉ còn lại một loại màu sắc nhợt nhạt này.

Sương Lan Nhi lấy ra một tấm vải lót, nàng quỳ ngồi gần cửa, nhắm mắt dưỡng thần, lắng lắng đợi.

Phủ tử tượng gia nghiệp to lớn, đám tang so với dân thường đương nhiên xa hoa hơn rất nhiều. Cả chính sảnh rộng lớn dùng để bài biện linh đường, hai bên chính sảnh còn có hai gian nối liền, bên trái dùng để chứa linh cữu, bên phải là nơi tụng kinh làm lễ cúng.

Dần dần, đêm càng về khuya.

Xung quanh im lặng như tờ, không có tuyết rơi, chỉ có tiếng gió thổi hiu hắt không ngừng rít qua khe cửa, tạo nên những âm thanh kéo kẹt, càng nghe càng cảm thấy giống tiếng thổng khổ truyền từ địa ngục tới.

Thu Đoan Trà ngồi trên nệm, mặt tràn đầy vẻ đau thương, cả người vô lực tựa bên bàn thờ.

Qua hồi lâu, nàng tự tay lấy chậu đồng cách đó không xa, một hàng thanh lệ chậm rãi chảy xuống, nàng lấy một tập tiền giấy, chậm rãi thả vào chậu đồng

đốt, thê lương nói: “Nhược Y à, người thực bạc mệnh. Ta vốn luôn muốn đưa người trở về, từ nay về sau có thể trải qua một cuộc sống tốt, vậy mà người so với mẫu thân người lại càng khổ...”

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên phụt một tiếng, lửa bén trên chậu đồng chợt tắt, tất cả đen kịt một màu tro bụi, chỉ có mấy tờ tiền Thu Đoan Trà mới bỏ vào bị đốt phân nửa.

Thu Đoan Trà có chút ngạc nhiên, lửa đang yên lành sao đột nhiên lại tắt?

Trong lòng nàng có chút vướng mắc, sau lại lấy một tờ tiền khác, dẫn lửa từ ánh nến, thấy tiền giấy đã cháy lớn lúc này mới ném vào trong chậu đồng. Lòng nàng lúc này treo cao, con mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm ngọn lửa, rất sợ... Vừa nghĩ xong, cơ hồ chỉ trong một khắc, chuyện bất khả tư nghị lại xảy ra, nàng trở mắt nhìn ngọn lửa vừa bùng sáng trong nháy mắt vụt tắt!

Chưa đợi nàng kịp phản ứng thì một cơn gió lạ thổi tới làm khuấy động những dải lụa trắng treo trên đầu. Nhưng đây không phải là chuyện đáng sợ nhất.

Kinh khủng nhất chính là gió đem những tờ tiền giấy nàng vừa mới đốt bay tán loạn, rải rác khắp mặt đất, nửa trắng nửa đen, những tờ tiền mới đốt được một nửa tán mạn khắp nơi.

Lúc này Thu Đoan Trà mới thực sự sợ hãi, nàng cơ hồ bò lui về phía sau hai bước, ngã ngồi trên mặt đất. Nàng sợ hãi nhìn về phía Sương Lan Nhi, ánh mắt thất sắc âm trầm như phía chân trời lê tề sao, tựa như mất cá vô thần, môi nàng có chút run rẩy, đầu ngón tay vươn về phía Sương Lan Nhi: “Đạo trưởng, lửa này, lửa này là như thế nào?”

Sương Lan Nhi nhàn nhạt liếc mắt nhìn, trong lòng cười nhạt. Lúc này Thu Đoan Trà rốt cục cũng gọi mình một tiếng, mới vừa rồi nàng còn không buồn nhếch mắt nhìn qua.

Sương Lan Nhi cố ý kéo dài âm thanh: “Quý phi nương nương có gì phân phó, hay để ta rót cho người cốc nước?” Dứt lời nàng liền đứng dậy đi ngược phía chính sảnh rót một chén trà nóng, đưa cho Thu Đoan Trà.

Thu Đoan Trà kinh ngạc tiếp nhận, nước trà ấm ấm cũng không quá nóng, căn bản là không cách nào làm ấm bàn tay lạnh như băng của nàng, cũng không cách nào làm cho trái tim nhảy loạn của nàng bình tĩnh lại. Tay nàng không tự chủ mà run rẩy làm nước trà đỏ tươi không ngừng sóng sánh trong ly.

Màu trà táo đỏ nhìn lâu không khác nào màu máu, phẳng phất trong tay như đang cầm một ly máu. Thu Đoan Trà càng thêm hoảng loạn, tay run lợi hại hơn, đột nhiên nàng giật mình, nước trà sóng sánh đỏ vào bộ y phục trắng như tuyết giống như vẩy máu vào người.

“A” Thu Đoan Trà hét thảm một tiếng tựa như bị kinh sợ, nàng bỗng nhiên ném ly trà đi, một tay kéo Sương Lan Nhi, run run rẩy rẩy nói: “Đạo trưởng, vì sao, tiền giấy đốt được một nửa đều bị ngừng lại, đều bay ra...”

Sương Lan Nhi cúi đầu nhìn ngón tay Thu Đoan Trà chế trụ cánh tay mình, mười móng tay đỏ chót, quý mị kiều diễm. Thu Đoan trà trước đây hoành hành ngang ngược là thế, không nghĩ bây giờ cũng có thời điểm sợ hãi như vậy.

Trong lòng Sương Lan Nhi xẹt qua một tia khoái ý. Mặt nàng mơ hồ dưới ánh nến, nhàn nhạt mở miệng nói: “Nương nương, cái này cũng không có gì lạ, tiền giấy vốn là vật người dương đốt cho người ở cõi âm sử dụng. Nếu như hóa vàng mã nhiều lần bị diệt, điều này cho thấy người ở cõi âm không muốn tiền của ngài. Nương nương, ước chừng Thu cô nương nàng không muốn tiền của ngài.”

“Cái gì...?” Thu Đoan Trà ngã ngửa về phía sau. Thu Nhược Y không muốn nàng đốt tiền giấy, đây chính là đang trách nàng sao... là đang trách nàng sao...

“Nếu không, nương nương chỉ cần thấp nhiều thêm mấy nén hương, coi như là an ủi vong hồn thôi.” Sương Lan Nhi đứng bên cạnh đề nghị.

Thu Đoan Trà nghe xong tựa như bất được cộng rom cứu mạng cuối cùng, nàng cấp thiết đứng dậy, lấy mấy nén hương đốt lên rồi cắm vào lư hương cho đến khi lư hương sớm đã đầy nàng vẫn lo không đủ, liền mạng đốt tiếp.

Trong lúc nhất thời linh đường tràn đầy mùi khói dày đặc, yên lặng tịch mịch mà hun người. Dâng hương quá nhiều, khắp phòng đều là nhũ bạch sắc hương lượn lờ, dần dần tràn ngập, triệt để bao phủ lấy căn phòng.

Mất thấy hương cháy hết, Thu Đoan Trà vội vã đốt thêm, lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Tay nàng không thể ngừng run rẩy, run tựa như những chiếc lá khô phiêu linh trong gió, nàng đem hương ghé vào một chiếc đèn dầu đốt lên, bởi vì tay nàng run rẩy mà bắc đèn cũng hơi run nhẹ, chợt sáng chợt tắt.

Thu Đoan Trà trong lòng sợ vô cùng, miệng không ngừng lầm bầm: “Nhược Y, người đừng trách ta, người ngàn vạn lần đừng trách ta. Làm nữ nhân Thu gia vốn cũng không dễ dàng gì, ta cũng là bất đắc dĩ. Người đừng oán ta, mẹ người tám địa thiện lương, nàng chưa từng oán trách ta, người cũng sẽ không oán trách ta, đúng không... Nhược Y, đừng oán ta... người ngủ yên đi...”

Sương Lan Nhi lạnh mặt nhìn, trong lòng cảm thấy thật trơ trẽn. Những lời này của Thu Đoan Trà khiến người khác thật buồn nôn. Nàng đột nhiên lên tiếng nói: “Nương nương coi chừng, đây chính là đèn trong linh đường, nếu không cẩn thận làm vụt tắt, hồn phách không biết sẽ bay đi nơi nào nhưng vẫn sẽ đến đây đây đưa.”

Vừa dứt lời...

Lại thêm một trận âm phong thổi qua, ánh nến trong phòng toàn bộ đều bị dập tắt, kể cả bắc đèn trong tay Thu Đoan Trà.

Hắc ám bất chợt bao trùm khiến Thu Đoan Trà sợ hãi đến tột cùng. Trước mắt đen kịt một màu, chỉ có những thanh hương trong tay nàng còn sót lại chút ánh lửa hồng hồng ở phần đầu, bập bùng ánh lên như mắt quỷ.

“A” Thu Đoan trà hét lên một tiếng, lửa cháy đến tay khiến nàng vội vút nhang trong tay đi. Chuyện này dọa đến nàng không ít, cổ họng tựa như bị người ta bóp nghẹn, kể tiếp thậm chí ngay cả áp úng nàng cũng không phát ra được.

Trong bóng tối, Sương Lan Nhi chậm rãi đốt lại ánh nến nơi góc tường xa nhất.

Cũng không biết có phải do không đóng cửa sổ, gió lạnh không ngừng luồn vào làm những dải lụa trắng phát phơ, ánh nến mờ tối yếu ớt bất định, chiếu vào căn phòng hỗn độn giống như có vô số nhân ảnh đầu rơi xuống mặt đất, cảnh tượng quỷ dị đến rợn người.

Thu Đoan Trà càng thêm sợ hãi, hàm răng đánh vào nhau cằn cạp.

Con người bình thường lợi hại luôn tràn ngập vẻ tàn nhẫn bỗng nhiên tròn tròn, không thể tin được nhìn về phía góc phòng. Một khắc kia, cảm giác rợn tóc gáy lan toàn thân.

Nơi góc tường dải hoa ấy có một người đang ngồi, hai cẳng chân vắt vẻo, không nhìn thấy bàn chân đâu. Thân thể nhẹ nhàng di động, hai tròng mắt đảo quanh, quần áo màu hồng đào nhàn nhạt, áo khoác trắng muốt như tuyết. Cái này, không phải chính là Thu Nhược Y hay sao, hơn nữa bộ y phục này cũng chính là bộ y phục nàng mặc lúc chết trong hoàng cung hôm ấy.

Thu Đoan Trà đại chấn, bộ xiêm y này, nàng rõ ràng đã tận mắt nhìn các cung nữ đem thiêu hủy thành tro tàn, sao có thể còn ở đây? Hơn nữa... Nhược Y sắc mặt nàng tái nhợt như vậy, tựa như một cánh hoa chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi bay đi mất, nàng ngồi trên những cánh hoa, không có hai chân, nhìn mình chăm chăm, thần tình có một phần u oán, một phần hận thù, còn có một phần thảm thiết rẻo rắt.

Thu Đoan Trà cả kinh không nói thành lời, chẳng lẽ, mới vừa rồi đèn trong linh đường đều bị tắt rụi, hồn phách nàng không biết đi nơi nào cho nên đến tìm mình sao?

Trong lòng sợ hãi, nàng nói năng lộn xộn: “Không phải, Nhược Y, ta không phải cố ý. Đèn tắt, ta thật không phải cố ý... Người đi đi, người đừng tới tìm ta.”

Sương Lan Nhi làm bộ khó hiểu, tiến lên phía trước hỏi: “Nương nương ngài đang nói chuyện với ai vậy?”

Thu Đoan Trà đưa tay ra chỉ chỉ: “Đạo trưởng người nhìn xem, nàng ở đây, người không thấy sao?”

Sương Lan Nhi nhìn về hướng Thu Nhược Y, cùng Thu Nhược Y ra hiệu bằng ánh mắt. Kỳ thực xiêm y này của Thu Nhược Y là trước đó nàng đã chuẩn bị sẵn hai bộ, chính là chờ đến ngày hôm nay sử dụng. Sương Lan Nhi tiến lên một bước, nàng đột nhiên cầm lấy đôi tay lạnh như băng của Thu Đoan Trà, nét mặt quỷ dị, thanh âm khàn khàn nói: “Nương nương, nơi đó căn bản không có người. Nương nương ngài có phải hay không nhìn lầm rồi?”

Lúc này tay của Sương Lan Nhi so với băng tuyết còn lạnh hơn, nàng là cố ý ngâm qua nước đá từ trước. Lúc này nàng đột nhiên cầm lấy tay của Thu Đoan Trà, khiến cho Thu Đoan Trà kích động rùng mình.

Thu Đoan Trà vội vàng cúi đầu, nhìn ngón tay Sương Lan Nhi trắng bệch như tờ, trên ngón tay áp út mang một chiếc nhẫn phỉ thúy, màu vàng rờn cũ kỹ, ở giữa viên phỉ thúy còn mờ mờ nhìn thấy vết nứt theo năm tháng.

“Đây là...” Thu Đoan Trà thoáng chốc cả kinh, ngực phập phồng kích động, cả người không ngừng run rẩy, nàng gián đoạn nói: “Chiếc nhẫn này, người làm sao có được?”

Sương Lan Nhi giơ ngón tay lên, tỉ mỉ quan sát chiếc nhẫn, mỉm cười nói: “Nương nương không nhận ra sao? Đây là nhẫn của ta, ta vẫn luôn mang nó?”

“Người! Mặt của người tại sao lại trắng như vậy! Mới vừa rồi không phải... người là... Hà Ngọc Liên?” Thu Đoan Trà tựa như kinh sợ đến tột cùng: “Không phải, không thể, người đã sớm chết rồi, người đã sớm chết rồi!”

Trong phòng lại một trận âm phong đảo qua, cuộn cuộn cuốn lấy những dải lụa trắng phát phơ trên đầu, phát qua gương mặt của Thu Đoan Trà như bàn tay của quỷ vuốt nhẹ qua má nàng, nàng sợ hãi, té lui về phía sau, ngón tay run run chỉ về phía Thu Nhược Y: “Người tại sao lại đến tìm ta. Ta cũng không có hại người, ta không có hại người! Ta chỉ là muốn tìm người trở về, chỉ là muốn tìm người trở về.”

Thu Nhược Y phiêu phiêu nhảy xuống, quần của nàng rất dài hoàn toàn không nhìn thấy giày, trong khoảng không mờ mịt, xa xa nhìn lại trông nàng như đang lướt trên mặt đất. Hai tay nàng vẫn để thông bên người, thanh âm như có như không: “Tìm ta trở về? Để gả ta cho Hiền vương, làm con cò của các người, dẫn lên con đường của mẹ ta, có phải hay không?”

Thu Đoan Trà hoảng hốt, từng bước lui về phía sau cho đến khi không còn đường thoát. Nàng núp ở góc tường, tay vùng loạn xạ nói: “Không, không, không, không phải, người sẽ không dẫn vào bị kịch của mẹ người, người xem thái tử không phải đã bị chúng ta lật đổ rồi sao. Long Đăng sớm muộn gì cũng được chúng ta tiến lên thay thế.”

“A, vậy là muốn ta thủ tiết?” Thu Nhược Y lạnh lùng quát.

Thu Đoan Trà liều mạng lắc đầu: “Không phải. Long Đằng chết rồi người có thể tái giá, chỉ cần Thu gia vẫn nắm giữ thế cục, người có thể giống như một công chúa mà tái giá. Muốn gió có gió, muốn mưa có mưa.”

Thu Nhược Y hơi ngần ra, chột nằng không ngăn được cười ha hả, nằng chìa tay về phía trước nói không ra hơi. Tiếng cười của nằng càng lúc càng thâm, quý mị thể lương, chấn động lồng ngực, đến ngay cả ngọn nến duy nhất trong phòng cũng yếu ớt mà run rẩy, dẫn động một phòng đen tối mình mình diệt diệt.

Một lúc sau nằng ngừng cười. Hai tròng mắt nằng đột nhiên tròn tròn, tiếng nói tàn khốc như mũi tên đâm tới: “Tiện nhân! Năm đó người cũng nói với mẫu thân ta như thế! Nhưng mẫu thân ta đã chết rồi, bây giờ... ta cũng đã chết. Ta muốn người đền mạng!”

Thu Đoan Trà hoảng sợ nhìn khuôn mặt vằn vẹo dữ tợn của Thu Nhược Y, khuôn mặt cao ngạo ngày nào giờ trắng bệch không còn một giọt máu: “Không có, không có, thật không có. Bội Ngâm a, người nếu có ở đây, đi ra thay ta nói chuyện. Ta thật sự không muốn người chết. khi đó người và Đình nhi không biết bị thái tử giam giữ nơi nào. Ta lo lắng Đình nhi bị liên lụy, từ nay về sau không còn tiền đồ. Ta thực sự đã rất nỗ lực, rất nỗ lực đi tìm các người, thậm chí thuyết phục hoàng thượng đứng ra, còn để cho Đình Lan cùng Khả Ngâm mang thị vệ đi cứu trước...”

“Người nói vậy! Người sẽ tốt bụng như vậy? Ngay cả người chết người cũng lừa gạt, người chính là muốn bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, bị lừa thiêu, chết không được tử tế! Người có biết ta và mẫu thân ta đã chết rất thảm không?” Thu Nhược Y từng bước tiến gần, ngữ âm rừng rợn.

Thu Đoan Trà đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ biết chôn chặt giữa hai đầu gối: “Ta thừa nhận, ta thừa nhận lúc hoàng thượng đứng ra đi cứu Tiêu Đình, ta do dự. Ta muốn hi sinh mẫu thân người, ta nhấn cho Khả Ngâm nói với mẫu thân người, muốn cho nằng gánh hết mọi trách nhiệm, hoặc là...”

“Hoặc là lấy cái chết nhận tội? Đúng không! Hóa hán độc, là người độc chết mẫu thân ta!” Thu Nhược Y đột nhiên tiến lên phía trước, lập tức bắt lấy búi tóc của Thu Đoan Trà, leng keng, tiếng châm ngọc rơi xuống đất, tóc đen của Thu Đoan trà nhất thời xỏa ra bay tán loạn làm nổi lên khuôn mặt trắng bệch như cương thi của nằng.

“Không có, không có... ta thật sự không có hóa hán độc...” Thu Đoan Trà khóc nói: “Bội Ngâm, Bội Ngâm, ta có lỗi với người, ta chỉ là muốn vớt vò người mà thôi, chỉ nói với Khả Ngâm nhấn với người, để cho người nhận tội, thật sự không có độc chết người, Bội Ngâm... Bội Ngâm... Người nếu trên trời có linh, người đi ra nói câu công đạo, ta vẫn luôn là cô cô yêu thương người nhất a!”

Hoảng sợ đến phát ngốc, lúc này Thu Đoan Trà hoàn toàn không còn phong phạm của một vị quý phi thường ngày, gương mặt đã đến tuổi xế chiều, đôi mắt nhuốm đầy thể lương: “Bội Ngâm, người từ nhỏ đã đáng yêu làm cho ta yêu thích không rời. Người xinh đẹp như vậy, một thân ngao khí, là nữ nhân Thu gia xinh đẹp nhất, lại thông minh, người chính là thông minh như vậy! Người vốn rất có tiền đồ, chúng ta an bài cho người vào Đông cung, cùng thái tử tiếp xúc nhiều hơn, nếu như thái tử thích người, các người lại có hài tử, thái tử một ngày kia chết đi, thiên hạ vẫn sẽ nằm trong tay Thu gia chúng ta. Nhưng ai có thể tưởng tượng đến, người lại cùng với cận vệ của thái tử Sương Việt Lâm bỏ trốn. Người mới 14 tuổi, nhất định là bị hán hoa ngôn xảo ngữ lừa. Ta làm sao có thể cam tâm, có thể nào can tâm! Còn có...”

Nằng bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn về phía đạo cô Sương Lan Nhi, một tay chỉ thẳng hướng nằng, tức giận nói: “Còn người nữa! Hà Ngọc Liên! Người vốn là cung nữ đặc lực nhất của ta, ta đã tin nhiệm người như vậy, coi trọng người như vậy. Cũng tại ta, tại ta cho người đến bên cạnh Bội Ngâm chiều cổ nằng, ta lo lắng Bội Ngâm ở Đông cung khó có thể đặt chân, ta cho người đi giúp nằng, không phải cho người đi giúp đỡ nằng đối phó ta, lừa dối ta, giấu giếm ta! Người vì sao, vì sao lại phản bội tín nhiệm của ta! Vì sao?”

Thu Đoan Trà giống như phát điên xông về phía Sương Lan Nhi, tóm chặt lấy tay nằng, ánh mắt vững vàng nhìn về phía chiếc nhẫn phi thúy, mâu quang sắc bén như muốn nhỏ máu: “Chiếc nhẫn này là ta thưởng cho người. Người rất thích, người đã quên sao? Người xứng với nó sao? Người xứng sao? Ta đã từng sống chết đập nát nó, nhưng người vẫn còn mang! Người cũng biết là người đã phụ sự tín nhiệm của ta sao? Người còn biết là người có lỗi với ta sao? Ta không cần người mạng, ta còn sai người chặt đứt ngón tay của người, người sẽ vĩnh viễn không thể mang nữa. Ha ha ha ha! Người, đều tại người, nếu như người sớm nói chuyện của Khả Ngâm cho ta biết, ta có thể ngăn cản tất cả! Ta có thể ngăn cản tất cả! Ta hận người! Đều tại người!”

“Không phải, không phải!” Thu Đoan Trà đột nhiên dùng lực đẩy Sương Lan Nhi: “Người cút, người cút, ta không muốn nhìn thấy mặt người! Ta biết người vì sao phản bội ta, người thích Sương Liên Thành, đúng không? Lúc người cùng Bội Ngâm vào Đông cung, người liền thích ngự y cận thân của thái tử. Tốt, quả thực là tốt. Các người đều phản bội ta, nam nhân Sương gia có gì tốt? Hai huynh đệ đó, một là cận vệ của thái tử, một là ngự y của thái tử, một kẻ lừa gạt cháu gái ta, một kẻ lừa gạt cung nữ ta tín nhiệm nhất. Tốt, thực sự tốt!”

Thu Đoan Trà nói mấy câu mà chẳng khác nào ngửi lời oanh, khiến toàn thân Sương Lan Nhi chết lặng, hầu như không thể tin nổi.

Thì ra phụ mẫu của nằng lại có dây dưa đến hoàng tộc nhiều như vậy. Thu Đoan Trà tuy nói gián đoạn nhưng điều chỉnh lại những sự kiện trong đầu nằng thì nằng đã rất nhanh có thể liên tưởng ra mọi chuyện. Năm đó Thu Đoan Trà vì không chế Thu Bội Ngâm liền đem cung nữ đặc lực nhất bên người mình Hà Ngọc Liên phái đến bên người Thu Bội Ngâm, Thu Bội Ngâm được Thu gia an bài xong xuôi tiếp cận thái tử, không nghĩ đến trong quá trình này nằng quen với cận vệ bên cạnh thái tử là Sương Việt Lâm, hai người vừa gặp đã thương, hẹn nhau bỏ trốn, còn có một hài tử... Thu Nhược Y. Mà Hà Ngọc Liên, chính là mẹ mình lúc đó cũng yêu ngự y thân cận của Thái tử là Sương Liên Thành, e rằng chuyện chung thân của họ cũng là Thu Bội Ngâm thúc đẩy. Hà Ngọc Liên cảm động trong lòng, không đành để Thu Bội Ngâm nửa đời sau long đong trong cung cấm cho nên giúp nằng bỏ trốn, biết rõ mà không báo, còn dốc sức giúp đỡ. Mà việc này chọc giận Thu Đoan Trà, cũng từ đó chôn xuống mầm mống tai họa.

Nằng triệt để sợ ngây người, chuyện trước đã qua, kết quả còn bao nhiêu mà nằng không biết.

Đột nhiên nằng xông lên phía trước, nắm chặt lấy Thu Đoan Trà, giận giữ hét lên: “Như vậy, người liền muốn ta chết sao? Người thật là độc ác, người trả mạng lại cho ta!” Dứt lời nằng liền đẩy Thu Đoan Trà xuống đất.

Thu Đoan Trà mờ mịt bị đẩy xuống nền đá lạnh ngắt, nàng đau đớn nói: “Ai muốn ngươi chết! Mười mấy năm trước, ta thật vất vả mới có thể bắt được Bội Ngâm trở lại, nhưng ngươi lại sống chết không nói rõ tung tích hài tử của nàng. Ngươi cho là ta sẽ giết đứa bé đó sao? A! Ngươi vì sao không nói cho ta. Ca ca của ta bắt Sương Liên Thành hạ độc thái tử, các ngươi không những không thành công mà còn dĩ nhiên chưa dốc hết lực, nói đi, năm đó ngươi rốt cục đã lưu lại chứng cứ gì? Ngươi gọi lắm! Ngươi thế nhưng có thể học được bản lĩnh của ta, biết sử dụng chứng cứ uy hiếp ta, thái tử đã chết, hoàng đế cũng phải chết! Đều chết hết, đều chết hết, tất cả đều không còn chứng cứ! Năm đó, tìm lý do biếm các ngươi ra khỏi cung, biến mất hoàn toàn trước mặt ta. Yêu cầu của ngươi ta đều đã làm rồi! Ta bỏ qua cho ngươi rồi! Tại sao nhiều năm như vậy, ai cho nữ nhi của kẻ hạ tiện như ngươi lại xuất hiện? Đây chính là thiên mệnh luân hồi, đáng đời con gái ngươi rơi vào tay ta, chịu ta dẫn vật, bị ta nắm giữ. Thế nhưng con trai của ta lại thích nữ nhi của kẻ hạ tiện ngươi, ngươi nói, ta làm sao có thể dễ dàng tha thứ? Sao có thể dung nhân? Lúc đó ta lưu lại cho con gái ngươi một cái tiện mệnh, đã coi như không làm... thất vọng ngươi! Không phải, ta lại không thiếu ngươi cái gì. Ta thiếu ngươi cái gì!”

Thu Đoan Trà chợt phát cuồng, nàng tiến lên gắt gao níu chặt Sương Lan Nhi, lại tựa như oán giận mà phun ra: “Ta thiếu ngươi cái gì? Thiên đường có đường ngươi không đi, địa ngục có cửa ngươi không vào. Ta không phải hỏi muốn chứng cứ của người năm đó sao, ngươi không phải là sợ ta bắt con gái Sương Lan Nhi uy hiếp ngươi sao? Là ngươi tự mình đứng đầu chết trước mặt ta, thực sự không oán ta được! Không oán ta được! Không phải ta hại chết ngươi, ngươi tại sao muốn tới tìm ta? Vì sao? Ngươi đi đi, đi ra, đi ra!”

Thu Đoan Trà tay dùng sức rất lớn, Sương Lan Nhi không kịp phòng bị, bị nàng đẩy ngã đập xuống nền, toàn thân đều đau nhức.

Thu Nhược Y thấy vậy, bỗng nhiên nhào tới gắt gao bắt lấy cổ tay Thu Đoan Trà, hung hăng nói: “Ngươi kẻ độc phụ này! Ta không tin ngươi không biết chuyện hòa hân độc, nhất định là ngươi hại chết mẹ ta. Nếu ông trời không trừng phạt ngươi, vậy ta tới!” Dứt lời, nàng đột nhiên vươn hai tay lên bóp cổ Thu Đoan Trà, tay dùng sức cho đến khi chiếc cổ trắng nõn ần ần hiện vết bầm tím.

Thu Đoan Trà sống chết muốn đẩy Thu Nhược Y thế nhưng thế nào cũng không đẩy được, ngược lại nàng không gãy giữa nửa, hai tay chậm rãi rũ xuống, nhắm mắt lại chờ chết, dần dần rơi vào trạng thái hôn mê.

Sương Lan Nhi từ góc phòng gượng đứng dậy, trông Thu Nhược Y ra tay độc ác, nàng liền vội vã tiến đến ngăn lại: “Nhược Y, không thể. Ngươi buông nàng ra, nàng đã hôn mê, ngươi buông nàng ra! Tiếp tục như vậy nàng sẽ chết.”

“Không thả.” Thu Nhược Y mâu quang lộ vẻ ngoan lệ: “Tự cổ, giết người thì phải đền mạng, độc phụ này hại chết nhiều người như vậy, giết nàng cũng không phải chuyện gì.”

Sương Lan Nhi dùng sức đẩy nàng, vận tay khiến nàng thả tay ra: “Không đáng, không đáng giá. Ngươi giết nàng như vậy sau này khó thoát khỏi hiềm nghi, kế hoạch của chúng ta phải làm sao?”

Thu Nhược Y cắn hận trừng mắt nhìn Thu Đoan Trà hôn mê nằm trên mặt đất, cắn răng nói: “Nhưng là đêm nay, chúng ta cũng không có được kết quả như chúng ta mong muốn. Vốn tưởng rằng có thể tra hỏi ra nguyên nhân cái chết của mẫu thân ta, vậy mà nàng vẫn có thể mạnh mẽ như vậy...”

Sương Lan Nhi cắt đứt lời nàng: “Chưa chắc đã là mạnh mẽ, nàng vừa rồi bị dọa đến một hồn ba phách, có thể thấy nàng nói đều là sự thực. Chúng ta không phải là không có thu hoạch, chỉ ít cũng biết được Hà Ngọc Liên có chứng cứ năm đó nàng và Thu Cảnh Hoa hãm hại thái tử. Hoàng đế vẫn chưa cận chết, chúng ta còn có cơ hội.”

Thu Nhược Y gật đầu, đột nhiên nàng nhớ ra gì đó, nàng liếc mắt nhìn Sương Lan Nhi, nghi ngờ nói: “Kỳ quái, ngươi vì sao lại có nhẫn của mẫu thân Sương Lan Nhi? Ngươi giống như rất quen thuộc với sự tình của nàng?”

Sương Lan Nhi á khẩu. Trong lòng nàng đang dự định xem nói như thế nào, dù sao dùng chính chiếc nhẫn của mẫu thân mình diễn kịch, nàng trước đó chưa từng nói qua cho Thu Nhược Y biết.

Thu Nhược Y tà mâu nhìn nàng, con mắt híp lại nói: “Ngươi có phải thiếu ta một lời giải thích?”

Chưa đợi nàng tiếp tục truy vấn, Sương Lan Nhi đột nhiên cảnh giác, nàng thấp giọng nói: “Nhược Y, ngươi nghe thấy không? Hình như có tiếng bước chân.” Trong nháy mắt nàng liền đập tắt ánh nến duy nhất ở góc phòng, cúi đầu nói: “Nhược Y, ngươi tránh vào trong quan tài trước đi, ta quay trở lại hậu viện cùng đoàn người, kéo thời gian dài bị người ta phát hiện. Ngươi nhớ kỹ, chớ có nóng giận. Tất cả mọi chuyện đợi đến ngày mai bàn lại.” Nói xong nàng liền nhảy khỏi cửa sổ thoát ra ngoài, thân ảnh rất nhanh biến mất trong đêm tuyết mù mịt.

Thu Nhược Y vừa trở lại quan tài thì cửa chính đã bị người dùng sức đẩy ra.

Cạch một tiếng, Thu Khả Ngâm cầm đèn lồng tiến về trước, sau đó thấp sáng lại toàn bộ căn phòng, nàng nhìn khắp tứ phía, cho đến khi thấy Thu Đoan Trà đang nằm trên mặt đất thì cả kinh, vội vàng tiến đến đỡ nàng dậy, nàng khẽ gọi: “Cô cô... cô cô... Người làm sao vậy?”

Thấy nàng không có phản ứng, Thu Khả Ngâm lại dùng sức lay nàng dậy.

Thu Đoan Trà hôn mê cũng không sâu, nàng yếu ớt mở mắt ra, hình dáng trước mắt từ mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng, tim nàng đập loạn, thấy người tới là Thu Khả Ngâm mới từ từ bình tĩnh lại.

Thu Khả Ngâm thấy Thu Đoan Trà khóe mắt vẫn còn lệ quang, trên mặt đất thì một mảnh tiền giấy hỗn độn, nàng vội hỏi: “Cô cô, người làm sao vậy?”

Thu Đoan Trà chưa tỉnh hồn, vẫn còn chưa hết kinh hãi, nàng dùng sức bắt lấy cổ tay của Thu Khả Ngâm, đau đớn nói: “Nàng tới tìm ta, các nàng tới tìm ta! Khả Ngâm, ngươi không được làm những chuyện trái với lương tâm nữa, nửa đêm nhất định sẽ có quỷ đến gõ cửa, trước giờ ta vốn không tin nhưng

bây giờ lại không thể không tin rồi. Khả Ngâm...!”

Thu Khả Ngâm sắc mặt có chút trắng: “Cô cô người nói mê sảng gì vậy, cái gì mà các nàng đến tìm người. Là có ý gì?”

Thu Đoan Trà nắm thật chặt tay nàng: “Là Thu Nhược Y, còn có... Hà Ngọc Liên, các nàng đều đến tìm ta đòi mạng. Làm sao bây giờ? Nên làm gì bây giờ?” Nói xong nàng càng thêm run rẩy, cả người như gặp ma.

Thu Khả Ngâm nhủ mảy: “Cô cô, người nói gì vậy, trên đời này không có quỷ. Cô cô, cô cô...”

Nhưng Thu Đoan Trà vẫn chìm trong thống khổ, nàng dầm mười ngón tay thật sâu vào cổ tay Thu Khả Ngâm.

Thu Khả Ngâm đau đến khẽ rên rì nhưng bất đắc dĩ lại không tránh thoát được, chỉ tùy ý để Thu Đoan Trà phát tiết.

Thu Đoan Trà đột nhiên kích động nói: “Khả Ngâm, ta vẫn muốn hỏi người. Bội Ngâm chết ngày ấy, người rốt cục đã nói gì với nàng. Có truyền đúng những lời ta muốn nói với nàng hay không. Vì sao? Vì sao Nhược Y sau khi chết lại muốn tìm ta, nói là ta hại chết mẫu thân nàng, tại sao chứ? Ta rõ ràng chỉ nói muốn nàng nhận tội, ta chưa từng muốn nàng chết. Bội Ngâm, ta vẫn luôn yêu quý nàng như vậy, Bội Ngâm...”

Thu Khả Ngâm vô cùng buồn bực, bi thương, nàng cả giận nói: “Các nàng đều đã chết hết, đều chết hết rồi! Chết nhiều càng sạch sẽ, cũng không bao giờ có thể đến làm phiền ta nữa! Mẹ con các nàng đều là tiện nhân! Còn cả Sương Lan Nhi kia! Đều là tiện nhân! Người nào cũng đừng nghĩ cướp mất Tiêu Đình của ta.”

Thu Đoan Trà sùng sốt, nàng lại tựa như thanh tỉnh hoàn hồn, nhìn hai tròng mắt của Thu Khả Ngâm sâu không thấy đáy, nàng hỏi: “Khả Ngâm, lời này của người là có ý gì? Cướp đi Đình nhi, người đây là có ý gì?” Đột nhiên nàng lại tựa như hiểu ra: “Chẳng lẽ, Nhược Y nàng, nàng sắp sửa kết hôn, chẳng lẽ lại là người...”

Thu Khả Ngâm cười lạnh: “Ta yêu Tiêu Đình đến thăm rồi, tất cả những ai muốn tranh giành Tiêu Đình với ta đều phải chết! Đều phải chết!”

Thu Đoan Trà giận giữ đứng dậy, xông đến trước mặt Thu Khả Ngâm, tay nắm chặt bả vai nàng: “Người điên rồi, Nhược Y là người thân của người mà! Là huyết thống chi thân! Người làm sao có thể làm như vậy? Linh cữu của nàng còn ở đây, vong hồn còn chưa định, đêm dài, lẽ nào người không sợ nàng đến tìm người sao?”

“Nàng muốn lấy mạng ta, cứ tới! Mẹ ruột của nàng ta còn không sợ, đã nhiều năm như vậy, ta giữ kín bí mật này, không người biết! Ta còn sợ nàng hay sao?” Ánh nến chập chờn lay động yếu ớt, dưới ánh nến, khuôn mặt Thu Khả Ngâm mờ nhạt không nhìn rõ, mơ hồ có lệ chảy xuống. Mấy ngày nay nàng không có một ngày ngủ ngon nhưng là nàng không sợ, người sống nàng còn không sợ huống chi là người đã chết!

“Người nói... Bội Ngâm nàng...” Thu Đoan Trà mi tâm khúc chiết thành xuyên.

“Đừng, hóa hán độc là ta lên lấy ra từ phủ thái tử, người bảo ta nhấn cho nàng, ha ha ha, ta đâu có ngu như vậy, nếu như nàng đại nạn không chết, lại từng thay Tiêu Đình can tội, người nghĩ Tiêu Đình còn có thể buông tay nàng sao?” Thu Khả Ngâm cười lạnh, thanh âm như băng vỡ trên mặt hồ: “Ta làm sao có thể chấp nhận nàng? Ta làm sao có thể để cho tình yêu của Tiêu Đình tất cả đều thuộc về nàng? Dựa vào cái gì! Ta có điểm nào không bằng nàng? Ở trong mắt các người, nàng luôn là nữ tử tốt đẹp nhất Thu gia, nàng thâm đắc nhân tâm, ta đây tính là cái gì? Nàng nếu không chết, Tiêu Đình làm sao có thể liếc mắt nhìn ta đến một lần? Cho nên ngày ấy ở tiểu viện ta tìm được nàng, ha ha, ta lạng lẽ hạ độc nàng. Hóa hán độc, người không biết khi đó trông đáng vẻ thống khổ của nàng, ta lần đầu tiên cảm thấy thống khoái! Thật là thoải mái!”

Thu Đoan Trà hít một ngụm khí lạnh: “Nàng là tỷ tỷ ruột của người! Người thật là ác độc!”

Thu Khả Ngâm hai mắt sáng lên, mơ hồ thấy được sự khinh bỉ trong đó, nàng khẽ cười lạnh, cười đến lồng ngực cũng rung rung mà lại mang theo một tia buồn bã thê lương: “Người hà tất phải giả mù sa mù? Người nếu như đã là người thân nhất của nàng, tội gì phải ba năm sau chia rẽ nàng cùng người nàng yêu, đoạt nàng trở về? Thái tử không phải người ngu, như thế nào còn có thể chứa đựng nàng? Người hà tất phải một lần nữa đưa nàng vào đồng cung. Người không phải là tư tâm hay sao? Nếu không phải người bắt nàng trở về, sau này nàng làm sao lại gặp Tiêu Đình? Đây hết thấy đều là do người hại! Ta ác sao? Sợ rằng không bằng một phần mười của người, người lại còn hão tâm như vậy, thiên tân vạn khổ tìm Thu Nhược Y trở về còn không phải là lại muốn lợi dụng nàng? Một con cò đã bị vớt bỏ, thuận tay lại có thể nhặt được một con cò mới, thủ đoạn của người tưởng rằng ta không biết hay sao? Người và cha ta muốn Nhược Y gả cho Long Đăng, các người biết rõ cùng Long Đăng thủy hỏa bất dung, không phải chính là muốn đặt Nhược Y vào hiểm cảnh hay sao? Mà ta bất quá tiết kiệm để nàng khỏi phải chịu thống khổ, so với việc bị các người lợi dụng, còn không bằng sớm đi theo nương nàng xuống dưới mồ.”

“Người, người!” Thu Đoan Trà ngã xuống đất, nàng tựa như muốn nắm lấy thứ gì đó ổn định lại nhịp tim của mình nhưng cái gì cũng đều không bắt được.

Thu Khả Ngâm hô hấp ngày càng trầm trọng: “Cô cô, ta lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Đình liền yêu hắn đến muốn chết đi sống lại, nhưng hắn vì sao lại thích tỷ tỷ của ta, ta nhấn, ta nhìn đến hai hàm răng ê ẩm, ta chờ mãi cơ hội mới đến, trừ bỏ đi tỷ tỷ. Ha ha, người người đều tưởng thái tử hạ độc hại chết tỷ tỷ, người nào cũng không thể nghĩ ra hóa hán độc thực ra là do ta lên lấy ra được từ trong cung thái tử. Đáng tiếc lúc ta hạ độc tỷ tỷ không cẩn thận để chính mình cũng bị liên lụy chút ít, khiến cho ta cũng chịu không ít thống khổ. Người biết sau đó ta đã nói gì với Tiêu Đình không? Ta nói với hắn người của thái tử ép tỷ tỷ uống thuốc độc, ta chạy tới đoạt, chỉ là không những không cứu được tỷ tỷ mà ngay cả bản thân cũng bị dính độc được. Khi đó thái y đều nói ta sống không được mấy năm. Tiêu Đình hắn vừa thống khổ vì tỷ tỷ chết lại vừa thương hại ta! Ha ha ha ha... ta yêu hắn như vậy, hắn đúng là thương hại ta! Hắn chỉ là bởi vì thương hại ta nên mới cưới ta! Hắn vẫn luôn cảm thấy thiếu nợ ta.”

Ngửa đầu cười to, Thu Khả Ngâm dần dần không khống chế được tâm tình của mình: “Hắn thế vậy mà thương hại ta! Bên ngoài trong mắt mọi người,

chúng ta là một đôi thân tiên duyên lữ, hần đi khắp mọi nơi tìm thầy y chữa bệnh cho ta, đối với ta ôn nhu có thừa, dốc lòng che chở, chỉ có mình ta biết, hần là bởi vì bồi thường cho tỷ tỷ, hần làm như vậy tất cả đều là bởi vì tỷ tỷ! Hần chỉ thương hại ta mà thôi! Hần cảm thấy thua thiệt ta cho nên mới đối tốt với ta!” Nàng đột nhiên dừng lại, mãi sau mới nói: “Ta căn bản không có hy vọng gì xa vời là có thể chữa trị tận gốc hết bệnh, ta chỉ muốn mãi có được sự quan tâm của hần, cho dù chỉ là ngăn ngủi mấy năm cũng tốt. Ai biết lúc này đột nhiên lại có biện pháp chữa trị hết bệnh cho ta. Ta lúc đầu vô cùng chờ mong, vậy là ta có thể tiếp tục ở bên cạnh Tiêu Đình, thế nhưng, Surong Lan Nhi tiện nhân này! Nàng vậy mà có thể đoạt đi Tiêu Đình. Ta cứ cho rằng hần sẽ không thích ai khác nữa. Người nói xem ta làm sao có thể không hận nàng? Ta chỉ có được thể xác của hần, vậy mà còn phải cùng với người ngoài chia sẻ, trơ mắt nhìn tiện nhân đó sinh ra hài tử của Tiêu Đình, người kêu ta làm sao có thể nhẫn nại.”

Thu Đoan trà nắm chặt tay đến từng đốt cũng trở nên trắng bệch: “Bởi vì ngươi không có khả năng sinh con, làm sao có thể để cho Tiêu Đình tuyệt hậu.”

Lại tựa như một bi kịch thật lớn, Thu Khả Ngâm bỗng nhiên tiến về phía trước, gắt gao đè Thu Đoan Trà xuống đất, điên cuồng nói: “Ta không thể sinh con! Đúng vậy, ta đã sớm biết. Ta trúng hòa hân độc nhiều năm làm sao còn có khả năng sinh hài tử. Huống chi Tiêu Đình hần cho đến bây giờ... Ta cũng không nghĩ tới, ta không thể sinh con, lẽ nào chính là báo ứng hay sao? Là báo ứng ta hại chết tỷ tỷ hay sao? Thế nhưng ta không tin! Ta không tin! Người xem, cuối cùng các nàng không phải đều thua dưới tay ta sao. Là ta thắng! Không có báo ứng! Ha ha ha... Người việc gì phải giả bộ nhân từ, người tha Surong Lan Nhi một con đường sống là bởi vì không muốn Tiêu Đình oán người, không muốn Quân Trạch tương lai biết được chuyện này sẽ oán người. Thế nhưng người đem ta đặt ở chỗ nào? Nàng một ngày không chết ta nào có thể an ngủ. Nàng ở Hồng Châu, ta phải người truy sát, nàng lại mạng lớn tránh thoát được một kiếp. Ta không cam lòng, rốt cục trời xanh cũng có mắt, một lần ngẫu nhiên biết được từ sự phụ của Surong Lan Nhi là Lý Tông Viễn ta phát hiện một manh mối đó chính là độc dẫn cùng thuốc dẫn có mối quan hệ. Dựa vào cái gì mà thiên hạ rộng lớn như vậy chỉ có máu của Surong Lan Nhi có khả năng giải độc, người không cảm thấy trùng hợp hay sao? Trừ phi máu của nàng vốn là độc dẫn, mới có thể dùng làm thuốc dẫn. Nghĩ thông suốt điểm này, ta dùng rất nhiều tinh lực cũng như thời gian, rốt cục cũng tra ra được người chế hòa hân độc này từ đầu chính là Surong Liên Thành. Người nhìn xem, ta thông minh cỡ nào, các người lật đổ thái tử, ta còn lại là tiện thể tra ra được việc hòa hân độc năm xưa. Ta biết, tỷ tỷ chết là chuyện Tiêu Đình vĩnh viễn không thể xóa được, Surong Lan Nhi tiện nhân kia, nếu không giết chết nàng ta liền khiến nàng cùng Tiêu Đình mãi mãi không thể có khả năng. Ha ha ha ha ha... Tốt, tốt rồi, bây giờ đều đã chết hết, người đáng chết đều đã chết hết! Không phải, còn có một người! Còn có Nạp Cát Nhã quận chúa, tiện nhân này, nàng vậy mà có ý tư tưởng đến Tiêu Đình, ta muốn nàng chết! Ta nhất định phải giết chết nàng!”

Thu Đoan Trà nghe xong tâm lạnh đi, con ngươi tràn đầy vẻ hoảng sợ, tay nàng run rẩy lợi hại: “Ngươi điên rồi! Ngươi ngay cả người thân đều có thể hạ thủ, ngươi hoàn toàn điên rồi! Đình nhi sau này lên làm hoàng đế, mà ngươi lại điên cuồng như vậy làm sao có thể trở thành mẫu nghi thiên hạ, ta không thể để ngươi và hần ở cùng nhau. Ta sẽ đi nói cho hần biết chuyện này!” Nói xong về mặt nàng đều là chán ghét, đứng dậy đi thẳng ra ngoài cửa.

“Cô cô!” Thu Khả Ngâm thê lương hét lên một tiếng: “Người không thể nói cho hần biết! Không thể!”

Thu Đoan Trà không buồn để ý tới nàng.

Thu Khả Ngâm chợt thấy tâm ý hoảng loạn, nàng nhào tới kéo Thu Đoan Trà: “Cô cô, chuyện quá khứ đều là chuyện quá khứ. Lúc này không có gì có thể uy hiếp chúng ta! Cô cô, người đừng đi... Người không thể nói cho hần biết, van người! Bây giờ chúng ta một nhà ba người sống rất tốt! Không thể phá hư!”

“Buông tay, người điên rồi!”

“Cô cô!” Thu Khả Ngâm khẽ rít một tiếng, giận giữ không kiềm chế được, hai mắt ánh lên tia nhìn rét độc đến khiếp người. Nàng khí lực cường đại, mười móng tay đâm sâu vào cổ tay Thu Đoan Trà, tơ máu chợt bắn ra.

Thu Đoan Trà dùng sức gãy dựa, hai người đang lúc lôi kéo, đột nhiên Thu Khả Ngâm đẩy Thu Đoan Trà một cái, nàng không đứng vững, cả người lao đảo ngã về phía sau.

Cả linh đường rộng lớn chỉ nghe thấy bập một tiếng, có máu tươi ầm ập chảy ra, mùi tanh nhàn nhạt lan tỏa.

Gác của Thu Đoan Trà đập mạnh vào cánh cửa, trên mặt đất trắng như tuyết tràn ra một cỗ đồ tươi như những đóa hoa đào thắm nở rộ.

Máu, nhiều như vậy, chính là từ sau gác của Thu Đoan Trà ồ ồ chảy ra, chậm rãi chạy thành dòng, từng chút từng chút kéo đến gầy của Thu Khả Ngâm. Thu Khả Ngâm sắc mặt trắng bệch không khác gì một hoạt tử, nàng kinh sợ lùi về sau một bước, đột nhiên nàng giật mình, nhắc chân nhảy qua thân thể của Thu Đoan Trà, tông cửa xông ra, thân ảnh hoảng hốt biến mất trong màn đêm dày đặc.

Thu Đoan Trà hai mắt nhìn chăm chăm đỉnh đầu, những thanh xà ngang khắc hoa văn mỹ lệ vẫn là độ cung ấy, nửa điểm không khác biệt, đáng tiếc ngày càng trở nên mờ nhạt.

Một lúc lại một lúc lâu, nàng chỉ cảm thấy thân thể bỗng nhẹ bẫng, phảng phất như hòa vào mây. Trước mắt, gương mặt của Thu Nhượng Y xuất hiện, rõ ràng như vậy.

Nàng suy yếu mở miệng, thanh âm run rẩy: “Nhượng Y, ngươi đến rồi? Là ta đã chết sao? Ngươi đến đón ta sao?”

Một trò hay vừa rồi, Thu Nhượng Y ở trong quan tài đều nghe được hết, nàng lúc này đi tới, nhìn Thu Đoan Trà sắp chết, nàng cười lạnh: “Ngươi sai rồi, là ngươi sắp chết. Ta vẫn còn sống.”

Thu Đoan Trà ánh mắt vô hồn, chỉ kinh ngạc nhìn Thu Nhượng Y. Toàn thân nàng vô lực, lắc lắc đầu nói: “Đừng lừa ta, ngươi tới mang ta đi... kỳ thực ta mệt mỏi lắm rồi, chỉ tiếc không thể nhìn thấy Đình nhi đáng cơ...”

Thu Nhượng Y cười lạnh một tiếng, nàng đưa tay ra chạm vào mặt Thu Đoan Trà: “Ngươi xem, tay của ta rất nóng. Tay của người chết làm sao vẫn còn

nhật độ được? Cho nên, là người sắp chết mà không phải ta. Ta sống rất tốt. Thu Đoan Trà, người nhìn cho rõ ràng!”

Ngữ âm hạ xuống đến cực điểm, không khí xung quanh vẫn tĩnh lặng như vậy, khắp nơi bị mùa đông khắc nghiệt làm cho đóng băng, cũng giống như lòng người vậy.

Thu Đoan Trà khí tức ngày một yếu ớt, búi tóc tán loạn chỉ còn lại một viên minh châu lớn ánh lên làm nổi bật con người nhạy bén nay đã mất đi thần thái, nàng đột nhiên nâng tay, cầm thật chặt mảnh thanh đồng trước ngực Thu Nhược Y, thanh âm thê lương nói: “Nhược Y, ta thực sự chưa từng muốn Bội Ngâm chết, người không biết, Thu gia có được đến ngày hôm nay không hề dễ dàng. Nữ tử Thu gia nhất định phải gánh vác rất nhiều. Người không chết thực tốt, người nhất định phải hỗ trợ Đình nhi, nhất định... Khả Ngâm đã... Nhược Y, người thông minh như vậy, ta chỉ muốn nhắc nhở người...”

“Hừ” Thu Nhược Y khinh thường bĩu môi, đứng dậy, thân thể bỗng bị níu lại, là Thu Đoan Trà dùng sức kéo mảnh thanh đồng của nàng xuống. Chỉ là một vật trang sức mà thôi, không có chỗ dùng, nàng cũng không để ý, bên môi xẹt qua ý cười, âm lãnh tựa rắn độc, nàng nói: “Hoàng nãi nãi, người chớ nằm mộng giữa ban ngày. Không ngại nói cho người biết. Hơn hai năm trước ta đã yêu Hiền vương. Ta sẽ trợ giúp Hiền vương, đem toàn bộ Thu gia các người diệt trừ, một người cũng không lưu lại. Ha ha ha!”

Thu Đoan Trà nghe xong khuôn mặt biến dạng, cả người cứng đờ như bị đông lại. Nhưng bất quá trong nháy mắt nàng dùng sức nắm lấy vật trang sức bằng thanh đồng, kéo đến ngực, hai mắt tựa như không thể tin: “Người... phản bội Thu gia! Người sao có thể? Người sao có thể?”

Thu Nhược Y lạnh nhạt nhìn nàng, lời nói chứa đầy ý cười giễu: “Ta vì sao không thể? Người có thể vì Thụy vương mà vứt bỏ mẫu thân ta, vứt bỏ ta, ta vì sao không thể vì người ta yêu tha thiết vứt bỏ người? Người nhất định thua, gia gia tạm thời bị cách chức, sáng sớm ngày mai tin tức Thu Khả Ngâm độc phụ này giết chết quý phi cô cô của mình sẽ lan khắp toàn bộ Tường Long Quốc, nói vậy lúc này nàng nhất định đang chạy trốn. Được rồi, người không cần lo lắng, Quân Trạch ta sẽ hào hào nuôi nấng.”

Thu Đoan Trà mặt xanh như tro tàn, tay không ngừng run rẩy, đột nhiên, cách một tiếng, một tiếng động rất nhỏ vang lên, vật trang sức bằng thanh đồng trong tay Thu Đoan Trà bị chạm đến một dây cốt bí mật. Thu Đoan Trà theo tiếng động nhìn lại, vật trang sức thanh đồng này đã mở ra thành hai bên, ở giữa hé ra một phiến vải gấm màu vàng trông giống như từ rất xa xưa.

Thu Nhược Y cũng nghi hoặc nhìn, vật này nàng mang bên người lâu như vậy mà nàng không biết nó còn có thể mở ra.

Thu Đoan Trà mất máu quá nhiều, hai tay run rẩy cầm lấy hoàng cầm mở ra, từng chữ từng chữ nhìn qua... Đột nhiên nàng ngẩn người, há miệng, chỉ tay vào Thu Nhược Y nói không nên lời.

Thu Nhược Y đoạt lấy mảnh vải trong tay nàng, nhìn xong cũng sững sờ ngay tại chỗ.

Lúc này Thu Đoan Trà dùng sức lết ra ngoài, trong miệng lầm bầm nói: “Trời! Là nàng... Không phải là người! Là nàng... Không phải là người! Không phải người! Không phải người!...” Nàng vô vô vào cánh cửa gỗ, thanh âm khàn khàn: “Người đâu... người đâu... cứu mạng.”

Bịch một tiếng lớn, Thu Nhược Y nhắc chiếc giá mộc nện xuống gáy Thu Đoan Trà. Một khắc kia nàng nhìn bàn tay đầy máu của Thu Đoan Trà níu cửa dần dần vô lực thong xuống, con người tròn tròn, đôi môi xanh tím, ngón tay chỉ lên trời, môi còn mấp máy như còn chưa nói xong, Thu Nhược Y bỗng thấy giật mình.

Hô hấp của nàng ngày một trầm trọng, mãnh liệt hít thở như thủy triều dồn dập kéo tới. Nàng ngồi xổm xuống, đưa tay tới gần kiểm tra, không còn hơi thở...

Thu Đoan Trà, chết...

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Một lưới bắt hết

Thu Nhược Y cả kinh, nàng liên tiếp lùi về sau mấy bước, đáy lòng giống như bị móng vuốt cào qua, từ từ mà sinh ra cảm giác lạnh thấu xương, lạnh đến cả người không ngừng run rẩy đến không thể động đậy.

Nàng giết người, nàng lại thực sự giết người. Tuy là nàng rất muốn Thu Đoan Trà chết, tuy là nàng nằm trong quan tài thấy Thu Khả Ngâm đẩy Thu Đoan Trà ngã nhưng nàng chỉ nghĩ mình sẽ chỉ nằm đó thấy chết mà không cứu. Không ngờ trong lúc xúc động nàng thế lại tự mình động thủ giết chết Thu Đoan Trà.

Lúc này trên mặt đất là một vũng máu chảy đầm đìa loang lổ như một cây hoa đào nở rộ chói mắt.

Mặt nàng, ngay cả cổ áo cũng điểm một chút máu loãng.

Xung quang yên tĩnh tựa như cái chết.

Nàng theo bản năng lấy khăn lụa lau qua mặt mình rồi xuống đến y phục, chợt nghe thấy tiếng tách tách, là thanh âm của một vật nào đó đang bốc cháy.

Nàng chỉ cảm thấy sợ, tim đập thình thịch. Cổ họng vì nghẹn mà nấc lên một tiếng, nàng khó khăn lùi về phía sau hai bước.

Bỗng nhiên loảng xoảng một tiếng, nàng vô ý đụng vào giá nến, tiếp đó ánh lửa lóe lên, bén lửa vào những tấm màn trắng tinh khôi, cháy lan dần đến bên chân nàng.

Ngon lửa ngay lập tức liền mạnh mẽ lan tỏa, trong nháy mắt thấy đã sắp nuốt chửng tất cả.

Thu Nhược Y không khỏi hoàn hồn, nàng gạt những tấm màn chướng rù xuống, định dập tắt lửa vậy mà lại càng khiến cho lửa cháy mạnh hơn. Rơi vào đường cùng, nàng chạy vội ra khỏi linh đường, nàng không thể đợi tiếp được nữa, nếu như nàng trở về nằm trong quan tài chỉ sợ ngay cả bản thân cũng sẽ chết cháy. Nhưng nếu như nàng cứ như vậy đi... Không thích hợp! Suy nghĩ một chút, nàng bước trở về một bước, thừa dịp lửa đang lan tỏa, nàng kéo Thu Đoan Trà đặt vào trong quan tài, thấy xung quanh không chỗ nào không bén lửa lúc này mới rời khỏi.

Nếu đã cháy thì cứ để ngọn lửa thiêu rụi tất cả.

Thu Nhược Y đi được hơn mười bước thì thấy có người phát giác linh đường phủ tử tế tướng bốc cháy, một tiếng hét như đạo sấm sét phá tan sự yên lặng trong đêm tuyết: “Người tới, người tới, mau lấy nước! Người tới, mau lấy nước!”

Nàng cúi đầu xuống, kéo cổ áo lên cao che dấu dung mạo rồi đi đến hậu viện, nàng ở phủ tử tế tướng cũng đã được một thời gian, đối với nơi này vô cùng quen thuộc. Phía sau lưng nàng, linh đường xa xa lửa bốc lên càng lúc càng lớn, khói dày đặc bốc lên, vô luận nàng đi xa thế nào cũng đều có thể ngửi được.

Hậu viện phủ tử tế tướng vốn cũng có chỗ cho người ở, lúc này tất cả mọi người đoàn đoàn náo loạn, tỷ nữ đến nô tài đều nhao nhao cầm thùng nước, chậu rửa mặt đến, nước cháy thấm đẫm những mảng tuyết lớn trên sân.

Thu Nhược Y giấu mình sau một thân cây đại thụ, nhìn mọi người tất bật một hồi rồi lên thoát ra chỗ cửa sau.

Không khí băng lãnh phủ vào mặt, chớp mũi cảm nhận được giác cảm buốt giá, tay chân đều không ngừng run rẩy.

Thu Đoan Trà chết, quý phi tôn quý nhất Tường Long Quốc đương triều liền như vậy mà chết. Cũng may Thu Đoan Trà chết, nếu không... Trước khi chết nàng ta đã phát hiện ra bí mật kia... Thu Nhược Y không nghĩ tới sự thật là như vậy, toàn thân kích động rung mình một cái. Nàng không thể để ai biết được bí mật này, ngày sau Long Đăng lên ngôi, Đình Lan nhất định sẽ mang Thu Cảnh Hoa đi phía nam thoát ần, mà nàng một kẻ khởi tử hoàn sinh sẽ danh chính ngôn thuận tiếp nhận tất cả Thu gia, toàn bộ thế lực, toàn bộ vinh hoa phú quý. Nàng đến lúc đó thân phận hiển hách, danh hiệu cao quý, tiền tài đếm không hết mới, chỉ như vậy mới có thể xứng đôi với người nàng yêu. Nàng phải giúp hắn, vô luận là tài lực hay năng lực, nàng đều sẽ trợ giúp hắn. Tất cả Thu gia đều là của nàng, cũng chỉ có thể là của nàng.

Vì hắn, cho dù là giết người, cho dù có rơi xuống địa ngục nàng cũng không ngại.

Cuối cùng có một ngày hắn sẽ biết chỉ có nàng mới xứng đáng đứng bên cạnh hắn.

Trời quá tối, nàng càng đi càng nóng ruột, không ngờ đụng phải một người.

Người nọ về mặt thể lương, ước chừng vừa nghe nói linh đường cháy lớn liền vội vàng vàng chạy đến. Người nọ một thân cung cảm màu hạnh, mái tóc đen chưa kịp chải chuốt, chỉ có một chiếc châm cài lỏng lẻo, đụng phải Thu Nhược Y, vội giữ nói: “Tránh ra, ta muốn đi tìm quý phi nương nương, người cút xa một chút.”

Thanh âm này hết sức quen thuộc, rõ ràng chính là cung nữ hầu hạ bên cạnh Thu Đoan Trà.

Thu Nhược Y đương nhiên nhận ra, nàng không khỏi sửng người, bây giờ nàng vẫn là một người chết, nếu như bị Trúc Thanh nhìn thấy, chuyện sát hại Thu Đoan Trà nàng làm sao có thể thoát khỏi liên quan.

Trúc Thanh ngẩng đầu, nàng ngẩn ra, sau đó thấy rõ ràng người trước mặt chính là... Nàng nhìn chằm chằm Thu Nhược Y, khuôn mặt lộ ra thần sắc kinh hoàng, hô to một tiếng: “A! Quý a!”

Thu Nhược Y nghĩ thầm, không bằng tiếp tục giả thân giả quý hù dọa Trúc Thanh, vì vậy nàng từng bước ép sát, hướng tới gần Trúc Thanh.

Sắc mặt Trúc Thanh trắng bệch, kinh hoàng muốn tìm vật gì đó bảo vệ mình. Nhưng đột nhiên nàng chợt nhìn về phía sau Thu Nhược Y, chỉ vào dấu chân thật dài trên tuyết: “Không phải, người không phải quý, người không phải quý. Quý không thể có dấu chân! Nhưng mà, làm sao ngươi vẫn còn sống?”

Thu Nhược Y sửng sốt, không nghĩ tới Trúc Thanh này còn mấy phần can đảm, ngay cả giả thân giả quý nàng cũng không sợ.

Lúc này xung quanh tất cả âm thanh đều phẳng phất như ở rất xa, ánh mắt Trúc Thanh vẫn không rời khỏi người Thu Nhược Y, nàng dần dần tỉnh táo lại, lạnh giọng nói: “Ngươi không chết? Ngươi! Ngươi có mục đích gì? Còn cả đạo cô có hành vi quá mức là quý đi kia, cố tình đẩy ta đi. Quý phi nương nương... Trôi! Ngươi tránh ra, ta muốn đi xem Quý phi nương nương rốt cục làm sao...”

Nói chưa xong, một tiếng hét thảm bỗng bị đè xuống trong tiếng cứu hòa âm ỉ khắp phủ tể tướng.

Trúc Thanh chậm rãi ngã xuống.

Thu Nhược Y trong tay còn giữ một khối đá nhọn, máu tươi ảm ảm bắn lên trên mặt nàng.

Nàng biết, nàng còn chưa có dùng hết lực, Trúc Thanh chỉ là tạm thời ngất đi, cũng chưa chết. Nhưng nàng không thể để cho Trúc Thanh sống, trước hết nàng đã biết việc gác đêm chính là Nạp Cát Nhã quân chúa lưu lại cùng Thu Đoan Trà, nếu như Trúc Thanh nói ra, tìm hiểu nguồn gốc sự việc, khó bảo toàn sẽ không tra ra đằng sau còn có cả Hiến vương.

Nàng đã giết Thu Đoan Trà, giết cả Trúc Thanh cũng không tính là gì.

Nghĩ rồi, nàng kéo Trúc Thanh còn hôn mê bất tỉnh tới dòng suối sau hậu viện. Tôm một tiếng, nàng đẩy Trúc Thanh xuống nước, những bọt nước trùng điệp như sóng cuộn cuộn nổi lên, những vòng xoáy che phủ sắc mặt hôn mê trắng bệch của Trúc Thanh.

Dần dần chìm xuống... cho đến khi không còn tiếng động... cho đến khi mặt nước khôi phục trạng thái ban đầu.

Thu Nhược Y vốn cảm thấy hoảng loạn trong lòng, giờ khắc này chợt thấy bình tĩnh đến lạ, lồng ngực tựa sắp vỡ toang trong nháy mắt thanh tĩnh đến lạnh lùng, cảm giác thoải mái hơn rất nhiều.

Giết liền hai người, nàng ngược lại vô cùng trấn định.

Nàng bình tĩnh vốc nước tẩy sạch hai tay cùng mặt mũi, đi tới hậu viện thuận tay thay một bộ y phục tỳ nữ.

Nàng tính toán Thu Đoan Trà bỏ mình, đại cáo công thành, khoảng thời gian này nàng không cần lộ diện. Nhiệm vụ của nàng đã hoàn thành, còn lại chỉ chờ Hiến vương. Lúc này, việc cấp bách là phải lên vào Thụy vương phủ mang Quân Trạch đi. Nàng chắc chắn Thu Khả Ngâm không dám trở về vương phủ, khẳng định là trốn chỗ nào đó quan sát động tĩnh, nàng nhất định phải đoạt được Quân Trạch trước Thu Khả Ngâm.

Từ nay về sau, Long Quân Trạch sẽ là hài tử của Thu Nhược Y nàng, nàng sẽ thay Sương Lan Nhi chiếu cố Quân Trạch thật tốt, cho dù tới nay Thu Đoan Trà đã phát hiện ra một bí mật rất lớn, thì ra nàng cùng Lan Nhi là đường tỷ muội, cũng khó trách hai người ở Hồng Châu lần đầu gặp mặt đã quen thân, nguyên là máu mủ tình thâm.

Nghĩ đến Long Đăng sau này nhìn thấy Quân Trạch, nhớ tới Lan Nhi, tự nhiên sẽ tiếp nhận nàng. Nàng chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Xoay người, nàng rất nhanh đã rời khỏi phủ tể tướng.

Chân trời tối mịt, khắp nơi đều có tuyết đọng bao trùm. Ven đường, những cành cây già đen đúa vắn vẹo thành những tư thế quái đản, trên mặt đất, nơi tuyết kéo dài đến vô tận, thân ảnh của nàng dần dần biến mất, duy chỉ còn dấu chân vẫn còn lưu lại.

Gió nổi lên, tuyết lại rơi xuống. Những bông hoa tuyết bay lượn trên không trung, những cánh hoa trắng trong suốt không màu tựa như nước mắt. Không cần bao lâu, tuyết nhanh chóng đã che mất dấu chân.

Bên trong tể tướng phủ, hòa dần dần dập tắt.

Tất cả lại như trước, phẳng phai như những gì của ngày hôm qua chưa hề phát sinh...

Thượng Dương thành Tường Long Quốc, hoàng cung.

Kim môn sơn đỏ cao ngất kéo kết nặng nề mở ra tựa như tiếng thở dài não ruột của lão nhân khi chấp tối. Trong điện, một tầng lại một tầng găm rù, bên trong chỗ sâu nhất u ám tĩnh mịch, càng vào sâu càng quỷ dị.

Trong nháy mắt, gió như những mũi tên bén nhọn quét vào đại điện, giống như bàn tay vô hình vén lên trùng trùng điệp điệp cảm tử phiêu bay.

Sương Lan Nhi vẫn mang trên người y phục đạo cô, nàng theo Lưu đại nhân chuyển đi đến phía sau mười hai phiến bình phong gỗ tử đàn, đi đến trước giương hoàng đế.

Hoàng đế vừa mới tỉnh lại, sắc mặt còn nhợt nhạt tiêu tụy giống như mảnh lá khô tàn héo úa, lẳng lẳng treo đầu cành, hần vừa uống xong chén thuốc nhân sâm trong tay Long Đăng.

Nhìn thấy Lưu đại nhân của Ba Tư đến, hoàng đế khàn giọng hỏi: “Thế nào? Tìm được Quý phi rồi sao?”

Sương Lan Nhi cùng Lưu đại nhân cùng nhau thỉnh an, quỳ trên mặt đất bằng ngọc thạch lạnh toát, trong lòng nàng nghĩ ngợi, đêm đó, nàng để Thu Đoan Trà một mình trong lĩnh đường có chút không ổn, vốn là định sau đó tìm một cái cớ, vậy mà chưa tới nửa đêm lĩnh đường không hiểu tại sao lại cháy lớn, nàng lo lắng an nguy của Thu Nhược Y, cũng theo chân các tỳ nữ nô tài đến trước lĩnh đường dập lửa. Hòa hoãn tới sáng sớm mới hoàn toàn bị diệt. Ba Tư bên kia sáng sớm liền cho người đến tìm hiểu, có người nói trong quan tài tìm được một cỗ thi thể.

Thời khắc đó lúc nàng nghe được cảm giác như muốn ngất đi, thế nhưng sau đó nghĩ lại liền cảm thấy không đúng. Quan tài có thể mở ra, Nhược Y tuyệt đối sẽ không nằm trong đó chờ chết. Hơn nữa Thu Đoan Trà có thể đi đâu? Nhưng đúng lúc này lại có người ở hậu viện phát hiện thấy thi thể của cung

nữ bên cạnh Thu Đoan Trà là Trúc Thanh. Lúc này tâm trạng bất an của nàng mới sớm bình ổn lại, như vậy xem ra, Thu Nhược Y rất có thể đã sớm chạy thoát được rồi. Nhưng Thu Đoan Trà đang yên đang lành có sao lại đột nhiên chết? Trúc Thanh thì như thế nào? Đến tột cùng sau khi nàng rời khỏi chuyện gì đã xảy ra?

Càng nghĩ đầu càng loạn, Sương Lan Nhi chỉ đành nhìn Long Đằng với một ánh mắt nghi hoặc. Thật nhiều ngày rồi không thấy, hẳn càng thêm phong thần tuấn lãng, y phục vàng nhạt thêu kim long càng làm nổi bật lên quý khí bức người.

Long Đằng liếc nhìn qua Sương Lan Nhi rồi chuyển qua Lưu đại nhân, chỉ nói: “Lưu đại nhân, không cần cố kỵ, có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Lưu đại nhân hít một hơi thật sâu, bẩm báo: “Hoàng thượng, Hiền vương điện hạ, căn cứ theo những gì Ba Tư điều tra được, người nằm trong linh đường phủ tể tướng đã hoàn toàn bị thay đổi, chính là... Đoan quý phi.” Hắn cẩn thận nói, dứt lời liền nâng cánh tay áo lên lau mồ hôi trên trán đang chảy ròng ròng.

Hoàng đế quả nhiên nghe xong liền giận giữ, sắc mặt tái xanh, tay hắn dùng sức vung lên đem chén canh gần đó lật úp, vỡ toang trên mặt đất.

Tất cả cung nhân hầu hạ đều cuống quýt quỳ xuống: “Hoàng thượng bớt giận.”

Hoàng đế tức giận hỏi: “Tra được ai làm hay chưa? Dám cả gan mưu hại quý phi!”

Lưu đại nhân run rẩy nói: “Bẩm hoàng thượng, có người nhìn thấy Thụy vương phi thân sắc hoang mang, trên váy loang lổ vết máu nửa đêm vội vã rời khỏi phủ tể tướng, đến nay vẫn chưa thấy tung tích.”

“Cái gì?” Hoàng đế sùng sốt, một lát sau hắn làm như nhớ ra chuyện gì đó: “Không đúng, trong quan tài rõ ràng là Nhược Y...”

Long Đằng hợp thời đưa qua một câu: “E rằng trong quan tài vốn là trống không, có lẽ Thu Nhược Y không muốn gả cho Thụy vương cho nên đã đưa ra một chiêu kế sách như vậy. Chỉ là Quý phi nương nương chết... Thực sự đáng tiếc là không duyên không cớ. Bất quá có thể xác định phần nào, nàng chính là bị người mưu hại.”

Lưu đại nhân lúc này nói: “Hoàn toàn chính xác, Quý phi nương nương sau đầu có vết tích bị đập rất mạnh, chắc chắn sau đó bị người ta cho vào quan tài, lấy hỏa hoạn thiêu hết dấu vết. Còn đến tột cùng chuyện gì xảy ra sợ rằng chỉ có thể tìm được Thụy vương phi mới rõ được chân tướng.”

Hoàng đế thật lâu không nói, ngực phập phồng xúc động, sắc mặt tái nhợt đến không còn huyết sắc, giọng căm giận nói: “Phản, tất cả phản rồi. Đi, đi, phát lệnh truy bắt, nhất định phải bắt ả trở lại, trẫm ngược lại muốn hỏi ả, đến tột cùng là dạng thâm cừ đại hận gì mà ả đối với chính cô cô của mình cũng có thể hạ thủ!” Hoàng thượng nói xong tức giận đến công tâm, liên tục ho khan. Trong lúc nhất thời cả gian đại điện đều là tiếng ho đến tể tâm phế liệt của hắn.

Cuối cùng hoàng thượng không ngăn được phúng ra một búng máu tươi, sau đó liền ngất đi.

Thái giám đứng bên cạnh vừa thấy liền vội vã hét hải định chạy đi tìm ngự y.

Long Đằng tự tay ngăn cản, mắt phượng nhìn về phía Sương Lan Nhi.

Sương Lan Nhi hiểu ý, nàng liền nhanh chân tiến đến gần giường rồng của hoàng thượng bắt mạch, một lát sau nàng lắc đầu nói: “Khí trệ trong tim, lại nhận được kích thích quá lớn, chỉ sợ không được mấy ngày.”

Long Đằng tựa như suy nghĩ một khắc, hắn đột nhiên ngược mắt, thanh âm quanh quẩn bên trong màn chướng: “Lưu đại nhân, phong tỏa tin tức, chỉ nói linh đường khói hương quá vượng nên vô ý cháy. Bên trong quan tài chính là thi thể của Thu Nhược Y, mà Thu Đoan Trà đã trở lại đại điện. Bản vương lập tức phái binh chiếm giữ hoàng cung, đi lấy giấy và bút tới đây, còn cả chữ viết trước đó của Thu Đoan Trà cũng mang tới.”

Chỉ một lát sau cung nhân đã mang đến những vật mà Long Đằng yêu cầu.

Sau đó chỉ thấy Long Đằng nhắc bút, cổ tay như mây khinh vũ, nét bút uyển chuyển.

Sương Lan Nhi từ bên cạnh nhìn sang, chữ viết của hắn đúng là giống với chữ viết của Thu Đoan trà như đúc, bất chước không chút sơ hở, không có nửa điểm khác nhau.

Còn về nội dung...

Cho đến khi hắn hạ bút, Sương Lan Nhi không khỏi cả kinh.

Long Đằng bên môi chỉ nhợt nhạt nói một câu: “Long Tiêu Đình! Dụ hắn đến đây, chúng ta một lưới bắt hết.”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Nếu người xảy ra chuyện, ta sẽ đi cùng người

Sương rỗng trong núi, đêm khuya, im lặng không tiếng động.

Bầu trời tựa như bị một bức màn đen như mực phủ xuống, quần sơn trùng điệp, mắt dõi không thấy điểm cuối. Dãy núi tuyết trắng chìm trong một tầng mây xám sương mù. Những dải khói nhẹ cùng với sao trắng giao nhau, từ trên nhìn xuống trông giống dải lưng du long trắng đến quý dị.

Tất cả đều ảm đạm như vậy.

Một đoàn quân binh đang tiến về phía trước, nhìn qua cũng khoảng mấy ngàn người, chiến mã nhiều đến đếm không xuể, đại kỳ lay động phấp phới trong gió. Trên lá cờ thêu một chữ “Thu”, đội ngũ chỉnh tề, có bộ phận cười kỵ mã, có bộ phận bộ hành, thỉnh thoảng có tiếng vỗ quan thét lớn: “Nhanh, nhanh, một khắc cũng không được lơ là. Nếu không... Thu tướng quân trách tội, tất cả mọi người đừng mong sống ổn.” Tiếng bước chân rầm rập vì vậy mà càng nhanh thêm.

Mà xa xa, người dẫn đầu đội quân, y phục ngân giáp hắc bào chính là Thu Đình Lan.

Đi được nửa đường, gió núi đột nhiên bùng khởi, trong rừng không biết từ đâu chim chóc bay tán loạn về phía bầu trời đêm tĩnh lặng.

Rất xa, tiếng vó ngựa như sấm rền dội xuống, trong lúc nhất thời không phân được có bao nhiêu người tới.

Thu Đình Lan dừng ngựa lại, sắc mặt trầm xuống, tay cầm chắc dây cương, ngồi thẳng lại, không chút lung lay.

Một phó tướng phóng ngựa tiến đến, thanh âm có chút khẩn trương: “Tướng quân, chúng ta bị người chặn. Tối nay bí mật điều động, vì sao người ngoài lại biết được?”

Thu Đình Lan chậm rãi giơ một tay, ý bảo phó tướng im lặng.

Tiếp đến từ trong sơn cốc mùi khói bốc lên, rất nhanh, một đội quân đã bao vây lấy họ. Phía trước, một con ngựa chậm rãi đi tới trước mặt Thu Đình Lan.

Ánh lửa sáng quắc chói mắt, người đến khuôn mặt góc cạnh, lông mày giương giương, con ngươi tối đen sâu thẳm không nhìn thấy đáy, cả người phát ra hàn quang bức người.

Thu Đình Lan âm thầm hít một ngụm khí lạnh.

Người đến lạnh giọng nói: “Làm sao, hiện tại nhìn thấy ta ngay cả chào một tiếng cũng không có sao?”

Thu Đình Lan cau mày: “Cha!”

Thu Cảnh Hoa hai mắt nhìn thẳng Thu Đình Lan, tức giận không chút nào che giấu: “Đình Lan, người nửa đêm mang binh là muốn vào hoàng cung sao?”

Thu Đình Lan tròn mắt không chút giao động, chỉ nói: “Điều binh bình thường mà thôi, cha đa tâm rồi.”

“Thật sao, hoàng thượng bệnh nặng, việc điều binh này người có thánh dụ hay không?” Thu Cảnh Hoa vươn tay ra: “Đưa đây ta xem một chút.”

Thu Đình Lan híp mắt lại, biết không thể tiếp tục lừa được nữa, hần nắm chặt dây cương trong tay: “Cha, người không phải vẫn đang tạm thời bị cách chức sao, chỉ sợ việc này không nằm trong sự quản lý của người đâu.”

Thu Cảnh Hoa trong con ngươi ngưng tụ lại một luồng hàn quang: “Ha, người còn biết ta là cha người? Quang minh chính đại mà nói, người là đang giúp Long Đăng điều binh chiếm giữ kinh thành, người mơ tưởng! Bây giờ xem ra, cũng may ta bị cách chức, nói lý ra thì ta có làm gì cũng không ai biết được. Điểm ấy xem ra vẫn là Long Tiêu Đình có tầm nhìn lâu dài, thời cơ chưa đến không bằng từ giả sự nghiệp đang trên đỉnh vinh quang, lẳng lặng ngủ đông chờ cơ hội đến. Tối nay ta điều động toàn bộ hắc y cấm vệ còn dư lại của Long Tiêu Đình đến đây chờ chặn người lại.”

“Cấm vệ của Thụy vương, người làm sao có thể điều động?” Thu Đình Lan cả kinh.

“Sao không có khả năng?” Thu Cảnh Hoa vỗ tay một tiếng, một con ngựa từ phía sau đi tới, ngân giáp hắc bào, nhìn dung mạo này chính là thủ hạ đắc lực, thống lĩnh của Long Tiêu Đình.

Thu Cảnh Hoa đắc ý cười: “Người sợ rằng không biết, mới ít năm như vậy, kỳ thực hần vẫn luôn nghe theo lệnh của ta. Không cần Lôi Đình lệnh ta cũng có thể điều động hắc y cấm vệ. Ha ha...” Đột nhiên Thu Cảnh Hoa thu liễm thần sắc, tức giận nói: “Nghịch tử! Thu gia sinh người ra, nuôi người thành tài, đã từng có lúc nào bạc đãi người? Tại sao người lại trở thành đứa con bất hiếu? Người nói đi, từ khi người nhậm chức tới nay đã từng lần nào vì Thu gia mà dõng lược? Ta Thu Cảnh Hoa phần đầu cả người hận nhất là việc sinh ra đứa con nghịch tử là người! Nửa phần việc cũng giúp không xong, còn sau lưng ta phản bội. Ta thật hối hận vì nuôi người lớn lên, sớm biết như vậy không bằng lúc sinh ra liền bóp chết người!”

Thu Đình Lan trong mắt chất chứa nỗi khổ riêng, mặc dù hần biết từ nhỏ phụ thân đã không thích hần nhưng nghe những lời này nói ra, tự đáy lòng hần vẫn cảm thấy đau nhói. Hít một hơi thật sâu, hần nói: “Cha, không cùng đường không thể cùng mưu.”

“Ha, tối nay ta và ngươi phải làm một cái kết cục, ngươi muốn trợ Long Đăng, trừ phi ngươi có thể diệt sạch cảm vệ quân ở đây rồi bước qua thi thể ta! Ngổ nghịch tử, ta ngược lại muốn nhìn một chút xem ngươi có bản lĩnh tự tay đâm chết chính cha ruột của mình hay không?”

“Cha...” Thu Đình Lan nhíu chặt mày, bắt đầu dĩ kêu lên. Chính tay đâm phụ thân, hẳn làm sao có thể làm được, người người đều nói hẳn không hợp với Thu gia, cùng Thu gia đối ngược, cũng không vì quyền lợi của Thu gia mà suy nghĩ. Kỳ thực bọn họ làm sao biết hẳn làm tất cả toàn bộ cũng đều vì Thu gia. Cha cố chấp với quyền thế, thế nhưng có triều đại nào mà ngoại thích chuyên quyền có thể có được một kết cục tốt? Cuối cùng chẳng phải chính là một kết cục thê lương hay sao. Lại càng có một người có thể soán vị thành công? Chấp niệm bản thân chính là một tội nghiệt. Hoàng đế nào lại nguyện ý vĩnh viễn để bị người ngoài khống chế? Khi đôi cánh trở nên vững vàng, càng khi những lúc chém giết mình thân sao cha lại không hiểu, nhìn không thấu? Hẳn không muốn Thu gia nhận một kết cục cả nhà bị chém đầu, có một ngày vĩnh viễn tuyệt hậu. Hẳn làm tất cả bất quá chỉ muốn bảo toàn cho Thu gia một chút bình an mà thôi. Hẳn quanh năm phòng thủ biên cương, lập được chiến công hiển hách chỉ là hy vọng có thể vì những sai lầm của cha từ trước đến nay mà đền bù một chút. Nhưng hết thấy cha đều không hiểu, người vĩnh viễn cũng không thể biết được khổ tâm của hẳn.

“Nghĩ kỹ chưa? Mau ra tay đi. Bất quá ta cũng muốn nhắc nhở ngươi một câu, ngươi ta mang tới gần như gấp đôi ngươi. Có mấy phần thắng, có đáng hay không chính ngươi suy nghĩ cho kỹ.” Thu Cảnh Hoa quay mặt đi, giọng nói vắng vẻ như chuông đồng.

Thu Đình Lan sắc mặt có chút tái nhợt, tay rũ xuống: “Cha, người biết việc tự giết lẫn nhau này ta làm không được.”

Thu Cảnh Hoa thấy khẩu khí của hẳn có chút bất lực, hẳn vuốt râu, con ngươi lóe lên, từ từ khuyên giải: “Cứng đối cứng hôm nay ngươi chịu thiệt chắc chắn là ngươi, kỳ thực ta cũng không muốn làm khó ngươi. Cha biết, muốn ngươi đứng ra giúp ta là chuyện không thể, cha chỉ hy vọng ngươi lúc này có thể đứng ở vị trí trung lập. Còn ngôi vị hoàng đế kia cuối cùng do ai thừa kế, tự có thiên mệnh.”

Thu Đình Lan suy nghĩ thật lâu, con ngươi trầm đục, cuối cùng hẳn đành mở miệng nói: “Được, ta trung lập.” Quay đầu, hẳn phân phó phó tướng bên cạnh: “Truyền lệnh xuống, đóng quân tại chỗ, không có mệnh lệnh của ta không cho phép vọng động.”

Nhóm binh lính vốn trên đường đi đường đã rất mệt nhọc, nghe vậy liền tự giác ngồi xếp bằng tại chỗ nghỉ ngơi.

Thu Cảnh Hoa sau khi nghe xong thỏa mãn gật đầu, mày nhíu lên, đôi môi lộ ra tiểu ý. Tốt, Đình Lan đúng là vẫn còn là người Thu gia, đến thời điểm mấu chốt cuối cùng vẫn còn nhận thức người cha này. Như vậy rất tốt. Hẳn quay sang nói với thống lĩnh: “Một phần ba lưu lại trông coi, còn lại thì theo ta tiến vào Thượng Dương thành.”

Dừng lại, Thu Cảnh Hoa quay đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Thu Đình Lan như ánh đao đâm vào mắt: “Nếu như ngươi đổi ý, ngày mai khi ta vào địa phủ cũng sẽ không nhận thức đứa con trai là ngươi. Thu gia liệt tổ liệt tông cũng sẽ không nhận thức ngươi.”

Những lời nói độc địa như vậy khiến Thu Đình Lan không khỏi sùng sốt, gạt mình trong chốc lát, hẳn chuyển mắt nhìn về phía ánh đuốc cháy hừng hực, chỉ cảm thấy trước mắt càng lúc càng mờ nhạt. Thật lâu sau hẳn mới nói, thanh âm lạnh lạnh: “Xin cha yên tâm, ta sẽ ra lệnh cho tất cả hạ vũ khí xuống, người của cha có thể canh chừng.”

Như vậy Thu Cảnh Hoa liền yên tâm giục ngựa, đem theo một toán người hắc y cảm vệ vội vã rời đi. Thành công chặn quân đội chủ lực của Thu Đình Lan, dồn Long Đăng vào thế tứ cố vô thân, đây chính là bước đầu tiên trong kế hoạch, hẳn còn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm.

Phía sau cát bụi cuộn khởi không cách nào nhìn rõ được phía trước.

Thu Đình Lan đứng trong gió nhìn Thu Cảnh Hoa đi xa, dần dần không còn nhìn thấy dù chỉ một điểm đen. Hẳn lúc này tâm trạng vô cùng nặng nề. Cha con bọn họ, nhất định càng ngày càng xa...

Núi Ngọc Hoàn, xương rồng từng khóm hội ngộ, biên cương.

Trắng sáng chiếu tỏ.

Chân núi mơ hồ có thể thấy được ánh đèn lay động trong doanh trướng mấy ngày liền. Thịnh thoảng có tiếng ngựa hí cảnh báo một bầu không khí đại chiến bắt đầu.

Cách địa doanh địa không xa có một con sông, một chiếc thuyền gỗ nhỏ đỗ bên bờ phía nam, bên trong một người đi ra, hẳn nhẹ nhàng nhảy lên bờ, trong một khắc liền bay về hướng lầu tui.

Trong màn, Long Tiêu Đình đang đặt tay trên trán ngủ một lúc. Nghe được bên ngoài có động tĩnh hẳn liền thức tỉnh, hai tròng mắt đột nhiên mở ra tựa như có một ánh rét lạnh bắn tới.

Ngoài trướng, người nọ mặc trường sam màu đen, hẳn tiến vào, sau đó nhanh chóng quỳ xuống, hai tay giơ về phía trước dâng lên một phong thư khăn gấp, trầm giọng nói: “Vương gia, đây là mật thư của Đoan quý phi.” Nói xong người nọ có chút do dự, mở miệng nói: “Vương gia, có cần gọi quân thư đến đọc cho vương gia nghe?”

Xoạt một tiếng, chưa kịp phản ứng, bức thư trong tay người kia đã bị lấy đi.

Long Tiêu Đình mở thư ra, đọc từng chữ. Xem xong hẳn liền siết chặt bức thư trong tay.

Người đưa tin ngây đại tại chỗ, kinh ngạc nói: “Vương gia, vương gia, mắt của người đã...”

Long Tiêu Đình nhẹ nâng mắt, nhìn về phía người tới, ánh mắt sắc bén như kiếm, tinh lượng như thần.

Trong sát khí nồng đậm, một đôi con người đen bóng lại thâm thúy không nhìn thấy đáy có thể làm cho cả thiên địa bị hút vào, làm người ta kim lòng không đậu mà trong nháy mắt liền trở nên lạc lối.

Hắc y nhân nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, vội vã gấp đầu: “Chúc mừng Vương gia nhân tật đã khỏi.”

Long Tiêu Đình bên môi chỉ treo lên một nụ cười nhạt, hắc khoát tay nói: “Ngươi lui xuống trước, bản vương hừng đông sẽ nhô trại, tiến về Thượng Dương thành.”

Chuyển mâu, trong ánh nến không ngừng nhảy nhót, một chiếc bóng thật dài chiếu trên mặt đất. Gió từ đâu thổi tới, cái bóng tựa như cũng rung động nhẹ nhẹ, trái tim hắc cũng vì vậy mà cũng tựa như có chút run lên.

Nên tới rồi sẽ tới.

Nhẹ nhàng thổi một cái, ánh nến duy nhất vụt tắt.

Chỉ còn lại bóng đêm u tối.

Tường Long Quốc chương nguyên năm thứ hai mươi sáu.

Mười lăm tháng hai, tuyết ngừng rơi, đêm.

Trăng tròn vàng vạc treo đầu cành, phù vân nơi chân trời đượm đầy ánh ngân bạc.

Sâu trong đại điện, hương khói lượn lờ, ngọn đèn nhẹ nhàng lay động.

Long Đăng tiện tay đùa giỡn với chiếc thất huyền cầm, hắc đàn chẳng có chút chủ định, chỉ là bộ dạng tùy tay mà đàn một khúc ngẫu hứng. Sương Lan Nhi ngồi bên cạnh hắn, hơi dựa vào bàn trà ngọc, khi thì nhìn hắn, khi thì nhìn cánh cửa cung còn đang mở rộng. Tâm trí nàng không yên, chỉ cảm thấy như có tảng đá nặng đè trong lòng, nàng cũng không thể trấn định như hắn được.

Đêm như vậy, có ánh trăng soi sáng, có tiếng đàn tùy ý gảy, người bên cạnh lúc này đang nhàn nhã đùa giỡn với cây huyền cầm.

Ánh nến phản chiếu khiến người hắn đẹp như quan ngọc, diễm lệ như mẫu đơn. Từ y* dài chấm đất, phiêu dật như tiên, chân mày như mực, lông mày như lá diệp nơi khóe mắt, gò má ánh lên chút hồng hồng tựa như ánh bình minh có bao nhiêu là kinh diễm, tuấn mỹ khiến người ta không thể dời đi ánh mắt.

*Từ y là y phục màu tím.

Nghe xong mấy khúc, cuối cùng Sương Lan Nhi cũng không đủ kiên nhẫn, nàng cau mày hỏi: “Thiếu Quân, bên ngoài tất cả đều là người của Thu Cảnh Hoa, hắn đã bao vây hoàng thành. Long Tiêu Đình chắc chắn cũng sắp đến rồi. Ngươi tốt cùng có tính toán gì không? Lẽ nào ngươi không có chút sót ruột hay sao?” Dứt lời, nàng vờn ngón tay như ngọc nhẹ nhàng để lại huyền cầm của hắn.

Tĩnh một tiếng, nàng nhất quyết ngăn cản hắn tiếp tục gảy đàn.

Long Đăng nhàn nhạt nhìn thoáng qua nàng, trong mắt đọng đầy ý cười dao động. Hắn chậm rãi rời bàn tay đang để lên huyền cầm của hắn.

Ngước mắt, tối nay nàng vẫn chưa dịch dung, vẫn là bộ dáng từ trước.

Hắn cúi đầu, mười ngón tay đột nhiên dùng lực, tiếng đàn cuộn cuộn, liên miên không dứt như có thiên quân vạn mã hàng quân trong đêm tối, gió nổi mây che. Giờ khắc này hắc bình tĩnh hết thấy phảng phất như đối trị với lưỡng quân, cho dù tiếng hô “giết” rung trời hắn vẫn tiếp tục thông dong như vậy. Tối nay tất cả dường như đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Sương Lan Nhi yên lặng nghe. Ánh mắt của nàng chú ý tới bên ngoài rất xa cửa cung điện, hình như có ánh lửa. Nhìn kỹ thêm chút nữa, dường như trong đêm tối có vô vàn ánh lửa bập bùng. Nàng biết, nhất định là vệ quân của Long Tiêu Đình đang nhanh chóng tiến vào hoàng cung.

Nàng gấp hơn, đứng ngồi không yên.

Long Đăng ngược lại thần tình an tĩnh, ngón tay vẫn tiếp tục giao động tạo nên tiếng đàn triền miên, tựa như trước đây, những ngày tháng thông dong tự tại, ánh mặt trời mềm mại như lông vũ, từng mảnh từng mảnh rơi trên người hắn.

Hắn chuyển mâu, chỉ thần nhiên nói: “Có ánh trăng cùng giai nhân làm bạn, một khúc múa trợ hứng, thế nào?”

Sương Lan Nhi hai mắt tròn tròn: “Lúc này?”

Hắn hơi nâng tay áo lên, tiếng đàn càng thêm du dương cảm động: “Múa đi, lâu rồi ta chưa nhìn thấy nàng múa, ta muốn xem.”

Nàng nhú mày.

Hắn vẫn kiên trì.

Nàng bắt đầu đi đứng dậy theo tiếng đàn khởi vũ.

Một khúc du dương kéo dài, dáng người của nàng mềm mại phiêu dật, uyển chuyển du long, lượn khúc như cầu vồng, mà nàng vốn trong tâm trạng không yên, ở trong tiếng đàn réo rắt mà múa, chẳng hiểu sao tâm tình dần bình tĩnh lại.

Quên hiện tại đang ở chỗ nào, quên hết tất cả, thậm chí quên đi tới nay sẽ là thời điểm chán loạn...

Thắng bại, chỉ ở tới nay.

Có thể giờ khắc này, nàng cùng hắn, hoàn toàn quên hết.

Cầm múa tương hòa, tiếng đàn lượn lờ, kỹ thuật nhảy uyển chuyển.

Gió đêm đột nhiên mạnh hơn càng lúc càng ép tới làm ánh nến lay động mãnh liệt, màn che bay phấp phới, gió thổi làm loạn những đóa hồng cúc trên án kỷ, rơi xuống y phục Long Đằng tựa như hồng yêu nở rộ, yêu mị vô cùng.

Hắn cúi đầu, vẫn một mặt trầm tĩnh gầy đàn.

Dần dần tiếng đàn cũng thấp dần, nàng lại càng múa nhanh hơn, dáng người nhỏ nhắn mềm mại say trong điệu múa quyến rũ, xoay mình một vòng, y phục xòe ra như một đóa hoa yêu đã nở rộ trắng như tuyết ngọc thạch trên nền đất.

Trước điện giống như có tiếng trầm thấp kinh hô: “Lan nhi...”

Nàng dừng lại, mắt ngược về phía người tới.

Bạch sam đón gió, một thân bạch sắc làm nổi bật hắn như một vị thiên tiên, nhưng trong tay hắn lại cầm bích nhuyễn kiếm, tràn đầy lạnh lùng quang mang khiến cho hắn tựa như vừa bước ra từ tu la địa ngục.

Lúc này nàng nghiêng người còn hắn đang nhìn nàng trực diện.

Hắn chỉ thấy một bên sườn mặt nàng, lông mi dài cong cong mang theo sự cao ngạo, môi khẽ mím, ánh mắt khẽ chớp, con ngươi sáng ngời khiến hắn kinh diễm không dứt.

Nàng có chút ngoài ý muốn để hắn nhìn thấy bộ dạng này, đôi môi khẽ mấp máy, nàng chỉ thản nhiên nói: “A, thì ra là Thụy vương nhân tật đã khỏi, thật nên chúc mừng một tiếng.”

Long Tiêu Đình nhìn nàng đôi mắt long lanh như đôi bảo thạch, khuôn mặt hoa đào ngọc diện như cánh hoa mềm mại, hắn kim lòng không đậu mà vươn tay đi về phía trước.

Nàng bất động thanh sắc lùi về phía sau một bước, ngồi trở lại bên cạnh Long Đằng.

Nàng tự mình ngắt một nhánh hàn mai trong bình hoa đặt trên kỷ án, đặt cánh hoa trắng tuyết trước mũi khẽ ngửi, chỉ cảm thấy một cỗ hương mát lạnh thấm đẫm vào tim gan.

Tay Long Tiêu Đình rơi giữa không trung, xấu hổ rút lại. Trước mắt, bọn họ đều mặc áo tím, nhan sắc hòa hợp, hình ảnh ấy chẳng khác nào lưới kiếm sắc nhọn đâm vào đáy mắt hắn. Tâm, đau đến sớm không còn tri giác.

Một cảm xúc múa, phối hợp ăn ý như vậy, mà hắn phảng phất như một kẻ dư thừa đột ngột xuất hiện chen giữa bọn họ.

Ngón tay Long Đằng vẫn còn dừng lại trên cây huyền cầm, thờ ơ không chút quan tâm, thỉnh thoảng lại xẹt qua dây đàn tạo nên mấy âm thanh nhẹ nhàng như gió.

Sương Lan Nhi ngẩng đầu lên, nhẹ hỏi một câu: “Không biết Thụy vương phục hồi từ khi nào vậy? Phương thuốc của ta hiệu quả xem ra cũng không đến nỗi tệ.” Nàng hỏi như vậy không thể nghi ngờ chính là đang thừa nhận mình chính là Nạp Cát Nhã quận chúa. Kỳ thực chuyện cho tới bây giờ cũng không có gì cần phải giấu giếm nữa.

Khi nào thì hồi phục thị lực?

Nghe câu hỏi này, Long Tiêu Đình chợt giật mình, một lát sau hắn mới trả lời: “Chính là chuyện của hai ngày hôm trước.” Dừng lại, hắn đột nhiên nói: “Lan Nhi, nàng hận ta.”

“Ta có một chuyện không rõ, nếu hận ta, nàng tại sao còn chữa trị hai mắt cho ta.”

Nàng không nhìn hắn, chỉ cầm mấy đóa hoa trong tay siết nhẹ: “Ngươi đã cứu ta, cũng đã từng tổn thương ta. Ân tình của ngươi, ta trả lại cho ngươi, ta không muốn thiếu nợ ngươi. Nếu như ân đã trả sạch, vậy giữa ta và ngươi, lúc này chỉ còn là hận. Tội này là lúc để thanh toán.”

“Lan nhi...” Hấn đau khổ thấp giọng một tiếng, đáy mắt bị thương không đành lòng. Kỳ thực thà rằng bị mù cả đời, chỉ ít không cần phải trải qua một màn tàn nhẫn như vậy.

Nàng tiếp tục: “Ngươi cũng suy nghĩ nhiều rồi. Chứa mắt cho ngươi là thời cơ tốt nhất để thâm nhập Thụy vương phủ, làm sao ta có thể bỏ qua?” Nói xong nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn: “Còn nữa, còn có cái gì có thể so sánh với việc ngươi tận mắt nhìn mình suy bại, không thể làm hoàng đế, bao nhiêu năm trù tính phó mặc, như vậy không phải càng thống khoái hay sao?”

Nàng đứng dậy, y phục màu tím nổi bật: “Ngươi nhân tật không tốt, một màn thú vị như vậy, không nhìn thấy chẳng phải rất đáng tiếc sao?”

Dứt lời, nàng hướng mặt nhìn về phía bình phong, đưa lưng về phía hắn. Dáng người ngay sau đó ẩn về phía sau bình phong. Thời gian cũng không còn sai biệt lắm, nàng cũng nên ăn thân rồi, cơ hội thời điểm đã đến.

Long Tiêu Đình môi mòng khẽ run rẩy, từ đầu đến cuối không nói thêm một chữ.

“Hoàng thúc, biệt lai vô dạng.” Long Đăng cười nhạt: “Ta đang nghĩ hay là ngươi không đến.”

“Có thể nào không đến? Mọi việc cũng nên có một cái kết cục rồi.” Long Tiêu Đình trả lời.

Long Đăng vươn tay lấy một tấm màn che mòng phủ lên huyền cầm. Hấn đứng dậy, bên môi thùy chung vẫn treo một nụ cười nhàn hạ: “Vậy ngươi đoán, tối nay sẽ có kết cục gì? Đối với người mà nói là tốt hay xấu?”

“Người phải chết, đương nhiên là ngươi.”

Một thanh âm già nua lạnh lùng phá bầu trời vang lên, một vóc người ngao nghễ rào bước đi tới, một thân kim giáp chói mắt, là Thu Cảnh Hoa. Hấn nhìn về phía Long Đăng, con ngươi tràn đầy vẻ đặc ý: “Hiền vương, ngươi nếu như vĩnh viễn ở lại Bắc Di Quốc có khi sẽ được hưởng một cuộc đời an nhàn, thế nhưng ngươi hết lần này đến lần khác nhúng tay vào. Lúc ta bắt đầu vào triều làm quan ngươi còn chưa có chào đời, còn muốn cùng ta đấu? Ngươi đúng là không biết tự lượng sức mình.. Không ngại nói cho ngươi biết, ngươi cũng đừng đợi nữa, người ngươi đợi sợ là sẽ không đến được đâu. Lúc này trong hoàng cung đều là người của ta chiếm giữ, ngươi có mà chạy đằng trời. Còn về bên ngoài hoàng thành...” Dừng lại, hấn nhìn về phía Long Tiêu Đình: “Vương gia, tính toán thời gian, ngài có lẽ cũng đã nhận được văn kiện khẩn cấp của ta. Vậy vương gia ngài nhất định theo kế hoạch bố trí toàn bộ nhân lực...”

Nói chưa xong, Long Đăng từ trong tay áo lấy ra một phong thư. Hấn cười trừ: “Không biết tể tướng đại nhân nói có phải là phong thư này không.”

Thu Cảnh Hoa cả kinh, ánh mắt đặt trên người Long Tiêu Đình.

Long Tiêu Đình lắc đầu một cái: “Bản vương chỉ nhận được một phong thư của mẫu phi. Trong thư mẫu phi nói bị vây trong hoàng cung, gọi bản vương đem binh đến cứu.”

Thu Cảnh Hoa hít một hơi lạnh khí, chỉ cảm thấy gió lạnh lồng vào tận lục phủ ngũ tạng, như vậy kinh hãi. Thanh âm của hấn run rẩy, không thể tự kiềm chế: “Quý phi nương nương... ngày mừng mười tháng hai hôm đó đã táng thân trong lửa... làm sao có thể gửi thư cho ngài?”

“Cái gì?” Long Tiêu Đình khiếp sợ đến tột đỉnh: “Là ai?”

Thu Cảnh Hoa ấp úng nói: “Còn chưa điều tra ra, e rằng là chuyện ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn?” Long Đăng cười xuy một tiếng, hấn nhướn lông mày: “Tể tướng đại nhân mỗi ngày đều rảnh rỗi ở nhà cho nên đầu óc trở nên chậm chạp rồi sao? Linh đường cháy, sự việc kỳ lạ như vậy sao có thể là ngoài ý muốn? Rõ ràng có người thấy Thụy vương phi thân sắc hoang mang, lẩn vạy loang lổ vết máu nửa đêm nửa hôm vội vã chạy khỏi phủ tể tướng, đến nay vẫn không rõ tung tích. Điểm đáng ngờ quan trọng như vậy lẽ nào đại nhân đã quên rồi sao?”

Dứt lời, Long Đăng nghiêng người, che miệng cười. Thu Cảnh Hoa tạm thời bị cách chức, chuyện trong triều có nhiều điểm lão không biết, lão không biết chính mình bị phong tỏa tin tức. Thu Cảnh Hoa tuy rằng biết chân tướng nhưng không ngờ được, ngay cả phái người gửi mật tin cũng bị hấn chặn lại. Mà Thu Khả Ngâm đang chạy trốn lại được nghe nói Đoàn quý phi vẫn khỏe mạnh trở về cung, nàng càng không dám lộ diện ra ngoài. Tất cả đều đã được hấn an bài rất tốt.

Nét mặt Long Tiêu Đình dần dần bình tĩnh lại, chỉ đứng bất động ngay tại chỗ.

Thu Cảnh Hoa thấy Long Đăng có ý gây sự, con mắt hấn ngừng tụ lại một luồng hàn quang, lạnh lùng nói: “Hiền vương! Chuyện cho tới bây giờ ngươi đã như châu chấu mất đầu rồi, ngươi có ý muốn bức vua thoái vị mưu phản, binh lực của ngươi ở trong núi đã bị ta giữ lại. Ha ha, đây cũng chính là bằng chứng rõ ràng nhất chứng minh ngươi có ý đồ tạo phản.”

Long Đăng khẽ bật cười một tiếng: “Ngươi nói là quân đội do Đình Lan điều động? Ha ha, không nhìn ra tể tướng lại có thể *đại nghĩa diệt thân. Giúp ta bức vua thoái vị, Đình Lan hấn vậy cũng thoát không khỏi tội chết. Hồ dữ không ăn thịt con! Nhưng người nào có thể chịu đựng có một đứa con như thế!”

(*Vì đại nghĩa quên tình thân)

Thu Cảnh Hoa mặt mày dữ tợn: “Tên đồ nghịch tử đó! Ta không diệt nó ắt tự có thiên diệt, ta Thu Cảnh Hoa trung với triều đình, trung với Hoàng thượng nhiều năm, hôm nay sẽ quét sạch bề lũ mưu phản các ngươi!”

Long Đăng đứng dậy, chậm rãi rót rượu vào chiếc chén lưu ly trong tay. Hắn nâng lên uống một hớp, còn dư lại thì đổ xuống chỗ mặt đất ngay trước mặt Thu Cảnh Hoa, mỉm cười đem chiếc ly trống không quơ quơ cho Thu Cảnh Hoa nhìn.

Thu Cảnh Hoa trừng mắt: “Tể tự người chết mới dùng rượu tưới đất, ngươi có ý gì?”

Long Đăng vẫn như trước trên môi nở một nụ cười nhẹ, tự tay chỉ về hướng đằng sau: “Tể tướng đại nhân, hôm nay người chết mới là ngươi. Nói bản vương bức vua thoái vị, nhưng ngươi có bằng chứng không? Bản vương bắt quả tội nay chỉ làm giai nhân, đánh đàn khôi vũ, rất vui vẻ, mọi người nhìn đi, tại sao lại nói ta bức vua thoái vị? Còn ngươi, ngươi xem Thụy vương phía sau, còn cả bên ngoài chỗ nào cũng có người của hắn bao vây. Bản vương thấy người muốn bức vua thoái vị mới chính là các ngươi.” Dứt lời, hắn nhẹ hừ một tiếng. Trong lòng hắn đột nhiên trở nên lạnh lẽo, hay cho một Cảnh Thu Hoa, muốn đoạt giang sơn mà còn mong danh chính ngôn thuận, muốn vu hãm hắn mưu phản. Nằm mơ!

Thu Cảnh Hoa lau mồ hôi lạnh trên trán, hắn nhìn về phía sau, quả nhiên người của Long Tiêu Đình đã vây chặt cửa lớn. Kỳ thực hắn viết thư cho Long Tiêu Đình bảo hắn để cho cấm vệ quân đóng quân ngoài thành, chờ tín hiệu của hắn rồi mới đánh vào hoàng cung. Không nghĩ đến tin tức lệch lạc, hắn đã đem toàn bộ cấm vệ quân dẫn vào. Như vậy xem ra cũng khó có thể rũ bỏ quan hệ, thật giống như Thụy vương mới là người mưu phản.

Lúc này, nên làm gì bây giờ?

Tình thế lúc này đã không còn đường lùi. Hôm nay dứt khoát đã làm thì phải kết thúc, đoạt lấy ngôi vị hoàng đế. Lui cũng là con đường chết, còn rơi vào tội mưu phản bị bêu danh. Thu Cảnh Hoa trầm nghĩ, hắn vung tay một cái, lạnh lùng nói: “Hiền vương có ý muốn tạo phản, các ngươi còn không mau bắt hắn lại.”

Cấm vệ quân vốn là nghe lệnh của Long Tiêu Đình, nghe mệnh lệnh của Thu Cảnh Hoa chỉ biết hai mặt nhìn nhau, thấy Long Tiêu Đình không lên tiếng ngăn cản, vì vậy hai đội nhân mã xông vào đại điện đứng thành hai bên trái phải chuẩn bị tùy thời đợi lệnh.

Không có ai chú ý tới lúc này đằng sau tấm bình phong, Sương Lan Nhi bịt khăn che mặt lặng lẽ đi sâu vào trong điện thất, một lát sau mới ra ngoài.

Long Đăng thấy cấm vệ của Long Tiêu Đình dàn trận, ánh đao sáng loáng đâm vào mắt hắn.

Hắn chỉ tay vào những binh khí này, chỉ nói: “Đây là sao? Thu Cảnh Hoa, ngươi lão hồ ly này rốt cục cũng lộ đuôi. Thụy vương, trận này mà nói, ngươi còn dám bảo ngươi không phải là đang mưu phản?”

Thu Cảnh Hoa đứng thành tư thế chuẩn bị chém xuống, lạnh nhạt nói: “Lời còn không phải do Hiền vương ngươi nói sao, chỉ là ngươi chết rồi, ai biết được chân tướng đêm nay. Quân đội của Đình Lan chính là chứng cứ ngươi muốn tạo phản, ta đại nghĩa diệt thân, ngay cả con trai mình cũng bỏ, ai có thể nghĩ tới tất cả là do ta trù mưu, ha ha ha...”

“Thật không?” Long Đăng cười mỉm, chân mày nhíu lên: “Ngươi xác định?”

Theo lời nói vang vọng, tiếng quả trượng đầu rồng như sấm sét buồn bực nện xuống mặt đất. Theo âm thanh nhìn lại, đúng là Hoàng thượng đang chống trượng đầu rồng từ nội thất đi ra.

Đêm khuya, gió thổi làm ánh nến lay động cũng khiến vạt áo vàng rồng tung bay, hoa văn cửu long xán lạn chói mắt trước sau như một khẳng định thân phận chí tôn của người đó. Nhưng ngược lại với thần thái, hoàng thượng toàn thân đều nồng nặc mùi thuốc, mi tâm nhũn chặt, hai má hõm sâu, sắc mặt vàng khè tựa như cánh hoa đã khô héo, đáng vẻ suy nhược thấy rõ.

Thu Cảnh Hoa nhìn thấy hoàng thượng đi ra mà sợ hãi đến không nói được lời nào.

Hoàng thượng mang theo âm thanh khàn khàn nói: “Trẫm còn chưa có chết, ai dám làm càn.”

Long Đăng cùng Long Tiêu Đình cùng nhau hành lễ, thái độ cung kính.

“Phụ hoàng!”

“Hoàng gia gia.”

Sương Lan Nhi bất động thanh sắc, nàng dùng khăn che mặt đứng sau tấm bình phong. Mới vừa rồi nàng lặng lẽ bước vào nội thất, dùng kim châm làm cho hoàng thượng tỉnh lại, vừa vận cũng có thể xem trò hay.

Hoàng thượng vẻ mặt trầm trọng nhìn về phía Long Tiêu Đình với ánh mắt khó nén khỏi tức giận cùng đau lòng: “Trẫm không nghĩ tới ngươi, ngươi lại có thể làm ra cái chuyện đại nghịch bất đạo này.” Hắn chỉ tay vào cấm vệ đang bao vây xung quanh: “Trẫm đem cấm vệ quân giao cho ngươi là để hôm nay ngươi kéo đến làm phản hay sao?”

“Phụ hoàng...” Long Tiêu Đình mi tâm khẽ động, sau đó không nói gì thêm.

Thu Cảnh Hoa cả gan nói: “Hoàng thượng, là có người rắp tâm hãm hại...”

Nói còn chưa xong hoàng thượng đã ngắt lời: “Câm miệng. Trẫm mù hay sao? Có người hãm hại? Người muốn chỉ Thiếu Quân sao? Trẫm bệnh nặng mấy ngày nay vẫn luôn là Thiếu Quân chiếu có bên cạnh, hần nếu muốn làm phản còn để cho các người bao vây sao? Thu Cảnh Hoa những lời người nói vừa rồi, trẫm đều nghe rất rõ, uống trẫm tín nhiệm người bao năm, thật đúng là lòng muông dạ thú, lang tâm cầu phế. Trẫm nhất định phải... khụ khụ... khụ khụ... Chém người thành trăm mảnh.”

Hoàng thượng liên tục ho khan, hô hấp dần dần trầm trọng, cuối cùng ho ra một bụm máu, bắn lên nền cẩm thạch trắng muốt, máu kia, đỏ đến chói mắt, giống như lời gọi từ địa ngục.

“Phụ hoàng!” Long Tiêu Đình gấp gấp hô lên một tiếng, vừa muốn tiến lên đỡ thì bị hoàng thượng dùng hết khí lực còn lại đưa tay ra gạt. Long Tiêu Đình bị đẩy ra xa, lao đảo mấy bước mới có thể đứng vững.

“Cút ngay, trẫm không có đứa con như người!” Hoàng thượng đưa tay ra lau vết máu trên môi. Hần từ trong tay áo long bào lấy ra một đạo thánh chỉ. Tay nhẹ run lên, một dải tơ lụa vàng óng dần dần được mở ra, thanh âm của hoàng thượng dần dần vang lên: “Nghịch tử! Người vậy mà không đợi nổi. Trẫm còn sống được mấy ngày? Người liền không đợi nổi muốn leo lên ngôi vị hoàng đế, làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này. Người cho rằng trẫm muốn truyền ngôi cho Thiếu Quân sao? Vậy người sai hoàn toàn. Trẫm vẫn luôn muốn người kế thừa ngôi vị hoàng đế bởi vì người nội liễu trẫm ôn, vui giận nhìn không ra, giỏi dùng binh dụng lực, giang sơn giao cho người trẫm rất yên tâm. Người không biết khi người mắc nạn tạt trẫm đã đau lòng như thế nào? Nhưng như vậy trẫm vẫn như trước muốn truyền vị lại cho người. Chiều thư này cũng là chính lúc đó viết xuống. Không sai, trẫm vô cùng yêu thương Thiếu Quân, chính là yêu thương nó nên trẫm không muốn nó làm hoàng đế. Trẫm phong nó làm Hiền vương, chữ “Hiền” này cùng phát âm với từ “nhân”. Trẫm chỉ hy vọng hoàng tôn của mình ngày ngày đều vui vẻ, nhân nhĩ suốt nửa đời sau, không cần mỗi ngày đều phải phê duyệt tấu chương, không cần vất vả chuyện biên cương quốc sự, trẫm hy vọng nó có thể dùng tài phú của mình, với danh hiệu người người tôn kính mà có thể ngao du thiên hạ. Đúng, trẫm là thiên vị Thiếu Quân cho nên trẫm không muốn nó vất vả. Người so với nó thích hợp làm hoàng đế hơn. Thế nhưng người vì sao? Tại sao lại muốn cô phụ kỳ vọng của trẫm, vì sao?”

Nét mặt hoàng thượng nổi lên một tầng bi thương, sắc đỏ nổi lên như ánh tà dương dữ tợn khủng bố.

Long Tiêu Đình mím môi, chỉ nói: “Phụ hoàng, xin lỗi.”

Long Đăng ngồi bên cạnh đỡ lấy hoàng thượng, thấy sắc mặt hoàng thượng đỏ bất thường, ngược lại rất giống hồi quang phản chiếu, hần lo lắng nói: “Hoàng gia gia, có nặng lắm không, có gì hôm khác lại nói. Tới, để con dìu người vào trong.”

Hoàng thượng duỗi tay nắm chặt lấy bàn tay Long Đăng, cúi đầu phân phó: “Người đem ngọc tỷ của trẫm đến đây, cả bút nữa.”

Long Đăng biết hoàng thượng muốn sửa chiếu thư, hần ngăn người, trong chốc lát liền lưỡng lự.

Hoàng thượng vỗ vỗ mu bàn tay hần: “Trẫm không muốn nhần, cũng không nguyện để người vất vả nhưng chuyện giang sơn trọng trách này cũng chỉ có thể đặt trên vai người. Mau mau lấy đến.”

Long Đăng bắt đầu đi chỉ đành đi vào trong lấy ra.

Thu Cảnh Hoa thấy thế cục đột chuyển, trong lòng gấp đến độ nóng như chảo kiến, hành động này mà nói, hần sẽ chết không có chỗ chôn. Hần lặng lẽ đi tới bên người Long Tiêu Đình, dùng sức đẩy hần, ám chỉ nói: “Vương gia, còn quản cái gì danh chính ngôn thuận. Hoàng cung đã bị chúng ta bao vây, sao phải sợ lão đầu sắp chết này.”

Vừa dứt lời, Thu Cảnh Hoa đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, nguyên là một chiếc nhẫn ngọc phi thủy đã bắn vào đầu hần.

Hoàng thượng tức giận tròn mắt: “Trẫm thực sự là nhìn nhầm người. Chiếc nhẫn này chính là chiếc nhẫn Thu Đoan Trà trước kia ban tặng cho cung nữ bên người Hà Ngọc Liên, nhẫn có một khe hở, mặt trái cũng từng tuột bỏ qua. Trẫm phái người kiểm chứng, mở chỗ đó ra thấy bên trong đúng là có một loại bột phấn, là độc dược mạn tính mười mấy năm trước muốn độc hại thái tử. Bây giờ tất cả đều đã chết, không có cách nào xác thực. Thu Cảnh Hoa, trẫm nghĩ, người lòng muông dạ thú, đúng là từ mười mấy năm trước đã bắt đầu rồi. Thực nực cười, trẫm dưỡng hỏ vì loạn cho nên mới có ngày hôm nay.”

Thu Cảnh Hoa bất chợt trở nên điên cuồng: “Đúng vậy, mười mấy năm trước, là ta bắt Sương Liên Thành làm độc dược hãm hại thái tử. Sau này sự tình bại lộ liền đổ hết toàn bộ tội ác lên người hần, khiến hần bị trục xuất khỏi cung. Nhưng ta sai sao? Không, ta không sai, Tiêu Đình từ khi còn nhỏ, hần ở hoàng cung bị bao nhiêu người khi dễ, ta đẩy làm cậu lại không đau lòng hay sao? Muốn trách thì trách thái tử làm người âm ngoan độc ác. Một núi không thể chứa hai cọp, không phải ta chết thì chính hần phải chết! Cái này là đạo lý sinh tồn, lẽ nào hoàng thượng còn không hiểu hay sao?”

Vừa lúc này Long Đăng mang bút cùng ngọc tỷ tới.

Hoàng thượng cầm bút, hần hung dữ tròn mắt nhìn Thu Cảnh Hoa: “Thiên hạ này chưa đến phiên người quyết đoán.” Thánh chỉ được lấy ra, hoàng thượng đặt bút, tay run rẩy, ngòi bút hạ xuống, vài nét rồi vung lên, cuối cùng đem người kế thừa ngôi vị hoàng đế đổi thành Long Đăng.

Ngay sau đó hoàng thượng tự tay nắm lấy ngọc tỷ, chuẩn bị hạ xuống... đột nhiên con ho kéo đến làm hần thở hổn hển hết như sóng triều mãnh liệt nhấp nhô, hần biết vận mệnh này cũng đã đến lúc kết thúc rồi, nét mặt hiện lên một nụ cười thê lương, hướng về phía Long Đăng vươn tay run rẩy khẽ vẫy, khó nhọc nói: “Ngọc... tỷ... nhanh...”

Long Đăng đứng đó không đành lòng, hần cầm ngọc tỷ lên. Thu Cảnh Hoa lúc này không kiềm chế được nữa, hướng về phía Long Tiêu Đình quát lớn: “Vương gia người còn chờ đợi gì nữa? Chúng ta chờ nhiều năm như vậy không phải chỉ là vì giờ phút này hay sao? Chỉ cần không có dấu ngọc tỷ thì không có ý nghĩa gì. Chúng ta còn có thể vu cho Hiền vương cố tình bóp méo chiếu thư. Vương gia, chớ do dự, động thủ thôi. Mau ra tay đi!” Hần liền

tục thúc dục nhưng Long Tiêu Đình vẫn thủy chung đứng bất động, thấy vậy Thu Cảnh Hoa không khỏi nóng nảy, vội vàng ra lệnh cho Cẩm vệ quân đứng phía sau: “Lo lắng điều gì nữa? Các người đều là người của Thụy vương, nếu như Thụy vương bị buộc tội mưu phản, các người còn có đường sống sao? Còn không mau lên!”

Nghe đến đây Long Đăng chợt ngẩng đầu, cả giận nói: “Thu Cảnh Hoa! Ngươi thật sự nghĩ bản vương ngồi ở chỗ này chỉ để đợi chết hay sao? Không ngại nói cho người biết, người của bản vương đã sớm mai phục khắp nội điện, chờ các người giấu đầu hở đuôi.”

“Phụ hoàng!”

Lúc này Long Tiêu Đình thê lương thờ dài một hơi, cắt đứt tiếng nói của Long Đăng.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, thấy hoàng thượng từ ký án dần dần ngã xuống.

Long bào theo tiếng ho khan kịch liệt của hắn mà không ngừng nhấp nhô lên xuống, nỗ lực nhấc long tỷ lên đóng xuống nhưng ngọc tỷ quá nặng, hắn vô lực rũ tay, mắt thấy ngọc tỷ từ tay hắn dần dần trượt xuống.

Một bóng người màu tím đột nhiên phi đến.

Nàng văng vẳng dè lại tay hoàng thượng đã rũ xuống, ngọc tỷ vì có sự xuất hiện của nàng rốt cục cũng đóng xuống nơi ẩn giấu.

Một khắc kia, khuôn mặt hoàng thượng thả lỏng, tay rũ xuống, cả người như vậy mà lịm đi.

Long Đăng thấy vậy liền vội vàng nâng hoàng thượng dậy, thanh âm nghèn nghẹn: “Hoàng gia gia...”

Hoàng thượng giống như phảng phất nét mặt, con người già nua không màng đến cái chết cận kề, tay run rẩy chỉ về hướng Long Tiêu Đình: “Nếu nó hối cải... cho nó một... đường sống...”

Long Đăng nhìn xuống hơi cay trào lên mắt, không tiếng động gật đầu.

Hoàng thượng lúc này tựa như không còn chịu nổi gánh nặng mà ngã đầu sang một bên, mí mắt khép lại, thanh âm thấp dần, tiếng hít thở cũng không còn nghe thấy nữa.

Xung quanh yên tĩnh như tờ, vẫn là hoa cỏ xanh biếc, vẫn là ánh đèn lưu ly nhất cảnh đêm lạnh.

Sương Lan Nhi nhẹ nhàng ngồi xuống, nàng đưa tay ra thăm dò mạch đập của hoàng thượng.

Trong đại điện, chỉ nghe thấy tiếng nói của nàng như nước trong gợn sóng mà mang chút đau xót: “Hoàng đế băng hà.”

Bàn tay nắm chặt lấy tay của hoàng đế run lên, con người yêu mị lúc này chỉ còn một mảnh hoang mang chất chứa đầy nỗi khổ riêng. Nếu nói thế gian này còn có thân tình, vậy chỉ có hoàng gia gia của hắn, hoàng gia gia không muốn hắn làm hoàng đế, cũng không muốn hắn rơi xuống vực sâu thống khổ vô biên này, hoàng gia gia chỉ hi vọng hắn có thể ngày ngày vui vẻ khoái hoạt, một đời hưởng thụ, đây cũng đã từng là nguyện vọng của hắn. Hắn hiểu rất rõ ràng, mặc dù chính mình kiến công lập nghiệp, mặc dù chính mình bình định biên cương, mặc dù trong tay tiếp quản Ba Tư cùng Hình bộ, nhưng có thể trong lòng hoàng gia gia, hoàng đế được người lựa chọn luôn là Long Tiêu Đình. Cho nên hắn phải làm cho hoàng gia gia nhìn thấy Long Tiêu Đình phản nghịch. Dù thế nào hắn vĩnh viễn cũng còn kém xa để tiến đến hoàng vị.

Hắn biết rõ lắm như vậy, hoàng gia gia sẽ tức giận đến nguy hiểm tính mạng. Thế nhưng hắn vẫn làm, bất luận Long Tiêu Đình có hay không mưu đồ làm trái lương tâm, cuối cùng chỉ có hắn, tự mình diễn một đoạn tuồng vui này.

Sương Lan Nhi tuy là che mặt, dưới lớp sa mỏng có thể thấy hai hàng nước mắt chậm rãi chảy xuống, thấm ướt một mảng, lạnh lạnh dán vào mặt nàng.

Ngước mắt, nàng nhìn thẳng vào đáy mắt trong trẻo mà lạnh lùng của Long Tiêu Đình. Chỉ thấy hai mắt hắn cũng ửng đỏ, ánh sáng trong suốt lóe lên, nhưng nước mắt chung quy cũng không có rơi xuống.

Lúc này Thu Cảnh Hoa đã không thể kiềm chế thêm được nữa. Hoàng đế đã chết, lưu lại chiếu thư để Long Đăng lên ngôi, hắn há có thể ngồi không chờ chết? Ngay lập tức, không quản đến Long Tiêu Đình, hắn nhào về phía trước muốn giành lại chiếu thư.

Sương Lan Nhi nghiêng người, nhất cử nhất động của Thu Cảnh Hoa đều nằm trong tầm mắt nàng. Một cái xoay người linh hoạt, nàng siết chặt chiếu thư trong tay. Nhưng Thu Cảnh Hoa không được như ý, tay đưa đến kéo mạng che mặt của nàng xuống.

Xoạt một tiếng, thanh âm vải vóc bị xé toạc trong đại điện bén nhọn vang lên.

Sương Lan Nhi không kịp né tránh, cùng Thu Cảnh Hoa mặt đối mặt.

Một khắc kia, khi thấy rõ dung mạo của nàng, Thu Cảnh Hoa ngây người tại chỗ, lát sau mới nhớ ra nàng là người nào. Hai mắt hắn híp lại, ánh mắt lạnh lùng như muốn giết người: “Là ngươi! Ngươi không chết? Ngươi quả nhiên cùng Long Đăng có tư tình! Quân Trạch là thân tử của ngươi, Long Đăng lên ngôi ngươi có lợi lộc gì? Đem chiếu thư ra đây, tiện nhân! Nếu không phải vì ngươi, vừa rồi ngọc tỷ không có khả năng ấn xuống! Mau đưa đây.”

Nàng lùi về sau một bước, tay nắm chặt chiếu thư. Nàng biết sắc mặt hiện giờ của mình tái nhợt, ngực kịch liệt hô hấp, nàng sợ dĩ trốn sau bình phong,

lấy khăn che mặt thì sẽ không bị hoàng thượng cùng Thu Cảnh Hoa nhận ra. Nếu không phải vừa rồi tình thế cấp bách nàng cũng sẽ không đỡ lấy ngọc tỷ.

Nghĩ lại, việc đã đến nước này, nàng cũng không có gì phải sợ nữa. Cười nhạt, nàng tự nhiên nói: “Tể tướng đại nhân, ta với Thụy vương sớm đã không còn quan hệ. Có lẽ người đã quên thân phận mới của ta... Nạp Cát Nhã quận chúa, ta cùng hôn phu của ta chung một đường, có gì không thích hợp?”

Thu Cảnh Hoa nhếch miệng cười, khóe mắt lóe lên tức giận, hân hướng về phía cấm vệ quân hét lớn: “Còn đứng đó làm gì, hoàng đế băng hà, còn không bắt bọn phản tặc giả mạo chiếu thư lại.”

Hắc cấm vệ rục rịch, Long Tiêu Đình khẽ nhíu mày, hân đang định lên tiếng thì cách đó không xa, Long Đăng đã đỡ hoàng đế nằm xuống ngay ngắn, thu hồi ngọc tỷ, hân đứng lên, từ trong tay áo lấy ra một viên hỏa cầu, một tiếng động thật lớn vang lên, một đạo ánh sáng màu đỏ bắn ra ngoài cửa sổ, bùng một tiếng vang vọng khắp toàn bộ hoàng cung.

Ngay trong tức khắc, quân đội ẩn nấp trong hoàng cung từ trước ờ ạt kéo đến. Chỉ chớp mắt một cái, Long Tiêu Đình cùng cấm vệ quân bị bao vây tứ phía. Xung quanh khói giáp sáng bóng, ngàn quang lóe lên không mờ nổi mắt.

Thu Cảnh Hoa nét mặt càng lúc càng xấu, hân sợ hãi nhìn quân đội bao vây, mồ hôi trên trán tứa ra như mưa, ngũ quan vận vẹo, mồm lẩm bẩm: “Không thể nào, không thể...”

Long Đăng nhếch mày, lạnh lùng nói: “Thu Cảnh Hoa, người trù mưu cả đời, đến cuối cùng ngay cả thân tử của mình cũng không bỏ qua. Người cả đời này, đến tốt cùng đạt được thứ gì? Ta thực sự thay người mà tiếc hận.”

“Không có khả năng, ta không thể thua! Ha ha, coi như người có quân mai phục trong thành thì như thế nào? Bên ngoài toàn bộ đều là người của ta. Quân chủ lực của Đình Lan đã bị ta vây khốn, người liệu có thể điều động được bao nhiêu nhân mã? Số lượng tuyệt đối không thể vượt qua ta. Leo lên ngôi vị hoàng đế, nhất định là Thụy vương, nhất định là thế!” Thu Cảnh Hoa rơi vào bế tắc cùng cực mà không ngừng rống to.

Đúng lúc này, một người từ từ đi tới. Bước chân nặng nề, người đến tựa như mang trên mình một bộ khiên giáp dày cộm bức bách.

Thanh âm lạnh như tiếng gió rít gào: “Cha, người thu tay lại đi. Tất cả đã kết thúc rồi.”

Thu Cảnh Hoa nghe thấy thanh âm này, toàn thân chấn động, bỗng nhiên hân cả giận nói: “Nghịch chương! Người không phải đã đáp ứng ta đứng ở vị trí trung lập hay sao? Có thể nào lại nuốt lời?”

Thu Đình Lan lẳng lặng đứng đó, hai hàng lông mày rũ xuống: “Đúng vậy, nếu như ta không đến làm sao biết phụ thân ta lại muốn hi sinh bản thân ta.”

Thu Cảnh Hoa ánh mắt âm hiểm, quát: “Đó là do người gieo gió gặt bão! Chẳng thể trách người khác.”

Thu Đình Lan quay mặt đi chỗ khác, giọng nói có phần thê lương: “Thật vậy sao, cho nên cha, người hôm nay cũng có bốn chữ này... gieo gió gặt bão. Huống hồ ta cũng không có nuốt lời, quân đội trong núi vẫn luôn đứng tại chỗ đợi ta ra lệnh. Chỉ là, đây đều là bách tính hóa trang, quân đội chân chính đã sớm được chia làm hai nhánh, một nhánh giấu trong cung điện, một nhánh khác... hiện tại chiếm lĩnh bên ngoài hoàng cung.” Nói xong, hân dừng một lúc: “Cha, người buông tay đi, Hiền vương cùng ta đã có hiệp định, chuyện tối nay sẽ không truy cứu, đảm bảo cho người cáo lão hồi hương, an nhàn lúc tuổi già.”

“Nghịch chương!” Thu Cảnh Hoa biết chuyện đại sự đã mất, hân không cam lòng, đột nhiên tiến đến nắm chặt lấy cánh tay Thu Đình Lan, nước mắt chảy xuống: “Đình Lan, người là thân tử của cha. Ta nỗ lực cả đời, giấu lại người từ trước nay một mình chịu khổ, chúng ta Thu gia có được hôm nay đâu có dễ dàng, người nào có thể nhẫn tâm hủy hoại nó chỉ trong chốc lát. Cha cầu người, coi như cha van người. Người đứng về phía Thụy vương, người đứng về phía bên này có được hay không?”

Thu Đình Lan thở dài, hân nhẹ gỡ tay Thu Cảnh Hoa ra: “Cha, nếu như tối nay người thất thế là Hiền vương, ta cầu người, người sẽ bỏ qua cho hân sao? Ta nghĩ đến lúc đó người sẽ không chút do dự giết chết ta. Cha, người buông tay đi, ta đưa người về phía nam, chúng ta sống một cuộc sống mới, có được hay không? Người suy nghĩ kỹ đi, tỷ tỷ mất, cô cô cũng không còn nữa, muội muội Như ý Y đều... Chúng ta còn lại cái gì, người còn đang kiên trì cái gì?”

Thu Cảnh Hoa lùi về sau một bước, thần tình như rơi vào trạng thái điên cuồng, khuôn mặt hân bày ra một trạng thái mơ hồ, mồm không ngừng lẩm bẩm: “Ta không cam lòng, ta không cam lòng.”

Giờ khắc này, trong cung điện rộng lớn, nhân mã hai phe tinh thần căng lên nhận đợi mệnh lệnh, giường cung bạt kiếm, không khí hết sức căng thẳng.

Hắc y cấm vệ vẫn luôn trong trạng thái chờ mệnh lệnh của Long Tiêu Đình.

Nhưng hân lúc này chỉ đứng đó, lưng tựa lên vách cột, bạch y dưới trăng như thần tiên tuyệt thế. Sắc thái vẫn cao ngạo như vậy, phảng phất không thuộc về nhân gian này. Cho dù là đêm tối, cho dù dưới ánh nền minh minh ám ám, cho dù trong cung điện khói lửa mờ mịt, màu trắng kia vẫn như củ tỏa sáng như lưu tinh xẹt qua bầu trời u tối, rơi thẳng vào tận đáy lòng.

Dung mạo tuấn tú ẩn ẩn dưới lớp sương mỏng, chỉ có ánh mắt tang thương dừng lại trên người Sương Lan Nhi không rời. Hân vẫn nhìn, chưa từng rời đi ánh mắt, phảng phất như những gì Thu Cảnh Hoa nói đều không có quan hệ gì với hân. Hân chỉ như vậy, vẫn nhìn nàng, nhìn dáng vẻ như còn trong trí nhớ, tinh mịch như trăng sáng, u buồn tựa u lan, nàng chỉ hơi chau mày mà phảng phất ưu thương chất chồng năm tháng.

Khói trắng lượn lờ, trước mắt, từ mơ hồ đến rõ ràng, từ rõ ràng trở nên mơ hồ, trong con mắt hấn tràn ngập nỗi hối hận không cách nào che dấu, đến tột cùng có bao nhiêu tuyệt tình, bao nhiêu kiên quyết, một mũi tên hấn bắn ra kia... mũi tên ấy, thiếu chút nữa đã lấy đi mạng của nàng...

Sương Lan Nhi trong tay vẫn luôn nắm chặt chiếu thư, thần tình cảnh giác, đứng nghiêm túc một bên.

Ánh mắt hấn không lúc nào rời khỏi nàng, nàng cũng không có cách nào né tránh, chỉ có thể thẳng tắp nghênh tiếp. Điều đã là quá khứ, nàng không ngừng tự nhắc nhở bản thân, nàng cùng hấn, tất cả đều đã đi qua.

Chỉ là, giờ khắc này...

Chuyện cũ trong lòng cả hai người đều không ngừng quay trở lại, tâm tình bất đồng cuộn cuộn dâng trào xao động.

Gió đêm càng thêm heo hút, khói thuốc bùng lên cuốn lấy nàng, dáng người nhỏ nhắn khẽ run lên làm hấn không tự chủ muốn tiến đến, cho dù không thể ôm nàng một cái, chỉ cần khoác lên vai nàng một tấm áo choàng thôi cũng đủ.

Nhưng là...

Long Đằng chuyển mắt nhìn Sương Lan Nhi đứng trong gió lạnh, trong lòng hấn khẽ lay động, ôn nhu nói: “Người trở vào trong điện trước, không có chuyện gì thì không cần ra ngoài. Chỗ này đã có ta, người không cần lo lắng.”

Long Tiêu Đình quay đầu, con ngươi không che dấu được chua xót. Bây giờ, đứng bên cạnh nàng, quan tâm nàng, sớm không phải là hấn nữa.

Sương Lan Nhi rút ánh mắt dừng trên người Long Tiêu Đình về, chuyển mắt nhìn Long Đằng, đáy mắt đều là dịu dàng: “Thiếu Quân, ta muốn ở lại.” Có bao nhiêu là khó khăn, bọn họ đều đã cùng nhau vượt qua, đến bước ngoặt cuối cùng này, nàng chỉ muốn ở lại bên cạnh hấn.

“Mau vào đi.” Long Đằng lạnh giọng.

Nàng khẽ cắn môi, biết hấn không vui nhưng lại không cam lòng.

Đi hay không đi, nàng phân vân.

Chỉ là lúc này, Thu Cảnh Hoa tình ý nhìn, mắt thấy Long Đằng cách khá xa, Long Tiêu Đình thần tình ngần ngại, hấn chớp thời cơ đánh úp về phía Sương Lan Nhi, chỉ trong nháy mắt đem nàng chế trụ.

Long Đằng nhận ra ánh mắt bất thường của Thu Cảnh Hoa, trong lòng hấn hô lên không ổn, đáng tiếc khoảng cách khá xa, hấn trở mắt nhìn Thu Cảnh Hoa di chuyển, không kịp thì cứu.

Một khắc kia, Sương Lan Nhi dưới tình thế cấp bách, nàng ném chiếu thư về phía Long Đằng mà không kịp đi chuyển.

Thu Cảnh Hoa ngửa đầu cười to, tay trái đặt dao găm kề sát cổ Sương Lan Nhi.

“Buông nàng ra.”

“Buông nàng ra.”

Long Đằng cùng Long Tiêu Đình nhất loạt hô lên, cả hai đều không dám vọng động.

Thu Cảnh Hoa có chút biến sắc, lớn tiếng quát: “Long Đằng, nàng vốn là tiểu thiếp của Tiêu Đình, nhưng người lại bất chấp luân lý muốn ở bên cạnh nàng, có thể thấy người cũng thật sự quan tâm nàng.”

“Người muốn thế nào?” Long Đằng nghiêng răng nói. Tim hấn giờ khắc này như muốn ngừng đập, ngừng hô hấp.

Tất cả thanh âm lúc này đều như lắng xuống, trong điện tất cả ánh mắt đều dừng trên người Sương Lan Nhi.

Long Tiêu Đình hô hấp nén lại, trong ngực buồn bực không tả, hấn lặng lẽ nắm chặt chuôi kiếm.

“Người qua đây, tới gần chút nữa, ta sẽ nói cho người biết.” Thu Cảnh Hoa cắn hận nói.

Long Đằng nhíu chặt mày, hấn tới gần mấy bước.

Thu Cảnh Hoa cười nhạt: “Gần thêm chút nữa, tới trước mặt ta.”

Lúc này Sương Lan Nhi toàn thân không thể di chuyển, chỉ nhìn thẳng vào mắt Long Đằng ý muốn nói hấn không được tới. Nàng biết Thu Cảnh Hoa muốn lợi dụng nàng tùy thời giết chết Long Đằng, bởi vì đây là cơ hội duy nhất của hấn. Nàng có thể cảm giác được cánh tay trái nắm chặt dao găm chế trụ cổ nàng, còn tay phải của hấn còn dấu một cây chùy thủ khác. Nếu như Long Đằng tới gần thêm chút nữa, nhất định một kích trí mạng.

Nàng liếc mắt nhìn hấn nhưng hấn không có dừng bước, mắt thấy khoảng cách càng lúc càng gần mà Thu Cảnh Hoa bên môi lộ ra nụ cười quỷ dị.

Nàng đột nhiên phát lực, nghiêng đầu đẩy Thu Cảnh Hoa, lưỡi dao sắc bén xẹt qua cổ nàng. Một con đau buốt tràn đến nhưng nàng hoàn toàn không để ý, chỉ hét lên: “Thiếu Quân cẩn thận, hắn còn có dao.”

Long Đăng lịch mình tránh thoát một chiêu của Thu Cảnh Hoa.

Nhưng Thu Cảnh Hoa nào có thể dễ dàng bỏ qua, hắn thẹn quá hóa giận: “Tiện nhân, giết không được hắn, ta giết ngươi, các người đừng mong ở cạnh nhau.”

Hắn nhấc tay chém xuống, mắt thấy chuẩn bị đâm xuống ngực nàng.

“Lan nhi” Long Tiêu Đình hô lớn, hàn quang cắt qua ánh nến u ám, một thanh trường kiếm lóe lên tựa như tia chớp lao về phía Thu Cảnh Hoa.

Hắn vốn chỉ muốn đâm về phía tay phải của Thu Cảnh Hoa, vậy mà lúc này Thu Cảnh Hoa đột nhiên xoay người, kiếm kia thẳng tắp đâm vào giữa ngực hắn.

Nhất thời máu huyết như tia bắn lên không trung, một mảng huyết tinh đầy trời.

Thu Đình Lan nhìn một màn này, hai chân chôn tại chỗ, không cách nào di chuyển.

Là số mệnh sao, thật sự là số mệnh sao? Vô luận hắn có cố gắng như thế nào, cha hắn, chung quy vẫn không thể an hưởng tuổi già... Thì ra đường chân trời mờ mịt sớm đã bị vận mệnh chọc thủng, không cho phép người nào phản kháng, cố cố gắng nữa, gãy giữa nửa vẫn là con đường ấy, đi tới cái chết...

Cũng thời khắc ấy, Sương Lan Nhi cảm giác có người đâm tới, nàng lùi về phía sau, lập tức thấy có người chắn phía trước, toàn thân nàng chấn động, cho đến khi Thu Cảnh Hoa ngã xuống đất, không còn động đậy. Nàng nhìn kỹ người tới, cánh tay chảy máu ròng ròng. Thì ra mới vừa rồi, Thu Cảnh Hoa đâm tới một nhát dao trí mạng, đúng là đâm xuống cánh tay của hắn.

Một tay còn lại ôm lấy cánh tay bị thương, Long Đăng đứng thẳng nhìn xuống Thu Cảnh Hoa chết không nhắm mắt, lại nhìn về ánh mắt đau thương, lặng lẽ của Thu Đình Lan, cuối cùng ánh mắt hắn dừng lại trên người Long Tiêu Đình, hắn nhìn thật kỹ, không bỏ qua bất cứ một động thái nào.

Cơ hội tuyệt hảo vừa rồi, Long Tiêu Đình hoàn toàn có thể giết mình, nhưng hắn lại cứu nàng, cũng vì vậy mà vô ý giết chết Thu Cảnh Hoa. Giờ khắc này trong lòng hắn ngũ vị tạp trần. Vốn tưởng rằng Long Tiêu Đình yêu Thu Bội Ngâm, đối với nàng vô tình, nhiều nhất cũng chỉ là thương tiếc, e rằng, là hắn sai rồi.

Long Tiêu Đình cũng nhìn Long Đăng, một kẻ không màng cái chết đến cứu Lan nhi, thật sự là yêu sâu đậm.

Giờ khắc này bọn họ bốn mắt nhìn nhau.

Mang trong mình cùng dòng máu huyết mạch thế nhưng e rằng bọn họ chưa bao giờ có thể thật tình nhìn nhau như vậy.

Trong điện hỏa thạch quang mang, trong con ngươi khê xẹt qua thương hải tang điền. Vẫn là hai bên nhìn nhau không thấu.

Bình tĩnh như vậy, hàng nghìn, hàng vạn tâm tình không ngừng lên lỏ.

Mặc cho thời gian trôi đi, bọn họ vẫn đứng như vậy nhìn nhau.

Sương Lan Nhi kinh hồn nhìn cánh tay máu chảy không ngừng của Long Đăng mà không biết làm sao. Một màn mạo hiểm vừa rồi không ngừng xẹt qua đầu nàng, tim nàng đập thình thịch không yên, thủy chung không cách nào bình định tâm tình.

Thân thể nàng, môi nàng đều run rẩy kịch liệt... Hắn không thể xảy ra chuyện gì, hắn không thể xảy ra chuyện, hắn sao có thể vì mình mà mạo hiểm như vậy... Nàng sợ, cái loại sợ hãi này, vào thời điểm này, nàng cảm tìm lại sự an ổn trong lòng...

Đột nhiên nàng nhào tới, từ phía sau ôm lấy người hắn.

Mặt nàng dán sát vào tấm lưng ấm áp của hắn, tiếng tim đập của hắn khiến tâm tình bất ổn của nàng khê tĩnh lại.

Khuôn mặt nàng nhỏ nhắn đều ẩn sau lưng của Long Đăng khiến Long Tiêu Đình không nhìn thấy rõ mặt nàng, chỉ có thể nhìn cánh tay nàng gát gao nắm chặt vạt áo Long Đăng, run rẩy đến không thể tự kiềm chế, đó là nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng, một loại sợ hãi sợ bị mất đi.

Gió đêm nhẹ nhàng làm lay động những sợi tóc của Long Đăng khẽ chạm vào trán nàng.

Cổ họng nàng nghẹn lại, run rẩy nói: “Thiếu Quân, nếu như ngươi xảy ra chuyện, ta sẽ đi cùng ngươi.”

Lời của nàng khiến cho Long Đăng cứng đờ.

Long Tiêu Đình cũng ngược mắt, thấy nàng nhón chân lên, ôm lấy cổ Long Đăng, đôi mắt hoang mang lấp lánh.

Tim của hắn, cuối cùng chìm xuống đáy cốc, vạn kiếp bất phục.

Chương 105: Chỉ là một hình thức

Tường Long Quốc năm thứ hai mươi sáu.

Tháng hai, trời lạnh.

“Đình, đình...”

Tiếng chuông ngân vang, quanh quần khắp vùng trời xa xôi, liên tục ba ngày không ngừng không nghỉ. Hoàng đế băng hà, cả Thượng Dương thành đều bảo phủ bởi một tầng tang thương.

Màu trắng phát phơ trước cửa mỗi nhà, màu trắng của màn che, của cò, người người đều khoác đồ tang. Trong thành, khuôn mặt ai ai cũng là một bộ kinh hoàng. Màu trắng thuần khiết lại âm đậm, tuyết đọng trong trời đất phảng phất như chỉ còn một loại màu sắc này.

Khắp trời đầy một màu cờ trắng, đầy những khúc nhạc buồn.

Đoàn người mờ mịt quỳ xuống, chỉ thấy mấy ngàn cấm vệ quân che chở một cỗ linh cữu được kéo bởi một đoàn mười sáu kị mã. Linh cữu màu đen tuyền kia như một đạo chớp làm nhói đau trong mắt mỗi một người.

Một mảnh thê lương bao trùm, tựa hồ như có ai đang thổi lên một khúc nhạc, dằng dẳng khe khẽ, khoáng sạch trầm tĩnh, lẳng lặng thấm dần vào lòng người.

Mùa đông gió lạnh, một khúc biệt li tịch mịch như thanh âm vừa khóc vừa kể lể, nức nở vang lên, không giống sáo cũng chẳng giống tiêu, thổi tới cuối cùng bỗng nén lại đến không thành tiếng.

Thánh dụ chiếu thư, hoàng trưởng tôn Long Đăng kế vị, lễ đăng cơ đại điển được cử hành trước điện, tổ chức hết sức long trọng.

Về phần cung biến ngày mười lăm tháng hai đêm đó, dân gian lưu truyền rất nhiều bản thoại. Có người nói, tể tướng Thu Cảnh Hoa mang binh xông vào hoàng cung, ý muốn bức vua thoái vị, không ngờ bị hoàng đế Long Khiếu Thiên ngăn chặn, Thụy vương cũng vì vậy mà bị liên lụy, phải dẫn binh đi biên giới, đến nơi đất khách quê người. Cũng có người nói, là Thụy vương mang binh xông vào hoàng cung, hoàng đế Long Khiếu Thiên dưới cơn nóng giận liền giết chết Đoàn quý phi cùng Thu Cảnh Hoa. Lại có người nói, đây hết thảy đều do Hiến vương trù mưu, hắn mới là người thắng cuối cùng. Vô luận thế nào, những bản thoại này đều do nhân gian lưu truyền. Bách tính có thể nhìn thấy, ngày đó Thụy vương suốt đêm mang theo cấm vệ quân rời khỏi Thượng Dương thành, tiến thẳng về phía nam, nơi mà tay chắt vớ được tới trời. Cũng đêm đó, Đoàn quý phi cùng Thu Cảnh Hoa một đời cực thịnh từ đây biến mất trong dòng thác của lịch sử. Còn sự thực rốt cục ra sao sợ rằng chỉ có đương sự mới tỏ.

Long Đăng lên ngôi hoàng đế ngày thứ ba, nghe nói Định Bắc Hầu Thu Đình Lan xin từ hết thảy chức vụ, quyết định quy ẩn, không còn dính líu đến chuyện quân chính.

Mà ngày thứ mười sau khi lên ngôi chính là lễ sắc phong hoàng hậu. Tuân theo ý chỉ của tiên đế lúc còn sống, tân đế Long Đăng sau thu Nạp Cát Nhã quận chúa làm hoàng hậu.

Ngày hôm đó, Long Đăng mặc quần miện*, giá lâm đến chính điện. Thị vệ xung quanh thẳng tắp, văn võ bá quan từ ngũ phẩm phân làm triều đình đông tây. Trước long môn, Phong Diên Khả Hân phái người đưa lễ vật dài từ đầu đường đến cuối đường, tất cả đều là vàng bạc, đồ vật quý giá. Trước điện còn có sứ giả đọc chiếu thư hoàng thượng lập hoàng hậu, sứ thần Bắc Di Quốc theo lễ tiết tiếp nhận, xem như là hoàn thành.

(*Lễ phục của vua chúa)

Sương Lan Nhi khoác phụng quan hà bí, bái lạy mấy lần.

Nàng bước lên kiệu, bánh xe nghiền qua những lớp sỏi đá trên mặt đường, chậm rãi rời đi, âm thanh lộp cộp, lộp cộp, mặc dù đơn điệu nhưng lại khiến cho tâm tình nàng phấn chấn.

Dường như con đường trở nên dài hơn, mãi lâu rốt cục mới đến hoàng cung.

Tám hồng sa được nhắc lên, nàng được cung nhân đỡ xuống, dắt về phía chính điện, bước lên từng bậc thang. Trước điện, nàng chậm rãi quỳ xuống, nghe cung nghi đọc những lời chúc mừng, lễ sắc phong chính thức khi kim ấn được nâng lên, trao vào tay hoàng hậu.

Nàng trịnh trọng tiếp nhận, dưới lớp khăn trùm đầu, nàng tinh tế liếc nhìn, chỉ cảm thấy kim quang chói mắt. Nghĩ tới những gì đã xảy ra, bản thân có thể tiến đến ngày hôm nay quả không dễ dàng. Chỉ là trong lòng nàng nhảy lên, cũng không phải bởi vì chiến thắng của chính mình mà là bởi vì người kia,

người mà đã làm cho nàng sống lại.

Nàng nắm chặt kim ẩn trong tay, lại bái lạy, hô lên một tiếng: “Vạn tuế.”

Đứng dậy, nàng nhẹ nhàng đi về phía trước. Chợt, một vật áo long bào vàng chói xuất hiện dưới lớp hồng sa, nàng nhìn thấy hần đưa tay phải ra trước mắt nàng, chờ nàng nắm lấy.

Trong lòng nàng kinh hi, là rụt rè hay là có ý gì khác? Mặc dù đã gần đầu xuân, trời vẫn rất lạnh nhưng nàng lại cảm thấy có luồng nhiệt khí xông lên khắp cơ thể, bởi vì hưng phấn, trán nàng rịn ra một lớp mồ hôi, lòng bàn tay cũng đỏ một tầng mồ hôi mịn.

Ông tay áo màu đỏ nhẹ rũ ra, nàng đưa tay nắm lấy bàn tay hần.

Một chớp mắt kia, hần có chút ngẩn ra, giống như cũng cảm nhận được hơi nóng từ lòng bàn tay nàng.

Theo từng bước chân của họ, cung nhân hai bên đều nhất loạt cúi xuống, hần dắt tay nàng hướng về lăng điện.

Xung quanh vẫn nhất tề im lặng, ánh mặt trời nhỏ vụn rơi xuống, mỗi một nơi đều trở nên sáng sủa. Gió mang theo hương thơm thoải tới hóa giải sự nặng nề của những nghi lễ rườm rà, toát lên một tình thơ ý họa không ai hay.

Tay hần rất ấm, chắp nhất kéo tay nàng về phía trước, cũng không nói một câu.

Kế tiếp, càng là thêm những nghi thức phức tạp, duy trì cho đến khi bóng đêm đến. Nhưng có hần làm bạn, nàng không hề cảm thấy mệt mỏi ảm đạm, trong lòng chỉ duy nhất một niềm vui lan tỏa.

Cuối cùng tất cả các nghi thức đều kết thúc, nàng được người dắt đến Thiên Lăng Điện động phòng.

Ngồi xuống chiếc giường rộng rãi vô cùng được phủ khắp bởi một màu đỏ, nàng cúi đầu ngắm nhìn những nét khắc vẽ vân hoa sen trên mặt đất, một đường viền đá cũng không thấy, sáng bóng như một chiếc gương, mơ hồ có thể phản chiếu sự sa hoa trên phục sức của nàng.

Mất dỗi đến cột son gần cách cửa, nàng nhìn thấy một đôi giày vàng óng theo rỗng, từng bước từng bước một tiến đến gần nàng. Tim nàng cũng theo cước bộ của hần mà đập rộn lên, thỉnh thoảng thỉnh thoảng không ngừng.

Phút chốc nàng cảm thấy trên đầu bỗng nhẹ bẫng, trước mắt chợt sáng lên.

Biết là hần nhắc khăn đội đầu của nàng lên, nàng vội ngẩng đầu, trước mắt chỉ thấy một màu vàng long lánh như ánh mặt trời. Sắc nền rơi trên người hần làm tôn lên khí thế vương giả, lại tựa như đang đứng trước một vị tiên nhân.

Nàng đã từng tự nghĩ trong đầu không biết bao nhiêu lần, long bào trên thân, hần có biết bao nhiêu là tuần tú, nàng từng đem hết thấy những gì tốt đẹp nhất tưởng tượng trên người hần, nhưng là thật không ngờ, đã biết là lừa mắt, thì ra còn vượt xa những gì nàng tưởng tượng.

Nàng nghĩ, nàng lúc này nhất định là đang ngẩn ngơ.

E rằng, nàng đời này cũng chưa từng luống cuống như vậy, lớn mật nhìn chăm chăm một nam nhân, nhìn lâu như vậy, nhìn đến không chuyển mắt. Nếu như bình thường nàng nhất định là thẹn đến đầu muốn chui xuống đất rồi. Nhưng lúc này nàng không có cách nào không chế chính mình.

Hần có dung mạo anh tuấn, tựa như giữa biển rộng vô bờ dâng lên một ánh sáng bình minh, khiến cho vạn vật trong thiên địa trở nên thất sắc. Long bào trên người càng vì hần mà thêm sáng lạn.

Rất xa, hình như có cung nhân thả kim câu, sau đó lặng lẽ tiến ra ngoài.

Từng tầng sa mỏng nhẹ nhàng buông xuống, từng điệp như một lớp sương mù, phảng phất như ngăn cách họ với thế giới bên ngoài.

Xung quang yên lặng đến có thể nghe tiếng đồng lậu*, rất lâu rất lâu mới một giọt nhỏ xuống, thanh âm như muốn phá vỡ mộng đẹp.

(*Một loại đồng hồ cổ ngày xưa, giống kiểu đồng hồ nước của Ai cập cổ đại)

Nàng có chút khần trương, không phải, mà là rất khần trương. Hai tay nhẹ nhàng nắm chặt nếp nhăn trên áo, áo trong găm vóc thượng hạng, cảm giác thật không chân thật dán vào da thịt kích thích một tầng tê dại.

Nàng kinh ngạc nhìn hần.

Hần cũng nhìn nàng.

Nàng thời khắc này cũng vô cùng chói lóa, đầu đội mười sáu xí bảo quan, tử huyền thạch, khổng tước thạch, nguyệt quang thạch, ngọc bích thạch, mai khô tinh cùng vô số các loại bảo thạch khác, tản mát sự tinh tế vô hạn. Tơ vàng thêu chín con phượng hoàng, eo nhỏ thắt đai ngọc, vừa vặn ôm trọn tư thái cùng dáng vóc xinh đẹp.

Giữa những đồ trang sức nặng nề trên đầu nàng, hần bất ngờ nhìn thấy một cây trâm ngọc bích ẩn dưới lớp tóc đen nhánh. Hần nhớ đây chính là cây

trăm hần mua cho nàng lúc còn ở Hồng Châu thành, không nghĩ tới đêm nay nàng lại mang nó.

Nhìn xuống thêm một chút nữa, một chiếc nhẫn phi thủy được luồn qua một sợi dây đỏ được tết ngay ngắn đang đeo trên cổ nàng.

Chân mày hần khẽ giật.

Sàng hi rộng rãi, bên ngoài ba thước, một bức tượng kỳ lân bằng đồng với đầu mõm phả ra hương khói nhàn nhạt. Khói trắng lượn lờ trước mắt hần, chuyện cũ chất dồn từ hai năm trước ủa về, nơi đảo trần nhỏ trong vùng sa mạc rộng lớn... Ngày đó, bởi vì phải chạy trốn, hần không thể chọn lựa kỹ càng, chỉ có thể vì nàng mua một chút đồ cưới, cũng không xa hoa, cũng không đẹp mắt. Không có sính lễ, hần chỉ có thể dùng nhẫn của mình làm xuyết, cũng chỉ có một đôi nền đỏ.

Kỷ thực trong lòng, nàng sớm đã trở thành thê tử của hần.

Lần đó thành hôn, nàng cũng không biết, hần cũng sẽ không nói cho nàng biết. Hần vẫn luôn muốn bồi thường cho nàng một hôn lễ thật trọng đại, hần muốn chiêu cáo cho tất cả mọi người biết nàng chính là thê tử hần cưới hồi đảng hoàng, cả cuộc đời này chỉ có duy nhất một mình nàng.

Hôm nay hần cùng nàng rốt cục cũng đại hôn.

Nhưng là...

Trong lòng hần đột nhiên co rút lại đau đớn. Hô hấp ngày một trầm xuống, từng đợt lại từng đợt không cách nào dừng lại.

Sương Lan Nhi nhìn hần xuất thần một lúc lâu.

Nghe thấy tiếng hần hít thở nặng nề, nàng lúc này mới hồi phục tinh thần.

Nàng âm thầm ảo não, bản thân sao có thể luống cuống như vậy? Nàng sớm đã nghĩ, tới nay khi hần vén khăn trùm đầu, nàng nhất định sẽ cười thật tươi.

Nàng từng đứng trước gương tập luyện hàng trăm lần, nàng cảm thấy nhất định hần sẽ vô cùng thỏa mãn. Nàng nhất định sẽ làm cho hần vui, bởi vì, cả đời hạnh phúc của nàng đều nằm ở nơi này.

“Thiếu Quân” Nàng nhẹ gọi một tiếng.

Khi khăn trùm chậm rãi gờ lên, nàng đã luyện tập rất nhiều lần, độ cung vừa đúng, nhiều một phần thì quá khiên cưỡng, thiếu một phần thì không đủ thành tâm.

Một nụ cười ấy, tuyệt sắc khuynh thành, tỏa ra ánh hào quang chói lòa.

Long Đằng bỗng chốc ngẩn người.

Nàng chuẩn bị rất lâu, từ khi bước lên xa ngựa nàng đã bắt đầu chuẩn bị, nàng muốn nói một câu, một câu ở đêm tân hôn thê tử nói với trượng phu của mình. Nàng rất muốn nói một câu: “Thiếu Quân, chúng ta cuối cùng cũng ở bên nhau rồi, thật tốt.” Nhưng nàng ngẫm lại, cảm thấy không thích hợp, nói như vậy thật không có chút mới mẻ. Vì vậy nàng lại nghĩ: “Thiếu Quân, bất luận xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ là một thê tử thật tốt.” Nhưng mà nàng ngẫm lại, lời này cũng không được, quá dài dòng. Nàng muốn nói như thế nào, càng dứt khoát rõ ràng càng tốt, vậy thì: “Thiếu Quân, ta thích chàng.”

Có thể nói những lời như vậy nàng sẽ vô cùng ngượng. Chưa kịp mở miệng, hai má nàng đã như hóa thiếu rắng hồng, nóng đến dọa người.

Hồi lâu, nàng lấy dũng khí, nói: “Thiếu Quân, ta...”

Hần đột nhiên cắt đứt: “Chúng ta thành hôn chỉ là một hình thức.”

Nàng từ trong mộng tỉnh lại, không rõ hần đang nói gì, chỉ ngẩn đầu hỏi: “Sao?”

Nét mặt hần không một chút biểu tình, chỉ nói: “Nàng hôm nay không dịch dung, kỳ thật Nạp Cát Nhã Quận chúa chính là Sương Lan Nhi, cái này không tính là bí mật gì, cung nữ trước kia của Đoan Quý Phi cũng đã biết mặt nàng. Trong hoàng cung sớm muộn gì cũng sẽ lan truyền. Rồi có một ngày, thiên hạ đều sẽ biết được.”

Nàng khó hiểu: “Thiếu Quân, chàng muốn nói gì?”

Hần phát tay, thân nhiên nói: “Nàng từng là thiếp của Long Tiểu Đình, ta với nàng lúc đó vốn là phạm phải luân lý. Bây giờ ta trở thành hoàng đế, ta không muốn bị nàng làm liên lụy đến thanh danh của ta. Chỉ vì ý chí của tiên đế nên ta mới làm vậy. Bất quá, đại hôn của chúng ta cũng chỉ là hình thức mà thôi. Qua một thời gian nữa ta lấy lý do sức khỏe của nàng không tốt, cho nàng đi núi Ngọc Hoàn dưỡng bệnh. Dần dần khi sự việc này không còn được đề ý nữa, ta sẽ chiêu cáo thiên hạ, hoàng hậu chết bệnh. Ước định trước kia của chúng ta cũng hoàn thành, ta làm hoàng đế, nàng mang theo hài tử cao chạy xa bay.”

Nàng sững sờ.

Nàng chưa từng nghĩ chính trong ngày đại hôn mà nàng luôn mong chờ lại nghe được những lời này của hần.

Nàng nhìn hắn: “Nhưng mà, ta...”

Hắn không để cơ hội cho nàng nói xong, bỗng nhiên cắt đứt: “Ta đã quyết định rồi, thừa dịp chuyện nàng là Sương Lan Nhi chưa truyền ra ngoài, nàng phải mau rời khỏi.” Dừng một chút, hắn lạnh giọng: “Ta không muốn bị thế nhân chỉ trích cả đời.”

Nói xong hắn phất áo rời đi.

Nàng nhìn bóng lưng hắn, điều nàng muốn tuyệt nhiên không phải là như thế này.

Nàng gọi tên hắn: “Thiếu Quân.”

Thanh âm nghẹn ngào mà triền miên, nàng chạy về phía trước níu lấy cánh tay áo hắn: “Thiếu Quân, ta có phải nói sai điều gì rồi hay không, có phải ta đã làm sai điều gì khiến cho chàng mất hứng hay không?”

Hắn hất tay nàng ra, không hề dừng bước.

Nàng không hề khóc, chỉ cảm thấy trước mắt mờ mịt.

Mờ mịt nhìn màu đỏ của đất trời, mờ mịt nhìn ánh nến tiền hạc đăng vân, ánh nến vẫn luôn cháy hừng hực không chút ảm đạm. Vậy mà lòng nàng lúc này lại trở nên ảm đạm đến cùng cực.

Long Đăng nhanh chóng rời đi.

Bên tai, thanh âm réo rắt lại có chút nghẹn ngào của nàng vẫn còn vương vấn: “Thiếu Quân, ta có phải nói sai điều gì rồi hay không, có phải ta đã làm sai điều gì khiến cho chàng mất hứng hay không?”

Đúng vậy, nàng nói sai cái gì? Đúng vậy, nàng nói sai một câu.

Hắn rõ ràng nhớ kỹ, chính cung thay đổi đêm đó, cánh tay hắn bị thương, nàng từ sau lưng ôm lấy hắn.

Nàng nói, nàng sẽ đi cùng hắn, cho dù là vào địa ngục.

Hắn nên cảm động sao? Nhưng đây không phải là kết quả mà hắn muốn. Lâu như vậy, hắn làm sao có thể không biết. Hắn vẫn luôn che giấu tốt như vậy, vẫn luôn tận lực giữ khoảng cách với nàng. Hắn không muốn khiến nàng có cảm tình với hắn. Nhưng mà hắn vẫn để cho nàng tiến vào... Nàng tiến vào rồi... hắn làm sao có thể để nàng rời đi... hắn không thể.

Đều là lỗi của hắn, là hắn không đủ lãnh tuyệt, là hắn không đủ quyết tâm.

Là hắn, là hắn hại nàng.

Cho nên, dù có phải một lần nữa thương tổn nàng, dù phải dùng những lời nói cay nghiệt độc ác, hắn cũng muốn nàng rời đi. Hắn không muốn nàng ở bên cạnh hắn, hắn một ngày kia sẽ xảy ra chuyện, hắn không muốn nàng đi cùng hắn, hắn không muốn... .

Trong hoàng cung tĩnh lặng, hắn lặng lẽ đi thật nhanh.

Ngước mắt nhìn vầng trăng sáng vằng vặc không tỏ nổi lòng thế gian, vẫn cứ soi sáng như vậy.

Trong tim hắn ngập tràn một màu đau thương, khóe mắt đã ướt, vốn nên là một đêm tân hôn ngọt ngào, nhưng hắn không cho được... Đại hôn đẹp nhất trong lòng hắn, sớm đã dừng lại ở hai năm trước... vĩnh viễn không cách nào tiếp tục đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Cung nữ cũng được

Đại hôn để hậu, bề ngoài long trọng xa hoa, e rằng người nào cũng không nghĩ tới thực tế lại thế lương, bi ai đến vậy.

Chỉ một đêm, Thiên Lăng cung trở thành lãnh cung.

Sương Lan Nhi luôn nghĩ, cũng không biết hắn bởi vì chuyện gì mà trở nên tức giận, có lẽ vì vừa mới đăng cơ nên quá bận, cũng có thể do áp lực quá lớn nên tâm tình không tốt. Nàng tin tưởng, chỉ cần qua một thời gian ngắn, chờ đến lúc hắn chậm rãi tỉnh táo lại, tất cả sẽ lại giống như trước đây.

Nàng phải tin hẳn, chỉ ít hiện tại Quân Trạch vẫn không biết tung tích, nàng nghe nói hẳn đã phái người đi điều tra khắp nơi. Nàng tình nguyện chờ đợi từ một phía rằng hẳn vẫn quan tâm nàng. Mặc kệ thế nào, nàng sẽ đợi, nàng sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.

Nàng không phải Strong Lan Nhi của ngày trước, gặp chuyện khó chỉ biết trốn chạy, chỉ biết tự mình thương tâm. Nàng của hôm nay chính là càng trở nên cứng rắn, càng trở nên cố chấp, nàng sẽ luôn tranh thủ, không từ bỏ buông tha.

Nhưng hẳn thực sự là bề bộn nhiều việc, nàng căn bản không thấy được hẳn, bất luận là ngày hay đêm. Nàng nghe các cung nữ xung quanh nghị luận, hẳn là một hoàng đế tốt, trong ngự thư phòng tấu sớ phê duyệt không nghỉ. Vừa mới đăng cơ, hẳn liền làm nhiều cuộc cải cách, cổ vũ nông canh, giảm bớt thuế má, đã thông thương lộ Tây Vực, giúp đỡ thương mại biên giới. Hẳn còn thay đổi không ít chế độ tư pháp, cải cách phương thức quản lý, giảm thiểu oan giả án sai. Nghe những lời này nàng thực sự rất vui mừng. Nàng biết, hẳn thông minh như vậy nhất định có khả năng, nhất định sẽ là một hoàng đế tốt.

Nàng luôn nghĩ, nhân sinh như một chén rượu. Có đắng, có chất, còn hẳn nhất định là một chén rượu mang hương vị thuần khiết, là một phẩm vật tinh tế, thực sự cần kiên nhẫn thưởng vị. Nàng sẽ đợi, đợi hẳn hồi tâm chuyển ý.

Bất quá có lúc, nàng thực sự muốn gặp hẳn một lần.

Trong hoàng cung, đường dài mà vắng vẻ, hai bên tường thành cao ngất, mơ hồ nghe thấy gió mang theo tiếng chuông réo rắt báo hiệu tan triều. Nàng không khỏi bước đi nhanh hơn, nhặt quang soi sáng, kéo dài cái bóng của nàng trên tấm đá xanh. Xa xa tới chỗ rẽ, nàng lẳng lặng nhìn một thân vàng kim của hẳn rời đi, tuy chỉ là thoáng qua nhưng cũng đủ để nàng an tâm một ngày.

Không biết đứng đó bao lâu, nàng chỉ cảm thấy hai chân chết lạng.

Nàng xoay người rời đi, không gian vẫn yên ắng như vậy, nghe được cả tiếng lán vẩy khẽ xột xoạt. Phía xa xa, hình như có cung nữ đang luyện hát, thanh âm uyển chuyển mà trong trẻo nhẹ nhàng. Nàng dừng lại nghỉ chân, im lặng nghe trong chốc lát, tiếng ca thanh khiết lại dịu dàng, mang tâm cảnh của nàng cũng theo đó mà trở nên thư thái.

Thời điểm nàng đứng lên, cũng đã suy nghĩ thật lâu, hẳn cả ngày khổ cực lo chuyện chính sự, nàng nên làm chút gì cho hẳn.

Nàng cứ nghĩ mãi, tận tới lúc giữa trưa mới có chủ ý. Nàng đến thái y viện lấy chút dược liệu, tinh tế cắt rồi lại mài thành bột, tỉ mỉ nấu cháo cho hẳn.

Cháo nấu xong cũng là lúc chạng vạng, nàng đến trước cửa ngự thư phòng, vô cùng lo lắng chờ đợi.

Mất thấy mặt trời đã ngã về tây, ráng trời ngũ sắc, gió đêm quét qua những đóm sáng nhỏ trên bầu trời, nàng ôm bát cháo có nắp đậy trong ngực, cháo mới nấu còn nóng bỏng, áp vào ngực nàng khiến nàng không ngừng đổ mồ hôi, xiêm y có chút ướt, nhưng dần dần cũng không còn nóng như trước, nàng lại bắt đầu lo lắng cháo sắp nguội.

Cuối cùng, cửa ngự thư phòng khẽ mở, thái giám từ bên trong bước ra, kính cẩn nói: “Nurong nurong, hoàng thượng chuẩn người đi vào.”

Nàng mỉm cười, nghiêng người bước vào, hẳn cuối cùng cũng bằng lòng gặp nàng.

Trong ngự thư phòng, than lửa cháy rừng rực, tiếng tanh tách kêu vang như đang nhảy nhót, không khí nóng lên, nàng không khỏi cảm thấy có hút bức bối, trán rịn ra một tầng mồ hôi.

Bước qua mười hai tấm bình phong, nàng dừng bước.

Long Đăng đang đưa lưng về phía nàng, tựa hồ đang phê duyệt tấu chương, nghe thấy tiếng nàng đến, hẳn không quay đầu lại, chỉ hỏi: “Có chuyện gì?”

Không khí bỗng trở nên lúng túng khó xử, nàng gượng cười nói: “Ta nấu ít cháo, có thể bồi bổ...”

Nàng chưa kịp nói xong hẳn đã nhàn nhạt đáp lời: “Ta dùng qua vẫn thiện rồi.”

(Văn thiện: bữa tối)

Nàng khựng người, không biết nói thêm gì nữa, chỉ bưng bát cháo đứng yên tại đó. Bát cháo ấy vốn là vẫn còn độ ấm nhưng trong tay nàng lúc này lại càng lúc càng lạnh cho đến khi không còn nhiệt độ, lạnh như trái tim nàng ngay lúc này vậy.

Một lúc lâu sau, hẳn thấy nàng vẫn còn chưa đi, cuối cùng cũng ngoái đầu lại liếc nhìn nàng một cái.

Nàng rất gầy, mấy ngày không thấy, gò má nàng lại càng thon gầy hơn, tái nhợt, xương quai xanh thấp toáng dưới lớp cung trang khiến cho người ta sinh ra cảm giác thương xót. Ánh nến đỏ lay động vẫn cứ tỏa ra hơi thở ấm áp nhưng khi chiếu lên mặt nàng lại không đem lại được nửa phần sắc màu ấm.

Hẳn có chút không đành lòng, giọng nói trở nên nhu hòa: “Để đó, không có việc gì nàng đi nghỉ sớm đi.”

Sau đó lại là khoảnh khắc im lặng đến ngạt thở.

Dần dần nàng cũng tự cảm thấy thất thố, cũng có chút cô đơn, lúc xoay người rời đi, nàng nói: “Quân Trạch có tin tức gì chưa? Thụy vương phủ bên kia rốt cục là ai bắt nó đi, đến nay... liệu có phải là Thu Khả Ngâm.”

Hắn nhìn ánh nến, nhú mày nói: “Ta sẽ nghĩ biện pháp mau chóng tìm được nó.”

Nàng đáp: “Cảm tạ.”

Bầu không khí cứ buồn bức như vậy, nàng cũng chẳng thể tiếp tục đợi chờ, sau đó xoay người nhanh chóng rời khỏi. Lúc ra đến cửa ngự thư phòng, bên ngoài bỗng nhiên nghe thấy có tiếng ồn ào náo loạn, thái giám đang lớn tiếng quát: “Hoàng hậu ở bên trong, không có lệnh của hoàng thượng không kẻ nào được phép vào.”

Sương Lan Nhi cũng không nghĩ nhiều, nàng kéo cửa điện ra, cũng chưa nhìn rõ người đến, chỉ lạnh giọng nói: “Vì sao ở chỗ này lại ồn ào như vậy, không biết quấy rầy hoàng thượng xử lý chính sự là tử tội hay sao?”

Dứt lời, nàng liền nghe thấy một tiếng hét kinh ngạc:

“Lan Nhi, cô...”

Sương Lan Nhi lúc này mới nhìn rõ người tới là Thu Nhược Y, nàng mặc một bộ y phục thường dân, dáng vẻ phong trần bụi bặm, giống như đã nhiều ngày bốn ba không ngủ, càng giống như tổn rất nhiều tâm sức để tới được đến hoàng cung.

“Nhược Y.” Sương Lan Nhi ngạc nhiên, nàng vô thức sờ tay lên mặt mình, nàng không có dịch dung, tuy là nàng từng nghĩ một ngày nào đó nói cho Nhược Y biết chân tướng sự việc, nhưng nàng cũng không ngờ sẽ xảy ra tình huống này. Cũng không biết...

Thái giám bên cạnh cung kính nói: “Hoàng hậu nương nương, vị cô nương này tự xưng là Thu Nhược Y, nói là thống lĩnh thị vệ Huyền Dạ đưa tới. Nó tài nói với vị cô nương này đợi chốc lát, vậy mà nàng ngang ngược không nói lý lẽ mà muốn xông vào.”

“Hoàng hậu nương nương? Hoàng hậu nương nương!” Thu Nhược Y thần sắc hoang mang, miệng không ngừng nhắc lại bốn chữ này, ngay tức khắc nàng như nhận ra sự thật: “Rõ ràng người cùng hoàng thượng là Nạp Cát Nhã quận chúa, trừ phi...”

Nàng ngây người hồi lâu, trong đầu như oanh tạc, thiết nghĩ không thể nào tin được.

Chợt tỉnh ngộ, Thu Nhược Y nhất thời khuôn mặt u ám bi thương, hận ý bao trùm, nàng run run nói: “Trừ phi, cô từ khi bắt đầu đã dịch dung, cô là...”

Sương Lan Nhi biết Thu Nhược Y tâm tình không ổn, nàng nhẹ nhàng phát tay để nài tài lui xuống. Nàng tiến lên kéo tay áo Thu Nhược Y, vui mừng nói: “Nhược Y, cô quả thực vẫn còn sống, thật tốt. Đêm đó ở phủ thừa tướng không hiểu tại sao xảy ra hỏa hoạn, ta còn tưởng rằng cô đã không thoát được, hoàn hảo cô không xảy ra chuyện gì, thật là quá tốt. Tới, tới Lăng Thiên cung ngồi một chút, ta có rất nhiều chuyện muốn với cô. Rót cục đêm đó đã xảy ra chuyện gì, thời gian vừa rồi cô đã ở đâu?”

Thu Nhược Y nhìn khuôn mặt ân cần của nàng chỉ cảm thấy dạ dày trào ngược, muốn nôn ra ngoài. Nàng ta cực lực áp chế bản thân, hai tay run run bấu chặt vạt áo tua rua, tay bỗng nhiên dùng sức giật đứt mấy hạt châu khiến chúng rơi đầy đất.

Thì ra là như vậy! Nạp Cát Nhã quận chúa chính là Sương Lan Nhi, Sương Lan Nhi chính là Nạp Cát Nhã quận chúa. Chỉ sợ Long Đăng cũng biết điều đó. Nàng thì có tính là gì? Nàng phải chăng chỉ là một vai hề? Nàng không chút nào che dấu tình cảm của mình với Long Đăng, nàng cho rằng Sương Lan Nhi đã chết, nàng muốn nhân cơ hội này đến bên cạnh hắn, nàng tính trăm phương ngàn kế, nàng khao khát nhìn nàng với một con mắt khác xưa. Nàng biết rõ trong lòng hắn chỉ có Sương Lan Nhi, nhưng Sương Lan Nhi đã chết rồi... Nàng nỗ lực hợp sức với Nạp Cát Nhã quận chúa, nàng đem toàn lực giúp đỡ, thậm chí không tiếc nhuộm máu hai bàn tay này, giết chết những hai người. Nhưng giờ đây nàng vất vả trở về thì nhìn thấy sự thực như vậy, thấy được Nạp Cát Nhã quận chúa chính là Sương Lan Nhi.

Thử hỏi cố gắng của nàng là vì cái gì? Chỉ vì hôn lễ của hai người bọn họ hay sao? Cố gắng của nàng thực tức cười! Nàng mang Quân Trạch đi còn có ý nghĩa gì nữa? Tất cả nỗ lực của nàng, tất cả chờ mong trong khoảng khắc đều trở thành bọt nước.

Mà Sương Lan Nhi, nàng ta từ đầu đến cuối là một kẻ lừa gạt. Thu Nhược Y nhớ rất rõ, lúc ở Phong Mãn lâu, nàng đã hỏi một câu: “Hôm nay, ta muốn người nói một câu. Người với Hiền vương có tình cảm hay không?” Khi đó nàng ta đã trả lời: “Không có.”

Kẻ lừa gạt, nàng ta từ trước đến giờ vẫn luôn lừa gạt nàng. Không thể tha thứ! Tuyệt đối không thể tha thứ! Từ thời điểm ở Hồng Châu thành, nàng cũng đã từng hỏi qua Sương Lan Nhi vấn đề như vậy, nhưng Sương Lan Nhi vẫn luôn một mực lừa gạt nàng, hơn hai năm trước đã như vậy. Nàng sao có thể tha thứ?

Trong điện ánh nến nhu hòa ấm áp nhưng Thu Nhược Y chẳng khác nào một tảng băng, không cảm nhận được một chút ấm áp nào hết. Nàng biết mình thời khắc này mực cười đến mức nào.

Nàng nỗ lực nở nụ cười: “Lan Nhi, không nghĩ đến cô còn sống. Thật tốt quá!” Một khắc sau đó, nàng đột nhiên nhào vào lòng Lan Nhi, khóc gào lên: “Ta cứ cho rằng đời này không thể thấy cô nữa! Lan Nhi...”

Sương Lan Nhi chưa từng nhìn thấy Thu Nhược Y khóc thất thổ như vậy, nước mắt tuôn ra giống như mang theo cả tận cùng bi ai. Nàng có hơi áy náy: “Xin lỗi ta đã gạt cô. Tình huống khi đó ta không thể nói ra thân phận của mình.” Nàng dừng lại rồi xấu hổ nói tiếp: “Ta không phải có ý. Ta thật không ngờ cô là người của Thu gia...”

Thu Nhược Y khóc xong rồi, lúc ngẩng đầu lên đã không còn lệ ý: “Đều đã qua rồi, gian khổ đều đã qua. Chúng ta xem như đã hết khổ rồi. Bây giờ

người đã trở thành hoàng đế.”

Sương Lan Nhi chậm rãi hít một hơi, nghiêng đầu, ưỡ ỏi nói: “Đáng tiếc, Quân Trạch không tìm thấy.”

Thu Nhược Y đang định nói thì nhìn thấy Long Đăng đứng ở cửa, nhìn thấy Thu Nhược Y, hần có chút ngẩn ra.

Thu Nhược Y cung kính nói: “Hoàng thượng.”

Long Đăng cũng không có quá nhiều biểu tình, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Chuyện lúc trước, khổ cực người rồi. Mấy ngày nay người đi đâu?”

Thu Nhược Y nhìn hần hồi lâu, cuối cùng cũng dứt ánh nhìn si mê rồi khỏi người hần, nhìn chăm chăm xuống mặt đất lạnh: “Đêm đó Thu Đoan Trà bị kinh sợ, ta nằm trong quan tài gỗ, nghe thấy Thu Khả Ngâm đến, hai người bọn họ ban đầu nói chuyện gì đó ta không nghe rõ, sau đó thì thấy hai người hình như cãi nhau. Ta chỉ nghe thấy tiếng va chạm, sau đó không còn động tĩnh. Ta ở trong quan tài gỗ đợi trong chốc lát, người thấy có mùi khét, ta cảm thấy không ổn, trèo ra khỏi quan tài thì nhìn thấy Thu Đoan Trà ngã dưới đất, không còn thở nữa, trong linh trướng có lửa cháy lan ra. Ta nghĩ vạn nhất có người đến dập lửa lúc đó ta khó mà thoát thân cho nên mới kéo Thu Đoan Trà vào quan tài gỗ rồi trốn khỏi phủ tể tướng. Ta sợ sẽ liên lụy đến các người, ta đi đến Hồng Châu, tránh ở một nhà dân đợi tin tức. Vì ở nơi khá xa nên thông tin nghe ngóng có chút chậm. Sau khi biết tin hoàng thượng đã đăng cơ, ta liền vội vàng trở về, trên đường làm trễ nải chút thời gian. Khi đến Thượng Dương thành, không tìm thấy thúc thúc Đình Lan, phủ tể tướng trở thành một khu nhà trống không, ta không còn nơi nào để đi mà lại không cách nào vào được hoàng cung, nếu không phải hôm nay trên đường gặp Huyền Dạ, chỉ sợ ta lúc này vẫn còn...” Nói xong, nàng liền thút thít khóc.

Sương Lan Nhi nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Đều tại ta không tốt, nếu như sớm đi tìm người thì đã không trở nên thế này.” Nói xong nàng nhẹ than: “Xem ra, là Thu Khả Ngâm đã giết Thu Đoan Trà cùng Trúc Thanh. E rằng Quân Trạch cũng bị nàng mang đi. Ta nên làm thế nào bây giờ? Nàng nhất định hận ta thấu xương.” Dứt lời nàng đặt tay lên ngực tựa như để bình ổn nhịp tim. Làm sao bây giờ? Quân Trạch của nàng giờ ra sao? Long Tiểu Đình bình phản nhưng lại vô duyên với ngôi vị hoàng đế này, Quân Trạch đối với Thu Khả Ngâm mà nói cũng chỉ vô dụng. Có thể hay không Thu Khả Ngâm sẽ đem hết nỗi phần hận phát tiết lên người Quân Trạch?

Thu Nhược Y ngừng khóc, trong đáy mắt lóe lên một tia sắc bén: “A, Quân Trạch không có ở trong Thụy vương phủ sao?”

Sương Lan Nhi gật đầu: “Đêm đó e rằng sau khi Thu Khả Ngâm trốn khỏi phủ tể tướng đã mang theo cả Quân Trạch cùng đi. Ta đã hỏi người trong vương phủ, đều nói là có thấy người đi vào phòng của Quân Trạch đưa nó đi mà Quân Trạch lại không hề hô lên tiếng. Có thể thấy người này nhất định là người nó quen thuộc.”

“Vậy phải làm thế nào?” Thu Nhược Y liếc mắt dò xét Long Đăng.

Long Đăng khước môi hơi nín chặt, chỉ nói: “Ta sẽ nghĩ biện pháp, không cần các người quan tâm. Trời muộn rồi, nghỉ ngơi cho sớm.” Nói xong hần nhìn sang Sương Lan Nhi: “An bài cho nàng ấy ở tạm hai ngày.”

Thu Nhược Y lặng lẽ cúi đầu khẽ cắn môi, con người lóe lên, trong lòng thầm nhủ kẻ sách đã thành. Nàng đột nhiên quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, lời hứa ngàn vàng, người có từng nhớ ngày xưa đã từng đáp ứng ta một yêu cầu?”

Long Đăng nhú mày không nói.

Thu Nhược Y tiếp tục: “Hoàng thượng giờ đã lên đế vị, mong người hãy cho ta một cơ hội được ở bên cạnh hầu hạ người.” Nàng cắn môi nói tựa như từng chữ chẳng khác nào dao khứa vào tim “Hoàng thượng đã có Lan Nhi, còn ta, chỉ cần làm cung nữ cũng được.”

Sương Lan Nhi sững sốt, nàng biết Thu Nhược Y luôn khẳng khái một mực với Long Đăng, nhưng là...

Long Đăng lạnh lùng đánh giá Thu Nhược Y, tối nay Thu Nhược Y biết được thân phận của Sương Lan Nhi mà biểu hiện của nàng ta lại quá bình tĩnh. Hần rất muốn biết nữ nhân không hề đơn giản này phía sau tốt cùng đang che dấu bí mật gì.

Yên lặng trong một khắc ngắn ngủi, chỉ nghe thấy tiếng Thu Nhược Y dập đầu, châu ngọc trên đầu đụng xuống mặt đất kêu lạnh lạnh.

Ánh trắng thê lương lạnh lẽo, hần chỉ nói đúng một chữ: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Kim Phi Tích Bỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.